

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

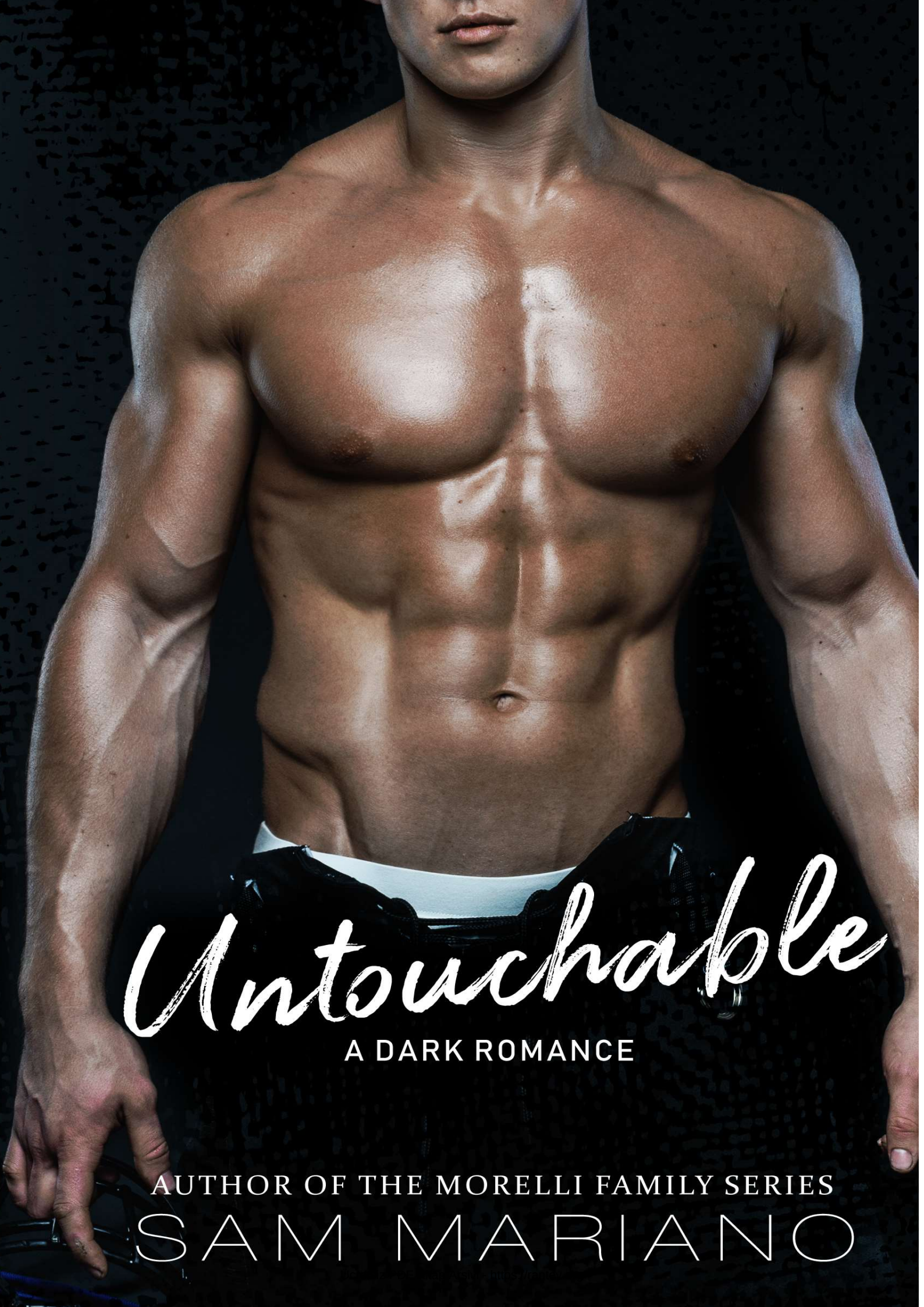
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, high-contrast photograph of a man's muscular torso. The man has a very low body fat percentage, showing well-defined pectoral, abdominal, and arm muscles. His skin is tanned and has a slight sheen, possibly from oil or sweat. He is wearing dark, possibly black, pants with a white waistband visible at the top. The background is dark and textured, resembling a wall or a backdrop. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his muscles.

Untouchable

A DARK ROMANCE

AUTHOR OF THE MORELLI FAMILY SERIES

SAM MARIANO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DOKUNULMAZ

BİR ZORBA ROMANTİZMİ

SAM MARIANO

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52 Sonsöz](#)

[Son](#)

[Ayrıca Sam Mariano Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Dokunulmaz Telif Hakkı © 2018 Sam Mariano Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Korsan olmadığınız için teşekkürler!

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*"Sevğinin dünyadaki en büyük şey olduğına inanıyorum; tek başına
nefretin üstesinden gelebilir..."*

- John D. Rockefeller, Jr.

OceanofPDF.com

*Jen'e,
Amigo kızım olduğun için teşekkür
ederim.*

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Lütfen, lütfen bunun bir BULLY romantizmi olduğunu söylediğimde beni ciddiye alın.

Bu kitap bazı karanlık şeyler içeriyor ve cinsel şiddet/istismar tetikleyicileriniz varsa, bu sizin için uygun olmayabilir. *Karakterlerin* sınırlarının nerede olduğunu biliyorum, ama siz kendi hassasiyetlerinizi benden çok daha iyi biliyorsunuz.

Carter Mahoney rahat bir kahraman değil ve bu da her zaman rahat bir aşk hikayesi değil. Okuduğunuz her romanda güvenli, iyi adam kahramanlara ihtiyacınız varsa, bu hikaye size göre değil. Bu karakterlerin kendilerine özgü hasarları, ihtiyaçları, arzuları ve yetkinlikleri var ve kendilerine oldukları gibi uyan partnerler arıyorlar, değişmelerini olmadıkları bir şey olmalarını isteyen partnerler değil.

Carter ve Zoey'nin hikayesinden çok keyif aldım, umarım siz de alırsınız, ancak sizi yeterince hazırladığımdan/uyardığımdan emin olmak istiyorum ;) Carter Mahoney kalbi zayıf olanlar için değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

LİSELER ve küçük kasabaların pek çok ortak noktası vardır. Kendi ayrı kabilelerinde, keyfi olarak bir araya getirilmiş, optimum hoşluğu elde etmek için bir arada yaşamaya zorlanmış insan grupları. Aslında herkes birbirini sevmez ama çoğu gün bunun bir önemi yoktur. Çoğu gün, biri konfor alanınızı dürttüğünde, sizi uyandıracak ve fark etmenizi sağlayacak kadar zorladığında en kötü ihtimalle gergin bir gülümseme, bir rahatsızlık hissi yaşayabilirsiniz.

Çoğu insan meydan okunmasından hoşlanmaz. Çoğu insan rahat olmayı sever. Ancak kazara rahatsızlık anı genellikle geçicidir, geçirilebilir ve unutulabilir, böylece *aslında* sevmediğiniz insanlarla birlikte başka bir huzurlu gün geçirmeye devam edebilirsiniz, ve bir başkası, ve ondan sonra bir başkası.

Bir de görmezden gelinemeyecek kadar önemli bir şeyin gerçekleştiği nadir zamanlar vardır. Fark etmek zorunda kaldığımız türden bir şey; bize enerji verir, günlük monotonluğumuzun rahatlığını bozar; bizi ayırır, kaçınılmaz olarak bazılarımızı diğerleriyle karşı karşıya getirir ve işte o zaman çirkinlik daha önce fark edilmemiş her delikten sızmaya başlar. Sorun çıkarmadığınız zamanlarda sizi yeterince seven, ancak ağzınızı açıp hoşlanmadıkları bir şey söylediğinizde sizi daha az sevenlerin yüzlerindeki gülümsemeler silinir.

Bu , bu küçük kasabada olan şey benim. Ben insanları rahatsız eden kişiyim. Herkesin sahte dostluğunu sarsan ve çirkinliklerini ortaya çıkaran katalizör benim ve ben ne yaptım? Kendim için konuşmaya cesaret ettim. Benden daha çok sevdikleri birine yanlış bir şey yaptığı için seslenmeye cüret ettim. İnsanlar bana aşırı tepki verdiğimi söylediğinde,

Bana oturmamı ve olay çıkarmayı bırakmamı söylediklerinde onları görmezden geldim. Onlar beni susturmak için o kadar çaresiz kalana kadar çenemi kapatmadım, sonunda yanlış yapmanın sonuçlarını dayattılar, en başından beri yapmaları gerektiği gibi.

Kendimi savunmak pek popüler bir şey değildi. Önemli değil. İnsanların beni sevmesine ihtiyacım yok; sadece sağduyunun gerektirdiği ölçüde bana saygı duymalarını ve geri kalan zamanlarda beni rahat bırakmalarını istiyorum.

Sorun şu ki, ben adalet talep ettikten ve nihayet adalet yerini bulduktan sonra tacizler daha da arttı. Kendim ve tüm bu çileye katlanmak istemeyebilecek diğer kızlar için ayağa kalkmakta haklı olduğumu bilmek bir şeydir, ancak bir parya gibi muamele görmek, toplum içinde açık bir düşmanlıkla bakılmak, aynı odadayken hakkımda konuşulmak, son sınıfta derslerime odaklanmaya çalıştığım okulda isimlerle çağrılmak ve dışlanmak... bir süre sonra sizi etkilemeye başlar.

Bugün özellikle kötü bir gündü. Bu sabah yanaklarımı öfkeyle pembeleştiren "Zoey the ho" tezahüratlarıyla dolabımı açtığımda metal kapının iç kısmından sızan kayganlaştırıcıyla karşılaştım. Dün dolabımda bıraktığım kitap mahvolmuştu ve ofise gidip KY jölesini temizlemesi için hademeyi dolabıma göndermelerini istemek gibi inanılmaz utanç verici bir çileye katlanmak zorunda kaldım. Daha da kötüsü, oğlu futbol takımında olan resepsiyon görevlisi sırtmasını zorlukla bastırmaya çalıştı, görünüşe göre birinin dolabımın havalandırma deliklerine kayganlaştırıcı fişkırtmasını ve kişisel eşyalarımı mahvetmesini komik buluyordu.

Bu sabah tüm bunlarla uğraştığımdan beri, yorgun bir paranoya halinde dolaşıyorum, yeni bir sınıfa girmeden önce nefesimi tutuyorum ve günün geri kalanında beni ne tür bir eğlencenin beklediğini merak ediyorum. Eve gitmek istiyorum ama daha öğle yemeği vakti. Kafeteryaya gitmemin imkanı yok. Nereye saklanacağımdan da emin değilim. Öğle yemeğini yine tuvalette yemek istemiyorum.

Okul yılının geri kalanı böyle mi geçecek?

Bu yorucu düşünce beni dehşete düşürüyor. Kitaplarımdan kurtulmak ve öğle yemeği torbamı almak için yeni temizlenmiş dolabıma geri dönüyorum. Kâğıt torbayı elime alıp tiksintiyle bakıyorum. Dolap temizlenmiş olmasına rağmen hâlâ hafif bir yağ kokusu var. Sabahtan beri bu dolapta duran fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi gerçekten yemek istiyor muyum? Kese kâğıdında ve sandviğin kendisi de içinde bir Ziploc poşetinde ama yine de...

İç çekerek dolabımı kapattım ve kahverengi çantamı koridorun sonundaki çöp kutusuna götürdüm. Belki de otomata gidip kendime bir paket cips ya da başka bir şey alırım. Üzerimde nakit yok ama muhtemelen arabamda cips almaya yetecek kadar bozuk para vardır.

Koridorlar boşalıyor. İşim bittiğinde herkesin kafeteryada olacağını ve kimseyle karşılaşmadan otomata gidebileceğimi düşünerek işlemek için hızlıca tuvalete giriyorum.

Olabildiğince oyalandıktan, ellerimi yıkadıktan ve ayak seslerini dinlemek için durakladıktan sonra nihayet dışarı çıkıyorum ve kafeteryanın dışındaki otomatlara doğru boş koridorlarda yürüyorum.

Fazla uzaklaşmadan arkamdan birinin "Hey, Ellis" diye seslendiğini duyuyorum.

Damarlarımda dolaşan kan, onun sesini duyunca adrenalinle dolup taşıyor. Arkamı dönüyorum, korkuyla yavaşça hareket ediyorum. Koridorun sonunda üç futbolcu duruyor. Shayne Sutton, Carter Mahoney ve *Jake*.

Lanet olsun.

Jake'in benden uzak durması gerekiyordu. Bunu uygulamak için birlikte olduğumuz sınıftan bile çıkmak zorunda kaldım ama şu anda geri çekilmek yerine hepsi bana doğru yürümeye başladı.

Önsezi içimi kemiriyor. Mantık bana okulda olduğumuzu ve burada bana bir şey yapamayacaklarını söylüyor ama sahip olduğum her içgüdü beni kaçmaya zorluyor. Geri dönüyorum, adımlarım önce yavaş ve ağır, sonra bariz bir şekilde kaçmadan onlardan uzaklaşabildiğim kadar hızlı yürüyorum. Onlardan korktuğumu düşünmelerini istemiyorum, korkuyor olsam bile. Üçte bir oran başlangıçta adil değil, ancak benim sırlıslıklam 120 kilo olduğumu ve onların futbol için düzenli ağırlık antrenmanları yapan üç yapılı sporcu olduğunu hesaba katarsak, onlara karşı koyma şansım olmazdı.

Bakışlarım koridorda geziniyor ama gidebileceğim güvenli bir yer yok. Sadece boş sınıflar; öğrenci yok, öğretmen yok.

"Sorun ne Zoey?" Carter seslendi, açıkça eğlenmişti. "Neden kaçırıyorsun?"

Sanırım yeterince kurnazca hızlı yürümüyordum.

Sadece benimle alay inanmak istiyorum ama Koç ona sezonun geri kalanında oynayamayacağını söylediğinden beri Jake'in bana nasıl baktığını gördüm. *Herkes* bana kötü adammışım gibi bakıyor.

Bir futbol şehrinde futbolcularla uğraşamazsınız. Bu bir numaralı kuraldır, kesinlikle her şeyin üstündedir. Onlar burada tanrı, ben ise hiç kimseyim. Ben kimim ki tanrıların davranışlarını denetleyeyim?

Jake Parsons'ı beni taciz ettiği için ihbar ettiğimde risklerin farkındaydım; sadece bunun saçmalık olduğunu düşünüyordum. Annem yaygara koparmamam için yalvardı ama ben susturulmayı reddettim.

Şimdi korkudan felç olmuş durumdayım. Beni yakalarlarsa ne olacağını bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Belki sadece beni korkutmaya çalışıyorlar, ama belki de korkutmuyorlar. Bunu öğrenmek istemiyorum.

"Artık o kadar konuşkan değilsin, değil mi Zo?" Jake sesini yaklaştırarak sesleniyor.

Onlardan kaçmıyormuşum gibi davranmayı bırakıp, kalbim hızla çarparak koridorda koşmaya başlıyorum. Onlar atlet, yani hepsi benden daha formda ve daha hızlı. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden kapının pervazına tutunup kendimi karanlık bir sınıfa atıyorum, kapıyı tutup fırlatarak kapatıyorum. Derme çatma sığınağında beni takip edemesinler diye kilidi açmak için uzanıyorum ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Öyle bir şey yok. Kapılarda kilit yok.

Arkamı dönüyorum, bir sandalye kapıyorum ve kapıyı engellemek için kolun altına sıkıştırmaya hazırlanıyorum, ama daha deneyemedi kol dönüyor ve kapı açılıyor.

. Onları dışarıda tutabileceğimi sanmıştım ama tek yaptığım kendimi içeri hapsedmek oldu. Önce Jake içeri girdi, yakışıklı yüzünde bir sırıtma, mavi gözleri şimdiden kibirli bir eğlenceyle parlıyordu. Beni en son köşeye sıkıştırdığı zamanı hatırlıyorum, arkamdaydı ve ben ondan kaçmaya çalışmıştım. Beni olduğu yerde tutması ve elini gömleğimin içine sokup göğsümü avuçlaması. Ona beni söyledim, o da kıkırdadı ve bana sadece Başlarken.

Şimdi sandalyeyi tutuyorum, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi geri çekiliyorum. "Benden uzak dur," diyorum ona, kalbim boğazımda. "Müdür dedi ki-"

"Müdür mü?" diye araya giriyor ve kaşlarını kaldırarak duruyor. "Müdürün canı cehenneme. Koç ne dedi biliyor musun Zoey?"

Bu şekilde yüz yüze gelmenin gerçekliği karşısında yüzüm ısındı. Koç'un Jake'e cezai yaptırım uygulamasından ve sezonun geri kalanında takımda yer almamasını sağlamasından memnun oldum. Koçun benden sadece birkaç yaş küçük bir kızı var, bu yüzden futbolcularının kasıtlı olarak yaptıkları cinsel tacize karşı tavır almalı. Eğer umurundaysa, yanlış davranışlarının sonuçlarına katlanırlarsa, o zaman bunu yapmayı bırakacaklardır.

Jake konuşmaya başlıyor, yaklaşıyor. Gözümü korkutmaya çalışıyor, bu yüzden hızı yavaş ve kasıtlı olarak tehditkâr. "Koç, aptal bir ispiyoncu fahişe olduğun için sezonun geri kalanı için uzaklaştırıldığımı söyledi. *Son* senem. Oynayamam, Zoey. Bu sicilime işlenecek. Üniversiteler, burslar. *Geleceğimi* mahvediyorsun. Hepsi senin ellediğim için. Memen o kadar özel mi, Zoey?"

Carter, "Bence üzerindeki tişörtü çıkarıp bu kadar harika olan şeyin ne olduğunu görmeliyiz," diye öneriyor.

Hiç tanımadığım birinden gelen bu sataşma sarsıcı. Bakışlarım Carter Mahoney'e kayıyor, bu okuldaki en popüler ve en ünlü çocuk. Erkekler onu çok iyi bir oyun kurucu olduğu için seviyor ve bir dereceye kadar muhtemelen kızlar da onu sevdiği için. Parmaklarını geçirmeyi hayal ettikleri siyah saçları, içinde kaybolmak istedikleri siyah gözleri var. Belki de sadece benim koşullarımdan, az önce söylediklerinden dolayı, ama şimdi ona baktığımda, o karanlık gözlerde güvenli bir mesafeden hiç fark etmediğim bir boşluk görmeden edemiyorum.

Sandalyeyi kavrayışım sıkılaşıyor ve korku omurgamdan aşağı iniyor. Shayne benim yapmayı düşündüğüm gibi kapı kolunun altına başka bir sandalye kaydırıyor. "Fahişe Zoey ve onun özel memeleri," diyor kıs kıs gülmeden önce.

"Aç şu kapıyı hemen," diyorum, bakışlarım bir adamdan diğerine atlıyor. Hangisinin en zayıf halka olduğunu, hangisine hitap etmem gerektiğini bilmiyorum. *Hepsi* pislik gibi görünüyor. "Beni köşeye sıkıştıramazsınız ve bana böyle davranamazsınız. *Okuldayız*. *Hepiniz* uzaklaştırma alacaksınız - sadece takımdan değil, okuldan da. Futboldan uzaklaştırmanın üniversitelerde kötü görüneceğini mi düşünüyorsunuz? Bunun nasıl görüneceğini hayal edin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jake kayıtsızca soruyor. İnsanların sevdiği bir pisliğin özgüvenine sahip ve bu beni sonsuza kadar sinirlendiriyor. "Bak, bence bu senaryoda olacak şey, birilerinin sen içindeyken lanet olası evini yakması olur. Üçümüzün de takımdan ayrıldığını düşünsene," diyor ve arkadaşlarına küçük bir gülümsemeyle bakıyor.

"Hangi takım?" Carter kuru bir sesle sorar. "hiçbir şey kalmazdı." "Kesinlikle," diyor Jake kolayca, bana doğru bir adım atarak.

En azından Carter için bu yeterince doğru. Başıma gelenleri düşününce, peşinden gitmem gerekenin Jake olduğu için *şanslı olduğumu* düşünmek çılıncı ama Carter Mahoney olsaydı ailem taşınmak zorunda kalırdı.

Yaşadığım futbol delisi şehre rağmen, ben de bu oyuna pek ilgi duymuyorum. Yine de, burada liseye gittiğim dört yıl boyunca, Carter'ın adının geçmesinin bile insanlarda uyandırdığı övgü ve merakı görmemek imkansızdı; oyun kurucudan ve gelecek vaat eden futbol kariyerinden bahsederken seslerindeki heyecanı ve gözlerindeki yıldızları fark etmemek mümkün değildi. Herkes onun altın gibi bir kolu olduğunu, doğal bir atletin formuna ve içgüdülerine sahip olduğunu söylüyor. Tüm takım onun etrafında şekilleniyor. Maçları harika bir futbol takımımız olduğu için kazanmıyoruz; Carter Mahoney'e sahip olduğumuz için kazanıyoruz.

Şahsen, kasabadaki kızların istenmeyen ilgiyi üzerlerine çeken pisliklerden güvende olduklarını bilerek geceleri uyuyabilmeyi tercih ederim, ancak bu kasabadaki en gürültücü insanlar futbol maçlarını kazanmayı tercih ediyor gibi görünüyor.

Jake bana yaklaşırken sandalyeyi ona doğru itiyorum. Şiddetten hoşlanmıyorum, hiçbiriyle kavga etmek istemiyorum ama bana bir daha dokunmaya kalkarsa sandalyenin ayaklarıyla suratının ortasına vuracağım.

Jake öne doğru uzanıp sandalyeyi elimden kaparak, "İşte düşündüğüm şey," diyor. Beni etkisiz hale getirmek onun için çok kolay; belli ki üst beden gücüm üzerinde çalışmam gerekiyor. Sandalyeye tutunmaya çalışırken , sonra hızla geri çekilip onlarla arama daha fazla mesafe koymaya çalışıyorum. "Sanırım herkese yalan söylediğini anlatacaksın," diyor Jake. "Bana kızgın olduğunu ve aşırı tepki verdiğini."

"Bunu yapmayacağım," diyorum ona. "Ben yalan söylemedim. Bana dokundun, senden durmanı istedim ama durmadın. Güldün. Ben çok rahatsızdım ve sen bunun komik olduğunu düşündün. Bir pislik gibi davrandın ve cezalandırılmayı hak ettin."

Çalkantılı mavi gözlerinde öfke parıldıyor. "*Sana tecavüz etmişim* gibi davranıyorsun, Ellis. Tek yaptığım sana dokunmaktı."

"Yapmanı *istememedim*. Hayır dedim, sana durmanı söyledim ve sen dinlemedin," diyorum ona, gözlerim büyüyerek.

Sandalyeyi kenara fırlatıyor ve sandalye kirli muşamba zeminde kayıyor. "Evet, cezanın suça tam olarak uyduğunu düşünmüyorum. Bence hayatımı mahvedeceksen, bundan biraz daha fazlasını almalıyım."

Onun ileri attığı her adımda, ben bir adım geri atıyorum. Şimdi pencereye çarpıyorum. başka yer yoktu ve tam . Arkasından diğer iki bakıyorum, bir işaret arıyorum.

İkisinin de yüzünde belirsizlik, suçluluk ya da sempati pırıltısı, belki biraz yardım alabilmek için başvurabileceğim herhangi bir şey.

Hiçbir şey yok. Çocuklar birbirlerinden ayrılmıyorlar. Hayalperest zihinlerinde, kendi adıma konuşarak *onlara* ihanet ettim.

Tüm kasabanın gözünde, Jake Parsons'ın bana dokunmasını istemediğim için götün tekiyim. Reddimi görmezden gelip yine de yaptığı için büyük bir anlaşma yaptığım için.

Ne kadar iffetli.

Al bakalım, prenses.

Jake Parsons seni mi istedi? Gururun okşanmalıydı.

Şimdi Jake Parsons elini uzatıp göğsüme bastırıyor ve beni pencere camlarının arasındaki duvara doğru itiyor. Bunu yaparken göğsüme dokunabildiği kadar dokunduğundan emin oluyor, sonra elini gömleğimin içine sokup bakışlarımla buluşuyor, gözlerinde bir meydan okuma dansı var. Ya gömleğimi yırtacağını ya da kafamdan aşağı yırtacağını biliyorum, sadece bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

"BEKLE," diyorum, elini tutup daha fazla ilerlemeden durdurmaya çalışıyorum. "Dinle, söylediklerimi geri almayacağım ama koçla konuşacağım. Cezanı yarıya indirmesini isteyeceğim. Tamam mı? O zaman bu yıl da oynayabilirsin."

"Lanet sezonun yarısı," diyor Jake başını sallayarak. "Hayır. Geri alacaksın. Onlara kafanın karıştığını, üzgün olduğunu, bir hata yaptığını söyleyeceksin. Regl döneminde olduğunu ve PMS'nin seni alt ettiğini söyleyeceksin - onlara ne söylediğin umurumda değil, ama bunu durduracak bir şey söyleyeceksin."

"Beni yalan söylemeye zorlamana izin vermeyeceğim," diyorum çenemi yukarı kaldırarak. "Her şeyi berbat ettin. Durmadın, özür dilemedin ve şimdi hatanın bedelini ödüyorsun. Dokunulmaz olmadığın zaman hayat böyle işler, Jake. Ölümlüler böyle yaşar."

"Bu doğru mu?" diye soruyor, beni tişörtümden tutup öne doğru çekiyor, sonra beni duvara doğru öyle sert itiyor ki dişlerim takırdıyor ve midem korkuyla sarsılıyor.

Diğer iki adam yaklaşıyor, gözleri küçümsemeyle bana dikilmiş.

Bakışlarımı tekrar önümdeki pislik sporcuya çevirerek korkumu yutuyorum. "Bunu gerçekten daha da kötüleştirmek mi istiyorsun Jake? Benden uzak durman gerekiyordu. Bu kesinlikle benden uzak durmak değil."

"Zaten hayatımı mahvettin Zo. Şimdi bana ne olacak?"

Bunu asık suratla söylemesi beni rahatsız ediyor, sanki bu onun değil de benim suçummuş gibi. "Hayatını mahvetmedim. Futbol oynamana izin vermiyorlar.

bu. Bir oyun."

Başını sallar. "Anlamıyorsun, değil mi? Bütün geleceğim bu yıl oynamaya bağlı, Zoey. Bu benim için sadece bir oyun değil, başka türlü karşılayamayacağım bir çıkış bileti."

Sözlerindeki dürüst kırılmalık, söylediği ya da yaptığı başka hiçbir şeyde olmadığı kadar beni kendine bağlıyor. Bu şehirden gitmeyi istemek benim de anlayabileceğim bir şey ve eğer bir şansım olsaydı ve onu kaybetseydim, ben pişmanlıkla sarsılırdım. Bakışlarımı aşağıya çevirip bir an kendimi bu pislik için kötü hissederken buluyorum ve önceki teklifimi tekrarlıyorum. "Sana söyledim, Koç'la cezayı hafifletmeye çalışacağım, böylece bu yıl da oynayabilirsin. Eğer şimdi çekip gidersen, bunu yine yapacağım."

Shayne kıs kıs güler. "Bu küçük kaltağı duyuyor musun? Eğer şimdi çekip gidersen." Shayne'i görmezden gelerek Jake'e, "Adil olmaktan fazlasını yapıyorum," diyorum. "Davranışların çizgiyi aşmıştı. Birinin sana hareketlerinin sonuçları olduğunu göstermesi gerekiyordu. Uzun vadede sana bir iyilik yaptım; sonsuza kadar futbol balonunun içinde yaşamayacaksın. Liseden sonra böyle bir şey yaparsan hapse girersin."

Jake kim olduğumu sandığımı anlayamamış gibi kafasını bana doğru sallıyor. "Ve sana söyledim, bu yeterince iyi değildi. Cezamın hafifletilmesini değil, suçlamanın geri çekilmesini istiyorum. Bu saçmalığın sicilinden silinmesini istiyorum."

"Ben de bana dokunmayı kesmeni istemiştim. Görünüşe göre ikimiz de bu alışverişten istediğimiz her şeyi elde edemeyeceğiz. Neden olayı tırmandırmayı bırakıp en az zararla çıkabiliyorken çıkmıyoruz?" diye öneriyorum.

"Sanırım *sana* yaptıklarının sonuçlarını gösterme vakti geldi, inek. Bu konuda ne düşünüyorsun?" Bana yerimi hatırlatmayı amaçlayan bir hareketle vücudunu sıkıca bedenime bastırırken bir tepki vermemi bekliyor.

Yaptığı her şey beni sinirlendiriyor. Ona bir çıkış hakkı veriyorum, o da bunu çöpe atıyor. Tam bir pislik. Yine de tavrımı kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum, arkadaşlarının önünde onu küçük hissettirmenin hiçbir yararı olmayacağını biliyorum. İnsanlar kendileri gibi düşünenlerin olduğu gruplarda daha tehlikelidir ve yanında getirdiği iki adam da açıkça onun tarafını tutuyor.

Ona bakmak zorunda kalmamak için yüzümü çeviriyorum ve yutkunuyorum. "Lütfen git buradan, Jake. İkimizin de iyiliği için. İşleri daha da kötüleştirme."

Beni görmezden geliyor ve gömleğimi belime kadar çekerek solgun göbeğimi ortaya çıkarıyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum, gömleğimi tutup tekrar aşağı itiyorum. Bileklerimi kavırıyor, başımın üzerine itiyor ve tuğla sütuna dayıyor.

"Hayır!" Ağlıyorum, kalbim takla atıyor. Elleri göbeğimi sıyrırken aklım bir sonraki fikir için yarışıyor ama hiçbir şey bulamıyorum. Her şey çok hızlı geliyor ve korkmaya başlıyorum.

Gömleğimi tekrar kaldırıyor. Karşı koyuyorum ama kolu etrafımda kilitleniyor. Çok güçlü ve çıkarıp arkama fırlatıyor. Bir eliyle beni göğsüne yaslayıp diğer eliyle sütyenimin kopçasını açarken zorlukla nefes alabiliyorum.

"Jake, lütfen." Sesim göğsünde boğuklaşıyor. Ondan nefret ediyorum ama Carter ve Shayne'in de beni görmesini engellemek için sahip olduğum tek sığınak onun göğsü. "Lütfen, bunu yapma."

"Herkes yalan söylediğini söyle,"

diye emretti. "*Söylemedim!*"

Sütyenimi çekip çıkarıyor, beni göğsünden uzaklaştırıyor ve kolunu boynuma doluyor. Ne yaptığını anlamaya vakit bulamadan beni arkasını çevirip arkadaşlarına teşhir ediyor. "Beğendiğiniz bir şey var mı beyler?"

Sanki bir alev çukuruna düşmüşüm gibi ısı patlaması tüm bedenimi sarıyor. İlgiyle bakan gözleri açıkta kalan bedenimi tararken, sırtıp benimle dalga geçerken utanç içimi yakıyor.

"Bana o kadar da özel görünmüyorlar," diyor Shayne.

Carter kıkırdarak, "Evet, ben de o küçük şeylerin hayatımı mahvetmesine izin vermezdim," diye ekliyor.

Gözlerimin kenarından öfke ve aşağılanma gözyaşları süzülüyor. istiyorum. Jake'i daha fazla cezalandırmak istiyorum, daha az değil. Bundan sonra onun adına koçla konuşacağımı sanıyorsa siktirip gidebilir.

"Aptal, küçük, kendini beğenmiş sürtük. Bizim için fazla iyi olduğunu düşünüyor, değil mi?" Shayne mırıldanıyor.

"Zoey herkes için fazla iyi olduğunu düşünüyor," diye alay ediyor Jake.

Hayır, sadece sen demek istiyorum. Aptal pislik. Olayları tırmandırmak istemediğim için kelimelerimi ağzımda kilitli tutuyorum ama soğukkanlılığımı korumak giderek zorlaşıyor. Sanki biri sinir uçlarıma

sıcak tava ve her geçen saniye birkaç derece daha ısınıyor. Kendimi kontrol edemiyorum. Tek yapmak istediğim patlayıp öfkelenmek, kavga etmek, çılgılık atmak ve hepsini parçalamak.

Shayne yaklaşır, aç gözleri sözde çok etkileyici bulmadığı göğüslerin üzerindedir. "Kollarını tut, Parsons. Hissetmek istiyorum."

Jake kollarımı kilitliyor, göğsüyle sırtıma bastırarak beni sabit tutuyor. "Misafirim ol. Sanırım üçümüz için de yeterince para ödüyorum. Carter, sen de katılmak ister misin?"

"Hayır," diye haykırıyorum, öfkeli bir inkârla başımı sallıyorum. "Hayır, bunu yapamazsın. Bunu *yapamazsın!*"

Sözlerimi doğrudan yalanlayan Shayne'in iri elleri göğüslerimin etrafına dolanıyor ve onları hakkı varmış gibi sıkıyor.

Bir daha asla çıkmak istemediğim bir utanç çukuruna yuvarlanıyorum. Kendime elimden geldiğince sadece beni korkutmaya çalıştıklarını söyledim ama bu ondan daha fazlası. Bu çok fazla. Bunun için hazır olmak istemiyorum.

"Ellerini onun üzerinden çek, Sutton."

Kalbim durdu. Carter'ın derin sesi başımı suyun üstüne çıkarıyor. Belki de aptalca, kendimi kurtarmak için bu andan duygusal olarak kopmanın çekimine direniyorum ve yerine sonunda olanlara bir son vereceğine dair zayıf bir umut ipliğine tutunuyorum.

O da görüyor. Gözlerindeki ışıltının benimle nasıl konuştuğunu bilmiyorum ama konuşuyor. Umudumu ellerinde tuttuğunu biliyor ve bunu hissetmek hoşuna gidiyor.

"Sutton'ın ellerinin üzerinizde olmasını istemezsiniz, değil mi prenses?" diye sorar.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ama ses tonunda güvenmediğim bir şey var - çok hafif bir şey. Bir bit yeniği olduğunu biliyorum ama bu odadaki herkes arasında en fazla güce sahip olanın Carter olduğunu da biliyorum. Sosyal güç ve gerçek güç - bu odadaki alfa , bu yüzden isterse bu tren enkazında frene basabilir.

Bir rakibin olmasını istemiyorsan alfa ile kavga etmezsin ve benim başka bir rakibe ihtiyacım olmadığı kesin. İçimde yanan öfkeyi bastırarak, daha yumuşak bir şey öneriyorum, sahip olabileceği herhangi bir koruyucu içgüdüye hitap edebilecek bir şey.

"Teşekkür ederim," diyorum .

Merakla başını eğiyor ama konuşmuyor.

Yutkunuyorum, bir sonraki adımdan emin değilim. Carter Mahoney'i kişisel olarak *tanımıyorum*, bu yüzden ona en iyi nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. olup olmadığını bile bilmiyorum. Kendisi konuştu, belki de benim konuşmama ihtiyacı yoktur.

onu doğru yöne çekmek. Her halükârda, Jake hâlâ beni arkamdan tutarken, Shayne artık beni ellemiyor, yani bu bir gelişme. Carter yavaşça ileri doğru bir adım atıyor, karanlık gözleri vücudumun açıkta kalan her santimini geziyor. İçimde yılanlar dolaşıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, vücudum herhangi bir potansiyel kurtarıcı lütuftan çok korkmam gereken bir yırtıcı gibi tepki veriyor. Keşke gözlerini görebilseydim, bakışlarını görebilseydim - en azından olana kadar. Gözlerimiz kilitlendiğinde, tanımadığı bir kıza karşı sempati değil, korumacılık değil, karanlık bir eğlence görüyorum. Umudumu bağlayan ipler kopmaya başladı. Midem

batıyor, kalbim de onunla birlikte.

"Ah, Zoey," diye başlıyor, uzanıp yüzüme dokunarak. Her heceden damlayan sahte sempati o kadar küçümseyici ki içim burkuluyor ama gözümü ondan alamıyorum. "Eğer Beyaz Atlı Prens'i arıyorsan ve en iyi şansın bensem, gerçekten vahim bir durumdasın demektir."

Midem daha fazla düşemeyeceğinden ve umut beni kurtaramayacağından, savaş ya da kaç içgüdülerim diğer her şeyin önüne geçmeye başlıyor. Vücudum fazla mesai yapıyor, tehlikede olduğumuzu ve bir an önce buradan çıkmamız gerektiğini anlıyor. Her yeni nefeste göğsümün kabarmasından, çıplak göğüslerimin daha fazla dikkat çekmesinden nefret ediyorum. Sesimin titremesinden nefret ediyorum ama bunu kontrol edemiyorum. "Yani, bana yardım etmek için onu durdurmadın. Sadece yoluna mı çıktı? Şimdi de beni taciz mi edeceksin?"

"Ben pek meme erkeği sayılmam," diye mırıldanıyor Carter kayıtsızca, bana yine pahalıya satılabileceğini düşündüğü potansiyel bir malmışım gibi bakıyor. "Yine de sikimin emilmesine hayır demem."

Tepkimi görmek için bakışları tekrar benimkine kayınca gözlerim açılıyor. Şaşkın bir an için tüm oda sessizliğe gömülüyor.

"Ne? Hayır!" Başımı sallıyorum, yeni bir korku tetiklenmiş bir mayın gibi içimde patlıyor. İşleri bu kadar büyütmeceklerine eminim, değil mi? Jake'i bana sarkıntılık ettiği için zaten şikâyet etmiştim; bir grup cinsel saldırısından sonra çenemi kapalı tutacağımı mı sanıyorlar gerçekten?

Shayne'in kara kaşları kalkıyor ve Carter'a delirmiş gibi bakıyor. "Sikini onun ağzına mı sokacaksın? Dostum, beni mahvettin, bunu yapmamın imkanı yok." Jake'in koluna vurup komikmiş gibi sırıtarak, "Mahoney'nin çelik gibi taşakları var. Ama kız onun sikini ısırıp kopardıktan sonra ne kadar işe yarar bilemiyorum."

Carter bakışlarımla buluşuyor ve bana gülümsüyor - kötü bir gülümseme olsa da. Sonraki sözleri bana bir emir gibi geliyor.

Sözde Shayne'e sesleniyordu. "Hayır, beni ısırmayacak. Bir takım oyuncusu olacaksın, değil mi Zoey?"

"Hayır," diyorum, onun mutlak küstahlığı karşısında hayrete düşerek.

Carter önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Pekâlâ. Eğer uslu durmazsa, onun yerine amına sokarım."

Sözleri yeterince kötü, ama gözlerindeki parıltı da sinirlerimi bozuyor. Bunu gerçekten yapacağına inanamıyorum ama aynı zamanda blöf yaptığından emin olduğumu da söyleyemem. Sanırım kusabilirim.

"Lütfen..." Bundan nefret ediyorum. Beni daha fazla istismar edilmemek için yalvartıklarına inanamıyorum. Carter'ın Jake'in kavgacılığını yatıştıracağını umarak ona bakmam ve bunun yerine eziyeti daha da kötüleştiren kişi olması neredeyse gülünç.

"Şimdi, bekle. Eğer biri onun amını alacaksa, o ben olacağım," diye itiraz ediyor Jake. "Onun saçmalıklarının bedelini ödeyen benim."

"Onunla hepimiz eğlenebiliriz," diyor Carter, bakışları yine üzerimde gezinirken. "Üç deliği var, değil mi? Etrafta dolaşacak çok şey var."

Korku beni öyle sıkı kavırıyor ki, bayılabileceğimi düşünüyorum. Bu ihtimal omurgamdan aşağıya yeni bir dehşet dalgası gönderiyor. Eğer bilincimi kaybedersem, bana istedikleri her şeyi yapabilirler ve benim bundan haberim bile olmaz. "Lütfen bunu yapmayın," diyorum, artık kime hitap ettiğimden bile emin değilim. "Lütfen çekip gidin. Eğer şimdi çekip gidersen, yemin ederim ki bunun olduğunu kimseye anlatmayacağım."

"Daha önce hiç yarak yedin mi, Zoey the ho? Ne diyorum ben? Tabii ki aldın," diyor Shayne. "Kaç tane?"

,"" diyorum, yüreğim hoplayarak. Bu pisliklerle böyle kişisel bilgileri paylaşmak utanç verici, ama belki de en azından bir parça sağduyuları vardır ve işi bu kadar ileri götürmek istemediklerini fark ederler. "Ben bakireyim."

Beni serbest bırakmaları için onları utandırmak yerine, Carter'ın kara gözleri ilgiyle parlıyor. Bu bilgiyi onunla paylaşmanın büyük bir yanlış adım olduğunu hemen anlıyorum. "Oh, daha da iyisi," diyor Carter. "İlk ben gidiyorum."

Jake'in kolu etrafımda sıkılaşıyor ve beni de yanına alarak bir adım geri çekiliyor. Sanırım bunun onun gösterisi olması gerektiğinin farkına varıyor ama Carter sahnenin ortasına doğru rahatça yürüyor. "Şimdi, durun bakalım. Siz iki açgözlü piçin onu becerebileceğinizi söyledim, sikebileceğinizi değil."

Sadece çıplak göğüslerimi okşamalarını ummak ve dua etmek gibi hayret verici bir konumda olduğuma inanamıyorum.

Carter başını sallıyor, biraz daha yaklaşıyor ve görünüşe göre bir "meme erkeği" olmamasına rağmen yine de göğsümü okşuyor. Meme ucumu okşarken gözleri endişeli yüzüme kilitleniyor. "Küçük bakireyi istiyorum. Onu hemen şimdi, burada sikelim derim. Ona kiminle sikiştiğini gösterelim ve onu bizim küçük fahişemiz yapalım."

"Hayır," diye ağlıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen. Lütfen bana zarar verme."

Sözlerim beni dinleyecek olana bir yakarış ve kalbimin durduğu bir an için bunun Jake olabileceğini düşünüyorum. Beni neredeyse koruyucu bir şekilde kendine çekiyor, sanki Carter çok zorluyormuş gibi. Jake'in Carter'a karşı durabileceğini hayal edebileceğimi sanmıyorum ama bu Jake'in işi. Jake'in bunu durdurma yeteneği de var. Direnişi ince, şu anda sadece bir fısıltı, ama onu büyütebilirsem, daha güçlü hale *getirebilirsem*, belki bunu durdurabilirim.

Rakibim de fark etmiş olmalı. Ben Jake'e ulaşmaya çalışmadan, Carter onun zayıflıklarına saldırıyor.

"Sen ona kötü davrandığında çok daha iyi davranıyor, fark ettin mi Jake? Ona sadece dokunuyorsun ve o da koşup seni azarlıyor. *Ben* onunla oynuyorum, o da bana 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' demeyi başarıyor. Aradaki farkın ne olduğunu merak ediyorsun, değil mi?"

"Bunu fark ettim," diye homurdanıyor Jake, aptal ağzını Carter'ın yeminin etrafına sararak. "Küçük bir sürtük gibi kendisiyle oynanmasından hoşlanıyor olmalı."

Sözleri her yerimi üşütüyor. Carter, Jake'in en kötü yanlarına hitap ediyor, beni Carter'la paylaşma olasılığı aniden bir korumacılık parıltısı yarattığından, kurnazca onu bana tekrar çalışıyor. Jake'in içinde dar görüşlü ve kıskanç olmak olduğunu biliyor ve şimdi Jake'in kendi emirlerini yerine getirmesi için onu bununla manipüle ediyor.

Bu Jake'in üzerinde işe yarayabilir. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Neredeyse öyle olmasını umuyorum. Her tarafıma kusarsam bana dokunmak istemeyeceklerinden eminim.

Safra inatla boğazımda düğümlenmeye devam ettiğinden, kendi kıcıımı kurtarmak için başka yollara başvurmak zorunda kalıyorum. "Lütfen bunu yapmasına izin verme, Jake," diye ekliyorum, suçu kurnazca onun üzerinden alıp Carter'a atarak, Carter rolü reddettiği için ona Beyaz Atlı Prens'i oynama şansı veriyorum. Ses tonumu yumuşak tutarak ona, "Koçtan oynamana izin vermesini isteyeceğim. Ona söyleyeceğim."

Bir hata yaptım. Ona cezalandırılmaman gerektiğini söyleyeceğim. *İstemediğimi* cezalandırılacaksınız."

Bir an için her şey durdu. Carter arkamdaki Jake'e bakıyor ve Shayne de yukarı bakıyor. Carter, Jake'in en kötü yanlarını çok iyi kontrol ediyor ve şimdi ben onun daha iyi yanlarına hitap etmek için araya giriyorum.

"Yalan söylüyor," diyor Carter, değişmez bir şekilde. Sanki zihnime açılan özel bir penceresi varmış ve bu içgörüye yalnızca o sahipmiş gibi. "Seni aptal yerine koyabileceğini sanıyor, Jake. Onu çok sevdiğini ve tüm saçmalıklarına inanacağını sanıyor. Onun sözlerini değil, hareketlerini düşün. Daha önce ona dokunduğunda, bu ondan hoşlandığın, ona ilgi duyduğun içindi. Onu *istiyordun*. Niyetin saftı Jake, ama o yine de seni kurumaya bıraktı."

Carter'ın beni kötü adam yapmak için olayları çarpıtması karşısında dehşete düşerek, "Kes şunu," diyorum.

Carter beni görmezden gelerek odanın içinde el kol hareketleriyle itirazını sürdürüyor. "Ama bu? Kötü bir niyetimiz vardı. Onu korkutmak istedik ve Zoey gibi birinin bundan sonra geri adım atacağını gerçekten düşünüyor musun? Ona dokunduğunuz için cezalandırılmanız gerektiğini kadar güçlü bir şekilde hissetmişken, *şimdi bundan* sonra cezalandırılmanızı istemeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" Carter neredeyse sepmatik bir şekilde başını sallıyor. "Seninle oynuyor, dostum. Seni manipüle ediyor. Bunu yanına bırakma."

"Seni manipüle eden o, ben değilim," diye çıkışıyorum, öfkeyle. Jake'in yüzünü göremiyorum ve hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden Carter'ın saçmalıklarının işe yarayıp yaramadığını anlayamıyorum.

Carter şüpheli bir kaşını kaldırır. "Arkadaşımı manipüle etmek için ne gibi bir sebebim olabilir ki?" Soruyu bana soruyor ama cevap beklemiyor. "Oral seks için o kadar çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun Ellis? Şimdi bu odadan çıksam, beş dakika içinde üç kız bu şeref için birbiriyle kavga eder." Jake'e inanmayan bir bakış atarak güvensizliğine bir kez daha saldırır. "Dostum, kız gerçekten de kendini beğenmiş, değil mi?" Bu tam olarak doğru nota.

Reddedilmem Jake'in canını hâlâ acıtıyor, Bu yüzden Carter'ın daha önce söylediği şeyden daha çok etkiledi. "Evet, öyle," diye mırıldanıyor Jake.

"Değilim," diyorum, Jake'in iyi niyeti üzerindeki kaygan tutuşumu sürdürmeye çalışarak. "Öyle görüldüysem özür dilerim, gerçekten öyle demek istemedim. Teklifim gerçek, Jake. Yalan söylemiyorum."

Carter'ın yorumu devam ediyor. "Tabii ki yalan söylemez. Zoey asla yalan söylemez - tüm kasabaya senin ona cinsel tacizde bulunduğunu söylemesi dışında.

Elbette."

Carter'ın şu anda cereyan eden olayların ortasında bunu açık yüreklilikle söyleyebilmesi aklımı başımdan alıyor ama Jake'in kendini buna inandırabilmesi daha da kötü. Gerçekliğin burada bir değeri yok, çünkü gerçekler Jake'in hoşuna gitmiyor.

Dişlerimi sıkarak, soğukkanlılığımı korumak için dua ediyorum. Öfke Jake'i soğutacaktır. Yaptığım her şey onu benim tarafımı Carter'inkine tercih etmeye ikna etmek zorunda ve Carter beklenmedik derecede şeytani bir rakip.

"Bana neden yanıldığını söyle, Zo," diyor Jake, elinin tersini çenemde gezdirerek bana karşı hâlâ duyduğu şefkati fısıldayan bir hareketle. "Bana neden artık cezalandırılmamı istemediğini söyle."

Zihni o kadar kolay bükülüyor ki kusabilirim. Carter kelimenin tam anlamıyla en kötüsü olabilir ama en azından sürekli olarak berbat. Jake serseri bir mayın gibi, kim onu hangi yöne çevirirse o yöne yıkım saçıyor.

Jake zayıf. Güçlü olacağından da şüpheliyim çünkü hata yapamayacak kadar kırılğan, hatalarından ders çıkarmak yerine suçlayacak kadar güvensiz.

Ondan o nefret ediyorum ki, onu yakmak istiyorum. Ama tecavüze uğramak da istemiyorum. Benim sorunum şaşırtıcı: Sanırım Jake benden ondan hoşlandığımı söylememi istiyor ama ben hoşlanmıyorum. Kendime bu yalanı dudaklarımdan zorla geçirmemi, bu aptal herife başını belaya sokmak istemediğimi, çünkü ona karşı gizli bir zaafım olduğunu keşfettiğimi, çünkü geleceğini tehlikeye atan şey olma düşüncesinin çok fazla olduğunu söylememi söylüyorum.

Çünkü her Cuma akşamı tribünde oturup ona tezahürat yapmak ve büyük galibiyetinden sonra onu öpmek istiyorum.

İğrenç.

Ben o kız değilim, o kız olmak istemiyorum ve onu en başta reddetmemin nedenlerinden biri de bu. Birbirimiz için doğru kişi değiliz. Kesinlikle hiçbir ortak noktamız yok - o sadece benim fiziksel görünüşümü beğeniyor ve bunun yeterli olduğunu düşünerek yanılıyor.

Ona karşı gerçek ilgisizliğime rağmen, Jake Parsons'ı zekamla alt edebileceğimi ve korumasını kazanabileceğimi biliyorum. Sorun şu ki, bu sadece uzun vadeli bir soruna geçici bir çözüm olurdu. Eğer Jake'i şimdi yönlendirirsem, daha sonra bunun peşine düşecek ve ben de başladığım yere geri döneceğim - ama bu sefer onun dikkatini çekmiş olacağım.

Midemin kaldırabileceği bir şeyde karar kılarak ona şöyle diyorum: "Çünkü tüm bunların bitmesini istiyorum. Seninle kavga etmek istemiyorum. Ben sadece... Ben sadece bitmesini istiyorum. Senin için ve benim için. Kavgaya bir son verelim ve hayatımıza devam edelim."

"Neye geçelim?"

"İyi için mi? Savaşta olmamak mı? Tekrar oynayacaksın, Jake. Sizin için önemli olan bu, değil mi?"

Bunların hiçbirini onun duymak istediği şeyler değil ama yine de bir şeyler var. Ona sunabileceğim tek şey bu.

Jake'i göremediğim için tepkisini anlamak umuduyla Carter'a bakıyorum ama Carter Jake'e bakmıyor, beni izliyor. Kahverengi gözleri düşünceli bir şekilde kısılmış ve bir şeyi çözmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Hayal kırıklığının sessizliği içinde, Jake görünüşe göre kendi kafasının içinde sıkışıp kalmış, kuruntular ve hayali hakaretler ağına dolanmış, çünkü bir sonraki sözleri belli belirsiz düşmanca. "Pekâlâ. Pekâlâ. Herkese ne kadar yalancı bir fahişe olduğunu söyleyeceksin ve ben de hayatımı geri alacağım. Ben de bir özür istiyorum. Bana yaşattığın onca boktan şey için bir özrü hak ettiğimi düşünüyorum."

Kendi çarpık bakış açısına o kadar kapılıyor ki, ne kadar mantıksız davrandığının farkında olduğundan bile emin değilim. "İkimiz de yalan söylemediğimi biliyoruz Jake," diye mırıldanıyorum. "Yine de Koç'la konuşup seni kurtaracağım. Sen sadece galibiyetini kabul et ve bu işin peşini bırak."

"Sadece Koç'a değil, *herkese* yalan söylediğini söyleyene kadar kazanmış sayılmam Zoey.

Bazı kızlar bana artık bir sürünenmişim gibi bakıyor." "Akıllı kızlar," diye mırıldanıyorum, kendime engel olamayarak.

Beni tutuşunu değiştiriyor, kolumu altına sıkıştırıyor ve göğsüme uzanıyor, böylece bir dakika önce Carter'ın yaptığı gibi meme uçlarımla oynayabiliyor. Tenim ürperiyor ve ondan uzaklaşmaya çalışarak kıvranıyorum ama yapamıyorum.

"Bana dokunmayı kes," diyorum, patlamamak için kendimi zor tutarken göğsüm kabarıyor.

Onun yerine meme ucumu başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarlıyor. "Hayır. Ben bir sürünenim, unuttun mu?"

"Tadına bakmak istiyorum," diyor Shayne, aksiyona geri dönmek için bir fırsat yakaladığını düşünerek. "Onu iyi tut, Parsons."

"Hayır," diye bağıyorum, o daha fazla yaklaşımadan. "Teklifim sadece bu saçmalık şu anda durursa geçerli. Daha ileri giderse teklifimi geri çekerim. Bana ne yaparsan yap, söylediklerimi asla geri almayacağım. Senin adına asla kimseye başvurmayacağım. Asla."

Shayne Jake'e bakar, ama Carter hemen geri atlar.

"Biliyor musun, Jake?" Carter, Jake'in yerine benim bakışlarımla buluşarak söylüyor. Sesi, sanki durumu ondan daha iyi anlıyormuş gibi, otoritenin kusursuz tonunu taşıyor. "Hâlâ yalan söylediğini düşünüyorum. Zoey seni istemiyor ama başka biriyle birlikte olmanı da istemiyor, bu yüzden adını temize çıkarmayacak."

Carter'a "Bu gerçekten delilik," diyorum.

Yine beni görmezden geliyor. "Bence bugün hiçbir sonuç uygulamadan bu odadan çıkmasına izin verirsen, senin peşinden daha da sert gelecektir. Bence onu serbest bırakırsan, bu onu sana yaptığı her şeyi yapmaya devam etmesi için cesaretlendirecektir."

Carter'a bakakaldım, kesinlikle hayretler içindeydim. Bu saçmalığın her satırını satarken utanmadan bakışlarımı tuttu ve işin komik tarafı, Jake'i bana zarar vermeye ikna etmek için benim mantığımı kullanıyor. Jake'in bir sonraki kıza kötü davranmadan önce iki kez düşünmesi için sonuçlarla yüzleşmesini istedim ve burada Carter beni kötü adam olarak resmediyor ve Jake'in yanılması besliyor.

Shayne, Carter'a eğlenerek, "Sen sadece onun amını kullanmak istiyorsun," diyor.

"Yine de haklı olabilir," diye mırıldanıyor Jake, bir şekilde Carter'ın temelsiz saçmalıklarından etkilenmiş. "Geçen sefer kaçıp beni ele vereceğini hiç düşünmemiştim ama verdi işte. Şimdi ona neden güveneyim ki?"

"Tecavüze uğramak istemiyorum," diye bağıyorum, sesim öfkeyle titriyor. Hissetmek yeterince sinir bozucu ama *bunu* bana söyletmeleri neredeyse dayanılmaz. "Seni önemseydiğim için katlanmıyorum; bu saçmalığa daha fazla katlanmak istemediğim için katlanıyorum. İnan bana, sağlıklı bir kendini koruma duygusuna sahibim. Yalan söylemek bana ne kazandıracak? Şu andan kurtulurum tabii, ama yarın? Ertesi gün? Gelecek hafta? Gelecek ay? Sen kazandın, tamam mı? Sadece ellerini üzerimden çek ve kıyafetlerimi geri ver."

Kayıtsızlık beyanımın ötesinde bir şey duyduğunu sanmıyorum - bunu vücudunun sırtına karşı sertleşmesinden hissediyorum. Bunu söylemek , ağzımdan kaçırıldı. Ondan hoşlandığımı söylememek başka bir şey; arkadaşlarının önünde hoşlanmadığımı belirtmek tamamen başka bir şey.

Bırakıyor, tamam ama öfkesini ve kızgınlığını değil, yoğun İyi Adam Sendromu vakasını değil. *Beni* bırakıyor ve Carter'ın bekleyen kollarına doğru itiyor.

"Al onu," diyor Jake, sesi ölü gibi. "Onunla ne istersen yap."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Carter beni kollarının arasında yakaladığında dehşet içime işledi. Kendimi durdurmaya çalıştım ama momentum beni ona doğru itti. Şimdi kaslı göğsüne doğru itiyor, kurtulmak için mücadele ediyorum, ama sol kolunu belime doluyor ve bana bakarken beni kendisine hapsediyor.

"Mm, ne kadar düşünceli bir hediye," diyor Carter.

"Çek ellerini üzerimden Carter," diyorum, sesim çaresizlikten çatlıyor.

"Hayır," diye sakince cevap verir, sonra Jake'e başını sallar. "Duymadın mı? Parsons sana ne istersem yapabileceğimi söyledi."

Bu korkunç bir düşünce. Carter'ın eğlenen kahverengi gözleri gözlerime kilitlenince nefesim kesiliyor, sonra yavaşça bedenlerimizin arasına uzanıyor ve kadife şal eteğimin üst düğmesini açıyor.

"Lütfen," diyorum, elini çalışarak. "Carter, lütfen yapma."

Carter bana onaylamaz bir ifadeyle bakarak, "Beni manipüle etmeye çalışma prenses. Az önce bunu ona yaptığını gördüm ve ben hızlı öğrenen biriyim; bende işe yaramaz."

"Kimseyi manipüle etmiyordum," diyorum, bu suçlama beni rahatsız ediyor.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor Carter, eteğimin kalan düğmelerini açarken ihlalin tadını çıkarıyor, sonra kumaşın yere düşmesine izin veriyor.

Şimdi burada duruyorum, kalbim küt küt atıyor, bu üç pisliğin önünde ince siyah bir dona kadar soyunmuş durumdayım. Hasta oldum. Gerçekten hastayım. Safralarım yükseliyor ve kusmak istediğimi hissediyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Kes şunu artık," diyorum, bir tür otorite sağlamaya çalışarak. "Eğer şimdi durursan, yine de bir şey söylemeyeceğim. Yine de o pencere kapanmak üzere."

Bu işi çok ileri götürüyorsunuz."

Carter boştaki eliyle çenemi okşayarak, "Onu dinle, gevezelik ediyor," diyor.

"Ben sana bir şey yapmadım bile," diye çıkışıyorum ona. "Senin bahanen ne? Neden bana zarar vermek istiyorsun?"

"Benim yok," diyor Carter, sesi kayıtsız, neredeyse sıkılmış. "Sadece seni çaresiz ve korkmuş görmek hoşuma gidiyor. Bu beni sertleştiriyor. Hissetmek ister misin?"

O kadar çok şey gerçek gibi geliyor ki, ona sadece geniş gözlerle bakabiliyorum. "Sen bir psikopatsın."

Bana yırtıcı bir gülümseme göstererek, "Belki" dedi.

"Bahsettiğin tüm o deliklere ne dersin Mahoney? Görelim onları, dostum," diye cesaretlendiriyor Shayne, başıyla külotumu işaret ederek.

Carter'ın beni az da olsa örten son kumaş parçasını da sıyrıp atmasını düşünürken kalbim göğsümde güm güm atıyor. En azından bu konuda bir nebze olsun rahatlıyorum. Carter takım arkadaşına "Üzgünüm Shayne, sen kapıyı koruyorsun," diyor.

"Ne?" Shayne hayal kırıklığına uğramış bir şekilde "Ne?" der. "Dostum, ciddi mi? Neden bunu yapmak zorundayım?"

Carter sanki bu soru cevaplanamayacak kadar aptalcaymış gibi Shayne'i görmezden geliyor ve dikkatini Jake'e çeviriyor. Jake'i de davet edeceğini düşünerek karnım zonkluyor ama artık bana sahip olmak için paylaşmak *zorunda olmadığına* göre, beni ikili sıkıştırmaya olan ilgisi dağılmış görünüyor.

"Onun amı benim," diyor Carter, sonra bakışları tekrar yüzüme kayıyor. Ona karşı kıpırdanıyorum, tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni tutuşu çok etkili ve enerjimi boşa harcıyorum. "Önce ben istiyorum. Onun masumiyetini istiyorum. Onun kanını akıtacak kişi olmak istiyorum."

Carter'ın tüyler ürpertici sözleri Jake'i bile biraz rahatsız ediyor, bunu yüzünden anlayabiliyorum. Yine de geri adım atacak kadar rahatsız değil. "Onu ben de becermeliyim. Mahvettiği benim hayatım," diye yakınıyor Jake.

"İyi, o zaman onu benden sonra becer. Lastik tak."

"Yapmayacak mısın?" Jake bakışlarını takım arkadaşına çevirerek sorar.

"Oh, hayır. Onu aldığımda tek kayganlaştırıcı onun kanı olacak. Sen de "Muhtemelen ben onu becerirken kimse çılgınlıklarını duymasın diye ağzını kapatmak zorunda kalacağım."

Aman Tanrım, ciddi olamaz. Ne kadar tutmaya çalışsam da, Carter'ın senaryosu zihnimde canlandıkça korku beni felç ediyor. Benim

Carter bana tecavüz ederken Jake ağzımı kapatıyor ve beni tutmaya yardım ediyor.

Ne yapacağını görmek için Jake'e bakıyorum, Carter'a karşı çıkacağını umuyorum. Şimdiye kadar isteksiz davrandığını biliyorum ama *bunun* kesinlikle çok ileri gittiğini fark etmeli.

Jake yine rahatsız görünüyor ama her nedense Carter'ın emirlerine uyacakmış gibi başını sallıyor. İnanılır gibi değil.

Carter kollarının arasında tutsak olan bana bakıyor. Kalbim şiddetle çarpıyor ve göğsümü kendine doğru çektiği için eminim korkumu hissediyordur. Eminim bundan hoşlanıyordur. "Bana bir kez daha yalvarmak ister misin prenses?"

"Hayır," diyorum ona, titremeye devam eden sesimden nefret ederek. "Umarım senin için buna değer, çünkü bunu bana yaparsan senin de hayatını mahvederim."

Carter gülümsüyor, öyle bir gülümseme ki, eğer böyle bir canavar olmasaydı son derece çekici olurdu. "Hayatımı mahvetmeyeceksin, Zoey. *Beni* takımdan attırma şansın olduğunu düşünmen bile çok güzel, ama futbol benim son oyunum değil. İkimiz de biliyoruz ki devre arasında kalabalık bir stadyumun ortasında birini vurabilirim ve ben maçı bitirirken kayıp düşmeyeyim diye kanı temizlemek için acele ederler. Beni takımdan attırsan bile prenses, bunun bir önemi olmaz." Uzanıp tekrar göğsümü okşayarak mırıldandı: "Futbol benim için sadece bir mola yeri, daha fazlası değil."

"18 yaşındasın." Elini iterken sesim yine titriyor ama bu sözlerimi daha az doğru yapmıyor. "Seni tecavüzden rapor ettiğimde, futboldan uzaklaştırılmaktan çok daha kötü olacak."

Carter'ın gözü korkmuş gibi görünmüyor, ama eğleniyor gibi görünüyor. "Beni şikâyet etmeyeceksin, Zoey. O kadar aptal değilsin. Sanırım *bana* bulaşırsan, intikamımın seni köşeye sıkıştırıp terk edilmiş bir sınıfta becermekten çok daha kötü olacağını biliyorsun."

Yutkunuyorum, göğsüm çalışıyor. Bunu bilmiyordum ama ona inanmaktan kendimi alamadığım için midem bulanıyordu. "Bana tecavüz etmekten bahsediyorsun. Bu sevişmek değil. Eğer bunu yaparsan, bu tecavüz olur. Bu bir ihlaldir, bir suçtur. Hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

"Verdiğim tüm lanetleri sayayım," diyor, çok kibirli.

"Hey, belki de bu işi biraz fazla ileri götürüyoruz," Jake sonunda.

Sonunda!

"Belki de yeterince ileri gitmiyoruzdur," diye karşı çıkıyor Carter. "Az önce beni tehdit etti ve biliyor musun Parsons? Tehdit edilmekten hoşlanmam."

"Eğer şimdi durursan, kimseyi ihbar etmeyeceğime söz veriyorum. Tek kelime etmeyeceğim," diyorum çünkü Carter'ın tam anlamıyla bir psikopat olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum. Karşı çıkmaya devam edersem bunu daha ne kadar ileri götürebileceğinden endişelenmeye başlıyorum. Elle taciz ve gözdağı, biraz aşağılama, tehdit ve zorbalıkla başladı; çok hızlı bir şekilde, Carter'ın Jake'i kışkırtmasıyla tam bir toplu tecavüze doğru ilerliyor.

Bir sonraki tırmanış ne olacak? Cinayet mi? Carter, Jake'i sessizliğimi sağlamanın tek yolunun boynumu kırıp cesedimi nehre atmak olduğuna mı ikna edecek?

Haberlere çıkan kız ben olacağım.

Kasaba mumlar yakıp nöbet tutacak, benden nefret eden kızlar haber sunucularına ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu anlatırken gözyaşlarını tutamayacak ve hıçkırarak annem bana kimin böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemediğini, ne kadar iyi bir kız olduğumu, herkesin beni nasıl sevdiğini kekeleyerek anlatacak. Birkaç ay içinde kasaba beni unutacak, ailem acıdan kaçmak ve yeniden başlamak için ayrılmak zorunda kalacak ve mahvolan tek hayat bizimki olacak. Carter balo kralı olacak, Jake üniversitede top oynayacak ve ben de son sınıf yıllığında tam sayfa bir anma yazısı alacağım.

İçimi soğuk bir korku kaplıyor. Bana böyle davranılmasını istemiyorum ama hayatımı bu kendini beğenmiş pisliklere kaptırmak da istemiyorum ve Carter'ın Jake ve Shayne'i kendi başlarına asla yapmayacakları bir şeyi yapmaya ikna edebileceğini anlayacak kadar psikoloji biliyorum. Onların grup zihniyetine hitap ediyor, onları bana karşı kışkırtıyor ve beni kötü adam olarak resmediyor. Mantığın tutması gerekmiyor; sadece düşüncesizce hareket etmelerine yetecek kadar mantıklı olması gerekiyor ve onun hareket hızına bakılırsa bu hiç de uzun sürmez.

Beni gerçekten öldürebilirler ve ben de kolayca unutulmuş bir istatistik olurum. Hayatımı kaybettim, hepsi bu pisliklerin korkunç davranışlarına rağmen lanet bir spor yapabilmeleri için.

Aklımdan bu düşünceler geçerken Carter beni izliyor. O tehlikeli biri. Diğer ikisi kötü niyetli değil, kendi hallerine bırakılmış zararsız pislikler, ama o onları aptal atlar gibi zehirli bir kuyuya götürürken değil. Bunu onda daha önce hiç görmemiştim ama Carter Mahoney ile hiç vakit geçirmedim. Ben onun herkesin gördüğü yüzeysel tarafını görüyorum; zengin, ayrıcalıklı, altın kollu bir oyun kurucu. Ona hiç ikinci kez bakmadım, öyleyse yüzeyin altında gizlenen bir canavarı nasıl fark edebilirdim?

Ona hitap ederken daha uzlaşmacı bir ton kullanmaya çalışıyorum. Elinde kemik olan kuduz bir hurdalık köpeği gibi ve kaçabilmem için çenesini açması gerekiyor. "Bak, seninle savaşa girmek istemiyorum Carter. Seninle bir sorunum bile yok. Bunun benimle Jake arasında olması gerekiyordu."

Carter barışma çabalarımı görmezden geliyor ve Jake'e bakıyor.

Carter sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi yüksek sesle, "Bu kadın sonuçlara çok önem veriyor," diyor. Sanki neden birdenbire ona karşı geri adım atmaya çalıştığımı biliyormuş gibi. "Onu bırakmanın herhangi birimiz için güvenli olup olmadığını merak ediyorum, Parsons."

"Öyle," diye teklif ediyorum hemen. "Şimdi gitmeme izin verirsen, bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz. Sadece benden uzak dur, ben de senden uzak durayım."

"Öyle mi?" Carter sakince soruyor, başparmağını meme ucumda gezdiriyor ve ben bu his karşısında nefes nefese kalırken yüzümü izliyor. "Eğer gitmene izin verirsem yarın tarih dersinde benimle oturacak ve o güzel küçük ağzını kapalı tutacak mısın?"

Kalbim protesto için güm güm atıyor ama görmezden geliyorum. İtiraz etme zamanı geçti. Bu şekilde ifade etmesi başımı sallamak için aşağılayıcı ama bunu bu yüzden yaptı. Beni küçük düşürmek istiyor. Artık umurumda değil. Sadece buradan defolup gitmek istiyorum. Tüm bu korkunç deneyimin bitmesini istiyorum.

Beni korkutan şey Jake'in beni cezalandırmak istemesi ve Shayne'in sadece bir marangoz olması, ama Carter? Carter bana tecavüz etmek *istiyor*. Jake'in şeyi umurunda değil, o sadece eğlence için burada. Bu onun için *eğlence*.

Carter beni ileri doğru yürütüyor ve sonunda sırtımı Jake'in başlangıçta beni dayadığı sütuna yaslayacak kadar uzun süre serbest bırakıyor. Sonra başını eğiyor ve oynamakta olduğu meme ucunu ağzına alıp emiyor. Nefesim kesiliyor, gözlerimi kapatıyorum ve vücudumu sertleştiriyorum, bu neredeyse yabancı göğsümü emerken başımı tuğla sütuna doğru itiyorum. İçimdeki tiksinti yüzüyor, omurgama tırmanıyor ve bacaklarımdan aşağı ürperti gönderiyor.

Ona bakire olduğumu söylememeliydim. Bunun onların insanlığına hitap edeceğini, bu çizgiyi aşmak istemeyeceklerini düşünmüştüm ama sanırım Carter'ın beni daha çok istemesine neden oldu. *Beni* istemiyor, söylediği gibi masumiyetimi çalmak istiyor.

Carter bedenimi kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor, o meme ucunu ağzını diğerine götürüyor. Kurtulmak için onu itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Kaslı kolları gerilmiyor bile. Aynı hem beni tutabiliyor hem de ağzını üzerimde tutabiliyor, işte beni alt etmesi bu kadar kolay.

Dili göğsümün tepesinde dönüyor, sonra ısıyor. Sert değil, sadece beni zıplatacak ve geniş omuzlarına karşı nafile bir itiş daha yapmamı sağlayacak kadar. Bu çok garip bir his. Göğüslerim daha önce hiç kimsenin ağzına girmemişti; ilk seferin benim isteğim dışında olacağını hiç düşünmemiştim ve göğsümü emen ağzın Carter Mahoney'nin ağzı olacağını kesinlikle düşünmemiştim.

Jake bu ateşli gösteriden gözlerini kaçırıyor, sanırım sonunda üzerime bir canavarı saldığını fark ediyor ama onu tekrar zincirlemeye yardım etmek istemiyor.

Kendime daha fazla yalvarmayacağıma yemin ettim ama Carter'ın iri eli külotumun önünden içeri kayarken, kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Carter, lütfen bunu yapma." Bacaklarımı sıkarak söylüyorum.

"Daha fazla yalvar," diye mırıldanıyor, eli hâlâ rahatça külotumun içinde. Dudaklarını boynumda gezdiriyor, ağzı şok edici derecede aç, etimle ziyafet çekmek üzere olan aç bir canavar gibi. Benden istediğini bildiğim şeylerin bağlamı göz önüne alındığında, bu kesinlikle dehşet verici ve içimdeki her şey titriyor.

Muhtemelen benimle taşak geçiyor ama onu durdurma şansım varsa, istediğini veriyorum. "Lütfen. Lütfen, Carter. Lütfen bırak gideyim."

"Bana iyi bir küçük fahişe olacağını ve çenenin kapalı tutacağını söyle," diyor boynumu ısırarak.

Keskin bir şaşkınlık çığlığı attım, sonra ağlamaya başladım, artık cesur bir yüz ifadesi takınmaya bile çalışmıyorum. "İyi bir çocuk olacağım..." Çıkaramıyorum. Parmağı içime giriyor ve ben gözlerimi kapatarak daha çok hıçkırıyorum.

"Söyle," diyor sertçe.

Ağlarken midem bulanıyor, "İyi bir küçük fahişe olacağım. Lütfen dur. Lütfen."

"Hiçbir şey söylemeyeceksin," diye tekrarlıyor, sıkılmış gibi, başparmağı klitorisime bastırırken bile.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kırık çığlığım beni küçük düşürüyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Carter elini bacaklarımdan arasından çekerek saçlarımdan bir tutam alıyor ve beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. "Ağzını aç prenses. Sikimi yalayacaksın. İyi bir iş çıkarırsan bir dahaki sefere amına sokmam."

Jake ayak ayak üstüne atıyor ve sonunda pencereden dışarı bakmak ister gibi kapıya doğru yürüyor ama sanırım bunu izleyemez. Beni duvara doğru itip gözümü korkutarak dışarı çıkarmasından

Carter'ın çoğunlukla çıplak olan bedenimi yere itip pantolonunun fermuarını açmasına duyduğu öfke muhtemelen onu biraz aşıyor.

Carter çenemi tutarak beni uyarıyor: "Beni ısırırsan dişlerini dökerim."

Bakışlarıyla karşılaşmaktan nefret ediyorum, özellikle de ondan düzgün davranmasını beklemenin çok fazla şey beklemek olduğunu bildiğim için, ama ona bakıyorum ve bir kez daha yalvarıyorum. "Lütfen bana bunu yaptırma."

"çalış," diye öğüt veriyor bana. "Derinlere inmeyi severim."

Saçımı bırakmıyor, bir elini beni aşağıda tutmak için orada tutuyor, sanırım ve diğer elini aletini pantolonundan çıkarmak için kullanıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Aleti yüzüme doğru gelirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Arkama yaslanıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama başım duvara çarptığında gidecek başka yerim kalmıyor.

"Ağzını aç," diyor.

Dudaklarımı kapalı tutuyorum, başımı sallıyorum, gözlerimde sözsüz yalvarışlarla ona bakıyorum.

"Ya şimdi, ya da onun yerine bekaretini alırım," diyor basitçe. "Seçim senin." Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve zihnim hızla çarpıyor ama gidebileceği hiçbir yer yok.

Carter blöf yapmıyor ve ben de bekâretimi bu şekilde, bu pislikle kaybetmek istemiyorum. Ona oral seks de yapmak istemiyorum ama ikisinden birini yapmak zorundaysam, yapmam gereken tek bir seçim var. Kafamı harekete geçirmekte zorlansam da derin bir nefes alıyorum ve ağzımı açıyorum.

"Aferin kızıma," diyor neredeyse yatıştırıcı bir sesle, sikini kavlıyor ve ağzıma sokuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bakamıyorum ama Carter bu kadar kaçmama bile izin vermiyor. "Gözlerini aç ve dişlerine dikkat et. Onları kırmak konusunda şaka yapmıyorum. İstemiyorum ama beni kızdırırsan yaparım. Şimdi bana iyi bak, tamam mı prenses?"

Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Daha önce hiç bir erkeğin bunu yapmasına izin vermemiştim ve şimdi ilk kez o olmak zorunda. Bir an geçip hiçbir şey yapmadığımda beni cezalandırıyor, sikini boğazıma öyle bir sokuyor ki nefes alamıyorum. Panikle kalçalarını kavrayıp onu nefes yolumdan çekmeye çalışıyorum ama yüzümü leğen kemiğine daha da yaklaştırıyor. Gözlerim yanıyor ve nefes alamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla beni sikiyle boğuyor ve şimdi öğürme refleksim çalışıyor, beni kusturmaya çalışıyor, ama siki boğazımın çok derinlerine saplandığı için hiçbir şey çıkaramıyorum bile.

Panik beni ele geçirirken görüşüm grileşmeye başlıyor ve bunun o an olabileceğini fark ediyorum. Carter Mahoney'nin siki içimdeyken burada havasızlıktan öleceğim.

boğazımı. Ve sonra, çünkü lanet bir psikopat, muhtemelen cesedimi becerecek.

Siyah görüş alanımı kemirmeye başlıyor ve ben zayıflıyorum.

Carter aniden beni saçlarımdan tutup geri çekti ve ben de nefes nefese kaldım, yoksun ciğerlerime çekebildiğim kadar çok hava çekmeye çalıştım. Hıçkırarak ağlıyorum, kendi üzerime kıvrılıyorum ve neredeyse kirli muşamba zemine yığılıyorum.

"Bu hayal kırıklığı prenses. Amını almadan önce daha fazla ön sevişme olacağını düşünmüştüm."

"Lütfen yapma," diyorum ama sesim kendi kulaklarıma bile yorgun geliyor. Nasıl olsa görmezden geleceğini bildiğim ricalarda bulunmaktan yoruldum, yapamayacağımı bildiğim halde onu durdurabileceğime dair umuda tutunmaktan yoruldum.

"Bu senin son şansın. Beni emmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum ve titreyen bir nefesle dizlerimi itiyorum. "Lütfen bunu bana bir daha yapma," diyorum sessizce. "Seni emeceğim."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, yanağımı okşuyor, sonra saçlarımı tutuyor. "Huysuzlanma ihtimaline karşı seni tutmaya devam edeceğim."

Dizlerimin üzerinde öne doğru sürünüyorum, bunu yaparken onun sikine bakıyorum. Çok sert, belki de az önce bana yaptıklarından sonra daha da sert. Dediğini yapmazsam canımı daha çok yakacağını biliyorum, o yüzden sikini elime alıp yavaşça pompalamaya başlıyorum. Adam kalın, aklıma gelen en uygun düşünce bu. Eğer o şeyi isteksiz bedenimin içine sokarsa, canım çok yanacak. Boşalması ne kadar sürer bilmiyorum ama her itiş, açacağı zihinsel yaralara ek olarak fiziksel olarak da işkence olacak.

Hayır, o kadar ileri gitmesine izin veremem. Yutkunarak, az önce boğazıma saplanmış olan pürüzsüz uca son bir kez bakıyorum. Tükürüğümünden parlıyordu. Korkumu bastırıyorum, öne doğru eğilip tekrar ağzıma alıyorum, sonra emmeye başlıyorum.

Carter tıslıyor ve bunun zevkle olduğundan emin olmak için başımı kaldırıyorum. Başını geriye atmış, uzun parmakları başımı neredeyse şefkatle okşuyor, beni cezalandırmak yerine ödüllendiriyor. Bu, burada bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyor olmalı. İyi hissettiren şeyin emme olduğunu düşünerek emmeye devam ediyorum. Ne kadar hızlı boşalırsa, kıyafetlerimi o kadar hızlı giyip buradan o kadar hızlı çıkabilirim.

"Oh, prenses, ağzını seviyorum," diye mırıldanıyor, vahşetinin ortasında nazik bir ödül gibi başımı okşuyor. "Yaptığın şeyi yapmaya devam et."

O lanet şeyi ısırp koparmak istiyorum ama dişlerimi dökeceğini söylediğinde ona inanıyorum. Canavara zarar vermek yerine, onu memnun etmek için elimden geleni yapıyorum. Emmeyi kesmem gerekiyor, bu yüzden iyi hissettirecek başka bir şey yapmaya çalışıyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Derinlere inmeyi sevdiğini söyledi, ben de öne doğru eğilip daha fazlasını ağızma alıyorum, dilimi aletin alt tarafında gezdiriyorum. Geri çektiğimde dişlerim onu sıyrıyor ve eli tekrar saçlarımı yumrukluyor.

Çabucak geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Bir kazaydı, öyle olsun istemedim."

Başını sallıyor, yüzümü tekrar sikine bastırıyor ve boğazımın arkasına gelene kadar itiyor. Tekrar paniklemeye başlıyorum ama bu sefer beni orada tutmuyor, sığ uca geri dönmeme izin veriyor. Burada kalmak istiyorum, bu yüzden elimi daha hızlı pompalıyorum ve bunu yaparken başını emiyorum.

"Ağızda bir penis olmasını seviyor musun prenses? Burası senin ait olduğun yer, değil mi?"

Midem bulanıyor ama sözlerini duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Sadece onu çıkarmalıyım, sonra bu iş bitecek. O kadar da zor değil. Diğer kızlar bunu her zaman yapıyor, o yüzden bir kez olsun üstesinden gelebilirim.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar kimsenin seni becermesine izin vermedin Zoey? Senin amın da mı özel?" diye soruyor.

Tüm vücudum aşağılanmışlıktan ısınıyor, ama sözlerini duymazdan geliyorum ve sikinin üzerinde çalışıyorum, emiyorum, ucunu yalıyorum, iyi hissettirebilecek her şeyi deniyorum. Çenem şimdiden ağrımaya başladı ve onu o kadar uzun süredir emmiyorum bile, ama o kadar kalın ki.

"Ve ağzın," diye devam ediyor, ben onu emerken ses tonu konuşmaya benziyor. "Nasıl oluyor da tek bir sik emmeden son sınıfa kadar gelebiliyorsun? Biriyle çıkmıyor musun?"

İnmek için beni yere mi yatırması *gerekiyor* yoksa bunu sadece eğlenmek için mi yapıyor bilmiyorum ama yorumlarını görmezden geliyorum ve çalışmaya devam ediyorum.

Sonunda lanet olası ağzını çalıştırmayı bıraktı ve tekrar başımı okşamaya başladı. "Bu çok iyi. Daha sert em Zoey. Eğer benim küçük fahişem olmak istiyorsan, bunu hak etmen gerekecek."

Onun küçük bir şeyi olmak istemiyorum ve o da bunu biliyor. Bu çok aşağılayıcı. Yarın onunla aynı sınıfta oturmak zorunda kalacak olmak tamamen dehşet verici. Belki başka bir tarih sınıfına geçebilirim. Belki de annemi, Jake yüzünden çektiğim eziyetin çok kötü olduğuna ve okul değiştirmem gerektiğine ikna edebilirim.

İnliyor ve yüzümü leğen kemiğine yaklaştırıyor, sikini boğazımın daha derinlerine yerleştiriyor, ağzıma sıcak bir tuzlu salgı fişkırıyor ve öğürüyorum. Bir yanım mahcup, bir yanım tiksiniş ve bir yanım da rahatlamıştı.

Sonunda bitti.

"Ağzını aç," diyor. "Görmek istiyorum."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ama ağzımı açıyorum ki içindeki spermi görebilsin.

"Mm, iyi küçük prenses," diye mırıldanıyor, yanağımı onaylayarak okşuyor. "Şimdi yut."

Serbest bıraktığı her parçayı dilimden ve boğazımdan aşağı almak için iki kez yutkunuyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve tekrar bana bakıyor. Daha fazlasını söylemek, belki daha fazlasını yapmak ister gibi görünüyor ama Jake artık çıldırmanın hiper seviyelerine ulaşmış durumda.

Jake, "Buradan siktir olup gitmemiz lazım, dostum," diyor.

Carter başını sallıyor ama kara gözleri bana kilitlenmiş durumda. Yerde kambur duruyorum, avuç içlerim muşambaya bastırılmış, hala dizlerimin üzerindeyim. Kendimi kötü davranan bir efendiden biraz merhamet isteyen eğitilmiş bir evcil hayvan gibi hissediyorum. Ona böyle bakınca, her zaman olduğundan daha dokunulmaz görünüyor, mektup ceketıyla koridorlarda dolaşıyor, etrafı hayranlarıyla çevrili.

"Bu konuda çeneni kapalı tutacaksın, değil mi Zoey?" diye soruyor sakince. Cevabı zaten biliyor, sadece hatırlatıyor, sanki bundan sonra bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Sözsüzce başımı sallıyorum, bakışlarını kırıyorum ve yere bakıyorum.

"Güzel. Eğer bunu daha sonra düşünmeye başlarsan ve paylaşmam gerektiğini hissedersen

Jake'in sonuçlarla ilgili dersi, sana söz veriyorum, bu senin son haçlı seferin olacak ve buna değmeyecek."

Başka bir şey söylemiyorum. Zaten bana dokundu, beni kullandı ve beni aşağıladı. Daha fazlasını yapmak istediğini biliyorum ve her ne kadar kendimi savunmak istesem de, çok daha fazla hayatta kalmak istiyorum. Jake'le başa çıkmak bir şeydi, ama Carter? İmkânı yok.

Bana yaptırdığı şey için içinde hiç pişmanlık yok, bu yüzden içinde çürümüş olan her neyse, beyinde onu bu tür gaddarlıklara muktedir kılacak hangi kablolar çaprazlanmışsa, gözünü kırpmadan bana çok daha kötüsünü yapabileceğini biliyorum.

Boyun eğmek hak ettiğinden çok daha fazlası, ama kendimi biraz olsun güvende tutmak için bildiğim tek yol bu, bu yüzden üzerimde durup bana bakarken

Bana bakıyor, ben yerde kalıyorum ve onun iyi eğitilmiş evcil hayvanı gibi başımı eğiyorum.

"Yarına kadar prenses."

Ve bu son veda sözleriyle kapı açılıyor ve hepsi koridora kaçıyor, beni burada tek başıma ağlamak zorunda bırakıyorlar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Bütün gece pek uyuyamadım ve sabah olduğunda okula gitmeyi düşünmedim bile. Jake'le yaşadığım tüm bu çile boyunca çok güçlüydüm, beni saklanmak için kovalamalarına asla izin vermedim ama dün çok fazlaydı. Bugün evde saklanacağım çünkü Carter ve yordakçlarıyla okulda yüzleşmek gibi bir alternatifle şu anda başa çıkamam.

Gözlerimi her kapattığımda Carter'ı, Jake'i ya da Shayne'i görüyorum - en kötü anlarda üçünü de görüyorum. Jake'in çıplak göğüslerime aval aval bakabilsinler diye beni sürükleyişini, Carter'ın meme uçlarımı emen ağzını, Shayne'in göğüslerimi mıncıklarken sırtışını yeniden yaşıyorum.

Carter en travmatik olanıydı, açıkçası. Bana nasıl sakso çektirdiğini, aletini boğazıma o kadar soktuğunu hatırlıyorum ki bilincimi kaybedeceğimi sandım. Saldırısının kanıtlarını yutmadan önce bana ağzımdaki dölleri göstermesinin iğrençliğini.

Geride kalmamak için çalışmaya çalıştım ama bırakın bütün bir bölümü, tek bir sayfadaki tüm kelimeleri okuyacak kadar bile konsantre olamıyorum. Kendi anılarımdan kaçamıyorum, bu yüzden öğleden sonramı dikkatimi dağıtmak için telefonumdaki uygulamalara bakarak geçiriyorum.

Akşam olduğunda, bunun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendime çok kızgınım. Carter Mahoney'nin aklıma girmesini istemiyorum. Dün olan her şeyi unutmak ve onların aptal yüzlerini bir daha asla görmemek istiyorum. Beni halsiz ve dağınık hale getirmeyi hak etmiyorlar.

Kendime iki günlük bir limitim olduğunu söylüyorum. İki gün boyunca istersem duygularıma takılıp kalabilirim ama sonrasında kendimi toparlamalı, okula geri dönmeli ve Carter Mahoney hiç olmamış gibi hayatıma devam etmeliyim.

Akşam olduğunda annem beni yemeğe yardım etmem için çağırıyor. Bunu yapacak enerjim de yok, ama bu konuda tartışmak da çok yorucu olacak, bu yüzden patates püresi yapıyorum ve çenemi kapalı tutuyorum.

"Hâlâ pijama mı giyiyorsun?" diye soruyor annem fark ettiğinde, bakışları eşofmanımın ve bol tişörtümün üzerinde geziniyor.

"Hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum ona.

"Dersleri kaçırmak için okul yılının henüz çok başındayız tatlım.

Bu hafta sınavın olduğunu söylememiş miydin?" Evet. *Tarih dersinden.*

O psikopatla aynı sınıfta nasıl oturabilirim? Artık benimle işi bitti mi? Beni rahat bırakacak mı, yoksa saldırmak için başka bir fırsat mı bekliyor? Muhtemelen benden çoktan sıkılmıştır ama Jake'in en büyük sorunum olduğu zamanlara kıyasla şimdi daha fazla dikkatli olmam gerektiğini hissediyorum.

Daha ne kadar sorunla uğraşmam gerekecek? İşler çığırından çıkıyor.

"Sanırım bir güne daha ihtiyacım var," diyorum başımı sallayarak kendinden emin bir şekilde. "Bu gece bol bol uyuyacağım, kafamı toparlamak için biraz yoga yapacağım... Yarından sonra daha iyi olacağım."

Kapı çaldı ve küçük kardeşim "Ben bakarım!" diye seslendi.

Patatesler için bir servis kaşığı alırken duvardaki saate bakarak kaşlarımı çatıyorum. Üvey babam her an eve gelebilirdi ama zili çalmazdı. Grace habersiz uğramazdı. Umarım eşek şakası yapan başka bir pislik değildir.

Geçen hafta biri kapıyı çaldı ve açtığımda yerde bir çift Longhorn mavisi külot ve üzerinde "sürtük" yazan bir not kartı vardı. Muhtemelen Jake'in hayranlarından biriydi ve bana istenmeyen ilgiyi göstermesinden rahatsız olma cüretini göstermişti. Futbol takımından biri de olabilirdi ama el yazısı kız gibi görünüyordu. Muhtemelen çaresiz bir ralli kızı ya da daha kaba amigo kızlardan biri.

Tam böyle bir şey olmadığından emin olmak için kapıya yönelmek üzereyken, küçük kardeşim "O burada" diyecek kadar uzun bir süre mutfığa giriyor, sonra da takıntılı bir şekilde tereyağı bıçaklarını sıralamak için masaya geri dönüyor. Dördüncü sınıfta ve masanın nasıl kurulacağını yeni öğrendiler, bu yüzden şimdi her gece kaşıkların doğru yerde olup olmadığını ve tereyağı bıçaklarının doğru yöne bakıp bakmadığını iki kez kontrol ediyor.

Arkamda annem duraksayarak, şaşkın bir şekilde "Merhaba" diyor.

Bakmak için dönüyorum ve aniden tüm kalbimi yutmuş gibi hissediyorum. Nedenini açıklayamıyorum ama Carter Mahoney mutfağında duruyor - 1.80 . Üzerinde gri bir eşofman ve beyaz bir tişört var; ceketinin üzerine de, hepimize onun kim olduğunu ince bir şekilde hatırlatmak için, mektup ceketini giymiş.

Eve bir canavar girmiş gibi hissediyorum, sanki elime bir tahta kazık alıp onun kara kalbine saplamalıymışım gibi. Mutfakım dünyada olması gereken son yer.

"Hanımefendi," diyor saygıyla, anneme kuşkusuz çekici bir gülümseme göstererek. "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim. Zoey'nin bugün kendini iyi hissetmediğini duydum, bu yüzden ona bir şeyler getirmek istedim." Elinde tavuklu şehriye çorbasına benzeyen şeffaf bir kap tutuyor.

Annem şaşkınlığını çabuk atlatıyor. Ona karşı biraz temkinli olmak yerine, rahatlamış bir hayranlık duygusuna kapılıyor, sanki o zor durumdaki bir genç kız ve o da onu kurtarmak için ortaya çıkan cesur bir şövalyeymiş gibi.

"Ne kadar düşünceli değil mi? Zoey, bak," diyor heyecanla, sanki gözlerim ya da kulaklarım yokmuş gibi ve ben bunu kaçırıyor olmalıyım çünkü Carter Mahoney mutfağında bana iyi hissettiren çorba getiriyor ve ben onu gördüğüme sevinmiş görünüyorum. "Çok hoş değil miydi? Ne tatlı bir çocuk."

Carter bana gülümsüyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

Onun burada olması o kadar çirkin ki; bırakın annemin önünde olmasını, evimdeki varlığına nasıl karşılık vereceğimi bile bilmiyorum. Yutkunarak, servis kaşığını biraz çabayla yere bırakıyorum. Ellerim titriyor ve içim boşalmış gibi hissediyorum, sanki içimden kepçeyle çıkarılmışlar gibi. Sesimi bulamıyorum. O da kepçeyle çıkarılmış olmalı. Evimden defolup gitmesini talep etmek istiyorum ama annemin gözlerinde yıldızlar var ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Carter bana yaklaşmak için bir davet beklemiyor. Annem yeterince etkilendiğine göre, hemen geliyor, çorbayı tezgâhın üzerine koyuyor ve güçlü bir kolla etrafımı sarıyor. Bana dokunduğunda vücudumun kaskatı kesilmesine aldırmadan beni rahatsız edici bir şekilde kucaklıyor. "Nasıl hissediyorsun bebeğim?"

Bebeğim?

Ben onun *bebeği* değilim.

Ne halt ediyor bu?

Aptal geniş omzunun ötesine bakıyorum ve annemi görüyorum. Gözleri kocaman, yanakları zevkten kızarmış ve gözlerinde dans eden zengin, gizliden gizliye psikopat torunlarının hayallerini görebiliyorum.

Carter'a ters ters bakarak sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Evimde ne yapıyorsun?"

"Sana çorba getirmek istediğimi söylemiştim. Ayrıca bugün tarih dersini kaçırdın ve yarın sınavımız var. Sana notlarımın bir kopyasını yaptım."

Geri çekiliyor ve spor çantasından bir parça defter kâğıdı çıkarıyor.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm; antrenmandan yeni çıktım."

Ha, pratik. Güzel dokunuş, psikopat.

Katlanmış defter kâğıdını bana uzatırken kahverengi gözleri zevkle parlıyor. Beynim bunu yapmam gerektiğini söylüyor ama annemin hatırı için samimiyetsiz bir 'teşekkür' bile edemiyorum.

"Ne kadar düşüncelisin! Akşam yemeğine kalmak ister misin?" diye soruyor annem hevesle.

"Hayır. Hayır, kalamaz."

Carter'ın ses tonu özür dileyici. "Evet, eve gidip babama bahçe işlerinde yardım etmem gerekiyor."

"Çok tatlısın, değil mi? Keşke benim de senin gibi bir oğlum olsaydı," annem. Ugh, kusmuk! Keşke bilseydi.

Carter gülerek hafifçe, "Hey, belki bir gün" der.

Aman Tanrım, bu kadar yeter. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama bu oyunun sona ermesinin zamanı geldi.

Bakışlarım anneme kaydığında kendimi kötü hissediyorum ve tüm şaşkın öfkeme rağmen annem sevinçten havalara uçuyor. Tabii ki ondan etkileniyor, hatta ailesinin zenginliği ve şöhretinden daha da fazla etkilendiğine şüphe yok. Jake Parsons'ı ispiyonlayarak tüm ailemizin kötü görünmesine neden olduktan sonra, şimdi de yıldız oyun kurucu beni kontrol etmeye geliyor ve bana bebeğim diyor.

Ona göre Carter Mahoney, zaten cazip bir pakete sarılmış benim kurtuluşum gibi görünüyor olmalı.

Bu saçmalığa inanamıyorum bile.

En azından bir şeyler hissediyorum sanırım. Dün beni o sınıfta yalnız bıraktığından beri tamamen uyuşmuş durumdayım ama şimdi öfke hissediyorum. O kadar çok öfke ki, tenim yanıyor.

"Her neyse, umarım yakında kendini daha iyi hissedersin prenses," dedi ve çocukken taktığı lakabı kullanarak beni utandırdı.

O boş sınıfta beni aşağılamak. "Bu hafta sonu seni Porter's'a götürmek istiyorum."

Neden bahsediyor bu?

"Porter's mı?" diye soruyor annem, ben cevap veremedim. "Çok güzel bir restoran olduğunu duymuştum."

Carter ona bakıyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Kız kardeşim ve kocası aslında buranın sahibi, bu yüzden uğrayıp aileyi görmek ve iyi yemek yemek güzel. Kazan-kazan."

Cidden onun ne kadar boktan biri olduğunu göremiyor mu? Görünüşe göre göremiyor, ama neden görsün ki? Hangi normal, düzgün işleyen insan Carter'ın şu anda yaptığı şeyi yapar? Hiçbiri. Sıfır.

Carter ciddiymiş gibi bana bakıyor. Ciddi olduğuna *inanamıyorum*, ama sadece onun zevk alabileceği özel bir şakanın alaycı havası geçti ve yüzündeki işaretler yaklaşan davetin samimi olduğunu gösteriyor gibi görünüyor. "Ne dersin? Cumartesi gecesi?"

Bu kelimenin onun için pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama yine de atıyorum. "Hayır."

"Pazar o zaman," diye karşı çıkıyor, sesi biraz daha az dostça.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Bütün hafta sonu meşgulüm." Ve sonsuza dek, eğer alternatif onunla yalnız bir yere gitmekse. Aklından ne geçiyor? Evimdeki varlığı, çorba, bu tuhaf yemek daveti beni öyle şaşırttı ki... Başım dönüyor. Ne tür bir oyun oynuyor?

Annem kaşlarını hafifçe çatarak, "Zoey, kabalık etme," diye uyarıyor beni.

Yüzümün kızardığını hissediyorum, dün bana cinsel saldırıda bulunduğunu bilse ve bugün kendimi güvende hissetmem gereken evime girmeye cüret etse ne kadar kaba biri olduğunu düşüneceğini merak ediyorum. Carter'a bakarak sakince, "Gitmelisin," diyorum.

"," diyor Carter başını sallayarak ve bakışlarımı tutarak. "Beni arabama kadar geçirir misin?"

Hayır demek için ağzımı açıyorum ama annem çoktan öne atılmış, şaşkın bir onaylamazlıkla bana bakıyor. "Tabii ki seninle arabana kadar yürüyecek. Normalde böyle değildir, gerçekten kendini iyi hissetmiyor olmalı," diye ekliyor ve elinin tersini alnıma dayıyor.

"Anne, dur," diye mırıldanarak elini .

Carter hafifçe sırtlıyor, ama şu anda çekici davranmaya çalıştığı için kendini tutuyor. "Onu uzun süre tutmayacağım," diye söz veriyor.

"İstediğin kadar uzun sürebilirsin," diyor annem, bana bir kez daha uyarıcı bir bakış fırlatarak.

Çok kızgınım, patlayabilirim. Onunla kesinlikle yalnız kalmak istemiyorum ama ailem içeride beklerken garaj yolunda bana kötü bir şey yapacağını da sanmıyorum. Her ihtimale karşı, kızgın bir şekilde ön kapıya doğru yürürken onu uyarıyorum: "Üvey babam her an içeri girebilir, bu yüzden evet, muhtemelen garaj yolunda sıkışıp kalmadan önce gitmek istersin."

"Evet. Kapana kısılmak hiç eğlenceli değil, değil mi prenses?" diye mırıldanıyor, arkamdan geliyor.

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzülüyor. "Bana öyle demeyi kes." "Hemen ilgileneceğim prenses," diye alay ediyor.

"Bu senin için eğlenceli miydi?" Bunun için ne gibi bir nedeni olabileceğini bilmek isteyerek soruyorum.

Omuz silkerek, "Sayılır. Seninle oynamayı seviyorum."

Çenem kilitleniyor ve ateş püskürtmeden nefes almaya çalışıyorum. "Neden buraya geldin?" Ön kapıyı arkamızdan kapatarak soruyorum.

Artık yalnız olduğumuz için altın çocuk numarası yapma zahmetine girmiyorum. "Sana çorba getirdim," diyor, ses tonunda açık bir eğlence var.

"Çatı çorbası mı?"

"Tabii ki hayır," diyor . "Seni bayıltmazdım. Bilincin yerinde işime yaramazsın. Zihinsel ve fiziksel olarak iradeni elinden almayı seviyorum. Hap hile yapmaktır."

"Sen hastasın," haber verdim.

Omuz silkiliyor, görünüşe göre umursamıyor. "Neden benimle yemeğe çıkmak istemiyorsun?"

Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. "Bu ciddi bir soru mu? Az önce ağzından çıkan tüm kelimeleri duydun mu? Ayrıca: dün bana cinsel saldırıda bulundun."

Dişlerinin arasından özür dilercesine tıslayarak, "Umarım bunu kimseye anlatmayı düşünmüyorsundur. Yani, az önce Jake'i de aynı şeyle suçladın ve annen aramızda bir şey olduğunu bile biliyor. Etrafa suçlamalar savurmayı seviyorsun gibi görünüyor, değil mi? Belki de ilgiyi seviyorsundur."

Seyircimiz yokken onunla bu oyunu oynamakla ilgilendiğimi sanıyorsa, ciddi bir şekilde yanılıyor. "Her neyse, Carter."

Arabasının önünde duruyorum; pahalı, koyu kırmızı, ortasında iki siyah şerit olan bir Mustang. Şımarık bir pisliğin

Bu yüzden tabii ki bu onun arabası.

"Mesele şu," diyor bana, şoför kapısını açıp spor çantasını içeri atarken. Sonra kapıyı kapatıyor ve kapıya yaslanıp ellerini gri eşofmanının ceplerine sokuyor. "Dün meme erkeği olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Değilim ama seninkini düşünmeden edemiyorum."

Ona bakmamak için sokağa bakarken başımı sallayarak, "Bu... Açıkçası buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum" diyorum.

"Tişörtünü kaldırıp bana bir göz atmanı öneririm," diye teklif ediyor. "Öneri reddedildi."

Omuz silkiyor. "Denemeye değdi. Ee, akşam yemeği."

Şu anda gerçek mi? "Senin için kıyafetlerimi isteyerek çıkaracağıma dair en *ufak* bir ihtimal bile olduğunu düşünemezsin. Dün bana yaptıklarından sonra futbol sezonunu turuncu bir tulum giyerek ve duşta sabunu almak için eğilmeye korkarak geçirmelisin. Sana kimseye söylemeyeceğimi söyledim ve söylemeyeceğim de, ama bundan sonra beni rahat bırakmanı istediğimi söylemeye gerek yok diye düşündüm. Bana *ciddi ciddi* çıkma teklif ediyorsan gerçekten delirmiş olmalısın. Dünyadaki son erkek olsan bile. Bunun işe yarayacağını düşünmene imkân yok."

"Bu sefer evet demen için sana bir fırsat veriyorum," diyor bana, sanki bu büyük bir lütufluş gibi.

"Bir fırsat. Ne kadar düşüncelisin," diye kestirip atıyorum. "Ve ben hayır diyorum," diye ekliyorum, kıpırdamadan.

"Bununla da çalışabilirim." Arabadan inerek kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Kalbim durdu, sonra göğsümde sertçe çarpmaya başladı. Geri çekilmeye çalışıyorum ama kollarını bana doluyor ve dün yaptığı gibi beni sert bedenine hapsediyor. "Bırak beni," diyorum ona alçak sesle, kurtulmak için çabalıyorum ama o çok güçlü.

"Dışınle tırnağınla mücadele etmek zorunda değilsin, biliyorsun," diyor bana kayıtsızca, kollarımı arkama götürüyor, böylece beni zapt edip diğer elini serbest bırakabiliyor. "Küçük bir mücadeleyi severim, ama bunu bir çentik aşağı çekebilirsin."

O kadar sinir bozucu ki. Daha çok çabalıyorum, olası bir yardım için yola bakıyorum. Sokağın karşısında kimse yok, yoldan geçen kimse de yok, bu yüzden çaresizce evime dönüp bakıyorum. Şu an annemin pencereden beni gözetlemesi için uygun bir zaman olabilirdi.

Tabii ki değil. "Carter, ciddi. Seni ispiyonlamamı unut, bu suçüstü yakalanmak için iyi bir yol."

"Benimle kavgaya etmeyi bırakırsan beni buradan daha hızlı çıkarırsın." Serbest eli şimdi göğsüme gidiyor, sağ göğsümü avuçluyor. Avuçluyor, kara gözleri yüzüme kilitlenmiş.

Bir anlığına, ondan uzaklaşmaya odaklanmamda bir kırılma oluyor. Merak beni çekiştiriyor. bir şey arıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Dokunulmak istemediğimi biliyor, bunu itiraf etti. Bu onun için eğlencenin bir parçası. Öyleyse neden ilgi arıyormuş gibi hissediyorum? *Gerçekten ilgi bulacağını düşünemez, değil mi?*

Üvey babamın her an gelebileceğini bildiğim için duygularımı ve merakımı bastırıyorum. Carter'ın hareketleri beni sarsmıyormuş gibi bakışlarına bakarak, "İşin bitti mi?" diye soruyorum.

Eli göğsümden ayrılıyor ama sadece tişörtümün altından yukarı kayıyor, böylece aramızda kumaş engeli olmadan bana dokunabiliyor. "Henüz değil."

Gömleğin üstüyle başa çıkabileceğimi düşündüm ama gömleğin altı farklı bir hikaye. Kollarım hâlâ arkamda kilitli olduğu için ona fiziksel olarak karşı koyamıyorum. "Carter... lütfen bana dokunmayı kes."

"Lütfen demeni seviyorum," diyor bana, isteğimi görmezden gelirken hafifçe gülümsüyor. "Çok tatlı."

"O zaman bir daha asla söylemeyeceğim."

Göğsümün ağırlığını avucunun içine alıp başparmağını çakıllı meme ucumun üzerinde gezdirirken başını sallıyor. "Bu yanlış bir davranış Ellis. Huysuzlanmanı sevimli bulmuyorum."

"Beni sevimli bulmanı istemiyorum. Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Başını arabaya doğru sallıyor. "O zaman benimle gel. Şimdi seni becereceğim ve seni sistemimden çıkaracağım."

"Cehenneme git," diyorum ona, elini çekmeye çalışmak için yer değiştirerek. Göğüs ucumu sıkıldığında nefesim kesiliyor. Bir acı var ama hemen altında garip bir gerilim yatıyor. Garip hissettiriyor ama aslında bundan tamamen nefret etmiyorum.

Yine de ondan nefret ediyorum.

"Bunları neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor göğsümle oynarken. Başparmağını meme ucumda gezdirirken, etimi okşarken, sıkarken içim sızlıyor. Sanki arkadaşmışız ve bana güvenerek bir şey paylaşıyormuş gibi, "Ben normalde kış adamıyım. Daha seninkine dokunmadım bile."

"Henüz yok," diyorum, tekrar geri çekilmeye çalışıyorum, ama kolu beni daha sıkı sarıyor. "Bak, *gerçekten* seninle sorun çıkarmamaya çalışıyorum Carter, ama sen bunu imkânsız hale getiriyorsun. Siz pisliklerin nesi var böyle? Bir şey yüzünden başınız belaya girdiğinde, bunu yapmayı bırakmanız gerekir, daha fazlası için geri gelip durumu daha da kötüleştirmeniz değil."

Açıklaması basit ve aynı zamanda ezici. "Bizim üzerimizde hiçbir gücün yok Zoey. Jake'in yılını mahvettiğini biliyorum, belki kendinle gurur duyuyorsun ama ikimiz de benimkini mahvedemeyeceğini biliyoruz. Bana dokunamazsın. İstersen deneyebilirsin. Yaparsan seni gömerim. Bunu tavsiye etmem, ama onurun senin için bu kadar önemliyse, devam et ve benimle kapış prenses. Bakalım nihai galip kim çıkacak."

Haklı olduğunu biliyorum ama bu adaletsizliği kabullenmek zor.

"*Ya da*" diyor, göğsümü bırakıyor ve bir araba evimin önünde durmak için yavaşlarken bakışlarını yola çeviriyor, "buna katlanabilirsin. Faydalarını görürsün. Zaten sikimi yaladın, o yüzden sana bir akşam yemeği borçluyum, değil mi?" Neredeyse dalga geçiyor, yaklaşan seyircilerimizin yararı için elini kolumun dış kısmından aşağı doğru yumuşatıyor. "Sadece evet de."

"Hayır."

"Keyfin bilir," diye mırıldanıyor, beni bırakıp bir adım geri çekiliyor. "Yarın görüşürüz. O notlara çalıştığından emin ol. Bir şeyler öğrenebilirsin," diyor göz kırparak ve sürücü koltuğuna geçip kapısını kapatıyor.

O motoru çalıştırırken kollarımı kendime doluyorum, ama garaj yolundan geri dönmesini izlemek için beklemiyorum. Onun yerine notları almak için eve giriyorum. Şimdi bunu söylediğine göre, annemin görmemesi gereken bir şey yazmış olmasından endişeleniyorum ve onları mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

Kapıdan içeri zar zor girdim ve o bana doğru geldi, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Bana Carter Mahoney ile görüştüğünü söylememiştin. Bu nasıl oldu? Özellikle de şu Jake meselesi varken. Onlar takım arkadaşı."

"Ne olduklarını biliyorum," diye mırıldandım. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum anne. Carter'la aramızda bir şey yok. O bir pislik."

"Zoey, o çocuk sadece evde hasta olduğun için sana çorba getirdi," dedi, ses tonu şüpheliydi ve ders verir gibiydi. "Bana bir pislik gibi görünmedi. Bence belki de biraz yargılayıcı davranıyorsun. Bu kesinlikle ilk kez olmuyor."

Tabii ki istiyor. Çünkü onunla çıkmamı ummak ve bunun için dua etmek varken neden ona karşı böyle hissetmek için meşru bir nedenim olup olmadığını sorsun ki? Annem mutlu cehaletin vücut bulmuş hali ve genelde bununla başa çıkabilsem de şu anda bu çok fazla.

"Önemli değil," diyorum, mutfağa gidip notlarımı alıyorum. Bir göz atıyorum, satırlarca kelime görüyorum ama göz gezdirmeden kâğıdı cebime atıyorum.

Annem hemen peşimdeydi. "Bence ona bir şans vermelisin Zoey. Bütün erkekler kötü değildir. Ve seni Porter'a götürmek istiyor. Bu çok hoş olmaz mıydı? Sen ve Jake hakkında yaptığı o küçümseyici yorumlardan sonra Betsy'nin yüzündeki ifadeyi bir düşünsene."

"Onunla ilgilenmiyorum, mı? Bırakalım bu konuyu."

"Ama neden?" diye soruyor, beni takip ederek. "Yakışıklı ve popüler biri, harika bir aileden geliyor ve senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Belki insanlar onun senin tarafını tuttuğunu görürlerse, Jake'le olan kavgan yüzünden hepimize zorluk çıkarmayı bırakırlar."

O kadar şeffaf ki. Diğer insanların ne düşündüğünü bu kadar önemsemesinden nefret ediyorum, öyle ki Carter'ın tüm sorunları ortadan kaldırabilmesi için benim sorunlarımı görmezden gelmeye hazır. Çocukken ben de onun izinden gider ve başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü konusunda durmadan endişelenirdim. Büyüdükçe, başkalarının fikirlerine bu kadar önem vermenin mutsuzluğa giden kestirme bir yol olduğunu fark ettim ve bu yoldan gitmek istemiyorum. Annem bu sonuca varmanın yolunu hiç bulamadı.

Bütün gece onun için kampanya yapacaksa, burada oturup bunu dinlemeyeceğim. Hank eve geldiğine ve yemek hazır olduğuna göre yemek yemek için masaya gitmek yerine merdivenlere yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor annem arkamdan.

"Odama. Aç değilim. Biraz kestireceğim."

"Hasta" olduğumdan beri tartışmadan gitmeme izin veriyor, ancak bunun tekrar gündeme geleceğinden şüpheleniyorum. Dün olanları düşünmek bile çok rahatsız edici, bu yüzden ona söylemek zorunda kalmak istemiyorum, ama beni Carter'da zorlamaya devam ederse söylemek zorunda kalabilirim.

Tuhaf bir adam ve anormalliği içimde akademik bir ilgi uyandırıyor, ancak aynı zamanda o kadar açık bir sosyal avantaja sahip ki, yasal olarak tehlikeli. Carter kendini kanunların üstünde görüyor. Parası, yeteneği, popüleritesi ve özenle inşa edilmiş bir Amerikan altın çocuğu görüntüsü var. Her şeye sahip, bu yüzden istediğini yapabilir. Bir vereyim.

Yanlış bir şey yapmadım ama yine de üç kez hedef gösterildim, zorbalığa uğradım ve taciz edildim ve bu Carter'ın en iyi alıcısına bulaştığım içindi, Carter'ın kendisine değil.

Odama gittiğimde kapımı kapatıp yatağıma kıvrılıyorum. Carter'ın notlarını cebimden çıkarıp okuyorum. İlk satır, "Tabii ki senin için not almayacağım, ama Bay Hassenfeld gevezelik ederken ve sen bir korkak gibi evde saklanırken, dün gece gördüğüm rüyayı seninle paylaşabileceğimi düşündüm."

Aman Tanrım.

Okumaya devam etmemeliyim. Stresli olacak, ama aynı zamanda kanıt da olabilir. Bana tehditlerle dolu el yazısı bir sayfa bırakacak kadar ukala mı? Eğer öyleyse, kesinlikle buna tutunacağım. Bu altın olabilir.

Tabii ki öyle değil ama iğrenç bir şey. Umduğum gibi bir itiraf değil, dün ilgilendiğini söylediği tecavüzün bir tasviri bile değil, sadece saf pislik. Göğüslerimi kemirmekten ve ben boşalana kadar beni yemekten bahsediyor, adını haykırıyor. Ona dokunmamdan ve tekrar tadına bakmamdan bahsediyor (sanki ilk seferinde bunu isteyerek yapmışım gibi). Beni becermekten bahsediyor, ama güç kullanmaktan hiç bahsetmiyor - zaten yapışacak bir şey de yok. Bazı insanların hoşuna gitmeyecek bir şey değil.

Onun iğrenç sözlerini okurken tenimin altında bir sıcaklık ve içimde rahatsız edici bir cinsel kıpırtı var. Açık saçıklar, yani sanırım bu delilik değil, ama ondan geliyorlar. İkimiz arasındaki seksi tasvir ediyorlar ve onun yaptıklarından sonra bu çok daha sapıkça bir hal alıyor.

Bunu ona karşı kullanmak için kesinlikle saklayamam. Konuşma tarzına bakılırsa, bunu okuyan herkes rızaya dayalı bir cinsel ilişki yaşadığımızı düşünebilir. Bu benim davama yardımcı olmaktan çok zarar verir-özellikle de onu tekrar tatmamdan . Hiçbir aklı başında, suçlu insan bana yaptırdığı şeyden bir aşk mektubunda bahsetmez. Bu bir erkek dedi kız dedi durumu ve Shayne ya da Jake benim isteksizliğimi kanıtlamazsa -ki asla kanıtlamazlar- Carter'ı isteyerek ekmişim gibi görünür. Eğer o pislığe karşı konuşmaya çalışsaydım, bu mektup muhtemelen *beni* ondan daha yalancı gösterecekti.

Atmak istiyorum ama kendime saklamak için bir nedenim olduğunu söylüyorum. Mantıklı bir sebep, utanç verici bir sebep değil. Belki de işe yarayabileceği bir senaryo vardır ve ben henüz bunu düşünmemişimdir. Her ihtimale karşı, çizgili kağıdı katlayıp yatağımın altına koyuyorum.

Sonra yatağıma kıvrılıyorum ve yarını ve neler getirebileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Bugün lisemin otoparkına girmek bile ürkütücü. Birkaç dakika boyunca arabanın içinde oturup yüzümü gösterecek şekilde hazırlanmaya çalışıyorum. Bu beni öldürüyor. Yanlış bir şey yapmadım ama saklanmak zorunda olan benim.

Saklanıyor olmalılar.

Onlar değil. Eskiden onlara pek dikkat etmezdim, ama şimdi kitaplarımı göğsüme bastırıp gözlerimi önüme diktiğimde, giriş kapılarının önündeki yarım taş duvarın üzerinde ve etrafında oturan, mektup ceketli sporcuları görüyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama Jake mi Carter mı bakmayı reddediyorum. Bana kalırsa ikisi de siktirip gidebilir. Shayne Sutton da. Hepsi birlikte cehennemde çürüyebilir.

"Zoey!"

Bu onlardan biri olmasa da, kalbim donuyor ve arkadaşım Grace bana sırtarak yetişmek için acele ederken omzumun üzerinden bakıyorum. İhtiyacım olan son şey, tam onların önünde adımları öylece söyleyip dikkatleri daha da üzerime çekmesiydi ama bunu yapmadığını biliyorum. Grace'i seviyorum, onun budalaca umursamazlığını seviyorum - şu anda benimle görünmek isteyen birkaç kişiden biri o - ama neyle karşı karşıya olduğumu anlamıyor. Benim hatam, çünkü ona her şeyi anlatmadım, ama daha fazla dağınıklıqla onu strese sokmak istemedim.

Yaklaşırken cebinden telefonunu çıkardı ve bana bakarak gülümsedi. "Bekle. Sana bir şey göstermem lazım!"

"Önce içeri girebilir miyiz?" Bir adım öne çıkarak soruyorum.

"Bu sabah hava çok güzel, acelen ne?" diye soruyor neşeyle.

İstemiyorum ama omzumdaki sırt çantamın askısını ayarlarken, sporcular sürüsüne bir göz atıyorum. Beklediğim gibi, hemen Carter'ın bakışlarıyla karşılaştım. Dudakları yukarı kıvrılıyor ve bana göz kırpmıyor, ben de hemen başka tarafa bakıyorum.

"Hadi Grace, bana içeriği gösterebilirsin."

"Bekle." Telefonunu yüzüme doğru tutuyor. Hafifçe geri çekiliyorum, sonra bana gösterdiği fotoğrafa odaklanıyorum. Arka bahçesindeki sevimli bir köpek yavrusunun fotoğrafı, minik yavru ağzı etrafında kapalı, onu kemiriyor. "Bu hayatında gördüğün en değerli kürklü bebek değil mi?"

"Aww." Ona bir gülümseme gösterdim. "Çok sevimli. Erkek mi?"

Başını sallayarak başparmağını ekranın üzerinde gezdiriyor. "Adı Scout. Ne kadar tatlı bir şey, değil mi? Annem dün gece onunla bana sürpriz yaptı. İnternete bir resmini koydum ama sen görmemiş olmalısın. Dün neden okula gelmedin?"

Onun da beni takip etmesini bekleyerek giriş kapısına yöneldim.

"Kötü kramplar." "Oh, bunlar en kötüsü. Geçen hafta-"

O sözünü bitiremeden futbol takımındaki diğer çocuklardan biri, "Hey Zo, neden bir dakikalığına buraya gelmiyorsun?" diye seslendi.

Onun yerine hızlanıyorum. Carter'ın bana yaptığı şeyle ilgili gerçeği paylaştığını düşünemiyorum ama son birkaç gündür onu iş başında gördüğüm için, konuşmaya karar verirsem diye hikâyenin farklı bir versiyonunu anlatıp öne geçmesini beklemezdim. Onlara, ondan hoşlandığım için ya da Jake yüzünden benden nefret eden herkesin gözüne girmek için çaresiz kaldığım için ona nasıl asıldığımı anlatıp beni acınacak bir duruma düşürecek ve Jake ile Carter'ın ikisi de bana asıldıysa benim kolay lokma olduğumu düşünecek olan diğer çocuklar için potansiyel bir hedef haline getirecekti.

Carter Mahoney'den Jake Parsons'tan bile daha çok nefret ediyorum.

Grace arkamda yavaşlıyor, toplanan gruba bakıyor, sonra bir tutam dalgalı kumral saçını kulağının arkasına iterek aceleyle içeri giriyor.

"Hâlâ seni rahatsız ediyorlar mı?" diye soruyor, sesi alçak. "Onun gibi bir şey," diye belli belirsiz mırıldanıyorum.

"Sen sadece başını dik tut ve seni alaşağı etmelerine izin verme. Siz izin vermedikçe kimse ışığınızı söndüremez."

İstmeden söylediği klişe sözlere cevap vermek yerine, Carter'ın beni daha fazla korkutmak için içeri kadar takip etmediğinden emin olmak için kapılara bakıyorum. Gelmedi, ben de rahat bir nefes aldım.

"Okuldan sonra bir kahve randevusu yapmalıyız," diye öneriyor Grace, şimdiden bir sonraki şeye geçmiş. "Şeytani güçler seni alt etmeye çalışırken, sevdiğin şeylere odaklan - buzlu kahve ve ben."

Grace'i seviyorum ama şu anda onunla uğraşacak duygusal kapasiteye sahip değilim. Bazen o kadar tereddütsüz iyimser oluyor ki onu sarsmak istiyorum. Neyse ki, konuşmayı için karşılığında fazla bir şey istemiyor. Bir baş sallama ve mırıldanma ile günlerce durmadan konuşabiliyor. Muhtemelen arkadaş olmamızın ana nedeni de bu.

Günün ilk dersleri sorunsuz geçiyor, ancak tarih dersine geldiğinde midem gerçekten hasta olabileceğimi düşünene kadar düğümleniyor. Benimle konuşmaya çalışacak mı? Arkadaşlarıyla benimle dalga geçecek mi? Bu sınava nasıl konsantre olabileceğim?

Birkaç dakika erken geldiğim için ders başlamadan önce tuvalete gidiyorum. Oraya varmadan önce Carter'ın erkekler tuvaletinden çıktığını görünce duruyorum.

Düşünmeye vakit bulamadan dönüp sınıfa koşuyorum. Onunla orada olmak istemiyorum ama *kesinlikle* koridorda ya da tuvaletlerde onunla yalnız kalmak da istemiyorum. Beni kızlar tuvaletine kadar takip edeceğini sanmıyorum ama kim bilebilir ki? Belli ki şimdilik dikkatini çekmişim. Muhtemelen beni ayartabileceğini düşündüğü sürece de öyle olacak. Acele edip bekaretimi başkasına vermeliyim ki bana olan ilgisini kaybetsin. Keşke aralarından seçim yapabileceğim birkaç aday olsaydı.

Koltuğuma çöktüğümde kalbim hızla çarpıyor. Rahat bir nefes alarak kitaplarımı masamın üzerine bırakıyorum. Bir dakika sonra Carter içeri girdi. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Dün gecedен sonra, masama yaklaştığında şaşırmamam gerekirdi ama şaşırmayacağını umuyordum.

Yine de oyalanmadı. Sadece kocaman elini kitaplarımın üzerine koyuyor ve "Koşu takımına katılmalısın, Ellis" diyor.

"Canavarlardan kaçmadığım sürece hızlı değilim," diye bilgilendiriyorum onu.

Omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatıyor, herkesi etkilemek için kullandığı o altın çocuk gülümsemesini. Ona gözlerimi deviriyorum. Bu saçmalığa kanmadım ve o da bunu biliyor. Onun gerçekte kim olduğunu gördüm ve yakında unutmayacağım.

Beklenmedik bir şekilde, bu küçük etkileşim beni tedirgin etmekten çok sinirlerimi yatıştırdı. Bugünkü kaygımın yarısı belirsizlik, ne bekleyeceğimi, ne yapacağını veya söyleyeceğini, bana nasıl davranacağını bilmemek. Şu an için nispeten güvendeyim, çünkü diğer çocuklar ve bir öğretmenle dolu bir sınıftayım.

Carter cesur olabilir ama bir öğretmenin önünde bana saldırmaz. Yine de beni rahatsız edebilir.

Konsantrasyon eksikliğime rağmen sınavı bitirmeyi başardım. Bitirdiğimde Carter'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben benimkini bitirmeden o kendi testini bitirmişti. Zeki olduğı için mi, yoksa umursamadığı için mi? Şimdi koltuğunda arkasına yaslanmış, cep telefonuyla oynuyor. Dikkati hiç dağılmıyor ve başparmakları sanki biriyle mesajlaşıyormuş gibi ekranda hareket ediyor. Acaba bir kız mı? Carter'ın aşk hayatına daha önce pek dikkat etmemiştim, nk sporcular hiçbir zaman benim ilgi alanıma girmedir.

Ayrıca genellikle fark ettikleri biri değılim. Artık ekibin bir kısmı beni çıplak gördüğüne göre, elbette dikkatlerini çekmişimdir ama Jake beni fark etmeden önce, geri kalanların varlığımdan bile haberdar olduklarına dair bir kanıt yok.

Jake yazın beni ilk fark ettiğinde ne kadar gururlandığımı şimdi düşününce kendimi aptal gibi hissediyorum. Carter o zamanlar radarımda değıldi; benim ligimin o kadar dışındaydı ki aynı düzlemde bile değıldik. Hâlâ da değıliz, şimdi sadece onun ellerinde yaşadığım tuhaf bir taciz olayı ve saklamak zorunda olduğum kirli bir sır yüzünden birbirimize bağılıyız.

Carter'ın bu yönünü başka kaç kişi gördü merak ediyorum. takım arkadaşları onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyor mu, yoksa sadece Jake ve Shayne mi? Peki ya kız arkadaşları? Kiminle çıkmış kişi? Bizim sınıftan sadece bir eski kız arkadaşı aklıma geliyor-Erika Martin. Amigo kız olduğı için hala onunla birlikte ama ondan gerçekten hoşlanıyor mu bilmiyorum. Onu eski bir erkek arkadaş gibi mi yoksa eski bir tacizci gibi mi gördüğünü görmek için daha yakından dikkat etmek istiyorum. Onunla da böyle miydi? Başka bir şey onu azdırır mı, yoksa bana yaptığını yapması mı gerekir?

Belli ki onda bir sorun var, ama neden? Bir şey mi onu bu hale getirdi, yoksa kafasında bir şeylerle mi doğdu? Saf kötülük m, yoksa altında başka bir şey mi var?

Merak bile etmemeliyim. Umurumda bile olmamalı. Doğam gereğı meraklıyım ama sebebi ne olursa olsun, Carter olduğı kişi ve bu tehlikeli biri. Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken biri. İster vicdanı olmasın, ister çoğı insandan daha kolay görmezden gelsin, bir şey onu insanları incitmeye muktedir kılıyor. Bununla eğılenebiliyor.

Carter Mahoney kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyor ve en kötüsü de -en azından şimdilik- haklı. Bu küçük kasabada futbol bir spor değıl, bir din. Carter yıldız oyun kurucu, herkesin bizi eyalet şampiyonasına götürmesini beklediğı yakışıklı, parlak son sınıf ğrencisi. Ailesi

Ayrıca kasabanın yarısını satın aldılar, bu yüzden başı belaya girse bile onu her türlü durumdan kurtarabilirler.

Bir gün düşeceğini düşünmek isterdim ama çirkin gerçek şu ki, muhtemelen düşmeyecek. Kirli, çürümüş bir ruhu var ama bunun hiçbir zaman önemi olmayacak kadar çok parası ve ayrıcalığı var. Kurbanları her zaman halının altına süpürülecek ve eğer biri çok gürültü çıkarırsa, geçmekten korktuğu bir çizgi olduğundan emin değilim. Eğer yenilmez olduğuna inanıyorsa, neden korksun ki?

yenilmez olmadığını gösteren kişi olmak isterdim ama nasıl?

Onun için önemli *olan* ne? Futbolun onun için önemli olmadığını söylüyor ve bu doğru olabilir. Futbol ona daha fazla güç ve statü veriyor, bu yüzden muhtemelen sevdiği şey bu, ille de oyunu oynamak değil.

Onun için önemli bir şey olmalı. Kaybetmenin ona acı vereceği *bir şey* olmalı. Yine de onunla gerçekten etkileşime girmeden bunun ne olduğunu nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Dün gece yine aklıma geldi, beni yemeğe davet etme cüretini göstermişti. Aklından ne geçiyordu? Çok tuhaf biri.

Şimdi telefonunu bırakıp defterini açıyor, bir kalem alıp üzerine eğiliyor ve kaleminin ucunu dikkatli vuruşlarla kâğıdın üzerinde gezdiriyor. Bakmak için boynumu eğiyorum ama ne çizdiğini göremiyorum.

Birkaç dakika sonra zil çalar. Carter defterini kapatıyor, sonra kaptığı gibi oturduğu yerden kayıyor. Onu izlediğimi fark etmeden önce bakışlarımı kaçırıyorum. Olmamalıyım, ama aklımın bir köşesinde bir şey gıdıklanıyor, belki onun için neyin önemli olduğunu bulabilirim, o zaman ona karşı savunmasız kalmam. Onu adalete teslim edemeyebilirim ama ona karşı kullanabileceğim bir tür cephaneye sahip olmak işime yarayabilir. Ya ona daha az doğrudan bir yolla, benden aldığı gibi onun için önemli olan bir şeye mal olarak karşılık verebilirsem?

Grace bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylerdi. Bana İncil'den bir ayet ya da intikam yolculuğuna çıkmadan önce iki mezar kazmakla ilgili bir söz söylerdi. Grace bana daha büyük bir insan olmamı, onun için dua etmemi söylerdi.

Ama Grace burada değil ve bu da ona tüm bunlardan bahsetmememin bir başka nedeni. Her ne kadar iyi niyetli olsa da, istenmeyen tavsiyeleriyle beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak. Kimse bana kendi deneyimlerim hakkında nasıl hissedeceğimi, beni inciten insanlara karşı nasıl hissedeceğimi söyleyemez. Daha önce birçok kişi bunu denedi.

Bu kadar kötüleştğinde, Jake'in tuttuğu eller hasarın boyutuydu ve ben de onların saçmalıklarını duymak istemiyordum.

İşin kötüsü, kimse bana ikinci kez inanmazdı. Birçok insan *ilk* seferinde bile bana inanmadı, inananlar da? Umursamadılar.

Artık tek başımayım ve karşımda yenmek için hiçbir makul şansım olmayan biri var. Belki başka kimse onurumu savunmayacak ya da dokunulmazlara karşı çıkmayacak ama ben bir yolunu bulacağım. Mesele Carter'ı beni incittiği için incitmek değil, bunu başkasına yapmamasını sağlamak. Onu ispiyonlayamam ama ağzımı kapalı tutup sonsuza dek sessizliğimin başka bir kızı tehlikeye atıp atmadığını merak etmek istemiyorum - belki de birçoğunu, hayatının geri kalanında açtığı yolu kirletiyor.

Tüm bunlar başladığından beri, hatta Jake'ten bile önce hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Kendimle de biraz gurur duyuyorum. Carter beni yere sermiş olabilir ama ben onun beni orada tutmasına izin vermedim; kendimi toparladım ve tozumu aldım.

Tabii ki tam o anda Carter Mahoney yanıma geliyor ve kolunu rahatça omuzlarıma doluyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, ama kendi korumamla yeterince aşılarmış olduğum için ona bakabiliyor ve sanki etkilenmemiş gibi bir kaşımı kaldırabiliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

" nasıl geçti?" diye soruyor kayıtsızca.

"Sanırım iyiydim. Ya sen?"

Kaşları kısa bir süre kalkıp iniyor, sanki sadece benimle dalga geçmek istiyor ve gerçek bir yanıt beklemiyor. "Ben A alan bir öğrenciyim," diye beni temin ediyor. "Eminim gayet iyiydim."

"Zeki olduğun için mi A alan bir öğrencisin, yoksa futbol oynadığın ve tüm öğretmenler karneni doldurduğu için mi?" Soruyorum.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Birincisi. Akşamdan kalma olmadığım ve umurumda olmadığını hissetmediğim sürece, o zaman bazen ikincisi olur."

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandım.

"Akşamdan kalma olmaktan bahsetmişken, önümüzdeki hafta sonu Erika'nın evinde bir parti var. Sen de gelmelisin."

"Evet, hiç sanmıyorum." Yürürken kolu hâlâ omzumda ve koridorlar insanlarla dolu olduğu için bize aval aval bakan insanları fark etmeden edemiyorum. "Gerçekten benimle görünmemelisin, biliyorsun," diyorum.

Her şey düşünöldüğünde, biraz hafifçe söyle. "Tüm o Jake olaylarından sonra itibarının bile bunu kaldırabileceğinden emin değitim."

"Lütfen," diyor küçümseyerek. "İtibarımla bir kayayı bile havaya kaldırabilirim. Jake bu sezon oynamıyor bile; eğer gerçekten isteseydim, onu herkesin gözünden düşürüp seni zirveye çıkarabilirdim."

"Bu garip bir şekilde bir teklife benziyor," diyorum. Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum."

Ne kadar samimi olduğunu merak ederek bir an sessiz kalıyorum. Bu saçma kasabada itibarım gibi önemsiz bir şeyi kurtarmak için kendimi satmayı asla düşünmem ama benim için Jake'e sırtını dönmeye ya *gerçekten* bekâretimi her şekilde istiyordur ya da...? Sadece ya da, bu senaryoda "ya da"nın ne olacağından emin değitim. *Ya da benden hoşlanıyor* diyeceğim ama durum bu olamaz. Jake beni meşhur etmeden önce Carter Mahoney adımı bile bilmiyordu.

"Popüler olmak umurumda değil," diye bilgilendirdim onu. "Bu benim için önemli değil."

"Her şeyin üstünde, ha?" Sesi alıngan değil, daha çok bana daha iyi sonuçlar getirecek ne önerebileceğini değerlendiriyor gibi. "Tamam o zaman. Senin için önemli olan ne?"

Sanki bunu ona söyleyecekmişim gibi. "Ne çiziyordun?" Ona soruyorum.

Carter soru soran bir kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Affedersiniz?"

"Sınıfta. Bir şeyler çiziyormuşsun gibi görünüyordu."

Dudaklarının kenarlarında bir eğlence beliriyor. "Ellis, beni mi gözetliyordun?"

Yüzüm hafifçe kızarıyor ama şu anda, görece güvendedeyken korkmayı reddediyorum. "Yakın çevremdeki yırtıcılara göz kulak oluyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Muhtemel bir hikâye," diye yanıtlıyor, kolay bir çekicilikle. "Dün senin için aldığım notları beğendin mi?"

"Onlar not değildi. Yazılı pornoydu."

"Erotika o zaman. Basit olma ve aradaki farkı bilmiyormuş gibi davranma."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Ben bir kitapçada çalışıyorum; erotikanın ne olduğunu biliyorum." Bu onun ilgisini çekiyor ama ses tonunu sohbet havasında tutuyor. "Öyle mi?"

Hangi kitapçı?"

Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Zaten evime geldi, arabama giderken beni nerede yalnız yakalayabileceğini söylememeliydim. "Sen benim soruma cevap vermedin, ben neden seninkine cevap vereyim?"

"Ne çizdiğimi neden umursuyorsun? Bu daha iyi bir soru." Başımı sallayarak, "Boş ver. Sorduğumu unut."

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Kolunu hâlâ üzerimden çekmedi ve yanımdan geçen bir amigo kız durup bakıyor ama Carter hareket etmeye devam ediyor. Sonunda, "Bir şişe." dedi.

"Bir şişe mi çiziyordun?" Şüpheyile sordum.

Başını sallıyor. "Işıklandırma ve gölgelendirme üzerinde çalışıyordum. Önemli bir şey değil, sadece pratik."

"Ders için mi?"

"Benden nefret eden birine göre, benim hakkımda çok fazla sorunuz var."

"Düşmanını yenmek için onu tanımalısın," diye abartılı bir kibirle onu bilgilendiriyorum.

Bu sadece sırtıtmasına neden oluyor. "Beni yenecek misin prenses? Denemeni görmek isterim." Beni kendine çekerek diğer eliyle çenemi kavlıyor. "Yaptığımız o küçük sohbeti hatırlıyor musun? İyi bir küçük fahişe olman ve sikimi almak için açmadığın sürece bu güzel ağzını kapalı tutman hakkında?"

Kalbim birkaç kez hızlanıyor ve çenemi serbest bırakıyorum. "Bütün bunları kabul ettiğimizi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, şimdi ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Dokunuşuna karşı soğukkanlı davranmaya çalıştım ama şimdi daha da ileri gidiyor ve içim burkulmaya başlıyor. Bunu bilmesini istemiyorum, bu yüzden ses tonumu eşit tutmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey söylemedim. Öyle bir niyetim olsaydı, muhtemelen koridorda kolunu bana dolamana izin vermezdim."

"Bana bırak, diyor," diye mırıldanıyor eğlenerek, sanki bir şakayı paylaşan arkadaşlarmışız gibi.

"Seninle kavga ediyormuşum gibi mi, Carter?" Ben de karşılık veriyorum. "Hayır. Sonunda tavsiyemi dinledin mi?"

Başımı sallıyorum, dosdoğru önüme bakıyorum. "Sadece barışı korumaya çalışıyorum, kukla ustası."

"Güzel." Sakince söylüyor, sanki uyarısını dinleyip dinlemeyeceğime dair bir yatırımı yokmuş gibi. "Seni herkesin önünde ezmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Benden o kadar aşağıdasın ki, bu sadece kötü niyetli görünüyor."

"Benimle alay ederek ve tehdit ederek mi tatmin ?" Ona soruyorum.

"Hayır, hevesli küçük ağzın sikimi çalıştırdığında boşalıyorum," diye bilgi veriyor Ben.

Önce sola, sonra sağa bakıp ona ters ters bakıyorum. "mısın? Ben zaten tüm öğrenciler tarafından fahişe Zoey olarak anılıyorum. İronik bir şekilde, uygun bir erkekten cinsel ilgi istemediğim için, ama onlar kutudaki en parlak ampuller değil; muhtemelen gerçek nedeni unutacaklar ve beni sınıf fahişesine dönüştürecekler."

"Bunu da durdurabilirim," diye rahatça beni bilgilendiriyor. "Arkadaşlarım buradaki havayı belirliyor. Onlara seninle uğraşmayı bıraktırırsam, diğer herkes de bırakır."

"Yardıminızı istemiyorum. Bununla birlikte ne tür iplerin geleceğini tahmin edebiliyorum."

"Eninde sonunda seni becereceğim, Ellis. Buna karşı koymayı bırakmalısın. Belki yardımımı kabul eder ve bundan bir şeyler çıkarırsın." Şakağına vurarak, "Beynini kullan." dedi.

"Hayal görüyorsun," diye bilgilendirdim onu.

Carter başını sallar. "Hayır, ben sadece istediğimi nasıl elde edeceğimi biliyorum."

"Sadece alırsan 'istediğini elde etmiş' sayılmazsın," diyorum ona.

"Elbette öyle. Yine de henüz tüm çabalarımı tüketmedim. Henüz almaya başvurmadım, değil mi?"

Ses tonu, itidalini takdir etmem gerektiğini ifade ediyor gibi görüldüğünden, ona başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. "Sen gerçekten de şımarık bir zengin çocuğusun, değil mi? Hayatında bir kez olsun bir şeyler için gerçekten çalışmayı denemelisin. Çabaların yeterince iyi değilse almaya karar verme, ama kendini gerçekten başarısızlığa aç. Kendinize gerçek riskler verin. Bunu garip bir şekilde heyecan verici bulabilirsin."

Carter az önce elimi uzatmışım gibi bana gülümsüyor. "Seni heyecan verici bulmamı mı istiyorsun Zoey Ellis?"

"Kendimden bahsetmiyordum," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek.

"Elbette öyleydin." Nihayet geri çekilmeden hemen önce kolunu omzumdan indiriyor. "Bunu düşüneceğim, nasıl?"

Başımı salladım. "Bunu sen yap. İyi bir insan olmayı düşün. Bakalım nasıl yapacağını bulabilecek misin?"

Bana sırtıtarak, "Ben A alan bir öğrenciyim, unuttun mu? Sanırım idare edebilirim."

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum, o dönüp kalabalığın içinde kaybolmadan önce.

BÖLÜM 6

Okuldan sonra Grace ile kahve içmeye gidiyorum. Buzlu kahve hayattaki tüm sorunları çözmeyebilir, ama dürüst olmak gerekirse, Carter'la tarih dersinden sonra koridorda bu kadar etkili bir şekilde başa çıktıktan sonra, kendi sorunlarım hakkında biraz daha iyi hissediyorum. Sırf benden daha fazla parası ya da gücü olduğu için biri tarafından alt edilmeye katlanamıyorum. Korku gibi bir şey yüzünden susturulmaktan nefret ediyorum. Ama eşit şartlarda yarışmak adil. Oyunu kazanma şansım olduğu sürece, oynamayı umursamıyorum.

Elbette sorun şu ki, Carter kurallara göre oynuyormuş gibi yapsa bile, her an durabilir. Muhtemelen salonda söylediklerinde ciddi bile değildi, sadece ağzından geçiriyordu. Hilekârlar kurallara göre oynamak zorunda değildir ve o da hilekâr olmayı umursamıyor.

Yine de kendimi bir kurban gibi değil de hayatı üzerinde biraz kontrolü olan biri gibi hissediyorum, bu yüzden bundan faydalanıyorum ve günün geri kalanında normal bir ergen olmaya çalışıyorum.

Perşembe o kadar ürkütücü gelmiyor. Carter'ı (ya da diğer çocukları) okulda görmekten o kadar korkmuyorum. Aslında, onlara tüm güçlerini veren ben miyim diye merak ediyorum. Eğer beni korkutmalarına izin verirsem, evet, korkutmaları işe yarıyor. Onların varlığında gariplik ya da rahatsızlığa ihanet etmeyi reddedersem, suç işlemekten üzerimdeki tek güçlerini ellerinden almış olurum.

Pazartesi günü beni bir sınıfta sıkıştırdıklarında durum farklıydı ama şimdi koridorlar öğrenciler ve öğretim üyeleriyle dolup taşıyor. Dürüst olmak gerekirse, başka bir dünya gibi hissediyorum. O üç pislikle bir sırrım olması hoşuma gitmiyor ama bunu başka kimse bilmiyor. Belki de kimse bilmiyorsa, gerçek olmak zorunda değildir.

Jake'i ispiyonladığımda ona karşı gerçekçi oldum ve bu hiç de iyi gitmedi. Carter'a söylemek zaten söz konusu olmadığına göre, bunu elimden geldiğince kontrol edeceğim.

Carter ve ben Perşembe günü hiç konuşmadık. Dersten sonra bana bakmadan dışarı çıktı ve ben de kendime muhtemelen ilgisini *çoktan* kaybettiğimi söyledim, sadece gerçekten denerse bir şansı olabileceğini ima ederek.

İyi, güzel. Zaten öyle demek istemedim. Benim ligimin dışında olsun ya da olmasın, Carter Mahoney yırtıcı bir pislik ve onunla ve onun karanlık, berbat oyunlarıyla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Okuldan sonra doğruca işe gidiyorum. Evimizde para sıkıntısı var, her zaman da olmuştur, bu yüzden üniversite fonu gibi bir şeyim yok. Annem ben 8 yaşındayken benim için bir tasarruf hesabı açtı ve içinde 100 dolar var. Ya da 100 dolar artı 100 doların 10 yıllık faizi ne kadarsa, ki bu hala çok fazla değil. Üniversite için para biriktirmek tamamen benim sorunum haline geldi, bu yüzden indirimli bir kitapçada yarı zamanlı kasiyerlik işi aldım. Okumayı seviyorum, bu yüzden tüm maaş çeklerimi orada harcamak istiyorum. Uzlaşmak için kendime iki haftalık maaş çeki başına iki kitap ayırıyorum, sonra kendime küçük bir harçlık veriyorum, ancak paramın çoğunu gelecek yıl okul harcı ve kitaplar için biriktiriyorum.

Baktığım okullardan birinde ücretsiz bir yolculuk yapamazsam, ilk durağım muhtemelen devlet üniversitesi olacak. Her şeyin parasını kendim ödediğim için, paramın olabildiğince uzamasını sağlamalıyım ve bu da tipik üniversite deneyiminden vazgeçmek ve ilk iki yıl için yakındaki bir okula gidip gelmek anlamına geliyor. Kesinlikle istediğim bu değil ama gerçekçi olmak zorundayım.

Sonunda ne yaparsam yapayım, eninde sonunda bu şehirden gitmek istiyorum. Ailemi seviyorum, gittiğimde onları özleyeceğimden eminim ama Teksas dışında hiç yaşamadım ve orada başka neler olduğunu görmek istiyorum. Annem ve Hank ilk evlendiklerinde her yaz bir haftalığına Missouri'ye tatile giderdik ama küçük kardeşim doğduktan sonra para sıkıntısı başladı. Bebek bezi ve mama gibi şeyleri satın almak zorunda oldukları için tatiller durdu ve o zamandan beri hiç tatil yapmadık.

Bir gün her sonbaharda yanık turuncu yaprakların olduğu, her Noel'de kar yağan bir yerde yaşayacağım ve her yaz farklı bir yere tatile gitmeye param yetecek.

"Yüzündeki o hülyalı ifade de neyin nesi?"

Gözlerim açılıyor ve Carter Mahoney'nin çapkın gülümsemesine takılıyor. "Ciddi misin?" diye soruyorum. "Burada ne işin var senin?"

"Bölgede üç kitapçı var. Sizi bulmanın bu kadar kolay olması beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı."

"Takip etmek yasadışıdır, biliyorsun değil mi?" Ona söyledim.

"Ama alışveriş öyle değil," bir kitabı tezgâha vurarak.

Bakmadan önce, ne olacağını tahmin ediyorum. Belki de *Sıradan Çılgınlık Hikayeleri*'nin yıpranmış bir kopyası. Carter, Bukowski tarzı bir adama benziyor. Sırf kitaplığına koymak için satın alan, böylece sivri ve ilginç görünecek türden değil, her sayfayı gerçekten tüketecek ve çılgınlığı takdir edecek, pislikle ilişki kuracak türden.

Bukowski'yi ilk kez okumaya çalıştığımda, yüzüm kızarmış ve utançtan kir pas içinde kalmıştım, sanki insanlar bunu üzerimde görebilirmiş gibi hissediyordum. Carter utanç nedir bilmez. İlk seferinde Bukowski'nin tadını çıkarabiliirdi.

Düşüncelerimin kulağa hayranlık gibi geldiğinin farkındayım. Sanki bir yanımda onun arsız ahlaksızlığından zevk alıyor. Düşünüyorum da, Bukowski ile ilk karşılaşmam, Carter'ın sınıfta benim için yazdığı "notları" okuduğumda hissettiklerime biraz benziyordu. Bukowski'den daha açık, daha az çarpıtılmışlardı, ama bunun nedeni Bukowski'nin yazdığından daha kaba bir zamanda yaşıyor olmamız ve Carter'ın gerçek suçuna atıfta bulunamamasıydı. Ayrıca, Carter'ın notunu bu kadar ahlaksız yapan şey, müstehcen kelimelerden çok, bu kelimelerin hangi zihinden çıktığıdır. İğrenç ve çarpık olduğunu bilsem de, tıpkı Bukowski'yi ilk okuduğumda olduğu gibi, aynı hafif merak duygusunu hissettim.

Kendimi onun edebi zevklerini ya da delilik derecesinin tartışmalı bir şairinkiyle nasıl bir ilişkisi olduğunu tahmin etmeye çalışmak yerine gerçekten satın aldığı kitaba odaklanmaya zorlayarak kapağına bakıyorum ve hemen benimle dalga geçiyor olması gerektiğini anlıyorum.

Tezgâhın üzerine koyduğu kitap, ön kapağında parıltılı bir tek boynuzlu at olan bir çocuk kitabı.

Kaşlarım kalkıyor ve kitabı Kerouac'la karıştırmış gibi ona göstermek için alıyorum. "Bu gece hafif bir okuma havasında mısınız?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan, saçları onunki kadar siyah olan sevimli küçük bir kız koşarak gelir ve pembe iplik saçlı bir denizkızı peluşunu tezgâhın üzerine koyar. Koyu renk gözleri de onunkilere benziyor ve dönüp ona bakarken bir otorite havası var. "Ve bunu da."

Mini Carter'ı gördüğümde gözlerim açılıyor. "Senin minik, sevimli bir versiyonun mu var?"

"Küçük kardeşim," diye açıklıyor ve ona bakarken gülümsüyor.

"Vay canına. Arada büyük bir yaş farkı var," diyorum. Ona daha yakın olmak için tezgâhın karşısına eğilerek, "Kaç yaşındasın, tatlı şey?" diye soruyorum.

"Ben beş yaşındayım," diye gururla ilan ediyor ve beş parmağını kaldırarak gösteriyor Ben.

Denizkızını kucağıma alıp tezgahın kenarına doğru yürütüyorum.

"Adı ne? Daha seçmedin mi?"

"Henüz değil. Sence ona ne isim vermeliyim?" diye soruyor pembe saçlı denizkızına bakarak.

"Peki ya Ariel?" Ben öneririm.

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak başını sallıyor. "Hayır, onun *kızıl* saçları yok."

Avucumu dramatik bir şekilde alnıma vurarak ona, "Haklısın, ne düşünüyordum ki? Ona bir isim bulman gerekecek. Eminim bu konuda benden daha iyisindir."

Denizkızına iki saniye bakıyor, sonra parlıyor. "Peki ya Seashell?"

"Bir denizkızı için harika bir isim. Böyle güzel bir isim bulduğuna göre çok zeki olmalısın. *Senin* adın ne?"

"Chloe," diye cevap veriyor.

Carter spot ışıklarını paylaşmaktan bıkmış olmalı, çünkü onu kalçasıyla iterek yolundan çeker. "Pekâlâ, yürü bakalım bücür. Eşyalarının parasını ödemem gerek."

Dönüyor ve kasanın yanında boyama kitaplarına doğru neşeli bir şekilde ilerliyor. Bir tanesini kapıyor, yere oturuyor ve karıştırmaya başlıyor.

"Küçük kız kardeşin çok sevimli," diye bilgilendiriyorum onu.

"O da biliyor," diyor bana, cüzdanını çıkararak.

Başımı sallıyorum, tarama tabancamı kapıyorum ve onun eşyalarını sayıyorum. "Sevimli bir çocuğu buraya getirmek oldukça alçakçaydı. Küçük kız kardeşinin önünde sana kötü davranmam."

"Yani, olabilirsin," diye gerekçelendiriyor. "Ama evet, öyle olmayacağını düşünmüştüm. Tüm bunların altında çok tatlısın, değil mi prenses?"

Ona alaycı olmayan bir bakış atarak, "Bana öyle dememeni söylemiştim," diye hatırlatıyorum.

"Ben de sana lütfen demeni söylemiştim," diye karşılık veriyor kolayca.

Hâlâ duymadığından emin olmak için kız kardeşine bir bakış atarak mırıldanıyorum: "Bu sadece beni yarı çıplak ve biraz korkmuş halde yakaladığında işe yarar."

"Ve sen de neden seni yarı çıplak ve biraz korkmuş görmekten hoşlandığımı merak ediyorsun," diye karşılık veriyor.

Ahlaksız. Carter Mahoney kesinlikle ahlaksız.

O günü tekrar hatırlama çabasını görmezden geliyorum ve eşyalarını bir torbaya yerleştiriyorum. "Toplamınız 12.72 dolar."

Kara kaşları havaya kalkıyor. "Kahretsin, gerçekten mi?

Burası ucuz bir yer." "Doğru. Cazibesi de bu zaten," diyorum ona.

Tezgâhın üzerindeki Dr. Seuss kalemlerine ve çeşitli hediye kartlarına bakarak, "Okumayı sever misin?" diye soruyor.

"İstiyorum."

"Ne okumaktan hoşlanırsın?" diye soruyor.

Derin bir iç çekerek arkasına bakıyorum. Onu kovmak için bir bahane arıyorum, ama bekleyen müşteri yok, bu yüzden müdürümden alabileceğim geçerli bir nedenim yok.

Görevimi anlamış gibi bir Şapkalı *Kedi* kalemi alıp tezgâhın üzerine bırakıyor. "Al, bunu da alıyorum. Henüz alışverişi bitirmedim. Bu biraz zaman alabilir."

"Uh huh. Burada öylece durup beni taciz edemezsin, anlıyor musun? Burası benim iş yerim. Müdürüme söylerim, o da seni gönderir."

Blöf yapıyorum. Müdürüm kolayca öfkelenir ve muhtemelen satış kaybindan çok korkar, ama Carter bunu bilmiyor.

"Müdürünüze *Şapkalı Kedi'den* aldığım kalem hakkında çok düşündüğümü söyleyip beni kovdurabilir misiniz?" diye soruyor. "Vay canına, gerçekten çok sert birisin."

Gözlerimi deviriyorum ama kalemini tarayıp çantaya atıyorum. "Bugün başka bir şey var mı efendim?" Alaycı bir tatlılıkla soruyorum.

"Bana yine öyle seslenebilirsin," diyor, kara gözlerinde müstehzi bir eğlence parıldıyor.

"Eğer başka bir şey yoksa, toplam-"

"Daha bitirmedim," diye ısrar ediyor, plastik hediye kartı yığınlarını parmaklıyor. "Profesyonel görüşünüze göre, bir hediye kartı satın almak istesem, hangi tasarım en iyisidir?"

"Tam anlamıyla herhangi biri," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde, çünkü sadece zamanımı boşa harcıyorum. "Hepsi aynı amaca hizmet ediyor."

"Sizin gibi bir profesyonelden daha fazla rehberlik beklerdim," diyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

Berbat bir bebek bakıcısı olduğu belli olduğu için tekrar kız kardeşine bakıyorum. Yerdeki yerinden kıpırdamamıştı. Yine de boya kalemlerini kitabın önünden söküp boyamaya başlamak istiyor gibi görünüyor. Belli ki kardeşinden daha fazla kendini kontrol edebiliyor çünkü henüz bunu yapmadı.

"Diğer kız kardeşin kaç yaşında?" Ona sordum.

"Diğer kız kardeşim mi? İki tane olduğunu nereden çıkardın?"

"Anneme kız kardeşinin evli olduğunu ve Dallas'ta bir restoranı olduğunu söylemişsin. Şuradaki ufak tefek olanın çok başarılı olmadığını varsayarsak, en az bir tane daha olmalı."

Bir dizi hediye kartını parmaklayarak, "Biliyorum. Yirmi yedi yaşında. Neden sordunuz?"

"Ailenizin çocuk sahibi olmaya nasıl karar verdiği konusunda kafam çok karışık. Onu genç falan mı doğurdular?"

Başını sallıyor, hediye kartlarına bakıyormuş gibi yapmaktan vazgeçiyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Evet. Annem üniversite birinci sınıftaydı. Babam son sınıftaydı. Kesinlikle planlı değildi."

Kafamda hesapladım. "Yani... kız kardeşini üniversitede doğurdu, 9 yıl sonra seni doğurdu, sonra 41 yaşına kadar başka çocuk yapmamaya mı karar verdi? Başka bir sürpriz bebek mi?"

"Hayatımla ilgili çok fazla sorunuz var," diyor.

Küçük kız kardeşi iyi mücadeleleyi bırakır ve bir resim boyamaya başlayabilmek için ön kapaktaki boya kalemlerini yırtar. "burada. Şimdi o boyama kitabını almak zorundasın," diye bilgilendiriyorum onu.

"Olamaz, masrafları nasıl karşılayacağım?" diye şaka yapıyor, bakma zahmetine bile girmeden.

"İlk kez seks yaptığında kaç yaşındaydın?" diye sordum.

Aklımın tam olarak nerede dolaştığını biliyor gibi görünüyor. Bana cevap vermiyor ama "O benim çocuğum değil Zoey," diye teminat veriyor.

"Yani, umarım öyle değildir, çünkü seks yapmak için bile çok genç olurdunuz-"

"Çok genç değil. İlk kez seks yaptığımda on üç yaşındaydım."

Bu beni biraz şaşırttı. "13 yaşındayken seks mi yapıyordun?"

Aydınlatıcı yanıtı omuz silkmek oldu. "Hepimiz saçlarımız ağarana kadar beklemeyiz, Ellis. Bu sadece sende var."

Başımı salladım. "Bu beni senin için gerçekten üzüyor. Gerçekten berbat bir seks olmuş olmalı."

"Bunu karşılaştırmam gereken tek şey o sınıfta olanlar. Birisi için üzölmek istiyorsan, gözyaşlarını kendine sakla."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü sesi savunmacı geliyor ve insanlar genellikle sadece saldırıya uğradıklarını hissettiklerinde savunmaya geçerler. Sınıfta olanları sanki dolu bir silahmış gibi bana doğrultuyor, sanki bu anıyla beni incitmek *istiyor*. Yargılandığını düşündüğü için endişelenmesinin saçma olduğunu biliyorum ama içimde bir tutam suçluluk duygusu var. Carter'ı bana yaptıkları için yargılıyorum ama genç yaşta seks yaptığı için değil. Bu benim için akıl almaz bir şey. On üç yaşında hâlâ çocuktum, seks henüz radarıma bile girmemişti.

"Ben sadece-" demek istemedim.

Sözümü keserek omzunun üzerinden küçük kız kardeşine baktı. "Squirt, onu buraya getir."

"Geliyorum!" Kitabı kapatıyor ve yerden kalkarak boyama kitabını ve açtığı boya kalemlerini tezgâha getiriyor.

"Biz hâlâ dükkândayken bir şeyler açmaman gerekiyor," diyor ona.

"Üzgünüm," diyor, sesi hiç de üzgün gelmiyor.

Gölümsüyorum ve boyama kitabını tarıyorum, boya kalemlerini dikkatlice ambalajlarına geri koyuyorum ve hepsini çantaya yerleştiriyorum. "Vay canına, bugün gerçekten temizlenmişsin, değil mi?"

Chloe oturduğu yere bakıyor, kafası karışmış, sonra bana dönüyor. "Ben ortalığı dağıtmadım."

"Hayır, öyle değil. Yani, bir sürü şey almışsın. Carter sana tüm bunları aldığına göre oldukça iyi bir ağabey olmalı."

Başıyla onaylıyor ve onun bacağına sarılıyor. "Evet, onu seviyorum, o benim favorim."

Çok sevimli. Her ne kadar şeytan olsa da, onun bacağına böyle sarıldığını görmek beni çok etkiledi.

Carter oynadığı hediye kartlarından birini alıp tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Buna da 50 dolar yükle."

Kartı okuttum, 50 dolar yükledim ve ona yeni toplamı okudum. Kredi kartını çıkardı ve hiçbir şey olmamış gibi hesabı ödedi, ama bu hafta burada çalışarak kazanacağımdan daha fazla. Bir işi bile yok; sadece futbol oynuyor ve okula gidiyor. Ailesi hiç kuşkusuz faturayı ödeyecek.

Şimdi ne isterse yapsın, sonra da dört yıllık havalı bir üniversiteye gitmesi için ona para ödeyecekler. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Yazıcı bir makbuz çıkartıyor ve ben de makbuzu çantaya koyup saplarını toplayarak tezgâhın üzerinde tutuyorum. "Al bakalım."

Carter plastik torbayı alıyor, bakışlarımı tutuyor. "Yarın akşamki maça gelmelisin. Maçtan sonra hep birlikte yemeğe çıkacağız, yani benimle yalnız kalmayacaksın," diye ekliyor, sanki bunun bir anlaşma bozucu olduğunu tahmin ediyormuş gibi.

"Evet, geçen gün de seninle yalnız değildim," diye hatırlatıyorum ona. "Seyirciler seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Utanmış görünmek yerine hafifçe gülümsüyor. "Bu adil. Ama bu farklı. Eski kız arkadaşım da orada olacak ve sizi temin ederim o da izlemekten hoşlanmayacaktır. Uslu duracağım, söz veriyorum."

Başımı salladım. "Hayır. Bu sefer sorduğun için teşekkürler, sanırım, ama... hayır."

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun, Ellis," diyor bana, çantayı yanına indirirken.

Chloe hiç vakit kaybetmeden çantayı açıyor ve içinden denizkızı bebeğini çıkarıyor.

Ondan hoşlanmadığımı ve arkadaşlarımdan da hoşlanmadığımı, bu yüzden açıkçası umursamadığım bir futbol maçından sonra onlardan herhangi biriyle çıkmak isteyeceğimi beklemenin mantıksız olduğunu söylemek isterdim, ama yapamam, çünkü küçük, sevimli, kuzgun saçlı bir tampon getirdi.

Bir cevap beklemiyor gibi görünüyor. Dönüp küçük kızla birlikte kapıya doğru ilerlemeden önce bana "Bunu bir düşün" diyor.

Tam için kapıyı açarken, hediye kartını tezgahın üzerinde unuttuğunu fark ediyorum. "Carter, bekle! Hediye kartını unuttun."

Kapı kapanmadan hemen önce, "Hayır, yapmadım," diye karşılık .

Kapıya kaşlarımı çatıyorum, sonra tereddütle hediye kartını alıyorum. Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye alıyor.

Hediye kartını benim için mi aldı?

BÖLÜM 7

ÖDEME GÜNÜ EN GÜZEL GÜN, ama bu hafta daha da tatlı. İndirim reyonunda okumak isteyeceğim bir şeyler bulmayı ümit etmek yerine, tam fiyatlı reyonlara göz atıyorum. Bu hafta, okunacaklar listemin en üst sıralarında yer alan kitapları aldım ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için indirim bölümüne girdiğimde, küçük kardeşim için bir kitap almak için fazladan param oldu. Müdürümün seçimlerimi sayması ve zor kazandığım gelirimden bir kısmıyla ödeme yapmak yerine, bir hediye kartı kaydırmak kadar kolay olması tatmin edici.

Carter Mahoney'nin benim için aldığı hediye kartını kullanmanın ahlaki sonuçlarını kısaca düşündüm. Bir yandan, muhtemelen 50 dolar değerinde kitap için kendimi satmak olarak görülebilir. Ama ben kendimi hiç satmadım. Hediye kartını geride bıraktığı için onu artık sevmiyorum; madem bıraktı, ben de iyi bir şekilde kullanabilirim diye düşündüm.

Hesabı aldıktan sonra buzlu kahve içmek için Grace'le buluşuyorum. Bana yeni yavru köpeğinin fotoğraflarını gösteriyor, İncil dersinden parçalar paylaşıyor ve buzlu kahve içip barış işareti yaparken iki saniyelik bir video çekiyor. Bu Grace'in yaptığı bir şey; her gün iki saniyesini ayırıp kaydediyor ve ay sonunda bunları gözden geçirip gençlik grubundaki herkese yaşadığı tüm nimetleri anlatıyor.

Bugünün klibini incelerken başını sallıyor ve bana şöyle diyor: "Bu ay şimdiden pek çok nimet yaşadım. Annem bana Scout'u verdi, en iyi arkadaşım kahve randevuları. Bu ayın benim için başka neler sakladığını merak ediyorum."

"Umarım hepsi iyi şeylerdir."

Bana gülümseyerek bakıyor ve telefonunu bırakıyor. "Bu hafta çok bereket aldın mı?"

Öyle mi? Açıklamak zorunda olmasaydım, muhtemelen kitapçı hediye kartımı takdir ettiğim rastgele bir nimet sayardım, ancak teslim eden kişi ahlaki bir ikilem oluşturuyor ve yalan söylemek istemiyorum.

"İşte sana bir ikilem," diyorum ona. "Varsayalım ki şeytan bana bir kutsama gönderdi. Bu yine de sayılır mı? Etik olarak söz konusu kutsamadan vazgeçmek zorunda kalır mıyım?"

Grace kaşlarını çatarak arkasına yaslanır, içkisini yudumlar ve düşünmeye başlar. "Peki, kutsamayı şeytanın gönderdiğinden emin misin? Bazı kutsamalar kılık değiştirerek gelir."

"Oldukça eminim. Bu senaryoda, diyelim ki kutsama çok kötü bir insandan geldi. Size haksızlık eden birinden gelen bir hediye."

Ses tonu hemen daha küçümseyici bir hal alıyor. "Şey, bunun şeytandan geldiğini söyleyemem. Bence bu daha çok..." Duraksıyor, düşüncelerini ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. "Bazen iyi şeyler beklenmedik yerlerden gelir. Bazen bir lütuf kötü niyetten kaynaklanıyor olabilir, ancak lütuf ve ihtişamı geri kazanmak, birini doğru yola yönlendirmek için bir fırsat olabilir." Hiç vakit kaybetmeden öne doğru eğildi ve bakışlarımı yakaladı. "Jake yaptıklarını telafi etmeye mi çalışıyor?"

Başımı sallayarak ona bakmak yerine fincanımdaki buğulanmayı izliyorum. "Hayır, Jake'le ilgili değil. Sadece varsayımsal bir şeydi."

"Bana öyle geliyor ki, belki de sevgiyle hareket etme ve bir fark yaratma şansın var," diyor inatla. "Kendini savunmakta yanlış şey yok Zoey, ama bazen affetmek herkes için daha iyi olur. Çok uygunsuz davrandığını biliyorum ama belki de bu onun bir şeyler öğrenmesi, daha iyi bir insan olma yolunda ilerlemeye başlaması için bir şanstır. Onu kiliseye davet etmelisiniz. Zaten bir kiliseye gittiğini biliyorum ama... bu sizi taciz etmesine engel olmadı, belki de orası onun için uygun değildir. Belki bizimkini daha çok sever. Papaz James daha genç, daha ilgili. Belki bizim ayinlerimizden şu anda gittiğinden daha fazla keyif alır."

"Tekrar söylüyorum, bu Jake'le ilgili değil," diyorum ona.

Grace kaşlarını çatır. "Peki, sana başka kim haksızlık etti?"

Başımı sallıyorum, buzlu kahvemi alıp bir yudum alıyorum. "Dediğim gibi, bu sadece bir varsayımdı. Okuduğum bir kitaptaki bir durum, benimle ilgili değil. Sadece okuduğum şey hakkında derinlemesine düşünmeyi severim, anlıyor musun?"

Grace bilmiyor, çünkü bir öğretmen tarafından verilmemişse, İsa hakkında değilse ya da günlüğünde bir adanmışlık yazısı değilse, Grace okumuyor. İşte bu yüzden

Ama doğru bahane. Hemen ilgisini kaybediyor, aptalca okuma hobime başını sallıyor ve konudan konuya atlıyor, bana yatak odasına asmak için almayı düşündüğü yeni kanvas tabloları bahsediyor.

Eve rahat pijamalarımı giydikten sonra belki de yapabileceğim en verimsiz şeyi yapıyorum: Carter Mahoney'nin sosyal medyasını sessizce takip ediyorum.

Hafif bir merakla, fotoğraflarını çekip dünyayla paylaştığı şeylere bakarak gerçekte nasıl bir insan olduğu hakkında daha fazla bilgi edinebileceğim düşüncesiyle başladı, ama bu sadece daha fazla saçmalıktı. Carter'ın profiline bakılırsa, tipik bir altın çocuk. Bazı saçma başlıkları okurken neredeyse boğulacak gibi oluyorum, bunları yazarken kahkahalara boğulduğunu hayal ediyorum.

"Valinin bu gece takımım için gelmesi büyük bir ayrıcalık. #GoLonghorns #Longhornlife #blessed"

"Aman Tanrım, *ne kadar da saçmalıyorsun*," diyorum kimseye, başımı sallayarak. Yatağıma karın üstü uzanmış, ayaklarımı havaya kaldırmış, bu yalanlar deryasını inceliyorum.

Jake, Shayne, Erika ve adını hatırlayamadığım başka bir kızla patates kızartması yerken çekilmiş bir fotoğrafının altında "İyi yemek, iyi arkadaşlar, iyi zamanlar" yazıyor.

"Bunu bulman ne sürdü Kerouac?" Mırıldanıyorum.

Son paylaşımı, futbol sahasının on saniyelik titrek bir videosu, sonra onu çeviriyor ve pratik baş belası sırtışını gösteriyor. Sadece bir saat önce paylaşılmış olmasına rağmen, şimdiden iki yüze yakın beğeni ve okulumuza giden aşık kızlardan 42 yorum almış. Birkaç hafta önce benim yaptığım gibi Carter da muhtemelen hiçbirinin adını bilmiyor.

Bu fotoğraftan önce, sahada ceketle çekilmiş, sadece sırtı ve taşlı profili görünen karamsar siyah beyaz bir fotoğrafını paylaştı. Bu fotoğraf en gerçekçi olanı, sanki birisi onu hazırlıksız yakalamış ve fotoğraf çekildiğinde seyircilerine gösteri yapmıyormuş gibi görünüyor.

Neden hep sahneye çıkıyorsun Carter Mahoney?

Bu sorudan nefret ediyorum, çünkü bir cevabı olmak zorunda. Baktan bir cevap olsa bile, bir cevabı olmalı.

Tabii gerçekten bir canavar değilse. Sanırım bazı insanlar bozuk doğuyor, beyinleri farklı çalışıyor, empati yetenekleri zayıf ve çoğumuzun düşünmeden yaptığı gibi işlevlerini yerine getiremiyorlar.

Bir keresinde duyduğum bir sözü hatırlıyorum, basmakalıp bir söz: İncitilmiş insanlar, insanları incitir. Biri Carter Mahoney'i incitti mi? Ev hayatı gerçekte nasıldı? Sanırım bilmiyorum. Herkesin *bildiği* ailelerden birine sahip ama onları gerçekte kim *tanıyor*? Carter'ın hayatındaki insanlar onun dünyaya sunduğu saçma sapan cephenin altını görüyorlar mı, yoksa o bu yönünü en yakınlarından bile saklıyor mu?

Belki de en ilginç, neden *bana* gösterdi? Eğer arkasında kurban bırakmadıysa, neden beni ilk kurbanı yaptı? Kaçıramayacağı bir fırsat mıydı? Durumun kontrolden çıktığına ve onun da kendini kaptırdığına inanmak isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Bence Jake'e olan tam olarak buydu, ama Carter'a değil. Carter ne yaptığını çok iyi biliyordu ve hiç tereddüt etmedi. Beni hiç düşünmeden, umursamadan vurdu ve nedenini merak ediyorum.

Normal, sağlıklı insanların böyle dürtüleri olmaz, değil mi?

Zihnimdeki yankı odasını dinlemek yerine, Carter'ın resimlerinden uzaklaşıp internet uygulamamı açıyorum ve cevapları bu şekilde bulmaya çalışıyorum. Bir tavşan deliğinde kayboluyorum, hem erkekler hem de kadınlar için ortak olan fantezileri araştırıyorum, bazı insanların neden bu tür fantezilere sahip olduğuna dair spekülasyonlar, belki de daha geniş bir cinsel repertuarla ilgili olduğu varsayımı - cinsel olarak daha açık fikirli insanlar daha çeşitli fantezilere daha yatkın olabilirler. İstismar geçmişi, toplumsal cinsiyet rolleri, şans faktörü gibi pek çok teori var ancak somut bir açıklama yok.

Yine de bunların hiçbiri ne yaptığını anlamaya yardımcı olmuyor, çoğunlukla tecavüz fantezisiyle ilgili. Görünüşe göre yaygın bir fantezi. Hah.

Cuma gecemin bu şekilde geçeceğini düşünmemiştim ama yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum.

Sırada açık tecavüzü araştırıyorum. İnsanların bunu yapma nedenlerini. Pek çok duruş ve teori var. Bir şekilde, bir nedenle kadınlardan "öç alıyor" olabilir mi? Popüler olduğu ve kızların onu sevdiği düşünüldüğünde bu pek olası görünmüyor ama ev hayatını bilmiyorum. Sınıfın arkasındaki çirkin çocuktan çok uzakta, diğer çocukların temizlenmesini izliyor ve kendini dışlanmış hissediyor. Güç güdüsü mümkün görünüyor. Carter bana sahip olmaktan hoşlandığını itiraf etti.

savunmasız ve korkmuş, ona yalvarıyor. Böyle bir suç işledi mi bilmiyorum. Sınıfta beni zorladığını biliyorum ama başka kızlara zarar verdi mi? Vermediyse, neden şimdi? Bunu da araştırmaya çalışıyorum ama onun hakkında fazla bir şey bilmeden tüm bilgiler arasında gezinmek, sonra da ilgili parçaları seçmek bulanık ve zor.

Bütün geceyi bu şekilde, kesinlikle tatsız bir konu hakkında tavşan deliklerinde gezinerek kaybediyorum. Araştırmayı bıraktığımda kendimi o kadar duyarsızlaşmış, akademik olarak durumdan o kadar uzaklaşmış hissediyorum ki, bu deneyimi sınıfta, aklımdan geçtiğinde genellikle hissettiğim kadar rahatsız hissetmeden, bağımsız bir şekilde yeniden yaşayabiliyorum. Bir makale oldukça kapsamlıydı ve bu tür şeyleri yapan erkeklerin genellikle bu yaşlarda (lise veya üniversite) başladığını öne sürüyordu. Bazıları bu suçu bir ya da iki kez işleyebilirken, diğerleri seri suçlulardır.

Ama neden? Farkı yaratan nedir?

Muhtemelen bu konu üzerinde yıllarca çalışıp basit cevabı bulamayabilirim ama dürüst olmak gerekirse şu anda sadece Carter Mahoney ile ilgili cevabı bilmek istiyorum. Grace'in sözlerinin kafamda dolaşmasına izin vermeyi sevmiyorum ve hiçbir şekilde karşılaştığım her ruhu kurtarmaya çalışan bir sosyal yardım meleği değilim. Bu benden çok Grace'in alanı, ancak Carter hakkında bildiklerimi bildiğimden, belli bir düzeyde suçluluk hissettiğimi inkar edemem. Davranışları için bir sorumluluk, çünkü bunu ben biliyorum ve belki de başka kimse bilmiyor. O sınıfta olanları kimseye anlatmayacağıma çoktan yemin ettim ve bunda ciddiydim, çünkü çoğunlukla ondan korkuyorum. Ama sessizliğim yüzünden başka bir masum kızın incinmeyeceğini bilmem gerekiyor. Carter'ın neden bana zarar vermek istediğini bilmek *istiyorum* ama başka birine zarar vermeyeceğini de *bilmeliyim*.

Sorun şu ki, elbette, bu bir grup askısında ya da sosyal medya paylaşımlarını inceleyerek toplayabileceğim türden bir bilgi değil. Kendimi güvende tutmak için Carter'la yalnız kalamam ama onunla başka nasıl iletişim kurabileceğimi de bilmiyorum. Bunları mesaj yoluyla konuşacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum, çünkü o zaman ona karşı kullanabileceğim kanıtlarım olur.

Keşke kendimi tüm bu durumdan soyutlayabilsem ama yapamıyorum. Merak etmek beni deli edecek. Her gece Carter'ın yoluna çıkan diğer kızlar için endişelenmekten uykularım kaçacak. Ya şimdi bunun tadını aldıysa? Ya beni daha fazla istismar edememesi onu sadece hayal kırıklığına uğrattırsa ve kurban etmek için daha kolay birini bulursa? Ben onlardan biri değilim, ama 42 tane vardı.

hevesli kızlar onun her şeyine yorum yapıyorlardı. Bunun nedeni futbol sahasını bu kadar çekici bulmaları değildi.

Carter belki de etraftaki en tehlikeli avcı çünkü avını çok kolay cezbedebiliyor. Kaç kız onun cinsel olarak yapmak istediğı şeylerden rahatsız olabilir, ancak bunu dile getirmek yerine, Carter Mahoney olduğu için buna uymak ve çenelerini kapalı tutmak için baskı hissedeceklerdir?

Hayal gücüm benden kaçıyor ve düşünme seansımın sonunda o kadar heyecanlandım ki, boynuma bir pelerin bağlayıp şehirdeki her kadını lanet olası oyun kurucunun varsayılan eğilimlerinden korumam gerektiğini hissediyorum.

Neden yaptığı şeyin normal olduğunu düşünüyor? Kimse kötü adam olduğunu düşünmez, değil mi? Aklınca, davranışını haklı çıkaracak bir gerekçesi olmalı. Ona ne yaptığımı sorduğumda, o gün sınıfta mazeretinin ne olduğunu sorduğumda, umursamazdı, bir mazerete ihtiyacı olmadığını söyledi, ama beni kandırıyordu.

Bir nedeni var, olmalı ve ne olduğunu öğrenene kadar huzur bulamayacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

HAFTA SONU KAYIP GİDİYOR ve ben farkına bile varmadan Pazartesi sabahı oluyor. Yepyeni bir haftaya başlama zamanı.

Hafta sonunun iki günü de çalıştım, ama okul için çalışmadığım zamanlarda, evcil hayvan projem için çalışıyordum - Carter Mahoney projem. İnternette giderek daha fazla araştırma yaptım, onu tespit etmeye çalıştım. Onun eylemlerini ondan ayrı olarak anlamaya çalışmak faydasız, bu yüzden onu anlamayı görevim haline getirdim. Kolayca yürütemeyeceğim tehlikeli araştırmaları olan zor bir proje, ama en azından araştırma rahat olduğum bir şey.

Bir amaç duygusu verildiğinde, günleri atlatmayı çok daha kolay buluyorum. Artık bir battaniyeye sarılmış, kendini güvende hissetme yetisi olmayan uyuşmuş bir duygu yumağı değilim, artık bir görevi olan bir kadını. Artık bir hedefim var. Bu hedefe ulaştığımda, her şeyi bir kenara bırakıp hayatıma devam edebilirim.

Carter'ı bugün tarih dersine kadar görmedim bile ve zilden saniyeler öncesine kadar sınıfa gelmedi, bu yüzden ders sonrasına kadar etkileşim kurma şansımız yok.

Ve tabii ki meraklı olduğum için benimle hiç ilgilenmiyor ve beni taciz etmek yerine arkadaşlarıyla konuşarak sınıftan ayrılıyor.

Salı sabahı yeni bir "Zoey the ho" tezahürat korosuyla karşılaştım ve Carter tezahürat yapan pisliklerin tam ortasındaydı. Gürültüye katkıda bulunmuyor ama duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, beni izliyor. Sarayda oturan bir krala benziyor ve tebaasının hepsi pislik.

Önünde performans sergileyeceği bir seyirci kesinlikle ona yaklaşmayacağım. Carter'ı merak ediyor olabilirim ama yine de duyarlıyım.

ona karşı temkinli olmak için yeterli. Yalnızken benimleyken nasıl olursa olsun, onların önünde aynı kişi olmayacağını biliyorum ve Carter'larıyla hiçbir şekilde ilgilenmiyorum.

Bugün tarih dersinden sonra binaya girerken dikkatini çektiğim için Carter ben çıkarken yanıma geliyor.

Hiç vakit kaybetmemişiz gibi, "Maçta seni özledim," diyor. Kitaplarımı göğsüme bastırırken bakarak hatırlatıyorum, "Sana orada olmayacağımı söylemiştim."

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Fikrini değiştirmiş olabilirsin."

"Alınma ama gerçekten futbol umurumda bile değil. Bunun bu şehirde kutsal şeylere saygısızlık olduğunu biliyorum ama bana göre değil."

"Arkadaşın Grace oradaydı," diyor.

Grace'in adını bildiğini bile düşünmüyordum ve bunu söyleme şekli, sanki beni tedirgin edeceğini biliyormuş gibi... şey, beni tedirgin ediyor. Tüylerim diken diken oldu.

Muhtemelen bir tepki istiyor, ben de ona bir tepki vermiyorum. "Arkadaşlarımın gittiği her yere gitmiyorum; ben *sen* değilim."

Ses tonu eğlendirici ve konuşurken kolunu uzatıp omzuma doluyor. "Evet, kendi aklın var, değil mi prenses?"

Bu bir suçlama olmamalı ama yaşitlarımla, hatta bazı aile üyeleriyle uyum sağlamamı engellediğini biliyorum, yüzden biraz suçlama gibi geliyor. "Evet, aslına bakarsan öyle."

"Bu hoşuma gidiyor," diyor bana gelişigüzel ama gerçekmiş gibi. "Herkesin yolundan gitmek yerine kendi yolunu çizen zeki kızları severim. Sen bana öyle bir kız gibi geliyorsun."

Heyecan içimde zıplamamalı, ama bana bedava bir yapboz parçası verdi ve açgözlü ellerimle onu kaptım. "Öyle mi?" Gerçek bir merakla soruyorum. "Böyle çok kadın tanıyor musun?"

Başını salladı ve ben de zihinsel notlar almaya başladım. *Bütün kadınları küçümsemiyor/aşağılamıyor.* "Ablam çok zeki bir kızdır. Onu seversin."

"Peki ya annen?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor ama cevap vermiyor. "Az önce bir soruya cevap verdim, değil mi? Sıra sende. Bana kendin hakkında bir şeyler söyle."

"Ne aradığınızı bilmiyorum. Bir kadında neyi sevdiğimi mi?" Hafifçe soruyorum.

"Hey, eğer bu şekilde yuvarlanırsan, seni dinliyorum."

Şaka yaptığını biliyorum ama yine de cevap veriyorum. "Şaka yapmıyorum. Yani, kızlar güzel ama nadiren onları sınıfta köşeye sıkıştırıp istekleri dışında elleme dürtüsüne karşı koymak zorunda kalıyorum, bu yüzden... muhtemelen onlardan hoşlanmıyorum."

"Barometre bu mu?" diye sorar, eğlenerek.

"Öyle görünüyor." Kalbim hızlanıyor ama bu, cevabını bilmem *gereken* tek soruyu sormak için öyle mükemmel bir fırsat ki, nasıl karşı koyabileceğimi bilemiyorum. Şüphelerimi bastırarak soruyorum, "Sen... bunu daha önce hiç yaptın mı? Başka birine yani? Benden önce?"

Tahmin edilebileceği gibi, sessizliğe gömülüyor. Kolunu omzumda daha ağır hissediyorum ama hareket ettirmiyor. Bir soruya cevap vermek istemediğinde, onu görmezden geldiğini fark ediyorum. Konuyu tamamen değiştirmesini bekliyorum ama onun yerine "Neden bilmek istiyorsun?" diye soruyor.

Çarpan kalbim bana durmamı, ayrılmamı, zararlarımı kesmemi ve onun şirketinden kaçmamı söylüyor. İçgüdülerim belki de ona gerçek bir şeyler vermemin doğru yol olduğunu söylüyor. Ben de içgüdülerime uyuyorum. "Ben... Sessizliğimin diğer kızları tehlikeye atıp atmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Anlatmak sadece kendim için, adalet duygusu için sonuçlarla ilgili değil, davranışı düzeltmekle de ilgili. Jake'e söylediğimde cezalandırılacağını ve bir daha bu şekilde davranmayı düşünürse, karşılaştığı sonuçları hatırlayıp farklı bir seçim yapacağını varsaydım. Açıkçası işler bu şekilde yürümedi, ama bu sadece kendi egomu tatmin etmekle ilgili değildi. Mesele sadece birinin bana yanlış yapmaya cüret etmesi ve benim de öfkemi dindirmem değildi. Bundan daha fazlasıydı. Benden daha savunmasız birinin zarar görmemesini sağlamakla ilgiliydi. Belki de... benim yaptığım gibi başa çıkamayacak birinin."

Bunu ona söylediğim için kendimi çırılçıplak hissediyorum. Kendimi bilinen bir avcıya göstermenin verdiği savunmasızlıkla içim titriyor, iyi bir vuruş yapabileceğini bildiği anda bana saldırmasını beklerken içim korkudan çalkalanıyor.

Bu an sonsuza kadar uzuyor, ben beklerken boğazımda safra birikiyor. Sessizliğini korumaya devam ettiğinde, sonunda cesaretimi toplayıp ona bakıyorum, yarı yarıya benim küçük konuşmam karşısında eğlenmiş görünmesini bekliyorum. Ama bakmıyor. İçimde küçük bir rahatlama oluyor çünkü dalgın görünüyor, tıpkı onu ve davranışlarını anlamaya çalışarak makale üzerine makale incelerken benim görüldüğüm gibi.

"Yo, Mahoney!"

Bağırış büyüyü bozuyor. Carter'ın kolu omuzlarımdan düştü. Takım arkadaşlarından biri bize doğru yaklaşıp Carter'a başıyla selam verdikten sonra bana bakarken ikimiz de başımızı kaldırıyoruz. Bakışları üzerimde belirlediğinde sırtışı büyüyor.

"Dikkatli ol dostum, fahişe Zoey'e bulaşmak istemezsin. Ona yanlış baktığın için koşup annesine seni şikayet eder."

Sertleşiyorum ama çenemi inatla yukarı kaldırıyorum. "Hayır, istediğin kadar bakabilirsin ama sabıka kaydı istemiyorsan dokunma." Ses tonum aldatici bir şekilde tatlı, ama gözlerim mavi buzdan iki küre.

Başını bana doğru sallıyor, bakışları vücudumun en uygunsuz yerlerine kayıyor. "Bu kadar iyi birinin bu kadar namuslu olması çok yazık."

"Seçici olmayı tercih ederim. Arkadaşlarıyla top oynamak beni etkilemeye yetmiyor. Üzgünüm."

Alay ederek şöyle der: "Arkadaşlarımızla top mu atıyoruz? Biz kimsenin arka bahçesinde top oynamayız, tatlım; biz şampiyonuz."

Tanrım, kimin umurunda? Sporcularla bir gün için yeterince konuştum ve Carter ile mankafa arkadaşı hakkında daha fazla bilgi edinemeyeceğim, bu yüzden toparlanma zamanı geldi.

"Harika. Madem bu kadar etkileyicisin, o zaman senin ilgini çekmek isteyen kızlar da vardır, *istemeyenleri* zorlamana gerek yok," diyorum.

"Kimse senin saçmalıklarına inanmıyor Zoey," diyor bana, mavi gözleri küçümsemeyle parlayarak. "Parsons hiçbir zaman kadınlarla mücadele etmedi ve açıkçası sende onun aklını kaçırmamasına neden olacak kadar özel bir şey göremiyorum." Bir adım daha yaklaşıırken sesi tehditkâr bir şekilde alçalıyor. "Hepimiz senin kendini beğenmiş, yalancı küçük bir sürtük olduğunu biliyoruz."

Geri adım atma dürtüsüne direnerek yutkunuyorum. Bu et kafalılarla ağız dalaşına girmek kolay, ama arenaya fizikselliği getirdiklerinde artık rekabet edemiyorum.

Carter ikimizi de şaşırtarak, "Bu kadar yeter," diyor.

Bakışlarım ona yöneliyor ve arkadaşının kaşları kalkıyor, ama o yavaşça geri adım atıyor. İtaatkârlığına rağmen Carter'a, sahibinin bir hırsızın zarar görmeden kaçmasına izin vermesini emrettiği bir hurdalık köpeğinin şaşkınlığıyla bakıyor.

Carter kendini açıklamıyor. Benden uzaklaşıyor ve önünden yürüyen arkadaşına başıyla selam veriyor, belli ki onun da sıraya girmesini bekliyor ve

onu takip et. "Hadi, açlıktan ölüyorum. Annen bugün benim için ne hazırladı Cartwright?"

Arkadaşı gülümseyerek başını sallar. "Sen tam bir pisliksin."

Diğer kızlar Carter Mahoney'i görünce aptallaştıklarında ne kadar etkilenmiyorsam, ben de kendimi onun koridorda kayboluşunu izlerken buluyorum ve yaptığı her şeyi neden yaptığını durmadan merak ediyorum. Neden Cartwright'ın tarafına geçmeden benim böyle konuşmama izin verdi. Cartwright kabalaştığında neden onu durdurdu? Az önce olanlar Carter'ın çok önemli imajıyla uyuşmuyor. Ben düşmanım ve Carter daha bu sabah bana tezahürat yapmalarına izin verdi.

Dikkatim o kadar dağınık ki, sesini duyana kadar Grace'in yanıma sokulduğunu bile fark etmiyorum. "Neden Carter Mahoney ile yürüyordun?"

Sonunda gözlerimi onun kaybolan figüründen ayırarak ayaklarımı harekete zorluyorum. "Onunla *birlikte* yürümüyordum. İkimiz de aynı anda sınıftan çıkıyorduk, hepsi bu. O benim tarih sınıfımda."

"Bunun farkındayım. Ama arkadaşları partiyi dağıtana kadar kesinlikle ikiniz konuşuyormuşsunuz gibi görünüyordu."

Omuz silkıyorum. "Bazen dersten çıktığında ve konuşacak başka kimsesi olmadığında benimle konuşuyor."

"Şimdi düşündüm de, son zamanlarda insanlar senin hakkında sporcuların uydurmak için hiçbir beyin gücü kullanmadığı o saçma lakapla konuşurken onun da katıldığını duymadım," diyor.

"Değil mi? Zoey the ho çok kolay. En azından fahişe ya da trollop gibi eğlenceli bir şey seçebilirlerdi."

"Fahişe çok eğlenceli bir kelime," diye katılıyor Grace. "Ho hayal gücünden yoksun." "Evet, kurnaz zekâlarıyla pek popüler değiller," diye .

Grace bana bakarak balık tutmaya karar verdi. "Carter Mahoney muhteşem biri. Fark etmemiş gibi davranma."

"Ugh." Başımı sallayarak gözlerimi deviriyorum. "Yapma bunu. Bugün olmaz, Şeytan."

Masum bir tavırla omuz silkerek, "Sadece diyorum ki, beni sınıfın dışında takip edip kulağımı çınlatmıyor. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Kesinlikle olmaz. Hayır. O... kötü haber."

"Buna katılmıyorum," diyor Grace, biz yürürken kendi kitaplarına sarılıyor. "Dedikodu yapmaktan hoşlanmam ama zamanını geçirdiği bilinen kadınları düşünürsek, senin için fazla hızlı olduğuna eminim. Romantik olarak yani. Eğer sadece sıradan, Hristiyan bir şekilde ulaşmaya çalışıyorsan

o zaman önemli değil, ama kesinlikle evlenmeyi beklemiyor, bunu söyleyeyim."

Neredeyse olduğum yerde durup yeni gözlerle en iyi arkadaşıma ve olası bilgi kaynağıma bakıyorum. "Carter'ın seks hayatı hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Grace'in yanaklarında ısı çiçekleri açar. "Dedikodu yapmak hiç hoş değil."

Aklımdan o kadar çok soru geçiyor ki, önce ne soracağımı bile bilemiyorum. "Hayır, biliyorum. Dedikodu değil. Başka kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Bana bildiğin her şeyi anlat. Her şeyi. Hiçbir şeyi atlama."

Grace kıpırdanıyor. "Şey, tüm detayları bilmiyorum. Bu tür konuşmalara kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum."

Kahretsin, Grace! Şimdi iyilik meleği gibi davranma!

"Genelde bizden çok daha yaşlı kadınlarla yattığını biliyorum. Çoğunlukla, liseli kızlar ondan aşağıdaymış gibi davranıyor - hiçbirleriyle yatmamış değil, ama bir süre etrafında tuttuğu tek kişi Erika Martin'di ve bu muhtemelen sadece arkadaş çevresinde onunla sıkışıp kaldığı için onunla çıkmaya zorlandı."

Sanırım bu mümkün görünüyor. Carter imajını koruyor ve Erika da popüler. Erika'nın sosyal gücünün Carter'inkine kıyasla ne kadar yüksek olduğunu bilecek kadar onların dinamiklerine aşina değilim.

"Ayrılmalarının sebebinin Carter'ın bir öğretmenle yatması ve Erika'nın onları sınıfta sevişirken suçüstü yakalaması olduğunu duydum. Geçen yıl o kıvil saçlı güzel resim öğretmenininin dönemin yarısında ortadan kaybolduğunu hatırlıyor musun? Söylentilere göre öyle olmuştu. İlişkileri ortaya çıkınca istifa etmek zorunda kaldı ve her şey büyük bir yasal patlamaya dönüşmeden önce sessizce kasabayı terk etti. Bu da çılgıncaydı, çünkü evliydi ve kocasıyla birlikte Barbara Lane'den kiliseden bir ev satın almışlardı." Grace başını sallıyor. "Korkunç bir durumdu."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. "Ben bunları nasıl bilmem?"

Grace omuz silkiyor. "Carter'ı hiç umursamadın. Seni onunla konuşurken gördüğümde neden bu kadar şaşırdım sanıyorsun? Seni züppe gibi göstermek istemem ama şu Jake olayı olana kadar hep kendi dünyana dalıp sporcuları fark etmediğini düşünmüştüm."

Neden herkes bunu söyleyip duruyor? Sporcular kibirli bir sürtük olduğumu söylediklerinde şaşırmıyorum ama en yakın arkadaşım? Grace bana bilerek kötü davranmaz, o yüzden gerçekten böyle düşünüyor olmalı.

"Evet, göğüslerini avuçlayan bir adamı fark etmemek biraz zor," diye mırıldandım.

"Carter'ın bir keresinde bir striptizciyle çıktığını duydum. Eminim fark etmezdi," diye şaka yapıyor Grace.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

GRACE'in Carter Mahoney hakkında bana söylediği her şey ona olan ilgimi azaltmalıydı. Kim dair net bir fikrim olmasa da, bir şey çok açık - her ne olursa olsun, her ne sebeple olursa olsun, bu adam her türlü kötü haber.

Grace'in resim öğretmeniyle ilgili hikayesini kontrol etmeye çalıştım ama böyle bir kayıt yok. Tabii ki olmazdı. Okulda olup bitenlere dikkat etmiyor olabilirim ama Carter bir yıl önce 17 yaşında olacaktı ve reşit olmayan bir çocukla bir öğretmenin karıştığı bir skandal haberlere çıksaydı, bunu fark ederdim.

Kendimi gerçekten önemli olan şeylerle oyalamaya çalışıyorum-ödevler, kitapçada dört saatlik bir mesai ve şu anda kitap almak için gerçek para ödemek zorunda olmadığım için eve getirmeye dayanamadığım 1 dolarlık indirimli ciltsiz kitap.

Yatma vakti geldiğinde aklım Carter'a geri dönüyor. Sosyal medyasını tekrar kontrol etmeye karar veriyorum ve en yeni fotoğraf midemin bulanmasına ve yüzümün tiksintiyle kıvrılmasına neden oluyor.

Bu onun ralli kızı, arabasının camına yaslanmış ona bakıyor. Yanağında adamın numarası var, üstü o kadar dekolte ki gömlek yerine yara bandı giymiş gibi görünüyor ve elinde futbol topu gibi süslenmiş, özenle detaylandırılmış çikolata kaplı çileklerden oluşan bir tepsi tutuyor.

"Antrenman sonrası ikramı. Şimdiye kadarki en iyi ralli kızı," diye yorum yaptı aptal Longhorn hashtag'leriyle.

Telefonuma pis bakışlar atarken, anlamadığım nedenlerden dolayı aniden rahatsız olarak bedenimi kaydırıyorum. Sonra telefonu elime alıyorum.

geri dönüyorum, başparmağım kayıyor ve olabilecek en kötü şey oluyor - yanlışlıkla fotoğrafı 'beğeniyorum'.

Nefes nefese, dehşet içinde küçük kırmızı kalbe bakıyorum. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır." Aksini yapmak için hızlıca düğmeye tekrar tıklıyorum, sonra telefonu bir tarantulaya dönüşmüş gibi bırakıyorum, lanet şeye dokunmaya bile korkuyorum.

Ekranın kararması biraz zaman alıyor ama ben sanki patlayacak bir bombaymış gibi sürekli ona bakıyorum. Panik azalmaya başlıyor ve umutsuz umudum asla bilmeyecek olması. Belki de yeterince hızlı bir şekilde beğeniyi kaldırmışımdır ve bildirimi asla almaz. Profilinde bu kadar hareket varken, tek bir beğeniyi bile fark etmeyeceğini düşünmek hiç de mantıksız değil. Şu anda gerçekten telefonuna bakmıyorsa, kontrol ettiğinde kesinlikle bir düzine insan daha gönderiyle etkileşime girmiş ve isimlerimiz bir araya toplanmış olacaktır. Gönderilerini beğenen o kadar çok insan var ki, tüm isimleri okumamış bile olmalı-

Ekranım bana az önce bir mesaj gönderdiğine dair bir bildirimle aydınlandığında umutlarım tükeniyor. Oropsu çocuğu!

"Kahretsin," diye tıslıyorum, telefonu elime alıp mesajı açıyorum.

"Bu şaibeli," diyor basitçe.

Beni göremese de yüzüm kızarıyor. Kendimi savunmanın bir yolunu bile bulamıyorum - düpedüz bir sapık gibi onun profilini takip ediyorum. ilgili merakımı söylemek, psikopat bir sapık olduğumu düşünmesine izin vermekten bile daha kötü olurdu, bu yüzden böyle düşünmesine izin verip mesajını görmezden gelmeye karar verdim.

Ama benim yanıt vermemi beklemiyor; başka bir mesaj gönderiyor. "Bir kızın fotoğrafını paylaştığım için pasif agresif bir beğeni miydi, yoksa beni takip ettiğin için kazara bir beğeni miydi?"

Bu noktada yapabileceğim tek şey bunu kabullenmek, bu yüzden geri gönderiyorum, "İkisi de değil. Kasıtlı bir beğeniydi ama hepsi çilekler içindi, senin ya da ralli kızının değil."

"Uh huh," diye geri gönderiyor, açıkça ikna olmamış. "Resmimi görmen ama beni takip etmemen çok garip..."

"Profilin herkese açık," diyorum ona. "Akışımındaki insanlar seni takip ediyor ve o resmi beğendiklerini gördüm. Tamamen tesadüf. Senin profilin olduğunu bile fark etmedim, sadece futbol çileklerinin çok sevimli olduğunu düşündüm ve beğendim. O kızın resmini beğendiğimi sanıyordum, senin değil. Senin hesabın olduğunu fark edince beğeniyi kaldırdım."

Bu makul bir açıklama. Tamamen saçmalık ama son nefesime kadar tutunacağım kadar gerçeğe benziyor.

"Anlıyorum," diye cevap veriyor. "Madem çilekleri bu kadar çok seviyorsun, paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Sonra, kendimi durduramadan, "Geçen yıl bir öğretmenle çıktın mı?" diye soruyorum.

"Randevu mu? Hayır." Bir dakika sonra, "Benim hakkımda sorular soruyorsun, ha?" diye devam ediyor.

"Hayır, arkadaşım beni seninle konuşurken gördü ve senin genellikle öğretmenler ve striptizcilerle çıktığını bilmem gerektiğini düşündü, yani aynı ligde değiliz."

"Striptizciyle de çıkmadı. Yanlış bilgiye sahipsiniz." "Aşırı kibar bir terminoloji kullanıyor olabilirim," diye itiraf ediyorum.

"kelime siktir." Gözlerimi deviriyorum.

"İğrenç. Öğretmen mi?"

"Yirmili yaşlarının ortasındaydı, kesinlikle iğrenç değildi." "Ve evli?" Talep ediyorum.

"Sormayı unutmuşum," diye cevap veriyor nazıkçe. "Normalde iyi bir Hristiyan olarak asla günah işlemem."

"Bunu yazarken alev almadığına gerçekten hayret ediyorum," diye cevap veriyorum.

Cevap vermiyor. Uzun bir mesaj mı gönderiyor diye merak ederek bekliyorum. Belki de uzaklaşmıştır. Sonunda, konuşmayı bıraktığını düşünerek uygulamayı kapatıyorum.

Yine de uyusam iyi olacak. Geç oldu ve sabah alarmımın sesinden şimdiden korkmaya başladım. Yatağımdan kalkıp dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Suyu ağzımda çalkalarken bir bildirim daha geliyor.

"İkna oldunuz mu?" yazıyor.

Kaşlarımı çatarak cevap yazıyorum, "Neye ikna oldun?" "Alevler içinde kaldığıma."

Kafamı eğiyorum, bir an için kafam karışıyor, sonra tekrar yukarı kaydırıp konuşmayı okuyorum. Neden yanıt vermeyi kestiğini anladığımda içimden kısa bir kahkaha patlıyor. "Dünya birdenbire daha iyi bir yer haline gelmiş gibi hissetmedim, yani hayır," diye geri gönderiyorum.

"Bütün bu küstahlık," diye yazıyor. "Görgü kuralları hakkında bir derse daha ihtiyacın var prenses."

"Terbiyem gayet iyi," diye onu temin ediyorum.

"Gelin şu ileklerden alın da biraz ęlenelim."

Bunu denediği için başımı sallayarak, "Eminim senin ralli kızın her türlü ęlenceye hazırdır" diye karşılık veriyorum.

"yle," yanıtlıyor, inkar bile etmiyor. "Ama ben seni davet ediyorum." "Kendimi zel hissetmeli miyim?" Alaycılığının anlaşılmasını umarak soruyorum.

"İstersen kendini özel hissedebilirsin. Seni kirli hissettirmeyi tercih ederim. Beni nasıl memnun edeceğini söyleyen sesimin soğuk ısırığını duyduğunda tüm duygularını gözlerinde görmeyi tercih ederim. Yarı ıplak, dizlerinin üzerinde, iyi bir küçük fahişe gibi sikimi emmek için izin beklemeni tercih ederim."

Sözleri ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Bunun için hızlı bir cevabım yok. İşin acı verici kısmı, sözleri beni tamamen hazırlıksız yakalıyor ve bacaklarımın arasında hoş bir kıpırdanmaya neden oluyor.

Anlattığı şeytani bir sahne, ama sözlerini okurken sahne zihnimde canlanıyor ve onu görebiliyorum. Yarı ıplak ve biraz korkmuş, tam da beni sevdiği gibi. Yine de bana zarar vermiyor, zihnimde değil. İkimiz de yapabileceğini biliyoruz ama yapmayacağını da biliyoruz.

Zihnimde yerleştirdiği imgeden kurtulmaya çalışıyorum. Onun kafasındaki sahnenin böyle olmadığından eminim, bu yüzden kendimi kaptırmayı göze alamam.

Bir an için tahrik olduğum için neredeyse utanıyorum ama hemen kendimi bu tuzaktan geri çekiyorum. Tabii ki hayır. Bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğim. Bu vücudumun doğal tepkisiydi ve kelimeler bir ekranda yazıyordu. İnternette beklenmedik bir şekilde bu tür müstehcen sözcüklerle karşılaşsaydım, elbette vücudum bunlara tepki verirdi.

Ondan oldukları için değil.

Muhtemelen bunu kendi avantajıma kullanmaya çalışmalı, beni dizlerimin üzerine ktrdğ son seferde bana ne yaptığını itiraf etmesini sağlamaya çalışmalıyım. Bu mesajdaki ifade tarzı, tıpkı tarih dersinde bana yazdığı "notlar" gibi, her şey rızaya dayalı görünüyor. Sevgililer arasındaki edepsiz konuşmalar, bir psikopatla kurbanı arasındaki iletişim değil.

Öte yandan, insanların buna inanmasını istesem bile onun mesajlarına yanıt vermem zor olabilir. Belki şu anda durumu tersine çevirsem, sınıfta yaptıklarıyla ilgili bir şeyler söylesem ve suçlarını itiraf etmesi için onu kandırmaya çalışsam, ama yorgunum, onun kötü tarafını potansiyel olarak kışkırtmak istemiyorum ve zaten buna kanacağını da sanmıyorum.

Onu kandırmaya çalışmak yerine, son derece uygunsuz mesajına hiç yanıt vermek yerine, uygulamadan , çalar saatimi kuruyorum ve yatağıma giriyorum. Sabah onu okulda görmek zorunda kalacağımı biliyorum, umarım yerleştirdiği görsel kafama takılmaz. İhtiyacım olan son şey Carter Mahoney'den rüyalarımda bile kaçamamak.

Çarşamba günü geç kalıyorum, bu yüzden okula girdiğimde artık dışarıda çeşitli gruplar halinde toplanmış çocuklar yok: siyah metal sıralarda oturan ölümlüler, duvarın önünde Carter'ın etrafında toplanmış sporcular. Hiçbir kötü bakış, hiçbir fısıltı, hiçbir "Zoey orospusu" saçmalığı olmadan içeri giriyorum. Çok güzeldi.

Okula geç kalmak beni gün boyu acele etmeye itiyor gibi görünüyor. Zil çalmadan önce tarih dersine zar zor yetişiyorum ve oflaya puflaya sırama çöktüğümde, Bay Hassenfeld dersine başlamadan önce Carter'a bakacak zamanım bile olmuyor.

Ders biter bitmez eşyalarımı topluyorum ve midemin guruldamasından yakınlıkla doğruca kapıdan çıkıyorum. Bu sabah çok geride kaldığım için kahvaltı edecek vaktim olmadı ve kendime bir öğle yemeği hazırlamadım. Kafeteryadan yiyecek alabilirdim ama bunun için kafeteryaya *gitmem* gerekirdi ve bunu yapmayacağım.

Koridora çıktığımızda Carter geldi. "Naber Ellis?"

"Yeni bir şey yok," dedim ona.

"Dün gece üzerimde mi uyudun?"

Ona bir gülümseme gösterdim. "Hayır, sadece cevap vermeyi kestim." Yavru köpek gibi surat asıyor.

"Huysuz."

"Eminim bunun için çok fazla uykusuz kalmamışsındır," diyorum kayıtsızca. "Her zaman ralli kızına vurabilirdin; eminim her zaman etrafta, takım ruhunu korumak için seninle kirli konuşmaya hazırdır. Gelmiş geçmiş en iyi ralli kızı falan."

Carter bana sırıttı. "Dostum, ralli kızımı delicesine kıskanıyorsun."

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve daralıyor. "Ben kıskanç *değilim*. Bu çok saçma. Tam anlamıyla sana hizmet etmekle görevlendirilmiş bir kızın tüm konseptini mi buluyorum, sana

ve sırf biraz arkaik bir futbol topunu nasıl atacağınızı biliyorsunuz diye size yaltaklanıyorlar mı? Evet. Ama bu kıskançlık değil. Ama bu kıskançlık değil ve seninle hiçbir ilgisi yok."

"Hey, ralli kızları moralimizi yükseltir ve bize cesaret verir. Kendi kişisel amigolarımız."

"Doğru," diyorum kuru bir sesle. "Ve eminim hiçbiriniz onlarla seks yapmak için gözlerindeki yıldızlardan faydalanmıyorsunuzdur."

"Eğer istiyorlarsa gerçekten bir avantaj mı?" diye soruyor.

"Bu iğrenç," diye bilgilendiriyorum onu.

Açıklamamı reddederek başını sallıyor. "Kıskanıyorsun. Bölgeci misin, Ellis? Artık sikimi yaladığına göre başkasının yalamasını istemiyor musun? Eğer durum buysa, daha gayretli olman gerekecek. Sikim senin gösterdiğinden çok daha fazla ilgi istiyor."

Bir utanç yumağını yutarak, "Aletine isteyerek ilgi göstermedim," diye çıkıştım.

"Hayır mı?" diye soruyor, bir kaşını kaldırarak. "Bunu istediğini söylediğini hatırlıyor gibiyim."

"Bunu bana sen söyledin," diye hatırlatıyorum ona, gözlerim fal *taşı* gibi açılmış bir halde. "Hayır, sana seçenekler sundum ve sen de seçimini yaptın." "Sen delirmişsin," diyorum hayretle.

O kadar da endişeli görünmeden, "Belki" diyor. Sonra hiç vakit kaybetmeden konuyu değiştiriyor. "Öğle yemeği için nereye oturuyorsun? Dün seni hiç görmediğimi fark ettim. Ponpon kızlarla oturmanı beklediğimden değil ama kafeteryaya şöyle bir göz attım ve seni başka bir yerde de görmedim."

"Kafeteryada yemek yemiyorum. Tüm bu aptal Jake olayları başladığından beri. İnsanlar bakıyor ve aşağılayıcı yorumlar yapıyorlar. Amigo kız arkadaşların tam bir sürtük olabiliyor ve neden umursadıklarını bile bilmiyorum. Benim adıma alınmaları gerekirdi, onun tarafını tutmaları değil. Yemin ederim, kızların gücü üzerine bir ders alana kadar kız kartlarının askıya alınması gerekiyor."

"Bir kuşun tüyleri," diyor basitçe. "Jake onlardan biri, sen değilsin."

"Evet, fark ettim."

"Olabilirsin," diyor bana şöyle bir bakarak. "Yeterince çekicisin ve her ne kadar içine kapanık olsan da utangaç olmadığın belli, yoksa benimle şekilde tartışamazdın. Kendine biraz

Longhorn kıyafetleri, şu ışıltılı at kuyruğu tutucularından biri ve o güzel yüzüne bir gülümseme yerleştirirsen, eminim masalarında kendine bir yer bulabilirsin."

"Ben almayayım," dedim ona. "Eskiden Grace ve kilisemizdeki gençlik grubu çocuklarıyla otururdum ama senin sporcu arkadaşlarının yanlarından geçerken çıkardıkları 'ho' öksürüklerinden hemen rahatsız oldular. Grace'i daha fazla rahatsız etmek istemedim, bu yüzden her şey bitene kadar bana kafeterya yok."

"Bir şeyler yemelisin."

"En son yemek yemek için tek başıma bir yere kaçmaya çalıştığımda, üç sporcu pislik tarafından köşeye sıkıştırıldım ve-bekle, sanırım bu hikayenin geri kalanını biliyorsun," diyorum alaycı bir şekilde. Ses tonum normal desibeline düşüyor ve "Artık yemeğimi arabamda, kapıları kilitli olarak yiyorum" diye bitiriyorum.

"Bu çok üzücü, Ellis."

"Üzücü değil. Bugün öyle, çünkü öğle yemeğimi hazırlamaya fırsatım olmadı, ama çoğu gün aslında oldukça huzurlu. Günün ortasında biraz sessiz bir zaman, hangi kitabı okuyorsam birkaç bölümünü okuyabiliyorum. İnsanlardan uzakta küçük bir gün ortası molası gibi. Kendi başıma vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Her zaman arkadaşla ihtiyacım yok."

Carter başını sallıyor. "Bugün bir misafirin olacak."

"Hayır, bugün sürekli okuyacağım, kendi çiğneme sesimle bile bölünmeyeceğim."

"Hayır. Kanat sever misin?"

"Kanatlar mı?" Ona bakarak soruyorum.

"Tavuk kanadı. Bir çeşit vegan , değil mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır, kanatları severim."

"Harika. Hadi gidip biraz alalım."

Gözlerim açılıyor ve yavaşlıyorum. "Ne dedin? Hayır. Okul günü henüz bitmedi ve eğer seninle yalnız bir yere gideceğimi düşünüyorsan-"

Beni durdurmak için bir elini kaldırarak, "Sakin ol, Ellis. Seni Wingstop'ta becermeyeceğim, sadece karnını doyuracağım. Az önce öğle yemeğini getirmediğini söyledin ve daha önce de belirttiğim gibi, sana bir yemek borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Seninle tek başıma arabaya binmeyeceğim," diye onu bilgilendirdim.

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Kendin sür o zaman. Yani, sadece bir dakikalık yol, bu yüzden ayrı ayrı araba kullanmak bence oldukça aptalca, ama bu seni daha güvende hissettirecekse, keyfine bak."

Onunla takılmak için bir davete "eğer bu seni daha güvende hissettirecekse" diye eklemek zorunda olan biriyle bir yere gitmeyi düşünmemeliyim bile. Bu

Yine de kanat düşüncesi ağzımı sulandırıyor. Kanat yemeyeli uzun zaman oldu. Eskiden ayda bir Cuma gecesi kanat sipariş ederdik, ama sonra Hank'in arabasını tamir ettirmesi gerekti, pahalı bir tamirdi ve ailem evde ara sıra kanat gecesi düzenleyecek kadar bile para biriktiremedi.

"Bunun bir numara olmadığına söz veriyor musun?" Soruyorum, o iğrenç savunmasızlık hissi beni tekrar vuruyor.

Carter güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Geçici ateşkes."

Bu muhtemelen berbat bir fikir, ama sanki bir işaretmiş gibi midem gurulduyor ve iyi adamın ona tavuk kanadı almasına izin vermem için bana yalvarıyor. Mideme onun hiç de kibar bir adam olmadığını söylüyorum ama midem, kendisine tavuk kanadı aldığı sürece onun ne tür bir adam olduğunu kesinlikle umursamıyor.

İç çekerek kitaplarımı daha sıkı kavriyorum. "Peki."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Ailemin artık kanat gecelerini karşılayamadığını ona neden anlattığımı bilmiyorum. Arabayı kullanmasına neden izin verdiğimi ya da gelmeyi neden kabul ettiğimi bilmiyorum ama kâğıtla kaplı kemiksiz barbekü kanadı tepsimi bitirdiğimde iyi ki gelmişim diyorum.

Eğer onu iğrenç yapan şeyleri görmezden gelerseniz -örneğin tecavüzcü sporcu olayı gibi- Carter aslında takılmak için oldukça iyi biri. Mustang'inin yolcu tarafına geçtiğimde hissettiğim ve bana saldırıp saldırmayacağını merak ettiğim 95 saniyelik savunmasızlık stresliydi, ama tıpkı söylediği gibi sürücü koltuğunda kaldı ve o zamandan beri uslu durdu.

Bana işkence etmek ya da beni rahatsız etmeye çalışmak yerine, saygıdeğer bir insan gibi davrandı. Bay Hassenfeld'in Food Network'teki restoran kurtarma programındaki sunucuya olan esrarengiz benzerliği, benim buzlu kahveye olan sevgim (o anlamıyor), onun sıcak kanatlara olan sevgisi (ben anlamıyorum), ortak tercihimiz olan portakallı dondurma (neden başka bir tat yapıyorlar ki?) ve şu anda yerel sinemada oynayan ikimizin de görmek istediği yeni komedi filmi hakkında konuştuk.

Sonuncusunu kabul etmekten çekiniyorum, çünkü "Bunu da görmek ister misin?" sorusunun bir sonraki adımı çok kolay bir şekilde "Birlikte gitmeliyiz" olabilir ve onu geri çevirmek zorunda kalacağım başka bir duruma sokulmamayı tercih ederim.

Bu yemek ne kadar güzel olsa da, onunla çıkmayı kabul edemem. Nasıl yapabilirim ki? Bu çok çarpık olurdu. Kelimenin tam anlamıyla benimle ilk konuştuğunda, beni onunla yatmaya zorladı. Hasta olmadığını bildiği halde elinde çorbayla evime geldi. Çalıştığım yere elinde

Bu yüzden ona kötü davranamazdım. O manipülatif ve potansiyel olarak tehlikeli ve bunu gözden kaçırmama izin veremem.

Bugün onunla öğle yemeğine çıkarken bile kendimi tehlikeli bir duruma soktuğumdan endişelendim. Bir randevu ona yanlış bir fikir verebilirdi. Bir randevu, bir gün onunla yatma ihtimaline açık olduğumu düşünmesine neden olur ve ben onu yanıltmaya çalışmıyorum. En önemlisi de, onun hakkında bildiklerimi bildiğim için, kendisine borçlu olduğunu düşünürse benden istediğini almayacağından emin olamam.

Lanet olası hak sahibi pislikler.

Ağzından çıkan bir sonraki şey "Bu akşam antrenmanım var ama yarın çalışmıyorsan filmi izlemeye gidebiliriz" olunca korkum haklı çıktı.

Başımı salladım.

"Yapamam." "Çalıştığın için mi?"

İçimi çekiyorum, kendimi kötü hissediyorum ve sonra kötü hissettiğim için kendime kızıyorum, çünkü bunu kesinlikle hak ediyor. "Lütfen beni sana hayır demek zorunda bırakma, Carter."

"Sana hayır dedirtmeyeceğim," diyor kolayca. "Evet demeye başlayabilirsin. Bu çok daha eğlenceli olur."

"Katılmıyorum. Seninle arabada iki dakika geçireceğim için stresliydim. Seninle karanlık bir sinema salonunda oturmayı kabul etseydim, film bittiğinde saçlarım ağarmış olurdu."

"Herkesin içinde sana saldırmayacağım, Zoey. Korumam gereken bir imajım var, biliyorsun. Sınırları zorladığım oldu, kesinlikle, ama ben bile açık alanda bu kadar kötü davranmam. Sinema salonu kalabalıktır. Etrafta bir sürü insan var. İhtiyaç hissedersen yardım çağırabilirsin. Ben olsam kendim davranırdım. Film izlemek istiyorum. Sadece seni becermek isteseydim seni evime davet ederdim."

"Hayır."

"Yanımıza başka birini almaya ne dersin? Birkaç kişi getirebilirim, böylece benimle yalnız kalmazsın."

"Geçen sefer de insanları getirmiştiniz."

"Peki, o zaman insanları getirebilirsin," diye teklif ediyor. "Grace'in erkek arkadaşı var mı? Getir onları. Muhtemelen hoşlandığını düşündüğüm türden bir adamdan hoşlanırsa kendimi suratımdan vurmak isteyebilirim, ama onlarla birlikte birkaç saat hayatta kalabilirim."

"Grace'in artık bir erkek arkadaşı yok ve evet, sonuncusundan nefret ederdiniz. Çok iyi biri. Benim bile sinirlerimi bozdu ve ben *Grace* ile arkadaşım." İçki bardağını alıp bir yudum alırken ona bakıyorum ve ekliyorum: "Ama cevabım hâlâ hayır. Aslında, eğer öneriniz 'Grace'i getirmek' ise, cevabım daha da şiddetli bir hayır. Koridorda seninle konuştuğumu görünce zaten rezil oldu, o yüzden randevu gibi görünen bir şey söz konusu olamaz."

"Bir randevu gibi görünecek çünkü bir randevu *olacak*," diye beni bilgilendiriyor. "Seninle çıkmayacağım Carter," diyorum ona açıkça.

"Neden olmasın?"

Uzun bir süre ona bakıyorum, sonra iç çekip başımı sallıyorum. "Çok acımasızsın."

"Evet," diye kabul ediyor ve ağzına tuzlu bir patates kızartması atıyor.

"Seninle neden çıkmayacağımı biliyorsun," diyorum ona. "20 kere daha sorabilirsin, değişmeyecek. Eğer benimle çıkmak , başladığın yerden değil, oradan başlamalıydın."

"O zamanlar seninle çıkmak istediğimi *bilmiyordum*," diyor, her nasılsa makul bir şekilde. "Senin sadece Jake'in seni becermek istemesine aşırı tepki veren utangaç, sıkıcı bir inek olduğunu düşünmüştüm. Onun daha önce fark etmiş olması gereken şeyi benim fark etmem için birkaç etkileşim gerekti. Şimdi anlıyorum. Şimdi seni istiyorum. Jake Parsons'tan çok daha ısrarcıyım, bunu sana söyleyeyim."

"Bak, bu bir uyarı gibi görünüyor," diye belirttim. "Zarar vermeye bu kadar istekli olan erkeklerle çıkmam. Benim tipim 'tehlikeli bir sosyopat değil' ve senin bu tanıma uyduğuna ikna olmadım."

Carter sanki bu onu kızdırmak yerine eğlendiriyormuş gibi gülümser. "Ben sosyopat değilim."

Dudaklarımı abartılı bir sertlikle birbirine bastırıyorum. "Bu tam da bir sosyopatın söyleyeceği şey."

"İstediğim bir şeyin peşinden gittiğimde agresif oluyorum, hepsi bu. Bu beni sosyopat yapmaz."

Parmaklarımı işaretliyorum. "Yüzeysel çekicilik, zeka, görkemli benlik duygusu, görünürde hiçbir pişmanlık duymadan başkalarına zarar verme yeteneği, başkalarının zararına kendi arzularının peşinden amansızca koşma, yalancı yalancı pantolonlar yanıyor..."

Ben listeme devam edemeden Carter gülüyor. "Sonuncusu teknik bir terim miydi, Dr. Ellis?"

"Öyleydi," diyorum başımı sallayarak.

"Sana yalan söylemedim," diyor.

"Herkes yalan söylüyorsun," diyorum. "Anladığım kadarıyla tüm hayatın bir yalandan ibaret."

"Kimseye yalan söylemediğimi söylemedim, *sana* yalan söylemediğimi söyledim," diye tekrarlıyor anlamlı bir şekilde.

Midem bulanıyor ve dikkatimi dağıtmak için bir patates kızartması kaparak bakışlarını kırıyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir yandan, bu bir manipölasyon olabilir. Ona karşı bir zaafım olduğunu biliyor olmalı, çünkü her halükarda yüzünü her gördüğümde öfke ve rahatsızlıkla kaynıyor olmalıydım, öğle yemeğinden kaçıp onunla kemiksiz kanat yemeye gitmemeliydim.

Öte yandan, doğru da olabilir. Eğer gerçekten samimiyse, kaba davranıp onu susturmak istemem. Eğer gerçekten uzanmaya çalışıyorsa, elini itmek istemem.

Ama aynı zamanda onun oyununa kanan bir aptal daha olmak istemiyorum ve bildiğim tek şey, tüm bunların bu olduğu. Tek bildiğim, tam olarak ne yaptığını, beni ne kadar çelişkili hissettirdiğini biliyor ve bunların hepsi kasıtlı, istediğini elde etmek için bulabileceği en iyi yol.

O sınıftaki korkunç sözleri aklıma geliyor ve bana, diğer insanlara açmadığı bir şekilde bana açılmış gibi davranan bu kişinin, Jake Parsons'a bana tecavüz edebilmek için beni tutmasını söyleyen aynı pislik olduğunu hatırlatıyor, ilgisi sadece bakire olduğum bilgisiyle uyanan ve bana zarar vermek istediğini, masumiyetimi çalarken bakire kanımın tek kayganlaştırıcı olmasını istediğini söyleyen aynı pislik.

Carter'ın ağzından çıkan kelimeler ne olursa olsun, duygusal olarak dahil olmadan önce onun bir ağ ördüğünü görmüştüm ve şimdi de bana aynı şeyi yapıyor olabilir ama ben bunu göremiyorum. Yargılarım bulanık çünkü içten içe onun o gün kanıtladığı kadar kötü olmadığına inanmak istiyorum ve bir şeyi görmeyi çok istediğinizde, bazen bu inancı destekleyecek kanıtlar icat edersiniz.

Carter'ın zihni hazırlanmak için zamanı olmadığına bile hızlı hareket ediyor -bunu boş sınıfta gördüm, rutin bir zorbalığı cinsel saldırıya dönüştürdüğünde, çenemi kapalı tutmazsam potansiyel bir cinayetin ipucunu verdiğinde, Jake'in haçlı seferini kaçırdığında çünkü onun özel iştahına hitap ettiğimi keşfetti. Bunların hepsi birkaç dakika içinde oldu; Carter'ın neye bulaştığından ya da bunların olacağından haberi yoktu ama yine de bir maestro gibi yönetti.

Benimle nasıl oynayacağını anlamak için çok daha fazla zamanı oldu. Benim onu incelediğim gibi o da beni incelemek için zaman buldu, tepkilerimi ölçmek için zaman buldu, istediğini nasıl elde edeceğini öğrenmek için zaman buldu - ki bu da muhtemelen beni incitebilmek için bir yerlerde yalnız kalmam demek.

Bu hatırlatma başımdan aşağı dökülen bir kova soğuk su gibi. Patates kızartmamın geri kalanını boş kanat teknesine atıyorum ve telefonumu alıp saati kontrol ediyorum.

"Geri dönmeliyiz. Öğle yemeği birazdan bitecek ve bir sonraki dersime geç kalamam."

Sanki nerede yanlış yaptığını bulmaya çalışıyormuş gibi titizlikle bana bakıyor. En azından bakışları öyle hissettiriyor. Belki de şimdi paranoyaklaşıyorum, olmayan yerde hesaplama görüyorum, ama emin olamıyorum ve üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim.

"Pekâlâ," diyor kolayca. Ağzıma bakarak kendi ağzının köşesini işaret ediyor. "Şuranda biraz sos var. Önce tuvalete gidip düzeltmek isteyebilirsin, yoksa herkes öğle yemeğinde barbekü kanadı yediğini anlar."

Ağzımı kapatıyorum, zıplıyorum ve banyoya koşuyorum.

Yüzümde hiç sos yok. Aynanın karşısına geçtiğimde bunu hemen görüyorum. Ayrıca banyonun koridorun sonunda, yemek odasından daha uzakta olduğunu fark ediyorum. İzole edilmiş.

Yutkunuyorum, kapıya bakıyorum, yarı yarıya kapının açılmasını ve Carter'ın içeri dalmasını bekliyorum, beni yalnız yakalamanın ne kadar kolay olduğuna zaferle sırtarak. Bu banyoda saldırıya uğradığımı hayal ediyorum ve duvarlar üzerime kapanmaya başlıyor.

Burada durup paniğe kapılmaktansa tuvaletin kapısını çekip açıyorum ve diğer tarafta koridorda bekleyen Carter'ı görmeye hazırlanıyorum.

O değil. Koridor boş, bu yüzden hızla oradan kaçıyorum ve yemek odasının göreceli güvenliğine geri dönüyorum. Carter kapının yanında oyalanıyor, uslu uslu duruyor. Çöpümüzü atmış ve oturduğumuz masa artık boş.

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

Başımı salladım ve ona doğru yürüdüm, karnım hala stresten sallanıyordu. Benim için kapıyı açıyor ve ben dalgın bir teşekkür mırıldanıyorum. Eğer beni yalnız bırakabilmek için hayali kanat sosunu silmem için banyoya göndermediyse, o zaman neden?

Carter yolcu tarafındaki kapıyı da benim için açtı. Şaşırdım ve centilmence davranışı beni daha da şaşırttı. Carter Mahoney bir

Beyefendi, bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu araba yolunda bana saldırmak da pek akıllıca olmazdı; burada açıktayız. Lisenin otoparkı bile daha iyi bir yer olurdu, ancak okulun dışında güvenlik kameraları olduğu göz önüne alındığında (sadece içeride değil, bana yardım edebilecekleri yerde) bu bile tavsiye edilmezdi. Futbol takımı muhtemelen onu bundan kurtaracaktır. Anladığım kadarıyla Carter'ın takımdaki konumu başarıları için çok önemli, bu yüzden *başka bir* futbolcuyu faullü oyunlarından dolayı ihbar edersem, beni haklı çıkaran kasetler muhtemelen gizemli bir şekilde kaybolacaktır. Benim onurum uğruna Jake Parsons'ı zaten sezon boyunca kaybettiler; Carter Mahoney'i de kaybetmeyecekler.

Ayrıca, Carter'ın başını gerçekten belaya sokmaya çalışsaydım, tüm kasaba bana öyle bir cephe alırdı ki, Jake Parsons'la yaşadığım soruna verdikleri yanıt hoş geldin arabası gibi görünürdü. Tıpkı Carter'ın amigo kızların kız olmalarına ve cinsel tacize karşı benim kadar savunmasız olmalarına rağmen benim yerime Jake'in tarafını tuttuklarını söylemesi gibi, her şey kimi daha çok sevdiklerine bağlı. Bu asla ben olmayacağım. Grace muhtemelen Carter'a karşı çıkarsam kasabada yanımda duracak tek kişi ve o bile mücadele edebilir. Biz iyi arkadaşız ama onun çok daha fazla arkadaşı var ve çoğu bana sırtını döner. Bu senaryoda bana sadık kalmak Grace için stresli olur ve ondan bunu yapmasını isteyebileceğimden emin değilim.

Carter Mahoney bir bukalemun görünürken, ben ona uyum sağlamak için doğru kumaştan kesilmedim. Onu gerçekten gördüm mü, yoksa bu Carter Mahoney Show'un başka bir yönü mü bilmiyorum, ama onun hazır bir cazibesi ve cana yakınlığı olduğunu biliyorum ve ben her ikisinden de yoksunum. Kimse kasabanın altın çocuğu yerine sevimsiz bir yalnızın tarafını tutmaz. Kahretsin, kendi annem bile kendimi savunmamı desteklemekte zorlanıyor ve o benim şampiyonum olmalı, herkes ne düşünürse düşünsün benim yanımda olmalı.

Carter kucağıma bir şey bıraktığında beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Kredi kartı büyüklüğündeki plastik parçasına göz kırpyorum. Başka bir hediye kartı mı? Elime alırken ona sorgulayan bir bakış attım. "Bu ne için?"

"Bana bahsettiğin şu aile kanadı gecelerinden biri. Bunu annene ver, bir akşam yemeğinin parasını ödemek için kullanabilir."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Neden bana hediye kartları alıp duruyorsun?"

Dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "İkinizi de satın aldım, Ellis. Bu tam olarak bir alışkanlık değil."

"Neden?" Tekrar soruyorum.

Carter omuz silkiyor. "Neden olmasın? Benim param var ama senin yok. Senin için güzel bir şey yapamaz mıyım? Bana hiçbir maliyeti olmaz."

Kaşlarımı kaldırıyorum, kartı ters çeviriyorum ve arkasında kalıcı kalemle 50 dolar yazdığını görüyorum. "Bu sana bir şeye mal oldu. İki kart arasında bana 100 dolar vermiş oldun. Kendimi alt sınıf bir fahişe gibi hissetmeye başladım." "Ama ben seninle yatmıyorum, o yüzden bunun pek bir anlamı yok."

dikkat . "Sadece senin için güzel bir şey yapıyorum, hepsi bu. Rahatla."

"Ya da beni tımar ediyorsun."

Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce bana doğru bakıyor. "Tımar mı ediyorsun?"

İtirazlarıma tutunarak başımı sallıyorum. "Bazen yırtıcı bir hayvan avını gözüne kestirdiğinde, onu yumuşatmak, kendini sevdirmek ya da bir arkadaş gibi zararsız görünmesini sağlamak için ona hediyeler verir. Ama bu bir hiledir, avcıya güvenmeye başlamaları için onları sahte bir güvenlik duygusuna sokar, böylece avcı bu güvenden faydalanabilir ve hazır olduğunda onlara saldırabilir."

"Zararsız olmadığımı zaten biliyorsun Zoey. Birkaç kitap ve tavuk kanadıyla dolu bir midenin sana unutturacağını sanmıyorum."

"Olmayacak," diye onu temin ederim.

"Pekâlâ," diyor ve sanki umursaması gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "O zaman anlaştık. Sorun nedir?"

Sorunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. İlk hediye kartını kullanmamın doğru olup olmadığını sorgulamıştım ama şimdi ikinci bir hediye kartı verdiğine göre, kendimi ona borçluymuşum gibi hissettirmeye çalıştığı kurtulamıyorum. Daha sonra bunu sömürmek amacıyla iyi niyet oluşturuyor.

Onunla ilgili bu endişelerin hepsi kafamın içinde mi yoksa bunlar onunla dinlemem gereken içgüdüler bilmiyorum. Onun güdülerinden bu kadar emin nefret ediyorum. Onunla ilgili bu sürekli soru girdabının zihnimde ona kalıcı bir yer vermesinden nefret ediyorum. Artık her gün, hayatımı Carter Mahoney hakkındaki sorularla arka planda sürekli bir gürültü olarak yaşıyorum.

"Dün bana hiç cevap vermedin," diyorum ona.

"Ne hakkında?"

"Cartwright araya girmeden önce, sana hiç..." diye sordum. Duraksıyorum, yaptığı şeyi daha da garip hale getirmeden nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Bana . "Ah, şu. Hayır, yapmadım. Bana hiç senin gibi bir fırsat sunulmamıştı."

"Seni durduran tek şey bu mu? Fırsat eksikliği mi?"

Bana doğru baktı. "Ben öyle demedim. Seninle birlikte olma fırsatının kaçırmıyacak kadar iyi olduğunu söyledim. Bu aynı şey değil."

"Bu nasıl aynı şey olmaz? Aynı kelimeler, farklı sıralama." "Etrafta koşuşturup diğer kızları mağdur etmiyorum, eğer soruyorum," diyor. "İster inanın ister inanmayın, bir telefon kadar uzağımda sonsuz sayıda istekli kadın var. Bu kadar uğraşmama gerek yok ve kendimi skandala uğramış masumlar üzerinde zorlamam da gerekmiyor."

"O zaman neden bana yapıyorsun?"

Omuz silkiyor, takdir ettiğimden daha kibirli. "Çeşitlilik hayatın baharatıdır." "Saçmalık." Bunun saçmalık olduğundan neden bu kadar emin olduğumu bile bilmiyorum. Bunu kastetmiş olabilir, ama ben buna inanmıyorum. Sözsüzce bana bakıyor, ben de devam ediyorum. "Gerçeği hak ediyorum," diyorum ona. "Eğer adaleti bulamazsam, eğer kendimi savunmak zorunda kalsam da, en azından bunun neden olduğunu anlamayı hak ediyorum."

Beklediğim son şey sözlerimin onu sertleştirmesi, ama olan bu. Öğle yemeği boyunca ne kadar terbiyeliyse, şimdi o kadar terbiyesizleşti. Onu yargıladığımı düşündüğünde kitapçada yaptığı gibi bir düğmeyi çevirmek kadar kolay görünüyor, ama bu sefer daha az geçici.

"Bir şey mi bilmek istiyorsun, Ellis? Sana kötü haberlerim var, o yüzden dinle. Bazen insanlar sana kötü şeyler yaparlar ve cezalandırılmazlar; yaptıkları yanlarına kâr kalır. Hatta bazen bunun için ödüllendirilirler. Eğer Jake'le yaşadıkların sana bunu göstermediyse, eğer *benimle* yaşadıkların sana bunu göstermediyse, belki de sandığın kadar zeki değilsindir."

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum ama şu anda okuldayız, o yüzden cevap vermeme gerek yok. Carter arabayı agresif bir şekilde park ediyor ve motoru durduruyor. Başka bir şey söylemeden arabanın kapısını iterek aılıyor ve dışarı çıkıyor.

Sessizce onu takip ediyorum, cevap verecek kelime bulamıyorum. Zaten cevap vereceğimden de emin değilim. Az önce hangi sinirine dokunduysam, bu gerçek bir sinirdi ve o kızgınken onunla uğraşmaktan çekiniyorum. Kızgın olup ya da onu üzecek ne söylediğim umurumda bile olmamalı. Darbeyi hafifletmek ya da barışmak zorunda hissetmemeliyim, ama ben dalga yaratmak için yetiştirilmedim. Kendi kendime bunu yapmayı öğreniyorum, ama yetiştirilme tarzımın her parçası bana yapmam *gereken* doğru şeyin, az önce karıştırdığım tüyleri yumuşatmak olduğunu söylüyor. Annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Kaba olma, Zoey.

Silkelenip atıyorum. Annemi severim ama bu kötü bir tavsiye. Ahlaki olarak tacizcime karşı nazik olmak zorunda değilim ve Carter'ı kızdıran konuşma, bana yaptıklarını anlattığım bir konuşmaydı. Sinirlerine dokunduysa, belki de dokunmalıydı. Onu kötü hissettirdiyse, belki de hissetmesi gerektiği içindir.

Ama sonra Grace kafamın içinde vızıldıyor ve bana kendimi savunmamın gayet iyi olduğunu, ancak bazen herkes için daha iyi olanın sevgiyle hareket etmek olduğunu söylüyor.

Kafamın içinde beni çok farklı yönlere iten çok fazla insan var. Bir nefes alıyorum ve kendi iç sesime odaklanarak onları susturmak için elimden geleni yapıyorum. Kendi içgüdülerime. Annemin iyi niyetli rehberliğiyle mücadele etmek için benimsemek zorunda kaldığım savunmacı olanlara değil, kendi kalbimdekilere. Bu sadece öfke ya da kızgınlık değil. Sadece bu olsaydı Carterla asla bu kadar etkileşime girmezdim ve ona olan ilgimi sürdüren şeyin aşırı fiziksel çekiciliği olabileceği fikrini reddediyorum. Ben o kadar sık değilim. Mesele bu değil. Daha fazlası var.

Kendi egomu bir kenara bırakıp Carter'ın az önce bana söylediklerini gözden geçirdiğimde, bu sözlerin benimle ilgili olmayabileceğini fark ediyorum. Belki de bana istemeden de olsa kişisel, gerçek bir şey söyledi.

Okula girmeye hazırlanırken "Carter," diye seslendim.

Elini kapıya dayayarak duraklıyor ve bana bakmak için geri dönüyor, ama ifadesi hala karanlık ve fırtınalı. Şimdi gerçekten tehlikeli *görünüyor*, bu yüzden muhtemelen beni ona yaklaştıran şey delilik. Yine de delilikten sıyrılıp birkaç adım daha yaklaşıyorum, ta ki bir adım mesafeye gelene kadar.

"Biz bize yapılanlar değiliz," diyorum ona. "İnsanlar bizi incitecek ve bu zor olacak ve bazen asla kapanış yapamayabiliriz. Nedenini asla anlayamayabiliriz. Ama bunu sormamın nedeni de bu. Belki de *hak* etmek doğru kelime değildir. İnsanlar hak ettiklerini almazlar, insanlar sadece başlarına geleni alırlar ve sonra da ellerinden gelenin en iyisini yaparlar."

Hâlâ orada durmuş beni izliyor, ama yakışıklı yüz hatlarında biraz daha az kötülük var.

"Ama bu kapanışı *istiyorum* ve bunu bana sen verebilirsin. Buna Jake'ten ihtiyacım yok, bu yüzden senden neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Sanırım Jake bana basit ve genel geliyor ve sende daha fazlası varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor ve zihninin umutsuzca erişmek istediğim özel, gizli bir kulüp gibi olduğu düşüncesine kapılıyorum. Onun kim olduğunu, nasıl düşündüğünü bilmek istiyorum. Belki de olmasını daha basittir ve hayal kırıklığına uğrarım, ama öyle ya da böyle, merak etmeyi bırakabilirim. Öyle ya da böyle, cevaplarımı alacaktım.

Carter bana bir şey vermek yerine arkasını döndü, giriş kapısını açtı ve biraz alaycı bir tavırla, "Hadi Ellis. Bir sonraki derse geç kalamazsın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

PERŞEMBE OKULDAN SONRA, Carter bana ikimizin de görmek istediği bir filmin fragmanının linkini gönderdi. Aslında çalışıyorum, bu yüzden istesem bile gidemem, ama bu açıklamayı yapmaya zahmet etmiyorum. Muhtemelen daha geç bir gösterimle karşılık verecekti ve ben onunla geç bir gösterime gitmiyorum. Carter Mahoney beni gece geç saatte eve bırakırken yalnız mı? Ben almayayım.

Ona işte olduğumu da söylemek istemiyorum çünkü o zaman beni ziyarete gelebilir ve ben onu görmek istemiyorum. Onu aklımdan uzak tutmak yeterince zor ve zaten onu okulda görmek zorunda kaldım.

Cuma günü tarih dersi biter bitmez Carter'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, bu yüzden ona bakmak için dönmüyorum. Koridorda beni takip ediyor ve yanıma geliyor.

"Yine mi sen?" Hafifçe soruyorum. "En sevdiğin sapık," diye karşılık veriyor.

"Bu gerçek bir ifade," diye mırıldanıyorum.

"En sevdiğin ben miyim? Parsons'a söyleyeceğim. Çok kıskanacak." Gözlerimi deviriyorum. "Sapık kısmını kastetmiştim."

"Bunu Instagram'ımı yapışkan bir eski sevgili gibi takip eden kız söylüyor," diye karşılık veriyor.

Yürürken bakışlarıyla karşılaşınca, "Bir şeye ihtiyacın var mı Carter?" diye soruyorum. Bir kez başını sallayarak, "Evet, aslında. Bu akşam ilk deplasman maçımız var. Bana şans dileyecek misin?"

Alaycı bir şekilde kolumu kavuşturup sahte bir tezahüratla havaya kaldırarak "Bastır Longhorns!" diyorum.

Carter sırtıyor. "Bu daha iyi."

"Ne yani, ralli kızın sana yeterince ilgi göstermiyor mu? Onun en iyisi olduğunu sanıyordum," diyorum masumca.

Carter başını sallar. "Sorun değil. Bir kızda ılımlı kıskançlığı sevimli bulurum. Böyle devam et."

"Beni sevimli bulmanı istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

"O zaman okula etekle gelme," diyor, bugün giydiğim süet düğmeli eteği göstererek. "Üzerinden çıkardığım bu mu?"

Ona uyarıcı bir bakış attım ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım, "Hayır, değil. Bu kadifeydi."

"Aynı görünüyor."

Eteğime bakıp onu değerlendiriyorum. "Hayır. Bu daha kloş, diğeri daha düz." Başımı sallayarak önüme bakıyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Bu konuşmayı yapmak çok saçma. Senin çalışman gereken oyunların ya da düzüşmen gereken amigo kızların yok mu? Git başımdan."

"Sana iltifat ediyordum," diye beni bilgilendiriyor. Sonra sırf beni kızdırmak için uzanıp siyah bluzumun göğüs kısmının etrafındaki bağcıklı bölgeyi parmaklıyor. "Bunu ben de seviyorum. Sadece göğüs dekoltesi, hepsi ölçülü, tıpkı senin gibi. Küçük bir şakacısın, değil mi Zoey?"

Elini savurarak ona pis bir bakış attım. "Dokunma bana." "Gömleğine dokundum, sana değil."

"Alternatif uçurumdan yuvarlanmak olmadığı sürece, bana ya da bana bağlı olan hiçbir şeye dokunma. Eğer uçurumdan düşüp ölmek üzereysem ve beni kurtarmak için etrafta sadece sen varsan, *o zaman* uzanıp beni tutmana izin veriyorum. Tek senaryo bu ve açıkçası, kendimi seninle bir uçurumda yalnız bulursam, muhtemelen beni iten sen olacaksın, bu yüzden bunun gerçekleşme ihtimalini pek görmüyorum."

"Bu tüyler ürpertici bir ölüm şekli olurdu, değil mi?" diyor başını sallayarak. "Serbest düşüş ve sonra sıçrama." "Her neyse, her ne kadar takım ruhuna sahip olman güzel bir moral olsa da, senden istediğim bu değildi. Maçtan sonra hepimiz Erika'nın evinde bir parti için toplanacağız. Senin de gelmeni istiyorum."

"Sanırım beni buna zaten davet etmiştin," diyorum ona. "Her halükarda cevabım 'hayır, teşekkürler' oldu."

Bir kez başını sallayarak, "Evet, hatırlıyorum, sadece daha iyi bir karar vermen için sana bir şans vermeyi düşündüm," diyor.

"Oh, ben daha iyi bir karar verdim," diye onu temin ediyorum.

"Erika'nın nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Biliyorum ama onun partilerine gitmek gibi bir niyetim yok. Ayrıca, eğer tüm takım orada olacaksa, bu Jake'in de orada olacağı anlamına gelir ve kendimi böyle bir duruma sokacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın. Senin, Jake'in ve Shayne'in olduğu bir futbol partisinde ben, takımın geri kalanından bahsetmiyorum bile. *Carrie*'yi gördüm, tamam mı? O hikâyenin nasıl bittiğini biliyorum."

"Telekinetik güçler sergilerken mi?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Ve sana söylemeliyim ki, domuz kanı benim için iyi bir görünüm değil."

Beni uzun uzun süzdükten sonra, "Bilmiyorum, bunu başarabilirsin" dedi.

"Yüzde sıfır şans. O partinin her tuzak yazıyor. Sporcu buluşmanıza gelmeyi kabul edecek bir versiyonumu bulabilmeniz için beni tam anlamıyla lobotomize etmeniz gerekir. Kusura bakma. Bu zor bir pas."

"Jake'in seni incitmesine izin vermeyeceğim, Zoey," diyor, beklediğimden daha ciddi bir şekilde. "Zaten vereceğini de sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, adamın bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum. Seni hırpalamak isteyen oydu ve işini bitiremedi bile."

Ona temkinli bir bakış fırlatıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemene gerek yok."

"Sadece söylüyorum, Parsons korkulacak biri değil. Havlıyor ama ısırıyor." "Şu anda dudaklarından dökülen her bir hece partiye gelmeyeceğimi söyledim."

"Partiye geliyorsun," diyor basitçe.

"Kesinlikle . Şimdi izin verirseniz, öğle yemeğine gitmem gerekiyor. Bu akşamki maçta iyi şanslar."

Bu işin peşini bırakacağını düşünerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Carter, "Sana iyi davranmaya çalışıyorum Zoey," diye seslenerek beni şaşırtıyor.

Bakışlarımı yere dikiyorum, başımı sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

CARTER sayesinde akşam yemeğinde kanat yiyoruz. Küçük bir şey ama herkesi iyi bir ruh haline sokuyor. Annemin yemek yapmasına gerek yok, Hank

hiç sevmediği bir tavuk kanadıyla karşılaşmadı ve kardeşim ve ben de kesinlikle şikayet etmiyoruz.

Artık paranız yetmeyene kadar düşünmediğiniz küçük lükslerdir. Artık bir seçenek olmaktan çıkana kadar evde ara sıra kanat gecesi yapmaktan hoşlandığımı hiç fark etmemiştim. Akşam yemeği bütçemizde biraz daha geniş bir alanımız varken yaptığımız bu ikram, aileme kendilerini olduklarından daha iyi bir yerdeymiş gibi hissettiriyor. Normalde yemek masasında beslenmesi gereken beşinci bir boğaz gibi stres vardır ama bu akşam herkesin keyfi yerinde.

Annem iyi geceye devam etmek istiyor, biz de bir süredir yapmadığımız bir şeyi yapıyoruz - masa oyunlarını açıyoruz. Telefonumun ışığı yanıp Carter'dan gelen bir mesajla beni uyarana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Parti yarım saat içinde başlıyor."

"İyi eğlenceler," diye cevap yazıyorum.

"Geliyor musun?"

"Sana 547 kez 'hayır' dedim," diyorum ona.

"Pekâlâ," diye karşılık veriyor.

Kaşlarımı , pes eder gibi tamam mı diyor, yoksa bir saat içinde ondan tekrar haber alırım gibi mı diyor emin değilim.

On dakika sonra telefonum titremeye başladı. Ekranda Grace'in numarası yanıp sönüyordu, ben de gidip cevap verdim.

"Ne oldu Grace?"

Görünüşe göre sesinin yüksekliği. Telefona tutarsız bir şekilde ciyaklarken irkiliyorum ve telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Dur, dur, ," diyorum. "Tek kelimesini bile ." "Az önce Erika Martin'in evindeki bir partiye davet edildik!"

Korku içime işliyor. Ciddi misin, Carter? Beni o partiye gitmeye zorlamak için Grace'i mi kullanmaya çalışıyorsun? "Seni kim davet etti?"

"Kiliseden Shauna, amigo takımında. Bana mesaj attı ve bu akşam bir parti verdiklerini, bizim de gelmemiz gerektiğini söyledi. İkimizi de. Seni de davet etti."

"Bizi o davet etmedi Grace. Carter davet etti. Beni bu partiye getirmeye çalışıyordu-" Carter'ın adını duyunca annemin kulaklarının dikildiğini görerek duruyorum. Derin bir iç çekerek telefonumun mikrofonunu kapattım ve ona "Bana bir dakika ver" dedim.

"Tatlım, arkadaşlarınla gideceğin bir sosyal toplantı varsa-"

"İstemiyorum," diyorum kararlı bir şekilde, diğer odaya geçip dikkatimi tekrar Grace'e veriyorum. "Dinle, heyecanlı olduğumu biliyorum ama o partiye gidemeyiz. Neyin peşinde olacaklarını Tanrı bilir. Gençlik grubu partileri gibi olmayacak. Muhtemelen içip takılacaklar ve orası bize göre bir yer değil."

"Ama daha önce onların partilerinden birine hiç davet edilmedim," diye yakınıyor. "Hiç mi merak etmiyorsun?"

"Biliyor musunuz? Kaybolan bir kaşığı almak için elimi lavabodaki o küçük çöp öğütücü deliğinden aşağıya uzatsam ne olacağını merak ediyorum ama deneyecek kadar merak etmiyorum. Jake o partide, Grace."

"Öyle olduğunu *biliyorum* ama Carter da orada olacak."

Gözlerimi açarak ona dedim ki, "İşte sorun bu! Tam anlamıyla sorunu tarif ediyorsun. Onlar iyi adamlar değil, Grace. *Güvenli* adamlar değiller. Bizden daha hızlı olduklarını söylerken haklıydın. Biz metal bir pistte çarpışan arabaların içindeyiz, onlar ise aklınıza gelebilecek en hızlı araba neyse onunla bir yerlerde off-road yapıyorlar. Günaha diren."

"Bu günaha girmek değil, sadece bir parti," diye ısrar ediyor. "Yapmak istemediğimiz hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Hâlâ biz olabiliriz ve popüler çocuklarla birlikte partiye gidebiliriz."

"Hayır," diyorum, beni göremese de başımı sallayarak. "Bu güvenli değil. Baş belası olduğum için üzgünüm ama hayır. Oraya gitmeyeceğim."

"Ama ben *istiyorum*," diye yakınıyor. "Sadece bir saatliğine gitsek nasıl olur? Bir saat. Bir saat içinde ne olabilir ki? İçki içmeyiz ya da yapmamamız gereken bir şey yapmayız."

"Hayır. Carter beni oraya götürmek için çok uğraşıyor Grace. İyi bir şey peşinde olduğu için değil. Hiç de bile. Özür dilerim."

Grace, "Bence biraz paranoyaklaşıyorsun, Zoey," diye tersledi. "Her erkek sana saldırmak istemiyor. Bu daveti yapan Carter bile değil, Shauna'ydı."

"Çünkü *on dakika önce* bana mesaj atıp gelmemi istedi ve ben de ona *üçüncü* kez hayır dedim. Bu sadece onun B planıydı."

"Ne var biliyor musun? Şu anda o kadar bencilce davranıyorsun ki, Shauna'nın benden hoşlanmış olabileceğini, belki de onlarla takılmamı isteyebileceğini düşünemiyorsun bile. Belki de her şey seninle ilgili değildir, Zoey."

İçimi çekerek başımı duvara yasladım. "Öyle demek istemedim Grace. Sadece... sana her şeyi anlatmadığım için anlamıyorsun ama lütfen bu konuda bana güven. Kendime takıntılı değilim. Ben

Paranoyak olmak. Bunun her yerinde Carter'ın parmak izleri var. Sizi temin ederim ki bu davetin arkasında o var."

Sesi alçak ve hayal kırıklığına uğramış. "Her neyse. Özür dilerim, dışarı çıkıp yeni bir şeyler denememizi ve belki de akranlarımızla biraz eğlenmemizi istedim."

Cevap veremeden telefonu yüzüme kapatıyor. Ekranıma ters ters bakarak Instagram'ı açıyorum ve mesajlarıma gidip Carter'a "Çok teşekkürler, pislik. Şimdi Grace bana kızgın ve ben HÂLÂ partiye gelmeyeceğim."

"Sana her zaman diş diş mücadele etmek zorunda olmadığın hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye yanıtlıyor.

"Beni isteğim dışında tuttuğun ve kendi araba yolumda rızam olmadan bana dokunduğun zamanı mı? Evet Carter, bunu hatırlıyorum."

Aptal olmadığı için, öfkeyle hazırlanmış bu tuzağa cevap vermez.

Tüm bu olanlardan sonra oyuna odaklanamayacak kadar kızgınım, ayrıca Carter konusu açıldığından beri annem meraktan çatlıyor ve bana parti ve neden gitmek istemediğim hakkında milyonlarca soru soruyor. Jake'in orada olması gerçekten yeterli olmalı. Kimse benden onun olduğu bir partiye gitmek istememi beklememeli - Jake, alkol *olmadığı* halde beni köşeye sıkıştırıp uygunsuz bir şekilde dokundu - ama herkes berbat ve ben çok kızgınım, sadece yatmak istiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Işığım hala açıkken yatağıma kıvrılmış, kurgusal bir dünyada kaybolmaya çalışıyorum. Uyumaya çalıştım ve uyuyamadım, bu yüzden kendime *Muhteşem Gatsby*'yi sevdirmek için bir kez daha deniyorum. Geçen yıl İngiliz edebiyatı için okumam ve üzerine bir ödev yapmam gerekiyordu ama her bölüm bana angarya gibi geliyordu. Bu yıl bir şans daha vermek istiyorum - belki başka bir yıl daha yaşlı ve bilge olarak.

Belki de değil, çünkü aptal Carter Mahoney ve onun aptal pislik suratıyla kanat almaya gittim. Ona çok kızgınım.

Omuzlarımı silkip Gatsby'ye yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama aklım sürekli Grace'e gidiyor. Neredeyse hiç kimseye kızmazdı, bu yüzden bana kızması beni çok kötü hissettiriyor, ama benim kendi kendime takıntılı olduğumu düşünmesi daha da kötü hissettiriyor. Bir an için kendimden şüphe etmeme bile neden oldu - belki de paranoyaklaşıyorum. Carter'la olan tüm deneyimlerimi göz önünde bulundurduğumda gerçekten öyle olduğumu düşünmüyorum ama sanırım Shauna'ya Grace'i davet etmesini söyleyen kişi olduğunu hiçbir zaman itiraf etmedi. Bana biraz zorlama geliyor ama sanırım bu işe karışmamış olması imkansız değil. Sanırım Shauna'nın ilk kez, tamamen damdan düşer gibi, beni ve Grace'i her zaman verdikleri partilerden birine davet etmeye karar vermesi de *imkansız* değil.

Hayır, bu çok saçma. Bu Carter'ın işiydi. Paranoyakça davranmıyorum, ben haklıyım ve diğer herkes yanılıyor çünkü Carter'ın onlara gösterdiği saçma maskeye inanıyorlar. Hepsi onu altın çocuk, seksi, zengin bir futbol yıldızı olarak görüyor ama hiçbiri onun ne olduğunu bilmiyor. Kahretsin, onun ne olduğunu bile bilmiyorum, ama Grace'in gördüğünden daha fazlasını gördüğüm kesin. Ayrıca, Grace her zaman herkesin içinde en iyisini arar.

Onda bir tuhaflık olduğunu görseydi, muhtemelen ondan uzak durmak yerine kışını kurtarmaya çalışırdı.

Tanrım, Grace, seni seviyorum ama kendini toparlamalısın.

Telefonum yanımdaki yatakta titriyor. Sanki onu düşündüğümü duyabiliyor. Adı ekranda yanıp sönüyor, bir görüntülü arama. Bir parça rahatlıyorum. Son görüşmemizi de böyle kötü bir notla bitirmiş olmamız onu rahatsız ediyor olmalı.

Yer imimi Gatsby'ye yapıştırıyorum ve ciltsiz kitabı bırakıyorum, telefonumu elime alıp parmağımı ekranda kaydırıyorum. Grace'in yüzü ekranı dolduruyor ve ben de gülümsüyorum.

"Hey."

Onu zar zor duyabiliyorum ama gülümsüyor. "Zoey!"

Burada büyük bir sorun var. Neden bu kadar yüksek? Müzik mi o? "Neredesin?"

"Partide! Bu yüzden arıyorum. Tamamen yanılmışsın. Çok eğleniyorum. Gelip benimle eğlenmelisin."

Gülümsemem yüzümden düşüyor ve endişe beni bir battaniye gibi sarıyor. "Ne? Partiye bensiz mi gittin?"

Grace başını sallıyor, ama başını sallıyor ve dikkatinin sadece yarısını bana veriyor. Görüş alanının hemen dışına bakarak sırtıyor ve kırmızı bir Solo bardak alıyor. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Kalbim durdu. "Grace, odaklan. *İçki* mi *içiyorsun*?"

Başını umursamazca sallıyor. "Alkol değil. Sadece punç. Çivili punçları da var ama ben içmiyorum, o yüzden Carter bana alkolsüz kaseden meyve punçu getiriyor. Gel benimle eğlen!"

Göğüs kafesim daralıyor, ciğerlerimi eziyor ve nefes alma yeteneğimi alıyor gibi hissediyorum. "*Carter* size *içki* mi getiriyor? Grace, bırak o bardağı. Sakın onu içeyim deme. Onun dokunduğu hiçbir şeyi içme." Battanileri geriye atarak yataktan fırladım ve yere doğru yürüdüm ama ne yapacağımdan emin değilim. Onu kendim almaya gidersem, Carter beni o eve sokar. Annesine söylersem, annesi Grace'in *içki* içtiğini görecektir -alkolsüz punçmuş, hadi oradan- ve sinir krizi geçirecek. Grace sonsuza kadar cezalı olacak ve o zaman bana *gerçekten* kızacak.

Gürültü şikâyeti için polisi arayabilirim ama Grace orada, yani reşit olmadan *içki* içtiği için başı derde girebilir. Annemi de yanımda götürebilirim.

Grace'i almamı istiyor ama Carter konusunda saçmalıyor, o yüzden Carter ortaya çıkarsa taraf değiştirecek ve artık benim tarafımda olmayacak.

Ne yapmam gerektiğini düşünürken bir kolun Grace'in beline dolandığını görüyorum. Yüzünü ona doğru çevirdiğinde kanım damarlarımda buz gibi suya dönüşüyor ve sonra telefonumda Carter Mahoney'i görüyorum, kolunu en iyi arkadaşşıma dolamış.

"Hey, Ellis," diyor rahatça, bu raundu çoktan kazanmış gibi sırtarak.

"Ona dokunmayı kes," diye çıkıştım. "İçkisine bir şey yaptın mı? Yemin ederim Carter-"

Grace bana parmağını sallayacak kadar küstahlaştı. "Zoey, Tanrı'ya yemin etmemelisin."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ve tecavüzcü sporculardan içki almamalısın! Ama işte buradayız."

"Bu kadar sıkıcı olmayı bırak, Ellis. Gel bizimle parti yap," diyor Carter.

Grace şiddetle başını sallıyor. Tek odaklanabildiğim şey adamın kolunun hâlâ Grace'e sarılı olduğu ve elinin Grace'in kalçasında durduğu. Telefonu patlatmak ve onu ondan koparmak istiyorum.

"Onu içme Grace. Tek bir yudum bile. Seni almaya geliyorum. Evin içine girmeyeceğim; araba yoluna geldiğinde seni ararım."

Carter saatine bakar. "Muhtemelen içeri gelmen gerekecek. Burada ne kadar eğleniyor olsak da Grace benimle İsa hakkında konuşmak istiyor. Biraz yalnız kalabilmek için birkaç dakika içinde yukarı çıkacağız."

Sıcak öfke, korku kovalayıcısıyla birlikte bana çarpıyor. "Sakın onu yukarı çıkarmaya cüret etme Carter. Grace, onunla hiçbir yere yalnız gitme."

Carter sırtarak başını eğiyor. "Bahse girerim o da bakiredir. İyi kızları ne kadar sevdiğimi bilirsin prenses."

Kusacağım. Carter telefonda tişörtümün altını göremediği için bugün giydiğim kıyafeti kapıp pijama pantolonumu aşağı iterken ellerim çaresiz bir öfkeyle titriyor. "Yemin ederim Carter, eğer arkadaşşıma elini sürersen seni mahvederim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum, daha sert karşılık vereceğini biliyorum ama umurumda değil. Seni mahvedeceğim ve bunu yapana kadar da rahat etmeyeceğim."

"Dediğim gibi, deneyebilirsin," diye kolayca cevap veriyor ve Grace'in telefonunu elinden alıp ondan uzaklaşıyor. "İşte anlaşma, Zoey. Erika Meadow Ridge'de yaşıyor. Evinizden arabayla yaklaşık 5 dakika uzaklıkta, ama nazik olacağım ve buraya gelmeniz için size 10 dakika vereceğim." Saatine dokundu.

bir kaşını kaldırıyor. Parmağı hafifçe aşağı iniyor. "Şimdi 15 dakika olacak ve Grace'i yukarı çıkaracağım."

Vücudum o kadar heyecanlanmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Carter, bu hiç komik değil. Grace'i rahat bırak."

Saate tekrar dokunur. "Artık senin elinde, Ellis." Biraz daha aşağıyı işaret ederek, "Ben olsam 20 dakikaya gelmesine izin vermezdim, çünkü 20 dakikaya gelirse ve sen hala burada olmazsan? O zaman küçük Gracie seninkini kaybetmeden önce onunkini kaybedecek."

Tenim öfkeyle yanıyor. "Sakın ona dokunma. Bu konuda çok ciddiym Carter. Seninle aptalca bir oyun oynamıyorum-"

"Evet, öylesin ve saat işliyor." Son bir küçük sırtısla, "Tik tak, prenses." der.

Sonra aramayı sonlandırır.

Erika'nın yoluna girdiğimde 12 dakika olmuştu. Dehşet vücudumda dolaşüyor ve midem ağrıyor, çünkü bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum. Grace'in buraya bensiz geldiğine inanamıyorum. Carter'ın bu kadar büyük bir pislik olduğuna inanamıyorum. Buraya gelirken onu dört kez aradım ama telefonuna cevap vermedi. Neden birden bire cevap vermiyor? Belki de müziğin sesini duymuyordur ama belki de Carter korkunç bir şey yapıyordur ve yapamıyordur.

Diğer kızları korkutmadığını söylediğinde ona inanmakla aptallık etmişim. Bir tür istisna olduğumu düşünerek bu tuzağa düştüğüme inanamıyorum bile. O bir psikopat ve ben onun aletini koparıp ona yedirmek istiyorum.

Erika'nın ön kapısına doğru attığım her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Burası olmak istediğim son yer. Bunlar görmek istediğim son insanlar.

Kapıda tereddüt ettim, ne yapacağımı bilemedim. Kapıyı çalmalı mıyım? Kapıyı açıp içeri mi dalayım? Ön kapıda altı küçük pencere var, böylece evin içini, oturma odasını görebiliyorum. İnsanlarla dolu olduğunu görebiliyorum, sporcular kanepeye yığılmış, bir amigo kız koltuğa oturmuş, sırtıyor ve kırmızı bir Solo bardaktan içiyor.

Önce kapıyı çalmaya karar verdim, ama kimse beni duymazsa, içeri dalacağım.

Zamanında nerede olduğumu kontrol etmek için telefonumu aldım. Kahretsin, 15 dakika. Grace ya da Carter'ı aramak için tekrar pencereye bakıyorum.

Onun yerine pencerenin diğer tarafında Jake Parsons'ın mavi gözlerinin doğrudan görüş alanıma girdiğini görüyorum. Kapı açılıyor, gürültü artıyor ve Jake kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Seni burada görmek ne güzel, Ellis."

Ona ters ters baktım. "Carter nerede?"

Şimdi Jake gözlerini deviriyor. "Bana bir şey söyle, Zoey. Nasıl oluyor da *ben* sana geliyorum ve kıcıma tekmeyi yiyorum ama Shayne'le sana yaptıklarını gördükten sonra sen sürekli o adamın etrafında dolanıyorsun? Zengin olduğu için mi? Seni etkileyecek kadar param yok mu?"

"Carter beni etkilemiyor. Beni korkutuyor. Bunun için zamanım yok, arkadaşımı *yalnız* bir yere götürdü. Tıpkı beni o sınıfta tuttuğu gibi. Nerede o?"

Jake'in yüzünde aniden bir farkındalık belirir. "Oh, kahretsin." Dönüp merdivenleri gösterir. "O ve Grace birkaç dakika önce oraya çıktılar. Kız isteyerek çıkmış gibi görünüyordu...."

Açıklamakla vakit kaybetmiyorum, yanından geçip Grace'i kurtarmak için merdivenleri koşarak çıkıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Tabii ki üst kattaki her kapı kapalı, bu yüzden her birini tek tek açmam gerekiyor. Soldaki son kapı sağdaki. Kapıyı iterek açıyorum ve Grace yatağın kenarında oturuyor, eli Carter'ın dizinde. İkisinin de hâlâ giyinik olduğunu ve Grace'in Carter'a dokunmasına rağmen Carter'ın Grace'e dokunmadığını görünce içimde küçük bir rahatlama hissi oluşuyor.

Zil zurna sarhoşken bile Grace din propagandası yapıyor. Elini uzatıyor ve kendi mücadelesinde ona yardımcı olan şeyi bu pislikle paylaşmaya çalışıyor. Sesi yumuşak ve hülyalı bir şekilde ona şöyle diyor: "Bu anlayabileceğin en büyük mutluluk, Carter. Bunu açıklayamam bile."

Önce kime ters ters bakacağımı bilemiyorum ama şeytan olduğu için Carter'ı seçiyorum. Kapı açılır açılmaz bakışları bana kayıyor. Olabildiğince rahat bir şekilde, sanki az önce araya girmemişim gibi, Grace'e "Bu doğru mu?" diyor.

Heyecanla başını sallıyor, gözle görülür bir mutluluk içinde. "Kalbinizi İsa'ya açın ve göreceksiniz. Sen de O'nun kutsamalarını alacaksın."

Başımı tiksintiyle sallıyorum, yanına gidip Grace'in elindeki Solo bardağı alıyorum. İçindeki kırmızı sıvıya bakıyorum, kokluyorum ama tabii ki ona bir şey yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

Elimi Grace'in omzuna koyarak, "Hadi tatlım, yataktan kalk. Partilerde erkeklerle yatak odasına girme, tamam mı? Bunu genel bir kural haline getirebilir miyiz?"

"Justice ve ben her zaman partilerde gizlice kaçardık."

Erkek arkadaşı olduğu için kaşlarımı kaldırdım. "Oh. Tamam, peki... erkek arkadaşın olmayan erkeklerle kaçma ve asla Carter, Jake ya da Shayne ile birlikte olma. Asla ama asla. Sana yangın olduğunu ve güvende olmanın tek yolunun onlarla baş başa bir odaya girmek olduğunu söyleseler bile."

Grace gözlerini bana dikti. "Zoey, o tam burada oturuyor."

"Onun hakkındaki düşüncelerimi biliyor," diye cevap veriyorum, kolunu çekiştirerek. "Yataktan in. Haydi. Bu yumruktan ne kadar içtin?"

"Emin değilim. Alkollü değil ama!"

Carter'a ters ters bakıyorum. O da sırtıyor. Hiç eğlenmedim. "Bundan ne kadar içti?" Talep ediyorum.

"Takip etmiyordum," diyor bana.

"Harika. Bu harika. İnanılmazsın."

Yataktaki dirseklerine yaslanıp beni bir sonraki yemeği gibi süzerek, "Rahatla Ellis. Tüm bu endişeler ülser olmana neden olacak."

"Rahatlayamıyorum," diye çıkışıyorum. "Çok fazla şekerli içecek içmemesi gerekiyordu ve sen boğazından aşağı meyve kokteyli boşaltıyordun. Kendisi takip edemeyecek kadar sarhoş - bunların hepsi senin suçun."

Sanki saçmalıyormuşum gibi, "Bu yumruk," diyor. "O şeker hastası!"

Şimdi biraz daha soğukkanlı bir şekilde oturuyor. ", bunu bilmiyordum."

Başımı sallayarak Grace'i kapıya doğru sürüklüyorum. "Tabii ki yapmadın. Yapsaydın bile umurunda olmazdı, değil mi? İsteddiğini elde ettiğin sürece kimin canının yandığı kimin umurunda? Carter Mahoney'nin görev tanımı bu, değil mi?"

Grace beni azarlıyor. "Çok kötü davranıyorsun Zoey."

"Bunu senden duymak istemiyorum Grace. Sana bu partiye gelmenin güvenli olmadığını söyledim ve sen beni görmezden geldin ve şimdi ikimiz de kötü bir durumdayız. İnsülinin yanında mı? İnsüline *ihtiyacın* var mı? Ya da bir şeyler atıştırmaya? Alkolün bununla ne ilgisi var bilmiyorum. Biraz su içmelisin. Bugün buzlu kahve içmedin, değil mi?"

"İnsülinden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Normal olmak istiyorum."

"Sen normalsin," diye mırıldanarak onu koridora ve merdivenlere doğru yönlendiriyorum.

Daha sahanlığa varmadan Carter beni arkamdan yakalıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Yeterince yapmadın mı? Çek ellerini üzerimden," diye .

Jake sanki beni bekliyormuş gibi merdivenlerin hemen dibindeydi. Şimdi yukarı bakıyor ve ilk birkaç adımı atıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

Carter'ın beni tutuşu, ben onun elinden kurtulmaya çalışsam da sıkılaşıyor. Merdivenlerden aşağı, Jake'e bakıyor. "Evet, gel Grace'i al. Suya ihtiyacı var."

Onu mutfağa götür ve bir şişe getir."

Carter'a ters ters bakarak, "Bırak beni. Ona bir şişe su getireceğim ve sonra onu eve götüreceğim."

Daha fazla küçümseyemezdi. "Seni buraya getirmek için yaptığım onca şeyden sonra mı? Hayır, değilsin." Merdivenlerden inerken Grace'in koluna isteksizce giren Jake'in bakışlarıyla karşılaşan Carter ona, "Elleme Parsons. Geçen sefer ne olduğunu unutma. Ve gözünü ondan ayırma. Bilmiyordum ama şeker hastasıymış. Daha fazla yumruk yemesine izin verme. Garip davranmaya başlarsa bana mesaj at."

"Grace'i *onunla* bırakmayacağım ve *seninle* hiçbir yere gitmeyeceğim. Ona göz kulak olmalı ve iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Bunu Parsons yapacak," diyor bana. "Bu artık onun işi."

"Carter, kahretsin," diye itiraz ediyorum, kolunu boynuma dolayıp beni koridorun sonuna doğru sürüklerken. "Bırak gideyim. Arkadaşımla ilgilenmeme izin ver!"

"Onun yerine benimle ilgileneceksin," diye bilgilendiriyor.

Öfke damarlarımda patlıyor. "Hayır, değilim. Yardım edin! Birileri-"

Eli hemen ağzımı kapatıyor. Sesi sinirli geliyor, "Bu tam bir zaman kaybı, Ellis. Geçen sefer kimse sana yardım etti mi? İnsanlar yardım etmez. Ayak uydurmaya çalış."

"Senden nefret ediyorum," diye haykırıyorum eline karşı.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak," diyor ve beni yatak odasına geri sürükleyip kapıyı kapatıyor. Bu sefer kilidi çeviriyor. Ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorum ama o çok güçlü, beni çok sıkı tutuyor. Biraz daha çırpınıyorum ama beni vücuduna sıkıca sarıyor ve yatağa doğru sürüklüyor.

Şu anda düşünmek garip bir şey, ama buranın Erika'nın yatak odası olması gerektiği bariz seviyelerden bile daha garip ve yanlış geliyor. Her yerde kupalar, kuşaklar, kurdeleler ve ponponlar sergileniyor, lavanta rengi bir yatak örtüsü yatağını kaplıyor. Muhtemelen birlikteyken bu yatakta seks yapmışlardır.

Daha bunu düşünürken Carter ağırlığımı değiştirdi ve beni yatağa itti. Beni ittiği için yatağa sertçe çarptım. Hemen ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıp geri tırmanmaya çalışıyorum ama o hemen orada beni durduruyor.

Üstüme çıkıp vücudumu yastık gibi yüzeye yasladığında korku içimde patlıyor. Karnım aşağıdaydı ve kıcıma binmiş, kollarımı tutup yanlarımda sabitlemişti.

İnkâr ederek başımı sallıyorum. Böyle olmaz. Bu şekilde olamaz. "Carter, lütfen."

Sesi beklediğimden daha sert, daha buyurgan. "Sakin ol." Sonra beni bu şekilde sabit tutmak yerine sırt üstü çeviriyor. Ben ondan uzaklaşmadan beni hâlâ sıkıştırıyor ama en azından şimdi bana bakıyor. Yüzünü görebiliyorum. Sanırım bir dakika öncesine göre daha fazla kontrolüm yok ama bu şekilde daha fazla dayanağım varmış gibi hissediyorum. Yüzümdeki duyguları görebiliyorsa onu ikna etme şansım daha yüksek.

Aslında, muhtemelen değil. O lanet bir manyak.

Onu daha fazla korkuyla beslemek yerine, ki bundan hoşlandığını biliyorum, bunu yüzümden silmek için elimden geleni yapıyorum. Başımı sallıyorum ve en ağır hayal kırıklığı bakışımı ona yöneltiyorum. "Hepsi sahte miydi o zaman? O sınıftan beri her etkileşim saçmalık mıydı? Tek istediğin buydu - neden Çarşamba günü öğle yemeğinde almadın? Beni arabanda yalnız bıraktın."

"Size söyledim, nazik olmaya çalışıyordum," diyor. "Ve hayır, hepsi sahte değildi. Hiçbiri sahte değildi. Senden hoşlandığımı açıkça belirttim. Sana yarım düzine kez çıkma teklif etmiş olmalıyım. Her seferinde hayır dedin."

Gözlerim yuvalarından . "Evet, Carter. *Hayır* dedim."

Omuz silkiyor. "Bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydım. Dün gece benimle sinemaya gidebilirdin ve o zaman Grace şu anda sarhoş olmazdı, ama sen her zaman dişinle tırnağınla mücadele etmek zorundasın."

Başımı sallayarak ona, "Bu çaba değil, Carter. Bunu büyük bir çaba olarak görecektir kadar şımarık mısın gerçekten?"

"Fark etmez," diyor kayıtsızca. "Artık buradasın, küçük bakire."

Yutkunuyorum, ona bakarken içimi bir önsezi kaplıyor. Öfke doluyum çünkü bu gece buraya gelirim bunun olacağını *biliyordum* ama Grace bana başka seçenek bırakmamıştı. Ya onu incitmesine izin verecektim ya da ortaya çıkıp beni incitmesi riskini alacaktım.

Artık çok geç, o yüzden bunu düşünmenin bir anlamı yok. Bundan kurtulmam gerekiyor ve nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tenim hala adrenalın dalgasından, onunla mücadele etme çabasından dolayı sıcak. O böyle üstümdeyken düşünmek zor ve sonra işleri daha da kötüleştiriyor, aşağı uzanıyor ve eteğimin deliklerinden iki düğmeyi rahatça kaydırıyor.

"Carter, hayır." Elini itip düğmelerimi yeniden iliklemeye başlıyorum, ama daha ilkin bile düzeltmeden yer değiştirip bileklerimi tutuyor ve

başımın üzerinden şiltinin üzerine. Bu hareket vücudunu bana yaklaştırıyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor.

Ona karşı tüm gücümle savaşıırken beni bu kadar kolay zapt etmesine kalbim birkaç kez çarpıyor. Karanlık gözleri beni esir alıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Çatışmanın gölgesine bile ihanet etmiyorlar. Bunun yerine, sanki bunun olmasından daha fazla memnun olamazmış gibi parlıyorlar. Doğru ve yanlış hiçe sayması dehşet verici. Beni güçsüz bırakmaktan aldığı zevk. Güçsüz olduğumu biliyor. Ellerini başka bir çabayla itmeye çalışıyorum ama kolları bir milim bile kıpırdamıyor, hatta tüm gücümü kullanarak onu itiyorum.

"Beni merhametine bırakmaktan hoşlanıyor musun?" Ses tonumu sertleştirerek soruyorum. Hiç pişmanlık duymadan, "Hoşuma gidiyor." diyor.

Kendimi tekrar kurtarmaya çalışıyorum ama bu, üzerimden bir kamyonu itmeye çalışmak gibi, nafile. Onunla boy ölçüşecek fiziksel güce ya da dayanıklılığa sahip değilim. Vücudum aynı sıkı eğitimden geçmedi, bu yüzden her çaba patlaması benden ondan çok daha fazlasını alıyor. Cartwright'ın sözleri zihnimde çınlıyor: *Biz şampiyonuz.*

Onu üzerimden atmak için yaptığım her başarısız girişimde enerjimi ve kalbimi kaybediyorum. Zor nefes alıyorum, pek çok farklı duyguyla dolup taşıyorum; bu arada Carter hiç terlemiyor. Sadece beni bekliyor.

Bu hiç adil değil.

"Dövüş bitti mi prenses?" diye soruyor, sanki bunu bütün gün yapabilecekmiş gibi rahatça.

"Sana ne oldu?" Talep ediyorum. "Seni bu hale getiren ne? Bu şekilde mi doğdun, yoksa biri bu canavarı mı yarattı?"

Şimdi gözlerini deviriyor ve ellerimi sadece bir eliyle tutabileceği kadar birbirine yaklaştırarak diğer elini serbest bırakıyor. "Başka bir danışmanlık seansına girmeyelim, tamam mı Ellis? Saat başına para almıyorsun."

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum ona.

Beni görmezden gelerek boştaki eliyle eteğimin düğmelerini açmaya devam ediyor. Eteğimi iterek açıyor ve altındaki düz, beyaz pamuklu külotuma bakıp sırtıyor. "Tabii ki. Bakire külotu."

Utançtan kızarıyorum ve bu beni daha da kızdırıyor. Elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve vücudumun dokunması gereken son kısmını avuçluyor. Birkaç sığ nefes alıyorum, aşağılanma içinde boğuluyorum. Gözyaşları

Gözlerimi yakıyor, ama onları uzaklaştırıyorum. Dizleri bacaklarımın arasında, bu yüzden onları sıkıp kapatamıyorum bile. Bana dokunmasını engelleyemiyorum.

"Hiç bir erkeğin seni boşaltmasına izin verdin mi?" diye soruyor kayıtsızca.

Bu soruya bir cevap vermeyi reddediyor, sessizce tavana bakıyorum.

"Muhtemelen değil, ha?" diye cevap veriyor, benim katılım eksikliğimden rahatsız olmadan. "Sen biraz buz prensesi gibisin. Beni rahatsız etmiyor ama... öylesin."

Neredeyse onu görmezden gelmeyi başarıyordum, ama sonra parmağını kumaşın altından yukarı kaydırıp ve paniğe kapıldım, elini üzerimden çekmeye çalışmak için kalçalarımı hareket ettirdim. "Carter, lütfen."

Benimle dalga geçiyor, lastiğiyle oynuyor, parmağının uyluğumun iç kısmına sürtünmesine izin veriyor. "Lütfen dediğine göre..."

Ona dikkatle bakıyorum ama elini külotumdan çekip karnımda gezdiriyor. Avucunun düz kısmını göğsümü kavrayana kadar yukarı doğru gezdiriyor, sonra eliyle bir tanesini okşuyor.

"Mm, bunları özlemişim," diyor bana.

Üzerimde hâlâ bir gömlek var, ama göğsümden bağcıkları olan siyah bir gömlek. Carter danteli üstten çözmeye başlıyor ve işi bittiğinde gömlek belime kadar açılıyor. Elini içeri kaydırıp sol göğsümü avuçluyor ve içime bir buz parçası gönderiyor.

Tekrar durmasını mı istesem yoksa onu beslemeyi mi bıraksam bilemiyorum. Belki de onu susturmalıyım. Muhtemelen bana ne isterse yapacaktır zaten. Bu artık benim kontrolüm dışında. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok - o lanet olası boş sınıfta bunun tadını aldığından beri hiç olmadı. Beni yere yatırıp o gün istediği tüm kaba saçmalıkları da yapabilirdi, çünkü şimdi her şeyin ötesinde kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun ilgisini çektiğim için, ona bir parça bile sempati duymama izin verdiğim için, onda daha fazlası olup olmadığını, belki o gün sınıfta *onun* da kendini kaptırıp kaptırmadığını merak etmeme izin verdiğim için bir aptal.

Yapmadı. O böyle biri ve üzgün olduğunu sanmıyorum.

Ellerimi bırakıyor ve o anki tüm karamsarlığa rağmen içimi bir umut dalgası kaplıyor. Gitmeme izin mi veriyor? Duruyor mu?

Sonra bakışlarıyla buluşuyorum ve o da belli belirsiz gülümsüyor. "Şimdi şu gömleği tamamen çıkaralım."

BÖLÜM 14

YORGUN OLSAM DA, kaybedeceğimi bilsem de, gömleğimi için elimden geleni yapıyorum. Carter bu mücadeleden zevk alıyor gibi görünüyor. Sütyenimi de çıkardıktan sonra, beni külotumdan başka bir şey giymeden yatağa geri itiyor ve bundan zevk alıp almadığına dair son şüphelerimi de ortadan kaldırıyor; kendini bana sürüyor ve ne kadar sert olduğundan tahrik olduğunu anlayabiliyorum.

Bu şeyi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum ama güç işe yaramıyor. Benim için işe yaramıyor. Belli ki onun için gayet iyi çalışıyor. Güç sadece daha güçlü bir rakipsen işe yarar. Fiziksel gücüm yok ama belki farklı bir silah kullanarak kazanabilirim.

Tecavüze uğramak üzere olduğum için dehşete kapılsam da kendimi yumuşamaya zorluyorum. Ona karşı mücadele etmeyi bırakıyorum, başparmağını meme ucumda gezdirdiğinde irkilmeyi bırakıyorum, bana çırılçıplak bakmasının utancıyla debelenmeyi bırakıyorum. Her şeyi durduruyorum ve vites değiştirmek için elimden geleni yapıyorum, onun şiddetine karşı ona vermek istediğim son şeyle, teslimiyetle savaşıyorum.

Ellerim artık bağlı değil. Çekingen bir şekilde elimi kaldırıp yüzüne doğru uzanıyorum. Sanki refleksmiş gibi, parmakları beni durdurmak için bileğime dolanıyor. Her zamanki gibi hareket ettirmeye başlıyor ama sert gözleri benimkilerle buluştuğunda başımı sallıyorum.

"Sadece sana dokunmak istiyorum," diyorum ona nazikçe.

Bana şüpheyile bakarken kalbim göğsümde çarpıyor ama sanırım yalan söylüyorsam ve ona tokat atarsam bunun üstesinden gelemeyeceği bir şey olmadığına karar veriyor. Ne yapacağımı görmek için elimi bırakıyor.

Elim hafifçe titriyor ama yüzüne götürüp güçlü çenesini okşuyorum. Diğer elimi yüzünün diğer tarafına götürüyorum ve onu

Daha yakın. Bana izin verdi. Alnı benimkine yaslanana kadar onu daha da yaklaştırıyorum, sonra ağzının köşesini öpüyorum. Sertleşiyor ama çekilmiyor. Anlaşılır bir şekilde, neler olduğunu anlamıyor ama ben devam ediyorum. Yüzüne dokunmaya devam ediyorum, ağzının diğer köşesini öpüyorum.

Sesi alçak, her şeyden çok bir homurtu. "Ne yapıyorsun, Ellis?"

Ellis, Zoey değil. Benimle arasına mesafe koyarken bana Ellis diyor.

Ona kelimelerle cevap vermek yerine önce üst dudağını, sonra da alt dudağını öpüyorum. Onu tamamen dudaklarından öpmek isteyip istemediğime karar veremeden, kararımı elimden alıyor, dudaklarıma saldırgan bir şekilde sahip çıkıyor, eli göğsümü kavramak için hareket ederken beni yatağa doğru itiyor. Beni öperken sıkıyor, daha sert, daha hızlı, ona verdiğim küçük öpücüklerden çok daha güçlü.

İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve bu sefer korku değil. Bu sefer başımı döndüren bir şey, dengemi bozuyor. Dili ağzıma girmeyi talep ediyor. Daha önce hiç bu şekilde öpülmemiştim, ama bir nefesle ağzımı açıyorum ve o da içeri giriyor, dili benimkine karışıyor. Şimdiden bir his denizinde kaybolmuştum, sonra eli külotumun bel bandının altına kayıyor.

"Bekle," diye bağırarak öpücüğü kesiyorum. "Carter, lütfen bana zarar verme."

"Sh," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Yapmayacağım. Sadece rahatla. Seni iyi hissettirmek istiyorum."

Ona güvenmiyorum ama bunu hissetmesine izin vermemeye çalışıyorum. Titrek bir nefes alıyorum ve inanacak bir şey arayarak bakışlarıyla buluşuyorum. İri eli tekrar üzerimi örtüyor, bu sefer külotumun ince bariyeri olmadan.

Düşünmeme ya da şüphe etmeme zaman bırakmadan dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor. Bu öpücük sert ve sıcak - bir marka ve uyuşturucu bir arada, beni mahvolmuş olarak işaretliyor, sonra da umursamayayım diye beni altına çekiyor. Akıl sağlığını korumak için mücadele ediyorum, ama Carter parmağını içime sokuyor, beni nazıkçe okşuyor, onun yerine onu takip etmem için beni baştan çıkarıyor. Ağzına karşı nefesim kesiliyor. Alt dudağımı dudaklarının arasında yakalıyor ve ısıyor - sert değil ama beni ürkütecek kadar. Klitorisimi okşuyor ve ben inliyorum, gözlerim geri dönüyor, göğsüm çalışıyor.

Çenem boyunca sert öpücükler bırakıyor, boynuma doğru ilerliyor ve bu sırada beni parmaklıyor. Uyarılmış sinir uçlarından oluşan bir karmaşa içindeyim, ağlıyorum ve titriyorum, uyarılmanın ürpertisi beni bir vuruyor bir vuruyor. Düşünemiyorum bile, sadece istiyorum. İhtiyacım var. Hissediyorum.

"Carter," diye ağlıyorum. Nedenini bile bilmiyorum, ne sormak istediğimi bilmiyorum. için.

"İyi hissediyor musun prenses?"

Gözlerim kapalı, başımı sallıyorum. "Evet."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Düşünme yetisine sahip olsaydım, 'daha fazlasının' ne anlama gelebileceğini düşünebilirdim

ama düşünemiyorum, sadece hissedebiliyorum ve hissettiğim şey vücudumun içinde yükselen bir gerilim, tarif edemediğim bir ihtiyaç. Sanki beni delirtmek için parmağını kullanıyor ve bir çıkış yolu bulamazsam patlayacağım. Hayır demek yerine başımı sallıyorum.

Carter kıkırdıyor ve beni çok sevimli bulmuş gibi usulca öpüyor. "Gerçekten de daha önce kimsenin sana dokunmasına izin vermedin, değil mi? Sadece benim seni bulmamı bekliyordun."

Bacaklarımı daha geniş açtım, eline karşı hareket ettim. "Carter, lütfen..." "Lütfen ne, prenses? Bana ne istediğinizi söyleyin."

Başımı sallıyorum, vücuduma yaptıklarından dolayı zaten kızarmışım, en azından *daha fazla* kızaramıyorum.

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. Bunu yaparken kalbim duracak gibi oluyor ama o kadar yakınlım ki sinsice yaklaştığını hissedebiliyorum. Yolun geri kalanında beni götürmesine ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Mm, senin için her şeyi yaparım prenses," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sonra onları tekrar sahipleniyor. Parmağı klitorisime doğru hızla hareket ederken dili ağzımın içine giriyor ve kendimi parçalanmaya başladığımı hissediyorum. Bağcıklarını çekerek gömleğimi parçaladığı gibi, benimle oynuyor, beni nasıl özgür bırakacağını biliyormuş gibi içimdeki o hassas yerle alay ediyor.

Ve sonra yapıyor. Ağlamak isteyeceğim kadar yoğun bir zevk içimde patlarken seslerimi tutmak için çaresizce haykırıyorum. Ağzına karşı inliyor ve haykırıyorum, keskin zevk içimde zaman alıyor. Tanrım, inanılmaz bir his.

Sonunda kesiliyor, keskinliği azalıyor ve ben mutlu bir tatmin kozasına düşüyorum. Ona yakın olmalıyım. Minnettarlık beni tüketiyor, bedenim beynimin önüne geçiyor, az önce bana yaşattığı o harika his için ona teşekkür etmek istiyorum.

Carter bunu hissediyor olmalı ya da belki de bunu daha önce yaşamıştır ama ben yaşamadım. Her iki durumda da yan yatıyor ve ben de hemen ona sokuluyorum, kolumu gövdesine doluyorum ve

göğsüne sokuluyorum. En azından şu an için bir kedi yavrusu kadar mutluyum. Ne olduğu umurumda değil, bana hissettirdikleri umurumda değil - kontrol bedenimde ve bedenim sadece bana en son hissettirdiği şeyi önemsiyor, o da yoğun, zihnimi eriten bir zevk.

Carter'ın kolları etrafıma yerleşiyor ve beni kendine yakın tutuyor. Başımın üstünü öptüğünü hissediyorum, ben de başımı kaldırıp ona hafifçe gülümsüyorum ve dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum.

Aramızda hiçbir şey konuşulmuyor ama bir süre sonra Carter ellerimden birine uzanıyor ve onu bacaklarının arasındaki sertliğe götürüyor. Ben rahatladım ama o hâlâ tahrik oluyor. Hâlâ minnettarlık ve şefkatle doluyken elimi çekmiyorum. Kot pantolonunun sert kumaşı üzerinden onu okşuyorum, sonra pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını açıyorum, böylece elimi içeri sokabiliyorum.

Carter'ın gözlerini kapamasını izliyorum, ben onu okşarken yüzündeki zevki görüyorum. Ben aletini okşadıkça beni sıkıca kavırıyor. Çıkardığı seslerden, elini saçlarımda yumruk yapmasından anlıyorum ki, yaptığım şey ona da bana hissettirdiği kadar iyi hissettiriyor.

Sonra "Zoey, ağzına ihtiyacım var." dedi.

Yataktan aşağı kaydım, kotunu aşağıya çektim. Aleti serbest kalıyor ve elime alıp pompalıyor ve okşuyorum. Sonra saçlarımı omzumun üzerinden çekiyorum ve ağzıma almak için eğiliyorum. Ağzım yarısının üzerinde kayar kaymaz inliyor. Bu sefer derine sokmuyorum ama buna gerek de yok. İşin çoğunu elim yapmıştı, sadece boşalacak bir yere ihtiyacı vardı. Birkaç dakika daha pompalayıp emdikten sonra saçlarımdan bir tutam tutuyor, inliyor ve kendini ağzıma boşaltıyor.

İşi bittiğinde, beni tekrar yanına sürüklemek için elindeki bir avuç saç kullanıyor. Hâlâ oldukça rahatım, bu yüzden beni bir bez bebek gibi sürüklemesine izin veriyorum. Tekrar yanına kıvrılıyorum, kollarını belime dolayıp bana sarıldığında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyorum, sanki bana olabildiğince yakın olmak istiyor. Yüzümü hala tişörtüyle kaplı olan göğsüne yaslıyorum.

Az önce yaptıklarımızdan sonra benim neredeyse tamamen çıplak kalmam, Carter'ın ise hala neredeyse tamamen giyinik olması, sadece ona hizmet edebileceğim kadar çıplak olması muhtemelen ilişkimizin bir göstergesi.

Şu anda bunu umursayamam. Gözlerimi kapatarak kendimi onun kucağında rahatlamaya bırakıyorum ve beynimin tekrar açılmasına izin vermeyi reddediyorum.

Uykuya dalmak istemedim ama dalmış olmalıyım. Gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Eteğim ve gömleğim bacaklarımın yanına serilmişti, bu yüzden biraz şaşkın bir şekilde doğruldum ve onlara uzandım. Etrafıma bakındım, Carter'ı göremedim ve midem bulandı. Beni burada mı bıraktı? Benimle işi bitmişti, o yüzden mi kaçtı?

Muhtemelen. Daha azını beklemek aptallık olur.

Beyinsiz, orgazm sonrası anlarımda harika hissederken, şimdi gerçeklik bir intikamla geri geliyor. Uyandığımda hâlâ burada olacağını ve beni kaşıklayacağını düşünüyorsam tam bir geri zekâlıyım. Kahretsin, saçma şeyler beklerken, bir aşk ve pişmanlık ilanı hayal etmeliyim, belki de birbirimize yakın kolejlere gideceğimize dair bir söz vermeliyim, çünkü açıkça evleneceğiz ve bebeklerimiz olacak, çünkü beni parmakladı ve ikinci kez tecavüzden kaçınmak için aletini emdim.

"Kendine gel Zoey," diye mırıldanıyorum kendi kendime, başımı sallayarak ve kendimi uyanık olmaya alıştırmaya çalışarak. Hâlâ yorgunum ve yatağa dönmek istiyorum. Yatacağım ama önce üzerimi giymem, Grace'i alıp eve götürmem gerekiyor.

Tüm eğlence bitti. Carter'ımın keyfi kaçıyor ve sert bir şekilde yere çakılıyorum. Kahretsin. Bu olmamalıydı. Bunun için kendimi hırpalamanın pek bir anlamı yok sanırım. Olan oldu. Belki şimdi Carter pantolonuma girdiğine göre, bu kovalamacaya olan ilgisini kaybedecek. Belki şimdi beni rahat bırakır ve ben de hayatıma geri dönebilirim.

Olaya iyi tarafından bakabiliyorum ama merdivenlerden inerken içimi bir korku kaplıyor. Başımı eğip Grace'i bulmayı ve fark edilmeden sıvışmayı umuyorum.

Ne yazık ki, onu Jake'in yanında bir taburede otururken gördüğüm mutfığa gitmek için gençlerle dolu oturma odasından geçmem gerektiği ortaya çıkıyor. Yukarıda ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum ama Carter bensiz aşağı indiyse muhtemelen bir fikirleri vardır-

Ben daha düşüncemi tamamlayamadan Shayne bana sırtıyor ve golf vuruşu yapmaya başlıyor. Bir utanç yumağını yutuyorum ama gözlerimin başka kimlerin fark etmiş olabileceğini, başka kimlerin beni yargılayabileceğini görmek için odanın içinde gezinmesine engel olamıyorum.

Herkesin. Cevap bu gibi görünüyor. Cartwright elinde kırmızı Solo bardakla sırtıyor. Erika kollarını kavuşturmuş. Alkışlamıyor.

ve "Fahiſe" diyor.

Midem bulanıyor ve müstehcen yorumlardan ve daha fazla alaydan kaçmaya çalışarak mutfığa yöneliyorum. Carter'a bakmamaya çalışıyorum. Eğer onu sırtırken ve bundan zevk alırken görürsem, bir umut ışığı bile tutunamayacağım. Bu tamamen pişmanlık olacak ve hiçbir şey güzel olmayacak ve ſu anda bununla uğraşmak istemiyorum.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmışım gibi, Carter görüş alanıma girdi. Onu görmemiştim çünkü Grace ve Jake'le birlikte mutfaktaydı, diğerleriyle birlikte oturma odasında değil. Kaşlarını çattı, alkış tutan, yorum yapan ve genel olarak pislik gibi davranan arkadaşlarına baktı, sonra beni gördü ve nedenini anladı.

", kadar yeter," der onlara.

Cartwright sırtarak ve çenesini Carter'a doğru kaldırarak, "Hey, şaşırmamalıyız," dedi. "Hepimiz Zoey'nin etrafta dolaştığını biliyoruz."

"Hayır," diye yanıtlıyor Carter başını sallayarak. "Ona öyle demeyi bıraktık. Kesin ſunu."

"Aww," diye alay ediyor Erika, biraz şakacı ama pasif agresif bir şekilde şakacı. "Carter'a bak, haftanın lezzetini koruyor. Ne kadar cesur."

Bu hazırlandığımdan daha aşağılayıcı. Uykuya daldıktan sonra aşağıya inmem bile onunla *bir şey* yaptığımı açıkça ortaya koyuyor.

"O aleti iyi emmiş olmalı, ha?" Shayne sırtarak söylüyor. Kocaman gözlerim suçlayıcı bir ifadeyle Carter'ınkilere kayıyor. "Onlara *söyledin* mi?" Carter hafifçe yüzünü buruşturarak, "Hayır. Az önce sen söyledin."

Grace'e bakamıyorum bile. Kahkahalar ve alaylar arkamdaki odayı doldururken ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Aferin," diyorlar ona.

Erika, "Yatak odamda sürtüklük yapmanın yolu," diyerek golf alkışını yeniden canlandırıyor.

"Biliyor musun Erika," diyor Carter kayıtsızca. "Sen de benim sikimi yaladın, bu yüzden övgü dağıtıyorsan, sırtını sıvazladığından emin ol." Bakışları değişiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Brianna, saçmalamak mı istiyorsun?"

Brianna hemen cıvıldıyor, "Hayır."

Clemons, "Ben senin aletini hiç emmedim," diyor. "İstediğim kadar saçmalayabilirim."

"Öyle mi?" Carter soruyor. "Bu geceki oyununa bakılırsa *Birinin* siki takımında kalmak için, seni yavaş orospu çocuğu."

Cartwright kahkahalarla havlar. "Kahretsin, bu çok soğuk, dostum."

Carter bir kolunu bana doluyor, sarılmak için beni kendine çekiyor ve bana bakıyor. "İyi misin?"

Şaşkınlığımı tam olarak kontrol edemiyorum. Gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra kararsızca başımı sallıyorum.

Sonra herkesin önünde başını eğip beni öpüyor. Yatak odasında bana verdiği gibi uzun, kalıcı bir öpücük değil ama geri çekilip kolunu omuzlarıma doladığında ve arkadaşlarına dönüp baktığında kimse kötü bir söz söylemiyor. Ne küçümseyici yorumlar, ne de alaylar. Hepsi sessizleşiyor, sonra yavaşça kendi sohbetlerine dönüyorlar.

Midem ekşiyor gibi hissediyorum. Artık bu evdeki herkesin Carter'la bu kadar mahrem bir şey yaptığını bildiğine inanamıyorum. Sadece tahmin etmiyorlar ya da varsaymıyorlar, *biliyorlar*. Grace'e bakmaya korkuyorum. Bu tam da onu uyarmaya çalıştığım şeydi. Bu partiler bize göre değil. Bu *adamlar* bizim için değil. İki hafta içinde "Fransız öpücüğü bile almadım "dan Carter Mahoney'nin kişisel seks oyuncağına dönüştüm. İki kez, temel insani değerler için onunla pazarlık yapmak zorunda kaldım. Şimdi beni herkesin içinde öpüyor ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Artık onun değilim. Potansiyel olarak travmatik bir deneyimi birlikte yaşayabileceğim bir şeye dönüştürdüğüm için ona ait değilim.

Tanrım, buradan çıkmam gerek. Bu çılgın yeri terk etmeli ve asla geri dönmemeliyim.

Sonunda bakışlarımı Grace'e çevirmeye zorlayarak "İyi misin?" diye sordum.

Beklediğim kadar dehşete düşmüş görünmüyor. Alkol muhtemelen tüm bu çılgınlığın biraz daha kolay geçmesine yardımcı oluyor. İki boş su şişesini itaatkâr bir şekilde kaldırarak bana "İyi su içtim" dedi.

Jake yine de pasif agresif bir çıkış yaptı. "Görünüşe göre Zoey de öyle."

Ona ters ters baktım, sonra Grace'e baktım. "Gitmemiz gerek."

Başını sallıyor, bakışlarımla karşılaşmamak için başını eğiyor. "Evet, gitmeliyiz. Annem beni öldürecek."

Carter beni kapıya kadar takip ediyor, belimden tutuyor ve beni bir kez daha öpüyor. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece küçük bir gülümseme sunuyorum, sonra Grace'le birlikte kapıdan çıkıyorum.

BÖLÜM 15

"KAHVALTI HAZIR!"

Grace'in yatak odasının penceresinden içeri giren parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım. Onu eve getirdikten sonra anneme mesaj atarak geceyi Grace'lerde geçireceğimi bildirdim. Ailesi (çoktan yatağa girmişlerdi, evden bu kadar geç çıktığını fark etmemişlerdi) sarhoş olduğunu anlamadan onu eve sokmayı başardım, bu yüzden onu yalnız bırakmak istemedim, vücudunun alkole ya da şekerli punch'a geç tepki vermesi ihtimaline karşı.

Şimdi ona bakıyorum. Hâlâ uyuyor, ben de onu sarsarak uyandırıyorum. İyi olduğunu bilsem de gözlerini açıp kaşlarını çatarak bana baktığında rahatladığımı hissediyorum. "Beni yalnız bırak."

Muhtemelen alkolün etkisiyle kendini kötü hissediyordur diye düşündüm, o yüzden alınmadım. "Kalkma zamanı, parti kızı."

İnliyor. "Bir daha asla parti deme."

Ne kadar içtiğini bilmediğim için "Akşamdan kalma mısın?" diye sordum.

"Hayır, ben sadece dün geceki anıların gerçek cehenneminde yaşıyorum." Gözlerini açıp bakışlarını tekrar bana çevirerek, "Benim yüzümden o partiye gelmek zorunda kaldığın için *çok* üzgünüm. Seni günaha sokmuşum gibi hissediyorum ve sen beni uyarmak için çok uğraştın."

Stresli olmak Grace için iyi değil, bu yüzden başımı sallıyorum. "Her şey yolunda."

"Bana Carter'ın seni oraya götürmek için entrikalar çevirdiğini söylemeye çalıştın ve sonra onunla bir şeyler yapmaya başladın."

Carter'la yaptıklarımızı *düşünmesini* bile istemiyorum. "Her şey bitti. Bitti. Artık bir önemi yok. Bu konuda endişelenme Grace. Dürüst ol. I

Yani, bir daha asla , ama olan oldu." "Sen ve Carter, şimdi... *birlikte* misiniz?"

"Hayır." Battaniyeleri geriye itiyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve sehpadan telefonumu alıyorum. Şarjım %13'te ve iki saat içinde çalışmam gerekiyor. Harika.

"Dün gece söylediğin şeyi gerçekten... yaptın mı?"

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum Grace," diyorum ona, telefonumdaki bildirimleri temizleyip annemin yarım saat önce gönderdiği mesajı açıyorum.

"Onunla seks yaptın mı?"

Omuzlarım gerildi ve Grace'e "Hayır, onunla seks yapmadım" derken anneme hızlıca geri mesaj attım.

"Yukarıda uyuyakalmışsın," diyor yönlendirici bir şekilde, sanki sadece onun üzerine inmiş olsam neden uyuyakalayım? Geçerli bir soru sanırım.

Ona cevap vermek yerine, "Annen kahvaltının hazır olduğunu söyledi, bu yüzden muhtemelen yemeğe gitmeliyiz" diyorum.

Ben kapıya varmadan ağzından kaçırdı, "Jake Parsons'ı öptüm."

Gözlerim açıldı ve ona bakmak için döndüm. "Ne yaptın?"

Grace yüzünü buruşturuyor ve şimdi de yüzünü ellerinin arasına saklıyor. "Aklım başımda değildi. Sen yukarıda Carter'la birlikteyken oldu, ben sadece... Ne olduğunu bilmiyorum, bana su getiriyordu ve iyi olup olmadığını soruyordu ve çok güzel gözleri vardı..."

Hâlâ ağzım açık, "Güzel gözler mi?" diyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diyor yine yüzünü saklayarak. "Ben bir fahişeyim. Çok özür dilerim Zoey. Sana yaptığı o saçmalıktan, o aptal lakattan ve her şeyden sonra... Ben dünyanın en kötü arkadaşıyım."

Yatağa geri dönüp tekrar kenarına oturuyorum. "Sen dediğinde *Öptün* mü?"

Dehşetle yukarı bakıyor. "Yani, gerçekten öpüştük. Öpüştük. Vücut vücuda temas, birbirine dolanmış uzuvlar, her şey."

"Aman Tanrım, Grace."

"Biliyorum! Özür dilerim. Çok aptalcaydı."

Başımı ellerimin arasına alıyorum, dün gecenin çeşitli tehlikelerini görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. İkimiz de girdiğimizden biraz daha lekeli çıkmış olabiliriz ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

Grace'e Jake'in beni o sınıfta köşeye sıkıştırdığını söylemedim, Carter'ın radarına nasıl girdiğimi bilmiyor ve şimdi ona nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Dün gece onunla o şeyleri yaptığımı duyduktan sonra, beni öptüğünü ve arkadaşlarının sataşmalarına karşı beni koruduğunu gördükten sonra. Bunların hiçbirini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Carter'ı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yine de onunla her ne yapıyorsam, en azından neler yapabileceğini biliyordum. Grace, Jake hakkındaki tüm bilgilere sahip değil.

Belki Carter'ı töhmet altında bırakmadan onu töhmet altında bırakabilirim. *İstemiyorum* ama Grace ondan etkileniyorsa gerçeği bilmeyi hak ediyor.

Tanrım, bu çok garip olacak.

"Bak Grace... Bunu sana söylemek istemezdim ama Jake bildiğin gibi beni taciz etmekle yetinmedi. Futbol koçu onu davranışlarından dolayı cezalandırmak için uzaklaştırdıktan sonra, Jake de beni cezalandırması gerektiğini düşündü. Oynayabilmek için yalan söylediğimi söyleyerek beni korkutmak istedi ve... o ve takımdan birkaç kişi beni bir sınıfa kadar kovaladı, köşeye sıkıştırdı ve - detaylara falan girmeyeceğim ama hiç iyi değildi. Jake iyi biri değil Grace. Güvenli bir adam değil."

Grace'in kahverengi gözleri dehşetle irileşti. "Aman Tanrım, Zoey. Sana... zarar verdiler mi? Yani, onlar...?"

Başımı sallıyorum, aşağı bakıyorum. "O kadar uzağa gitmeden durdular, ama zar zor."

Ağzını kapatıyor, gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Çok üzgünüm Zoey. Bilmiyordum. Asla yapmazdım.... İyi misin?"

"Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey bitti. Bunu düşünmek istemiyorum. Sana söylememin tek nedeni, eğer Jake'ten hoşlanıyorsan..."

Grace burnunu çekerek başını sallıyor. "Hayır, istemiyorum. Yapmadım. Sadece aptalca, sarhoşça bir şeydi. Alkol gerçekten kötü, değil mi? Tanrım, ne diyeceğimi bile bilmiyorum Zoey."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda üzülmeni istemiyorum. Ben gerçekten iyiyim. Bunu düşünmek bana hissettiriyor, bu yüzden konuşmazsak daha iyi hissederim. Hadi devam edelim. Jake'in neler yapabileceğini bilmen için sana söylemem gerekiyordu."

"Diğer adamlar kimdi?"

Bu beni duraksatıyor. Belki de çok bariz bir duraksama, çünkü hepsini ismen tanımamam mümkün değil. Cartwright bir pislik, ama yalan söyleyip yapmadığı bir şeyi yaptığını söylemeyeceğim.

"Shayne Sutton," diye önerdim. "Çoğunlukla kapıyı koruyordu. Önemli bile değil, mesele sadece seni uyarmak istememdi."

Bakışları yorgana düşüyor, sonra yutkunuyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Carter mıydı?"

Sorusunu duymazdan gelerek ayağa kalkıyorum. "Hadi gidip kahvaltı edelim." yerine, bastırıyor. "Dün gece gerçekten uyuyor muydun, yoksa... başka bir şey miydin? Seni incitti mi?"

"Grace, ben iyiyim," diyorum, niyetimden biraz daha kısa bir şekilde. Durumu yumuşatmaya çalışarak daha ilgili bir tonda ekliyorum: "Şimdi gidip kahvaltı edelim, yoksa eve gitmem gerekecek. Yakında işe gideceğim ve telefonumun şarjı bitmek üzere."

Telefonum titrediğinde "yeni sürüm" ekranını güncellemenin ortasıdaydım. Rafı düzenlemeyi bitiriyorum, dikkatini verip vermediğini görmek için müdürüme bir bakış atıyorum, sonra telefonumu kontrol ediyorum.

Carter'dan direkt bir mesaj. "Telefon numaranı almalıyım gibi görünüyor, değil mi?" yazıyor.

Ben de cevap yazıyorum, "Şimdiye kadar almadığına şaşırdım aslında. Onu almak için dolambaçlı alternatif yollarınız yok mu? Hayal kırıklığına uğradım."

"Senin için beni her zaman daha fazla çalıştırmak , değil mi prenses?"

Hafifçe gülümsedim. "Hayatında bir şeyler için çalışman senin için iyi olacak, QB."

"Hey, ben o pozisyonu hak ettim," diyor bana.

"Hı hı. Ailen tüm takıma yeni formalar almadı mı?"

"Annem eskilerin çirkin olduğunu düşünüyordu. Bunun takıma girmemle hiçbir ilgisi yoktu."

"Mm hmm," diye geri gönderiyorum.

"Eğer kışını kaldırıp oyunlarımdan birine gelersen, yeteneklerimi görürsün." "Beni BİR maça davet ettiniz," diye . "Bunun için biraz erken. 'Hiç' kelimesini bu şekilde kullanmak benim alışkanlığım."

"Dün gece maçı kazanmak için 31 yardalık bir touchdown pası attım. Ailem bunun için para vermedi, değil mi?" diye soruyor.

"Topu bu kadar uzağa attığın için tebrikler." "En iyi pasım bu değil," diye beni temin ediyor.

"Daha az umursayamazdım."

Birkaç saniye sonra geri gönderiyor, "Acımasız. Seni etkilemek için ne yapmam gerekiyor, Ellis?"

"Telefon numaramı al," diye takılıyorum.

"Tamam. Geleceğim. Ve sana mesaj attığımda, seni ne zaman alacağımı söyleyeceğim."

"Affedersiniz?" Ekrana bir kaşımı kaldırarak geri gönderiyorum.

"Bugün Cumartesi. Antrenmanım yok. O filmin erken bir gösterimini yakalayabileceğimizi düşündüm."

"Gelemem, dörde kadar işim var," diye cevap veriyorum düşünmeden. "İptal edemez misin?"

Biraz gülüyorum, ne kadar iletişimsiz olduğuna dair başımı sallıyorum.

"Hayır, iptal edemem. Ben zaten buradayım. İşler böyle yürümez."

"Bu çok boktan. Bu gece gidemem. Ailem Dallas'ta olacak, bu yüzden Chloe'ye ben bakmak zorundayım."

"Şakalar muhtemelen onu aşar," diye şaka yapıyorum. "Belki biraz uygunsuz olabilir."

Onunla çıkmayı kabul etmemiş olmama, bu konuda daha fazla düşünmemiş olmama ve zaten gidemeyeceği için onunla çıkmak bile *istemeyebilecek* olmama rağmen, şakayı sürdürmeye karar verdim. "Tabii onun yerine yeni Disney filmini izlemek istemezsen. Eminim o filmi severdi."

"Ciddi misin?" diye cevap gönderiyor.

Yüzümü buruşturdum, bunu nasıl kastettiğinden emin değilim. Tonlama eksikliği, tekrar okuduğumda bu şakanın tutmadığını düşünmeme neden oluyor. Eğer gerçekten onunla ve küçük kız kardeşiyle Disney filmine gitmeyi teklif ettiğimi düşünüyorsa, hayır dediğimde kendimi bir tür pislik gibi hissedeceğim. Onun etrafında olmaktan nefret etmiyorum, sadece beni hırpalamayacağına güvenemiyorum. Chloe , bu bir sorun olmazdı. Ayrıca benim de küçük bir kardeşim var; Disney filmlerine yabancı değilim.

"Ciddi misin?" sorusunun inanmazlıktan mı yoksa gerçekten ilgiden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Gerçek ilgiden yana olmaya karar verdim, çünkü en azından yanılırsam aptal gibi görünecektim, o değil. Bununla başa çıkabilirim.

"Elbette, neden olmasın? Sanırım aslında orada küçük bir tampon olmasını tercih edebilirim. O arsız bir görev yöneticisi; delirmeye kalkarsan seni hizada tutar."

"Ben ona dondurma rüşveti verene kadar," diye cevaplıyor. "Sonra tek başınasın."

"Onun kız gücü duygusunun sadece dondurulmuş süt ürünleri tarafından satın alınabildiğini gördüğüme sevindim," diye cevap veriyorum.

"Herkesin bir fiyatı vardır," diyor.

Bir hareket gözüne çarpıp biri kasaya yaklaşınca gülümseyerek başımı kaldırıyorum. "Pekâlâ, işe dönmem gerekiyor. Eğer telefon numaramı almayı başarabilirsen, seninle sonra konuşuruz."

Emin olmak için "Gerçekten bütün gece küçük bir zebaniyle takılmak istiyor musun?" diye soruyor.

"Chloe de orada olacak," diye takılıyorum. "Ha ha," diye karşılık veriyor kuru bir sesle.

"Tam içine girdin," diye . "Sana bir zebani göstereceğim."

Telefonu cebime koymadan, gülümsememi takınmadan ve bekleyen müşteriyi aramaya gitmeden önce ona "Zaten aradınız," diye hatırlatıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Carter'ın telefon numaramı alması bir saatten az sürdü. Chloe'yi götüreceğimiz Disney filminin fragmanının linkini "Bunu sen istedin" mesajıyla birlikte bana gönderdi.

"İç açıcı ve sevimli görünüyor," diye cevap veriyorum.

"Bu kesinlikle beklediğin ilk randevu, değil mi?" diye cevap veriyor.

"Aslında en başta seninle çıkmayı hiç kabul ," diye hatırlatıyorum.

Onu.

"Ayrıntılar, ayrıntılar," diye yanıtlıyor.

Saat tam dörtte çıkıyorum ve eve gidiyorum, buna randevu demesem bile, onunla ve Chloe ile sinemada buluşmadan önce iş tişörtümü değiştirmem gerektiğini düşünüyorum.

Daha gömleğimi çıkarmadan Carter bana planlarda bir değişiklik olduğunu, Chloe'nin acıktığını ve filmde önce bir şeyler yemesi gerektiğinde ısrar ettiğini söylüyor. Onunla sinemanın aşağısındaki Chick-fil-A'da buluşmamı söyledi.

"Orada değil," diye

cevap yazıyorum.

"Neden yok?" diye

soruyor.

Kilisemden insanlar orada çalışıyor ve Carter Mahoney ile dışarıdayken onlarla karşılaşmak istemiyorum. Muhtemelen bunu söylemek yanlış olur, onun yerine yeniden yönlendirmeyi deniyorum. "Yine kanatlara ne dersin? Ya da Sonic?"

"Chloe kendini kraliyet ailesinden sanıyor, arabada yemek yemekten rahatsız olmuyor. Oturarak yemek ve tavuk nugget istiyor. Beş yaşındaki bir çocukla waffle kızartması için kavga etmek istiyorsanız, buyurun edin. Ben o yoldan çoktan geçtim. Bu kaybedilmiş bir savaş."

Gülümsedim. "Chick-fil-A'yı arabaya atıp parka gitmeye ne dersin? Ne kadar titiz olursa olsun, parka gittiği için sinirlenen bir çocuk tanımadım."

"Neden Chick-fil-A'ya girmek istemiyorsun? Orada çalışan birini mı tanıyorsun? Bir erkekten mi hoşlanıyorsun, Ellis? Sorun değil, bana söyleyebilirsin."

Evet, doğru. Hoşlandığımı itiraf ettiğim ama kendisi olmayan bir erkeğe nasıl eziyet edeceğini hayal edebiliyorum.

"Merak etme," diye onu temin ediyorum. "Görünüşe göre ben sadece hoşlanmadığım erkeklerle çıkıyorum."

"Oh iyi, o zaman ben hazırım," diye yanıtlıyor.

Telefonu yatağımın üzerine atıp dolaba dönüyorum ve küçük bir çocukla sinemada otururken açmaya çalışmayacağı bir gömlek arıyorum. Güvenli tarafta kalmak için kızılıcık rengi $\frac{3}{4}$ kollu ribanalı bir kazak seçiyorum. Malzemesi ince ama kollarıyla daha serin havalar için daha uygun. Bugün sıcak bir gün ama dekolte göstermiyor ve onu kışkırtmamalı. Sevgilimi baştan *çıkarmayacak* kıyafetleri seçmem gerektiğine inanamıyorum. Bu berbat bir şey. Aman Tanrım.

Bu sağduyu dalgasını bir kenara iterek, Carter'ın son mesajında ne yazdığını görmek için üstünü çekiştiriyorum ve telefonumu elime alıyorum. "Oraya gitme konusundaki isteksizliğin benim de Chick-fil-A istememe neden oldu. Orada buluşmak ister misin, yoksa seni ben mi alayım?"

"Her zamanki gibi, ne istediğimi düşünmeniz beni çok etkiledi," diye cevap veriyorum. "Rica ederim," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Seninle orada buluşuruz."

CARTER'IN MUSTANG'İ ön tarafa park edilmişti. Park ettim ve yaklaştım. Dışarısı sıcak olduğu için camlar kapalı ve havalandırma hala açık, bu yüzden cama vurarak varlığımı belli ediyorum.

Carter motoru durdurdu ve Chloe'yi dışarı çıkardı. Deri koltuktan aşağı kayıyor, beni değerlendiriyor ve sonra "Sen kitapçı kadınsın" diyor.

"O benim," diyorum başımı sallayarak. "Bugün seninle sinemaya gelmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette," diyor cömertçe, kardeşinin elini tutup kaldırımın kenarında durmadan önce. Onun beni takip etmediğini fark edene kadar yürümeyi bırakmıyorum, o da beni azarlıyor. "Karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmalısın."

"Bu doğru. Bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim," diyorum ona.

Arabaların gelmeyeceğinden emin olunca karşıya geçiyor. Önden yürüyüp ona kapıyı açıyorum, ama en başta buraya gelmek istemememin nedenini unutuyorum.

Sonra gençlik papazımın küçük kardeşini tezgâhın arkasında görüyorum ve görülmemeye umutlarım tamamen yıkılıyor.

"Selam Zoey," diyor neşeyle ve bana gülümsüyor. "Seni görmek her zamanki gibi çok güzel." Bakışları benden Carter'a kayıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Kendimi toparlayarak tezgâha yaklaşıyorum ve menüyü gerekenden çok daha fazla inceliyorum. "Merhaba Luke."

"Görüyorum ki bir arkadaşını getirmişsin," diyor Luke.

Carter bir pislik olduğu için tezgâha doğru ilerler ve elini uzatır. "Carter Mahoney."

"Evet, kim olduğunu biliyorum," diyor Luke, Carter'ın elini isteksizce sıkarken ses tonu biraz çekingen. Bakışları tekrar bana kayıyor ve ses tonuna daha coşkulu bir şeyler katmak için acı verici bir çaba sarf ediyor. "Yıldız oyun kurucuyla arkadaş olduğunu fark etmemiştim."

Carter hayatımı kolaylaştırmak yerine kız kardeşinin elini bırakıyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Evime gelip beni çorba ve manipülasyonla şaşırttığı ilk gece yaptığı gibi, "Ne güzel görünüyor bebeğim?" diye soruyor.

Luke'un gülümsemesi gerginleşiyor ama sanırım beni açıkça yargılamamak için kasasına bakıyor.

Harika. Harika. Carter'a alaycı bir bakış atıyorum ama bana o saçma altın çocuk gülümsemesini gösteriyor.

Chloe yeterince uzun süre görmezden gelindiğine karar veriyor ve küçük ellerini tezgâhın kenarına koyup Luke'a bakıyor. "Sinemaya gidiyoruz."

Carter boştaki eliyle kızın saçlarını karıştırıyor. "İşte . Önce neden kibar kasiyere ne yemek istediğini söylemiyorsun?"

Luke, Carter'ın bakışlarıyla kısa bir süre karşılaşır ve ona bu ince aşağılamanın farkında olduğunu belirtiyor, sonra da siparişimizi almaya devam ediyor. Endişelendiğim kadar kötü, belki daha da kötü. Nedense Carter'ın, Luke'u arayıp

Ben *bebeğim*. Bırakın Carter'ın kendisini, Carter'ın kalabalığından birlikteliğimin bile halemi parlatmayacağını biliyordum ama Luke'a birlikte olduğumuzu bildirmek için bana mührünü basmış - birlikte da. İtiraz etmek istedim ama bu daha da tuhaf olurdu. Görmezden gelmek ve mümkün olduğunca çabuk bir kabine gitmek daha iyiydi.

En azından oturup yemeğimizi bekledikten sonra Carter'a huzur içinde bakabilirim.

"Ne?" diye soruyor, gülünç bir masumiyet çabasıyla. "O benim papazımın kardeşi," diye bilgilendiriyorum onu.

"Ve?"

"Ve bizim okula gidiyor, yani kim olduğunu biliyor." Carter bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Omuz silktim. "Önemli değil, sanırım artık cehenneme gidiyorum."

Carter sırtlıyor. "Benimle toplum içinde görüldüğün için mi? Bu biraz dramatik görünüyor."

"Papazım her şeyi duyacak ve benim için dua etmeyi bırakacak. Kaybedilmiş bir dava olduğuma karar verir."

"Eğer papazınız benim hayatım hakkında kötü haber olduğumu bilecek kadar bilgi sahibiyse, bence ebedi ruhunuzun kaderinden çok daha büyük sorunları var demektir. Bu kasaba beni seviyor. Buralarda yanlış yapamam."

"Bir sürü yanlış yapıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Peki ya senin yüzünden taşınmak zorunda kalan resim öğretmeni? Grace bana anlattı, yani muhtemelen bunu biliyordur."

Carter endişelerimi geçiştirdi. "Kimin umurunda? Kimsenin seninle çıkmam hakkında ne düşündüğü umurumda değil, değil mi? Sen neden umursayasın ki?"

"Çünkü dediğiniz gibi, bu şehirde yanlış yapamazsınız. Ben ise tam tersi bir durumdayım. Tüm bu Jake fiyaskosundan sonra ailem ve ben dirgenlerle kasabadan kovulmaktan bir şikayet uzaktayız."

"Acıktım," diyor Chloe, masaya doğru eğilerek. "Yemeğiniz bir dakika içinde hazır olacak," diyor adam ona.

"Milkshake'imi istiyorum," diyor ona bakarak. "Hazır olduğunda alacaksın. Sabırlı ol."

"Sabırlı olmaktan nefret ediyorum," diyor ona, çenesini kollarına dayayıp somurarak.

"Evet, ben de öyle," diyor bana göz kırparak. Ben başımı sallıyorum.

"Korkunç."

Zavallı Luke yemeğimiz bittiğinde masaya getirmek zorunda. En azından Carter, Chloe'yle kabinin karşı tarafında oturuyor.

burada benimle, sanırım. Yine de Luke'un benimle arkadaşlık etmesini onaylamadığı hissinden kurtulamıyorum ve tüm sonra onu bu konuda suçlayamam.

Papazımın kardeşi tarafından Carter'la görülmenin **stresi** geçtikten sonra, gecenin geri kalanı gerçekten çok güzel geçiyor. Chloe'yi sinemaya götürüyoruz, dondurma alıyoruz, sonra evlerine dönüyoruz ve kanepede sizana kadar onunla Mario Kart oynuyoruz.

Carter Chloe'yi yukarı çıkarıp yatağına yatırdı, ben de aşağı indiğinde çantamın elimde, ayakkabılarımın ayağımda olduğundan ve ayakta durduğumdan emin oldum, beden dilim ona gitme zamanımın geldiğini açıkça söylüyordu. Normalde onun evine hiç geri dönmezdim ama Chloe odadayken güvende olacağımı düşündüm.

Şimdi Chloe üst katta uyuyor ve evde yalnızız, yani artık hiçbir şey tarafından korunmuyorum. Buna bir de beni becermek isterse evine götüreceğini özellikle söylediği gerçeğini ekleyince, buradan çıkmak için oldukça sabırsızlanıyorum.

Büyük odaya geri dönerken Carter benim savunma pozisyonuma bakıyor ve hafifçe sırtıyor. "Aceleyle nereye gittiğini sanıyorsun prenses?"

İki elimi de çantamın saplarına doluyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Eve gitmem gerekiyor. Yatmadan önce ders çalışmam gerekiyor ve anneme mesaj atıp yolda olacağımı söyledim bile, yani... o beni bekliyor olacak."

"Hayır," diyor, doğrudan benim alanıma girerek. "Henüz değil. Bütün gece bebek bakıcılığı yaptık. Şimdi biraz baş başa vakit geçirebiliriz."

"Evet, bugün gelmeyi gerçekten kabul ettim çünkü küçük kız orada olacaktı, o yüzden..." Eli bileğime dolanırken ve beni kanepeye doğru çekerken sözümü kesiyorum.

"Hadi," diyor.

Beni öne doğru çekerken midem bulanıyor. Geri çekilmek için biraz çaba sarf ediyorum ama bu cılız bir direniş. Bakışlarına karşılık vererek, "Hadi Carter. Bırak eve gideyim."

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor bana.

Yutkunuyorum, onu dikkatle izliyorum.

"," diye ısrar ediyor ve beni kanepeye doğru sürüklüyor. "Seni öpmek istiyorum, hepsi bu. Öpüşmek dün gece seni rahatsız etmedi, değil mi?"

Dün gece hakkında düşünmek bile istemiyorum ama *bu* geceye daha çok odaklanmış durumdayım. "Söz veriyor musun?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve beni kanepeye itiyor. "Sözlerime inanıyor musun prenses?"

Kanepeye geri yaslanıp, intihara meyilli bir ceylanın yaklaşan aç aslanı izlemesi gibi onu izlerken nefesim kesiliyor. "Fazla seçeneğim yok, değil mi?" Bacaklarımı düzgünce hareket ettirip kanepede yatay durmamı sağladıktan sonra üstüme çıkarken soruyorum. Bir kez daha, bileklerimi yumuşak kanepe minderine hapsederek beni yere yapıştırıyor.

"Elbette bir seçeneğin var," diyor başını eğip boynumu öperek. "Sana pek çok şey yaptırabilirim ama bana güvenmeni *sağlayamam*. Bunu bana vermelisin."

Bunu istiyor mu? Güvenimi mi? Eğer öyleyse, kendine bazı hedefler koymuş demektir. "Bana saldırmaya bu kadar istekliyken sana güvenmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Ona soruyorum.

"Kolay olduğunu söylemedim," diyor ve boynumun hassas derisini ısırarak vücuduma bir sarsıntı gönderiyor. "Muhteşem Zoey Ellis'i durdurmak için bir meydan okuma yeterli değil, değil mi?"

Benimle dalga geçtiğini bilsem de gülümsüyorum. "Muhteşem, ha? Ben de kendimi buz prensesi sanıyordum."

"Bazen," diye onaylıyor, dudakları kulak mememe doğru ilerliyor. Onu da ısırdığında ensemde ve omurgamda hoş bir ürperti dans ediyor. "Ama bazen sıcak oluyorsun." Boynumu öpüyor. "Bazen tatlısın." Bir öpücük daha, yüzüme doğru yaklaşıyor. "Bazen de tam bir baş belası oluyorsun."

"Ne kadar romantik," diyorum kuru bir sesle, bana bakmak için geri çekildiğinde bakışlarını karşılıyorum.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye yukarı doğru çekiliyor. "Sen de benim gibi pek çok farklı şeysin."

Bu doğru. O ve ben kesinlikle aynı değiliz, ancak birbirimizle başka kimseyle yaşamadığımız şeyleri yaşadığımız için, muhtemelen arkadaşlarımızın ve ailelerimizin bakmadığı katmanlara dair içgörülerimiz var.

Bunu düşünmek ilginç. Yakınlık biraz korkutucu görünüyordu, ama bu şekilde bakınca, biriyle bağ kurmanın başka bir yolu olarak... belki biraz daha az korkutucu.

"Bana bir şey söyle," diye başlıyorum bakışlarını tutarak. "Benden ne istiyorsun? Dürüst olabilirsin," diye ekliyorum çabucak. "Alışılmadık bir şey olsa bile dürüst olmanı tercih ederim."

Bunu ne kadar dikkatli ifade ettiğimi görünce hafifçe sırtarak, "O kadar da *sıra dışı* bir şey istediğimi sanmıyorum. Seni istiyorum. Basit, değil mi?"

Cevap vermem için bana zaman tanımak yerine beni biraz daha dizginliyor ve başını eğerek boynumu tekrar öpüyor. Sıkıştırılmış ve biraz korkmuş olsam bile, bu iyi hissettiriyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

Yeterince hava almak için mücadele ederken göğsüm sıkışıyor gibi görünüyor. Sorun Carter'ın fiziksel ağırlığının beni ezmesi değil, onun altında gerçekten ne kadar çaresiz olduğumu bilmek. Dünyadaki tüm sözleri verebilir, ama onları yerine getirmemeye karar verebilir ve ilk tehdidini tam burada, şu anda gerçekleştirebilir. Partide şu an olduğumdan bile daha güvendeydim. Şu anda etrafta çığlıklarımı duyacak kimse yok.

Bu mantıklı korku, ağzının boynumda aşağı yukarı gezinmesinin verdiği zevkli hissi delip geçiyor. Nefesim kesilir gibi oluyor ve bileklerimi çalışıyorum.

Ona "Carter, dur." derken sesimdeki panik izini duyuyor ve bundan hoşlanmıyorum. Gitmem gerek. Eve gitmem gerek."

Dudaklarını çenemde gezdirerek, "Sihirli kelime ne?" diye mırıldanıyor.

"Lütfen," diye ekliyorum, bileklerimi çekiştiriyorum ama beni bırakmıyor.

Gülümsüyor, sonra beni dudaklarımdan kısaca öpüyor. "Hayır ama bu kadar nazıkçe sorduğun için minnettarım."

"Bana başka bir şey söyle," diyorum, bu durumun en azından bir kısmı üzerinde kontrol sahibi olmak için çabalıyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sorar.

"Dün gece senin için bir şey ifade etti mi? Yani, tekrar yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye başını sallayarak onaylıyor ve nereye varacağımı görmek için beni izliyor.

"Sanırım haklısın. Sana güvenebilmeliyim. Bunun tekrar gerçekleştiğini görebileceğim bir yere gelebilmemizin tek yolu bu. Biraz araştırma yaptım. Açıkçası gayri resmi bir araştırma.

kafamı toparlamak için uygun eğitim geçmişine sahip değilim. Ya da seninle ilgili tüm bilgilere. Kanatlanıyorum ama seninle nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyorum. Deniyorum ama tüm bilgilere sahip değilim."

Sesi eğlenerek hafifliyor. "Beni nasıl *idare edeceksin*?"

"Sen diğer erkekler gibi değilsin," diyorum bakışlarıyla buluşarak. "Eminim bunun farkındasındır."

Eğlencesi dağılıyor ve merakla beni izliyor. "Ve sen diğer kızlar gibi değilsin," diyor.

Kaşlarımı kaldırıp koltuğuna yasladığı kollarıma dikkatle bakarak, "Bu kesin, yoksa şu anda burada olmazdık," diyorum.

"Doğru. Muhtemelen bir yerlerde sığ bir mezara gömülmüş olurdun."

Sesindeki eğlence çok yanlış. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Kadınları öldürmekle ilgili şaka yapmak komik değil. Yapmasak olmaz mı? Şaka yaptığından tam olarak emin olamıyorum ve her seferinde tek bir canavarca şeyle uğraşmak istiyorum."

"Pekâlâ." Sıkıştırdığı bileklerden birini öpmek için eğiliyor. Sadece bir kez değil, bileğimin hassas derisini ağzının ilgisiyle cömertçe öpüyor. Odaklanmak için mücadele ediyorum, ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırıyorum. Dudaklarının tuttuğu bölgenin üzerinde şefkatle gezinmesi ne kadar şehvetli.

O bunu yaptığında odaklanmak daha zor oluyor ama yine de deniyorum. Bu önemli hissettiriyor ve onunla gerçekten bağlantı kurduğumu ummaktan nefret ediyorum, ama deneyebilirim de.

"Sanırım bilmem gereken ilk şey, bunun hangi kısmının size cazip geldiği?"

Bileğimi öpmeyi bırakıyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Seksin hangi kısmı bana çekici geliyor?"

"Hayır. Um..." Tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için başımı hâlâ tuttuğu bileğine doğru eğiyorum. "Güç. Yani, bana gerçekten zarar vermek mi istiyorsun? Güçle ilgili bir şey mi? Bir kontrol olayı mı? Sana iyi hissettiren ne?"

"Fark eder mi?"

Kaçamak cevaplar, şimdiden. "Carter, seni anlamaya çalışıyorum," diyorum ses tonuma hafif bir hayal kırıklığı karışarak. "Her şeye rağmen *deniyorum*. Eğer sana güvenmemi istiyorsan, bana bir sebep ver."

"Buna gerek yok, değil mi?" diye soruyor ve elini bacaklarımın arasına doğru kaydırıyor. Bugün kot pantolon giyiyorum, bu yüzden bu sefer beni kucakladığında,

iki kat kumaşın arasından geçiyor. ", bunu hemen şimdi alabilirim."

Midemdeki çöküşü görmezden gelerek bakışlarını tutuyorum. "Yapabilirsin. Ama bu sadece bir kez olur. Beni bir daha asla yalnız bırakmana izin vermem. İstedğin bu mu? Bu bir fetih olayı mı? Beni bir kez becerip sisteminden çıkarabileceğini söylemiştin. Senin için hepsi bu mu? Bekaretimi almak için bir çeşit dürtü, sonra benimle işin bitecek mi?"

Başını kayıtsızca sallayarak, "Pek sayılmaz. Dediğim gibi, senden hoşlanıyorum."

"Benden hoşlanıyorsun ama bana zarar vermek mi istiyorsun?" Soruyorum. "Bu seni incitmekle ilgili değil."

İlerleme var! "Beni incitmek... sana bir şey yapmıyor mu?"

Kaşlarını hafifçe çatarak başını sallıyor. "Hayır, acı bana pek bir şey yapmıyor. Sanırım bu bir mücadele. Seni alt etmeyi seviyorum. Zihinsel olarak, fiziksel olarak

-Seninle uğraşmak hoşuma gidiyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum; sanırım kendimi hiç bu kadar uyumlu hissetmemiştim. Seni beceremeyeceğimi bilsem bile bunu yapmayı seviyorum, sadece gözlerindeki korkuyu görmek için. Bu berbat bir şey, değil mi?"

Acımasız bir itiraf olsa da, aynı zamanda beni savunmasız gösteriyor ve dürüstlüğünü pekiştirmek istiyorum, bu yüzden öptüğü bileği çekip kurtarıyorum ve yüzüne şefkatle dokunuyorum. Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. "Tam olarak değil. Bana baktığında ne görüyorsun? Senden daha zayıf olduğumu mu düşünüyorsun, kolay sataşılabilir bir mi? Yoksa beni güçlü biri olarak mı görüyorsun?"

"Güçlü," diyor hiç tereddüt etmeden. "Tanıdığım en güçlü insanlardan biri, insanların olabileceğini bile bilmediğim şekillerde."

"Ve sen de beni kendi merhametine bırakmaktan hoşlanıyorsun," diyorum doğrulamak için. "Belki de çok güçlü olduğunu düşündüğün birini alt etmenin *sana* verdiği güç hoşuna gidiyordur?"

Başını sallıyor, yüzümü izliyor. Koyu renk gözleri şehvetle ya da şüphecilikle hafifçe kapanıyor, emin değilim.

"Beni çaresiz düşünmek seni tahrik ediyor mu?" Soruyorum.

"Benim için," diye belirtiyor. "Genel olarak çaresiz değil, sadece benim için."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Benim bundan zevk aldığımı düşünmek tahrikini azaltıyor mu?"

"Hayır. Bundan zevk almanı istiyorum. Boşaldığında çıkardığın küçük, sevimli, çaresiz sesleri seviyorum."

Kızarak bakışlarımı göğsüne indiriyorum ve utangaçlığın dikkatimi dağıtmasına izin vermeden düşünce akışına odaklanmaya çalışıyorum. "Beni ağlarken hayal etmek tahrikini azaltıyor mu? Sana durman için yalvarırken? Anlamı bu mu?"

Bir an duraksıyor, dürüst olmak isteyip istemediğini düşünüyor ama sonra "Hayır" diyor.

Bir nefes ama tarafsızlığımı korumaya çalışıyorum.

Yani, benim zevkimi alabilir ya da bırakabilir, ama o bunu tercih ediyor. Pekâlâ. Bir sonraki bölüm için cesaretimi toplamaya çalışırken tüm sinirlerimin ağırlığından midem bulanıyor. "Tamam, peki ya tüm hareketleri yapabilseydin ama bu sadece oyun olsaydı? Hiç..." Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Belli ki bazı cinsel deneyimleriniz olmuş, peki bu arzuları onlardan herhangi biriyle keşfettiniz mi?"

Carter başını sallıyor, hâlâ beni izliyor. "Sana söyledim, sen ilktin."

"Tamam, bir şeyle karşılaştım-" Tanrım, bu çok garip. Söyle gitsin. "Belli ki farklı insanlar farklı şeylerden hoşlanıyor. Cinsellik bir spektrumdur ve cinsel ilgi alanları değişir ve gelişir ve... herkesin normal görmediği bir şeye ilgi duyuyor olmanız, bunun suç olması gerektiği anlamına gelmez, sadece belirli türde bir partneriniz olması gerekir. Aynı şekilde şımartacak daha güvenli oyunlara katılabilirsiniz..." Söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Kafam karmakarışık, onun bunu anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum ve kendimi çok garip hissediyorum.

Yine de konuşurken benimle alay etmiyor ve gerçek adımı kullanıyor, bu da beni cesaretlendiriyor. "Çıkar ağzındaki baklayı Zoey."

"Sadece arzularını anlayan, seninle istediğin gibi oynamaya olan biri olsaydı neler olabileceğini merak ediyorum. Eğer birinin gücünü almaktan hoşlanıyorsan, belki bunu gücünü sana seve seve *teslim* edecek biriyle deneyebilirsin."

Hâlâ benimle olduğundan emin olmak için yüzüne bakıyorum ve öyle görüldüğünde devam ediyorum.

"Ama mesele şu ki, gücün bu şekilde size teslim edildiği her tür durumda, çok fazla güven gerektirir. Ortalama bir ilişkinin gerektirdiğinden daha fazla. Açık fikirli biriyle olmalı ama en önemlisi ona yatırım yapmalısınız. Gerçekten önemsemeniz gerekir, çünkü her zaman çok iyi gitmeyebilir ve eğer çok ileri gider ve oyuncağınızı gerçekten inciterseniz, o zaman onunla ilgilenmeniz gerekir. İhtiyaçlarını veya sınırlarını göz ardı edemezsiniz; bunu düzeltmeniz gerekir. Bence ihtiyaçlarınızı doğru yerde tatmin etmeye çalışırsanız karşılanabilir, ancak yanlış yerde... birinin kabusu olursunuz.

İstismar ile sert oyun arasında bir çizgi vardır, ama sende yırtıcı eğilimler var, Carter. Makul bir kesinlikle söyleyebilirim ki, eğer partnerini meşru bir şekilde önemsemezsen, bu çizgi ortadan kalkacaktır."

Koyu renk gözleri ilgiyle parlıyor. "Oyuncak mı?"

Tepkisini test ediyordum ve bu ifadeyi sevdiğini görmek beni şaşırtmadı. Yutkunuyorum. "İdeal partnerinin senin oyuncağın olmaktan biraz zevk alması gerektiğini düşünüyorum."

Başını eğerek, "Gönüllü müsünüz?" diye sordu.

Onu bu fıkirden vazgeçirmek için başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır. Sadece konuşuyoruz, hepsi bu. Neyle ilgilendiğinizi, özel ihtiyaçlarınızın neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, belki..."

"Senin için anlaşılmayı bozacak bir şeye evet dedim mi?"

Sorusundaki belli belirsiz umut izi sempatik bir akorda çarpıyor ve beni duraksatıyor. "Sanmıyorum ama henüz normal bir seks deneyimi bile yaşamadım, o yüzden emin olamıyorum. Bana yaptığın onca şeyden sonra şu anda burada olmam, üstesinden gelebileceğimi düşündürüyor. Yine de her şey seksle başlamıyor." Kaşlarımı kaldırıp sertçe ona bakıyorum. "Güven ve bir ilişki kurmakla başlar. Her ilişki gibi. Sende bunlardan pek olmadığını biliyorum ama *normalde* seks yapmadan önce insanlar birbirleriyle insan olarak bağ kurar, duygusal bağlarını geliştirir ve seks daha sonra gerçekleşir."

Burnu abartılı bir ilgisizlikle kırışıyor. "Bu pek benim tarzım değil."

"O benim," diye bilgilendiriyorum onu. "Güven her sağlam ilişkinin merkezinde yer alır, ama özellikle de böyle bir ilişkinin. Birine vücuduma sınırsız erişim konusunda güveneceksem, önce ona her konuda güvenebilmeliyim. Birbirimizi daha yakından tanıyalım ve bunun peşinden gitmek isteyip istemediğimizi görelim."

"Ama zaten bildiklerini bildiğine , olabilir misin?" diye soruyor.

Kabulümün bir önemi var mı bilmiyorum ama bu kırılganlık kırıntıları bana önemli olduğunu düşündürüyor, ben de başımı sallıyorum. "Belki."

Sanki kendi çalışmasını yürütüyormuş gibi başını sallayarak, "İlginç," diyor. "Sanırım sabırlı olabilirim."

"Ne kadar yüce gönüllüsünüz," hafifçe. Bana gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

BÖLÜM 17

Çoğu hafta kiliseye gitmekten korkmuyorum. Pek *bana* göre değil ama Grace orada kendini çok iyi hissediyor ve gittiğimiz kilise de iyi bir kilise. Çok sayıda sosyal yardım yapıyorlar ve çok sayıda gönüllü fırsatı sunuyorlar. Tüm bu şeyler Grace'in bardağını dolduruyor ve birini sevdiğinizde bazen onun için, onu mutlu etmek için, onu doldurmak için bir şeyler yaparsınız. Hoşlanmadığım bir şey değil ve zaten zamanımı daha iyi değerlendirecek bir şey de yapmazdım.

Yine de bu hafta farklı. Bu hafta Grace bakışlarımdan kaçıyor ve papaz konuşurken hayallere daldığımda aklım dün geceye gidiyor. Carter Mahoney'nin kanepesine, güçlü vücudunun altında sıkışmış, ağzı benimkine yapışmış, eli kot pantolonumun içine girmiş. Onu işlevsiz bir yerden çıkarmak için yaptığım tüm koçluklardan sonra, henüz sekse hazır olmamamızın dalga geçemeyeceğimiz anlamına gelmediğine beni ikna etti. Beni tekrar boşaltmak istediğini söyledi, onu ilk kez boşalttığımdan beri bana borçlu olduğunu söyledi, bu iyiliğe karşılık vermemiştii.

Papazım günah ve ayartma hakkında konuşurken, Carter'ın adını inlediğim, gözlerimin kapalı olduğu, parmakları beni büyülü bir yere gönderirken bedenimin kıvrandığı anılar aklımdan geçiyor.

Kafamda bu anılar dolaşırken bir kilise sırasına oturduğumda kızarıyorum ve rahatsız oluyorum. Eteğimdeki bir kırıışıklığı düzeltiyor, en azından bu binadan ayrılana kadar bu düşünceleri kovmaya çalışıyorum.

Tören bittiğinde, kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Carter'dan bir mesaj var, öğleden sonra ne yapacağımı soruyor.

"Kilisede takıldım," diyorum ona. "Bugün bir gençlik grubu var, yeni bir projemiz var ve fon bulabilmek için hızlıca organize etmeye çalışıyoruz."

"Ne için?"

"Bu bayan ve bebeği, evlerinde yangın çıktığı için papaz ve eşinin yanında kalıyorlar. Tüm eşyaları yandı ve yaşayacak yerleri yok, bu yüzden onun yeniden ayağa kalkmasına yardımcı olmak için biraz para toplayacağız."

"Sen bir melek değil misin?" diye cevap verir.

Alaycılığını mesajda bile duyabiliyorum. "Hiç de değil," diye cevap veriyorum. "İnsanlara yardım etmek için melek olmanıza gerek yok."

"Ne zaman bitiyor? Öğle yemeğinde buluşsak ve bana her şeyi anlatsan nasıl olur?"

Ona hayır demeye o kadar alışmışım ki, parmaklarım tuş takımının üzerinde, bir bahanem olmadığını fark etmeden önce bir bahane uydurmaya hazırlanıyorum ve bir bahane uydurmama gerek yok. Eğer adama bir şans vereceksem, öğle yemeği iyi bir başlangıç olur.

"," diye geri gönderiyorum.

"Zoey."

Önümdeki ses beni mesaj konuşmamdan çekip çıkarıyor. Gençlik papazı James'in dostça gülümseyen yüzünü görünce yüzüm kızarıyor. Telefonumu çantama geri koyuyorum ve ona bir gülümseme gönderiyorum. "Günaydın, papaz."

Koridora bakarak, "Grace'in bugün gençlik grubuna sensiz gittiğini gördüm" diyor.

"Öyle mi?" Mesajlaşırken çıkışını kaçırmış olmalıyım. "Grace'i bilirsin, nasıl yardım edebileceğini görmek için her zaman hevesli ve isteklidir."

Başını sallayarak, "Grace iyi bir kız," diyor. "Kesinlikle öyle," diye katılıyorum.

"Zoey?" diye soruyor, sorusunda hafif bir vurgu var. "İyiyim," diyorum ona.

"Öyle misin?"

Yere bakıyorum, çantamın sapını ellerimle biraz daha sıkıca kavriyorum. Kahretsin, Luke. Bunun sebebi Luke'un dün beni görmesi olmalı.

"Senin hakkında dedikodu yaptığımızı düşünmeni istemem, çünkü seni temin ederim ki amacımız bu değildi, ama Luke bana okulda bazı çocuklarla sorun yaşadığını söyledi. Sana isimler takıyorlarmış ve-"

Başımı sallayarak sözünü kestim. "Evet, bir süreliğine, ama artık bunun olacağını sanmıyorum."

Herhangi bir şekilde rahatlamış görünmek yerine, daha da endişeli görünüyor. "Yeni arkadaşlar edindiğin için mi?"

Cevabı zaten bildiğini bildiğimden, taş gibi bir sessizlikle karşılık veriyorum. Bunun tam olarak ne olduğunu biliyorum ve gerçekten duymak istemiyorum. Carter'ın kötü bir haber *olmadığını* ikna edici bir şekilde savunamayabilirim ama bu kararı vermek başkasına *düşmez*. Benim kararım. Ona bir şans vermekle hata yaparsam sonuçlarına katlanacak olan benim, bu yüzden ne yapacağımın ya da zamanımı kiminle geçireceğimin söylenmesine ihtiyacım yok. Buna kendi başıma karar verme yetisine sahibim ve bundan hoşlanmayan herkes kendi işine bakabilir.

Papaz James beklediğim bir şey söylemek yerine başını sertçe salladı ve "Kararınıza güveniyorum" dedi.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Öyle mi?"

Tekrar gülümsüyor. "Tabii ki anlıyorum. Sen zeki bir genç kadınsın Zoey. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var. İnsanlara karşı takdire değer bulduğum bir saygın var. Umarım aynı saygının sana da gösterilmesi konusunda ısrarcı olursun, çünkü daha azını hak etmiyorsun. Keşfetme, kendini keşfetme ve genişleme çağındasın, bu nedenle yeni şeyler denemek ve yeni insanlarla tanışmak doğaldır. Ayrıca, herhangi bir konuda konuşmak istersen kapımın her zaman açık olduğunu da hatırlatmak isterim - ister rehberliğe ihtiyacın olsun, ister sadece kendi fikirlerini birine aktarmak için. Bazen kendi düşüncelerimizi yüksek sesle söylediğimizde daha iyi duyar. Grace dışında konuşacak bir arkadaşına ihtiyacınız olsa bile. Kapım her zaman açık."

"Buna minnettarım," dedim ona ve ciddiydim. Papaz James'in neden bu kadar katı ve yargılayıcı olmasını beklediğimi bilmiyorum. O öyle biri değil; bu onun sevdiğim yönlerinden biri.

"Bizsiz başlamadan önce gençlik grubuna gitsek iyi olur," diyor hafifçe.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Dikkatli olsan iyi olur, Grace işini elinden alabilir."

TOPLANTIM ÇOK DAHA UZUN SÜRDÜ. Carter'a mesaj atıp haber veremedim. İki kez denedim ama telefonumu çıkarır çıkarmaz biri benimle konuşmaya başlıyordu. Törenden sonra Carter'la öğle yemeğine gideceğimi söylediğimde annem çoktan gitmişti ama

Carter beni almak için kiliseye gelmedi, çünkü ona ne zaman geleceğini bildiren bir mesaj atmadım.

Papaz James, Grace'le birlikte dışarı çıktı ve önümüzdeki hafta sonu için düzenleyeceğimiz bağış kampanyasından bahsetti. Çarşamba günü bir gençlik grubu toplantımız var, ancak Grace tüm bunları hafta sonuna kadar tamamlamamız gerektiğinden, daha fazla yardımcı olacak birkaç takım liderimiz olması konusunda ısrar etti ve sonra ona yardım etmem için beni gönüllü yaptı.

Haftam şimdi çok daha yoğun görünüyor.

Papaz James bizi arabasına doğru götürürken Grace, "Malzeme almak için sizinle gelebiliriz," diye gönüllü oldu. "Bir sürü malzemeye ihtiyacımız olacak, bu yüzden daha fazla el her zaman yardımcı olur ve o büyük SUV'ye sahip olduğunuz için, ben ve Zoey tüm yemek malzemelerini kolayca sığdırabiliriz."

Ses tonunda hafif bir eğlence olan James ona güvence veriyor, "Sanırım alışverişi kontrol altına aldık, ama teşekkür ederim Grace. Çarşamba günü tekrar görüşeceğiz ve herkesin ne kadar bağışı olduğunu göreceğiz."

"Yarın çalışıyorum," diye gönüllü oldum. "Böylece iş yerimden hediye kartı isteyebilirim."

Grace, "Yarın listemizdeki diğer her yere uğrayacağımdan emin olabilirsin," diyerek onu temin eder. "Salı gününe kadar herkesten cevap almış olacağım."

"Harika, o zaman bunu Çarşamba günü konuşuruz," diyor.

Grace omuz silkiyor. "Sadece diyorum ki, eğer işlere bir an önce başlamak istiyorsak Salı günü gelebilirim."

"Çarşamba yeterli olacaktır," diye onu temin eder.

Grace'in hevesini biraz daha savuştururken Carter sonunda bana mesaj attı. Hâlâ yemeğe çıkmakla ilgileniyor, bu yüzden hangi kiliseye gittiğimi soruyor ve uğrayıp beni alacağını söylüyor.

Telefonumla işim bittiğinde Grace "Bana sonra mesaj at" diye sesleniyor ve arabasının şoför koltuğuna oturuyor.

Arabayla uzaklaşırken el sallıyorum, sonra Papaz James'e dönüyorum, o da "Bu fikir onu çok heyecanlandırdı" diyor.

Başımı sallayarak hiç düşünmeden cevap veriyorum: "Hafta sonu bir partiye gitti; sanırım bu konuda kendini suçlu hissediyor. Grace her zaman çok şey yapar, ama bugün onun coşkusundan ben bile rahatsız olmaya başladım."

James bana bakıyor. "Bir parti, ha? Sen de gittin mi?"

"Gitmek istemedim ama o bensiz gidince gidip onu almak zorunda kaldım."

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyor bana. Ellerini rahatça takım elbisesinin ceplerine sokarak, "Biraz kaldın mı?" diye soruyor.

Onunla parti hakkında konuşmak istemiyorum ve Grace hakkında kendisinin paylaşmayacağı bir şey söylemek istemiyorum, bu yüzden yine susuyorum.

James bunu sezmiş olacak ki yanıtlımı beklemiyormuş gibi devam ediyor. "İlk lise partimi hatırlıyorum - gençlik grubumuzdaki gibi bir parti değildi ki," diye ekliyor biraz bilmiş bir tavırla. "Kiliseden hoşlandığım bir kız vardı. Benim arkadaş grubunda değildi, Pazar ayını dışında kiliseye de katılmıyordu ama güzeldi ve çok hoş bir gülümsemesi vardı. Ona bakmak bile beni mutlu ediyordu, anlıyor musun?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Ama berbat bir erkek arkadaş vardı. Futbolcuydu, güreş takımındaydı, tüm ailesi öyleydi. Üç erkek kardeş, her biri Longhorn'du. Senden bir yaş büyük olduğu için onu tanıyor bilmiyorum ama küçük kardeşi orta saha oyuncusuydu, geçen yıl mezun oldu ve Penn State'e gitti. Duncan Bradwell?"

"Evet, bu ismi hatırlıyorum."

Başını sallıyor. "Evet, ağabeyi benim sınıfımdaydı ve bütün kızlar ona bayılırdı. Eminim bunun nasıl olduğunu biliyorsundur."

Carter hemen aklıma geliyor ve başımı sallıyorum. "Evet, nasıl olduğunu bilirim."

"Yine de tam bir pislikti," diyor aşağı bakıp başını sallayarak. "Gerçek bir öfke canavarı. Her şeye sinirlenirdi. Bir şey istediği gibi gitmediğinde bununla başa çıkamazdı. Kötü bir tavırdı ama Mandi onda bir şeyler görmüş olmalıydı. Her neyse, bu partiye davet edildiğimde, belki onunla konuşmak için bir şans olur ya da belki Duncan'ı boş zamanlarında gördüğümde farklı bir ışıktaki görürüm ve onda ne gördüğünü anlayabilir ve bununla barışabilirim diye düşündüm. Belki o talihsiz aşkı öldürebilir ya da onunla birlikte olmak benim yolumsa, belki bir arkadaşlık başlatabilirdim. Her iki sonuca da açtım. Kendi isteğimi zorlamak değil, kaderimde olan yolu izlemek istiyordum."

Anladığımı başımla onaylıyorum.

"Zor bir geceydi. Herkes alkol alıyor ve şüpheli kararlar veriyordu. Duncan ve Mandi kavga ettiler ve Duncan, Mandi'nin ne kadar kaltakça davrandığını söyleyerek bağırıp çağırdı. Mandi gözyaşları içinde arkadaşına sadece onu mutlu etmeye çalıştığını ve neyi yanlış yaptığını bilmediğini söylüyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Değildi. O sırada tamamen ayık olmadığımı itiraf etmeliyim ve Mandi'nin ağladığını ve arkadaşının Duncan'ın sakinleşip geri döneceğine dair güvence verdiğini gördüğümde, damarlarımda o adamı , onun gerçek bir pislik olduğunu düşündüğümü ve ona asla onun gibi davranmayacak birini hak ettiğini söyleyecek kadar sıvı cesaret vardı."

James'e benziyor. Lise onun için o kadar da uzun zaman önce değildi, bu yüzden sanırım çoğunlukla aynı kişi olmasına şaşırırmamalıyım. "Bunu ona sen mi söyledin?"

O da başını sallar. "Söyledim. Hemen oraya gittim, onu arkadaşının yanından uzaklaştırdım ve ona ne kadar harika biri olduğunu düşündüğümü, birinin ona bu şekilde davranmasının ve onu ağlatmasının beni ne kadar kızdırdığını söyledim. Tesellimi kabul etti, bana sarıldı, güneş ışığının üzerinde yürüdüğümü düşündüm." Sesi hafifçe kendini küçümseyen bir tonla yükseliyor. "Sonra Duncan geri geldi ve onunla konuştuğumu sandığım tüm duygular dışarı sızdı ve koşarak ona geri döndü."

"Berbat bir durum," diye mırıldandım sempatik bir şekilde.

Omuz silkiyor. "Herkesi kurtaramazsın," diyor bana. "Mandi'nin izlemesi gereken kendi yolu vardı ve dersini zor yoldan öğrendi. Ona kötü davranmaya devam etti çünkü buna izin verdi, sonra onu arkadaşlarından biriyle aldattı ve kalbini kırdı."

"Bu korkunç bir şey."

O da başıyla onaylıyor. "Bazı insanlar iyi kalpli değildir, Zoey. Öyle olmalarını isteyebiliriz, elimizi uzatabilir ve onları yukarı çekmeye çalışabiliriz, ama biliyor musun? Onlar için bizi aşağı çekmek çok daha kolay. Mandi, Duncan'ı değiştirebileceğini düşündü ama çabalarının karşılığında aldığı tek şey kırılmak oldu. Duncan'ın peşinden gitmek onu başladığından farklı bir yola sürükledi. Ayrıldıktan sonra bile o günahkâr yola saplanıp kaldı. Asla geri dönemedi. İlk krizi ortaya çıktığında ve Duncan'ın onu kötü bir yere götürdüğünü fark ettiğinde, bir değişiklik yapabilir ve geri dönebilirdi. Kiliseye geri dönebilir, bu acı verici hatadan sonra parçaları toplayabilir ve ileriye dönük daha iyi seçimler yapabilirdi, ama yapmadı. Şimdi 23 yaşında ve iki farklı adamdan iki çocuğu var, ikisiyle de evli değil. Hayatı olmasını istediği gibi değil ama bu şekilde kalmasına izin veriyor. Yolunuzu belirleyen şey budur. Yapabileceğiniz hatalar değil, düz ve dar yoldan sapmalar değil. Ne zaman söyleyeceğini bilmektir.

Yeter artık, ne zaman bu saçmalığa katlanmayı bırakmalı ve ne zaman ışığa doğru dönmeli ve sizi ondan uzaklaştıran her şeyden uzaklaşmalısınız."

Sanki bir işaretmiş gibi, Carter'ın Mustang'i çoğunlukla boş olan kilise otoparkına girdi. James ve ben burada hâlâ ayakta olan tek kişiler olduğumuz için, arabayı doğru sürdü ve önümüzde durdu. Carter'ın karanlık bakışları önce James'in üzerinde geziniyor, sonra bana kayıyor.

"Atla, bebeğim."

Isı boynumdan yukarı süzülüyor ve yanaklarımı lekeliyor. Bana bebeğim demek zorundaydı, değil mi? Neden bana eziyet etmek için yaşıyor? Onu uyaran bir bakış attım, sonra tekrar Papaz James'e baktım. "Çarşamba günü görüşürüz."

"Evet, görüşürüz o zaman," diye yanıtlıyor, sesi belli belirsiz olmuş.

Yolcu kapısını açıp içeri kayıyorum. Daha kapıyı kapatmadan Carter'ın elinin enseme doğru hareket ettiğini hissediyorum. Beni tutuyor ve agresif bir öpücük için kendine çekiyor, "bebeğim" demek istediğini anlatamamış olabilir diye.

Beni öpmeyi bitirip alt dudağımı ısırduğında, koltuğa gömülüp kaybolmak istiyorum. Carter penceremden dışarı bakıyor ve papazıma küçük bir gülümseme fırlatıyor. Hâlâ orada duran Papaz James'e bakamıyorum bile, ama neyse ki Carter da oyalanmak istemiyor. Arabayı tekrar vitese takıyor ve öfkeli bir pislik gibi kilisenin otoparkından çıkıyor.

Harika. Bu harika.

"Bu gerekli miydi?" Ona sordum.

"Sanırım öyleydi," diye belirtiyor. Hızını alamayıp devam ediyor: "Kimdi o adam? Çarşamba günü onunla neden görüşüyorsun?"

"Oh, az önce beni önünde hırpaladığın adam mı? O benim gençlik papazım," diyorum ona ters ters bakarak. "Onu Çarşamba günü gençlik grubunda göreceğim ve şimdi zihninde senin yüzümü öptüğün ve sonra bir Neandertal gibi uzaklaştığın bir görüntü olacak, bu yüzden bunun için çok teşekkürler."

"Neandertaller araba kullanmazdı; gerçekleri öğrenin. Ve o adam papaz olacak kadar yaşlı görünmüyordu."

"23 yaşında."

"Dediğim gibi," diye yanıtlıyor Carter.

"Eğer hayatımı daha az keyifli hale getirmeye çalışıyorsan, tebrikler, bunu başardın. Dün beni önünde 'azdırdığın' kasiyer mi? Onun küçük kardeşi. Şimdi tüm aile benim ruhum için dua edecek."

Carter sırtıyor, sanki bu ona utanç yerine zevk veriyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım prenses."

Başımı onaylamaz bir şekilde sallayarak, "Berbat," diye bilgilendiriyorum onu. "Sanırım Papaz James'in düşmüş kadınlara karşı bir tür kurtarıcı ereksiyonu var, bu yüzden muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca gençlik grubunda kıcıma yapışacak. Genelde kendimi tutabilirim ve sadece minimum miktarda yardım edebilirim." Dramatik bir şekilde iç çekerek başımı koltuğa yasladım. "Erkekler en kötüsü. Hepinizden nefret ediyorum."

Carter başını sallayarak, "O adam en kötüsüne benziyordu," diyor. "Onunla takılmamalıydın. Sıkıcılığı sana da bulaşabilir."

"Kiminle takılmak istersem onunla takılırım, çok teşekkür ederim," diyorum.

Omuz silkiyor. "Göreceğiz bakalım. Sana bakışını beğenmedim." "Bu çok saçma."

"Ne gördüğümü biliyorum," diye yanıtıyor Carter.

"James bir papaz. *Evli* bir papaz. Rahat olabilirsin, beni koltuğuna bağlayıp benimle birlikte olmak istemiyor, beni bu tür şeyler yapmak *isteyebilecek* kötü etkilerden korumak istiyor."

"Her iki durumda da, arabama bindiğinde kıcını kollaması gereken biri gibi görünmüyor. Ve seni öptüğümde yüzündeki o ifade? Yargılama değildi, kıskançlıktı."

"Dur," diyorum kulaklarımı kapatarak. "Hayatımdaki her şeyi saptırmaya çalışmaktan vazgeç. Bazı şeylerin saf kalmasına ihtiyacım var, lanet olsun."

"İnsanlar saf değildir prenses," diyor bana, sinyal verirken başını sallıyor. "Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

CARTER masada aramızda duran patates kızartması sepetini karıştırıyor, ben gelecek hafta sonu kilisede yapacağımız temalı sepetleri açık artırmayla satacağımızı anlatırken beni dinliyor. Her şey bağış kampanyasının bir parçası - yemekleri ve sepetleri biz yapacağız, insanlar sepetler için yiyecek ve çekiliş bileti satın alacak ve toplanan tüm para kadın ve bebeğinin temel ihtiyaçlarını ve yaşayacak yeni bir yer edinmelerine yardımcı olacak.

Carter sandalyesinde arkasına yaslanıp başını sallıyor. "Şu haline bak, o haleyi . Onunla birini kör etmeyi planlıyor olmalısın."

Bir kızartma çalarak ona gülümsedim. "Hayır, ama üzerine sürdüğün tüm o lekelerle ayak uydurmaya çalışıyor olabilirim."

"Halen mi lekeledim?" diye soruyor gülünç bir masumiyetle. "Bu hiç bana göre değil."

"Bugün kilisede oturmuş dün gece kanepende bana yaptıklarını düşünüyordum. Bunlar daha önce yaşadığım dikkat dağıtıcı şeyler değil."

"Eh, bir parçası," diyor . "Siz ve İncil'e inanan küçük grubunuz bu sürecin biraz gerisindesiniz, hepsi bu."

"Biz İncil'e inananlardan değiliz," diye mırıldandım.

"Grace beni anında İncil'le döverdi."

"Biri sana bir şeyle vurmalı," diye karşılık veriyorum.

Carter yavaşça başlayıp yayılan ve beni yaramazlığının içine çeken o gülümsemelerden birini daha takınıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Soruyorum. Bir kızartma daha aldı.

"Sor."

"Bu kişisel bir mesele," diye uyarıyorum onu. "Sadece merak ediyorum... kaç kızla birlikte oldun?"

"Kaç tanesiyle gerçekten seks yaptım? Ya *da* bana sakso çeken ama benim sikmediğim kaç kızla?" Gözlerim kocaman, o yüzden cevabımı beklemiyor. "Biliyor musun, ilk sayıyla devam edelim."

"Yani bu sayımın parçası olmayacağım," diyorum.

"Doğru." Düşünceli bir şekilde duraklıyor, zihnindeki listeyi gözden geçiriyor ve elindeki parmakları işaretliyor. On parmağının da hızla tükenmesini izliyorum, sonra baştan başlıyor. Oh, kahretsin.

Diyet kolamı alıp bir yudum alıyorum ve parmaklarına bakıyorum. "On dokuz," diyor sonunda.

"On dokuz," diye tekrarlıyorum, biraz aptalca.

"Bekle." Tekrar saymaya başladı, sonra başını salladı ve tuzlu bir kızartma daha aldı. "Yirmi. Melissa'yı unuttum. O bir gecelikti. Yine de sayılır."

"Vay canına... Bu... hayatta olduğun her yıl için bir taneden fazla." Omuz silkerek, "Altı yıla yayıldı. O kadar da çok değil.

Çok daha fazlası da olabilirdi ama futbol beni meşgul ediyor." "İlk seferin 13 yaşında mıydı?"

Başını sallıyor. "O yıl iki tane. 14 yaşındayken 16 yaşında biriyle çıktım. Sonra 15 biraz daha aktif olduğum yıld, 16 oldukça aktifti. Geçen yıl en yüksek yıld. Erika'yla çıkmak için en iyi yıl değildi; onunla çok yattım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Harika. Bunu duymak hoşuma gidiyor." "Hey, gerçeği istediğini sanmıştım."

İsteksizce başımı sallayarak onu temin ediyorum, "Evet. "Evet. Sadece bir seri dolandırıcıyla çıkma ihtimali beni pek heyecanlandırmıyor."

"Ben seri aldatan biri değilim. O tam bir baş belasıydı. Birkaç kez ondan ayrılmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Bir ilişkiye zorlanmayacaktım, bu yüzden ne halt istersem onu yaptım ve eğer deli olmaya devam etmek istiyorsa, o zaman bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Aksi takdirde onunla birlikte olmak istemediğimi kabul edebilir ve ben de kendi işimi yapabilirdim."

"Öğretmen gibi," diye teklif ediyorum.

"Evet, bu onu gerçekten kızdırdı. Her neyse, sana karşı dürüst olduğum sürece endişelenmene gerek yok. Dürüst erkekler aldatmaz."

"Kim hile yapar?" Onun bakış açısını merak ettiğim için soruyorum.

"İlişkide olmak istemeyen erkekler tabii ki. Kötü iletişimciler ya da bir kadına gerçekten ne istediğini söyleyemeyecek kadar çekingen erkekler... Açıkçası benim mücadele ettiğim bir değil. Her kuralın istisnaları vardır,

Ama genelde aldatan erkekler korkak, zayıf ve muhtaç pisliklerdir. Onlar gittikten sonra kimse kaybolmaya değmez."

Sadakatsiz erkekleri acımasızca kovması yüzüme rahatlamış bir gülümseme getiriyor. "Oh, güzel. Kendini bunlardan biri olarak görmediğini varsayıyorum?" "Hayır," diyor başını sallayarak. "Seni ellemek istiyorum, aldatmak değil.

sana."

İlkiyle ikincisinden çok daha iyi başa çıkabileceğimi düşünüyorum. İkincisi için onu terk ederdim, ancak zaten duruşunu ifade ettiğinden, bunu eklemek için bir neden görmüyorum.

"Hiç ralli kızınla yattın mı?" Ona sordum. "Evet."

Biraz gerildim ama başımı sallayarak kalmaya çalıştım. "Ama şimdi yapmayacaksın?" "Tabii ki hayır. Bu güvenini kazanmak için berbat bir yol olurdu, değil mi?"

Tüm doğru şeyleri söylüyor ve bu bende onu öpme isteği uyandırıyor. Toplum içinde olduğumuz için bundan kaçınacağım ama şu anda bunu istiyorum. Bu, onun tüm *yanlış* şeyleri söylemesinden ve benim yıkılmaz bir insan duvarı gibi onun uygunsuzluk füzelerini saptırmaya çalışmamdan güzel bir değişiklik.

Bu düşünce içimdeki şüpheyi tetikliyor. Zihnim Carter'ın dosyalarını karıştırıyor ve bana onun daha önce de manipülatif olduğunu bildiğimi, Jake'i bir keman gibi oynattığını, gelgitleri istediği yöne çevirmek için tam olarak doğru şeyleri söylediğini izlediğimi hatırlatıyor. Jake o sınıfa hikayemi geri almamı isteyerek girdi, beni teslim olup ona *tam olarak* istediğini verecek kadar çaresiz bıraktı ve Carter onun zayıflıklarına oynayarak onu kabul etmemeye ikna etti.

Gözlerimi parçaladığım patates kızartmasından ayırmadan Carter'a "Sence benim zayıf yönlerim neler?" diye soruyorum.

"Ne?"

Ona bakıyorum ama sorum karşısında gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Zayıflıklarım. Bana baktığında, diğer insanlara yaptığını gördüğüm şekilde beni değerlendirdiğinde, beni özetliyorsun ve özelliklerimi ve eğilimlerimi kutulara yerleştiriyorsun. Bunu hepimiz yaparız, insanları bu şekilde değerlendiririz. Sizce benim zayıf yönlerim neler?"

Bu soru onu rahatsız ediyor, bunu pozisyonunu değiştirmesinden ve bakışlarımı kırmasından anlıyorum. Pantolonumun içine girmek istediği ve bunun için beni gücendirmenin en iyi yol olmadığını düşündüğü için mi rahatsız, yoksa benim zayıflıklarımı kendi avantajına kullandığı ve elini açığa çıkarmak istemediği için mi?

Eğer ikincisiyse, yalan söyleyecektir. Dikkatimi yararlı bulmadığı bir zayıflığa, belki de zayıflık bile olmayan bir şeye yönlendirmeye çalışacaktır.

"Senin zayıf olduğunu düşünmüyorum. Sana söyledim, bence sen çok güçlüsün."

"Biliyorum. Sana inanıyorum. Ama her insanın, ne kadar güçlü olursa olsun, zayıflıkları vardır. Bu insan olmanın bir parçasıdır. İnsanlar kusurludur. Benimkilerin ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Futbolu sevmiyorsun."

Ona hafifçe alaycı olmayan bir bakış fırlattım. "Ben ciddiylim."

"Bütün düz kanatları çalıyorsun ve bagetleri bana bırakıyorsun," diyor.

"Beni paylaşmaya zorladığın için bunu alıyorsun. Hadi, gerçek bir şeyler."

Her gibi beni görmezden geliyor. "Bunlara neden baget deniyor ki?

Bagetler uzun ve incedir, tavuk bacağına hiç benzemezler." "Daha sonra

Google'da aratırım," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "ama, Mahoney, soruma cevap ver. Kendimi saldırıya uğramış hissetmeyeceğime söz veriyorum. Bu konuşmayı başlatan benim; *sizi* soruma cevap vermeye *davet* ediyorum. Bunu sana karşı kullanmayacağım, sadece kendimi senin gözünden görmek istiyorum."

"Peki." Kollarını kavuşturup koltuğuna geri oturuyor ve masanın öbür ucundan bakışlarımı karşılıyor. "Şikayet etmiyorum, aslında bu yönünü gerçekten seviyorum, ama bunu bir zayıflık olarak nitelendireceğim çünkü senden faydalanmayı kolaylaştırıyor. İnsanların içindeki iyiliği görmek için çok çabalıyorsun, ki bu çok garip, çünkü sende *en çok* sevdiğim şeylerden biri de kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünmen. Senin katlandığından çok daha az zehirle zorbalığa uğrayan insanlar gördüm, ama sen koridorlarda bir kraliçe gibi süzülüyorsun, sanki hepimiz senin altındaymışız ve fikirlerimizin yasal olarak bir önemi yokmuş gibi. İnsanlar sana kendini beğenmiş diyor ama sen kendini beğenmiş değilsin. Kendini beğenmiş olmak için fazla iyisin. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de iyi yalıtılmışsındır? Kim olduğundan emin misin? Bu harika, ama madem bu kadar izole olmuşsun, hepimizden bu kadar uzaksın, neden diğer insanları bu kadar önemsiyorsun? Neden bencil değilsin? Bencil olmalısın."

"Kusurum yeterince bencil olmamam mı?" Şüpheyle sordum.

"Daha bencil olsaydınız, size zarar vermek isteyen insanlara karşı çok daha güvende olurdunuz. Kendinizi savunmasız hale getiriyorsunuz. Etrafınızdaki tehlikeden habersiz değilsiniz. Bunu yaptığınızı *biliyorsunuz*, ama buna isteklisiniz; size hiç yardım etmemiş olsalar bile, başkalarının iyiliği için, onlara yardım etmeye çalışmak için bu riski alıyorsunuz."

"Cesaret," diye kestirip atıyorum. "Cesaret ve bencillik benim en kötü özelliklerim mi? Bu bir iş görüşmesi değil. Bana saçmalama, Carter."

"Seninle kafa bulmuyorum," diyor bana. "Kusurlarını seviyorum, bu yüzden belki de onlara daha hoş bir anlam yüklüyorum. Senden hoşlanmayan biri muhtemelen onlara farklı bir şey derdi. Güvenli yerine kendini beğenmiş derlerdi, cesaretine aptallık derlerdi çünkü senin cesaretine sahip değillerdi. Sizi küçümserlerdi çünkü sizi sevmiyorlar ya da sizdeki bu şeyleri beğenmiyorlar ama ben beğeniyorum. Benim için faydalılar, çünkü benimle konuşmanın tek nedeni onlar, ama... eğer sıkıştırılırsam, bu yüzden onlara zayıflık derim."

Bunu nasıl karşıladığımı görmek için masanın karşısından bana bakıyor. Alınmadığımı görünce devam etti.

"Teknik olarak konuşmak gerekirse, ben senin dünyana girmesine izin vermemen gereken biriyim. İlk etkileşimimizden sonra kendini benden uzak tutman ve tüm kapıları kapatman gerekirdi ama bunun yerine ne yapacağımı görmek için beni içeri aldın. Tehlikeli olduğumu biliyordun ama... Bilmiyorum. Seni ısıracak olsalar bile yaralı hayvanlara bakacak kadar cesur bir veteriner gibisin, çünkü onların incindiğini biliyorsun ve sen yardım etmezsen kimsenin onlara yardım etmeyeceğini biliyorsun. Bu nitelikler zırhınızdaki gedikler gibidir, ama orada olduklarını bilirsiniz ve onları düzeltmeyi umursamazsınız. Başka birine ulaşmak için biraz zarar görmeyi göze alıyorsunuz." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, bu yönünü seviyorum, ama sen sordun, işte böyle."

Karşılaştırması hoşuma gitti. Kendimi elimde bir sağlık çantasıyla ormanda yaralı bir uzvuyla Carter Mahoney'e rastlarken hayal ediyorum. "Birkaç ısırıkla başa çıkabilirim. Kalın bir derim var."

"Aynen öyle," diyor bana gülümseyerek. Bu gerçek bir gülümseme, onun altın çocuk saçmalığı gülümsemesi değil, yaramaz sırtışı değil. "Bu kadar cesur olmak için ciddi cesaret gerekir. Ya daha önce hiç incinmedin ya da çelik gibi taşakların var; her iki durumda da senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Elbette daha önce de incindim," diyorum, biraz da küçümseyerek. "Bunu biliyorsun, beni inciten insanlardan biri de sensin. Sadece başıma gelen kötü şeylerin beni aşağı çekecek kadar güçlü olmasına izin vermiyorum. Bu benim doğal eğilimim değil, her zaman kolay olmadı; sadece bazı konularda kendi insani içgüdülerimle savaşmam gerektiğini, aksi takdirde mutsuz bir insan olacağımı erken yaşta öğrendim. Ben mutsuz olmamayı seçtim. Doğal içgüdülerimle savaştım, doğduğumdan beri bana aşıl原因an öğretilerle savaştım ve kazandım. Sanırım belki de bu yüzden beni çok güçlü olarak algılıyorsunuz. Ben güçlüyüm; aklıma koyarsam kendimi bile fethedebilirim."

"Bu yüzden mi benden korkmuyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bazen senden korkuyorum," diye teklif ediyorum, madem dürüst davranıyoruz. "Tam olarak neler yapabileceğini, sınırlarının ne olduğunu, hatta sınırların olup olmadığını bile bilmiyorum. Sen kesinlikle bir kumarsın. Ama beni gerçekten, fiziksel olarak öldürmediğin sürece, senden kurtulacağım. Herkesten kurtulurum. Dışarıdakilere beni yok edecek kadar iç dünyama erişim izni vermiyorum. Ulaşabildikleri her şeyi yakıp yıksalar da bana yine de çok şey kalır. Tüm güçlerin kazanıldığı şekilde kazanılmış bol miktarda zihinsel gücüm var.

-Kasları çalıştırarak. Fiziksel olarak beni alt edebilirsin ama zihinsel olarak değil. Ben her zaman her şeyin üstesinden gelirim. Ben yenilmezim."

Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle başını sallayan Carter, bir kızartma için öne uzanıyor. "Senden bu kadar hoşlanmasaydım, bunu bir meydan okuma olarak kabul ederdim."

Bir kızartmaya daha uzanarak ona cevap niteliğinde bir gülümseme gösteriyorum. "O zaman umalım da benden hoşlanmaya devam edesin."

"Yapalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Carter önümde bir paket Twizzlers ve bir paket Jolly Ranchers tutuyor.

"Hangisi?" diye sorar.

"Hileli soru mu? Belli ki ikisini de almalıyız."

İki poşet şekeri de kolundaki mavi alışveriş sepetine atarak başını sallıyor.

"Saygın bir seçim. Ben olsam Jolly Ranchers'ı seçerdim."

"Bence Twizzler'ları evsiz bırakmak çok kötü olur," diye teklif ediyorum.

Bana gülümsüyor, bir kolunu bana doluyor ve öpmek için eğiliyor. Erika

Martin'in elindeki bir kutuyu yere bırakmasıyla ağır bir iç çekiş bizi böldü.

Alışveriş sepetine 100 kalorilik atıştırmalıklar. "Formunu korumayı düşünmemek güzel olmalı," diye yorum yapıyor. "30 yaşına geldiğimizde buluşalım, bakalım tatlıya olan düşkünlüğün seni yakalayacak mı?"

Bir kolumu Carter'ın beline dolayarak iç geçiriyorum. Erika sanki bunu bilerek yapmışım gibi gözlerini bana diyor ama gerçekten umurumda değil. Bütün gece boyunca tam bir sürtük gibi davrandı ve Carter ve arkadaşlarıyla takılmanın iyi bir fikir olmadığına dair şüphelerimi doğruladı.

Yine de ısrar etti. Eğer çıkacaksak, bazen onun arkadaşlarının yanında olmam gerektiği konusunda iyi bir noktaya değindi. Bu gece Cartwright arka bahçesinde şenlik ateşi yakmak ve ardından film izlemek için birkaç kişiyi davet etti. Bu onların partilerinden ya da futbol maçından daha ulaşılabilir geldi, bu yüzden teslim olma zamanının geldiğine karar verdim.

Bu insanlarla yapabileceğim en kötü şey bile tatsız.

Carter, benim çok farklı arkadaş zevklerim var.

"Marşmelovları aldım," diye neşeyle anons ediyor Brianna, onları Carter'ın sepetine bırakırken. "Aman Tanrım, bu s'mores için sabırsızlanıyorum."

Bana gülümseyerek, "S'mores sever misin Zoey?" diye sordu.

"Seviyorum ama lokumumun yanmasını sevmiyorum," diyorum ona. "Ben sadece ısınmış severim, belki biraz kahverengi."

Brianna oldukça iyi görünüyor. Carter'ın da yakınlaştığı biri olduğunu söylediği için Erika gibi soğuk davranmasına hazırlıklıydım ama onlarınki daha sıradan bir anlaşma olmalı -ya da bittiğinde umursamadı- çünkü Carter beni aldığından beri benimle konuşmak için birkaç hoş girişimde bulundu ve başka kimse konuşmadı.

"Ağzına ne koyduğun konusunda çok titizsin," diyor Erika.

"Yapabilirsin, Erika," diyor Carter.

Masum gözlerini kaldırarak ona yaralı bir bakış fırlatır. "Ne? S'mores hakkında konuşuyorduk."

"Şirretlik yapmaya devam edersen, kışını eve götürebilirsin," diyor ona.

Cartwright'ın da bana karşı bir sıcaklığı yok ama Carter'ın takımına katılıp sepete bir paket Hershey çikolatası atarak onunla alay bunu anlayamazsınız. "Sorun ne, Erika? Ayın o zamanı mı? Belki de bu çikolataları burada açmalıyız. Kasaya gittiğimizde, acil bir durum olduğunu söyleriz."

Erika ona gözlerini devirir. "Boş ver beni, Sparky. Carter'a ev terliklerini ve pazar gazetesini de getiriyor musun?"

Cartwright, "Eskiden onun fahişesi olanın ben değil, sen olduğuna eminim," diye karşılık veriyor.

"Buna tekrar başlamasak olmaz mı?" Brianna yalvarıyor. "İkiniz de bir sakinleştirici hap alabilir misiniz? Gerçekten."

Erika şaşırılmış gibi yaparak, "Bakalım Jake ne düşünüyor-oh bekle, o davet edilmedi," diyor. "Bir avuç lanet hain."

Carter ona "et," diyor, sesi yeterince hafif ama yeterince meşru bir uyarı taşıyor ki sonunda çenesini kapatıp önümüzden yürüyor.

Erika duymadan ona hitap edebilmek için daha yakına eğilerek, "Eski sevgilinle takılmak çok eğlenceli. Bunu daha sık yapmalıyız."

Carter sırtıyor. "Resim öğretmenini neden becerdiğimi anladın mı?"

"Resim öğretmenini de becerebilirdim, eğer ondan tek yolu buysa," diye itiraf ediyorum.

"Oof, izlerdim," diye mırıldanıyor.

Sırtıyorum, yanaklarım kızarıyor ve ona yandan çarpıyorum. "Terbiyeli olun, Bay Mahoney."

"Asla," mırıldanıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" Erika bize sesleniyor, koridorun sonunda durmuş, ne yöne döneceğinden emin değil.

"Evet," diye gönüllü oluyor Brianna. "Tırnak cilası."

"Oje mi?" Carter ona bakarak soruyor. "Sana atıştırılmalık alacağımı söyledim, makyaj malzemesi değil."

Brianna gözlerini deviriyor. "Bu benim için değil, Zoey için." Parlak, pigmentli kaplamadan arınmış tırnaklarına bakarak başını sallıyor. "Ona bir şişe Longhorn mavisini almalıyız. Ne demezsin. Takımı desteklediğini bir şekilde göstermeli, değil mi?"

Carter başını sallayarak, "İyi karar," der. Erika'ya dönüp bakarak, "Ojeye, her neredeyse oraya," der.

Erika ona olabildiğince yüksek sesle iç geçiriyor ama yine de dönüp bizi kozmetik bölümüne götürüyor.

Takımı herhangi bir şekilde desteklemek için kayıt yaptırmadım ama sanırım Carter oyun kurucu olduğu için tırnaklarına biraz mavi oje sürmek beni öldürmez. Brianna çömelip doğru rengi bulmak için mavi tonlarını karşılaştırırken bana "Yarın akşamki maça geliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Evimizde oynayacağımız için gitmesi kolay bir maç olacak. Sorun şu ki, gerçekten gitmek istemiyorum. Sadece bir futbol maçı izlemekten daha sıkıcı bir şey düşünemediğim için değil, aynı zamanda en başta beni dehşete düşüren spor etkinliğine gitmek berbat bir fikir gibi görüldüğü için.

"Tabii ki maça geliyor," diye cevap veriyor Carter benim yerime, etrafımdaki kolu hafifçe geriliyor.

Brianna bana Longhorn'a uygun kozmetik ürünler giydirirken Erika birkaç dakikalığına ortadan kayboluyor ama ben bunu pek önemsemiyorum. Erika'nın burada olmamdan hoşlanmadığını biliyorum. Onu tamamen suçlamıyorum; ben de eski sevgilim ve şu anda çıktığı kızla takılmaktan hoşlanmazdım, ama o zaman ben de tam bu nedenle arkadaş grubumdan biriyle çıkmazdım. Eğer çıksaydım ve bu beni rahatsız etseydi, onunla takılmayı bırakırdım. Carter'la çıktığında onu tanı mıyordum bile, yani aldattığı kızlardan biri değildim. Birine kötü davranmak istiyorsa, ona kötü davranmalı. Kızın duygularını hiç düşünmeden yeni bir kız getiren o. Aramızda ona bir şey borçlu olabilecek tek kişi o, ben kesinlikle değilim.

Erika yanımıza geldiğinde yüzünde sinsî bir gülümseme vardı, bu gülümseme bir numara çevirdiğinin habercisiydi. Seyircileri olan bizlerin önünde duruyor ve işaret parmağından mavi bir tanga sarkıtıyor.

Erika, Carter'a sırtarak, "Zoey'nin yeni Longhorn seti için başka bir şey," diye öneriyor. "Bunları ona en son aldığımız zamanı hatırlıyor musun? Eminim o çifti hiç giymemiştir."

Külotun görüntüsü dikkatimi çekmedi ama sözleri çekti. Külotlara tekrar bakıyorum ve birinin kapımın önüne bıraktığı ve üzerinde "sürtük" yazan külotla aynı külot olduğunu fark ediyorum.

Yani, bunlar Carter'dan.

Haftalardır çektiğim eziyete ortak olması yeni bir şey değil ama bunun yüzüme vurulması keyfimi kaçırıyor. Kolumu onun omzundan çekip uzaklaşıyorum ve göz farlarına bakmak için ilerliyorum. Omzumun üzerinden Carter'a dönüp bakmıyorum ama kozmetik aynalarından birinde onu bir anlığına görüyorum. Erika'ya bakarken yüz hatları sert, gözleri soğuk.

Erika hiçbirimizin şaka kaldıramayacağını mırıldanarak konuyu geçiştirmeye çalışıyor ama kimse eğlenmiyor.

Akşamın üzerine bir gariplik çöker. Cartwright artık hangi tarafta olması gerektiğine dair hiçbir fikri yok, bu yüzden telefonunu çıkarıyor ve kendini adamak zorunda kalmamak için onunla oynuyor. Brianna yanımda duruyor ve makyaja bakıyor ama bana özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor. Ona kızgın değilim. Brianna yumuşak başlı görünüyor; eminim arkadaşları ne yaptıysa ona uymuştur ve yaygara koparmak istememiştir.

Yine de Erika ve Carter'ın birlikte bana karşı komplo kurması fikrinden nefret ediyorum. Erika'yı kıskanmıyorum, hem de hiç, ama daha önce birlikte olduklarının farkındayım, benden hoşlanmadığının daha da farkındayım ve kafamda bu görüntünün oluşmasından nefret ediyorum. Külotlar onun fikri miydi ve Carter mı aldı? Erika kız gibi el yazısıyla "sürtük" mü yazdı? Arabayla uzaklaşırlarken Carter benim utancım fikrine güldü mü?

Hepsi pislik. Eve gitmek istiyorum.

Sormadan, Carter'ın bana izin vermeyeceğini biliyorum. Konuyu zorlayabileceğimi biliyorum ama bu hoş olmazdı ve muhtemelen savaşıma değmezdi. Belki anneme gizlice mesaj atıp beni kurtarması için bir tür acil durum mesajı göndermesini isteyebilirim.

Hayır, ne diyorum ben? Bu gece Carter'la olduğumu biliyor; yardım etmeyecek.

Belki Grace.

Bu iki seçenek de başarısız olursa, Papaz James'e mesaj atabilirim. Eğer gerçekten olursa, gelip beni Carter'ın evinden almasını isteyebilirim. Carter

bu kasabada çok fazla nüfuza sahip, ama kilise de öyle. Carter'ın papazımın beni eve güvenli bir şekilde bırakmasını açıkça engellemesi ne kadar olası?

Hepimiz sessizce kasaya gidiyoruz, sonra Carter'ın arabasına geri dönüyoruz. Aslında bu gece onun arabası değil, Mustang'i beş kişi için yeterince geniş olmadığı için babasının bayisinden kırmızı bir Escalade aldı. Erika yerinden kıpırdamayı reddediyor. Carter bizi mağazadan uzaklaştırırken arabadaki en gürültülü şey onun tavrı. Duyduğumuz diğer tek ses Cartwright'ın atıştırmalıkları bekleyemeyecek kadar aç olduğunu kanıtladığı zamanki poşet hışırtısı, ama onun dışında ölüm sessizliği.

Carter'a beni eve götürmesini istediğimi söylemeyi düşünürken Erika'nın yoluna sapıyor. Biraz daha dik oturuyorum, biraz daha tetikteyim ve eminim ki Erika'nın evinin önünde durdu.

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra, "Ciddi misin?" diye sorar. "Blöf mü yapıyorum?" Carter basitçe sorar.

Erika gülerken arkadaşlarından destek ister ve Carter'a biraz sert davrandığını ve onu grup takılmasından atmaması gerektiğini söylemelerini bekler. Ama böyle bir şey olmaz. Cartwright'ın gözbebekleri cep telefonu ekranına yapışmış durumda ve olanları fark etmemiş gibi davranıyor. Brianna kot pantolonundaki görünmez tüyleri karıştırıyor.

"Vay canına, bu gerçekten çok hoş," diye mırıldanan Erika, sonunda arka kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyor.

Carter, "İyi oynamayı öğrenin ya da davetinizi kalıcı olarak kaybedin," diyor. Onu.

"Siktir git," diye ona karşılık verir. "Bir dahaki sefere namuslu kız arkadaşın ağır bir sevişmeden sonra sertleşirsen, seni boşaltması için Brianna'yı arasan iyi edersin, beni değil. Aşağılık herif," diye mırıldandı ve kapıyı çarpıp hışımla ön kapıya yöneldi.

Midem bulanıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bu da ne demek oluyor? Carter biz birlikte olduğumuzdan beri Erika ile birlikte mi? Sanırım sadece birlikte sayılırız, resmi bir şey söylemedik ama...

Sürücü koltuğundaki Carter'a bakmak için cesaretimi toplamam birkaç saniye sürüyor. Gözleri kapalı, burun kemiğine masaj yapıyordu.

Bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum ve kendime çok fazla yorum yapmamamı söylüyorum ama Carter Mahoney'e olan yatırımımın bir kaya gibi düştüğünü hissediyorum. Onun gibi erkeklerin sadece kadını kaybetmekten korkmadıkları zaman aldattıkları hakkında bana anlattığı onca şeyden sonra, eğer arkamdan eski sevgilisiyle yatıyorsa başka nasıl bir sonuç çıkarabilirim? Bundan kesinlikle bahsetmedi.

ve ben onu tatminsiz bıraktıktan sonra ona döndüğünü ima etti. Beni sadece bir kez boşalttı ve ben bu iyiliğine karşılık vermedim ve resmi olsun ya da olmasın, bir ilişkiye doğru yolculuğumuzun o noktasında, başka kimseyle yatmamasını beklerdim.

Sadece bir fetih değilsem tabii.

Sonunda sessizliği bozarak, "Ben de eve gitmek istiyorum," diyorum.

"Hayır," diyor Carter hemen, elini bırakıyor ve

Ben.

"İzin istemiyordum," diye bilgilendirdim onu. "Eğer öyle olduysa özür dilerim. belirsiz."

"Zoey, bu tam da onun istediği şey. ama, bunu biliyorsun." İnkâr etmedi.

İsteklerime saygı gösterme konusundaki sicilini bildiğimden, kaçmak için bu fırsatı kaçırmıyorum. Bu sefer daha iyi tanıklar var, böylece iradesini bana zorla kabul ettiremez.

Yolcu kapısını itip açtım ve dışarı çıktım. Evden o kadar uzakta değilim, yürüyebilirim.

"Tanrım," diye mırıldandı, kapısını açıp peşimden geldi. "Onunla yatmadım, Zoey."

"Bunu söylemek için bir dakika geç kaldın, Carter."

"Onun saçmalıklarını anlayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum," diyerek arabanın yanına geldi ve beni durdurmak için kolumdan tuttu.

"Yapma bunu," diyorum başımı sallayarak. "Söylediklerine inanmak için tek neden aptallıkmış gibi davranma. Söylediği şey çok açıktı. Ağır bir sevişmeden sonra *ben boşalamazken onun* seni boşalttığını söyledi. Bu, randevumuzun benim orada olduğum kısmı için son derece doğru bir tanım. Bu çok iyi bir tahmin, Carter."

"Zoey, dur," diyor, tutuşunu daha da güçlendirerek.

Sarsılarak duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bırak beni, yoksa çığlık atacağım."

"Devam et," diye meydan okuyor. "Avazın çıktığı kadar bağır. Evlerinden çıkan ilk kişi çığlık atanın *sen* olduğunu görür görmez içeri girecek ve panjurlarını kapatacaktır."

Bu o kadar doğru ve o kadar sinir bozucu ki onu tokatlamak istiyorum. "Cehenneme git, Carter."

Geri dönüşü açıkça belden aşağı vurmak anlamına gelse de, benimle kavga etmek istemiyor olmalı. Daha fazla alçaklık yapmak yerine, beni çekip

yaklaştı ve yüzümü ona çevirdi. "Erika ile yatmadım."

"Onunla yattığını söylemedi," diyorum. "Seni boşalttığını söyledi."

"O beni azdırmadı," diye beni temin ediyor, bakışlarımla buluşuyor. "Sana söyledim, güvenini kazanmaya çalışıyorum, yıkmaya değil. Beni bilirsin. İstedığım bir şeyin peşindeyken vicdansız olabilirim, ama lanet bir moron değilim. Neden umursamadığım bir eski sevgiliye sakso çekmek için güvenini boşa harcayayım? Bu ne kadar mantıklı Zoey?"

"Aptalca olması senin yapmadığın anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum. "Kendini kurtarmak için mantığını kullanmaya çalışma."

Carter bana göz kırıyor. "Ben... buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Başka ne kullanmam gerekiyor?"

"Benimle kafa bulma," diyorum göğsüne vurarak. Kımıldamıyor. "Eğer onunla bir şey yaptıysan, bunu bana hemen şimdi söyle. Düşündükten, artılarını ve eksilerini tarttıktan sonra değil. Şimdi söyle. Teknik olarak resmi değildik, bu yüzden sanırım... bu gri bir alan, ama bana yalan söylersen gri olmaz. Bu konuda yalan söylediğini öğrenirsem sana asla güvenmem. Seninle de çıkmam. Beni istediğin kadar korkutabilirsin, seni o kadar çabuk sustururum ki Jake ile olan ilişkim sıcak ve bulanık görünür."

Carter onu azarlamamdan rahatsız olmak yerine gülümsüyor ve omuzlarımdan tutarak beni göğsüne çekiyor. "Gel buraya, sen."

"Bana doğruyu söyle," diyorum, ona tekrar sarılmayı reddederek.

"Sana doğruyu söylüyorum," diye ısrar ediyor sakince. Elinden kaçmamam için bir elini etrafımda sabit tutuyor ve diğer elini güven verici, şefkatli bir hareketle sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Erika'yla aramızda hiçbir şey olmadı," diye devam ediyor. "Ortaya attığı senaryonun bir kısmının gerçekten gerçekleşmiş olması bir tesadüf. Beni bilirsin. Eğer boşalmak isteseydim, bunu sana yaptırırdım, bir denizaltı çağırmazdım."

Bunu sana ben yaptırırdım, bana güven vermemelisin, ama bu o kadar doğru ki, reddetmek zor. "Söz veriyor musun?" Mırıldanıyorum.

Carter çenemi yukarı kaldırıyor, böylece hipnotize edici güzellikteki yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. İçimden bir parça bunun gücü altında eziliyor ama inatçı beynim onun kızlar üzerindeki etkisini bildiğini, muhtemelen şu anda bana attığı bakışı mükemmelleştirmek için yıllarını harcadığını söylüyor. Koyu renk gözlerinde dans eden o baştan çıkarıcı sevgi pırıltısı muhtemelen benden önce düzinelerce kıza fırlatıldı ve her biri muhtemelen tüm kalp tellerinde aynı çekişi hissetti, kalplerini onun bekleyen ellerine atlamaya çağırdı.

Ancak Carter etten ve kemikten yapılmış nazik, sevgi dolu elleri olan yakışıklı bir prens değil, avının güçlü pençelerinden kaçmasını engellemek için tasarlanmış pençeleri olan bir avcıdır. Onun tuzağına düşen kızlardan kaç kalpleri sağlam çıkabildi? Ben gerçekten ilk olacağımı mı umuyorum?

O gece söylediği hafifçe eğlenmiş sözleri aklımdan geçiyor:

"Sözlerime inanıyor musun prenses?"

Şu anda, yüzümü şefkatle okşuyor, sonsuz kahverengi gözlerinde meşru bir şekilde yatırım yapan bir adamın tüm şefkati parılıyor. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

İssız açıklıktaki tek ışık olan TURUNCU ALEVLER önümde zıplıyor. O kadar uzun süre ormanda yürümek zorunda kaldık ki, kendi cinayet mahalime gidiyor olabileceğimi düşündüm, ama sonra bu açıklığa geldik ve çocuklar izci becerilerini iyi bir şekilde kullanmaya başladılar. Etrafımız ormanlarla çevriliydi ama yangına tehlike oluşturacak kadar yakın değildik.

Cartwright üzerine daha fazla pislik attıkça ateş daha da yükseliyor. Isı yüzüme vuruyor, cehenneme açılan bir kapıdan gelen yakıcı ısı gibi.

Cehenneme açılan asıl kapı arkamda. Carter'ın güçlü kolları bedenimi sımsıkı sarmış, ben de buraya aitmişim gibi bacaklarının arasında oturuyorum.

O ve Brianna saçmalıyorlar. Ben sessizim. Sarhoşum. Bu aptalcaydı. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ve bekaretim bozulmadan kaçma şansımın alkol tüketimiyle büyük ölçüde düştüğünü biliyorum, çünkü açık bir deha darbesiyle, bir noktada özel olarak tecavüze uğrama olasılığı en yüksek adamla çıkmaya başlamanın iyi bir fikir olacağına karar verdim. Muhteşem. Harika seçimler yapıyorum.

Kırmızı Solo bardağıma kıkırdıyorum. Arkadaşım Solo beni yargılamıyor. Anlıyor. Carter'ın kara gözleri ve hasarlı bir ruhu var. Muhtemelen onun için aptallaşan son akıllı kız ben olmayacağım, özellikle de eski sevgililerinden oral seks aldığı ve biz daha yeni çıktığımız için.

Fincanımı kaldırıyorum ve sert bir bakış atıyorum. "Whoa, Solo, iç karartıcı bir yere götürmenin yolu. Hadi bir çentik aşağı alalım."

Carter öne doğru eğilerek kulağıma mırıldandı: "Az önce fincanınla mı konuştun?"

"Hayır mı?"

Kıkırdayarak beni göğsüne doğru çekti. "Sarhoşsun." "Asla yapmam," diye alaycı bir öfkeyle teklif ediyorum.

Evde olmalıydım. Ya da Grace ile bu hafta sonu çekiliş için sepet topluyor olmalıydım. Ya da Carter Mahoney ile kükreyen bir şenlik ateşinin önünde oturup sporcu arkadaşlarıyla alkol tüketmekten başka bir şey yapmalıydım.

Biranın tadını sevmiyordum ama Carter mataradan bardağıma bir şey döktü ve tadı çok lezzetliydi. Belki de çatı çorbasıdır ve içmemeliyim diye düşündüm, ama sonra Carter'ın çatı çorbasına ihtiyacı olmadığını, çünkü onunla dövüşmemden hoşlandığını hatırladım.

Sapık piç.

Beyni neden ? Bardağım neden boş?

Beni yüzüstü bıraktığı için Solo'ya kaşlarımı çatıyorum ve Carter'ın sert göğsüne yaslanıyorum. "Ben yokum."

"Daha ister misin?" diye sorar. "Olabilir."

Beklenmedik bir şekilde Brianna, o şişede ne saklıyorsa ondan daha fazla bardağıma koyamadan araya giriyor. "Neden biraz su içmiyorsun? Carter'ın matarası aldatıcıdır; bazen fark ettiğinizden çok daha fazlasını tüketirsiniz."

"Tabii ki dudakları da senin mataranın üzerindeydi," diye mırıldanıyorum. Biraz daha yüksek sesle, "Alınma Brianna. Senden hoşlanıyorum. Havalısın."

Gülümsüyor ve kanvas sandalyesinden kalkıyor. Bana yaklaşarak elini uzattı. "Gel hadi. İşemem lazım, neden benimle eve gelmiyorsun, gelmişken sana biraz su da alırsın?"

Carter, "Zoey hazır olduğunda onu eve geri götüreceğim," dedi.

"Biliyorum," diyor kolayca. "Onu senden çalmaya çalışmıyorum. Onu geri getireceğim, söz veriyorum."

Beni kurtarmaya çalıştığı hissine kapılıyorum ve bu da beni kurtarması gereken bir şey olduğunu bildiği anlamına *geldiğinden*, kendimi sarhoşluk batağından çekip ayağa kalkıyorum. "Onunla gideceğim. Geri geleceğim."

Carter'ın bakışları şimdi Brianna'nın elinde olan elime düşüyor ve kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Komiklik yok. O benim."

Şaka yaptığını varsayarak kıs kıs gülüyorum. Brianna bir kız, hem de cinsel yakınlık kurduğu bir kız. Gerçekten komik, Carter.

Brianna ona göz kırparak, "Uslu durmaya çalışacağım," diyor ve elimi çekiştiriyor. "Hadi, tatlım."

Eve dönmek sonsuza kadar sürer. Döndüğümüzde, Brianna benimle ilgilenilmesi gereken biriymişim gibi ilgilenmeye başlıyor. Bana biraz su getiriyor ve atıştırmalık bir şeyler bulmak için buzdolabını açıyor. Biraz çilek ve aceleyle yapılmış fıstık ezmeli bir sandviçle yetiniyor.

"Aç değilim," diyorum ona.

"Alkolü emmesi için ekmeğe ihtiyacın var. Gece kalmayı mı planlıyorsun yoksa eve mi gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye , bir çilek alıp dişlerimi geçiriyorum. "Tanrım, çok güzel," diye mırıldanıyorum, bir ısırık daha alarak. Belki de acıkmışımdır. "Ekmek işi öyle yürümüyor ama," diye ekliyorum. "İçmeye başlamadan önce yemek yersen sarhoş olman aç karnına sarhoş olmandan daha uzun sürer, ama bunun nedeni hem yiyeceklerin hem de alkolün işlenmek için yarışıyor olması ve ayrıca..." Düşüncelerimi tamamen kaybetmiş bir halde sözümü kesiyorum. "Ne diyordum ben?"

Brianna kıkırdayarak yanımdan geçerken kolumu okşuyor. "Yemeğini ye, tatlım. Ben işemeye gidiyorum."

O tuvaleti kullanırken ben de tezgahın başında durup bana verdiği yemeği mideye indirdim. Aç olduğumu düşünmüyordum ama her lokma bir diğerinden daha büyüdü. Tam bitirmek üzereydim ki mutfakın sürgülü kapısı açıldı ve Carter içeri girdi.

Yırtıcı bakışları hemen üzerimde beliriyor. Bana doğru yürüyüp arkamda duruyor, kollarını belime doluyor ve arkamdan sarılıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Süper sarhoş," diye anons ediyorum. "Brianna bana sandviç yaptı." "Ne kadar da karılık yapıyor," diyor.

"Beni çalışıyor." "Evet, öyle," diye kabul ediyor.

"Neden aksanın var?" Carter duraklar. "Pardon?"

"Burada yaşıyorsun ama sesin kesinlikle bir Yankee gibi çıkıyor."

Sarhoş kızın düşünce akışını yakalayarak, "Ah. Ben bir Yankee'yim, sanırım. Şu anda burada yaşıyorum ama aslen Teksaslı değilim. Bu

babamın daha önce yaşadığımız New York dışında en çok iş yaptığı eyalet, dolayısıyla taşındığımızda buraya taşınmak mantıklı geldi."

"Ne zaman taşındınız?" Ona sordum.

"Ben 13 yaşındayken. Annemin manzara değişikliğine ihtiyacı vardı." Bir an duraksıyor, sonra ekliyor, "Babamın bir ilişkisi vardı."

"Ama sen ilişkisi olan erkekleri küçümsüyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Elbette öyle," diye kabul ediyor. "Babamı sevdiğimi hiç söylemedim."

İç çekerek ellerimi belime doladığı kollarına yerleştiriyorum ve ona doğru yaslanıyorum. "Senden gerçekten hoşlanmak istiyorum."

Yüzünü boynuma gömüp mırıldanıyor: "Yapmalısın. Tavsiye ederim."

"Beni aptal gibi hissettirmeni ve diğer kızların sana oral seks yapmasına izin vermeni gerçekten istemiyorum."

"Ben yapmadım. Yemin ederim." Dudaklarını boynumun hassas derisine bastırıyor ve omurgamdan aşağıya zevk ürpertileri gönderiyor. "Aletimin etrafında istediğim tek dudak seninkiler."

Arzu içime akıyor, normal tüm gece boyunca bana sağladığı alkolle eriyip gidiyor. Kollarında dönüyorum, böylece boynuna sarılabiliyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu öpüyorum. Bir elini sırtımın alt kısmına bastırarak bedenimi kendine yaklaştırıyor. Ağzı benimkini kolayca bastırıyor, şefkatli öpücüğümü daha açgözlü bir şeye dönüştürüyor. Şehvet içimi sıkıştırıyor ve Carter'ın eli kıcımlı okşadığında hafif bir inilti duyuyorum.

Carter boğazından kısık bir sesle hırlayarak öpücüğü kesiyor ve geri çekiliyor, alnını benimkine yaslayıp gözlerini kapatıyor. Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve onu tekrar öpmek için eğiliyorum, yavaşlamaya çalıştığını fark edecek kadar ayık değilim ve şanssız bir şekilde onu tekrar hızlanmaya davet ediyorum. Dudakları o kadar öpülesi ki.

"Pekâlâ, hadi," diyor Carter, elimden tutup beni mutfığa doğru çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Peşinden giderek soruyorum.

Mutfaktan bir kapı açıyor ve bir düğmeyi çeviriyor. Sonra merdivenlerden inmeye başlar. "Elimi tut ki düşmeysin."

Elini tutuyorum. Gözlerimi deviriyorum ama yorum yapmıyorum, onu merdivenlerden aşağıya ve bodruma kadar takip ediyorum. Aşağı inmez sağa dönüyoruz. Bodrum bitmiş ve ikinci bir ev olarak hizmet veriyor gibi görünüyor.

Aile odası. Büyük ekran bir televizyonun karşısında, muhtemelen bir düzine kişinin oturabileceği gri, özel bir koltuk var.

Televizyonun görüntüsü bana film izliyor olmamız gerektiğini hatırlattı. Buraya gelmeyi kabul etmemin ve film atıştırmalıkları almamızın tek nedeni buydu.

"Twizzlers ve Jolly Ranchers'ı yukarıda unuttuk," diyorum ona.

"Onlara ihtiyacımız olmayacak," diye beni temin ediyor.

"Şimdi de film mi izleyeceğiz?"

Carter başını sallıyor ve beni koltuğun etrafından dolaştırarak en uzak tarafa götürüyor. Beni kendine çekiyor, bir öpücük veriyor ve sonra yumuşak yüzeye geri itiyor. Bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştüğümde kendi kendime kıkırdıyorum, sonra Carter'ın üzerime tırmandığını hissedince gözlerimi açıyorum.

Hâlâ halsiz hissediyor ve eylemleri zihnimin uygun kanallarından geçirmeden çalışırken ona gülümsüyorum. "Merhaba."

Bana bakarken dudakları belli belirsiz bir eğlenceyle kıvrılıyor. "Merhaba."

Parmakları kotumun düğmesini buluyor ve bir saniye sonra fermuarını açarken kalçalarımın etrafında gevşiyor.

"Bekle, biraz daha öpüşmeyecek miyiz?" Ona soruyorum. "Biraz daha öpüşmek ister misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Carter sırtarak üzerime geliyor, kollarını başımın iki yanında gezdiriyor, böylece tamamen Carter hapishanesinin içine hapsoluyorum. "Madem lütfen dedin."

"Lütfen dememi seviyorsun," diye mırıldanıyorum. Dudakları dudaklarıma değiyor ve kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapatıyorum. Uzandığımızda onu öpmek çok daha kolay oluyor ve ona ulaşabiliyorum.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor ve dudaklarıma geri dönmeden önce çene hattımı öpmek için dudaklarımdan ayrılıyor. Beni sertçe öpüyor, sonra alt dudağımla ısıyor. Acının ısırganlığıyla nefesim kesiliyor ama sonrasında şefkatli öpücükler bırakarak her şeyi daha iyi hale getiriyor.

Vücudu öpüşmenin ortasında aniden geriliyor ve nedenini hemen anlayamıyorum. Beni öpmeyi bıraktığında, duyularım çalışmayı bırakıyor, ama Brianna'nın sesini duyduğumda tekrar açılıyorlar.

"İyi bir zaman değil, Brianna," diyor Carter ona.

Onu görmezden gelerek, elinde biraz şeker ve bir uzaktan kumandayla koltuğun diğer tarafına çöküyor. "Film izlememiz gerekmiyor muydu?"

"Cartwright nerede?" Son zamanlarda onu görmediğimi fark ederek soruyorum. "Onu ormanda mı bıraktık?"

"Yangını söndürmesi gerekiyordu," diye mırıldandı Carter, kalçalarımaya yaslanıp bana bakarak.

"Elbette," diye gönüllü oluyor Brianna, ikimize de masum bir gülümseme göndererek. "Şu tehlikeli yangınları söndürmek lazım."

Carter ona başını sallayıp üzerimden kalkıyor. "Siktiğimin horozu."

"Yarın ayıldığında bana teşekkür edeceksin," diye öğüt veriyor ona.

"Buna güvenme," diye cevap veriyor ve arkamdaki kanepenin köşesine çöküyor. Yerini aldıktan sonra beni ateşin yanındaymışız gibi bacaklarının arasına sürüklüyor, ancak bu sefer ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Bu bana pantolonumun fermuarının açık olduğunu hatırlatıyor, ben de fermuarı tekrar çekip düğmeyi delikten içeri sokuyorum ve onun sıcak bedenine yaslanıyorum.

"Hangi filmi izleyelim?" Brianna ekrandaki mevcut filmler arasında gezinerek soruyor.

Birdenbire gözlerim ağırlaştı. Hangi filmler arasından seçim yapabileceğimizi görmek için ekrana bakma zahmetine bile katlanamıyorum. Başımı Carter'a yaslayarak kendime gözlerimi birkaç saniye dinlendirmem gerektiğini, sonra dikkatimi filme verebileceğimi söylüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Yumuşak inlemeler ve ıslak, özensiz darbe sesleriyle **UYANIYORUM**. Bir an için kafam karışıyor ve ne duyduğumu anlamıyorum. Erkeksi bir homurtu karışıma katılıyor ve tekrar inliyor, bu sefer daha keskin.

Gözlerimi açıyorum ve yüzümü seslerin geldiği yöne çeviriyorum. Bodrum katı artık karanlık, televizyon ve tüm ışıklar kapalı. Karşımdaki koltukta Brianna çıplak ve birine biniyor. Sarsılarak doğruluyorum, Carter'ı altında görmeye yarı hazırım, ama sarsıldığımda Carter'ın kollarından biri vücuduma dolanıyor.

Bir inilti daha ve mırıldanılan birkaç pis kelime.

Cartwright. Rahatlayarak geri çekiliyorum, ama kafa karışıklığı da hemen peşinden geliyor. Brianna neden Cartwright'a biniyor? Çıktıklarını sanmıyordum.

Şimdi bu seslerin kesinlikle onların sevişme sesleri olduğunu anlıyorum ve tüm vücudum utançla ısınıyor. Carter arkamda kıpırdanıyor ve ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Hâlâ kanepenin köşesindeki koltukta, ben bacaklarının arasındayım, yani film devam ederken uyuyakalmış olmalıyız.

"Mm, bu doğru, aynen böyle. Siktir, Bri," diyor Cartwright, kadın tekrar üzerine atlarken.

Bunu dinlerken uyanık olmamalıyım. Kendimi röntgenci gibi hissediyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Araya girip onları yalnız bırakmam kabalık mı olur? Böyle bir şey için uygun görgü kuralları nedir?

Carter biraz daha hareket ediyor ve bir an sonra gerildiğini hissediyorum, ben de ona bakıyorum. Brianna ve Cartwright'a bakıyor ama çok daha az şaşırmış ve hiç de utanmamış görünüyor.

"Film çok iyi olmamış olmalı," diye mırıldandı bana.

Şu anda ne söyleyeceğimi *bilmiyorum*. Hâlâ konuşmazsam hepimiz buna tanık olmamışım gibi davranabileceğimiz fikriyle oynuyorum.

Carter garip ya da şaşkın değil. Öne doğru eğilerek bana "Hadi" diyor ve koltuktan kalkıyor.

Brianna ve Cartwright uyandığımızı fark ettiklerinde beklediğim gibi durmuyorlar. Hiçbir şey değişmemiş gibi devam ediyorlar.

Carter onlara, "Siz ikinize iyi eğlenceler," diyor ve elimi tutup beni oturma grubunun etrafına götürüyor. "Biz yatmaya gidiyoruz."

"Bekle, saat kaç?" Oldukça geç olduğunu fark ederek soruyorum. Anneme mesaj atmam gerek. Ona film izleyeceğimizi söyledim, gece kalacağımı değil.

Boştaki elimle ceplerimi yokluyorum ama telefon bulamıyorum. Telefonum cebimde miydi, yoksa çantamda mı? Çantam nerede? Başım zonkluyor ve keşke su şişem yanımda olsaydı diyorum ama onu yukarıda bırakmışım.

Carter beni üst kata geri götürmüyor, bodrumun diğer ucuna götürüyor, orada kapısı olan bir oda var. Kapıyı açıyor ama ışığı yakma zahmetine girmiyor.

"Yedek yatak odası," diye açıklıyor. "Eve gidemeyecek kadar çok içtiğimizde işe yarıyor."

"Anneme geceyi burada geçireceğimi söylemedim. Onu aramalıyım ya da en azından mesaj atmalıyım ki iyi olduğumu bilsin."

Carter kapıyı kapatır ve her yer zifiri karanlığa bürünür. Bodrumun büyük bölümünde pencerelerden en azından bir parça ışık geliyor, ama bu odanın penceresi yok. Kapı kapalıyken hiçbir şey göremiyorum.

Ani duyu kaybıyla kalbim göğsümde güm güm atıyor ve elim karanlıkta dışarı fırlayıp yönümü bulabileceğim bir yüzey arıyor.

"Carter," diyorum kararsızca.

Karanlıkta elimi buluyor ve beni öne doğru çekiyor. Benim ses tonuma korku karışmışken, Carter'ınki bal gibi yumuşak. "Tam burada."

"Işığı açabilir miyiz?" Ben soruyorum.

İsteğimi görmezden geliyor, beni daha yakına çekiyor, sonra beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koyuyor. Elleri gömleğimin eteklerine kayıyor ve onu başımın üzerinden yukarı çekiyor. Yutkunuyorum ve o gün boş sınıfta Jake'in de aynı şeyi yaptığını hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum. Pantolonumun fermuarını açıyor ve kotumu aşağı çekiyor. Bacak deliğinden dışarı adım atmaya çalıştığımda

Dengemi kaybettim. Yanlış yöne düşmemi engellemek için beni yakalıyor ama sonra tekrar yatağa itiyor.

Endişe gıdıklıyor. "Carter, bekle. İstemiyorum, hazır değilim."
_"

"Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle ve beni koltuğun ortasına doğru itti. Yatakta. Koyu renk kot pantolonunun fermuarını duyuyorum, kıyafetlerini çıkarırken kumaşın hışırtısını da.

Kahretsin.

Carter tırmanırken yatak eğiliyor. Aleti bacağıma sürtünüyor, bu yüzden çıplak olduğunu biliyorum, ama ben hala sütyen ve külot giyiyorum. Hiçbir şey görememek hoşuma gitmiyor.

"Carter, bekâretimi bu şekilde kaybetmek istemiyorum," diyorum ona, panik boğazımdan yukarı doğru çıkmaya başlıyor.

"Bekaretini henüz almayacağım," diye beni temin ediyor, elimi tutuyor ve dudaklarını ona bastırıyor. "Sakin ol. Sadece biraz eğleneceğiz."

Biraz rahatlıyorum ama *henüz* ne demek istediğini anlamıyorum. "Bu gece mi demek istiyorsun? Bekaretimi *bu gece* kaybetmek istemiyorum," diye belirtiyorum.

"Pekala."

"Almayacak mısın?" Doğrulama ihtiyacı duyarak soruyorum.

"Bu gece olmaz," diyor.

Üzerime bir rahatlama çöküyor ve biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Artık izin verdiğimden fazlasını almayacağına dair bana güvence verdiğine göre, gerginlik bedenimi terk ediyor. Carter karanlıkta dış hatlarımı bulmak için etrafımı yokluyor, sonra aşağı kayıyor, parmaklarını külotumun içine sokuyor ve aşağı çekiyor.

Avuç içini bacağımın iç kısmına bastırduğında ve yolu uyluklarımın arasındaki bağlantıya kadar takip ettiğinde şaşırmıyorum. Bunu bekliyordum. Beklemediğim şey ise bacaklarımın arasına yerleşmesi, bir kolunu kalçama dolaması, diğerini daha geniş açması ve nefesini amımda hissedene kadar eğilmesi.

İrkilerek sıçradım. Ben daha itiraz edemedim beni aralıyor ve dilini içime sokarak sinir uçlarımı prize takılı bir parmak kadar etkili bir şekilde aydınlatıyor. Nefes nefese kalıyorum, çarşafı avuçluyorum ve başımı başımın altındaki serin yastığa atıyorum.

"Ah, Carter," diyorum, nefesim kesilerek.

Dili ağızımın içinde olduğu kadar amımın içinde de saldırgan. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, kendime dokunduğumda bile.

bana dokunduğunda. Kıpırdamadan duramıyorum, kıvranıyorum ve dilinden uzaklaşıyorum. Bu mantığa aykırı bir şey çünkü bana onunla yaptıklarını seviyorum ama vücudum mantıklı olamayacak kadar yanıyor.

Carter'ın beni kavrayışı sıklaşıyor ve beni biraz daha yakına çekiyor. "Olduğun yerde kal," diye emrediyor.

İtaat etmek yerine, ona "Hayır" diyorum.

Başını kaldırıp bir kaşını kaldırıyor. "Hayır mı?"

"Doğru, hayır," diyorum, ses tonuma onu da oyuna davet edecek kadar şakacılık katarak. "Buraya senin *oyuncağın* olmaya gelmedim, Carter. Bırak beni."

Anlayınca vücudumda yukarı doğru ilerliyor, bileklerimi kavıyor ve sertçe yatağa yapıştırıyor. Sesi alçak ve "Bana hayır deme prenses" dediğinde beklediğimden daha fazla tehlikeyle dolu.

Bunu davet etmiş olmama rağmen kalbim hızla çarpıyor. Korkmuyorum, gerçekten korkmuyorum ama bedenimin sinyalleri düğümleniyor, heyecan yanlısı silindirlerden ateşleniyor. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor ve bu sadece onun diliyle beni tahrik etmesinden kaynaklanmıyor.

Ben bir şey söylemeyince bana yaklaştı ve "Şimdi benimle kavga etmeyi bırakıp uslu bir kız olacak mısın?" diye sordu.

"Yap beni," diye karşılık veriyorum.

Doğaçlama , dar bir ipte yürüyorum ve altımda bir güvenlik ağı olmasını umuyorum. Ama Carter'da hiç kararsızlık yok. Önünde kırmızı bayrak salladığım bir boğa gibi. Ellerim aniden serbest kalıyor ama onlarla ne yapacağıma karar veremedim Carter beni yakalıyor ve yüzüstü çeviriyor.

Vücudu benimkinin üzerine inerken kalbim takla atıyor, sonra kulağıma alçak sesle mırıldanıyor, sanki odada sadece biz olsak bile bir sır saklanabilirmiş gibi, "Dövüş benimle."

Bunun tehlikesi ve heyecanı midemi bulandırıyor. Yine de yapıyorum. Yatağı itmeye, onu omuzlarımla üzerimden atmaya çalışıyorum. Ne kadar sert dövüşeceğimi bilmiyorum çünkü aslında ona zarar vermek istemiyorum ama bu muhtemelen saçma bir endişe. Carter benimle hiçbir şey olmamış gibi başa , bu yüzden muhtemelen istediğim kadar sert dövüşebilirim.

Damarlarımda dolaşan enerji dalgasıyla tenim ısınıyor ve onu itmek için daha çok çabalıyorum. "Bırak beni yoksa çılgılık atarım," diye tehdit ediyorum.

"Dene prenses. O güzel küçük boğazını sikimle öyle bir dolduracağım ki nefes almakta zorlanacaksın."

Bu tehdit benim için oyunbazlığı deliyor, çünkü bunu bana gerçekten yaptığı zamanı hatırlıyorum ve bu eğlenceli değil, dehşet vericiydi. Bir hevesle bu tür bir oyuna girmeye karar vermeden önce ona neyi sevmediğimi söylemem ya da gerekirse onu durdurabilmem için ciddi olduğuma dair bir tür işaret oluşturmam gerektiği aklıma geliyor.

Oyunu bozup bozmayacağıma ve şimdi deneyip denemeyeceğime karar vermeden önce Carter beni yakalıyor ve yatağa öyle bir fırlatıyor ki dişlerim takırdıyor. Kahretsin, bu biraz sert oldu. Çok geç kadar ne olduğunu anlamam için çok karanlık. Carter'ın kalçaları başımın iki yanında ve siki yüzümde olana kadar.

"Carter, hayır-"

Eli ağzımı kapatıyor. "Ağzını bir daha açarsan sikimi ağzına alacaksın."

Elini çeker çekmez, "Hayır, Carter, ben-" dedim.

Aletini kavriyor ve ağzıma sokuyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama benden bunu bekliyor, o yüzden görmezden geliyor.

"Em" dedi bana.

Bu emre itaat etmemenin daha önce işleri nasıl çığırından çıkardığını hatırlıyorum, bu yüzden dilimi sikinin etrafına sarıyorum ve emiyorum. Bunu yaptığım sürece, belki de nefes alamayacağım kadar derine sokmaz.

"Beni kendine dokun," .

Bacaklarımın arasında cevap veren bir zonklama var ama elimi bacaklarımın arasına uzatmıyorum. Belki de itaat ettiğimi düşünecek ve gerçekten yapmak zorunda kalmayacağım. Onun önünde kendimi parmaklayamam. Bu çok... Bilmiyorum ama yapamam.

Bir dakika geçiyor ve sanırım kendi zevkine o kadar dalmış ki benimkini dert etmiyor. Artık beni boğacak diye paniklemediğime göre, aslında bu pozisyonu seviyorum. Böyle üstümde olması, ağzımı alması hoşuma gidiyor. Üzerimde sahip olduğu gücü ve benim istediğimden daha ileri gitmeyeceğini bilmeyi seviyorum.

Ben de onu emmeyi seviyorum. Gırtlğından gelen zevk seslerini seviyorum, kalçalarını yüzüme doğru iterken koyu renkli kafası geriye doğru eğiliyor. Hiç düşünmeden uzanıp kığını kavriyorum ve onu daha da yakınlaştırıyorum, böylece ağzımla sikini okşarken kontrolü biraz daha elime alıyorum.

Ama iki elimi de serbest bırakmamalıydım, çünkü bana söylediğı gibi birini kendime dokunmak için kullanmalıydım. Aleti hâlâ ağzımda ama

geri döndü ve itaatsizliğini doğrulamak için elleriyle her iki bileğini de kavradı.

"Huh," diyor.

Dikkatini dağıtmak için onu biraz daha derine sokuyorum ve sikişinin etrafında yutkunuyorum. Tıslıyor, saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve boğazıma daha sert sokuyor ama itiraz etmiyorum. Bu sefer ölüyormuşum gibi hissettirmiyor. Bunu yaptığında rahatsızlık duysam da, hâkimiyetinden bir kez daha tahrik oluyorum. Aslında, boğazıma tekrar böyle girmesini istiyorum.

Birkaç kez yaptı. Saçlarımı tutuyor ve yüzümü sertçe sikiyor. Dayanmak için mücadele ediyorum ama bu sefer farklı bir şey var. Daha önce bu kadar zorladığında sınırlarımı zorladığını biliyorum. Şimdi de aynı mesafeyi zorluyor ama benim sınırlarım... yer değiştirdi. Ona uyum sağlamak, ondan korkmak yerine zevk almamı sağlamak için geri çekildim.

Bu bir atılım gibi geliyor ama belki de daha basit bir şeydir.

Belki de yolsuzluktur.

Beni o sınıfta dizlerimin üzerine çöktürüp emdirdiğinde, şu an olduğumdan çok daha masumdum. Belki henüz masumiyetimin önündeki fiziksel engeli tamamen aşmış değil ama tıpkı benim sınırlarım gibi o da oraya doğru ilerliyor.

Carter ağzımdan çekiliyor ve ben orada uzanıyorum, ağır nefes alıyorum, nefes yolumda horozunun büyük tıkanıklığı olmadan nefes emmeye alışmaya çalışıyorum. Boşalmadı, o yüzden neden durduğunu bilmiyorum.

Hemen üzerimden kalkmıyor, olduğu yerde kalıyor ve beni izleyerek sikişini okşuyor. "Hoşuna gitti mi, Ellis? Benim küçük fahişem gibi muamele görmek hoşuna gidiyor mu?"

Ellis mi? Hayır, hayır, Ellis'e geri dönmek istemiyorum. Bana prenses de. Aşağılayıcı şeyler yaptığında bana böyle sesleniyorsun; beni uzak tuttuğunda ise Ellis .

Şu anda bana yapmasına izin verdiğim pislikler için mesafeyi hak etmiyorum.

Dürtüsel olarak uzanıp tırnaklarımı sırtında gezdirerek ona, "Ben senin küçük fahişen değilim. Ben senin prensesinim."

Tırnaklarım etini sıyrırken zevkle iç çekiyor. "Siktir, Zoey."

Bu daha iyi. "Seni tekrar emmeme izin ver," diye rica ediyorum, başımı kaldırıp kalçasını öpüyorum, çünkü ulaşabildiğim yer orası. "Boğazımı al. Beni kendinin yap."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, sikini bırakıyor ve eğilip beni öpüyor. Bu şefkatli bir öpücük -tutkulu ama kaba ve sert değil. Sahiplenici. Öpücüğü kestiğinde bana karşı mırıldanıyor, "Sen benimsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Şimdi onu emmeyi bitirmeme izin vermesini BEKLİYORUM, ama bunun yerine kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Dizlerinin üzerinde, tekrar üzerime inemeyecek kadar yakın. Kör parmakları beni araladığında iç çekiyorum, bir sonraki parmağını içimde bekliyorum.

Bunun yerine, daha büyük bir şey tarafından istila edildim. Kalbim, onun sikinin başı olması gerektiğini fark edince durdu. *İçimde*.

"Carter, söz vermiştin," diyorum hemen.

"Seni becermeyeceğim," diye beni sakinleştirmek için aynı hızla güvence veriyor. "İstiyorum, *gerçekten* istiyorum ama sen istemezsen yapmam."

Yutkunuyorum, ona inanmak istiyorum ama... içimde ve olmaması gerekiyor. "Ne yapıyorsun?"

Bana hemen kelimelerle cevap vermek yerine, sikinin ucunu klitorisime sürüyor. Sürtünme, dilinin yaptığı gibi beni zıplatıyor. "Bunu yaparken benimle kavga etmeni önermem prenses," diyor bana, horozunu aşağı kaydırırken bile tonu, horozunun sadece başını içime kaydırıyor. "Karşı koyarsan niyetlendiğimden daha derine inebilirim."

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kasıtlı olarak hareketsiz kalıyorum. Çekilip tekrar içime girdiğinde bu çok garip bir his. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama bedenim onu daha derine çekmeye çalışıyor. O kaymadan ne kadar hareket edebileceğimi bilmiyorum ve kayıyormuş gibi yapabileceği de aklımdan çıkmıyor. İçime girdikten sonra onu durduracak değilim. Durmasını söylesem bile duracağından emin değilim.

Çekiyor ve ıslak sesiyle yanaklarım yanıyor. "Prezervatif takmadan bunu yapmamalısın," diyorum ona.

"Ben temizim ve sen bakiresin," diye cevap veriyor, sikini girişime sürüyor. Sonra karanlık bir eğlenceyle, "En azından birkaç dakika daha" diye ekliyor.

"Komik değil," diye azarlıyorum, keşke daha iyi görebilseydim. "İyi hissettiriyor, değil mi?" diye soruyor.

İyi hissettiriyor. Pürüzsüz başının bana sürünmesi hoşuma gidiyor ama söylediğimden daha fazlasını alıp almayacağını merak etme stresi olmadan da yaşayabilirim.

"Seni şu anda becersem benden nefret eder misin?" diye soruyor.

İç çekiyorum, yarı yarıya sınırlarının bu keşfini tam penetrasyonun acısının izlemesini bekliyorum. "Hayır, senden nefret etmezdim. Ama nefret etmeni de istemiyorum. Henüz istemiyorum. Bu şekilde değil. Cartwright'ın bodrumunda olmaz."

"Kendini tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun Zoey?" diye soruyor, yavaşça içimden çıkıp tekrar içime girerken. "O kadar ıslaksın ki. Bunu istediğini biliyorum."

Onaylama ya da reddetme teklifinde bulunmadım. Aletin ucunu içime sokar sokmaz kontrolü ele geçirdi ve isteklerime saygı göstermezse ondan nefret etmeyeceğimi söylediğimden kontrolü elinde tutmasına izin verdim.

Muhtemelen benden daha fazla önemsemeliyim, ama bu noktada ona hayır demek her şeyden çok bir sınav. O sınıfta bana yaptıklarını kaldırabilirdiysem, seksi de kaldırabilirim. Sadece onun sıradan ilişkilerinden biri olmak istemiyorum. Geçip gittiği ve sıkıldığı bir kız olmak istemiyorum. Eğer olduğum tek şey buysa, hayır, ona bekaretimi vermek istemiyorum; sadece ben istesem de istemesem de alabileceğinin farkındayım, bu yüzden alırsa hazırlıklı olmalıyım.

"Resmi olarak kız arkadaşın bile değilim," diyorum ona. "Teknik olarak birlikte bile değilken sana bekâretimi vermek için erken olduğunu düşünüyorum. Daha bu gece başka bir kız-"

"Yapma." Ses tonu durmam için yeterli uyarıyı içeriyor. "Sana söyledim, böyle bir şey olmadı."

"Biliyorum. Sadece söylüyorum. Benden daha hızlı hareket alışkın olduğunu biliyorum, bunu anlıyorum. Ama eğer istediğin hızda ilerleyemiyorsam, bunu bana iletceğini bilmeliyim, kararı benim elimden alıp başkasına devretmeyeceğini. Eğer kız arkadaşın bile değilsem, sanırım bana hiçbir şey borçlu değilsin, ama-"

"Kız arkadaşım olmak ister ?" diye soruyor, kendini klitorisime dayayarak.

Beni okşarken nefesim kesiliyor, gözlerimi kapatıyorum. "Unvanı aldıktan sonra, bekâretimi kaybetmeyi ne kadar süre kabullenmem gerekiyor? Eğer resmileşirsek saatin daha hızlı işlemeye başlayacağını hissediyorum."

"Seksi seveceksin Zoey. Neden bu kadar korkuyorsun anlamıyorum. o."

"Seksten korkmuyorum, kullanılmaktan ve bir kenara korkuyorum," diye geveliyorum. "Bekaretimi istediğini söyledin ve şimdi ona ulaşmak için en hızlı yolu seçiyorsun. Başka ne düşünebilirim ki?"

"Seni ilk kez becermek istediğimi, çünkü o zaman seni becermeye devam edeceğimi ve bunun böyle lanet bir olay olmayacağını mı?" diye öneriyor. Belirsiz bir kızgınlıkla başını sallayarak, "Siktir et bunu," der.

Kalbim küt küt atıyor ve yarı yarıya bedenimden çıkıp beni yatakta yalnız bırakmasını bekliyorum ama onun yerine kalçalarını ileri doğru itiyor. İçime girdiğinde beklenmedik bir acıyla haykırıyorum, üst bedenim yatağın dışına doğru yaylanıyor.

Carter beni karşılamak için aşağı iniyor, bir elini arkama koyuyor ve beni rahatlatmak için göğsüne doğru çekiyor. İçimde hareket etmiyor, vücuduma acımasız istilasına alışması için bir şans vermeye çalışıyor, ama yine de acıyor.

"Yapmayacağını söylemiştin."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, saçlarını okşuyor ve yüzümün yan tarafını öpüyor. "Özür dilerim. Ama seni becerene kadar bana güvenmeye başlamayacaksın. Sadece bekaretini istediğim için yaptığım her şeyin şüpheli olduğunu düşünüyorsun. İstiyorum ama bu engel oluyor."

Yutkunuyorum, alnımı omzuna yaslıyorum ve "Artık değil" diye mırıldanıyorum.

"Hayır," diye kabul ediyor ve beni tekrar okşuyor. "Artık değil."

Masumiyetimin kaybına eşlik eden acıyla boğuşurken bana birkaç dakika sarılıyor, sonra beni tekrar yatağa yatırıyor. Şimdi duygusal ve fiziksel olarak her yönden daha savunmasız hissediyorum. İçimde hareket etmeye başlıyor, ama o kadar sıkı oturuyor ki, geri çekilip tekrar içime ittiğinde acıyor.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum ama bana uzun süre düşünme fırsatı vermiyor. Ellerimi tutup hareket ettiriyor, yanımda yatağa sabitliyor ama parmaklarımızı da birbirine bağlıyor. Beni tutmak için daha fazla ağırlık veriyor, ama parmaklarımız iç içe geçtiği için kötü hissettirmiyor. Kalçaları yavaşça hareket ediyor

İlk başta vücudumun ona uyum sağlamak için esneme şekline alıştım. Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

"Hâlâ acıyor mu?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

"Daha hızlı hareket etmem gerek. Acımaya başlarsa bana söyle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve ona uzanmaya çalışıyorum ama kollarımı hâlâ yatağa sabitlemiş durumda ve onları kurtarmaya çalıştığımda bırakmıyor. Buraya kadar geldik, bari bunu kendi yöntemiyle yapmasına izin vereyim diye düşünerek fazla zorlamıyorum.

Görünüşe göre, onun yöntemi korkunç değil. Üzerimdeki ağırlığını, erkeksi kokusunu, içime pompalarken çıkardığı zevk seslerini seviyorum. Kaybedecek bir şeyim kalmadığından, aşağıda tutulmak artık beni rahatsız etmiyor. Hâlâ beni öpüyor; sert, şiddetli öpücükler onun hamlelerini nokt alıyor. Hâlâ kendini tuttuğu, içime istediği kadar sert girmediği izlenimine kapılıyorum ama duvarlarıma sürtünmesinin sürtünmesi *içimde* birikmeye başladıkça daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

"Daha sert," diyorum ona, biraz nefes nefese.

Bir hamleyi kaçırıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Evet?"

"Ben-?" Başımla bileklerimi işaret ediyorum.

Onları serbest bırakıyor ve hemen boynuna doluyorum, onu bir öpücük için aşağı çekiyorum, sonra ellerimi kaslı omuzlarında yeniden konumlandırıyorum, böylece tutunacak bir şeyim var. Kalçalarını geri çekiyor ve tüm gücüyle içime giriyor. Tüm vücudum yatakta yukarı doğru hareket ediyor, sonra tekrar ve tekrar ve tekrar yapıyor. O lezzetli sürtünme yeniden oluşmaya başlıyor ve ben bunu kollarımı açarak karşılıyorum. Belirsizlik okyanusunda boğulurken bana fırlatılan bir cankurtaran salı. Şimdi her şey daha korkutucu geliyor, sanki ondan sağlam bırakmasını istediğim bariyeri aştığında yeni seviyelerin kilidini açmış gibi, ama daha yüksek riskler daha yüksek ödüller için bir şans getiriyor.

Şu anda bunları düşünemem. İçimin gittikçe da gerildiğini ve kopmaya hazırlandığını hissetmekten başka bir şey düşünemiyorum. Acı çekiyorum ama yine de içime girdiğinde her darbeyi arzuluyorum. Bu şekilde, Carter'la seks tam olarak onun gibi.

Gerilim merkezime doğru yayılıyor ve çok geçmeden nefes nefese kalıyorum, parmaklarım bu sefer istemeden onun tenini kazıyor. Carter'ın başparmağı meme ucumu okşuyor ve beklenmedik hazzın o ekstra sarsıntısı üzerimden geçerek bacaklarımin arasındaki gerilimi tetikliyor. Sağır edici bir dalga içime çökerken haykırıyorum, beyaz-sıcak zevk dalgaları gönderiyorum

tüm vücuduma yayılıyor. Sanki bir patlama olmuş ve ben de çok yakınımda duruyormuşum gibi; birkaç saniyeliğine duyamıyorum, düşünemiyorum, zevk almanın ötesinde bir işlev göremiyorum.

Sonunda tenimi tekrar hissedebildiğimde, Carter'ın parmaklarının kalçalarımı ısırdığını, adımın inletirken sıcak nefesini boynumda hissediyorum. Hâlâ içimde, alabildiği kadar derinde, vücudu gergin. Kendimi toparlamak için birkaç kez göz kırpyorum, sonra durum değerlendirmesi yapıyorum. Carter bana karşı gevşiyor, toparlanırken yüzünü boynumun kıvrımına yerleştiriyor.

Kendimi hassas hissediyorum, bu yüzden kollarımı ona doluyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Bacaklarımın arası hariç vücudumun her yeri sıcak, orası da ıslak.

Prezervatif kullanmadı ve gitmedi. Çekmesini istemedim ama içime boşalmasına da izin vermemeliydim.

Neredeyse kendi düşüncelerime gülecektim. *İzin ver.* En başta benimle seks yapmasına bile zor *izin verdim.*

Carter geri çekiliyor ve kısa kahkahamın benden kaçmış olması gerektiğini fark ediyorum. "Komik olan ne?" diye soruyor.

"Yok bir şey. Yine de üzerinde prezervatif olmamasına şaşırdım. Sınıftaki o günden beri beni becermeyi planlıyorsun; her zaman bir tane bulundurmanı beklerdim."

"Cüzdanımda bir prezervatif var," diyor, başını tekrar omzuma yaslamadan önce.

"Ne?" Göz kırpyorum. " zaman neden *kullanmadık?*"

Ağırlığını kaydırıyor ve aletini dikkatlice içimden çıkarıyor. "İçine boşalmak istedim," diyor, sanki bu geçerli bir sebepmiş gibi.

"Doğum kontrol hapi kullanmıyorum," bilgi verdim.

"O zaman sen de işe koyulsan iyi olur, ha?" diye karşılık veriyor, uzanıp bir kolunu altıma sokuyor, böylece beni göğsüne yaslayabiliyor.

"Gelecekteki doğum kontrolü bu gece işe yaramayacak," diye mırıldanıyorum ona. "Her şey yoluna girecek," diyor, mantıksız bir güvenle.

Ona başımı sallıyorum ama yine de kolunun kıvrımına sokuluyorum. "Aslında yenilmez değilsin, biliyor musun? Dünya *her zaman* senin iradene boyun eğmeyecektir."

Benimle tartışmaya zahmet bile etmiyor. Umarım diğer tüm cinsel senaryolarda güvende olduğu içindir ve bu bir şanstır. Sadece temiz olduğunu *varsayarsa* ve bana gerçekten Klamidya bulaştırırsa gerçekten çok sinirleneceğim.

Bana bir bebek verirse iki kat sinirleneceğim. Sonunu asla duymayacak o.

Bunun bir düşünce olduğunu biliyorum. Bir kez korunmasız seks yaptım, ama o çok sessizdi, aklımın dolaşacak başka yeri yoktu. En korkunç yola sapıyor, beni ergen hamileliğine götürüyor. Yine de üniversiteye gidebilecek miydim? Muhtemelen, ama sadece yarı zamanlı; mezun olmam iki kat daha uzun sürerdi ve kendimi başarısız hissederdim.

Peki ya Carter, bu onun hayatını etkileyecek mi? Lise sonrası planları neler? Bana futbolun son oyunu olmadığını, sadece yol boyunca bir durak olduğunu söyledi, ama gelecek planları *neler*? Neden onunla yatmadan önce bunu bana söylemesini istemedim?

Çünkü onunla yatmak gibi bir niyetim yoktu ama bu gece elimden kaçtı. Vay canına, ne kötü bir karar verme karmaşası.

Yutkunarak başımı arkaya eğip ona bakıyorum. "Gelecek yıl hangi okula gideceğin hakkında bir fikrin var mı? Yani, nereye gitmek istiyorsun?"

"Kurallar ve düzenlemeler nedeniyle henüz resmiyet kazanmadı ama şimdiden bir taahhütte bulundum. Beni isteyen daha iyi takımları olan okullar var ama ben üniversiteye futbol oynamak için gitmiyorum, diploma için gidiyorum. Şanslıyım ki oyun kurucuları bu yıl son sınıfta, bu yüzden boşluğu dolduracak birine ihtiyaçları vardı ve ben de alabileceklerinin en iyisiyim. Aslında üniversitede top oynamayı planlamıyordum, dürüst olmak gerekirse, kesinlikle bursa ihtiyacım yok, ama zaten gitmek istediğim okulda garanti bir giriş, neden olmasın?"

Başımı salladım. "Hangi okul?" "Columbia."

Midem bulanıyor. "Columbia. Columbia Üniversitesi gibi. New York'ta." "Bu o," diye doğruluyor.

İçimde bir kurşun balon duruyor gibi. Hafifçe başımı sallıyorum ama buz gibi pişmanlık damarlarıma serum pompalanıyormuş gibi yayılmaya başlıyor. Burada kalmayacak. Tabii ki burada kalmayacak. Neden kalsın ki? New York'ta bir Ivy League okuluna gitmek için bursum olsaydı, hiçbir şey beni Teksas'ta tutamazdı.

Bekaretimi kesinlikle bir geleceğim olmayan birine verdim. İstediğim bu değildi. Ben Grace değilim, eğer birlikte olacağım adam

Kendimi ilk kez teslim ettiğim kişi evleneceğim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kişi değildi ama ben bundan daha fazlasını istiyordum. Bir fetih olmadığımın emin olmak istedim, güvendiğim biriyle, bittikten sonra bile her zaman sevgiyle hatırlayacağım bir ilişki olmasını istedim.

Aşık olmak istedim.

Pişmanlığın buz gibi parmakları beni dürtmeye başlamışken, sevgiliymişiz gibi ona sokulmaya devam etmeye dayanamıyorum. Sanırım artık teknik anlamda öyleyiz ama çok erkendi. Çok erken olduğunu biliyordum ve o bunu duymak istemedi. Bekâretimi bozduğuna karar verdi ve sonra onu çıkardı.

Şimdi ne olacak bilmiyorum.

Hazır yatağın köşesini geri çekiyorum, böylece onun kucağından çıktıktan sonra çarşafın altına girebiliyorum. Aklıma hala sütyenimi giydiğim geliyor. Hiç çıkarmaya fırsat bulamamıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. İçimde kabaran ihtiyaçtan hoşlanmıyorum, iyi olup olmadığını ya da bunu yapmasının sorun olup olmadığını sormasını, hatta sadece bana güven verecek şekilde ısrarcı olmaya karar vermesini umuyorum - uzanıp beni tutarak, beni yakınımaya çekerek ve endişelerime rağmen beni sararak. Belki bu bazı endişelerimi giderir.

Ama o öyle yapmıyor. Kendi alanımı bana bırakıyor ve aramızdaki her santim soğuk bir beton levha gibi hissettiriyor. Birkaç dakika sonra yataktan kalkıyor ve çıplak bir şekilde kapıya doğru yürüyor. Kapı açıldığında bodrumdan gelen loş ışık içeri süzülüyor ve ben bir vampir gibi çarşafı boynuma kadar çekip ışıktan saklanıyorum. Carter hiç konuşmadan odadan çıkıyor. Nereye gittiği, ne için gittiği ya da geri dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yine de birkaç dakika sonra geri geliyor. Kapıyı arkasından kapatıyor, böylece burası yine zifiri karanlık oluyor. Çürük plastiğin kırıştığını ve biraz su içtiğini duyuyorum.

"Şundan bir yudum alabilir miyim?" Ona sordum.

"Elbette," diye yanıtıyor ve uzanıp şişeyi bana uzatıyor.

Bu yatak odasına girdiğimizde, tüm o fiziksel efordan önce ne kadar kavrulmuş hissettiğimi hatırlayarak birkaç yudum alıyorum. Bitirdiğimde şişeyi Carter'a geri veriyorum, o da kapağını kapatıp sehpanın üzerine koyuyor. Sonra yatağın kendi tarafındaki çarşafı geri çekiyor ve benimle birlikte altına giriyor.

Kendi tarafında kalmasını bekliyorum ama o yana kayıyor ve beni kendine çekiyor. "Bana sarılmaktan nefret ettiğini söyleme; sana inanmayacağım."

Gülümsüyorum. "Sarılmaktan nefret ettiğimi söylemedim."

"Kesinlikle yeterince hızlı yuvarlandın," diyor. Sonra, sanki bağlayıcı bir sözleşme yapmışız gibi, "Benden nefret etmeyeceğini söylemiştin" diye hatırlatıyor.

"Senden nefret etmiyorum." Sonra ona hatırlatmadan edemiyorum, "Bunu yapmayacağını söylemiştin."

"Biliyorum. Şartlar değişti. Gerçekten böyle bir niyetim yoktu. En azından bu gece."

Hafifçe başımı sallıyorum ve başımı pazusuna yaslıyorum. İş işten geçtikten sonra yaygara koparmanın pek bir anlamı yok. Duygusal ve fiziksel olarak yorgunum. Yarın beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Bunun olması için Carter'a yeterince güvenmediğimi biliyorum ama oldu ve şimdi bununla başa çıkmam gerekecek.

Yine de zihnimin arkasında saklanan şüphelerden hoşlanmıyorum. O külotları satın alan ve kapıma "sürtük" mesajını bırakan zorbanın çirkin bir resmini çizen şüpheler. Tüm bunların iğrenç bir oyun olabileceğini, yalan söylediğini ve rolünün bozulmaya başladığını hissettiği için bu gece bu kadar zorladığını düşünmek akıl almaz bir şey değil. Eğer hepsi bir oyunsa, kazanması bile uzun sürmedi.

Karanlıkta bana baktığını hissediyorum. "Benimle hiç tanışmamış olsaydın kim olacağını düşünüyorsun?"

Görmezden gelemeyeceğim sonuçları olan yüklü bir soru bu. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde beni değiştirdiğini biliyor ve sadece kim olacağımı düşündüğümü değil, bu şekilde olmasını *tercih edip etmeyeceğimi* de soruyor. Sapkın arzularını normallik duygumun etrafına dolamadan önce, beni kirletmeden ve hasarıyla ve karanlığıyla beni saptırmadan önce var olan daha korunaklı versiyonumu özleyip özlemediğimi.

Parmaklarımı çıplak gövdesindeki kas çıkıntılarının üzerinde gezdirerek gerçekmiş gibi gelen tek yanıtı veriyorum. "Artık bir önemi yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

TEKRAR UYANDIĞIMDA oda hâlâ karanlıktı. Carter'ı uyandırmamak için elimden geldiğince nazıkçe yataktan çıkıyorum, sonra yatağın onun tarafına doğru yürüyorum ve yerden kıyafetlerimi alıyorum.

Dün gece tuvalete gitmek için sıvıştığım da, tamamen giyinme zahmetine girmedim, sadece birinin beni görme ihtimaline karşı Carter'ın tişörtünü giydim. Kimse görmedi ve ben de sadece sütyenim ve külotumla yatağa geri döndüm.

Dünden kalma buruşuk kıyafetlerimi giyip yatak odasından çıkıyorum ve banyoya gidiyorum. Bodrum merdivenlerinin başına geldiğimde mutfakta bir adamla karşılaşıyorum. Daha yaşlı, Cartwright'a o kadar benziyor ki babası olduğunu tahmin ediyorum. Kahvesini doldururken duraksayıp bana bakıyor, ama evinde rastgele kızların olması çok nadir bir durum olmasa gerek, çünkü hiç de şaşkın görünmüyor.

"Günaydın," diyor dostça.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp biraz garip bir şekilde aşağıya bakıyorum.

Cezveyi göstererek, "Kahve yaptım, istersen biraz alabilirsin." dedi.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Duraksıyorum, sonra banyoya doğru bakıyorum. "Ben sadece..." O yönü gösteriyorum.

"Tabii, bana aldırmayın," diyor ve kahvesini hazırlamaya geri dönüyor.

Evinde yabancılar varken bu kadar rahat olmak ne tuhaf bir şey.

Umutsuz olsa da, banyoda kendimi göstermek için elimden geleni yapıyorum. Uzun sarı saçlarım , yüzden parmaklarımla tarıyorum, ama başladığımdan çok daha iyi görünmüyor. Lavabonun kenarında bir tüp diş macunu var. Diş fırçam olmadığı için

Carter'ı sabah nefesiyle karşılamak istemiyorsam, parmak ucuma biraz sıkıp dişlerimin ve dilimin etrafına sürüyorum. Durulamak için plastik kaplı bir kâğıt bardağa biraz su dolduruyorum, sonra elimi ağzıma götürerek kendi nefesimi test etmeye çalışıyorum. İstedğim kadar kapsamlı bir iş değil ama saatin kaç olduğuna bağlı olarak, umarım okuldan önce duş ve dişlerimi doğru şekilde fırçalayacak zamanım olur.

Bu bana saatin kaç olduğunu bilmediğimi ve okulun her an başlayabileceğini hatırlattı, bu yüzden çantamı aramak için aceleyle mutfığa geri döndüm. Buldum ama karıştırdıktan sonra telefonumu hiçbir yerde bulamadım.

Ocağın üzerindeki saat okula gitmeme bir saatten biraz fazla zaman olduğunu söylüyor, ben de çantamın askısını omzuma atıp bodruma iniyorum.

Yukarı çıkarken Carterı uyandırmış olmalıyım, çünkü aşağı indiğimde giyinmiş, Brianna ve Cartwright'la birlikte koltukta oturuyordu. Bu sabah yine çift gibi görünmüyorlar, sadece iki arkadaş gibiler, o kadar. Görüş alanıma girdiğimde Carter bana bakıyor. Koyu renk saçları dağılmış ve biraz uykulu görünüyor. Olanları tamamen gerçek olarak kabul etme konusundaki tereddütlerimi hatırlayamadan şefkat üzerime hücum ediyor. Sanırım Bugün öğreneceğim. O zamana kadar, öyle olmasını ummanın ne zararı var?

Gerçek olsa bile, son derece geçici. Birlikte birkaç ayımız olacak, sonra o New York'a gidecek ve ben de onun için %10'u kadar olmasına rağmen okul harcını ödemekte zorlanacağım - ki zaten hiçbir zaman ödemek zorunda kalmayacak.

Bu konuda kıskanç olmamak için gerçekten çok çabalayacağım ama muhtemelen bu çabamda başarısız olacağım.

Ben yaklaşırken Carter ayağa kalkıyor. "Giyinebilmen için seni eve götürsem iyi olacak," diyor bana.

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum. Çantamda olmadığı için, "Telefonumu görmüş olma ihtimalin var mı?" diye soruyorum.

Carter elini cebine atıyor ve bana doğru yürüyor. Sorgulayan bir kaş kaldırdım.

Omuzlarını silkerek, "Dün gece tezgahın üzerinde unutmuşsun. Aşağı inmeden önce aldım."

"Komik, çantamda olduğuna yemin edebilirim," diyorum ona.

"Beyaz bir kızın sarhoş olduğuna yemin edebilirim, bu yüzden muhtemelen kendi anlattıklarına güvenmemelisin."

Ona başımı sallıyorum. "Hatırladığım kadarıyla dün gece mantıklı düşünemeyecek kadar beyaz bir kız olduğumu düşünmemiştin."

Carter kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, konuşulan konu göz önüne alındığında bana oldukça sevgiyle bakıyor. "Kim olduğumu biliyorsun prenses. Neye imza attığını biliyordun."

Bu durumda bunu tam olarak tartışamam, bu yüzden denemedim. Onun yanından arkadaşlarına bakıyorum ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Siz hazır ben de hazırım" diyorum.

Hepimiz üst kata çıktık. Carter, Cartwright'ın babasıyla birkaç dakika saçmalıyor ve bu akşamki maçla ilgili tavsiyelerini kibarca başını sallayarak dinliyor. Cartwright kendi babası olduğu daha az kibar davranıyor, gözlerini deviriyor ve ona lanet oyunu nasıl oynayacaklarını bildiklerini söylüyor.

Brianna bana başını sallayıp sırtıma yol gösterici bir el koyuyor, ben de onu buzdolabına kadar takip ediyorum, o da buzdolabını açıp bir şişe su alıyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum, bakışlarım onunkilere kayıyor. "Evet. Neden olmayayım ki?"

"Dün gece gerçekten sarhoş gibiydin. Seni Carter'dan uzak tutmaya çalıştım ama belli ki işe yaramadı."

Gülümseyerek, "Denediğin için minnettarım" diyorum.

Elimi tutuyor ve çıplak tırnaklarımı inceliyor. "Tırnaklarını hiç boyamadık. Eğer hafif akşamdan kalmayken hareket halindeki bir araçta seni boyayacağıma güveniyorsan, evine dönerken arabada yaparım."

"Tehlikeli yaşamayı severim," diyorum ona.

Carter ve Cartwright yanıma geliyor, erkek bakışları dokunan ellerimizde. "Siz ikiniz burada dostluk mu kuruyorsunuz? Kahretsin, bir dahaki sefere bizi davet et."

Brianna gözlerini deviriyor. "Rüyada görürsün."

"Rüyalarımın çoğunda," diye katılıyor Cartwright. "Sen de bikiniyle çamurda güreşiyorsun. En lanet şey."

"Ugh," diye mırıldanıyor Brianna , suyunun kapağını açıyor ve bir yudum alıyor.

Carter'a dönerek, "Duş almam lazım, önce beni bırakabilir misin?" der.

Carter başını sallıyor. "Zaten öyle yapmayı planlıyordum."

Cartwright ve Brianna vedalaşırken öpüşmüyor ya da sarılmıyor bile. Bunu dün gece seks yaptıkları bilgisiyle bağdaştırmaya çalışıyorum ama bunun olduğuna dair hiçbir sosyal işaret yok. Acaba Carter'la aralarında da böyle bir şey mi vardı, son derece sıradan bir şey miydi? Öyle görünmüyordu.

yakınlaştığı birinin başka biriyle yakınlaşması Carter'ı hiç rahatsız etmedi.

Şu anda Carter'ın seks hayatını düşünmek için başım çok ağrıyor. Evine giderken tırnaklarımı boyayabilsin diye Brianna'yla birlikte arka koltuğa geçiyorum, ama onu bıraktığımızda Carter'la birlikte tekrar öne çıkıyorum.

Sessizlik çöküyor ve kimin başlattığını anlayamıyorum. Birkaç kez sürücü koltuğunda oturan adama göz atmaktan kendimi alıkoyuyorum ama sonunda bu isteğime boyun eğiyorum. Hâlâ yorgun görünüyor, eli direksiyonun üstünde. Mektup ceketini giyiyor. Dışarısı soğuk değil, ama güneş gökyüzünü tamamen aydınlatmadan önce sabahın o grimsi tonu hâlâ var.

Carter ona baktığını hissediyor ve koyu renk gözleri benimkilere kayıyor. Sonunda, "Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Yorgunum," dedim ona.

O da başıyla onaylıyor. "Evine giderken durup birkaç kahve alacağım."

Bu muhtemelen kötü bir fikir. Biri bizi bu kadar erken saatte dünden kalma kıyafetlerle görürse, geceyi birlikte geçirdiğimizi anlar. Sonra şans eseri Carter bugün beni becerirse, insanlar ne kadar sürtük olduğum konusunda daha da hızlı konuşurlar.

Oh neyse. Bu sabahı masamda uyuyakalmadan atlatmak istiyorsam muhtemelen biraz kahveye ihtiyacım olacak.

Carter ve ben Grace'in en sevdiği kafede durduk. Bana buzlu kahve, kendisine de sade kahve alıyor ve ikimiz de muffin alıyoruz -benim için çikolata parçacıklı, onun için muzlu fındıklı. Aslında vaktimiz yok ama Carter bizi bir masaya götürüyor, beni eve götürmeden önce burada yiyebiliyoruz.

Telefonumu hızlıca kontrol ettim. Fark etmiş olacak ki, "Annen mi?" diye sordu.

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, sadece saate bakıyordum. Tüm zamanların en hızlı duşunu almam gerekecek."

Kahvaltıya oturmak isteyip istemediğimi sormak yerine sırtıttı. "Sorun değil, bugün seni gördüğümde hâlâ üzerinde olacağımı bilmek hoşuma gidiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Bu... Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Kekinden bir parça kopararak, "Bu akşam maça geliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Hala bir futbol maçına gitme isteğim yok, ama sanırım onun kız arkadaşı olacaksam, destekleyici bir şey yapmalı ve gitmeliyim. En azından ben onun kız arkadaşı olduğumu düşünüyorum. Bekaretimin önündeki engeli kaldırma kararından önce bunu kesinlikle tartışmıştık ve sanırım vardığımız nokta buydu.

Yine de uyurken korkularım beni ele geçirdi. Rüyamda dolabımın önünde durmuş ders için kitaplarımı çıkarıyordum ve Carter arkamdan geldi. Elinde Longhorn mavisi çiçeklerden oluşan bir buket tuttu ve "Güzel kız arkadaşım için" dedi. Zevkten yüzüm kızarmıştı, doğal olarak beni kastettiğini düşündüm ama çiçekleri almaya gittiğimde Erika bir anda ortaya çıktı ve çiçekleri elimden kaparak, "Çok beklersin, ucube," dedi. Sonra ikisi de bana güldü. Adamın kolu kadının beline dolandı, kadın adama doğru eğildi ve çiçeklerini kokladı. Midem bulanarak, bunun inanılmaz derecede acımasız bir şaka olduğunu, benimle sadece oynadıklarını ve yozlaşmışlıklarının sınırı olmadığını anladım.

"Nereye gittin?"

Bakışlarım Carter'a geri dönüyor. "Hm?"

O korkunç rüyanın anısında kayboluşumu izliyor, ben de silkinip kahvemden bir yudum alıyorum.

Ona ne düşündüğümü söyleyemediğim , "Brianna ve Cartwright arasında bir şey var mı?" diye soruyorum.

Carter kahvesinden bir yudum alarak başını sallar. "Pek sayılmaz. Sadece sıkıldıklarında ya da yalnız olduklarında. Bazen ikisi de bekar olduğunda takılıyorlar."

"..." dediğinizde de böyle miydi?

"Aşağı yukarı." Belli belirsiz gülümsüyor. "Cinsel açıdan sizin kadar çekingen değiliz."

"Evet, fark ettim," diye katılıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece alışık olduğum bir şey değil, hepsi bu."

Eve döndüğümde annemin kızgın olması muhtemel. Telefonumu geri aldığımda ondan yarım düzine mesaj aldım, iyi olup olmadığımı bilmek istiyordu, bu yüzden ön kapıya geldiğimde zaten hayatta olduğumu biliyordu.

Yine de kızgın değil. Beni bırakan o olduğu için geceyi Carter'la geçirdiğimi biliyor ve hâlâ onun kurtuluşumuz olduğu fikrine takılmış durumda. Ona hiçbir şey söylemedim. İstesem bile zaman yok. Carter'la kahve içmek beni ciddi şekilde geciktirdi ve tekrar kapıdan çıkmadan önce duş alıp giyinmek için zar zor zamanım oluyor.

Bütün sabah zihnim bulanıktı. Carter elinde çiçeklerle ya da Erika'yla dolabıma gelmiyor; aslında tarih dersine kadar onu hiç görmüyorum.

Bay Hassenfeld elinde bir yığın notlandırılmış kâğıtla yaklaşıp benimkini masamın yüzeyine kaydırduğında ve "Ders bittiğinde bir dakika kal" dediğinde hâlâ kafam oldukça bulanıktı.

Kalbim karnıma doğru kayıyor. Kafam karışıyor ama yine de başımı sallıyorum. O geçer geçmez notumu görmek için kâğıdı açıyorum.

C-

Göğsümdeki gerginlik nefes almamı zorlaştırıyor. Daha önce kendi ödevlerimden birinde hiç C notu görmemiştim, hele bir de *eksi* eklenmişse. Bunu nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum.

Sis dağılıyor ama alarm devreye giriyor. Kendime bunun sadece bir sınav, sadece bir not olduğunu, bu sınıftaki genel notumun tek bir C'ye dayanacak kadar güçlü olduğunu söylüyorum ama yüzüm adrenalin ve utançtan yanıyor.

Sınıfın geri kalanında oturmak, çivi yatağında oturmak ve hareket etmemeye çalışmak gibi. Bir andan diğerine mücadele ediyorum, bir saniye öğretmene daha fazla dikkat ederken, bir saniye sonra kaçırdığım bir sorunun doğru cevabını bulmak için ders kitabıma bakıyorum. Sorun şu ki, bu bölümü okuduğumu bile hatırlamıyorum. Okuduğumu biliyorum ama ne zaman okuduğumu da biliyorum ve konsantre olamıyorum.

Ders nihayet sona erdiğinde, ben hariç herkes kapıya yöneldi. Bay Hassenfeld'in masasına yaklaşıyorum. Carter yanımdan geçerken soru sorarcasına kaşlarını çatıyor ama onu görmezden geliyorum.

Bu gerçekten onun hatası.

Öğretmen son öğrenci de çıkana kadar bekliyor, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve avucumda sıkıca tuttuğum kâğıda başını sallıyor. "Ne oldu Zoey?"

Yüzümün tekrar ısındığını hissederek başımı sallıyorum. "Bu bir tesadüftü," diye onu temin ediyorum. "Bazı kişisel sorunlar yaşıyordum. Kafamı toparlayamadım. Bu sınav için çalıştım. Söyleyemeyeceğini biliyorum ama ben . Ama çalıştım.

Sorun şu ki, hafızam... bir türlü çalışmıyordu. Konsantre olamıyordum, hiçbir şeyi aklımda tutamıyordum. Ben..."

"Dikkatim dağıldı," diyor nazikçe ama bilerek.

Dikkat dağınıklığı sunabileceğim en yakın açıklama, bu yüzden başımı sallıyorum. Boğazım veremediğim tüm nedenlerle tıkanmış durumda ama şu anda hiçbirinin önemi yok.

"Bak Zoey, kafası çalışan zeki bir kız olduğunu biliyorum ama hayatlarının bu döneminde çok büyük hatalar yapan pek çok zeki kız gördüm ve umarım sen onlardan biri olmazsın. Son zamanlarda işlerin senin için kolay olmadığını, kendini savunduğun için Jake'in takımdan uzaklaştırılmasının diğer çocukların hoşuna gitmediğini biliyorum. Ama burası sadece lise. Bundan sonra kocaman bir dünya var ve sen harika şeyler başaracaksın. Lise son sınıfta bir grup sporcunun nasıl davrandığı senin için önemli bile olmayacak. Jake Parsons Lube Stop'ta yağ değişimi yapıyor olacak ve sen de dünyayı ateşe veriyor olacaksın. Hedeflerini gözden kaırırma Zoey. Onların dikkatini dağıtmasına ve seni doğru yoldan saptırmasına izin verme."

Yutkunuyorum, bir yanıt veremiyorum. Bay Hassenfeld'in beni fark ettiğini hiç düşünmemiştim, bu yüzden ondan geleceğim için böylesine tutkulu bir savunma duyduğuma şaşırdım.

Yanıt vermemi beklemeden öne doğru eğildi ve masasının üzerindeki bir dosyayı açtı. "Al bunu. Bu ekstra kredi. Geleceğini mahvetmeyi seçersen sana şans vermeye devam etmeyeceğim," diye beni uyarıyor. "Ama herkes arada bir hata yapar ve daha önce birkaç gün hasta olduğunu biliyorum, bu yüzden sınavda kaybettiğin krediyi geri almana yardım etmek istiyorum."

Rahat bir nefes alarak kâğıdı aldım ve ona "Bir daha olmayacak. Çok teşekkür ederim."

Bay Hassenfeld benimle ödevin üzerinden bir dakika daha geçtikten sonra nihayet öğle yemeğine gitmek için serbest kalıyorum. Sınıftan çıkarken kendimi Hester Prynne'in göğsünde kırmızı bir harfle kasabada yürümesi gibi berbat hissediyorum. Etrafta utancıma şahit olacak kimse yok ama ben görüyorum ve önemli olan da bu. İçimi yakıyor, Bay Hassenfeld'in görüşlerinin en kötüsünü seçiyor. Yaptığım tüm hataları. Lisedeki aptalca şeyler yüzünden geleceğimi mahvetme ihtimalim. Tek bir sınavdan tek bir C almak dünyanın sonu olmayabilir, ancak son zamanlarda verdiğim tek kötü karar bu değil. Dün gece bir yabancınn evinde sarhoş oldum.

Carter Mahoney. Aynı baş belası bekaretimi aldı ve prezervatif takma zahmetine bile girmede.

Sınıf arkadaşlarımda ne düşündüğü umurumda değil ama sınıfa hamile olarak gelirim Bay Hassenfeld'in yüzünde oluşacak hayal kırıklığını düşününce kendimi berbat hissediyorum.

Ne kadar yazık. Önünde çok parlak bir gelecek vardı.

Ellerim titreyerek telefonumu cebimden çıkarıyorum. Doğum kontrolü için randevu almam gerekiyor. Carter'la bir daha asla yatmamalıyım. I need to-
"Zoey."

Carter.

Kafamı kaldırıyorum ve onun kafeteryadan bu yöne doğru yürüdüğünü görüyorum. Hafif bir endişeyle kaşlarını çatarak, "Bu da neydi böyle?" diye soruyor.

"Oh, önemli bir şey değil. Bay Hassenfeld sadece bana aptallık edip kendi hayatımı mahvetmemem gerektiğini hatırlatmak istedi."

Carter bir kaşını kaldırıyor, ciddi olup olmadığından emin değil. "Bu acımasız kaderden nasıl kaçınılacağına dair özel talimatlar verdi mi?"

Testi görebilmesi için buruşuk kâğıdı kaldırıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Bu hemen sonra yaptığımız test..." Başımı sallıyorum, kelimeleri yutuyorum. "Konsantre olamadım. İyi yaptığımı sanıyordum ama çuvalladım."

Carter, bakışları testten tekrar yüzüme kayarken, "Sadece bir C," diyor. "Yani, harika değil ama dünyanın sonu da değil. Seni *bunun* için mi kenara çekti?"

"Bu benim ilk C'm. *Hiç*. Tüm eğitim tarihim boyunca hiç..."

Koyu renk gözleri genişliyor. "Ciddi misin? Bir kere bile mi?"

"Prezervatif kullanmadın," diye atıldım, biraz çılgınca. "Prezervatif kullanmayacaksan benimle seks yapamazsın. Senin için önemli değil, sonuçlarına sen katlanmayacaksın ama ben katlanacağım. Sen hayatımı mahvedip Columbia'ya gideceksin ve beni bir daha hiç düşünmeyeceksin; sen mezun olup bir eş alacaksın, beni hiç tanımayacak bir ailen olacak ve ben burada tek başıma kalacağım, iki işte çalışıp devlet üniversitesi derslerime çalışamayacak kadar bitkin olacağım ve cimri küçük Carter klonum şüphesiz tüm zamanımı ve dikkatimi isteyecek."

"Vay canına," diyor Carter, koridorlara göz gezdirdikten sonra bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni okulun çıkış kapısına doğru çekiyor. "Bugün bizimle oturman gerektiğini söyleyecektim ama o konuşmadan sonra sanırım

Biraz hava almalısın. Bunlar münferit olaylar Zoey. Baktan bir not, prezervatifsiz bir sikiş. Hayatını mahvetmeyeceğim. Biraz aşırı tepki veriyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Birine 'aşırı tepki veriyorsun' demek hiç birinin aşırı tepki vermesini *engelledi* mi?" diye sordum. "Benim tecrübelerime göre, bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor."

Kapıyı iterek açıp beni içeri sokarken rahatça başını sallayarak, "Haklısın, bu vasat bir not için gayet yeterli bir yanıt. Daha önce ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Mesele sadece değil," diyorum ona, okulun önündeki beton zeminde durduğumuzda. "Sen ve ben tamamen farklı insanlarız. Tüm bu ayrıcalıklara sahipsin, bu yüzden belki sana o kadar da büyük bir sorun gibi görünmüyor, ama düşersen beni tutacak kimse yok. Yastık yok; sadece yere çarpacağım. Hata yapma lüksüm yok, çünkü bu bana buradan çıkmak için sahip olduğum tek şansa mal olabilir. 4.5 not ortalamam var, Carter. Sence kışımı yırtarak çalışmaktan zevk aldığım için mi? Hayır, değil. Çünkü burslar bu lanet şehirden kurtulmak için tek şansım. Ülkenin en iyi okullarından birine altın biletim yok, olsa bile bunu ödeyecek zengin bir ailem yok - dünya benim istiridyem değil. O kadar emek verdiğim her şeyi bir adam için heba etmeyi göze alamam."

Söylediklerimin kabalığı ve Carter'ın saldırıya uğradığını hissettiğinde savunmaya geçme eğilimi göz önüne alındığında, bunun iyi bitmesini beklemiyorum. Aslında, benden ayrılmasını ve 12 saatten kısa süren bu ilişkinin muhtemelen ilişkiler tarihindeki en kısa ilişki olmasını bekliyorum. Bekâretimi böylesine tek kullanımlık bir şeye verdiğim için dehşete düşüyorum ama bu, bir yıl sonra onun için daha da fazla şeyden vazgeçersem hissedeceklerimin yanında hiçbir şey.

Kayıplarımı azaltmanın zamanı geldi, sırf zaten amaçladığımdan daha fazla yatırım yaptığım için bu işe daha fazla enerji harcamamalıyım.

Sakince, "Bitti mi?" diye sorar.

Biraz sönük bir şekilde başımı salladım ve yere baktım. "Evet. İşim bitti."

"Tamam." Carter bir an duraksadı, sonra "Neden gidip yemek yemiyoruz?" dedi.

Ona boş boş bakıyorum. "Öğle yemeği mi?"

"Acıktın. Yemeğe ihtiyacın var.," diyor, arabasına doğru başını sallıyor, sonra o yöne doğru gidiyor, benim de onu takip edeceğimden emin.

Ayaklarım beton zemine basmaya devam ediyor. "Dersleri ekmeyeceğim."

"Öğle yemeği bittiğinde seni alacağım," diye sesleniyor.

Bir adım bile atlamadığı için ona yetişmek için biraz daha hızlı gidiyorum. Yolcu kapısını açıyor, binmem için işaret ediyor, sonra sürücü tarafına yürüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Bir kızartmayı peynir sosuna batırıyorum, sonra ketçap havuzunda sürüklüyorum ve patates kızartması teknemde peynirli ketçap evliliği yaratıyorum.

"Eskiden mükemmeliyetçiydim," diye açıklıyorum, patlamamı açıklamam gerektiğini düşünerek.

Carter alaycı bir ifadeyle, "Tanrı'ya şükür bunun üstesinden gelmişsin," diye karşılık veriyor.

"Sana bağırarak istememiştin," diye ekliyorum. "Gerçi o sınavda başarısız olmam büyük ölçüde senin suçun."

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Özür dilerim."

"Prezervatifin olmaması da senin hatandı. Senden durmanı isteseydim bile, eminim durmazdın."

Carter onaylama ya da reddetme zahmetine girmeden bir kızartma alıyor ve peynirli ketçabıma batırıyor. "Eğer bu kadar endişeleniyorsan sana ertesi gün hapı alacağım."

Koltuğuma geri oturarak, "Neden bu kadar sakınsın?" diye sordum.

Carter bana temkinli bir şekilde bakıyor, içkisini dudaklarına götürürken duraklıyor. "Sakin olmamı istemiyor musun?"

"Muhtemel hamilelik konusunda sana bağırman ve hayatımı mahvettiğin için seni suçlamam karşısında vereceğin doğal tepki hiç de sakın görünmüyor - özellikle de yepyeni bir ilişkiye başlayalı birkaç saat olmuşken. Şu anda tepelere doğru kaçıyor olmalıydın."

Carter omuz silkerek içkisinden bir yudum alıyor ve sonra şöyle diyor: "Bazen azar ışıtmak kız arkadaş paketinin bir parçasıdır. Neye imza attığımı biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bana bağırman *için* sana birçoğundan daha fazla neden verdim, bu yüzden muhtemelen zamanı geçmişti." İçki bardağını yere bıraktı ve bana baktı. "Korkuyorsun. Korktuğun için sana kızmayacağım."

"Korkmuyorum," diye karşılık veriyorum, içgüdüsel olarak. Hızımı alamayıp, "Ne demek korkuyorum?" diye soruyorum.

"Sınavdan korktun ama bana başlamanın nedeni bu değildi. Bu sadece senin soğukkanlılığını bozan bir şeydi. Benim hakkımda seni korkutan her şeyi küçük adımlarla anlattın. Sanırım sonunda resmin tamamına sahip olabilirim." Bir kızartma alıp bana doğrultuyor. "İlginçtir, o testi neden olan olay artık listede bile değil. Eğer varsa, bu son madde ve sadece bana zaten kızgın olduğun ve sebep aradığın için eklenmiş. Garip ama güzel. Benim için iyi oldu. Seni çıldırtan her şeyin kablosunu kesebilirim, ama bunu kesmek zorunda kalsaydım, sen de diğer kızlar gibi olurdun. Değilsin, bu yüzden benim için daha değerlisin ve rahatlamalısın. Senden kurtulmak için acelem yok, başka biriyle ilgilenmiyorum ve hayatını mahvetmeyeceğim. Belki biraz değiştirim ama mahvetmem."

"Şimdi bunu söylemek senin için kolay," diye mırıldandım. "Yenilmez olduğunu düşünüyorsun. Bütün gün zihnimde dans eden tulum görüntüleri vardı. Riskli seksin stresini kaldıramam. Bunu tekrar yapamayız. Doğum kontrol hapı ya da iğne gibi bir şey kullanacağım ama etkisini göstermesi bir ayı bulur, o yüzden öngörülebilir gelecekte seks yapacaksak bu işi bitirmelisin."

"Yenilmez olduğumu düşünmüyorum," diye katılmıyor. "Sadece beni senin kadar korkutmuyor. Bunu aynı şekilde görmüyoruz. Siz kazara hamile kalmayı otomatik olarak hayatınızı mahvedecek bir şey olarak görüyorsunuz. Ben öyle görmüyorum. Seni hamile bırakmaya çalışmadığım kesin ama eğer böyle bir şey olursa kendimi köprüden aşağı atmam."

"Hayır, *beni* köprüden aşağı atarsın," diye mırıldandım ona.

Carter sırtıyor. "Ben de seni köprüden aşağı atmazdım. Pek çok açıdan pisliğin tekiyim ama konu çocuklar olunca öyle değilim. Çocukları severim. Eğer seni hamile bıraksaydım, sorumluluğu üstlenirdim. Kaçıp gitmezdim ve seni burada köle gibi çalışıp 'Carter klonuma' tek başına bakarken bırakmazdım. Zaten sen de devlet üniversitesine gidemeyecek kadar zekisin," diye ekliyor küçümseyerek.

"Sadece ilk iki yıl için," diye savunuyorum. "Paradan tasarruf etmek için. Zaten sadece genel eğitim dersleri alacağım, sonra son iki yılda başka bir yere transfer olacağım."

Carter'ın kaşları kalkıyor. "Bekle, bu senin gerçek planın mı? Sadece genç anne korku senaryon değil, *gerçekten* ne yapmayı planlıyorsun?"

"Başka bir yerden tam burs alamazsam, evet. Yani, hala bunu umuyorum ama eğer olursa ezilmemek için gerçekçi olmaya çalışıyorum."

olmuyor. Mali yardım olmadan eyalet dışındaki okulların harçlarını karşılayamam. PA'da sınıflarının ilk yüzde 10'unda yer alan öğrencilerin ücretsiz yolculuk yaptığı bir okul var. Baktığım tüm okullar arasında bana en uygun olanı o gibi görünüyor, bu yüzden oraya gidebileceğimi umuyorum. Kampüs de çok güzel. Sonbaharda tüm ağaçların olduğu fotoğraflarını görmelisin." İç çekiyorum. "Kuzeyde bir okula gitmeyi çok istiyorum."

"Sonbahar benim de favorimdir," diye katılıyor. "Hiç kuzey sonbaharını yaşadın mı?"

Başımı salladım. "Ben hep burada yaşadım. Hiç ziyaret bile etmedim. Annem 18. yaş günümde bana New York'ta bir hafta sonu sürprizi yapmak istedi ama bunu gerçekleştirecek kadar para bulamadı."

"Bu berbat. New York'ta bir hafta sonu ilk ziyaret için uzun değil ama hiç yoktan iyidir. Nerede kalmayı planlıyordunuz?"

"Bilmiyorum," diyorum, sepete bakıp yemeye devam etmek isteyip istemediğimi tartışarak. "O kadar uzağa hiç gitmedik. Manhattan'da bir yerlerde sanırım."

"Sezon bittiğinde ziyarete gideceğim. Sen de benimle gelmelisin."

O bunu söylerken bir şey yiyip içmediğime seviniyorum çünkü gerçekten boğulabilirdim. "Seninle gelmek mi? Birkaç ay içinde mi? New York'a mı?"

Birkaç ay sonrası için plan yapmak çok da önemli değilmiş gibi başını sallayarak, "Evet, neden olmasın? Ben zaten gideceğim ve yanımda biri olursa daha eğlenceli olur. Sana şehrin o köşesini gezdirebilirim, kampüsü gösterebilirim. Daha önce de okul ziyaretlerine gitmiştim ama bu sefer daireyi kontrol etmem ve bazı evrakları imzalamam gerekiyor."

"Ne dairesi? Columbia sana kendi daireni mi ayarlıyor?"

"Hayır, Columbia değil. Ailem için. Bu benim mezuniyet hediyem."

Gözlerimi kırıştırtarak, "Mezuniyet hediyen New York'ta bir daire mi?" diye tekrarladım.

Sanki bu normal bir hediyeymiş gibi, rahatça bir patates kızartmasına uzanıyor. "Babam oldukça iyi bir anlaşma yaptı. Çirkin bir boşanma. New York'ta emlak her zaman iyi bir yatırımdır," diyor ben bakmaya devam edince. "Okula 10 dakikalık yürüme mesafesinde ve uzun yıllar orada kalacağım için satın almak kiralamaktan daha mantıklı. Biz kiracı değiliz."

Oğlunuza New York'ta bir daire alabilmeyi hâlâ aklım almıyor, "Sanırım New York'ta dört yıllık kira

oldukça pahalı olur. Bu yazları eve gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Sadece dört yıl değil. Mezun olduktan sonra Columbia Hukuk'a gitmeyi planlıyorum. Ziyaretler için eve geleceğime eminim ama bütün yaz değil. Orada bir hayatım olacak, burada değil. New York evim; Teksas ise sadece bir mola yeri."

Az önce söylediklerinin her kısmı *yoğun* bir inceleme için yem niteliğinde, ancak ben ilk kısmın mutlak komikliğine takıldım. "Az önce Columbia Hukuk mu dedin?"

Kahverengi gözleri ortak bir eğlenceyle ışıltıyor. "Ben yaptım."

"Hukuk fakültesine gidiyorsun," diye tekrarlıyorum, şaşkınlıkla. "Hukuk fakültesine *hukuk fakültesi* mi?"

Bana sırtarak, "Bu doğru. Duruşma avukatı olacağım. Beklediğiniz gibi değil mi?"

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Muhtemelen nedenden dolayı uygunsuz bir tepki ama kendime engel olamıyorum. Nefesimi tuttuğumda bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Gülüşümden rahatsız olmadığını görünce soruyorum: "En azından kötü adamları sen mi kurtaracaksın, yoksa onları içeri tıkan sen misin? İkiyüzlülüğünün ne kadar derin olduğunu bilmek zorundayım."

"Bunun farkında olmam gerçekten ikiyüzlülük sayılır mı?" diye karşılık veriyor. "İkiyüzlülerin çoğu inkâr içindedir, neden özel olduklarını ve kuralları çiğnemenin onları kötü bir insan yapmadığını saçma sapan gerekçelerle ve boş nedenlerle açıklarlar. Kötü şeyler yapan ama hala iyi olduklarına *inanmaya* ihtiyaç duyan insanlar ikiyüzlüdür. Ben öyle biri değilim. Ben kendime böyle yalan söylemem. Geceleri uyumak için eylemlerimi haklı çıkarmak zorunda değilim. Davranışlarım için başkalarını suçlamam ya da adil olmadığım halde adilmişim gibi davranmam. Berbat durumda olduğumu biliyorum, sadece umurunda değil."

İçimi çekerek ona, "Utanmazsın. Sanırım senden hoşlanmamın nedenlerinden biri de bu."

"Muhtemelen. Birçoğundan biri," diye yarı şaka yapıyor.

"Oh, çok fazla," diye alaycı bir şekilde katılıyorum. "Tüm nedenleri takip etmek imkansız. Gerçekten hepsi için bir hesap tablosu tutmalıyım. Her aklıma geldiğinde güncellemeliyim."

Sırtarak son kızartmayı kapıyor ve ayağa kalkarken peynirli ketçap karışımına doğru sürüklüyor. "Tam bir ineksin."

"Sosyopat olmaktan iyidir," diyorum ona, çöplerimizi toplayıp çöpe atmaya götürürken izliyorum onu. İçkimi alıp onu takip ediyorum ve gitmeden önce bitirebilmek için hızlıca birkaç yudum alıyorum.

Carter omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sana daha önce de söyledim, ben bir sosyopat değilim."

"Sen anormal bir şeysin," diyorum ona.

"İç dünyamı insanlardan koruyorum, hepsi bu," diyor. "Onlara yutmaları daha kolay bir şey veriyorum, çünkü ihtiyaçları olan şey bu. Böylece herkes mutlu olur."

Benim için kapıyı açarken başımı sallıyorum. "Herkesi mutlu edemezsin. Bu imkânsız. Eğer denersen, eninde sonunda kırılırsın."

"Şey, boş bir sınıfta neredeyse bir kıza tecavüz ediyordum. Bu sayılır mı?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve çenem düşüyor. Ona kocaman gözlerle bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor ve sanki bana yaptıklarından bahsetmek önemli bir şey değilmiş gibi arabasına doğru ilerliyor. Arkasından giderken, "Vay canına, buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum" diyorum.

Kesinlikle ahlaksız olduğu için, ilk karşılaşmamızı hatırlatan bu anıyı arabamın kapısının önünde durarak, beni kendine çekmek için bir kolunu belime dolayarak ve bana uzun bir öpücük vererek takip ediyor.

Görünüşe göre benim ahlaksızlığım da onunkiyle aynı seviyede olduğu için kollarımı boynuna dolayıp onu öpüyorum ve kendime onun şefkatinin sarhoş edici izin veriyorum. Serbest kalan eli yüzümü kavıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Dili benimkine karışıyor ve damarlarıma elektrik akımı gönderiyor. Birden aklıma dün geceye dair düşünceler geliyor, vücudumdaki ellerine dair anılar, içimdeki uyarılmanın gerginliği, kendini içime ittiği zamanki o inanılmaz dolgunluk.

O gerginlik geri geldi, bükülüyor ve çekiştiriyor. Carter'ın belimdeki kolu gevşiyor ve eli aşağı iniyor, böylece beni öperken kıcımlı kavrayabiliyor. Ağzına karşı nefes nefese kalıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve çok uzaklaşmadan öpüşmeyi kesmek için parmak uçlarımdan aşağı iniyorum.

Biraz düzensiz nefes alarak ona "Okula dönmemiz gerek" diyorum.

Kabul etmek yerine yüzümü okşuyor ve bana kısa bir öpücük daha veriyor. "Ya da seni şimdi arka koltukta becerebilirim ve *sonra* okula geri dönebiliriz," diye öneriyor.

Hafifçe gülümseyerek başımı sallıyorum ve kucağından iniyorum. "Vakit yok. Bay Fitz bekliyor."

"Bay Fitz benden hoşlanıyor," diye ısrar ediyor Carter ama uzaklaşmama izin veriyor. "Ona futbolla ilgili bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu söylesem, eminim tüm dönemi atlamana izin verir."

"Deneme bile, Mahoney. Notlarımı de benim için yeterince kötüsün. Eğer not ortalamamı düşürürsen, sırf seni engellemek için Columbia'ya kadar peşinden gelirim. Gittiğin her yerde seni takip edeceğim ve tüm potansiyel eşlerine küçük bir penisin olduğunu söyleyeceğim."

"Bu doğru değil," diye .

"Ama bunu asla bilmeyecekler, çünkü yöntemlerim o kadar etkili olacak ki ondan çok ama çok uzak duracaklar. Görsel yardım için bir Tootsie Roll getireceğim. Varlığınızın baş belası olacağım ve sonra şöyle diyeceğim: 'Not ortalamamı korumama izin vermeliydiniz, o zaman şu anda PA'da üniversitede olurum, ama hayır.'"

Carter sırtarak beni tekrar belimden yakalıyor ve arabasına doğru bastırıyor. "Planında küçük bir kusur var prenses."

Beni sırtımdaki sıcak metale çarpmasına izin veriyorum. Göğüslerimiz birbirine değene kadar eğilirken bakışlarını tutarak soruyorum, "Öyle mi? Bu da ne?"

"Kimse sikime ilgi göstermiyorsa, boşluğu senin doldurmanı sağlayacağım."

Bana 'beni yapacağını' söylediğinde içimde bir heyecan yaratmamalı, çünkü o o ve gerçekten yapacağını biliyorum. Yine de beynimde bir şeyleri çarpıtmış gibi görünüyor, çünkü bu kadar sapıkça bir şey söylediği için onu itmek yerine, bacağımı kalçasına dolamak ve onu daha da yaklaştırmak istiyorum. Kalçalarımı ayırmak ve onun sıcaklığını hissetmek istiyorum. Onunla oynamak, onu kışkırtmak, devam etmesini ve yapmasını söylemek istiyorum.

Ama , çünkü gerçekten derse gitmem gerekiyor.

"Belki de başından beri şeytani planım buydu," diye hafifçe takılıyorum.

"Belki de öyleydi." Carter gülümsüyor ve elinin tersini çenemin kıvrımında gezdiriyor. "İyi oynadın, Ellis. Umarım küçük yazıları okumuşsundur. Şimdi kendini canavarla birlikte bir kafesin içine kilitledin."

"Sorun değil," diye şaka yapıyorum, dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce. "Kalın bir derim var ve beni ısırmandan hoşlanmaya başlıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Yanımdaki orta yaşlı adam sezon başladığından beri Longhorns formasını yıkamadı. Yıkarsa takımın galibiyet serisinin bozulacağından korkuyor. Her ayağa kalkıp sahadaki çocukları cesaretlendirmek için seslendiğinde bana doğru yayılan hafif misk kokusundan formasının yıkanmamış olduğunu tahmin edebilirdim ama bunu biliyorum çünkü ikimiz de burada yalnız olduğumuz için yavaş anlarda benimle sohbet ediyor.

Grace'in Carter hakkında bildiklerini düşününce, bu akşam benimle maça gelmesini istemek doğru gelmedi. Grace futbolla hiç ilgilenmediğimi ve Jake'le olanlardan sonra asla maça gitmeyeceğimi biliyor. Yine de burada tribünde oturuyorum, tırnaklarım maviye boyalı ve üstümde Longhorns atleti var. Kesinlikle kendime ait bir atletim yoktu ama Carter okuldan sonra bana bir tane getirmiş ve takım kıyafetlerine ihtiyacım olduğunu söylemişti.

Futbol umurumda değil. Hâlâ tüm bunlardan nefret ediyorum. Ama destek olmak istiyorum, o yüzden burada oturuyorum.

Takım gol falan atmış olmalı çünkü yanımdaki adam ayağa fırlıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor. Kalabalığın gürültüsünden korunmak için kulaklarımı kapatarak ırkiliyorum. Önce sahaya, sonra da skor tabelasına bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hâlâ zaman var, yani maç bitmemiş olmalı. Sanırım skor değişti ama daha önce ne olduğuna pek dikkat etmemiştim.

Gerçekten biraz araştırma yapmam ve en azından oyunun nasıl bölündüğünü ve puanlamanın nasıl işlediğini anlamam gerekiyor. Futbolun dört çeyrek olduğunu düşünüyorum ama dürüst olmak gerekirse tam olarak emin değilim.

Metal sırayı iterek sıranın dışına çıkıyorum ve beton basamaklardan aşağı iniyorum. Maçın futbol yönüne biraz ara vermem gerekiyor, bu yüzden büfeye gidip içecek bir şeyler alacağım. Carter maçtan sonra hepimizin yemeğe gideceğini söylüyor, bu yüzden kendime bir şeyler atıştırmayacağım, ama o kadar sıkıldım ki, sırf yemek yemek bana yapacak bir şey vereceği için yemek yemek istiyorum.

Teknik olarak, çantamda bir kitap getirdim ve oyun aralarında birkaç bölüm okuyabileceğimi umuyordum. Ancak tribünler çok gürültülü ve *ne* zaman çantama baksam ve onu çıkarmayı düşünsem, kaçınılmaz olarak Carter'ın bana baktığı an olacağını fark ediyorum. O zaman bütün maçı kitap okuyarak geçirdiğimi ve altın kol olayına dikkat bile etmediğimi düşünecek.

Atarken ne yaptığını gerçekten anladığımdan değil. İyi bir pasla boktan bir pası ayırt edemiyorum. Elimdeki tek barometre gürültü seviyesi. Kalabalık çığına döndüğünde, iyi bir şey olduğunu anlıyorum. Sessiz olduklarında, sanırım değil.

İmtiyaz standına gittiğimde sırada iki kişi vardı, ben de beklerken Grace'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Yarın sabah erkenden kiliseye gidip sepetlerdeki son rötuşları yapmam gerekiyordu ama Grace bu gece gitmeye ve bir başlangıç yapmaya karar verdi. Nasıl gittiğini öğrenmek için beklerken sırada ilerliyorum.

"Şey, lanetleneceğim."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla düştü ve Jake Parsons'a döndüm. Kalabalığın içinde değil de bankta olacağını tahmin ettiğim için onunla karşılaşmak aklımın ucundan bile geçmemiştir.

Bana gülümsüyor, eğlenen bakışları Longhorn kıyafetlerimin üzerinde geziniyor. "Seni buraya getirmek için cehennemin donması mı gerekti, yoksa Carter gerçekten o kadar iyi ve çoktan bacaklarının arasına girdi mi?"

Bu yorumdaki gerçeklik karşısında yüzüm alev alev yanıyor ama yine de gözlerimi ona dikiyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim Jake."

Elinde bir Longhorn su şişesi olmasına rağmen arkamda sıraya giriyor. Bana yaklaştığında nefesinin kokusuna , şişeye doldurduğu su değil. "Seni görmek her zaman güzel Zo."

Bir adım geri atma içgüdüleriyle savaşıyorum ama çok yakınımda. Jake benden uzun - Carter kadar değil ama yine de benden uzun - ve Carter gibi,

Kendini daha korkutucu göstermek istediğinde, boyunun her santimini kullanıyor.

"Pislik yapma," diyorum ona, ses tonum alçak. Onunla gerçekten sorun yaşamak istemiyorum ama artık silahsız değilim. Beni koruyacak kendi sesimden daha fazlasına sahibim - Carter'a sahibim ve onu kullanmaktan korkmuyorum.

Jake'in kolu omuzlarıma yerleşiyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Ben bir pislik miyim?"

"Kolunu omzumdan çek."

"Bu mı cinsel taciz şimdi?"

"Biliyor musun, Jake?" Ben de karşılık verdim. "Kendisine dokunmanı istemeyen bir kıza dokunmak acınası bir şey, adına ne dersen de. Acınası bir durum."

Mavi gözleri sertleşiyor, yaz mevsimi kadar sıcak okyanuslardan küçük buz parçalarına dönüşüyor. "Sadece ben olduğumda, değil mi? Carter'ın sen istemediğin halde sana çok fazla dokunduğunu hatırlıyor gibiyim ve şimdi onunla çıkıyorsun. Sanırım her şey bundan ne çıkarabileceğine bağlı."

"Kendine ihtiyacın şeyi söyle Jake," diyorum ona, kolunu . "Carter aynı zamanda senden çok daha ilginç biri, ama evet, tabii ki bunun ondan hoşlanmamla bir ilgisi olamaz."

"İlginçmiş, kıcımin kenarı. Ya parası ya da siki yüzünden farklı bir ve ikincisi için kendini satacağını düşünmekten nefret ediyorum," diyor Jake, biraz sırtarak atletime bakıyor ve başını sallıyor.

"Destekleyici oluyorum. Umurunda olmayan şeylerle ilgilenen biriyle birlikteyken yapacağın şey budur."

"Kendini savunmak zorunda değilsin, hayatım. Anlıyorum. Onun peşinden giden ilk kız kesinlikle sen değilsin, sadece bunu yapmayacak kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

Carter'ın peşinde olmadığımı, beni kovalayanın o olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama duruyorum çünkü bunun bir önemi yok. Sözlerim sağır kulaklara çarpacak. Jake çoktan kararını vermiş ve kendini inanması gereken bir hikâyeye satmış. Gerçek sadece önemsiz değil, aktif olarak ilgilenmediği bir şey.

Kendisinin ve Carter'ın benim üzerimde eşit haklara sahip olduğu ve *benim* arzularımın konunun dışında olduğu fikrine dayanması cinsiyetçi bir saçmalık, ancak bu konuda onunla konuşmaya çalışmanın bir anlamı yok. Carter'ın aksine Jake dar görüşlüdür ve ne olursa olsun kendisini iyi bir adam olarak görmeye kararlıdır. Davranışları göz önüne alındığında ne kadar çılgınca görünse de

Carter ikna edilebilir. Bir insan olarak büyüme ve gelişme için gerçek bir arzu ortaya çıkmazsa, Jake kaybedilmiş bir davadır.

Jake'e kaba davranışlarına rağmen şu anda ilgimi çekecek kadar zeki olmadığını söylemek -doğru olsa da- yardımcı olmazdı, bu yüzden cevap vermek yerine ona sırtımı dönüp tezgahdaki kişinin işini bitirmesini bekliyorum.

"Eğer onu siktiysen, şimdi senden sıkılacaktır. Seni de diğer sürtükleri gibi bir kenara atar," diye devam ediyor Jake, artık onunla konuşmak istemediğime dair işaretimi görmezden gelerek. "Yaptığı şey bu. Sen bir yenilikten başka bir şey değildin, çivilemek istediği küçük bir bakireydin. Eğer bundan vazgeçersen, ilgisini çekecek hiçbir şeyin kalmaz."

"Aslında, bekaretimden bağımsız olarak sunacak çok şeyim olduğunu düşünüyorum, ama cinsel hayatım sizi ilgilendirmez, bu yüzden..."

"Bu senin sorunun," diyor durarak. "Kendini çok beğeniyorsun."

"Bir erkeğe orgazmdan daha fazlasını sunabileceğimi düşünmek kendimi beğenmişlik değil, bir peçete halkasından daha sağlıklı bir özdeğer duygusuna sahip olmaktır." Bakışlarına karşılık vererek, "Belki de bana bir çift meme ve vajinadan daha fazlası olarak baksaydın, ilgimi çeken kişi *sen olurdun*. Ama bakmadın. İlgiyi çekmedin. Daha açık konuşamam. Devam et."

Kendine rağmen gülerken, "Rahat bir peçete halkası mı?" diyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak soruyorum: "Bütün penisler o kadar kalın değil mi? Üzgünüm, ben sadece Carter'inkini gördüm."

Şimdi gülümsemesini kaybediyor.

Alkol onu sağduyudan ziyade yaralı egosuyla hareket etmeye zorluyor ve beni belimden tutarak yanına çekiyor. "Öyle mi? Benimle gel, seni başka biriyle tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama gerginliğimi belli etmiyorum. "Bırak beni. Bu gece sınıfta tek başına savunmasız bir kız değilim, Jake. Eğer bu sefer ellerini üzerimden çekmezsen, Koç'a değil, Carter'a söylerim. Beni tehdit ettiği zamanı hatırlıyor musun? Seni becermek istemiyor, o yüzden senin için tehditlerinin daha da az hoş olacağına bahse girerim."

"Onu parmağında bu kadar sıkı oynattığını mı sanıyorsun?"

"Neden beni ?" meydan okuyorum.

Jake başını sallıyor, kapüşonlu bakışları dudaklarıma düşüyor. "Çok gevezesin," diye mırıldanırken orada gördüğüm ilgiden hoşlanmıyorum.

Önümüzde bir kadın "Sıradaki!" diye sesleniyor.

Jake'le göz temasını kesiyorum ve önümdeki büfenin arkasında duran kadına bakıyorum. Jake beni bırakmak için kıpırdamıyor ama kadın onun da dikkatini çekmiş, ben de bu dikkat dağınıklığını kullanarak kolunu itip öne doğru bir adım atıyorum.

Kendime bir içki ısmarlıyorum ve Jake'e ilgi göstermeyi bırakırsam onun da gideceğini umarak bakışlarımı ileriye dikiyorum. Arkamı döndüğümde hâlâ orada durup durmayacağından emin değilim ama bu gece artık onunla uğraşmak istemiyorum.

Neyse ki yerime dönmek için arkamı döndüğümde gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

LONGHORNS ezici bir yenilgi alıyor: 42-14 ve seyirci çılgına dönüyor. Ben oraya gittiğimde okul gazetesinden Kasey Jones kenarda durmuş maçtan görüntülere bakıyordu. Maç sonrası çılgınlığın uygun görgü kurallarından tam olarak emin değilim. Ponpon kızlar takıma yakın oldukları için muhtemelen erkeklerle birlikte içeri giriyorlardır ama ponpon kız olmayan bir kız arkadaşın oyun kurucu erkek arkadaşını beklerken ne yapması gerektiğini bilmiyorum.

Bu yüzden Kasey ile oyalanıyorum ve Carter'ın beni fark edip bundan sonra ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyorum.

"Oh, bu iyi bir tane," diye mırıldanıyor.

Hiç düşünmeden, gizlice bakmak için eğildim. Carter'ın atışının ortasında çekilmiş bir fotoğraf ve evet, çok iyi bir fotoğraf. Sporcularla ilgilenmem bile, gerçekten, ama kaslı vücudunun o üniforma içindeki görünüşü, topu atmak için hazır bekleyen kolu... kahretsin.

Gözetlediğimi fark edince, daha iyi için önizleme ekranını çeviriyor. "Kendimi övmek gibi olmasın ama şuna bir bak."

Gülümseyerek ona, "Hayır, haklısın. Sırtını sıvazlamayı hak ediyorsun; bu çok güzel bir fotoğraf çekimi."

Ekranı geri çevirip kaydırırken başını sallayarak, "Bu çok iyi bir örnek," diyor.

"oldukça hoş," diye katılıyorum. "Konuşması da fena değil, ama her şey başarısız olursa en azından görünüşüne güvenebilir."

"Ve bir milyar dolar gibi. Sanırım iyi olacak."

Başımı sallayıp ona bakıyorum. Tam olarak onun tipine benzemiyor ama geçmişteki sevgililerinden sadece ikisini gördüm. "Arkadaş mısınız?"

Kıs kıs gülerek, "Carter'la mı? Tanrım hayır, benim varlığımdan haberi yok." Bir an duraksıyor, sonra diyor ki, "Peki ya sen? Bir futbol maçına gelecek cesareti nereden buluyorsun? Yani, kocaman kadın taşakların için tebrikler, ama nasıl?"

Bu gece radarın altında uçtuğumu düşünüyordum, bu yüzden şaşırdım ve nasıl devam edeceğimden biraz emin değilim. Yine de ses tonunda düşmanlık yoktu, bu yüzden cevap vermek için ağzımı açtım.

Ben fırsat bulamadan Carter koşarak yanıma geliyor, yüzünde boktan bir sırıtiş. Terli ve mutlu, beni belimden tutup tüm teçhizatıyla kendine doğru çekmekte tereddüt etmiyor.

"Gördün mü?" diye soruyor. "Sana daha iyi paslar attığımı söylemiştim. Maçı kazanmak için 71 yardalık bir gol pası mı? Hiç de fena değil, değil mi?"

Heyecanı dikkatimi çekiyor ve ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Latince de konuşuyor olabilirdin ama kazandığına sevindim."

Carter başını sallıyor, kara gözleri eğlenceyle parlıyor. Bana bir öpücük vermek için eğiliyor, sonra da "Sana futbolu öğretmem gerek" diyor.

"Bu konudaki eğitimim açıkça eksik," diye itiraf ediyorum.

Eli şefkatle yüzümü okşamak için kalkıyor ve beni tekrar öpüyor. "Soyunma odasına dönmem gerekiyor ama kısa zamanda çıkacağız. Bu gece Erika da gelse senin için sorun olur mu? Eğer istemiyorsan ona hayır diyeceğim."

Erika. söylersem kendimi kötü hissederim, o yüzden "Sana kalmış" diye karşılık veriyorum.

"Bu hayır demek," diye yorumluyor başını sallayarak. "Tamam, sorun değil." Beni tekrar öpüyor, sonra ben karşılık veremedim beni bırakıyor ve takım arkadaşlarının hâlâ kutlama yaptığı sahaya koşarak geri dönüyor.

Amigo kızların toplandığı yere bakıyorum ve Erika'nın beni süzdüğünü görüyorum. Ters ters bakma isteğime karşı koyarak dikkatimi Kasey'ye veriyorum ve Carter'ın az önce onu görmemiş gibi davrandığını fark ediyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Carter tanınmış biri ama kısa bir süre önce ben de onun göremediği toz zerreciklerinden biriydim.

Kasey bana bakıyor. "*Bu* nasıl oldu?" "Uzun hikâye," diyorum.

Kaşları kalkıyor, sonra düşüyor, sonra başını sallıyor. "Şey, dikkatli ol. Erika'nın kirli oyunlar oynadığı biliniyor. Geçen yıl bir maça gelip Carter'ın dikkatini çekmeye cüret ettiği için bir kızın lastiklerini patlattı ve ben de benzin deposundaki şekerin gerçek etkilerini karmelize ettikten sonra ortaya çıkardım.

Güzel bir araba parçası krem brüle yapıyormuş gibi resim öğretmeninin pistonları. Tabii ki o olduğunu bilmiyormuş gibi davranmak ya da onun gazabına uğrama riskini göze almak zorundaydım ama o şirretliği bir yarışma gibi görüyor ve kazanmayı hedefliyor."

"Evet, fark ettim," diye mırıldandım. "Erika'dan korkmuyorum." "Muhtemelen korkmalısın. O lanet olası bir deli."

Başımı yana eğerek, "Seni neden tanımıyorum?" diye sordum.

Yüzü kızarıyor ve alaycı bir gülümsemeye, "Belli ki aynı çevrelerde bulunmuyoruz. İki yıldır bu maçların fotoğraflarını çekiyorum ve eğer sıkıştırılırsam, takımdaki herhangi birinin benim adımı söyleyebileceğinden şüpheliyim."

Ne yazık ki bu doğru gibi görünüyor. Gözlerimi devirerek ona, "Gerçekten umursamaz olabiliyorlar, değil mi?" diyorum.

Başını sallıyor ama bakışları bana değil, arkama odaklanmış, gözlerinde bir parça endişe parlıyor. Nereye baktığını görmek için başımı çeviriyorum ve kâbustan fırlamış gibi bir şey görüyorum; Jake ve Erika yan yana yaklaşıyorlar.

"Gerçekten mi?" Mırıldanıyorum.

Erika kendini beğenmiş görünüyor. Bu iyi bir şey olamaz. Durduğunda bana sırtıyor. "Hey, dostum."

"Naber dostum?" Ben de karşılık verdim.

"Gelip bir merhaba diyeyim dedim. Ben gittikten sonra parti nasıldı?"

"Her nasılsa yine de eğlenmeyi başardık," diyorum ona.

"Eminim yapmışsındır. Bu geceki maçtaki varlığına bakılırsa, sanırım Carter'ı becerdin, ha? Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

Kaşlarımı çatarak, "Bu, erkek arkadaşım ile yakınlaşmama eşlik edecek tuhaf bir duygu gibi görünüyor," diyorum.

"Erkek arkadaş mı?" Gözleri açılıyor ve bana bakıyor ama üstün eğlence anlayışını koruyor. "Oh, tatlım. Seni çiğneyip tükürecek."

"Eğer öyleyse, eminim gösteriden keyif alacaksın," diye teklif ediyorum. Beni daha fazla meşgul etmesine fırsat vermek istemediğim için bir adım bile atmıyorum. "Her neyse, iyi tezahüratlar. Planlarım var, o yüzden-"

Gitmeme fırsat vermeden araya girerek, "Jake'le az önce ne konuşuyorduk biliyor musun?" dedi.

İç çekerek arkamı dönüyorum ve sıkı bir gülümsemeye karşılık veriyorum. "İkiniz de bu geceki grup toplantısına davet edilmediniz, belki de tüm arkadaşlarınızı kaybetmeden önce ikiniz de pislik gibi davranmayı bırakmalısınız?"

Erika'nın bakışları önce kararır, sonra keskinleşir. "Hayır, fahişe. Senin ne kadar şaşırtıcı derecede sapık olduğundan, biraz... mücadeleden ne kadar hoşlandığından bahsediyorduk."

Tek başına kelime seçimi bile beni sinirlendirmeye yetmezdi, ama gözlerinin karıştırmak üzere olduğunu düşündüğü boktan zevkle dans edişi... Jake *ona* gerçekten *söylemiş* olamaz, değil mi? Hepsi azgın pislikler gibi davrandılar. Bu kimseyle paylaşılacak bir hikaye değil, Erika'yla bile.

Devam ediyor, "Ve Jake'in aklına bir fikir geldi. Hepimiz Carter' çifte standartları olduğunu biliyoruz; etrafta sevişmesine izin var, sorun yok, ama kız arkadaşı? Oh, hayır. Ahlakın zirvesi olmalı, gerçek bir tek kişilik kadın."

"Carter'ın *ahlaki* değerlere o kadar takıldığını sanmıyorum ama yakınlarda bir yerde bir nokta varsa..."

"Carter hâlâ Jake'le flört ettiğini bilseydi sinirlenebilirdi. Brianna dün gece seni sarhoş ettiğini söyledi, o yüzden sana şimdiden ne yaptığını bilmiyorum, ama biliyor musun? Eminim kıskançlık ve öfkeyle daha da kötüleşiyordur."

Karşımdaki korkunç insana mutlak bir şok içinde bakarken çenem açık kalıyor. "Vay canına, Erika. Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "Lorraine seni ve Jake'i büfede birbirinize dokunurken ve göz göze gelirken görmüş. Ona "beni becer" bakışları attığını söyledi. Şimdi, Carter'ın sana cinsel tacizde bulunduğu iddia edilen biriyle romantik olarak ilgilenebileceğine asla inanmayacağını söyleyebilirim." Duraklıyor, bir elini kalçasına koyuyor ve sahte bir düşünceyle çenesine vuruyor. "Ama biliyor musun, belki de buna inanırdı."

Erika'nın o gün o sınıfta Carter'ın bana ne yaptığını gerçekten bildiği aklıma geldikçe göğsüm sıkışmaya başlıyor. Bu deneyimi içimde kilitli tutmakla ilgili bir şey - benimle o üç pislik arasında tutulan bir sır - başa çıkmayı kolaylaştırdı, ama şimdi sadece dışarıda değil, *Erika'nın* ellerinde.

Erika'nın fikirleri benim için bir şey ifade etmiyor ama onun bu bilgiye sahip olması beni hasta ediyor. Artık güvenli değil. Çenesini kapalı tutacak değil ya. Kötü deneyimimi bu şekilde istismar ettiği için Jake'in suratına yumruk atmak istiyorum ama bu nefes almamı gerektirir ve şu anda bununla mücadele ediyorum.

Bir flaş patladı ve Erika sıçradı, bakışları Kasey'ye kaydı, sanki o da Kasey'nin orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Ne oluyor be? Az önce fotoğrafımı mı çektin?"

Kasey başını sallayarak ekranına bakıyor. "Evet. Okul yıllığı için fotoğrafçılık yapıyorum ve senin çok güzel göründüğünü düşündüm. Benim hatam, aslında video fonksiyonunu daha önce açmıştım, yani... tüh. Neyse, seni yanlışlıkla Carter'ın kız arkadaşını tehdit ederken kaydettikten sonra, gerçekten harika bir fotoğrafını çektim. Çene yapın harika görünüyor. Görmek ister misin?"

Erika ters ters bakarak "Onu hemen sil" diyor.

"Um, hayır," diyor, pişmanlık gibi bir şeyle başını sallayarak. "Bu kız sizin tarafınızdan yeterince çamura batırıldı. Carter ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden ona gösterirsem ne yapacağını düşünmekten nefret ediyorum. Muhtemelen seni sosyal merdivenden o kadar aşağı indirir ki adımı öğrenmek zorunda kalırsın."

"Adını öğreneceğim, tamam." Erika güzel, öfkeli bir boğa gibi ters ters bakıyor ve ofluyor. "Buna pişman olacaksın. Bu sözümü unutma."

Yeni arkadaşımı hedef alması sesimi titretiyor. "Yerinde olsam yapmazdım. Bunu Carter'a anlatacağım ve Jake'le flört ettiğime inanmayacak ama video kanıtı olmasa bile beni tehdit ettiğine inanacak, özellikle de dün gece seni kızdırdığında söylediğin o yalandan sonra."

"Yalan değildi," diyor. "Yalan olmadığını biliyorsun, sadece şu anda at gözlüklerin var. Onlar düştüğünde kendini aptal gibi hissedeceksin ve o *beni sen* yokmuşsun gibi öperken uzaktan izleyen sen olacaksın."

"Neden onu geri istiyorsun ki? Kaba olmaya çalışmıyorum ama bana sana karşı ne kadar kötü olduğunu söyledi. Buna katlanacağını biliyor, bu yüzden değişmeyecek. Carter sadece mecbur kalırsa sınırlar içinde oynar ve sen zaten ona sınırların olmadığını gösterdin. Eğer seni bir kızla aldatırsa, ona kötü davranacaksın ve onu elinde tutmaya çalışacaksın. Bu delilik. Semptomu yabancılaştırmak hastalığı ortadan kaldırmaz."

Sözlerim onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. "farklı olduğunu mu ? Onu öylece bırakıp gittiğinde benimle yattığını *söylemiştim* ve sen dün gece *hâlâ* onunla yatıyorsun. Dahi bir genel not ortalamasına sahip olabilirsin ama kendini kandırma Zoey; konu Carter olunca benden daha zeki değilsin."

Bu durumu nasıl kavrayacağımı şaşırmış bir halde başımı sallayarak, "Bu tuhaf bir konuşma. İkimize de aptal diyorsun. Sadece beni aşağılamıyorsun, kendini de dahil ediyorsun."

"Ben aptal değilim, gerçekçiyim," diyor inatçı bir tavırla çenesini kaldırarak. "İşte bu yüzden Carter'ı elinde tutacak olan benim. Onunla ilgili gerçekçi olmayan beklentileriniz var ve o asla bunları karşılayamayacak. Seni hayal kırıklığına uğratır uğratmaz, sen onun saçmalıklarına inanmayı bırakıp geri çekilir çekilmez, seni bırakıp koşarak bana geri dönecek. Bu köpek ve midilli gösterisini daha önce de gördüm, Zoey. Sen ilk değilsin. Sonuncu da olmayacaksın. Ama *ben* olacağım."

Burada durup onu bir an daha dinlemek istemediğim için başımı sallıyorum. Kasey'yi de burada bırakamam, bu yüzden ona bakıyorum. "Fotoğraf çekmeyi bitirdin mi? Carter'la buluşmam lazım, gitsek iyi olacak."

Bir an boş boş bakıyor, sonra başını sallıyor. "Evet. Bitirdim."

Başımı salladım ve dönüp uzaklaştım. "Hadi o zaman."

Yetişmek için birkaç adım koşuyor, sonra yanıma geliyor. Yanakları pembeleşti ve iç çekerek bana, "Bunu yapmamalıydım. Erika'ya karşı durmak. Beni böbreğimden bıaklayacak."

Gülümseyerek ona, "Merak etme, Carter'a söylediği her şeyi anlatacağım. Ona beni savunduğunu söyleyeceğim. Eminim o da ona seni rahat bırakmasını söyleyecektir. Fark etmiş olabilirsin ama Carter'ın burada çok ağırlığı var, özellikle de o psikopatla."

Kasey, "Evet, görünüşe göre sürekli aldatılan Stepford karısı olmayı arzuluyor," diye gönüllü oluyor.

"Değil mi? Garip goller. Yine de böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum, aklıma giriyor" diye itiraf ediyorum, çünkü o da oradaydı. Belki de gerçeği açıkça göremeyecek kadar önyargılıyım, ama bu kızın duruma hiçbir yatırımını yok, bu yüzden belki de benim görmediğim bir şeyi görüyordur.

"Bunu anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bence sana gaz veriyor" diyor. "Kendisi de kıskanç bir kız arkadaş olduğu için beyninin o kısmına nasıl erişeceğini çok iyi biliyor. Hangi şüphe tohumlarını ekeceğini, en iyi zararı vermek için onları nasıl dölleyeceğini biliyor... Yani, bilmiyorum, Carter seni aldatıyor olabilir, ama ben olsam onun sözüne inanmazdım. Bu konuda kesinlikle yalan söyler. Seni yoldan çıkarıp bir hendeğe bile atabilir. Amigo kız delinin teki."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

CARTER bugün Mustang'ini okula bıraktı, ben de onunla geldim ve diğer herkes bizimle Cuma akşamı maçlarından sonra toplandıkları yakındaki kafede buluştu. Oraya vardığımızda her yer tıklım tıklımdı. Kafe maç geceleri geç saatlere kadar açık kalıyor çünkü pek çok yerli buraya geliyor -kısmen yemek yemek için, her ne kadar benzer yiyecekleri büfede de yiyebilecek olsalar da, kısmen de oyuncularını görmek, onları bu kadar iyi bir ruh haline sokmaktan sorumlu olan adamlarla gülümsemelerini paylaşmak ve genellikle müjdeledikleri büyük galibiyetin yüksekliğini uzatmak için.

Dolayısıyla buraya neredeyse hiç gelmiyorum. Grace ve ben kafeyi tercih ediyoruz, sporculardan ve onların hayranlarından uzakta - hepsi benden nefret etmeden önce bile, ama şimdi kesinlikle.

Ancak bu gece kapıdan içeri girdiğimde, Carter'ın kolu bir koruma örtüsü gibi omzuma dolanmış ve arkadaşları kendi kişisel maiyetim gibi etrafımda toplanmıştı.

Görüş alanımıza girdiğimizde, birkaç kişi "İyi oynadı evlat" ve "Ne kolun var ama!" gibi yorumlar yapıyor. Kimse beni fark etmedi, bu yüzden ılık bir karşılama konusundaki endişem eridi. Hepsinin Carter vizyonu var ve o da rolünü iyi oynuyor. Benim kendi Carter'ım var, onların da kendi Carter'ları var ve bu gece o, erkek arkadaşım/işkencecimin daha gerçekçi yüzünü değil, altın sporcu yüzünü yansıtmak zorunda.

Yine de ona karşı garip bir yakınlık hissediyorum, onun diğer insanların erişemediği bir yönünü gördüğümü biliyorum. Tüm bunlardan nefret ediyorum - tüm bu insanlar ona övgüler yağdırırken onun bana sarılması bile, bana hiç ilgi göstermemelerine rağmen, kendimi teşhir ediliyormuşum gibi hissettiriyor. Ben onun kolundaki kızım ve ben o kız değilim.

Ama o da gerçekten o adam değil. Sonunda masaya doğru ilerlerken kendime bunu söylüyorum. Carter bizim masaya gelene kadar üç farklı masada durup insanlarla saçmalamak zorunda kaldı.

Sonunda koltuklarımıza oturduğumuzda - kabinin aynı tarafında, Cartwright ve Brianna karşımızda - Carter'a doğru eğilip mırıldandım, "Bunu özleyeceğini düşünüyor musun?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Neyi özledin?"

Açık olduğunu düşünerek göz kırpyorum, ama sanırım bu onun normali. Etrafı işaret ederek, "Tantana. Küçük kasaba şöhreti. Burada büyük bir balıksın. Üniversiteye gittiğinde çok daha büyük bir havuzda olacaksın."

Kolunu bana dolayarak ve kabinde arkasına yaslanarak, "Daha büyük gölet büyümek için daha fazla alan sunar," diyor.

Kendinden çok emin, geleceğinden sarsılmaz bir şekilde emin. Ben de kendime güveniyorum, ama onun gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, kelimenin tam anlamıyla hiç şüpheniz yok çünkü düşerseniz bir güvenlik ağı olduğunu biliyorsunuz.

Bir yandan kendime, elde ettiğim her şey için çalışmak zorunda kalmamın daha iyi olduğunu, daha fazla takdir edeceğimi söylüyorum, ama diğer yandan, işler bir kez olsun kolay olabilseydi gerçekten güzel olurdu. Benim için hiçbir şey kolay değil ama onun için her şey her zaman kolay.

Biz çok farklı insanlarız.

Akıllarımız da çok farklı yerlerde, çünkü Carter sırtıyor ve yüzümün yan tarafını öpmek için eğiliyor ve mırıldanıyor, "Okula gideceğim için şimdiden endişelenmiyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil."

"Sanki küçük gölde kalmamı istiyormuşsunuz gibi geliyor."

Başımı iki yana sallayıp masaya bakıyorum. "Tabii ki hayır. Columbia inanılmaz bir fırsat; bunu asla düşünmeyeceğini biliyorum. Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de kaçırmazdım."

"Benim fırsatlarıma sahip olmadığın için kızgın mısın?" diye soruyor rahatça.

"Tabii ki hayır." İkna olmamış gibi görüldüğü için ekliyorum, "Unutma, nasıl olsa tüm potansiyel eşlerini kovalamak için New York'a geleceğim, bu yüzden seni buralarda göreceğime eminim."

Masadan bir menü alıyorum ve umursamazca incelemeye başlıyorum.

Carter sıcak bir şekilde kıkırdayarak beni kendine doğru çekiyor ama başka bir yorumda bulunmuyor.

Grup toplantısının geri kalanı olaysız geçiyor. Carter orada burada daha fazla ilgi görüyor ve Cartwright ile Brianna sanki ben her zaman onların ekibinin bir parçasıymışım gibi davranıyorlar. Carter'ın beni kolayca kabul etmeleri, daha önce benden mutlu bir şekilde nefret ettikten sonra bir anda dönüp beni aralarına almaya istekli olmaları *nedeniyle* şimdi bu ikisine yöneldiği bana oldukça açık geliyor. Kısmen hoşuna giden davranışları ödüllendirmek ve dolayısıyla daha fazlasını teşvik etmek için, ama aynı zamanda şu anda dışarıda bıraktığı arkadaşlarına içeriye geri dönmek istiyorlarsa nasıl davranmaları gerektiğini göstermek için.

Dünyayı kurnazca değiştirebilme ve istediği kişiden istediğini alabilme yeteneği çok çekici. Zaman zaman kurnazca değiştirdiği şeylerden biri olduğumu biliyorum ve Carter'ın gözünden düşüp aniden dışarıda kalmanın son derece tatsız olacağını biliyorum, ama Carter böyle . Yüksek risk, yüksek ödül. Onun sevdiğim parçalarını ve kısımlarını seçip geri kalanını bırakamam. O neyse o.

Bu da onu korkutucu yapıyor. Carter güvenmesi ve kontrol etmesi kolay bir adam olmayacak. Bir yandan kendime onun sadece lise versiyonuyla uğraştığım için mutlu olmam gerektiğini söylüyorum, çünkü büyüdüğünde ona aşık olma şanssızlığını yaşayanlar için doğanın bir gücü olacak. Ama öte yandan... şey, ben meydan okumalardan kaçan biri değilim.

Yine de bunu düşünmek anlamsız. Yemekte onun okula gitmesi konusunu açtığında, tabii ki bunu reddettim ve sanki aklımdan hiç geçmemiş gibi davrandım. Yaklaşık üç dakikadır çıkıyoruz; geleceğimiz hakkında endişelenmek için çok erken.

Yine de bekaretimi bu kadar çabuk almaya karar vererek işleri karıştırdı. Onunla çıkmayı kabul ettiğimde, bunu kabullenmek için zamanım olacağını, uzak bir ihtimal bile olsa bir gelecek olup olmadığını ve eğer yoksa, bunu sorun edip etmeyeceğimi anlamak için zamanım olacağını düşündüm. Her zamanki gibi Carter dizginleri elimden çekti. Bu kadar ileri, bu kadar hızlı gitmeye hazır değildik, ama şimdi hazırız ve ilişkimizin doğal ilerleyişi biraz tepetaklak oldu.

Carter beni stadyumdaki arabama geri götürüyor ve ışıkların altında sadece ikimiz duruyoruz. Her zamanki gibi kişisel alanımı işgal ediyor, beni arabama kadar takip ediyor ve arabama yaslıyor. Oyalanmasından gitmemi istemediğini anlayabiliyorum ama geç oldu ve kiliseye gitmem gerekiyor.

Yarın. Grace'in bu geceki aşırı başarısından önce yapacağım kadar erken değil ama yine de.

Carter beni omzumdan kavıyor ve ellerini kollarımda gezdiriyor, bakışları yüzüme dönmeden önce bedenimi inceliyor.

"Longhorn kıyafetlerini seviyorum."

"Öyle mi?" Ona dokunma isteğime direnerek mırıldanıyorum, çünkü o zaman buradan çıkmam daha da uzun sürecek.

Başını sallıyor. "Gelmek istemediğini biliyorum ama geldiğine sevindim."

"Gelmek istemediğimden değil," diye teklif ediyorum, ikna edici görünmeye çalışıyorum ama korkunç bir şekilde başarısız oluyorum.

Carter belli belirsiz gülümseyerek başını sallar. "Bana yalan söyleme. Her şey yolunda. Bütün bunlarla ilgilenmediğini biliyorum. Yine de gelmen güzel."

Ayaklarımın altındaki kaldırıma bakıyorum, ayakkabılarımın burnunu asfalta sürtüyorum. Erika'nın geçen geceki sözleri aklıma geliyor ve onu arabamın yanında öptükten sonra eve göndermenin "onu ortada bırakmak" sayılıp sayılmayacağını merak ediyorum.

Carter'ın düşünceleri benimkilerle tamamen aynı doğrultuda değil ama sanki onu öpmek istediğimi anlamış gibi ensemden tutup beni kendine çekiyor ve tıpkı bugün öğle yemeğinde yaptığı gibi başını eğerek beni öpüyor.

Kalbim göğsümde dört nala atıyor, yarısı Carter'ın dudaklarını dudaklarımda hissetmekten, yarısı da onu heyecanlandırma korkusundan. Bundan kurtulmaya çalışıyorum, kendime kendi hayal gücümün şantajına maruz kalmayacağımı söylüyorum... neye? Onu bile bilmiyorum. Onunla arka koltuğa oturmak mı? Bunu yapmak istemiyorum, ama Carter'ın benim ne istediğim hakkında verecek belki üç sikimi var ve herhangi bir zamanda seks yapmak isteyip istemediğim dağıtım listesinde değil.

Geri çekildiğinde, yakınımda kalıyor. Yüzünde, bu düşüncelere sahip olduğum için kendimi kötü hissetmeme neden olan gerçek bir şefkat var, ama kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım ve dışarı çıkamıyorum.

"Neden evime gelmiyorsun?" Carter öneriyor.

İşte burada. Davetiye. Tuzak. Gergin hissediyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. Kendimi durduramadan, Carter'ın arkadaşlarının önünde söylemek istediğim ama söyleyemediğim şeyi dile getiriyorum.

"Erika bu gece maçtan sonra yanıma geldi."

Sanki normal bir adammış gibi yüzünde bir suçluluk belirtisi olup olmadığına bakıyorum, sanki bu duygu fark edilebilirmiş gibi, ama doğal olarak fark edilmiyor. Yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Ve?"

Yutkunuyorum ve yere bakıyorum, sonra tekrar bakışlarıyla buluşuyorum, gerçeği öğrenmek için çaresizim ve sadece onda olduğunu biliyorum. En azından benim inanacağım bir gerçek. "Ve dün gece yalan söylemediğinde ısrar ediyor."

"Tabii ki öyle," diyor Zoey, şaşırmamış gibi. "Erika bir yalanın içinde yakalandığında itiraf edip pişman olmuyor Zoey, iki katına çıkıyor."

"Bu beni rahatsız ediyor," diyorum ona.

"Bu konuda ne yapmamı istersin?" diye soruyor, kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Benim geçici bir heves olduğumu, bekaretimle benden daha çok ilgilendiğini ve şimdi ilgini kaybedeceğimi ve ona geri döneceğini düşünüyor."

"Hayır, sizin geçici bir heves *olmadığınızdan* endişeleniyor ve bu yüzden sizi korkutmak için çaba sarf ediyor. Hadi ama, bunu benim yardımım olmadan da anlayabilirsin, değil mi?"

"Var olan kaygılarımın üzerine gidiyor ve onları daha da şiddetlendiriyor" diyorum.

"Sadece ona izin verirsen," diyor basitçe. "Dünyada güvenilmesi en kolay adam olmadığının farkındayım, ama ona gerçekten daha fazla güvenmek istiyor musun?" diye ekliyor, başını kuşkuyla eğerek. "Buradan çıkış biletinin ben olduğumu düşünüyor Zoey. Beni bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istiyor, böylece iki yıl sonra hamile kalmış, haftanın altı günü garsonluk yapan ve muhtemelen her halükarda onunla yatan eski bir Longhorn'un evine gitmek zorunda kalmayacak - ama uğraşmanın çok daha az avantajı var. Erika benden hoşlanmıyor, onun için yapabileceklerimden hoşlanıyor. Nereye gittiğimi bilmiyor mu sanıyorsun? Yıldızını benim vagonuma bağlamak istiyor. Hepsi bu kadar. Söz veriyorum. Sana zaten hiçbir şey olmadığını söyledim ve on kez daha söyleyebilirim, ama neden hala bunun hakkında konuşarak zamanımızı boşa harcıyoruz?"

Gözlerimi yüzü yerine karnına dikerek iç geçiriyorum. "Sanırım Jake ona söyledi. Sınıftaki o gün hakkında. Bana ne yaptığını."

Sessizlik.

Bakışlarım bir tepki vermesini umarak ona yöneliyor ama yüzü dikkatle boş, koyu renk gözlerinin ardındaki düşünceler tuğla duvarlar kadar şeffaf. "Bazı şeyler söyledi, sanki Jake'le aramızda bir şeyler olduğuna seni ikna etmeye çalışacakmış gibi... Bilmiyorum. Sonra normalde kimsenin bana cinsel tacizde bulunan biriyle romantik bir ilişki yaşayacağıma inanmayacağını ama belki senin buna inanabileceğini söyledi. Senden ve olanlardan bahsettiği çok açıktı. Jake de onunla birlikteydi, sanırım o-"

"Pekâlâ. Ben hallederim," diyerek sözümü kesiyor. Elinin tersi çene çizgimde geziniyor ve ben hafif gıdıklanmanın, hassasiyetin tadını çıkararak iç çekiyorum. "Bu gece artık ikisini de düşünmeyelim."

"Bir şey daha var. Bir kız vardı, okul gazetesinin futbol fotoğrafçısı."

"O da mı duydu?"

"Evet, ama ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu. Sorun bu değil. Biz konuşurken Erika geldi ve iyi birine benziyordu. Aslında beni öptüğünde tam orada duruyordu ama sen onu fark etmemiş gibiydin. Her neyse, beni savundu ama Erika buna çok kızdı ve pişman olacağını söyledi. Eğer Erika'yla psikopat şirretliğini birkaç seviye aşağı çekmesi konusunda konuşacaksan, ona Kasey'i rahat bırakmasını da söyle."

"Tamamdır," diye kabul ediyor, bana bakıyor. Bir an bile geçmeden, "Benimle eve gel," dedi.

"Geç oldu," diyorum ona.

"Geceyi burada geçirebilirsin. Hafta sonu olduğu için yarın okula gitmek zorunda değilsin. Antrenmanım yok. Takılabiliriz, belki şehre ineriz. Chloe'ye bakmak için akşam dönmem gerekiyor ama günün büyük bir kısmını birlikte geçirebiliriz."

"Kız kardeşini çok izliyor gibisin," diyorum.

"Evet. Bebek bakıcısı tutmuyoruz, yüzden annemle babam dışarı çıkarsa ya bana ya da ablama kalıyor. Orada yaşadığım için benim için daha kolay."

"Yarın seninle çıkmak isterdim ama gelemem. Kilisede yemek ve sepet toplama etkinliğim var, hatırladın mı?"

"Ah, evet. Seninle yatmak isteyen papazla."

Gözlerimi deviriyorum. "Benimle kesinlikle yatmak istemeyen evli papazımla."

Başını sallayarak ve itirazımı tamamen görmezden gelerek, "Papaz Boner seni ne zaman orada istiyor?" diye sordu.

"Papaz *James* ve sevgili *eşi* saat on gibi gelmemizi istediler, böylece hazırlıklara yardımcı olabiliriz. Grace bu gece gitti, bu yüzden yapacak ne kadar şey kalacağını bilmiyorum, ama yine de güvende olmak için o zaman gideceğim."

"Bu kadar zaman yeter. Her şey ayarlandı. Evime geliyorsun."

Başımı salladım. "Ben gelmiyorum ama."

Beni görmezden geliyor. "O küçük güzel kıcını yatağıma sokacaksın, ben de seni sikeceğim, sonra da dün geceki gibi birlikte uyuyacağız, ama

çok daha rahat bir yatak. Bu planı gerçekten beğendim."

"Plan bu değil. Plan, tek başıma evime gitmem, flanel pijamalarımı giyerek yatağıma kıvrılmam ve tek başıma uyumam."

Benden öteye bakan Carter, dalgın dalgın arabama bakıyor. "Şimdi, evime kendi arabanla gidebileceğine güveniyor muyum, yoksa seni arabama kadar sürükleyip yarınki araban için geri mi getireyim?"

Kaşlarını kaldırıyorum. "Arabamı burada bırakmayacağım kesin. Muhtemelen camları kırılmış ve içi ucuz, mavi külotlarla dolu bir şekilde geri döneceğim."

Yavaşça başını sallayarak ve kendi kendine konuşarak, sanki benim bu konuşmaya bir yokmuş gibi, "Yine de, eğer evine gidersen, seni her zaman takip edebilirim. Annen beni sever, bu yüzden ona geceyi geçirmen için izin istemeye geldiğimizi söylerim. Eminim buna bayılır, değil mi?"

Başımı eğiyorum. "Gerçekten cevap vermemi mi istiyorsun yoksa burada değilmişim gibi mi davranacaksın?"

"Sanırım bunu tek başıma sürdürebilirim, ama teklifiniz için teşekkürler," diye hafifçe karşılık veriyor.

"Geceyi burada geçiremem,"
diyorum. "Neden?"

"Çünkü erkeklerle yatıya kalmama izin verilmiyor." "Annen dün gece için kızdı mı?" diye soruyor.

"Şey, hayır..."

Buna tutunarak, "Gördün mü, umurunda değil. Eğer düşünüyorsan, onu şimdi ara ve sor. Telefonu ben alırım. En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum."

Haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden telefonumu çıkarmıyorum. "Yalanlar. Zaten en iyi davranışların kabul edilebilir sınırın çok altında."

Beni bırakan Carter bir adım geri çekildi. "Benimle evimde buluş. Eğer beni takip etmezsen, seninkine gelirim -geleceğimi biliyorsun."

"İtici," diyorum elimi göğsünde gezdirerek. Elimi yakalayarak, "Hoşuna gidiyor" diye cevap veriyor.

"Nefret etmiyorum. *Sevip sevmediğim* konusunda jüri hâlâ kararını vermedi," diye takılıyorum. "O zaman benimle evimde buluş ve bunu çalışalım."

BÖLÜM 28

CARTER'IN EVİ gün ışığında muazzam, ama nedense geceleri daha da korkutucu görünüyor. Sanırım bunun nedeni parıltısı. Gün ışığında diğer büyük evler gibi, ama geceleri Carter'ın evi *parlıyor*. Stratejik olarak yerleştirilmiş ışıklandırma ile aydınlatılan Carter'ın evi, önemsiz sundurma ışıklarıyla diğer evlerden ayrılıyor.

Birkaç kırmızı ışığa takıldım, o yüzden Carter önce geldi. Arabasının dışında duruyor, yüzü elindeki cep telefonunun ışığıyla aydınlanıyor. Parmakları bir şey yazıyormuş gibi hareket ediyor. Bir mesaj mı? Mesaj mı? Gecenin bu saatinde kime mesaj atıyor?

Tanrım, ne kadar sinir bozucu bir anlık düşünce.

İç çekerek arabamı durduruyorum ve yolcu koltuğundan çantamı alıyorum. Carter'la tekrar yalnız kalmadan önce her ihtimale karşı bir paket prezervatif almak istiyordum ama şehirde almak istemiyorum. Bir gün işe gittiğimde almayı tercih ederim, böylece Carter Mahoney ile yattığımın daha fazla reklamının yapılacağı yerel bir eczane yerine Wal-mart'ta durabilir ve anonim bir prezervatif alıcısı olabilirim.

Carter Mahoney ile yatıyorum. Vay canına, bu kafamı sarmak için garip bir şey.

Carter ben yaklaşırken telefonunu cebine sokuyor ve bana gülümsüyor. Söze gerek duymadan merdivenlerden çıkıp ön kapıya doğru ilerliyoruz. Kapının kilidini açtıktan sonra elimi tutuyor ve içeri giriyoruz.

O kapıyı kilitleyip güvenlik alarmını kurarken ben de "Ailen bu gece maçı mıydı?" diye sordum.

"Evet, maçların çoğuna geliyorlar. Babam iş için şehir dışındaysa bir tanesini kaçırabilir ama o zaman da ablam genellikle anneme eşlik etmeye gelir."

"Annenle yakın mısınız?" Bana annesinden pek için soruyorum.

"Hassas bir ilişkimiz var. Biz bir aileyiz ama dünya görüşleri zıt kutuplarda olan insanlarız. Onu seviyorum çünkü o benim annem, ama her zaman ondan hoşlanmıyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Bu mantıklı," diye mırıldanıyorum, onu merdivenlerden yukarı doğru takip ederken. "Annemin her zaman daha fazla potansiyele sahip olduğunu düşünmüşümdür, ama kendi yetiştirilme tarzıyla sınırlıydı ve bunu aşp kendi başına büyümeyi asla başaramadı. Farklı bir yol izleseydi, farklı seçimler yapsaydı nasıl biri olurdu diye merak ederdim. Bu herkes için aynı şey, biliyor musunuz? Yollarımız eğrilir ve dönüştüğümüz kişi her zaman olmayı düşündüğümüz kişi olmaz."

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken bana dönüp bakarak, "Kim olmak istiyorsun?" diye soruyor.

Güzel soru. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum sanırım. Aklımda birkaç farklı hedef var ama gerçekçi olmaya çalışıyorum. Nihai hedefimin pek çok farklı şeye bağlı olduğunu biliyorum, bu yüzden mutlu olabileceğim birkaç farklı plan yapıyorum."

Ses tonu eğlenerek, "Her zaman hazırlıklısın, değil mi Ellis?" diye soruyor.

"Kimse her olasılığa karşı hazırlıklı olamaz ama ben elimden geleni yapıyorum."

"Koşulları bir kenara bırakın. Eğer her şey olabilseydin, dünya sana açılsaydı ve her şeye sahip olmana izin verseydi - ne isterdin?"

Onu odasına kadar takip ederken bunu düşünüyorum, farklı hayatlar deniyorum, geleceğime dair kurduğum tüm hayalleri gözden geçirip nereye görüyorum. "Daha önce konuştuğumuz gibi serin, renkli bir sonbaharın olduğu bir yerde yaşamak istiyorum. Noel'de kar yağsın. Bütün bunlar."

Kısa bir süre başını sallayarak, "Bu kesin" diyor.

"Muhtemelen evlenmek ve bir ya da iki çocuk sahibi olmak isteyeceğim. Sonbaharda yaprak yığınlarında oynamak için" diye ekliyorum.

"Üreme için sağlam bir neden, eğer duyduysam."

Yatak odasının ışığını yaktığında gülümsüyorum, sonra yanına gidip yatağına tırmanıyorum. "İlgi duyduğum bir alanda bir iş istiyorum, çalışmaya devam bir şey, böylece asla sıkılmayacağım, ama aynı zamanda bir

Diğer insanların hayatlarında olumlu bir fark yaratmak. İdeal olarak ya bir profesör ya da belki bir psikolog olmak istiyorum. O zaman ilgimi çeken şeyleri inceleyebilir ve öğrendiklerimi başkalarına yardım etmek için uygulayabilirim; ya onlara öğreterek ya da aktif olarak danışmanlık yaparak. Zihin karmaşık bir canavar ve beni büyülüyor."

"Hiç tahmin etmezdim," diyor, belli belirsiz sırtarak. "Ben sizin ilk deneyiniz miyim, geleceğin Dr. Ellis'i?"

Gülümsüyorum. "Belki bir gün senin hakkında bir makale yazarım. Yayınlanmasını kutlamak için bir akşam yemeği partisi veririz ve benim gibi düşünen meslektaşlarım skandala uğramak yerine ilgilerini çeker."

Beni yatağa geri itip üzerime çıkarak, "Kimliğimi korumak için ismimi değiştirmek isteyebilirim. Aksi takdirde yemek masasında senin yanında otururken oldukça garip olacak."

Üzerimde sinsice dolaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama kötü anlamda değil. "Neden bu senaryoda yanımda oturuyorsun? Beni takip mi ediyorsun? Kötü bir ayrılık yaşadık ve sen bunu unutamıyor musun? Seni Erika ile aldatıyorum, değil mi?"

Başını eğerek, "Ben olsam izlerdim." diyor.

Gözlerimi deviriyorum ve omzuna vuruyorum. "Ew." "Her neyse, hayır, seni takip etmiyorum. Biz evliyiz." Kahkahalar yükseliyor ve ben tutamıyorum. "Öyle miyiz?"

İlişkimizin bir gününde, bu kadar çılgınca bir şey söylerken sadece onun yapabileceği kendinden emin baş sallama hareketi yaparak, "Evet. Beni takip eden sendin, hatırladın mı? Beni Columbia'ya kadar takip ettin, böylece tüm potansiyel eşlerimi kovalayabilecektin."

"Ah, doğru. Nasıl unutabilirim ki? Ve bu evliliğe mi yol açtı? Dünyanın dört bir yanındaki yapışkan eski sevgililer bunun işe yaradığını duyunca çok heyecanlanacak."

"Senin için işe yaradı," diye onaylıyor. "Zaten seni geride bırakmak istemiyordum, bu yüzden kampüsteki sütunların arkasından baktığını görmek beni mutlu etti. Hatta sırf seni tahrik etmek için birkaç kızla flört ettim. Onları Tootsie Roll'unla korkutup kaçırdıktan sonra seni daireme götürdüm ve kendimin yaptım. Sonunda evlendik, bebeklerin yaprak yığınlarında oynamasını istemenle ilgili bir şey. Başarılı karım büyük beynini züppe arkadaşlarıyla kutlarken onlar üst katta uyuyor. Ben de çoğunu sevmiyorum ama benim de senin sevmediğin bir sürü züppe arkadaşım var."

"O zaman bu adil görünüyor."

Başını sallıyor. "İşe yarıyor. Günün sonunda ikimiz de kamusal yüzümüzü çıkarabilir, züppe meslektaşlarımızdan kurtulabilir ve gerçek olanla yeniden bağlantı kurabiliriz. Her gece beni tanıyan ve yine de benden hoşlanan bir kadınla kıvrılıyorum ve sen de her gece seni işini bulduğun kadar büyüleyici bulan bir adamın yanında kıvrılıyorsun."

Benimle oyun oynadığını bilsem de, sözleri sarmaşıklar gibi etrafımı sarıyor. Beni daha önce hiç söylemediği kadar sarsıyor, hiçbir kelimenin yapamadığı kadar baştan çıkarıyor.

Bunu istiyorum.

Mantıksal olarak onunla bunu yaşayıp yaşayamayacağımı bilmek için çok erken olduğunu biliyorum, ama bu *onun* senaryosu... belki.

"Beni sonsuz derecede büyüleyici mi buluyorsun?" Ben soruyorum.

Boynumu öpmek için başını eğerek kulağımın dibinde mırıldandı: "Seninle konuştuğum gibi konuşabileceğim biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Kim olduğunu ve neyi savunduğunu çok iyi biliyorsun ama daha önce hiç karşılaşmadığım bir açıklığın var. Çoğu insan gibi inatçı değilsin; ya senin yolun ya da otoban değil. Meraklı ve esneksiniz, alışılmış yolu tek yol olarak kabul etmek yerine olaylara yaklaşmanın yeni yollarını deneyeceksiniz. Zihninin genişliğini seviyorum. Seninle takılmayı ve konuşmayı seviyorum ve..." Pantolonumun düğmelerini açıyor. "Yaptığımız diğer her şeyin de oldukça büyük bir hayranıyım."

Bu sefer oyalanmadım bile. Pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açıyor, elini içeri doğru kaydırıyor. Karnımda şehvet kıvranıyor ve eli beni kavrarken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, parmakları külotumun kumaşının altından kayıyor, böylece bana dokunabiliyor.

Bir parmağını içime sokuyor, yakınımı eğiliyor ve soluğumu ağzında yakalıyor. "Hissettiklerini seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Tadını seviyorum. Seni boşalttığımda attığın küçük çılgınlıkları seviyorum."

Sözleri beni bu kadar etkili bir şekilde ısıtırken, dokunuşuna verdiğim tepki anında ve heyecan verici oluyor. Parmağı klitorisime sürtünüyor ve tüm vücudum sarsılıyor, içimde zevk şimşekleri çakıyor. Omuzlarına tutunup onu daha yakına çekiyorum, daha sert nefes alırken göğsümün belirgin bir şekilde yükselip alçaldığını hissediyorum.

"Hayatımın her gününü taktığım maskenin görünüşünü beğenen insanlarla geçiriyorum Zoey. Altındakini daha çok seven tek kişi sensin."

"Carter," diye mırıldanıyorum, onu öpmek, sevgimi ifade etmek istiyorum. Ona ulaşmak için eğiliyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Sözleri zihnime masaj yapıyor ve

Kalbim, parmakları vücudumda geziniyor ve hiç vakit kaybetmeden ağzının içine doğru haykırıyorum.

Sonrasında vücudum kemiksiz kalıyor ve gözlerim kapanıyor. Yorgunum, tatmin olmuşum ve Carter'ın yatağı çok rahat. Yatakta ilerliyor ve kot pantolonumu çıkarıyor. Ardından külotumu çıkarıyor, sonra da yeni Longhorns atletimi göbeğimden yukarı doğru çekiştirmeye başlıyor.

"Longhorns tişörtümü üzerimde bırakmak ve beni memnun etmeye hevesli bir Carter Mahoney hayranıymışım gibi davranmak istemiyor musun?" Alay ediyorum.

"Ve ben seni becerirken göğüslerinin zıplamasını izleme şansını kaçırarak mıyım? Hiç sanmıyorum."

Atletimi başımın üzerinden çekip çıkarmasına yetecek kadar doğruluyorum, sonra tekrar yatağa yaslanmaya başlıyorum. Ben yapamadan Carter elini sırtıma doluyor ve sütyenimin düğmelerini açıyor, sonra onu da çıkarıyor.

Bir kez daha çırlıçıplak soyuluyorum ve Carter hâlâ tamamen giyinik. Üstüme geliyor, tişörtünün yumuşak kumaşı tenime değiyor. Kumaşın meme uçlarıma sürtünme hissi sertleşmelerine neden oluyor. İçgüdüsel olarak göğüslerimi ona yaklaştırıyorum, dokunuşunu arzuluyorum.

Eli yan tarafımdan aşağı kayıyor ve kalçama sabitleniyor, sırt üstü dönerken beni çekiyor, böylece ben de onun üstüne çıkıyorum.

"Dün gecedен dolayı ağrın var mı?" diye soruyor. "Evet, ama sorun değil," diye onu temin ediyorum.

Carter sırtıyor. "Durmayı teklif etmiyordum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki değildin."

"At kuyruğunu çıkar. Saçını açık seviyorum."

Elastik bandı çekip çıkarmak ve saçlarımı ağır at kuyruğundan kurtarmak için geriye uzanırken, alaycı bir şekilde "Evet, efendim" diye mırıldanıyorum.

Doğal olarak Carter benim şakacı reddiyemden alınmadı, bundan zevk aldı. "Aynen öyle."

"Hem tokatlamak hem de öpmek isteyeceğim şeyler söyleyebilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Sen ilksin."

"Çünkü ben söylediğimde aynı tarafta olduğumuzu biliyorsun."

"Aynı tarafta mıyız?" Hafifçe soruyorum, aşağı kayıyorum, böylece onun üstünde yatıyorum, saçlarım şimdi omuzlarımin etrafında.

"Elbette öyleyiz," diye mırıldanıyor, bir elini omzumun üstünü okşamak için kaldırıyor, sonra da saçımın bir tutamıyla oynuyor. "İnan bana Zoey, benim kötü tarafımda olduğunu anlamak çok kolay. Seni ilk gördüğüm andan beri hiç böyle olmamıştın."

En büyük aşığılanmanız. Ne zaman savaşıacağını ve ne zaman çekileceğini biliyorsun. Sen benim için mükemmelsin."

"Bu gece dövüşmemi ister misin?" Soruyorum.

Carter başını sallar. "Hayır. Bu gece seninle sevişmek istiyorum."

Sözleri midemi alt üst ediyor. Bu gece hep güzel şeyler söylüyor ve bu hoşuma gidiyor. Yine de şüphe zihnimin arkasında fısıldıyor, beni güzel sözler söylediğine ikna etmeye çalışıyor çünkü ihtiyacı olduğunu biliyor, sadece makul şüphelerimi eritmek için.

Şüphenin bunu mahvetmesine izin vermek istemiyorum ama görmezden de gelmek istemiyorum. Yüzü yerine göğsüne bakıp tişörtünün kumaşıyla oynayarak soruyorum: "Herkesle oynadığın gibi benimle de oynamadığını nereden bileceğim?"

"Yok," diyor basitçe.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu korkutucu, biliyorsun."

"Güvenli olmayan her şey korkutucu olabilir," diyor. "Ben asla güvenli bir bahis olmayacağım, Zoey."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ben sadece..." Dünyadaki en basit şeyi, yeni bir ilişkiye başlayan her insan gibi incinmek istemediğimi nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. Kalbimi bir daha asla eskisi gibi olmayacak kadar küçük parçalara ayırmasını ve bunun üzerine gururuma büyük bir darbe indirmesini istemiyorum, çünkü tehlike işaretleri ortadaydı, rüzgarda uçuşuyordu ve ben onunla bağlantı kurmaya çalışmak için hepsini görmezden geldim.

"Sadece güvenmeye başlaman gerekiyor," diye bitiriyor sözlerini.

"Korkunç, ne yapacağı belli olmayan bir sosyopata mı güveniyorsun?" Hafifçe soruyorum, sözlerimin olası acısını çıkarmak için eğilip onu öpüyorum.

Carter uzanıp saçımdan bir tutam alıyor ve beni üzerinden çekip sırt üstü yatırıyor. "Sosyopat değil."

"Doğru," diye mırıldandım. "Sen sadece çıkarıcısın, başkalarının haklarını sömürmekte ve ihlal etmekte bir sorun görmüyorsun, umursamazca-"

Teşhisime devam etmeme izin vermek yerine Carter beni öpüyor. Sonra nihayet soyunuyor, giysilerini benimkilerle birlikte yere fırlatıyor ve bu kez çıplak olarak tekrar üstüme geliyor.

"Zaman zaman bu konuda şakalaştığımızı biliyorum ama bunun *bir şaka* olduğunu bilmeni istiyorum. Eğer patolojik olduğumu düşünüyorsan, bana asla güvenmeyeceksin."

"Kız arkadaş Zoey söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul ediyor. Bekçi Zoey tabii ki doğru olduğunu söylüyor.

Beni manipüle etmek ve canın ne isterse onu yapmak."

"Ben bu şekilde doğmadım," diye beni temin ediyor. "Eskiden daha normaldim, sonra dünyanın berbat olduğunu fark ettim, içindeki herkes berbattı ve sertleşmem ve kendime dikkat etmem gerekiyordu, çünkü başka kimse bana dikkat etmeyecekti. Sosyopat olunmaz, çünkü sosyopat doğulur, olunmaz. Beynim bu şekilde çalışmıyor."

Bu bana söylediği en açıklayıcı şeydi. "Onu yeniden bağladın. Bu çok fazla iş demek. Neden?"

"Fark etmez. Önemli olan, kendimi ve kendi çıkarlarımı korumam. Sen de benim çıkarlarımdan birisin. Güvendesin. Seni *istiyorum*; sana zarar vermeyeceğim. Eğer sadece aldatabileceğim aptal bir paspas, kolayca bir tane bulabilirdim. İstedğim bu değil ve seni asla öyle birine dönüştürmeye çalışmam. Ben sadece sevmediğim ya da umursamadığım insanları keserim. Sen iki kategoriye de girmiyorsun."

Ona bakarken gülümseyerek, "Beni önemsediyini mi söylüyorsun Mahoney?" diye takılıyorum.

Beni vücuduyla hapsederken alaycı eldivenini kaldırarak, "Belki birazcık" diyor.

Güven verici sözlerine rağmen hala biraz korkutucu, çünkü haklı - asla güvenli bir bahis olmayacak ve belki de bu onun zarar verme kapasitesinin her zaman farkında olacağım anlamına geliyor. Belki de bana yalanlar söylüyor ve bu yalanların tadı gerçeklerden daha güzel, bu yüzden daha sonra başım belaya girecek olsa da onları yutmak istiyorum.

Ama belki de doğruyu söylüyordur ve Erika sadece bazı kızların kendilerini artık istemeyen bir erkeği hâlâ istediklerinde yaptıkları şeyi yapıyordur - benim Columbia'da Carter'ı takip etmekle ilgili hiç de ciddi olmayan şakam gibi, rakiplerini korkutuyordur. Şahsen ben asla böyle bir şey yapmam çünkü bu çaresizliktir ve kaçmak için çaresizken onu elimde tutmak için kendimi çaresiz hissetmeme neden olan bir erkek, her halükârda serbest bırakılması daha iyi bir erkek olurdu.

Yine de bu kişisel bir seçim ve kendi öz saygım uğruna ne kadar acı verici olursa olsun katlanacağım bir seçim. Kendim hakkında iyi hissetme yeteneğim kendi kimliğim için çok önemlidir ve parametreleri biliyorum. Kendimden ne beklediğimi, çizginin nereye çekildiğini ve neye tahammül edemeyeceğimi biliyorum. Aldatan bir erkek arkadaş "hayır" listesinin başında gelir.

Benim böyle düşünüyor olmam Erika'nın da böyle düşündüğü anlamına gelmiyor. Carter'ın da gibi, onun saçmalıklarına katlanmanın avantajları var. Ben

Henüz onlardan o kadar faydalanmadım - hatta faydalanmak istediğimden bile emin değilim - ama Erika bir süre onunla birlikteydi, bu yüzden Carter'ın kız arkadaşı olmanın tüm inceliklerini bildiğinden eminim.

Ben hala 101 sınıfındayım ve bazı günler kendimi bu sınıf için bile yeterli hissetmiyorum. Remedial Mahoney 099'a falan ihtiyacım var. Belki seçmeli bir ders alırım. Carter'ın Geçmiş 089.

Carter eğilip boynuma doğru öpücükler konduruyor, sinir uçlarımı aydınlatıyor ve içimden bir zevk ürpertisi çıkarıyor. Duyularıma yaptığı bu saldırının ardından geri çekiliyor ve bana sınırsız bir şefkatle bakıyor. Bana böyle baktığında tek yapmak istediğim onu öpmek oluyor.

"Ben de seni biraz önemsiyor olmalıyım," diye karşılık veriyorum. Carter gülümsüyor. "Sadece birazcık, ha?"

Aralarındaki minik mesafeyi göstermek için başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıyorum.

"Bakalım bunu değiştirmek için ne yapabilirim?" diye mırıldanıyor, öpücüklerine devam etmeden önce -ama bu sefer karnımdan aşağı, leğen kemiğimin üzerinden ve son olarak da kalçalarımın arasından.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

CARTER'IN VÜCUDU DEĞİŞİYOR, yastık görevi gören pazusu hareket ediyor ve başımın yerini değiştiriyor. Başlangıçta onun üzerine uzanmanın rahat bir yolunu bulmak kolay değildi, bu yüzden homurdanıyordum ve ona daha da sıkı sarılıyordum.

"Kıvrınmayı kes," diye mırıldandım.

Kıkırdarak eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "vakti geldi, uyuyan güzel."

"Asla."

"Sabah insanı değil misin?"

"Sabahlar şeytanın işidir. Yatağın çok rahat. Yatak takımın çok yumuşak. Neden yatağından hiç çıkmıyorsun anlamıyorum."

"Burada benimleyken içinde kalmak çok daha cazip," teklif ediyor. "Kilise işini bırakıp bütün gün burada kalmak ister misin?"

Ah, dostum. Rahat bir uyku sisine gömülmüştüm ve bu sabah kiliseye yardım etmek için gönüllü olduğumu tamamen unutmuşum. Kalkmak yerine gözlerimi kapattım. "Grace'e geç kalacağımı söylemeliyim. Muhtemelen dün gece her şeyi yapmıştır . Grace sabahları sever, bilirsiniz, psikopat gibi."

Carter'ın yatak odasının kapısı açıldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım. Üzerimizdeki battaniyeyi kapıp göğüslerime doğru , bakır rengi saçları ve yorgun bir gülümsemesi olan orta yaşlı bir kadının yüzüne bakarken kalbim duracak gibi oluyor.

"Günaydın canım." Bana baktı ve başını salladı. "Carter'ın arkadaşı."

Gözlerimi kırıştıırıyorum, oğlunun yatağında çıplak bir kız bulduğunda gösterdiği sakinlik karşısında şaşkına dönüyorum. Bu kesinlikle Carter'ın annesi. Ona hiç benzemiyordu ama ona canım diyordu.

Daha başka bir şey söylenemeden, çok daha küçük bir kadın kucak dolusu doldurulmuş hayvanı yatak odasına taşıyor. Carter'ın küçük kız kardeşinin başında bir taç, üzerinde bir prenses elbisesi ve minik, kara kaşlarına kadar sürülmüş mavi, ışıltılı bir göz farı var.

"Güzel görünmüyor muyum?" diye soruyor.

Carter itaatkâr bir şekilde ona bakar. "Çok şık görünüyorsun, ufaklık. Ne için böyle giyindin?"

"Kahvaltı. Annemin dün gece bana okuduğu kitaptaki prensesim kahvaltıya inmeden önce giyiniyor, ben de öyle yaptım. Hadi, yemek vakti. Merhaba kitapçı hanım," diye ekliyor, sonradan aklına geldiği belli olan bir şekilde.

Beceriksizliği bastırarak daha utangaç bir sesle, "Merhaba Chloe," diyorum.

Plastik topuklu ayakkabılarının üzerinde dönerek, "Hayvanlarımı kahvaltıya götüreceğim ama size de yer ayıralım," diyor.

Carter kuru bir sesle, "Ne kadar düşüncelisiniz," dedi. "Bir dakika içinde aşağıda olacağız."

Biz mi?

Carter'ın annesi bana yumuşak bir gülümseme atıyor ve Chloe odayı boşalttıktan sonra kapısını kapatıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde dirseğimi dayayıp Carter'a bakıyorum. "Bu çok garipti."

"Ne?"

Gözlerim daha da açıldı. "Bu! Annen yatağında rastgele kızlar bulmaya alışkın mı?"

"*Buna alışık* değil ama bakire olduğumu da düşünmüyor. Ev misafirleri onu rahatsız etmez." Battaniyeyi karnının üzerinden çekerek yatağın kenarına oturuyor ve geriniyor. "Aşağı inmeliyiz. Çok uzun sürerse Chloe gelip bizi alır. İddialı küçük bir pisliktir."

Yatak çarşaflarını düşürmek yerine etrafıma çekerek doğruluyorum. "Kahvaltıya kalmayı planlamıyordum. Senin de bunu planladığını sanmıyorum, değil mi? Yani, ailen dün gece maçıydı ve ben onlarla tanışmadım. Kahvaltıdan sonraki garip sabah kulağa çok da ideal gelmiyor."

"Garip olmayacak," diyor umursamaz bir tavırla, sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, böylece kışına hayranlıkla bakarken dikkatim dağılıyor ve orada ailesiyle birlikte oturmanın korkunç olasılığını unutuyorum. İkisi de oğullarının dün gece bana çaktığını bilecekti. Nasıl garip olmaz ki?

Tereddütlerime rağmen onu takip ederek yataktan kalkıyorum. Aşağı inmeden önce duş almayı tercih ederim. Carter dün gece, çekilmesini istememe rağmen yine içime boşaldı. Geri çekilmenin anlamsız olduğunu düşündü ve yine de yapmasını istediğimde beni görmezden geldi. Sonuç olarak, kalçalarım hala biraz yapış yapış ve orada anne babası ve küçük kız kardeşiyle otururken hala Carter'ı bacaklarımın arasında hissettiğimi hayal edemiyorum.

"Duş almam gerekiyor. Hızlı olabilirim ama anneni büyükanne yapmaya kararlı olduğunu düşünürsek, bundan daha iyi bir ilk izlenim bırakmak isterim."

Carter kahkahalara boğuluyor, ama oyalanırsak Chloe'nin gelip bizi alacağını söylediği için yanıtını duymayı beklemiyorum.

DÜNYANIN en hızlı duşunu aldıktan sonra dün geceki kıyafetlerimi giyip Carter'la birlikte aşağıya iniyorum. Bu kahvaltıya gitmemem için bir neden daha var, o da bu kıyafetlerle kiliseye gidemeyeceğim, bu yüzden önce eve uğramam gerekecek.

Carter beni yemek odasına götürürken Grace'e biraz gecikebileceğimi bildirmek için mesaj atıyorum. Henüz bu odaya girmemiştım ama evi oldukça büyük olduğu için görmediğim pek çok oda var.

Yemek odası gri ve beyaz renkte, masanın üzerinde asılı bir avize, koyu renkli parke zemin ve büyük arka bahçeden gelen ışığı içeri alan bir pencere duvarı var. Dışarıda veranda mobilyaları görüyorum ama bakışlarım hemen masaya geri dönüyor. Sırtını bize dönmüş siyah saçlı bir adam var. Carter'ın geniş omuzlarına sahip, onun fiziğinin olgunlaşmış bir versiyonu ve tertemiz lacivert bir takım elbise giyiyor. Elinde açık bir gazete var ve masa sessiz. Carter'ın annesi yeni oturuyor, o da yerine otururken yine zayıf bir gülümsemeyle bize bakıyor. Chloe oturmuş, çatalıyla yumurtasını dürtüyor ama küçük sevimli yüzünde hoşnutsuzluğunu belli eden bir çatıklık var.

Carter beni masanın önünden geçirip yan odaya götürürken, "Günaydın," diye odadakilere sesleniyor. Burası mutfak, büyük bir mutfak. Keşke benim de böyle bir mutfağım olsaydı.

Pişirme alanının ortasında ahşap yüzeyli, cilalı ve pırıl pırıl bir ada var. sandalyeler var ve ben gerçekten

orada yemeyi tercih ederim ama bu muhtemelen kabalık olur.

Adanın ötesindeki tezgâhta şık bir kahve makinesi ve bir dizi kahvaltı tabağı var. Carter bir dolabı açıp iki tabak alıyor, sonra birini bana uzatıyor.

"Vay canına, annen her sabah böyle kahvaltı mı yapıyor?" Ona soruyorum.

"Çoğu sabah."

"Annem Pop-Tarts alır," diye teklif ediyorum, dumanı tüten tabaklara bakarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Carter şımarık biri ve bu kahvaltı ziyafetini yeterince takdir etmiyor. Ben takdir ediyorum ve her şeyden biraz alıp tabağıma koyarken ağzım sulanıyor. Ne kadar aç olduğumu bile bilmiyordum ama hepsi çok güzel görünüyor ve kokuyordu.

Carter tabağıma bakıp sırtıyor. "Aç mısın?"

"Fazladan beslenmeye ihtiyacım var," diye kaşlarımı kaldırarak ona bilgi veriyorum. "Muhtemelen iki kişilik yiyorum."

"Tanrım," diyor gözlerini devirerek.

"Bu konuda konuşmaya devam edersem, belki sonunda lanet olası bir prezervatif takman gerektiği kafana dank eder. Sana cinsel bir şey yapmamamı söylediğimde beni görmezden gelmekten zevk aldığını biliyorum ama prezervatif takmayı reddetmek sapkınlığına dahil ."

"Prezervatif olmadan içinde olmayı seviyorum."

"Bundan beş yıl sonra Columbia'daki karına neden eskiden Teksas'ta tanıdığın bir kıza nafaka ödediğini açıklarken bundan çok daha az hoşlanacaksın."

"Beş yıl içinde evleniyor muyum? Başka biriyle mi? Neden hâlâ Teksas'tasın? Burada kayıp yılların dışında çok şey bırakmışsın gibi hissediyorum. Her neyse, kürtaj yaptırıp hayatına devam edebilirsin" diyor.

"Hafta sonumun iki gününü de *kilisede* geçiriyorum, Carter. Gerçekten de sen toparlamaya zahmet edemediğin için kürtaj yaptıracağımı mı düşünüyorsun? Hayır. Bebeği doğurur ve seni sonsuza dek lanetlerim."

"Zaten yaprak yığınlarında oynamak için bir ya da iki tane istiyordun. Tanrım, seni hiçbir şey mutlu etmiyor mu? Sanki evliymişiz gibi."

"Bir dahaki sefere beni prezervatifsiz becerdiğinde, kendime 'bebek gemide' hamile tişörtü alacağım ve senin yanında giyeceğim tek şey bu olacak."

"Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?" diye soruyor, çekmeceyi açıp çatal bıçak alıyor.

O açarken ben de biraz aldım. "Hamilelik hormonlarım devreye girene kadar bekle."

"Tanrı aşkına, hamile değilsin." "Senin sayende değil," diye mırıldandım.

Carter başını sallıyor, tabağını bırakıyor ve yaklaşıyor. Yaklaşması için tam zamanında tabağımı kenara çekiyorum. Göğsü benimkine geliyor ve ensemden tutup beni öpmek için kendine çekiyor. Geri çekildiğinde bana "Kahvaltı masasında yaklaşan ailemizi tartışmak yok," diyor. "Eminim tahmin edebiliyorsundur, ama ailem kesinlikle daha az eğlenirdi."

"Ne zaman kesinlikle daha az eğleneceğini biliyor musun? Canım belli bir marka turşu çektiği için seni sabahın üçünde markete gönderdiğimde."

Carter bir adım geri çekiliyor, gözlerini tekrar bana çeviriyor ve tabağını kapıyor. "Hadi, karıcığım."

"Sırtım senin yavrularını taşımaktan şimdiden ağrımaya başladı. Umarım daha sonra sırtımı ovmayı planlıyorsundur."

"Ayakların da mı şişiyor? Belki de sana bir spa günü ısmarlamalıyım."

"Yani, çocuğunun annesi için en azından bunu yapabilirsin."

Carter başını sallayarak önümde yürüyor, ama yemek odasına geri döndüğümüz için şakanın bitmesine izin veriyorum. Onu ailesine şikayet *etmeliyim*; belki onu güvenli seksin yapmamız gereken tek seks olduğuna ikna edebilirler, çünkü bunu başaramıyorum gibiyim.

Açıkçası bunu yapmayacağım.

Carter'ın babası gazetesinden başını kaldırıp bana bakıyor ve iki çocuğun da bakışlarını nereden aldıklarını hemen anlıyorum. Carter ve Chloe babalarını tercih ediyor ve annelerinden çok az ya da hiç fiziksel özellik almıyorlar.

Carter, Chloe'nin yanındaki koltuğa otururken, "Anne, baba, bu Zoey," diye teklif etti.

Önce annesine, sonra da babasına gülümsedim. "Zoey Ellis. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben Angela," dedi annesi bana. "Bu Carter'ın babası, Kevin."

Carter'ın babası beni selamlamıyor ama ona baktığımda bakışları ya göğüslerimde ya da Longhorns tişörtümde. Umarım ikincisidir ve bir an sonra "Zoey Ellis, ha?" dediğinde rahat bir nefes alıyorum. Bahse girerim Jake bundan hoşlanmamıştır."

Oturuyorum ve garip bir şekilde Carter'a bakıyorum. Carter omuz silkti. "Ona sormadım. Umurumda değil."

"Umursamalısın," babası. "Jake'in tüm sezonunuzu mahvedebilirdi."

"Olabilirdi - eğer takım *onun* yeteneğine bağlı olsaydı. Benim yeteneğime bağlı olduğu için gayet iyiyiz," diye yanıtlıyor Carter.

Bakışları Carter'ın yanından geçip tekrar bana dönüyor. "Her halükarda, o yanlış anlaşılmayı gidermiş olmanız iyi oldu."

Parmaklarım çatalı, Carter'ın babasının şahdamarına saplamak üzere olduğum bir bıçağın ağzıymış gibi sıkıyor. "Ortada bir yanlış anlaşılma yok. Jake centilmenlikten uzak bir şekilde davrandı ve ben de bunu takdir etmedim. Her neyse, bunun geride kalmasına da sevindim."

Kevin bana "Belki de çocuğun son futbol sezonunu mahvetmek için aşırı bir tepki" dedi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye karşılık veriyorum, acı verici bir kibarlıkla gülümseyerek. "Şahsen, davranışının bir mola gerektirdiğini düşünüyorum. Onu etkilemiş gibi görünen tek ceza bu olduğu için, Koç'un bunu ciddiye almasına ve Jake'in hoşlandığı bir şeyi elinden almasına sevindim."

"Ceza mı aldı?" Chloe sordu. Başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle."

"Eminim bundan hoşlanmamıştır. Cezalı olmak istemezdim," diye bilgi veriyor Ben.

"Hayır, ben de yapmazdım," diye kabul ediyorum, dikkatimi ona çeviriyorum, çünkü onun şirket çok daha hoş. Carter'ın babası şimdiden yanaklarımın savunmacı bir kızgınlıkla kızarmasına neden oldu ve bu benim başlamak istediğim ayak değil. Carter bana babasının Zoey karşıtı, dirgen kullanan tarafta olduğunu söyleyebilirdi. Sadece bu kahvaltıya gelmemekle kalmaz, en azından sezon bitene kadar ailesiyle tanışmaktan kaçınırdım.

Yine de dün geceki maçta onları neden benimle tanıştırmadığını şimdi anlamaya başlıyorum. Babasının beni masada özel olarak küçümsemesi bir şey, ama stadyumdaki herkesin önünde? Bu iki kat utanç verici olurdu.

"Zoey iyi bir kız," diyor Carter Chloe'ye ya da babasına, emin değilim. Chloe'yle konuşuyor ama sanki daha çok babasını hedef alıyor gibi. "Eminim kendini cezalı duruma düşürecek hiçbir şey yapmamıştır."

"Seninle yatıya kaldığına göre o kadar da iyi olamaz," diye mırıldanıyor babası, kahvesini dudaklarına götürüp dikkatini tekrar gazetesine veriyor.

"Ah, Kevin," diye telaşlanıyor annesi sonunda, başını sallayarak. Bana özür dileyen bir gülümseme sunarak, "Ona aldırma canım. Sabah kahvesini bitirmeden başlar. Öyle demek istemedi."

"Mm hmm," diye mırıldandı babası. "Çamur atmaya çalıştığı kişi oğlumuz olduğunda ne diyeceğini göreceğiz."

"Şunu keser misin?" Carter tersledi. "Tanrı , seni kız arkadaşım ve sen bir pislik gibi davranmak zorundasın."

Babasının kaşları kalkıyor, ama kendi oğlundan bir ders almayı beklediğinden fazla eğlenceye yakın bir ifadeyle. "Kız arkadaş mı? Tanrım, bu kız size ne yapıyor da aptal gibi davranıyorsunuz?"

"Kevin," diye azarlıyor annesi.

"Kız arkadaşını suçluyor ve o da 'hey, sanırım onu kız arkadaşım yapacağım' diyor." Kevin başını sallıyor. "Çocukta sadakat duygusu yok."

Carter'ın çatalı bir takırtıyla tabağa düşüyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Oh, bunu senden duymak çok zengin."

"Carter, lütfen," diyor annesi, dizginlerini tutmaya çalışarak, çünkü babasının kiler açıkça onun ulaşamayacağı bir yerde.

Carter'ın kilerin de öyle olduğu izlenimini edindim, ama kahvaltı masasında onu üzeceğini bildiği bir konuyu açmak istemiyor olmalı. Başını sallayarak çatalını kapıyor ve biraz daha hızlı yemeye başlıyor.

"Disney World'e gitmek istiyorum," diye açıkladı Chloe. "Alicia ailesinin onu oraya götürdüğünü ve *şatoda prenseslerle* birlikte kahvaltı ettiğini söyledi. Bir şatoda yaşadığımızı hayal edebiliyor musun?"

"Aslında öyle," diyorum ona, küçük bir gülümsemeyle. "Senin evin benimkinden çok daha büyük, orası kesin."

"Eminim öyledir," diye

mırıldanıyor Carter'ın babası.

Carter'ın çenesi kilitleniyor ve ters

ters bakıyor.

Annesi peçetesiyle oynuyor.

Evet, hiç de garip değil, Carter. Beni aile kahvaltısına çağırmakla iyi yaptın.

Carter'ın annesi görünmez bir teğete tutunuyor. "Konu açılmışken, Carter, Chloe'yi bugün baleye götürebilir misin? Bütün o makyajı temizlemen gerekecek.

böyle gidemez. Onu götürmeye niyetliydim ama çok yorgunum."

"Her zaman yorgunsun," diye mırıldanıyor babası. "Hiçbir şey yapmıyorsun ama her zaman yorgunsun."

Dudaklarından çıkan her hecede Carter'ın babasından biraz daha nefret ediyorum.

"Annem bir şeyler yapar," diye savunuyor Chloe. "O harika biri."

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sunan Angela, "Teşekkür ederim Chloe," diyor.

Kahvaltının geri kalanı garip bir şekilde geçiyor ama en azından daha kötüye gitmiyor. Rekabetçi bir yiyici olarak kariyerim için antrenman yapıyor gibi görünmeden yemeğimi olabildiğince çabuk tükettiğimde, Carter beni arabama kadar geçiriyor.

Evden güvenli bir mesafeye geldiğimizde, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve bana, "Sana bir özür borçluyum. Olayın bu şekilde gelişeceğini düşünmemiştim."

Omuz silkiyorum, evden çıktığım için rahatlamış hissediyorum ama Carter, Chloe ve Carter'ın annesi için üzülüyorum çünkü hepsi burada sıkışıp kalmışlar. "Sorun değil. Ama baban berbat biri. Gerçekten korkunç. Buna hazırlıklı değildim."

Carter eve dönüp bakarak başını sallar. "Sana söyledim, o piçi neden terk etmediğini bilmiyorum."

"Şey... Abarttığını düşünmüştüm ama hayır. Nedenini ben de bilmiyorum. Onu terk ederdim, sonra sırf tekrar terk edebilmek için geri gelirdim. Her sabah, sadece ayrılmak için geliyordum. Belki bir ay kadar sonra onu yeterli sayıda terk etmiş gibi hissediyordum ama... Emin değilim."

Carter gülümsüyor, sonra eğilip beni öpüyor. "En azından bunu atlattığımıza sevindim."

"Aileyle resmi olarak tanıştım. Umarım bebeği tatil için buraya getirdiğimizi düşünmüyorsunuzdur, çünkü... hayır."

"Chloe'nin New York'taki evimde bir yatak odası olacak, annemi de odasında havalı yatakta kalması için davet edeceğiz. Babam da tatilini sefil bir piç gibi tek başına geçirebilir."

"Kibarlık olsun diye, daire için teşekkür etmek üzere ona bir kart göndereceğiz. Ama kişiliği nedeniyle ziyaret etmesini yasaklayın."

Şimdi Carter'ın gülümsemesi genişliyor ve eğilip beni öpüyor. "Papaz Boner ile kiliseye hazırlanırken iyi eğlenceler."

"Ona böyle dediğın için cehenneme gideceksin," diye
bilgilendiriyorum. "Pek çok şey için cehenneme gideceğım,"
diye beni temin ediyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Taze bir tabak dilimlenmiş domatesle masaya dönerken, görmeyi beklediğim en son şeyi fark ettim - kilisede Carter Mahoney.

Tamam, teknik olarak kilisenin dışında. Yemek dışarıda ve burada çok fazla insan yok ama onun da onlardan biri olmasını beklemiyordum. Adımlarım yavaşlıyor, Carter'ın Papaz James'le konuştuğunu gördüğümde alnım çatılıyor, sonra Carter'ın onunla son karşılaşmasını hatırlıyorum ve hızlanıyorum.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" Yaklaşırken seslendim. Carter dönüp beni izliyor. "Sepetini görmeye geldim."

Şimdi James'in elinde daha önce görmediğim bir sepet olduğunu fark ediyorum - ki bu mümkün olmamalı, çünkü ben sepetleri bir araya getiren gönüllülerden biriyim. Bu sepet selofana sarılmış ve Longhorn mavisi kurdeleyle bağlanmış. İçinde, Longhorns tişörtü sarılmış, üzerinde işaretler olan bir futbol topu görüyorum. İmza mı?

İmzalı bir futbol topu.

James hafifçe gülümseyerek, "Carter müzayede için bir sepet daha getirdi," dediği sırada ben de onu bir araya getirdim.

"Elbette öyle," diyor Carter, sesi kendinden oldukça memnun geliyor.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ona sepetlerden ve her sepetin ne içereceğinden bahsettim, sanırım bilgi sahibiydi ama kesinlikle herhangi bir katkıda bulunacağını söylemedi. "Çok cömertsin Carter. Teşekkür ederim," dedim ona.

James sepetin içindekilere bakarken başını sallayarak, "İyi de bir araya getirilmiş," diyor. "Görünüşe göre sanat ve zanaat konusunda yeteneklisin, Carter."

Carter kendi kendine kıkırdar ve başını sallar. "Montaj için övgü alamam. Malzemeleri ben aldım, rallici kızım bir araya getirdi. Sanat ve zanaat konusunda yeteneklidir."

James başını sallayarak, "Oh, tamam," diye karşılık verir. "Kız arkadaşının sana yardım etmesi gerçekten çok hoş."

Tamam, bu kadar yeter. Carter yemi yutmadan ve cemaatimin toplanmış üyelerinin önünde yüzümü öpmeden önce başımı masalara doğru sallayarak, "Bu domatesleri şuraya götürmem gerekiyor. Beni takip etmek ister misin?"

Carter neyse ki onu dizginlememe izin veriyor ve beni tüm malzemelerin bulunduğu katlanır masaya kadar takip ediyor. "Daha fazla insanın gelmesi gerekiyor mu?"

Boş kilise bahçesine bakarak iç geçirdim. Hepimiz yemek ve sepet müzayedesini duyurmak için üzerimize düşeni yaptık ama şu ana kadar katılım pek iyi olmadı. Ne kadar üzücü olsa da, bu noktada, tüm bunları yapmak için harcadığımız parayı bağış topladığımız kadına versek daha iyi olurdu.

"Umarım öğleden sonra daha fazla insan gelir." "Bu şey ne kadar sürecek?" diye soruyor.

"Saat dörtte her şeyi kapatıyoruz."

Carter başını sallar, telefonunu çıkarır ve ekranı kontrol eder. "Hâlâ biraz zamanım var o zaman. Birkaç dakika içinde gidip Chloe'yi baleden almam gerekiyor ama sonra onu buraya getirip bir hamburger ısmarlarım."

Ona minnettar bir gülümseme gösterdim. "Teşekkürler. Her küçük parça yardımcı olur. Sepeti yapman da çok hoştu. Bunu yapacağını bana söylememiştin bile."

"Önemli bir şey değil," diyor küçümseyerek. "Bu sepet açık artırması nasıl işliyor?"

"Bilet satın alıyor, adınız ve telefon numaranızla dolduruyor ve ardından kazanmak istediğiniz her sepetin yanındaki kutuya istediğiniz kadar bilet koyuyorsunuz. Eğer kazanırsanız ve çekiliş için burada değilseniz, sizi arıyoruz ve ödülünüzü gelip alabiliyorsunuz."

"Harika." Bana gülümsedi. "Longhorn basket için 20 dolar değerinde bilet almak istiyorum."

"bağışladığınız sepet için mi?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü top bu yılın tüm Longhorn'ları tarafından imzalandı. Biletleri Jake için almak istiyorum, kendim için değil."

"Neden Jake için bilet almak istiyorsun?" Anlamadığım için soruyorum.

"Çünkü topu imzalamayan tek kişi o; dışlanmak onu kızdıracaktır."

İçimde bir eğlence kabarıyor ama onu bastırıyorum ve gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Bu çok kaba," diye bilgilendiriyorum onu.

"Yine de yapacağım," diyor. "Biletleri nereden alabilirim?"

Başımı sallayarak papazın karısının oturduğu masanın diğer ucunu gösteriyorum. "Tam şurada. Ona son derece Hristiyanlığa aykırı art niyetlerinden bahsetme."

"İyi bir insan gibi davranacağım," diye söz veriyor.

CARTER Chloe'yi almak için ayrıldıktan sonra işler biraz hızlanır. Bale okulu uzakta olmamalı, çünkü çok hızlı geri dönüyor. Chloe az önce bitirdiği dans dersine rağmen enerji dolu bir şekilde masama geliyor. Sanki yeterince sevimli değilmiş gibi, bugün siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış ve attığı her adımda zıplayan ve sallanan şeffaf etekli pembe bir mayo giymiş. Bu şekilde yürürken Carter'ın elini tutuyor ve aklıma kardeşiyle iki kez yaptığım korunmasız seks geliyor.

Açıkçası, umarım hamile kalmam ama riskin farkındayım. Muhtemelen on yıl daha çocuk sahibi olmak istemiyorum ama Carter'ın makul olma konusundaki isteksizliği karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Normal bir erkek olsaydı, bir ay geçene ve sistemime biraz doğum kontrol hapı girene ya da seks yapmadan önce aletine prezervatif takmaya karar verene kadar onunla seks yapmayı reddederdim. Carter olduğu için bu işe yaramayacak. Ondan ayrılmak istemiyorum, şu ana kadar onunla çıkmayı seviyorum, ama rahmime yaptığı tüm atışlardan hoşlanmıyorum.

Açıkçası, mantıklı gelmiyor. Yenilmez olduğunu düşünüyor gibi görünmüyor, ancak bunun olmasından da endişeli görünmüyor. Korunmasız seks yapabileceklerini düşünen ergen erkeklerin umursamaz tavrıyla değil ama ikimizden önce beni anne, kendisini de baba yapma ihtimalinden bahsederek onu ayıltmaya çalışıyorum

diploma sahibi olmak da onu korkutmuyor. Korunmasız seksin düşünmek çoğu genci korkutmaz mı? Carter'ın sıradan biri olmadığının farkındayım ama *bu* onu neden korkutmuyor?

Neden olası bir kazara ergen hamileliğini önemli bir şey değilmiş gibi görüyor gibi hissediyor... neredeyse birinin daha önce atlattığı korkunç bir şeyi gördüğü gibi, bu yüzden artık ilk seferinde sizin üzerinizde sahip olduğu güce sahip değil?

Başımı eğiyorum, Chloe'nin Carter'a sırtışını ve güneşte parlayan bir şeyi göstermek için boştaki elini uzatışını izliyorum. Muhtemelen bir çıkartma. Carter ona her zamanki gibi sıcaklıkla bakıyor. Sonra bana doğru işaret ediyor ve Chloe önüne bakıp çıkartmalı eliyle bana el sallıyor.

"Merhaba, kitapçı

bayan!" Merhaba, Carter

klonu.

Birden dehşete kapılıyorum ve kadından tekrar ona bakıyorum. On üç yaşındaydı. İlk kez seks yaptığında on üç yaşındaydı. Chloe beş yaşında.

Erika aklıma geliyor, çünkü her zaman beynimin karanlık ceplerinde takılıyor, bana eziyet etmek ve beni şüphelerle doldurmak için bekliyor. O zamanlar böyle bir şey yoktu, değil mi? Erika'yı çocuktan biraz daha küçükken hamile bırakmış olamaz... ama eğer bıraktıysa, bu bazı şeyleri açıklar. Neden ona bu kadar bağlı olduğunu, neden onun kendisine ait olduğunu düşündüğünü açıklardı. Belki de ondan yapmasını istediği her şeyi, ailesinin ona yapmasını söylediği her şeyi kabul etti ve sonunda onunla birlikte olmanın kendi hakkı olduğunu düşünüyor.

Bu aynı zamanda, bir kız arkadaş istemiş gibi görünmemesine rağmen, neden kız arkadaş statüsü verdiği tek kız olduğunu da açıklar. Belki de bu onun ikramiye paketinin bir parçasıydı, belki de iyi davranıyordu çünkü... 13 yaşında bir çocuğu hamile bırakmak boktan bir şeydir.

13. Bu olması gereken bir şey değil.

Carter hamile bıraktığı anlamsız bir kaçamağın hamilelik olarak kalmasında ısrar edecek birine benzemiyor ve eğer Erika istemediyse... Chloe neden burada?

Şimdi küçük kıza bakıyorum ve yeterince dikkatli bakarsam biraz Erika görebiliyorum. Erika'nın mavi gözleri ve kahverengi saçları var ama babasına ne kadar benzediğine bakılırsa Carter'ın genlerinin güçlü olduğu açık. Erika güzel ve Chloe de çok sevimli. Renk tonları farklı olsa da, her ikisinin de düz saçları ve sevimli küçük düğme burunları var.

Carter bir kaşını kaldırdı. "Dünyadan Zoey'e."

Paranoyak düşüncelerimden sıyrılıp az önce ne dediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Ah, pardon. Ne dedin?"

"Merhaba dedim, sen de selamıma karşılık vermedin," diye anons ediyor Chloe. "Bunun için çok özür dilerim, hayal kuruyordum. Selam, Chloe."

Aklım hala yeni düşüncelerle dolup taşıyor. Carter beni arabama kadar geçirirken Chloe'nin kendi dairesinde bir yatak odası olacağını söyledi. Bunu dün akşamki yemek senaryomda çocuklarımızın üst katta uyumasına benzer şaka senaryomuzun bir parçası olarak söylediğini düşünmüştüm, ama daire gerçekten oluyor. New York'taki dairesinde gerçekten bir yatak odası var mı? Bu normal görünmüyor. Kaç ağabeyin beş yaşındaki kız kardeşleri için gerçek yatak odaları vardır? Ne için? Ziyaret için mi? Ne sıklıkta ziyarete geliyor ki kendi yatak odası olsun?

Bunu ona sormak çok mu çılgınca? Bu kesinlikle ona sormak için çok çılgınca. Eğer haklıysam, bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum ve eğer yanılıyorsam, benim paranoyak, aşırı düşünen bir psikopat olduğumu düşünecek. Zaten aldattığına dair teorilerim var ve sadece bir buçuk gündür benim erkek arkadaşım. İki günlük yıldönümümüzde, "Ayrıca, şans eseri ortaokulda Erika'yı hamile bıraktın ve Chloe aslında senin kızın mı?" diye soramam. Bir arkadaş için soruyorum."

"Dans hareketlerimi görmek ister misin?" Chloe soruyor. "Tabii, hareketlerini görmeyi çok isterim."

Masadan bir adım uzaklaşıyor, sonra bir dizi bale hareketi deniyor. Hiçbirini becerdiğinden emin değilim ama daha beş yaşında; kimin umurunda?

Bitirdiğinde, bir elini kalçasına koyuyor ve bitiş pozu veriyor. Ellerimi çırparak, "Encore!" diyorum.

"O kelimeyi bilmiyorum," diyor bana, masaya gelip yiyeceklere bakarken. Burnu anında kırışıyor. "Ben de bunların hiçbirini istemiyorum."

"Çizburgere ne dersin?" Carter öneriyor. "Hayır," diyor.

"Sosisli?"

"Nuh uh."

"Cips. Cipsleri seviyorsun."

Chloe başını sallar ve ona bakar. "Bir restorana gitmek istiyorum. Tavuk bonfile ya da spagetti istiyorum."

"Akşam yemeği için bir restorana gidebiliriz," diyor ona. "Henüz yemek vakti gelmedi."

"Bekleyeceğim," diyor ona. "Önce biraz tatlıya ne dersin? Kurabiye istiyorum."

Carter başını sallar. "Bu bir yemek partisi, kek satışı değil."

"Ben kurabiye istiyorum," diyor Chloe, sanki bu kurabiyelerin ortaya çıkması için yeterli bir sebepmiş gibi.

Henüz yemek bile yememiş beş yaşındaki çocuğa kurabiye ikram miyim emin değilim ama kardeşlerine her zaman yemekten önce mecazi kurabiyeler veriyorum, ne olacak ki? "var," diyorum Carter'a. "Çikolata . İki tanesi bir dolar."

"İki kurabiye! İki kurabiye istiyorum," der ona.

Carter cüzdanını çıkarır, içinden bir dolar alır ve ona uzatır. "Al bakalım. Şu kahverengi saçlı kızı görüyor musun?" diye sorar, işaret ederek. "O Grace. Ona bir dolar ver ve iki kurabiye almak istediğini söyle."

Chloe parayı kapar ve masanın Grace'in tarafına doğru koşar. Carter başını sallayarak olduğu yerde kaldı. "Seçici küçük pislik."

Sırıtiyorum. "Hey, onu suçlamıyorum. Makarna çok lezzetli. Muhtemelen ben de sıkıcı bir hamburger yerine onu tercih ederdim."

"Bu gece , değil mi?"

Başımı salladım. "Yarın çalışıyorum ama bugün izinliyim."

"Mükemmel. Tüm bunları yaptıktan sonra ikinizi de yemeğe çıkaracağım."

"Annenle baban hâlâ dışarı çıkıyor mu?" Hafifçe şaşırarak sordum. Onları kahvaltıda gördükten sonra bugün iyi geçinemediklerini ve Carter'ın bebek bakıcılığı yapması anlamına gelen planlarını iptal edebileceklerini düşünmüştüm.

"Evet, hâlâ gidiyorlar. Annem bir kriz geçiriyor, bu yüzden babamla kavga edecekler ve sonunda babam onu evden dışarı sürükleyecek. Chloe'nin tüm bunlar olurken orada olmaması daha iyi."

"Okula gittiğinde tüm bunlar nasıl işleyecek? Chloe'nin hayatında çok önemli bir çark gibi görünüyorsun."

Küçük sevimli bale kıyafeti içinde kurabiyelerinin parasını ödeyen kıza bakıyor. "Evet, henüz emin değilim. Caroline edeceğini söylüyor ama kocasıyla yakında kendi ailelerini kurmayı planlıyorlar ve şu anda yeterince zamanı yok." Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Gerçekten de dairenizde onun için boş bir yatak odası bulunduracak mısınız?"

Carter bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Evet. Üç yatak odası var, yani bir tanesini ona ayırmak için yeterli alan var. Yatak odası, ofis,

Chloe'nin odası. Tabii seni hamile bırakmazsam. O zaman muhtemelen bir çocuk odasına ihtiyacımız olacak."

Gözlerimi açıp kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra ona ters ters bakıyorum. "Gerçekten mi? Kilise töreninde mi?"

Carter sırtıyor. "Hey, ailem yan odadayken mutfağında yapıyordun."

"Seni korkutmaya çalışıyordum; sen sadece sorun çıkaran biri oluyorsun."

"Hayır, sorun çözücü oluyorum," diye karşılık veriyor hafifçe. "Eğer vurursam

Zaten bir çocuğa bakmak zorundayız. Muhtemelen Chloe'nin bizimle New York'a taşınmasını sağlayabiliriz, daha fazla sorun olmaz."

"Beni hamile bırakmayı özel bir dadıyı kitlemenin bir yolu olarak görmeye başladığınızdan giderek daha fazla endişeleniyorum."

"Ve sevgilim," diye ekliyor. "Çok fazla avantaj görüyorum."

"Sen delinin tekisin," diyorum ona. "Üniversiteye gitmek istiyorum, Carter klonlarıyla evde kapana kısılp senin başarılı olmanı izlemek değil. Özellikle de orta yaş krizine girdiğinde, sana en iyi yıllarımı verdikten ve sana uyum sağlamak ve bebeklerini büyütmek için kendi hedeflerimden vazgeçtikten sonra, şüphesiz beni karma bir kız için terk edeceksin. Üzgünüm, bu zor bir hayır. Ben kendi hedeflerime odaklanacağım, çok teşekkür ederim."

"Kötümser," diye suçluyor. "Sana hayatını mahvetmeyeceğimi söylemiştim. Sanki bana inanmıyorsun ya da öyle bir şey."

"Anlaşıldı," diye karşılık verdim.

Chloe iki elinde birer kurabiyeyle koşarak geri geliyor. "Bakın ne aldım!"

Carter'ın dikkati hâlâ benim üzerimde. Yine beni inceliyor, yüzünde muhtemelen Chloe ile ilişkisi hakkında teori üretirken benimkine benzer bir ifade var. "Baban nerede?"

"Ne?"

"Baban. Annen ve üvey babanla yaşıyorsun, değil mi? Babandan hiç bahsetmedin. Ona ne oldu?"

Bu sorudan hoşlanmadım. Böyle sıradan bir sorudan rahatsız olmak mantıksız ama ne yaptığını biliyorum. Onunla ilgili korkularımı olmayan, hayal kırıklığı yaratan bir babaya yüklemeye çalışıyor - ve benim olmayan, hayal kırıklığı yaratan bir babam *var*, bu yüzden ona bunu söylersem, yapabilecek.

Onun yerine "Benim baba sorunlarım yok," diyorum.

"O zaman bana ona ne olduğunu anlat," diye karşı çıkıyor. "Anlatmak istemiyorum," diyorum.

Carter sırtıyor. "Çünkü o zaman korkularınıza karşı mantıklı bir şekilde tartışabilirim. Doğru ya. Bunu neden istiyorsun ki?"

"Korkularımın babamla hiçbir ilgisi yok, Dr. Mahoney," diyorum kuru bir sesle. "Korkularım, bir insan olarak sizin hakkınızda bildiklerimle, yaşam hedeflerinizle ve sizin gibi erkeklerle ilgili. Bencil insanlara güvenilmez ve bir ilişki bir hayat planı değildir. Kendi işinizi yapmak önemlidir, bu şekilde tüm hayatınızı bir başkasının etrafında kurduğunuz bir noktaya asla gelmezsiniz ve sonra onlar gitmeye karar verir ve tüm dünyanız parçalanır. Romantik bir ilişki hayat pastasının üzerindeki krema olabilir, hamurun içindeki un değil."

Carter, "Yani seni ve anneni başka bir kadın için terk etti," diye tahmin yürütüyor. "Onu hiç görüyor musun?"

"Öyle bir arzum yok," diye mırıldanıyorum, konuyu deştığı için ona kızıyorum. "Annemin kalbini kırdı ve tüm sorumluluklarını terk etti. O benim için öldü."

"Ben bunu asla yapmam," diyor Carter. Yeterince samimi görünüyor, ama elbette öyle. Hiç kimse başlangıçta böyle bir şey yapacağını kabul etmez, ama muhtemelen çoğu insan da ahlaki bir tepeden aşağıya doğru o kadar kayana kadar böyle bir şey *yapacağını* düşünmez. "Benim hakkımda ne istersen söyle Zoey, ama ben sorumluluklarımı terk etmem. Asla vazgeçmedim, vazgeçmeyeceğim."

Chloe, onun ne demek istediğini anlatmak istercesine, "Mm, bu kurabiye çok lezzetli." diyor.

Küçük kız kardeşi, gizli kızı - onun için her neyse, ona bakmaya yardım ediyor. Kimse onu buna zorlamıyor gibi görünüyor. Bugün bile onu evden dışarı çıkarıyor çünkü orada işlerin gerginleşeceğini ve bunun onun için iyi olmayacağını biliyor. Bu kesinlikle sorumlu bir davranış ve bunu yapma motivasyonu içinden geliyor gibi görünüyor, annesi veya başka biri ona bunu yapması için baskı yapmıyor.

Bunları söylemek yerine, meşgul olduğumu anlamasını ve bir süreliğine uzaklaşmasını umarak baharatları yeniden düzenlemeye başlıyorum. "Benim baba sorunlarım yok," diyorum ona tekrar. "Senin de bana karşı herhangi bir sorumluluğun yok. Kendine iyi bak ve bu şekilde devam edelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Sıkıcı da olsa kolay bir gün olarak başlayan kilisede gönüllülük işi kısa sürede bir insan seline dönüştü. Carter bir çizburger aldı ve çöpe atmadan önce sadece bir ısırık aldı ama o bir ısırığı bir pazarlama uzmanı gibi kullandı: Chloe ile birlikte poz verdikleri bir fotoğraf çekti ve ardından bunu internette yayınlayarak tüm takipçilerine kiliseye gelmeleri ve iyi bir amaca destek olmaları için çağrıda bulundu... ayrıca, onunla takılma ve futbol takımı tarafından imzalanmış bir top kazanma şansı elde etti.

Gerçekten de geldiler. Son kişi sipariş verdiğinde ve nihayet temizlik yapabildiğimizde hamburgerlerimiz tükenmiş ve sadece dört sosisli sandviçimiz kalmıştı. Carter ayrıca insanları sepetlere yönlendirdi, böylece beklediğimizden *çok* daha fazla bilet sattık.

İşim bittiğinde sıcak, yapış yapış ve bitkin bir haldeydim. Carter'a önce evime uğrayıp duş almam gerektiğini söylüyorum ve o da Chloe'yi yemeğe çıkmadan önce bale kıyafetlerini değiştirmesi için eve götürüyor.

Carter beni aldı. Bütün gün çalıştığım için güneşin sıcağı üzerime vurduğundan nereye gittiğimizi bile soramayacak kadar yorgun ve bitkinim ama çok geçmeden Dallas silüeti beliriyor.

"Akşam yemeği için şehre mi gidiyoruz?" Sonunda doğrulup toplayarak sordum.

"Evet." Bir an duraksadı ve sonra "Porter'a gidiyoruz" dedi. Kız kardeşinin Porter'ın *sahibi olduğunu* söylediğini hatırlayınca bir korku yayılıyor. "Bir gün için aile üyelerinizle yeterince tanışmadım mı? Bir kızı rahat bırak, olur mu?"

Carter'ın ağzının kenarları yukarı doğru eğilir. "Bu bir telafi toplantısı. Bir önceki toplantı çok kötü geçtiği için seni kız kardeşimle tanıştırmak istedim.

O biri, onu seveceksin."

"Keşke bunu bana söyleseydin," diyorum ona, kıyafetime bakarak. Dizinde yırtık olan bir kot pantolon ve yıpranmış bir tişört giyiyorum. "Etkilemek için giyinmiş sayılmam."

"İcabına bakıyorum," diye beni temin ediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermiyor. Cevap vermek istemediğinde beni açıkça görmezden gelmesine alışmaya başlıyorum, bu yüzden dikkatimi pencereden dışarı veriyorum ve şehre doğru ilerleyişimizi izliyorum. Kısa bir süre sonra bir alışveriş merkezine varıyoruz ve Carter arabayı park ediyor. Porter's'a hiç gitmedim, ama bir alışveriş merkezinin içinde olmadığını biliyorum, bu yüzden buraya yemek yemeye gelmediğimizi biliyorum.

"Alışverişe mi gidiyoruz?" Chloe neşeyle soruyor, bu ihtimalden çok memnun olduğu belli.

"Sadece kısa bir mola vereceğiz," dedi ve onu arabanın etrafında dolaştırırken elini tuttu. "Zoey'ye akşam yemeğinde giymesi için bir elbise alacağız. Seçmesine yardım etmek ister misin?"

"Evet," diyor Chloe başını sallayarak. "Ben de yeni bir elbise istiyorum." "Bugün Zoey için buradayız," diye bilgilendiriyor onu.

"Ama *lütfen*," diyor tutkuyla.

Kısa bir alışveriş gezisinden sonra, benim için güzel - ama kendim için seçeceğimden biraz daha seksi - küçük siyah bir elbise ve Chloe için üzerinde Minnie Mouse olan yeni bir elbise ile kasaya gidiyoruz.

"Bu elbise çok güzel," diyor Chloe, kırmızı tülleri yerde sürüklenmesin diye elbiseyi havaya kaldırarak. "Bunu her zaman giyeceğim."

Carter'ın bana bir kıyafet almasına izin verdiğim için hâlâ kendimi mahcup hissederken, ona "Sanırım bunu kendim ödemeliyim" diyorum.

Carter yavaşlıyor, yanıma geliyor ve Chloe'nin önden gitmesine izin veriyor. "Hayır," diyor basitçe.

"Beni veto edemezsin," diyorum ona. "Sen benim patronum değilsin, Carter Mahoney." "Para sende değil. Benim var," diyor basitçe. "Ayrıca, kendi paramı bile kullanmıyorum. Bütün bunları kredi kartımdan çekiyorum. Fatura babama gidecek. Teknik olarak, babam sana yeni bir elbise alıyor ve sana o kadar kaba davrandıktan sonra en azından bunu yapabileceğini düşünmüyor musun?"

Kahvaltı?"

Babasından hoşlanmıyorum.

"Yani, Jake'le aranızdaki *yanlış anlaşılma* hakkında söylediği onca şey?" Carter başını sallayarak devam eder. "Adam pisliğin teki. Bırak cezasını çeksin."

Haklı olmasına rağmen, kullandığı tekniklerin, Carter'ın Jake'in iyiliğini düşünmesine rağmen onu kendi isteklerini yerine getirmeye ikna etmeye çalışırken Jake üzerinde kullandığı tekniklerle aynı olduğunu fark ediyorum. İkinci doğa manipölasyonu karşısında başımı sallayarak Carter'ın geleceğini hayal ediyorum. Hiç eğitim almadan, şimdiden bir köpekbalığı oldu. Bir Ivy League hukuk fakültesi ona yeni ipuçları ve hileler öğrettikten sonra nasıl bir adam olacak?

"Ne?" diye soruyor, çünkü ben ona başımı sallıyorum.

"Müstakbel eşini kiskanmalı mıyım yoksa onun için üzölmeli miyim karar veremiyorum."

Carter gülümseyerek bir kolunu omzuma doluyor. "Seninle evleneceğim, unuttun mu? Kendine acımak için çok fazla zaman harcayacak bir tipe benzemiyorsun."

"Yapmayacağım. Boşandıktan sonra 20 yaşında bir yoga eğitmeniyle birlikte olsan bile," diyorum ona, ses tonumdan abartılı bir gurur damlıyor. "Boşanırken senin malının yarısını alacağım, iyi olan yarısını. Bence sahili olan bir yerde bir tatil evi almalıyız, böylece okyanus kenarında kendime ait ateşli bir genç kızla dinlenebilirim. Skoru eşitleriz, bilirsin."

"Elbette. Bu adil görünüyor."

"Buna neden olan *senin* orta yaş krizin olsa da, boşanmayı *ben* kazanacağım," diyorum ona.

"Bundan hiç şüphem yok. Bana bir ay ver, bensiz ne kadar iyi iş çıkardığına o kadar sinirleneceğim ki -seni çok özleyeceğimden bahsetmiyorum bile- sürünerek geri geleceğim."

Ona sırtarak, "Sürünüyor musun?" diye soruyorum.

"Şey, hayır," diye itiraf ediyor. "Ama içeri girerim, seni mağara adamı tarzında omzuma atarım, yatak odasına götürürüm ve seni karım olarak geri alırım. Sürünmeye en fazla bu kadar yaklaşabilirim."

"En azından biraz kambur durur musun?"

"Muhtemelen hayır. Aptal erkek arkadaşına ne kadar heybetli bir adam olduğumu göstermeliyim. Seni yatak odasında geri aldıktan sonra, sana dokunmaya cüret ettiği için onu okyanusta boğacağım," diye ekliyor kayıtsızca.

"Bu makul görünüyor. Sana dokunduğu için yoga eğitmenini öldürebilir miyim?"

"Çoktan yaptım. Bu kadar büyük bir pislik olmamın kefareti için bunu yapmak zorunda kalabileceğimi düşündüm." Yakınıma eğilerek kulağıma mırıldandı, "Görünüşe göre, makyaj seksi yeterliymiş. Oh iyi."

O deli, ama ondan nefret etmem gereken bu bıkkın, hayali senaryoda beni etkilemeyi başarması bile sevimli olduğu kadar çileden çıkarıcı. Yaklaşabilmek için kolumu beline doluyorum. "İşte bu yüzden benim en sevdiğim sosyopatsın," diyorum ona.

Kolunu bana doladı ve şaka yaptı, "Olsam iyi olur. Rakiplerimi alt etmekten korkmuyorum."

Porter' vardığımızda, Carter'ın elbiseyi bana aldırmasına gerçekten memnun oldum. Onun ve Chloe'nin yanında lüks yemek salonuna doğru yürürken dalgın dalgın elbisenin eteklerini çekiştiriyorum. Siyah elbiseli, düzgün vücutlu bir hostes önümüzde yürüyor, göğsünde menüler tutuyor. Çoğu iş kıyafetinden kokteyle kadar çeşitli kıyafetler giymiş müşterilerle dolu masaların ve kabinlerin yanından geçerken oraya buraya göz atıyorum. Odadaki birkaç açık masa bile bembeyaz tabaklarla, katlanmış bez peçetelerle ve belki de su ya da şarap için kullanılacak tertemiz şeffaf kadehlerle donatılmış.

Smokin giymiş gümüş saçlı bir adam arka duvar boyunca piyano çalıyor. Arkasında, tabandan tavana kadar uzanan bir duvar boyunca şarap şişeleri dizili, tıpkı iyi stoklanmış bir şarap mahzeninin içi gibi.

"Burası çok güzel," diyorum Carter'a.

Carter hostesin durduğu yerde durur ve Chloe'nin kabine önce girmesine izin verir. Ortama çoktan alışmış ve cazibesini göremeyen birinin rahatlığıyla etrafına bakınarak başını sallıyor. "Evet, güzel bir yer."

"Muzlu puding istiyorum," diyor Chloe, küçük kahverengi gözleri beklentiyle parlıyor.

"Tatlı için," diyor Carter. "Yemeğini bitirdiğin sürece."

"Ama puding en iyisi! Yerimiz kalmazsa diye önce tatlı yemeliyiz" diye onu bilgilendirir.

Ona başını sallıyor ama tartışmaya zahmet etmiyor. Onun yerine bana dönüp bakıyor ve onu süzdüğümü fark ediyor.

Carter hâlâ kot pantolon giyiyor ama beni almaya gelmeden önce, nereye gittiğimizi bilme avantajına sahip olduğu için siyah düğmeli bir gömlek giydi. Dışarısı sıcak olduğu için kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve güçlü, zayıf kollarındaki belirgin damarlar... şey, bana bir şeyler yapıyorlar.

Yakalandığım için yanaklarım ısınıyor ama bana sırtıttığında geri adım atmıyorum. Onun yerine omuz silkiyorum. "Ne? Sen harikasin. Bu yeni bir şey değil."

Gülümsüyor ve bir adım geri çekiliyor, kolunu bana doluyor ve beni öpebilmek için kendine doğru çekiyor.

"Vay, vay, vay, bakın kedi ne getirmiş."

Bir kadın sesiyle irkilerek başımı çeviriyorum. Siyah saçlı ve klasik kırmızı dudaklı çarpıcı bir kadın Carter'dan Chloe'ye bakarken gülümsüyor. Chloe tekrar aşağı iniyor ve kollarını kadının boynuna dolamak için kısa mesafeyi koşuyor.

Chloe onu sıkarak, "Merhaba Caroline," diye selamlıyor.

"Hey, bebeğim," diye karşılık veriyor kadın, elini uzatıp Chloe'nin sırtını okşuyor.

"Carter puding yiyebileceğimi söyledi," diyor Chloe

ona. "Tatlı olarak," diye hatırlatıyor Carter.

"Ve önce tatlı yiyebileceğimizi söyledi," diye ekliyor Chloe iyimserlikle.

"Bu doğru değil," diye belirtiyor Carter.

Caroline sırtıyor. "Bunu senden alıyor, biliyorsun. Bu konuda kızgın bile olamazsın."

Daha önceki düşüncelerimi göz önünde bulundurarak bunun üzerine atlamak ve burnumu sokmak istiyorum, ama bunu yapamadan Carter araya giriyor ve Chloe'ye yerine oturmasını söylüyor. Sonra elini kalçama koydu ve kız kardeşine, "Caroline, bu benim sevgili kız arkadaşım Zoey," dedi.

"Kız arkadaş mı?" diye soruyor ilgiyle, elini uzatmadan önce bana bakıyor. "Peki, buna ne dersin? Seninle tanıştığıma memnun oldum Zoey. Küçük kardeşimi kilit altına almak için çok uğraşmış . Ele avuca sığmazın tekidir," diye ekliyor elimi bırakırken, eğer bilmiyorsam diye.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Merak etme, onunla başa çıkabilirim." "Carter'ın bayan arkadaşlarının çoğu tanıştırılmıyor, bu yüzden sana inanıyorum.

İkiniz okula birlikte mi gidiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Aynı tarih sınıfındayız."

"Amigo kız mısın?"

"Tanrım, hayır." Ben daha iyi düşünemedim kelimeler ağzımdan . Carter'ın kız kardeşini tanımıyorum ama Carter takımda olduğuna göre, belki de lisede amigo kızdı. Onu kırmamak için geri adım atmaya çalışarak ekliyorum, "Amigolukta yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece üzerimde gereğinden fazla göz olmasından pek hoşlanmıyorum. Saha kenarında tezahürat yapan bir tip değilim, daha çok... evde oturup kitap okuyan bir tipim."

Caroline'ın kaşları, duymayı beklediği son şey buymuş gibi kalktı. "Gerçekten mi? Sosyal bir kelebek değilsin, ha? Kardeşimle nasıl tanıştınız?" diye yarı şaka yapar.

"Kaderin bir cilvesiydi," diye onu temin ediyorum. "Ben onun tipi değilim."

Carter beni kabine doğru itmek için sırtıma hafifçe bastırarak, "Artık öylesin," diyor. "Her neyse, bu sabah onu annem ve babamla tanıştırdım ve pek iyi gitmedi. Ona hepimizin pislik olmadığını göstereyim dedim."

Chloe başını sallıyor ve açması için plastik ambalaja sarılmış bir paket boya kalemini ona uzatıyor. "Bana bir dolar borçlusun, Carter."

Paketi alıp yırtarak açıyor ve ona, "Bir dolarını zaten kurabiyelere harcadın, serseri," diyor.

"Yetişkinlere uygun bir kelime kullandın," diyor ona, kaşları kalkarak. "Bana borçlusun bir dolar daha."

Caroline, "Ona bir yirmilik vermeli ve bunun peşinat olduğunu söylemelisin," diye öneriyor. "Onu izlediğimizde Chris de böyle yapıyor. O pis ağzını temizlemekte başarısız olacağını biliyor, bu yüzden kefareti ödüyor ve aradan çıkarıyor."

Chloe bana baktı. "Çocuklardan çok para kazanıyorum."

Onun karşısındaki kabine geçerken sırtışımı bastırıyorum. "Eminim öyledir."

"Para biriktiriyorum. Lucy adında bir midilli alacağım ve ona tek boynuzlu at boynuzu takacağım," diyor Chloe.

Carter yanındaki kabine kayarak, "Böyle bir şey olmayacak," diye onu bilgilendiriyor.

"Evet, öyle. Evcil bir tek boynuzlu atım olacak. Sadece bir sürü dolar biriktirmem gerekiyor."

Carter ona, "Bu tek boynuzlu at değil, tuhaf şapkalı bir midilli olurdu," diyor. "Neden biraz daha aşağıları hedeflemiyorsun? Evcil bir balıkla başla."

"Ona Sharky adını verirdim," diye açıklıyor. Sonra başını sallıyor, bu fikre çoktan ikna olmuş. "Tamam, evcil bir balık istiyorum. Bugün gidip bir tane alabilir miyiz?"

"Önce para biriktirmelisin," diyor bana bir menü uzatarak. "Ona bir kap ve balık yemi alman gerekecek."

"Bizimle bir yerlere gelebilir mi? Ona köpek gibi bir kafes almalıyız. Ama bu su içinde kalacak, böylece Sharky'yi getirebiliriz."

Carter iç çekerek, "Bu önerimden şimdiden pişmanlık duyuyorum" diye mırıldandı. Ona doğru bakarak, "Bugün balık almak yerine eve gittiğimizde hep birlikte *Küçük Denizkızı*'nı izlemeye ne dersin?" der.

"Evet, evet, evet," diyor, koltuğunda zıplayarak yer sofrasına renk katıyor.

Artık hepimiz oturduğumuza göre Caroline, "Size bir garson bulayım.

Aslında Marla'nın bölümündesiniz ama size başka bir tane getireyim." "Evet, lütfen," diyor Carter.

Caroline uzaklaşır uzaklaşmaz, "Marla kim?" diye soruyorum.

"19 numara," diye karşılık veriyor.

Oh. "Çıktınız mı, yoksa...?"

"Ya da," diye cevap veriyor, bana küçük bir sırıtış atıyor ve göz kırptıyor.

Utanmaz. Carter Mahoney utanmazdır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Küçük Denizkızı'nı çocukken defalarca izlemiş biri olarak, Chloe kendini kaptırıp artık benimle ilgilenmeyene kadar başını izliyorum, sonra telefonuma sarılıp Pazartesi günü derse hazırlanmak için bazı notlarımı gözden geçiriyorum. Carter çalışma zamanımı çok azalttı ve yarın çalışmak zorundayım. Hazırlık olarak tüm notlarımın fotoğraflarını çektim ve telefonumda bir klasöre koydum, böylece kasada boş zamanım olursa çalışabilirdim.

Harika bir plan olduğu ortaya çıktı. Ariel evlenip sonsuza dek mutlu yaşadığında, neredeyse tüm hafta sonumu Carter'la geçirdiğim için biraz daha az stresli hissediyorum.

Yine de ondan henüz bıkmamış olmama biraz şaşırdım. Carter'dan ne kadar hoşlansam ve onu ne kadar ilginç bulsam da, biriyle kesintisiz bu kadar zaman geçirmek çok fazla. Çoğu kişi şimdiye kadar sinirlerimi bozmuş olurdu ama ben hâlâ Carter'ın arkadaşlığından büyük keyif alıyorum.

"Kumandayı uzatabilir misin?"

Carter'ın uzandığı kanepenin önünde yerde oturuyorum. Uzaktan kumandayı almak için öne doğru eğilmeden önce ona bir göz atmak niyetindeyim ama gördüğüm şey kalbimin durmasına, düşmesine ve bedenimden dışarı fırlamasına neden oluyor.

Film devam ederken Chloe'nin uykusu geldi ve Carter'ın üzerine uzanıp onu geçici bir yatak olarak kullanmaya karar verdi. Şu anda küçük bir melek gibi uyuyor ve küçük bir kolunu onun boynuna dolamış durumda. Diğer elini de Carter'ın yan tarafına dolamış, böylece uyurken ona sarılmış durumda.

Bununla başa çıkamıyorum. Carter'ın Chloe'yle uzanmadan önce kumandayı koyduğu sehpayaya doğru ilerlemek yerine, burada oturup yarı dönmüş bir şekilde bakıyorum.

"Bu çok sevimli, buna dayanamıyorum," diye onu bilgilendiriyorum.

Carter gözlerini deviriyor. "Evet, fırlatma kolumdaki hissi kaybediyorum - gerçekten çok sevimli."

Chloe üzerinde uyurken hareketsiz olduğu ve beni durduramayacağı için geri çekiliyorum, arkamı dönüyorum ve telefonumu kamera moduna alıyorum. Odaklanmak için ekrana dokunuyorum ve fotoğraflarını çekiyorum.

"Bana yardım edecek misin, yoksa biraz daha bakacak mısın?" Carter işim bittiğinde soruyor.

"Hâlâ karar veremedim," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen beni hamile bıraktığın için, ona karşı bu kadar babacan olduğunu düşündükçe kalbim sıkışıyor."

"Sanırım bu gece bana prezervatif taktırmayacaksın, ha?" diye mırıldanıyor.

"Hayır, yine de sana prezervatif taktıracam," diyorum, çünkü şaka yaptığından emin olamıyorum. "Bir süre senin ücretsiz dadın olarak yaşadıktan ve sen tüm heveslerimi söndürüp yerine bebek bezi koyduktan sonra bu kesinlikle daha az sevimli olacak."

"Benimle bir geleceğin olabileceği konusunda çok kötümserisin, değil mi?"

"Alaycı değilim, sadece gerçekçiyim. Ergen hamileliği ihtimali seni neden korkutmuyor?" Bana sağlam bir fırsat verdiği için soruyorum.

"Bebekler korkutucu değildir."

"Biliyorum, çok sevimliler ama aynı zamanda çok büyük bir sorumluluk, ömür boyu sürecek bir bağlılıktan bahsetmiyorum bile. Sen ve ben sadece hayatlarımızı yeni doğmuş bir bebeğin programına göre yaşamaya çalışmakla kalmayız, sonsuza kadar *birbirimize* bağlı kalırız. Yürütemeyeceğimizi söylemiyorum, ama ideal olmaktan çok uzak olurdu ve bunun seni neden korkutmadığını anlamıyorum. *Beni korkutuyor.*"

"Çünkü kafanızda bunun hayatınızı mahvedeceği düşüncesi var," diyor basitçe.

"Neden yapmıyorsun?" Anlamadığım kısım bu. "Çünkü öyle olmadığını biliyorum."

"Bunu biliyorsun? Daha önce bir kızı hamile bıraktın mı?"

Koyu renk gözleri kızgınlık gibi bir şeyle kapanıyor. Bana cevap vermek yerine bir elini Chloe'nin sırtına koyuyor ve oturuyor. Küçük kafası

Ama o ayağa kalkıyor ve kızın ağırlığını yeniden ayarlıyor. Kollarını onun boynuna dolayacak kadar kıpırdanıyor ama gözleri hemen kapanıyor ve başını onun omzuna yaslıyor.

"Onu yatağa götürüyorum," dedi bana.

Çekiç gibi çarpan kalbim içime doğru batıyor. Bu soruyu sormak büyük cesaret gerektiriyordu ve o bunu görmezden geliyor. Ayrıca tamamen çılgınca bir soru. Cevap evet olsa bile, yaklaşık 3 dakikalık 18 yaşındaki erkek arkadaşına sormak zorunda olduğum çılgınca bir şey.

Tekrar soramayacağımı da biliyorum. Bazı sorulara tatmin edici cevaplar vermemesinden hoşlanmıyorum, böylece onları bir kenara bırakabiliyorum. Beni belirsizliğe sürüklemesinden ve kendimi deli gibi hissetmeme neden olmasından hoşlanmıyorum. Carter'dan önce, erkek arkadaşımın beni çoktan aldatmış olabileceğini düşünerek güvensizlik krizleri geçirmiyordum. Hamile kalacağımdan, notlarımın düşüp geleceğimi tehlikeye atacağından ya da şu anda endişelendiğim şeylerin neredeyse hiçbirinden endişelenmiyordum.

Carter'ı çok fazla rahat bırakıyorum ama bazen kaçamak *cevapları* bırakıp bana gerçekten *cevap vermesi* gerektiğini bilmesi gerekiyor. Bunu öğrenmesinin tek yolu ona göstermem, bu yüzden o Chloe'yi yatağına taşıırken ben de çantamı alıp ayakkabılarımı giydim ve gitmeye hazırlandım.

Carter geri döndüğünde, gitmeye hazır olduğumu anlayınca yavaşlıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor kayıtsızca, yaklaşırken.

"Eve," diyorum ona, çantamı omzuma atarken. "Yarın önümde uzun bir iş ve ders günü var, o yüzden biraz uyumam gerek."

Kollarını belime dolayıp beni kendine çekerek, "Burada kalırsan uyumana izin vermeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

Kendime rağmen gülümseyerek ona "Burada bir *daha* kalamam" diyorum. "Neden kalamazsın?"

"Çünkü burada yaşıyorum. Anneme küçük kız kardeşine bakmana yardım edeceğimi ve sonra eve geleceğimi söyledim. Bebek bakıcılığı bitti. Gitme vaktim geldi."

Carter, "Bir erkeğe birini hamile bırakıp bırakmadığını sorup sonra da kefaletle serbest bırakamazsınız," diyor.

"Neden olmasın? Zaten bana cevap vermeyi planlıyormuşsun gibi görünmüyordu. Cevap hayır olsaydı, bunu söylemek oldukça basit olurdu. Eğer cevap

cevap evet..." Başımı sallayarak devam ediyorum, çünkü nasıl devam edeceğimi bile bilmiyorum.

Bu, bitirmek zorunda kalacağımı sanmadığım düşüncelerden biri, çünkü bunun bir soru olmasının bile çılgınlığına rağmen, cevap hayır olmalı. Eğer değilse, bundan sonra nereye gideceğime dair bir referans çerçevem bile yok.

Carter hemen içimi rahatlatmak yerine, "Eğer cevap evet ise..." diye soruyor.

Midem düğümleniyor ve aynı anda hafifliyor, sanki bir çıkıntıdan atlamışım ve şimdi vücudumun kaldırımı çarpmasını bekliyorum. "Ben..." Başımı sallıyorum, kelimeler arıyorum. "Bilmiyorum. O zaman bir milyon sorum daha var."

"Listenin başında ne var?"

Geri çekilmeye çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. "Cevabın evet mi o zaman? Kime? Ne zaman? O mu sakladı? Erika mıydı? Bu yüzden mi onu gerçekten delirtiyorsun? Chloe gerçekten senin küçük kardeşin mi? Aman Tanrım. *On sekiz* yaşındasın."

"Nefes al," diyor hafifçe, yüzümü izliyor.

Nefes alamayacak kadar korkmakla meşgulüm. Bazı sorularıma cevap vermeye başlaması gerekiyor ama aynı zamanda cevap verirse vereceğim tepkiden de korkuyorum. Ne kadar yutkunabilsem de bu konuda içime sindiremediğim bir şey var. Bana gerçeği söylediği için onu ittiğim için kendimi kötü hissedeceğim ama bazı gerçekleri yutmak çok zor.

Chloe bile değil. Eğer Chloe onunsa, benim yaşında olup beş yaşında bir çocuğa sahip olması çılgınca bir şey ama beni rahatsız eden daha çok bu dönüm noktasını başka biriyle yaşamış olması fikri -özellikle de Erika'ysa. Erika olup olmadığını bilmem *gerek*. Eğer o yaptıysa, milyon yıl geçse de beni asla yalnız bırakmaz.

Carter bana çok daha sakın bir şekilde, "Bu konuşmayı yapmak için çok erken. Bunun boktan bir cevap olduğunu biliyorum ve bunun için üzgünüm ama henüz çok erken."

"Demek istediğim, konuşma bu, Carter. Beni böyle uçurumun kenarında asılı bırakamazsın. Bana ayrıntıları vermek istesen de istemesen de, temelde soruyu yanıtladın. Evet."

"O kadar basit değil," diyor ellerini dengeleyici bir ritimle kollarımda gezdirirken.

"Erika mıydı?"

"Hayır, Erika değildi. Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye cevap veriyor. "Ben kimseyi bulamadım-" Durdu, başını salladı ve gözlerini

Ben. "Bu konuda bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Hayal ettiğin gibi değil. Sana bir gün açıklayacağım ama şu anda bilmen gereken her şeyi biliyorsun."

"Onu sevdin mi? kızı...?" "Hayır."

"Hala... Yani, o buralarda mı? Onu görüyor musun?"

"Hayır. Sana söz veriyorum, endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Bu konuda seni etkileyecek hiçbir şey yok. Sana çelme takmak için bekleyen gizli ipler yok. Bebek anne draması yok, öyle bir şey yok. Onunla hiçbir bağım yok. O gitti ve geri gelmeyecek."

"Chloe mi? O gerçekten senin...?" 'Kızım' kelimesini ağzımdan tam olarak çıkaramıyorum. Çok tuhaf.

Kısa bir süre tereddüt eder, sonra bir kez başını sallar.

Bunu kendim bir araya getirdim ve hala bir torba dolusu tuğla ile vurulmuş gibi hissediyorum.

"Bilmiyor," diye ekliyor, sanki bu yardımcı olabilirmiş gibi. "Beni kardeşi sanıyor. Küçük olduğu için bunu sorgulamıyor."

Oturmam gerekiyor. Kucağından geri çekilerek kanepeye doğru yürüyorum ve kenarına tutunarak oturuyorum ve sadece birkaç dakika önce onunla kanepede uzanırkenki halimi hatırlıyorum.

Carter beni kanepeye kadar takip ediyor ama yanıma oturmuyor. Kollarını kavuşturuyor ve kaçma riski olan biri gibi bana bakıyor.

Ben bir uçuş riskiyim. Çok zorlama bir şüphe gibi gelen bu doğrulama, içinden geçmek istemediğim solucan delikleri açıyor. Yine de düşmek zorundayım. O kız olmayacağım. Zor kararlar vermek zorunda kalmamak için kafamı kuma sokmayacağım.

Carter'ın şimdiye kadar söylediği ve bu durumla ilgili olabilecek her şeyi süzgeçten geçirmeye çalışıyorum ama bu şeylerden herhangi birine inanmak, bana yalan söylemediğini söylediğinde dürüst olduğunu kabul etmeye bağlı. Ne zaman söylemişti? Hangi iddialarının önce, hangilerinin sonra geldiğini hatırlamaya çalışıyorum. Bunu söylediği sırada bana yalan söylememiş olsa bile, bu daha sonra yalan söylemediği anlamına gelmez.

"Neden artık buralarda değil? Hamile bıraktığın kız. Bu herhangi birinden gelen uğursuz bir ifade, ama senden geliyor..." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, içimi bir korku kaplıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Çenesi kilitleniyor ve bu beni iyimserlikle doldurmuyor. "Bu konuda istediğim kadar soruya cevap verdim," diyor bana.

"Senin için yapmak istemediğim pek çok şey yaptım," diye belirtiyorum. "Bence adil olmak , benim için yapmak istemediğin tek bir konuşma bile yapmalısın."

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diyor bana, görünüşe göre hareketsiz. "Seninle kavga etmek istemiyorum, seni dışlamaya ya da duygularını incitmeye çalışmıyorum ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum ve buna saygı duymanı istiyorum."

Gözlerimi kocaman açarak koltuktan kalktım ve ona şöyle dedim: "Ben de seni dangalak takım arkadaşlarının önünde patlatmak ya da Cartwright'ın bodrumunda bekâretimi vermek istemedim. Bazen istediğini elde edemezsin ve yapabileceğin tek şey bununla başa çıkmaktır."

Gerçek bu olmalı, kazanan el bu olmalı. Onun için her ne kadar göz ardı etmiş olsam da, *bana* gerçekten birkaç dakikalık rahatsızlık *borçlu* olduğunu hissediyorum. Bana hamile bıraktığı bir ilişkiden bahsetmesi, işlemek ve bir kenara koymak zorunda kaldığım şeylerin seviyesine yakın bile değil. Ona riskli duygusal yatırımlar yapmakla ilgili bir sorunum yok, ama ara sıra iyiliğinin karşılığını veremiyorsa... siktir et. Bu bir ilişki değil, duygusal sadaka ve ben bunun için burada değilim.

Ben de tam bunu söylemek üzereydim. Yemin ederim söyleyeceğim, ama ben söyleyemeden Carter boğazımdan yakaladı. Sert değil, canımı yakmak için değil, sadece beni irkiltecek kadar. Sonra da yaşadığım şoktan yararlanarak sırtımı duvara yaslayana kadar beni yönlendiriyor. İçimde dolaşan alarm bir an için kelimelerimi alıyor. Tam ağzımı açıp ellerini üzerimden çekmesini söyleyecekken eli boğazımdan çekiliyor.

Yutkunuyorum ve beni boğmasına bir an bile kalmamışken potansiyel tehlikeyi ölçmek için yüz ifadesine, enerjisine bakıyorum.

"Belki de net değildim" diyor, parmak uçları sol kolumda gezinirken. Kolumu ondan çekiyorum ve koyu renk gözleri yüzüme kayıyor. "Bu bir tartışma değil. Konu kapanmıştır."

Ona ters ters bakarak ve kolumu dokunuşundan uzaklaştırarak, "Bacaklarım da öyle," diyorum.

Şehvetli dudaklarında yavaş, karanlık bir gülümseme yayılıyor. "Ben onları açana kadar, elbette."

"Sakin buna cüret etme. Şu anda seninle oyun oynamıyorum, Carter. Bu bir oyun değil. Eğer her zaman üstünlük sende olaksa ve ben de senin bana atmak istediğin kırıntıları alıyorsa bu bir ilişki değildir. Ben bunu kabul etmedim. Bununla ilgilenmiyorum. Eğer sana güvenmemi istiyorsan.

bana bir köşeni açmaya isteklisin. Her senaryoda bükülen tek kişi ben olamam. Bu sadece benim için iş, senin için eğlence olamaz. Buna güvenemem."

"Zaten bana güvenmiyorsun," diyor. "İşleri doğru yaptığımda bile bunun bir önemi yok."

"Bu doğru değil," diyorum, sözleri karşısında midem bulanıyor.

"Evet, öyle. Eğer kin tutmak istiyorsan Zoey, en azından bu konuda dürüst ol. Seni suçlamıyorum. Bu çok normal. Bana bir şans verdiğini sanmıştım ama belki de yanlışmışımdır. Belki de fırsatını bulduğunda bana karşı kullanmak için cephaneni saklıyordun. Belki de sen de herkes gibisin."

Ahh. " söyleme. Buna inanmıyorsun."

"Belki de istiyorumdur. Herkes bir şey ister Zoey," diyor elinin tersiyle çene çizgimde gezinerek. "Sen benden ne istiyorsun?"

Verdiği yanıtın soğukluğu altında içimin çöktüğünü hissetmekten nefret ediyorum ama söylediklerinde bir tehlike var. Gerçek, fiziksel bir tehlike değil, ama sözleri bana olan asıl ilgisini söndürme riskini vurguluyor - ve yanlış *bir* şekilde söndürme, çünkü ben onun düşündüğüm şeyim. Beni ona ulaşmaya ya da onun saçmalıklarına katlanmaya zorlayan şey kişisel çıkarım değil, ama o zaten çoğu insanın kullanıcı olduğuna oldukça ikna olmuş durumda. Beni bir kez bu kategoriye soktuğunda, bundan geri dönüşü olmayacağını hissediyorum.

"Özel biri mi olmak istiyorsun?" diye soruyor, bakışları yüzüme geri dönmeden önce beni tarıyor. "Sana bunu verdim, değil mi? İnsanların Jake konusunda seni rahat bırakmasını istiyordun, ben de buna engel oldum. Aptal kilise bağış kampanyanda sana yardım ettim. Ciddi olduğumu anlaman için seni ailemle tanıştırdım. Hiç vermediğimi söylemek haksızlık olur Zoey. Bence , sadece senden farklı bir şekilde."

Bağış kampanyasının aptalca olmadığını mırıldanmak istiyorum ama şu anda savunmaya geçmek için doğru şey bu değil. "Benim için hiç iyi bir şey yapmadığını ima etmiyordum," diyorum ona. "Ama seçip seçip veriyorsun. Sana bir maliyeti olmadığında veriyorsun. Maliyeti yüksek olduğunda veriyorum. Bu sana bir maliyeti varmış gibi görünen ilk şey ve sen bu konuda benimle konuşmak istemiyorsun."

Karşı çıkma zahmetine katlanmıyor. "Doğru, etmiyorum. Bana yapmam gerektiğini söylediğinde senin sınırlarına saygı duyuyorum, sen de benimkine saygı duy."

"Ne zaman, Carter? Ne zaman hayır dediğim için sınırlarıma *gerçekten* saygı duyduğun? Kesinlikle sınıfta değil."

"Bu sayılmaz. Daha önceydi."

"Peki. Sana eski sevgilinin evindeki partiye gitmek istemediğimi söylediğinde ve onun yerine gitmezsem en iyi arkadaşşıma tecavüz etmekle tehdit ettiğinde değil. 'Bu gece bekaretimi kaybetmek istemiyorum' dediğinde ve sen 'siktir et' deyip yine de aldığında değil. Senden içime girmemeni istediğinde ve sen iki kez girdiğinde kesinlikle olmaz. İstersen daha fazla örnek verebilirim."

Carter utanmış görünmek yerine, "Grace'i asla tecavüz etmekle tehdit etmedim" diyor.

"Evet, yaptın. Ondan sonra, bana yaptıklarından ve bana yapmak *istediğini* söylediklerinden sonra, dolabındaki bu iskelet hakkında nasıl endişelenmemem gerekiyor? O kıza ne yaptın? Ona ne oldu? Neden artık buralarda değil? Neden Chloe'ye sahipsın ve annesinin yeniden ortaya çıkabileceğinden endişelenmiyorsun? Tekrar ortaya *çıkamaz* mı? Ahlaki çizginizin nerede olduğu hakkında şakalar yapıyoruz, ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Senin var mı bilmiyorum. Sen kaygan bir zeminsin ve ben senin için en iyisini istiyorum ama kendime yalan söylemek için gözlerimi gerçeklere kapatmayacağım."

Sesi alçalıyor, bir parça tehditkar bir tavırla, "Soruyu geçiştirme, Ellis. Bana bir şey sormaya çalışıyorsan, durma sor."

Vücudumdaki her hücre bu işi bırakmam ve kendimi bu durumdan olabildiğince sakın bir şekilde kurtarmam için feryat ediyor ama beynimin Carter'a aşına olan kısmı onun ses tonuna rağmen daha az korkuyor. "Ona zarar verdin mi?" Sesim titreyerek soruyorum. Cevabı *isteyip istemediğimi* bilmiyorum ama buna ihtiyacım var. "Bana daha önce hiç kimseye böyle bir şey yapmadığını söylemiştin, ama Chloe'nin kız kardeşin olduğunu da söylemiştin, yani... bana hiç yalan söylemediğin doğru değil ve eğer bu yalan söylediğin şeylerden biriye, belki o da yalan söylemiştir."

Şimdi onu kızdırdım. Bunu kaslarının gerginliğinden, sıkılmış çenesinden ve nefes alırken burun deliklerinin açılmasından anlayabiliyorum. Görünüşe bakılırsa, beni boğazlamamak için yoğun bir fiziksel kısıtlama gerekiyor ve bunu biraz endişe verici bulsam da, görünüşe göre yeterli değil, çünkü kaçmak yerine duvara yapışıp kaldım ve soruma cevap vermesini bekliyorum.

"Onu incittim mi?" diye tekrarlıyor sakince, yavaşça, sanki bu sorunun içinde uyandırdığı öfkenin tadını çıkarıyormuş gibi. Yaklaşıyor ve kollarını duvara dayıyor

beni çerçevelemek için. Beni korkutmaya çalıştığını bildiğim için kaskatı kesildim. Böyle çirkin bir soru sorduğum için beni cezalandırmak istiyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyor, eğiliyor ve beni öpecekmiş gibi başını eğiyor. Onun yerine yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Sıcak nefesinin hassas tenimde yarattığı hisle . Dudaklarını oraya bastırıldığında sinir uçlarım canlanıyor ama onu itiyorum. Soruyu geçiştiriyor ve bu çok korkutucu.

"Buna cevap vermeni istiyorum Carter. Gerçeğe ihtiyacım var."

Bileklerimden tutarak kabaca başımın üzerinden duvara yapıştırıyor. "Ona *tecavüz* ettim mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Çekinmeyi reddediyorum. "Yaptın mı?"

"Hayır" diye cevap verirken ses tonundan küçümseme damlıyor.

Rahatlamış hissetmek istiyorum. Belki de rahatlamalıyım, ama öfkeli bir Carter Mahoney ile karşı karşıyayken rahatlama hissi yaratmak zor. "Tamam. Sadece sormak zorundaydım. Sana güvenmenin ne kadar korkutucu olduğunu biliyorsun Carter. Teknik olarak hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, o yüzden... Yani, sormak zorundaydım."

"Bana inanıyor musun?"

Ses tonu eşit ama yine de alarm zillerini çaldırıyor. "Evet. Yapmalı mıyım?"

Omuz silkiyor. "Ben doğruyu söylüyorum. Bu sizin de inanmanız gerektiği anlamına gelmiyor."

"O... hayatta mı?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Gözlerinde soruyu geri almak istememe neden olan bir bakış var ama bana cevap vermiyor. En azından kelimelerle. Omuzlarını yavaşça silkiyor, yakışıklı yüzünde sert bir ifade var. Verdiği yanıt, bunun beni ilgilendirmedeği ve bana söylemeyeceği anlamına gelebilir ya da kızın hayatta olup olmadığını bilmediğini ve umursamadığını gösterebilir.

Bu bir işkence. Gerçeği bu şekilde parçalara ayırmak, uygun olanı sunmak ve gerisini saklamak. Gerçeğin tamamını istiyorum, sadece parçalarını değil. Benimle ilgili her şeyi anlatmasını istiyorum, daha güvenli bahislere girmesini değil. Onun her şeyini, her karanlık köşesini bilmek istiyorum; herkes gibi yüzey katmanına indirgenmek istemiyorum.

Belki de haklıdır, belki de özel kişi olmak istiyordum, ama sadece onu gerçekten *tanımamın* tek yolu bu olduğu için. Onu okul koridorlarında arkadaşlarıyla çevrili gördüğünüzde bunu düşünmezsiniz ama Carter Mahoney bir kale ve herkesi dışarıda tutuyor.

Ben de girmek istiyorum.

Gerçek için onunla savaşarak direncini arttırdığımı fark ettim. Onunla bu şekilde açıkça savaşarak asla kazanamayacağım. Yeterince yakındığım için aniden geri adım atmayacak, bu Carter'ın yapacağı bir şey değil. O bu şekilde çalışmaz. Onunla savaşmak sadece istediğimi elde etme şansımı azaltacak ve gerçeği asla elde edememek, bu pislige ayak uydurmaya çalışırken lanet olası aklımı kaybetme şansımı artıracak.

Elleri hala üzerimde. Bu çok önemli. Benden ne kadar rahatsız olursa olsun, onu ne kadar tedirgin edersem edeyim, yine de bana dokunmak istiyor.

Bileklerimi tuttuğu yerden çekip kurtarıyorum ve ona doğru eğilerek elbisemin arkasındaki fermuara ulaşacak kadar duvardan uzaklaşıyorum. Fermuarı aşağı doğru çekerken Carter'ın gözleri şüpheyle kısıılıyor ve etrafımdaki kumaş gevşiyor. Tek kelime etmeden elbisenin üst kısmını kollarımdan aşağı itiyorum, sonra yere düşene kadar kumaşı çekiyorum.

Carter'ın bakışları teklifimi incelerken ısınıyor, önce göğüslerimde oyalanıyor, sonra karnımdan aşağı iniyor, sonunda yüzüme dönmeden önce uyluklarımın arasına yerleşiyor. Koyu renk gözlerinde bir güvensizlik parıltısı var ama hiçbir şey söylemiyor.

Sözsüzce öne doğru bir adım atıyorum ve bedenimi onunkine yaklaştırıyorum. Sıcaklığı içimi yakıyor ve bakışlarını tutarken kanım ısınıyor, tereddüt etmeyi reddediyorum. Bir kolumu boynuna doluyor, diğerini güçlü omzuna yaslıyorum, sonra başımı eğip güçlü çenesini öpüyorum. Az önce benimkini öpmeye çalıştığı gibi boynunu öpüyorum ama vücudu sert ve tepkisiz. Bu beni daha da zorluyor. Omzunun üstündeki kolum beline doğru iniyor ve onu kendime doğru çekiyorum, göğüslerimi onun sert göğsüne hafifçe sürtüyorum, sonra tekrar çenesi boyunca öpüyorum.

şiddetli bir patlamayla saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye çekiyor. Beni duvara doğru birkaç santim geri iterken kalbim çarpıyor, sonra dizlerimin üzerine düşene kadar omzumu itiyor. İsterse bana zarar *verebileceğini* bilmek ama verip vermeyeceğini bilmemek korkutucu. İki büküm olmuş durumdayım, çünkü en güçlü hissettiğim şey korku değil. Ona bakarken içimde şehvet kıpırdanıyor, yeni uyanmış bir ihtiyaç çekirdeğimde nabız gibi atıyor.

Carter pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirirken bakışlarımı kaçırmamam için beni cesaretlendiriyor. Kaçmam için cesaretlendiriyor. Kaçmalı mıyım bilmiyorum. istiyor mu bilmiyorum. Beni kovalamak mı istiyor? Beni cezalandırmak, öfkesini çıkarmak mı istiyor? Bu düşünceyle nefesim hızlanıyor, bu yüzden sikini yüzüme sokmasını beklemek yerine bakışlarını kırıyorum ve sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bir anda üzerime atladı, keskin refleksleri ve fiziksel gücü beni tuzağa düşürmesini çok kolaylaştırdı. Elini bacaklarımın arasına sokup külotumun içine doğru kaydırırken vücudunun altında, karnımın altında sıkışıp kaldım. Tekrar sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni tam istediği yerde tutuyor. Midem arzuyla kıvrılıyor ve bir parmağını içime soktuğunda inliyorum. Klitorisim üzerindeki baskıyı kaldırırsa hayal kırıklığından ölecek olsam da içgüdülerimle mücadele ediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor kabaca, beni hâlâ aşağıda tutarken. "Kesinlikle hoşuma gitti."

Cevap veremeyecek kadar ağır nefes alıyorum ama zaten ne söylememi istediğini de bilmiyorum. Umurumda değil. Tek umursadığım, o bana dokunurken vücudumda dolaşan zevkli hisler.

Carter ağzını açtığı anda neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum ama şu anda beni parmaklarken saçımı tekrar çekiyor ve kulağıma yaklaşarak alçak sesle, ağırbaşlı bir mırıltıyla bana söylüyor. "Sınıftaki o günü her zaman düşünüyorum, biliyor musun?"

Kalp atışlarım hızlanıyor ama hareket etmiyorum. Konuşmuyorum. Sadece nereye varacağını görmek için bekliyorum. Garip bir şekilde zamanlanmış bir özür mü, yoksa bu gece onu zorladığım için beni daha da cezalandırmayı amaçlayan dikenli bir alay mı?

"Çok güzel görünüyordun, öfkeli ve çaresiz. Yine de neyi hiç anlamadım biliyor musun? Bunu durdurabilirdin. Tek yapman gereken Jake'e yalan söylemek, beş dakikalığına ondan hoşlanıyormuş gibi davranmaktı. Beni arar ve seni korurdu ama sen prensiplerinin arkasında durdun ve zavallı piç kurusuna gerçeği söyledin."

Bunu yaparken gerçekten ona cevap vermemi bekliyor mu bilmiyorum ama yine de yutkunup bir tane uzatıyorum. "Bu sadece geçici bir çözüm olurdu. Ondan hoşlanmadığım halde hoşlanıyormuş gibi yapsaydım, daha sonra bununla uğraşmak zorunda kalırdım."

"Belki. Ya da belki benimle oynamak istemişsindir," diye teklif ediyor.

Şu anda onunla oynamak istiyor olsam da, o zaman istemediğimden eminim, bu yüzden başımı sallıyorum. "Bu değildi. Belli ki bana karşı büyümüşsün, ama sonradan edinilmiş bir zevkin var."

"Artık benden hoşlanıyorsun, değil mi prenses?" Parmağı klitorisimde dolaşüyor ve başımı omzuna yaslıyorum, boğazımdan belli belirsiz bir zevk sesi kaçıyor. "Seni tutup seninle oynamamı, sana küçük fahişemmişsin gibi davranmamı seviyorsun. Bu rolde iyisin, değil mi?"

Sözleri, benimle oynayan parmaklarıyla birleşince içimde yaramaz bir zevk dalgası yükseliyor ama ben yine de üstündeyim. Bilmiyorum.

nereye gittiğini bilmiyorum. Kibar mı yoksa kaba mı davranmak istiyor bilmiyorum ama ben kaba davranacağına inanıyorum.

Dokunuşu istediğimden daha sert ama şikâyet etmiyorum. Daha sonra umursayacak olsa bile şu anda umursamadığından eminim. Vücudum hala duyarlı; benimle oynarken hala zevk dalgaları çarpıyor. Sonra zevk daha da artıyor ve vücudumun orgazma doğru ilerlediğini hissederek ona yaslanıyorum.

Carter boynumu ısırıyor, klitorisime baskı yapmaya devam ediyor. Beklenmedik acı karşısında nefesim kesiliyor ama tamamen bana doğru gelmekte olduğunu bildiğim zevke odaklanmış durumdayım.

"Hoşuna gitti mi?" diye .

"Evet." Cevabım aceleye geldi, nefesim ağırlaştı.

Uyarılma yoğunlaşıyor, nefeslerim kısa aralıklarla geliyor. Sonra, tam zevkten uçurumun kenarına düşmek üzereyken, Carter parmağını kalçalarımın arasından çekiyor.

"Hayır," diye inleyerek parke zemine sarılıyorum.

Arkamda Carter külotumu indiriyor ve kıcımı tokatlıyor. "Kalk."

"Çok kabasın," diyorum, ona ters ters bakmak istiyordum ama hayal kırıklığına uğradığım için kıpırdayamıyordum.

"Dinlemezsen daha da sertleşeceğim," diyor ve kıcıma zıplamama neden olacak kadar sert bir şaplak atıyor. Derim acıdığı ve itaatsizliğim devam ederse bir tokat daha yiyebileceğim için kendimi kollarımın üzerinde yukarı itip kıcımı havaya kaldırıyorum.

"Daha iyi mi, efendim?" Kuru bir sesle sordum.

Sesi sıcak ve zengin ve elini kıcımın acıyan derisinde gezdirirken memnuniyeti sıvılaşmış bir zevk gibi üzerime akıyor. "Kesinlikle öyle. Çok güzel."

Sıcak bir kızarıklık göğsümde ve boynumda geziniyor, şüphesiz yanaklarımı da renklendiriyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, biraz kararsızca.

Kot pantolonunu indirirken sert kumaştan bir hışırtı geliyor ve sonra yaklaştığını hissediyorum. Aletinin başını girişime sürüyor, sonra içime itiyor. Verdiği histen, tenimin anlıyorum ki yine çıplak giriyor. İçimi çekiyorum ama sızlanmaya da yok. Her iki şekilde de yapacak, ne anlamı var ki?

"Seni hamile bırakırsam benden nefret eder misin?" diye sorar.

Derin değil, sadece pürüzsüz ucunu içime sokup çıkarıyor. Sadece benimle oynuyor. Carter'ın sınırlarımı keşfetmesi çok zor,

Çünkü beni acımasızca dürüst olmaya zorluyor - sadece ona karşı değil, kendime karşı da. Rahat bir alanım olmasına izin vermiyor. Ondan nefret etmeyeceğimi söylememi izin vermek olarak yorumlayacağını biliyorum ama aynı zamanda çok fazla şeyin ondan nefret etmeme neden olacağını söylemeye başlarsam, tehdidin tüm anlamını yitireceğini ve etkisiz hale geleceğini de biliyorum. Bir şey yaptığı için ondan nefret edeceğimi ancak gerçekten edeceksem söyleyebilirim. Sadece gerçekten sınıma gelirse hayır diyebilirim. Carter'la, sadece gerçekten daha fazla dayanamazsan pes edebilirsin. Limitten önceki her şey serbesttir.

"Şu anda yapmayacağım," diyorum ona dikkatlice. "Muhtemelen bir gün yapacağım." Elini tekrar kıcıma sürtüyor. "İyi cevap."

Beni göremiyor olsa da gözlerimi deviriyorum. Benimle seks yapmak üzereyken beni test etmeyi Carter'a bırakın.

Kendini daha derine itiyor ve kendimi desteklemek için bir elimi yere dayamak zorunda kalıyorum. Yerdeki bu pozisyon dizlerimi zorluyor. Keşke önce bizi kanepeye taşısaydı. Keşke prezervatif de taksaydı. Carter'dan istediğim şeyleri nasıl alacağımı bulmalıyım. Tartışmak işe yaramıyor. Sormak kesinlikle işe yaramadı. Sanırım boyun eğmek de tam olarak işe yaramıyor, çünkü ben az çok boyun eğdim ve o hiçbir koruma olmadan derinlere dalıyor. Başka ne deneyeceğimi bilmiyorum.

Carter saçlarımdan tutuyor ve yanağım yere bastırılana kadar beni aşağı itiyor. Beni daha da sert bir şekilde tutup sikini içime sokarken karnım zonkluyor. Bu daha sert, daha kirli, daha az rahat, ama içime pompaladıkça, beni doldurdukça içimde bir zevk ürpertisi dolaşıyor. Beni bastırıyor ve kullanıyor. Beni cezalandırıyor. Bundan nefret etmeliyim. Neden nefret etmiyorum?

"Bu amcık bana ait, değil mi prenses?" Carter sorar.

Yutkunuyorum, o sikerken bir yerde kalmak için yere tutunmaya çalışıyorum. Ben.

Yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor ve o kadar acımasızca itiyor ki küçük bir çığlık kopuyor.

içimden. "Cevap ver bana."

"Evet," diyorum hemen.

"Ona istediğimi , değil mi?"

Yere daha iyi tutunmaya çalışıyorum. Bu kez bir yanıt istediğini biliyorum ve hangisini istediğini de biliyorum. "Ne istersen."

Sesindeki meydan okuma eriyor ve tekrar sıcak bir hal alıyor, böylece "Mm, iyi kız" dediğinde bir ödül gibi üzerimden akıp gidiyor.

Beni eğitmeye çalışıyor. Bu komik, çünkü ben de onu eğitmeye çalışıyorum. Oh neyse. Sanırım birbirimizi eğitirsek işe yarıyor. Onun eğitiminin işe yaramadığını kesinlikle iddia edemem, çünkü yarıyor. Ama benimki de öyle. Sayılır. Her zaman istediğimi elde edemiyor olabilirim, ama onunla başka hiç kimsenin yapamadığı kadar ilerleme kaydettiğime eminim.

Şikâyet etmeden birkaç sert pompa daha yaptıktan sonra Carter saçlarımı bırakıp vücudumdan çekilince inancım güçleniyor. Sırada ne olduğunu görmek için nefes nefese bekliyorum. Yerimde kalıyorum çünkü bana hareket etmemi söylemedi. Sonra folyo paketinin yırtılıp açılmasına benzeyen bir ses duyuyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. O...?

Carter'ın elleri ve beni dürtüyor. "Sırt üstü yat."

Ona bakabilmek için sırt üstü dönüyorum. Yanı başımızda yere atılmış prezervatif paketini gördüğümde midem garip bir duygu karışımıyla sarsılıyor. Onu öpmek istiyorum ve öpüyorum. Doğruluyorum, yüzünü kavriyorum ve onu öpüyorum, dudaklarım onunkinin altında yumuşarken minnettarlığın tadını alıyorum.

Minnettarlığımın altında kendimi muzaffer hissediyorum. Boyun eğme işe yaradı, sadece önce ne demek istediğini kanıtlaması, istediğini alacağını göstermesi ve benim nasıl tepki vereceğimi görmesi gerekiyordu. Doğal olarak, doğru şekilde karşılık verdim, bu yüzden artık isteklerime saygı duyacak.

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Onun çarpık yöntemlerini seviyorum. Carter'a manevra yaptırmak bazen zor olabilir ama beni büyülüyor.

Carter öpüşmeyi kesiyor ve ellerini kalçalarımın dışına doğru kaydırıyor. Sonra bacaklarımı kaldırıyor ve bükülmüş bacaklarım omuzlarında dururken üzerimde durana kadar hareket ediyor. Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra ağırlığını bir koluna verirken diğer koluyla aşağı uzanıyor ve sikini bacaklarımın arasına sokuyor.

Prezervatifle kaplı siki.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu tekrar öpmeden edemiyorum. Sonra ben onu öperken o içime giriyor ve nefesimi alıyor. *Ruhumu* alıyor.

"Ah, Carter," diye mırıldanıyorum, beni daha önce hiç olmadığı bir şekilde doldururken uyum sağlamaya çalışıyorum. "Oh, Tanrım."

Bir şefkat gösterisiyle alnını alnıma bastırarak içime doğru ilerliyor. Aletin genişliği sürekli olarak duvarlarıma sürtünürken, yoğun zevk vücudumda dolaşıyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar. İçime girip çıktıkça, zevk arttıkça ve arttıkça inlemeyi durduramıyorum.

Bu kadar inanılmaz hissettiren sadece zevk değil, aynı zamanda yakınlık. Onun bu kadar yakın olması beni şefkatle doldururken, o da

beni zevkle doldurmak için. Tüm bunların arasında, onun baskınlığıyla yan yana duran konumumun teslimiyeti ve sonunda zor kazanılmış bir ödölü elime almanın hafif arka plan hissi, kalbim bir çiçek gibi açılıyor, hassasiyetini böylesine potansiyel olarak tehlikeli bir ziyaretçinin zararına maruz bırakmaktan korkmuyor.

Vücudum daha fazla dayanamadığında, uçurumun üzerinden atlıyor ve zevke doğru serbest düşüşe geçiyor. Haykırıyorum ve Carter beni öpüyor, dudaklarında zevkimin seslerini yakalıyor. Hassas duvarlarımı okşarken zevk devam ediyor, zevki uzatıyor.

"Kahretsin Zoey," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatarak.

Tüm gücüm bedenimden dışarı akıyor. Carter içime pompalamaya devam ederken yerde biraz kayıyorum, ama kendimi yerimde tutmaya çalışacak enerjim yok. Meğer buna gerek yokmuş; bir an sonra inliyor, kasları geriliyor ve derinlere doğru itiyor. Prezervatif taktığı için bu sefer boşaldığını hissetmiyorum ama boşalınca daha önce olduğu gibi üstüme yığılıyor.

İyice tatmin olmuş ve hâlâ şefkatle dolup taşan kollarımı Carter'a doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum. Parmaklarımın altındaki sıcak, kaslı sırtını hissetmeyi seviyorum. Enerjimi geri kazandığımda, onu her yerinden öpebilmek, dudaklarımı karın kaslarının çıkıntılarında gezdirebilmek, pelvik bölgesini çevreleyen V'den aşağıya doğru öpebilmek için dönmesini istiyorum. Kahretsin, onu tekrar ağzıma alacağım ve tüm bu zevk için minnettarlığımı gerçekten göstereceğim.

Mutlulukla iç çekiyorum, vücuduna yapmak istediğim her şeyle ilgili seksi bir düşünce balonuna kapılıyorum, sonra beni öpmek için başını yeterince kaldırıyor.

Beynim nereye gittiğimi görüyor ve ağzımın hareket etmesini engellemek için cesurca bir çaba sarf ediyor, ama görmezden geliniyor. Kararlı ağzım açıldığında, çılgınca ve pervasızca sözcüklerin ağzımdan dökülmesine izin veriyorum.

"Sanırım seni seviyorum."

Ses tonum ağır bir ifadeden uzak, hafif ve hülyalı olsa da midem bulanıyor. Yine de muhtemelen garip bir şekilde algılayacaktır. Beynim hemen gerekçeler ve bahaneler üretmeye başlıyor. Bu hormon ve sevgi patlaması beni savunmasız bıraktı; oksitosin darbesi beni ona daha yakın hissettiriyor, beynime akan dopamin seli açıkça muhakeme yeteneğimi bozdu. Uyuşturucu kullanıyor da olabilirim! Seks sırasında söylediğim şeylerden beni sorumlu tutamaz, tıpkı benim seks sırasında söylediği şeylerden onu sorumlu tutmadığım gibi - tek fark o

kötü şeyler söyler, ben de iyi şeyler söylerim. Ayrıca, ben bir Hıristiyanım; herkesi severim! Bunun dramatik bir *anlamı* olması gerekmiyor.

Carter korkmak yerine sırtıyor. "Öyle mi? Kahretsin, seni iyi becermiş olmalıyım."

Ben de hafif bir rahatlamayla gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Çok iyi."

Uzun bir öpücükten sonra bana "Geceyi geçir, tekrar yaparım." dedi.

Mm, bu çok cazip. "Anneme sorarım," diyorum ona. "Her halükarda, bu prodüksiyonu yerden kaldırabilir miyiz? Dünyanın en rahat yeri değil. Genelde yerde yatarken en azından altımda güzel, yastıklı bir yoga matı olur."

"Evet," diye mırıldanıyor, üzerimden kalkarken. "Zaten gidip şu aptal prezervatiften kurtulmam gerekiyor."

Ona bir kez daha parlayan bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim."

Önce o ayağa kalktığı için, o uzaklaşırken iyi yontulmuş kışını hayranlıkla seyretmek için kendime bir an izin veriyorum. O kadar seksi ki. Şu anda ona bütün güzel şeyleri söylemek istiyorum.

Keşke bu orgazm sonrası aşk duygularını şişeleylebilseydim de daha sonra sabrımı sınıdığında vurabilseydim.

Neyse, dopamin patlaması sürerken tadını çıkarayım bari.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Annemle yaptığım kısa bir mesajlaşmadan sonra geceyi burada geçirmem için bana izin veriyor ve Carter gerçekten de beni yine kendinden geçiriyor. Bu sefer onun yatağındaydık ve bu sefer prezervatif kullanma zahmetine girmedim ama en azından bir raunt kazandım. Pazartesi günü okuldan sonra doğum kontrolüne başlamak için randevum var, bu yüzden doktordan hemen işe yarayacak bir şey isteyeceğim.

Beni keyifli bir zevk komasına sokmayı bitirdiğinde, Carter kollarını bana doluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekerek beni kendine yakın tutuyor.

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," diye rica ediyorum. "Bilmediğin bir şey mi? Hm. Sert seksten hoşlanırım."

Kıkırdıyorum, kalçama yerleştirdiği eline hafifçe vuruyorum. "Çok komik."

"Sarışınları severim," diye teklif ediyor, saçımın keten bir tutamıyla oynayarak. "Carter Mahoney. Gerçek bir şey."

"Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum," diyor, sırf kendisi olduğu için zor davranarak.

"Her şeyi bilmek isterim, bu yüzden herhangi bir yerden başlamaktan çekinmeyin - 'en sevdiğim renk mavi' hariç, çünkü bu bana gerçekten hiçbir şey anlatmıyor."

"Size hangi renk iç çamaşırına yatırım gerektiğini söyler" diye öneriyor.

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden ona bakıyorum ve tatlı bir sesle, "Ama sen bana Longhorn mavisi külot almıştın zaten. Hatırladın mı bebeğim?"

Bana alaycı bir bakış atarak, "Benim hiç evcil hayvanım olmadı. Nasıl yani?"

Sanırım bunu alacağım. "Gerçekten mi? Neden olmasın? Alerji mi? Sadece istemedin mi?"

"13 yaşına kadar Manhattan'da yaşıyorduk. Şehirde köpek sahibi olmak daha zor ve babam kedileri sevmiyor. Annem bir balık alabileceğimi söyledi, ama bu oldukça ezik bir evcil hayvan, sence de öyle değil mi?"

"Aslında bir balığım vardı. Juniper adında bir Japon balığı. Ne yazık ki bir yıldan fazla yaşamadı. Filtreleme sistemi falan olan gerçek bir akvaryumum olsaydı, bir yetişkin olarak tekrar balık sahibi olmayı düşünmezdim. Dibinde renkli çakıllar, akvaryumda onları bulmaya çalışırken saklambaç oynamaları için o sevimli mercanlardan bazıları."

Elini kalçama dolayarak, "Gördün mü, balığı bile eğlenceli bir şeymiş gibi anlatıyorsun. Ben hep akvaryumun içinde böcek gözlü bir şekilde yüzdüğünü ve on dakika içinde ondan sıkıldığını hayal ederdim."

Gülümsüyorum. "Muhtemelen öyle olurdu. Balığım benim okuma arkadaşım olurdu. Akvaryumunun yanındaki köşeye rahat bir sandalye kurar ve ona en sevdiğim pasajlardan bazılarını okurdum. Ders çalışmaktan ölmek isteyecek kadar yorulduğumda, moral desteği için balığıma dönerdim. Balığım kendini çok önemli hissedirdi ve beni seninkinin seni sevdiğinden çok daha fazla severdi."

"Hiç şüphesiz. Muhtemelen onu atıştırılabilirlik olarak beslemek için brokoli doğrarsın. Kasesine biraz balık gevreği koymayı hatırlayabilirim."

Başımı salladım. "Birlikte yaşamadığımız ya da balıklara bakmakla görevli bir yardımcı tutmadığın sürece balık tutmana asla izin yok. Söz ver bana."

"Hadi ama. Chloe akvaryumunda o kadar renkli şey olan bir balığı muhtemelen severdi. Ona Prenses Penelope gibi aptalca bir isim verirdi. Harika olurdu."

"Chloe muhtemelen ona senden daha iyi bakar ve o daha beş yaşında." Chloe konusuna geri döndüğümüz için, bundan yararlanıyorum ve bizi daha önemli konulara yönlendiriyorum. "Chloe'den bahsetmişken..."

"İşte " diye mırıldanıyor, ne olacağını biliyor.

"Plan nedir?" Ona sordum. "Aslında onun için kendi evinde bir yatak odası hazırlayacaksın." Duraklıyorum, ona daha az garip bakabilmek için sırt üstü dönüyorum. "Peki, bir noktada onun senin yanına taşınmasını mı planlıyorsun? Ailenle olan bu velayet durumu geçici mi yoksa kalıcı mı? Sen okuldayken ona sadece onlar mı bakıyor, yoksa...?"

Carter derin bir iç çekiyor, sanki bu onun da aklını kurcalıyor. Ben burada olmadığım geceler bunu düşünmekten uykusunun kaçtığını hayal ediyorum. "Bilmiyorum. Biraz karışık bir durum. Asıl plan onu kalıcı olarak, tam zamanlı işe almalarıydı. Ben bunun bir parçası olmak istemedim. Ama sonra o doğdu, biliyor musun? Çok şirin bir kızdı. Annem onu büyütmede ısrar etti ama depresyon nöbetleri geçiriyor. Bu krizler onu vurduğunda bazen yataktan bile kalkamıyor ve bir tanesi Chloe altı haftalıkken onu vurdu. Kız kardeşim gelip elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı ama onun da kendi işleri vardı, bu yüzden istemeden de olsa Chloe'yle çok zaman geçirdim. Ev ödevimi yaparken onu yatağımdaki yastığının üzerine koyuyordum. Yumruğunu çiğner ve küçük sevimli bir sürüngen gibi beni izlerdi."

Carter'a göz kulak olan bir bebeğin zihnindeki görüntüsüne sırtıyıyorum.

"Her neyse, çok geçmeden bana alıştı. Üniversite için New York'a taşınması gerçek olana kadar onun yaşam koşulları hakkında fazla endişelenmedim. Şimdi düşünmem gereken bir şey ama o kadar da basit değil. Eğer taşınırsam, beni hiç görmemeye alışacak. O zaman ailem onun tek bakıcıları olacak ve ben de... Eğer bunu yaparsak ona asla gerçeği söyleyemem. Onu terk etmişim gibi hissedecek-özellikle de annemle babam pek iyi huylu olmadıkları için. Annem iyi niyetli ama kafayı yemiş durumda. Babam da kaba. Chloe çetin cevizdir, onu burada bırakırsam iyi olacağını biliyorum ama... Bilemiyorum."

"Onu burada bırakmak istemezsin," diyorum basitçe. Ona olan açık sevgisi bana yeterince güçlü bir titreşim vermediyse, beni hamile bırakma ve bir dadı tutma konusundaki alçakgönüllü girişimleri - artık farkında olsun ya da olmasın, son oyununun bu olduğundan eminim - kesinlikle yapıyor.

"Onu götürmenin adil olup olmayacağını ben de bilmiyorum. Yani, ona gerçekten gerçeği söylemeli miyim? Bildiği kadarıyla ben onun kardeşiyim. Benimle gelirse annesi olmaz. Annesinin neden yanında olmadığını açıklamak için bir şeyler uydurmam gerekecek."

"Annesi, sanırım New York'tan. Hâlâ orada mı yaşıyor?"

Hafifçe gülümseyerek başını sallar. "İyi denemeydi. Sana bu konuda konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Ama sonra benimle tecavüze varan seks yapmana izin verdim. Eğer bu bana bilgi kazandırmayacaksa, bunu ne için yapıyorum?"

Daha da büyük bir gülümsemeyi bastırarak eğiliyor ve bana bir öpücük veriyor. "Sevgilerimle."

"Mm, çok bakımlı," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Alt dudağımı ağzına çekerek birkaç saniye emiyor, sonra bırakıyor. Hâlâ üzerimde gezinirken, "Şikâyet ettiğini duymadım" diyor.

"Şikayetim yok," diye kabul ediyorum. "Beynimi kırmış olabilirsin ama yine de şikâyet yok." Sonra boynuma gömülüyor. Son raunttan beri zaten çıplaktım, bu yüzden elini çarşafın ince örtüsünün altına soktuğunda avucu doğrudan göğsüme temas ediyor. Boynumu öperken onu kavırıyor ve masaj yapıyor. İçimden bir zevk ürpertisi geçerken gözlerim kapanıyor.

Her ne kadar beni altına çekmesine izin vermek istesem de direniyorum. Carter'ın motivasyonlarını çözmek, onu etrafımda tuttuğum sürece oynayacağımı hissettiğim bir oyun, ama şu anda rahmimi engellemem gerektiğinden oldukça eminim.

Daha fazla konuşmak istediğimi anlaması için geri çekilerek, "Belli ki bebek bakıcın olsun diye hayatımı mahvetmeye çalışmayacaksın, çünkü bu gerçekten çok boktan bir şey olurdu," diyorum.

"Açıkçası," diye teklif ediyor, hafifçe, şakacı bir şekilde. "Asla boktan bir şey yapmam."

"Tabii ki hayır. Sen bir meleksin."

"Bloktaki en parlak hale," diye kabul ediyor.

"Ama her ihtimale karşı bunu yapmayı düşünüyorsan, yapma. Eğer üniversiteye gittiğinde hala birlikte olursak, bir şeyler ayarlarız. Araştırdım ve benim üniversitemle seninki arasında yaklaşık 7 saatlik bir yol var, bu yüzden sık sık ziyaret etmenin gerçekçi bir olasılık olacağını sanmıyorum. Ama sömestr bittiğinde şehirde kalacaksan, belki okul tatillerinde gelip seninle kalabilirim." Sonsuza kadar birlikte olacağımıza bel bağladığımı düşünmesini istemediğim için ekliyorum: "Ve bu tabii ki çok büyük bir ihtimal, ama sadece söylüyorum. Eğer hâlâ birlikte olmak istiyorsak, bir yolunu buluruz. Kimsenin ciddi bir şey yapmasına gerek yok."

Parmağının ucunu omzumun kıvrımında gezdirerek yüzümü izliyor ve "Chloe'nin durumu hakkında ne hissedersin?" diye soruyor.

"Bana her şeyi anlattırsan kendimi daha iyi hissederim."

Gözlerini deviriyor. "Bunu biliyorum. Demek istediğim, onun potansiyel olarak benimle yaşaması hakkında ne hissediyorsun? Senden bunu istemek çok zor. Benim tüm bunlara alışmak için yıllarım oldu ama senin olmadı. Muhtemelen benimle çıkmaya başladığında *bunun* başa çıkmak zorunda kalacağın bir şey olacağını düşünmedin."

"Hayır, uğraşmak zorunda kalacağımı bildiğim onca şey arasında bu kesinlikle onlardan biri değildi," diye itiraf ediyorum. "Ama bu tamamen sana bağlı, beni kararına dahil etme. Sen ve Chloe için en iyisi neyse onu yap. Ben esnek biriyim. Uyum sağlayabilirim."

"Yine de anlaşmayı bozan bir şey değil, değil mi?" diye soruyor doğrulamak için.

"Hayır, tabii ki değil. Chloe çok sevimli ve çocukları severim. Planım kesinlikle bu değildi ama kesinlikle anlaşmayı bozan bir şey de değil. Görebildiğim kadarıyla hâlâ anlaşmayı bozan bir şey yok."

"Huh," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirebilmek için başını eğiyor. "Güzel."

Kolumu boynuna dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Çok iyi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Kalan hafta sonu saatlerimin azalmasının getirdiği belli belirsiz korku hissinden kurtulamıyorum. Carter'la vakit geçirmek ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda olmamak çok güzeldi. Pazartesi günü ödev stresi, Erika'nın koridorlarda bana ters ters bakmasının kaçınılmazlığı, Jake'in durmak bilmeyen bir sinir bozucu gibi gölgelerde pusuya yatması ve Grace'in ne düşüneceğini ya da Carter'la birlikte olmama nasıl tepki vereceğini bilememesi gibi sorunları beraberinde getirecek. Tüm bunlardan sonra, doğum kontrol hapı almaya gitmenin ve doktora kontrol edilemeyen bir erkek arkadaşım olduğu için hızlı etkili bir ilaca ihtiyacım olduğunu açıklamaya çalışmanın garipliğine katlanmak zorundayım... ama bana ihtiyacım olmayan aile içi şiddet broşürleri vermesine neden olacak alarm zillerini çalmadan.

Pazar günü çalışmam gerekiyor ama kitapçı boş. Kurgu kitapları tasfiye için ayırmayı ve kasanın etrafındaki kitapları yeniden düzenlemeyi çok sıkılıyor. Dün gece Carter's'ta telefonumdaki notlarıma çalışmışım, ama yapacak başka bir şey olmadığı için onları çıkarıp tekrar okumaya başladım.

"Buralarda biraz hizmet almak için bir adamın ne yapması gerekir?"

Carter'ın sesine gülümseyip başımı kaldırıyorum, telefonumun ekranını temizleyip kotumun cebine koyarken tezgâha doğru bir adım atıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, baş belası?"

"Burada çalışan seksi kasiyere bakıyorum," diyor ve bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. "Kız arkadaşına söyleme."

"Gerçek bir top avcısı mı?" diye soruyorum.

"Kıçımı tekmeler."

Avuçlarımı tezgâhın üzerine koyarak eğiliyor ve ona bir öpücük veriyorum. "Tamam, sırrını saklayacağım. Ama sadece erkek arkadaşına söylemezsen. Erkek arkadaşım

lanet olası deli."

Carter dudaklarıma doğru kıkırdıyor ve sonra mırıldanıyor: "Çok doğru, öyle."

Onu iş yerinde öpmemem gerektiği için geri çekiliyorum. Zaten etrafta görecektir kimse yoktu. Kimse kitap satmaya gelmediği için müdür bile evrak işlerini halletmek için arka tarafa gitti.

Chloe'yi hiçbir yerde göremeyince, "Bugün sevimli küçük yardımcın yok, ha?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Bu sefer ihtiyacım olacağını düşünmemiştim." Boş kitap koridorlarına bakarak, "Bütün gün böyle ölü müydü?" diye soruyor.

"Evet. Bana ait olan ve başkalarına ait olan her türlü yan işi yaptım. Bu noktada sadece dakikaların nasıl geçtiğini izliyorum."

"Neden bana birkaç kitap önermiyorsun?" diye soruyor. "Senin gibi bir ineğin kitapçı randevularıyla ilgili ıslak rüyaları vardır. Burada kimse olmadığına göre araya bir tane sıkıştırılalım."

Tezgâhın dışına doğru yürürken gözlerimi devirerek ona, "Her neyse, inek kıcımlı seviyorsun," diyorum.

Arkamdan gelip kıcımlı tuttu. "Eminim öyledir. Peki dün gece bana söylediğin o şey neydi?" diye düşünüyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Dün gece hiçbir şey söylemedim. Benim ağzımdan tek bir kelime çıkmadı."

Rol yaparak, "Hayır, bir şey vardı. Benim hakkımda hissettiklerinle ilgili bir şey. "Ben kelimesi mi?"

"Beni kovdurmadan önce ellerini kıcımdan çek," diyorum elini iterek.

"Mağazada bir tek sen varsın."

"Müdür arka tarafta ve kameralarımız var."

Carter tavana bakıp kameraların nereye dönük olduğunu kontrol ediyor. "Ve bir müşteri sana sarkıntılık etti diye seni kovacak mı?"

"Muhtemelen. Bu dünya berbat bir yer," diyorum başımı sallayarak. Bana onu düşündüren kitapların çoğunun bulunduğu küçük Beats bölümüne doğru onu yönlendirirken omzumun üzerinden ona bakarak, "Hiç Bukowski okudun mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Yapmalı mıydım?"

"İçimde onu sevebileceğine dair bir his var," diyorum ona, onu koridorun sonuna kadar götürüyorum, sonra da çömelip sınırlı seçkiyi inceliyorum. "Sıradan Delilik Hikâyeleri bana seni hatırlatıyor," diye ekliyorum, raftan tek nüshamızı çekerek. Sayfaları eskimiş, yıpranmış bir nüsha ama bu

Tamam. Kitabı Carter'a uzatarak açıklıyorum: "Yazım tarzı herkese göre değil, ama eğer içine girebilersen, benim önsezim onun eserlerini sevebileceğin yönünde. Burada bir dakikalığına gerçekten basit olacağım, ama eğer henüz okumadıysan *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı da seveceğini düşünüyorum."

"Sınıfta verilmediyse, okumadım demektir." "Verildi."

"Sınıfta verildiyse de okumamış olabilirim," diye ekliyor.

Başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum. "Hukuk fakültesinde kızlara ralli yaptırılmazsın, biliyorsun değil mi? Bir gün kendi işini kendin yapmak zorunda kalabilirsin."

"Hayır, tüm işi yapmak avam içindir. Ben bir delegeyim," diyor bana, sadece yarı şaka.

"Liseyi bitirdiğinde planın ne? Bütün profesörlerini becermek mi?"

"Sadece bayan profesörler."

Burnumu kırıştırıyorum ve karnına vurmak için dönüyorum. Bir haydut gibi gülümsüyor, darbeden dolayı homurdanmıyor bile. "İşte bu yüzden boşanıyoruz."

"Çekici olduğum için mi?" diye soruyor masumca.

"Çünkü sen kural tanımaz bir fahişesin," diye bilgilendiriyorum onu. Topuğumun üzerinde dönerek onu kurgudan Salinger'a doğru yönlendiriyorum. "*Franny ve Zooey* de iyidir. *Dokuz Öykü* de öyle aslında. Eminim Salinger'ı seversin."

"Adamım, bir ninja gibi zıplıyorsun."

Ona omzumun üzerinden tatlı bir şekilde "Bunca yıldır kendi işimi yaptığım için beynim keskin," diyorum.

"Daha çok değil, daha akıllıca çalışın" diye karşılık veriyor.

Başımı sallıyorum, duruyorum ve aradığım şeyi bulana kadar parmaklarımı omurgalarda gezdiriyorum. "İçimden bir ses gerçek dünyaya alışmanın senin için oldukça zor olacağını söylüyor."

Ellerini ceplerine sokarak rafları incelememi izlemek için dönüyor. "Ve içimden bir ses hayal kırıklığına uğrayacak olanın ben değil, sen olduğunu söylüyor. Sen ve ben aynı 'gerçek dünyaya' sahip değiliz prenses. Bunu şimdiye kadar anlamadın mı?"

Elimi bırakıyorum, arayışından bir anlığına vazgeçiyorum. "Bunun tek nedeni lisede olmamız ve senin Bay Popüler olman. Lise bittikten sonra-"

"Lise bittikten sonra Bay Her Ne Olmam Gerekiyorsa Olacağım," diye araya giriyor, neredeyse sempatik görünerek. "Dünya değişmeyecek Zo. Ne yani, güç pozisyonlarımızı değiştireceğimizi mi sanıyorsun? Mezun olduktan sonra, sırf daha çok çalıştığın için en tepede sen mi olacaksın? Daha çok hak ettiğin için mi? Daha iyi bir insan olduğun için mi? Bunun hiçbir anlamı yok, bebeğim. Yani, senin için öyle, sen busun, ama dünya bu değil. Lise bittikten çok sonra bile zirvede olacağım. O zaman bunu şimdi hak daha fazla hak edeceğim için değil, doğru alet çantasını getireceğim için. İşte bu kadar. Bu kadar basit."

Carter'dan *hoşlandığım* düşünülürse, midemin bu kadar rahatsız olmaması gerekirdi ama onun haklı olma ihtimalinden nefret ediyorum. Hem aklım hem de kalbim onun gerçeklik versiyonunu reddediyor, inatla iyi bir insan olmanın bir anlamı olduğunda ısrar ediyor. Bir gün, bir şekilde... benim doğru şeyi yapmam ve onun yanlış şeyi yapması önemli olacak.

Şu anda bizi rakip yapmaktan hoşlanmıyorum çünkü her seferinde onun kazanacağını biliyorum, ama kesinlikle *bir gün* kazanan ben olacağım. O haklı, ben daha çok çalışıyorum. Doğru olanı yapıyorum. *Bunu* ondan daha çok *hak ediyorum*.

Rüyalarımda küçük bir delik açtığını görüyor olmalı, çünkü uzanıp beni tutuyor ve göğsüne çekiyor. "Özür dilerim, sadece alaycı davranıyorum," diyor, ama bunu kastetmediğini biliyorum. Beni yakınında tutmak için kolunu omzuma doluyor ve kitaplığa doğru başını sallıyor. "Hadi, birkaç kitap seç. Beni eğit."

"Neden?" Ona bakarak mırıldandım. "Sen antrenman yaparken ralli kızın sana okusun diye mi?"

"Hepsini kendim okuyacağım, söz veriyorum," diyor hafifçe, mükemmel dudaklarında küçük bir gülümseme. Güven verici bir gülümseme ama sadece beni yatıştırmaya çalıştığını bilmek bu jestin içinin boş olduğunu hissettiriyor.

İçimdeki hoşnutsuzluk dışarı sızıyor ve bunu durduramıyorum. Kaşlarımı çatarak ona şöyle diyorum: "Denemek aptalca değil. İnsanlara iyi davranmak ve yanlış şey yerine doğru şeyi yapmak aptalca değil. Kimse umursamasaydı dünya berbat bir yer olurdu. Belli ki sen umursamıyorsun ama birileri umursamalı."

"Sadece seninle dalga geçiyordum Zoey," diye beni temin ediyor.

"Ama gerçek buydu," diyorum ona bakarak. "Benimle dalga geçmiyordun, gerçeği söyledin ve hoşuma gitmediğinde, her zaman yaptığın gibi geri adım atmaya çalıştın, çünkü bu konuda geri adım atmaya değmezdi. Benim katılıp katılmamamla ilgilenmiyorsun çünkü bu seni etkilemiyor."

"Evet Zoey, ben bencil bir canavarım. Her zaman sadece kendimi düşünürüm. Senin fikirlerinin ya da dünya görüşünün benim için hiçbir önemi yok. Sen sadece sikebileceğim bir ödölsün."

Bu sözlerdeki gerçeklik olasılığı midemi bulandırıyor ve bir adım geri çekiliyorum.

Carter elini saçlarında gezdirerek, ". Bu bir şakaydı Zoey."

"Bu garip bir şaka," diyorum ona. "Kupa mı? Bu benim kendimle ilişkilendirebileceğim bir terim değil. Bu kasabada pek tutulan biri sayılmam. Beni ödöl yapan ne?"

Bu sefer cevap vermemesi gerektiğini biliyor ama gözlerindeki parıltı benim şüphelerimi köröklüyor ve birden anlıyorum. Hâlâ mantıklı gelmiyor ama cevabı biliyorum.

"Jake," diyorum . "Bana bir ödöl yaptı."

"Şaka yapıyordum," diyor tekrar, yavaşça. "Seni bir ödöl olarak görmüyorum. Kupalara değer bile vermiyorum - kaç tane kupam var biliyor musun?"

"Evet ama senin bir Zoey'in yoktu," diyorum başımı sallayarak. "Benim yoktu. Ne kadar etkileyici olduğun umurunda olmayan, kendini beğenmiş, kiliseye giden kitap kurdu değil. Tüm başarılarına ve kolay seçimlerine rağmen, senin için menüde ben yoktum, değil mi?"

Carter'ın çenesi kilitlendi. Keneyi görüyorum, o yüzden biraz huysuzlaştığında şaşırmamalıyım. "Bilmiyorum Zoey, hafızam beni yanıltmıyorsa seni menüye ben koymuştum. Bu noktada *birkaç* porsiyon yedim," diye hatırlatıyor bana.

Bu beni kızdırıyor. Raftan bir kitap alıp, ciltsiz küçük bir kitabı göğsüne doğru itiyorum. "İşte senin kitabın. İster al, ister alma. Kasaya geri dönmem gerek."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, beni takip ederek. "Neden benimle bir hiç uğruna kavga ediyorsun?"

"Seninle kavga etmiyorum, işimi yapıyorum."

Kolumdan tutup beni geriye ve yemek pişirme bölümüne doğru çekti. "Dur."

Döndüm ve ona ters baktım. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Carter gözlerini deviriyor, beni köşeye çekiyor, sonra pozisyonlarımızı değiştiriyor. Şimdi o baskın tarafta ve ben onunla kitapların kesiştiği bir köşeye sıkışmış durumdayım. Benimle tartışmak yerine saçlarımdan bir avuç tutuyor, başımı yana çekiyor ve beni öpüyor. Kalbim küt küt atıyor.

Göğsümde ve onu iterek uzaklaştırmaya çalışıyorum. Carter elindeki kitapları bırakıp bileğimi tutuyor, arkamdan çeviriyor ve beni kitapların bulunduğu sert rafa sıkıştırıyor.

Beni tahrik etmemeli ama onun tarafından hırpalanmak kanımı kaynatıyor. Öfke olmalı, ama bu başka bir şey. Ağzıma hükmederken, saçlarımı sıkıca tutmaya devam ederken ilgim kabarıyor. Başımı geriye çekip öpüşmeyi kesmek için saçımı kullandığında ve sonra dizlerimin üzerine çökene kadar beni aşağı ittiğinde daha da yoğunlaşıyor.

Sonra kot pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum ve karnım dibe vuruyor. Ona bakarken gözlerim irileşiyor. "Carter, ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye eşit bir şekilde soruyor. Utanmaz bir piç gibi sikini çıkarıyor. "Aç kapıyı prenses."

"Carter, *işteyim*. Yapamam."

"Bir dahaki sefere başıma bela olmak istediğinde, bunu daha uygun bir yerde yap o zaman," diyor özür dilemeden. Karanlık bakışları şişmiş dudaklarımda oyalanıyor, sonra tekrar gözlerime yöneliyor. "Şimdi o güzel ağzını aç yoksa senin yerine ben yaparım."

Ses tonundaki çeliğe rağmen ağzımı açıyorum - ona asla olmaz, o deli, beni kovduracak diyorum. Dilimin ucunda inanılmaz derecede geçerli bir sürü neden var. Ben tek bir tanesini bile söyleyemeden Carter sikinin pürüzsüz ucunu dudaklarımdan arasına itiyor.

"Dişlerine dikkat et," diye uyarıyor, geçen seferden beri unutmuş olabilirim diye.

Ona bakıyorum, damarlarımda adrenalin yükseliyor. Öyle sakın, sıradan bir yerdeyiz ki, her hafta birkaç sıkıcı saatimi geçirdiğim bir yer ve Carter her şeyi kirlettiği gibi burayı da kirletiyor. Beni köşeye ittiği için güvenlik kameralarının kör noktalarından birindeyiz ama içeri herhangi biri girebilir. Müdür arka taraftan çıkıp yanımdan geçip gidebilir. Carter beni kovdurabilir ve bu senaryoda kendimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Onu ısırmalıyım. Sertçe değil, canını yakmak için değil, sadece korkutmak için. Ben mesaideyken ona sakso çekmemi istiyor. Çok sinirli.

Yine de onun sinirini seviyorum. Neden bilmiyorum ama onun öfkeli göt deliği tarafı bana bir şeyler yapıyor. Saçıma doladığı elinin sertliği, başımı tutuşu ve ağzımı kendi zevki için kullanışı. Şu anda onu durdurmaya çalışsam bile, durduracağından şüpheliyim ve bu bende onun aletini ısırp koparma isteği uyandırmalı, ama bunun yerine beynimde bir şeyleri eritiyor. Bunun yerine, ben

"Ne olacak ki?" diye düşünürken buluyorum kendimi. Kovulma riskini göze alıyorsam, iyi bir iş çıkarabilirim.

Yemek bölümünde köşeye sıkışan Carter yüzümü sikti. Bunu anlatmanın başka yolu yok. Buna sakso demek mantıksız bir cömertlik olur. Ağzımdan çıkan tüm sinir bozucu şeyler için ağzımı cezalandırıyor, sonra boğazımın derinliklerine itiyor ve dölleri boğulmamı sağlıyor. Kirli, sert ve bir şekilde sıcak. Geri çekilip ona bakarken, zevkinin son tuzlu kalıntılarını yutarken, vahşiliğinden gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülüyor.

Carter yüzümü şefkatle okşuyor ve bana bakıyor. "Aferin kızıma."

Sesi sıcak ve onaylayıcı. Onun dokunuşunda erimek istiyorum ama artık işi bittiğine göre yakalanmamakla daha çok ilgileniyorum. Düşürdüğü kitapları almak için eğildim. Onları alıyor ve ben de parmaklarımın tersiyle gözlerimin altındaki nemi silerek yerden kalkıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, biraz isteksizce.

Başımı sallıyorum, nemli ellerimi tişörtümün kenarlarına siliyorum. "Evet. Eğer kovulursam, seni öldüreceğim."

Fermuarını tekrar çekerken gülümseyerek, "Eğer kovulursan, sana muhtemelen burada kazandığın haftalık 60 doları veririm. Bu konuda çok endişeli değilim."

"Öyle olmalısın." Tavana doğru başımı sallıyorum ama dikkat çekmemek için işaret etmiyorum. "Güvenlik kameraları var. Az önce yaptığın şeyi yakaladıysa, bu en azından uygunsuz teşhir sayılır. Bu pek iyi görünmeyecek, Bay Geleceğin Avukatı."

Carter omuz silkiyor ve bir kolunu omzuma beni yanına çekiyor ve başımın tepesini öpüyor. "Kameralar yakaladıysa ve biri gerçekten kasetleri izlediye, babam onları satın alır. Menajerin güzel, büyük bir ikramiye alır, kaset yanlışlıkla kaybolur. Hoppala."

"Her şey için bir cevabın var, değil mi?" Yanına doğru eğilerek ve kolumu yine de ona dolayarak soruyorum.

"Elbette. Bu yönümü seviyorsun."

Haklı, biliyorum. Yine de, "Söylediğin şeyler beni kızdırdığında değil," diyorum. "Bazen böyle şeyler olur," diye yanıtlıyor umursamaz bir tavırla.

"En azından

Ta ki bana karşı çıkmak zorunda olmadığını kabul edene kadar. Benim ortağım olabilirsin.

Benim tüm avantajlarım senin . Sana karşı ben değilim, Zoey. Biz rakip değiliz. Ben kazandığımda, sen de kazanırsın."

"Rakip *olana* kadar. Sonra ne olacak?"

"Rakiplerimi ezip geçerim," diyor bakışlarını karşılayarak. "Onlardan biri olma ve endişelenecek bir şeyin olmasın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Pazartesi sabahı yine kendi yatağında sonra kahvaltı için kendime bir bardak soğuk süt ve bir paket Pop-Tarts aldım. Carter'ın evindeki ziyafet gibi kahvaltılardan oldukça farklı. Kendimi Carter'ın sanki gerçekten bir geleceğimiz varmış gibi konuşmaktan hoşlandığı geleceği düşünürken buluyorum. Carter birlikte yaşadığı kız arkadaşının da onu bir kral gibi beslemesini bekleyecek mi? Eminim bekleyecektir. Muhtemelen bunun normal olduğunu düşünüyordur. Bu arada, bence kahvaltıda soğuk Pop-Tarts normal. Chloe de büyük kahvaltı sofralarına alışık. Carter'ın yanına taşınırsa ve ben de onlarla uzun süre kalırsam, muhtemelen kahvaltı oyunumu hızlandırmak zorunda kalacağım.

Bunu düşünmekten neredeyse nefret ediyorum - kahvaltıya karşı bir kinim olduğu için değil, böyle bir olasılığı düşünmek bile delilik gibi geldiği için. Sadece Carter'dan hoşlandığım için değil, birlikte yaşayabileceğimizi düşündüğüm hayatı sevdiğim için de cazip geliyor. Bir insan olarak ondan gerçekten hoşlanıyorum. Şımarık, düzenbaz ve pek çok açıdan benim tam zıttım ama pek çok açıdan da birbirimize bağlıyız. Carter Mahoney ile gerçek bir dostluk hissedeceğimi asla düşünmezdim ama baş belası olduğunu düşündüğümde bile ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yine de asla var olmayacak bir gelecek hakkında hayal kurarak kendimi kaptırmak istemiyorum. Söylediği şeylerin beni öyle olduğuna inandırmasına rağmen, hiç de ciddi olmadığı bir gelecek.

Carter'la işlerin neden bu kadar hızlı ilerlemesi gerektiğini bilmiyorum. Belki de halledilmesi gereken çok şey olduğu, büyük bir kumar oynadığı ve hızlı hareket ettiği içindir. Normal ilişki kontrol noktalarını sanki kendisi için değil de başkaları için yapılmış gibi es geçiveriyor. Onun yıldırım hızına kapılmak, güçlerini paylaşırken onun kadar yüksekte uçmak çok kolay, ama ben bunun çok farkındayım

Aniden bırakırsa ne kadar sert düşeceğimi ve dünyaya geri düşeceğimi.

"Selam yabancı," diyor annem mutfğa girerken gülümseyerek.

Yatıya kaldığım günleri hatırlayınca yanaklarım hafifçe kızarıyor. "Günaydın."

Bana dönüp bakmadan tezgâha doğru ilerleyerek, "Dr. Lucker'ın ofisi bugün sizin için bir randevu hatırlatması bırakmış. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Şimdi de benim tepkimi ölçmek için arkasını dönüyor. Gariplik içinde donup kaldım, şüphesiz gerçeğin ardından gelecek olan konuşma fikrinden dehşete düştüm. Yine de sanırım ona söylemeliyim. Geceyi Carter'ın evinde geçirdiğimi zaten biliyor ve Carter bir kız değil. Muhtemelen bunun masum olmadığını da biliyordur.

"Doğum kontrolüne başlamak için randevu aldım," diyorum ona, ikiye böldüğüm Pop-Tart'ıma bakarak.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyor eşit bir şekilde. "Sanırım bu Carter'la geçirdiğiniz geceler anlamına geliyor...?"

"Evet," diyorum ama başka bir şey demiyorum.

Annem yine başını sallıyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu?"

"Hayır. Her şey kontrolüm altında," diye hızlıca onu temin ediyorum ve süt bardağımı alıp bir yudum içiyorum.

Bunu kabullenip kolayca geçiştirmek yerine, "Bu - yani, sen çoktan... o adımı attın mı?" diye soruyor, duraksayarak. "Yoksa ortaya çıkma ihtimaline karşı hazırlanıyor musun?"

Annemle bu konuşmayı yapmaktansa derimden sürünerek çıkmayı tercih ederim. "Sorumluluk sahibi olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum," diyorum ona.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye soruyor bana. "Bana hiçbir şeyden bahsetmiyorsun, kendi kızımın aşk hayatını dedikodu yoluyla duymak zorunda kalıyorum. Nasıl oluyor da başkaları senin hakkında benim bildiğimden daha çok şey biliyor?"

Bir yudum alırken gözlerimi devirerek, "İnsanlar genellikle *bilmezler*, sadece konuşurlar, konuşurlar ve konuşurlar. Carter'la çıkıyoruz, o daha çok... daha hızlı bir kız tipine alışkın, onunla birlikteyken yavaşlamak zor ve hamile kalmaktansa güvende olmayı tercih ederim. Bu şu anki durumumun oldukça detaylı bir özeti."

Bakışları garip bir şekilde başka yöne kayıyor ama sonra masaya yaklaşarak bana şöyle diyor: "Bilirsin, bazen onu kovalamak daha iyi sonuç verir."

Birazcık. Onun yetişmek için hızlanmak zorunda değilsiniz. Sizinkiyle tanışması için yavaşlamasını sağlayın. Ona beklemeye değer bir kız olduğunu göster."

Ona bu geminin çoktan kalkmış olduğunu ya da Carter'ın diğer insanlara uyum sağlamak için gerçekten hız değiştirmediğini söyleme zahmetine girmiyorum. Ondan hoşlanmamasını sağlamaktan endişe etmiyorum - kim olduğu göz önüne alındığında, bunun çok şey alacağını biliyorum

-Ama bu anlamsız olurdu. En iyi ihtimalle, soru sormayı bırakıp garip bir şekilde odadan çıkmasına neden olur. En kötü ihtimalle de güvenli bir ilişki içinde olmadığım konusunda endişelenmesine neden olur.

Aslında, belki de "en kötüsü", bir balınayı indirdiğim için bana sineye çekmemi söylemesi ve sonra bana zaten sahip olduğundan daha da kötü tavsiyeler verdiği için ona kızmamdır.

Bundan iyi bir şey çıkmaz, mesele de bu.

"Her şey kontrolüm altında," diyorum ve dikkatimi tekrar kahvaltıma vermeden önce ona kısa bir gülümseme gönderiyorum.

Her ne kadar hafta sonumun *normal* bir yanı olmasa da, nihayet okulda işler normale dönüyor gibi hissediyorum. Bugün okulun giriş kapısına doğru ilerlerken beni bekleyen bir "Zoey the ho" karşılaşması yok. Birkaç sporcu, Carter'ın bazen mahkeme kurduğu taş duvarın etrafında oyalanıyor, ama onlara komuta etmek için orada değil. Yine de beni fark ettiklerinde alay etmek yerine başlarını sallayarak onaylıyorlar ve dostça, retorik bir "naber?" sorusuyla karşılaşıyorum.

Tanrım, ne kadar da değişmiş. Koridorlarda açıkça , dik dik ya da hakkımda konuşulmadan yürüyorum. Dolabımı açtığımda hiç vandalizm yok. Biraz fazla iyi hissetmeye başladım.

Sonra "Hey, orospu" dediğini duydum.

Bu mükemmel gelişin mahvolmasından duyduğum hoşnutsuzlukla omuzlarım çöküyor. Henüz ihtiyacım olmayan kitapları dolabıma yerleştirdikten sonra metal kapıyı kapatıyorum ve Erika Martin'in mavi gözlü bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Selam dostum," diye karşılık veriyorum.

Erika gülümsüyor, gözleri parlıyor. Neden bu kadar mutlu? "Bu sabah bir köpek yavrusunu tekmeledin mi?" Soruyorum. "Çok neşeli görünüyorsun."

"Bütün bir çöp. Çirkin küçük şeyler."

Gülümsüyorum. "Dalmaçyalı kürküne pek uygun değil, ha? Çok yazık."

"Benim için yeni bir palto yok. Gerçi bu hafta müthiş bir ayakkabı indirimi var. Bu oldukça iyi bir teselli."

"Evet, öyle. Gitsek iyi olur. Yeni bir çift ayakkabı işime yarayabilir."

Erika gözlerini kırıştırıyor ve bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Seninle her zaman anlayamıyorum. Tuhaf bir mizah anlayışın var."

Erika'yla takılmak yapmayı edeceğim en son şey, ama yine de omuz silkiyorum. "Hey, eğer düşman olmaktansa arkadaş olmayı tercih ediyorsan, ayakkabı alışverişi iyi bir ilk adım olabilir. Buzlu kahve içebiliriz, belki öğle yemeği yeriz. Birbirimizden nefret etmemiz için hiçbir neden yok."

"Aynı adamı beceriyor olmamız dışında," diye teklif ediyor.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek başımı sallıyorum. "Hâlâ onu mu kullanıyorsun? Ciddi misin? İşe yaramadı, Erika. Hayatına devam et."

"İşte mesele de bu. Pek çok kızın Carter'ın saçmalıklarına katlanacağını biliyorum çünkü o Carter. Bunu *yapmaktan* vazgeçmeyecek, yani onunla birlikte olmak istiyorsan buna katlanmak zorundasın. Ama bence sen ona *gerçekten* inanıyorsun. Senin için değiştiğine falan inanıyorsun ve bu çok üzücü."

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil, Erika." Koridorun karşısında, benden uzakta rastgele bir noktayı işaret ederek ekliyorum, "Beni şuradan yargıla. Dürüst olmak gerekirse, benim hakkımdaki düşüncelerin beni ilgilendirmiyor ve daha az ilgilenemezdim."

"Gerçekten kaba olmaya çalışmıyorum," diye belirtiyor.

"Doğuştan şirret, ha?" Mırıldanıyorum. Carter'ın neden onunla birlikte olmak istemediğini anlayamıyorum. O çok hoş biri!

"Daha önce de bu yollardan geçtim," diyor bana. "Her zaman böyle değildim. Carter beni... davranışları yüzünden beni değiştirdi. Onunla birlikte olmak için çok fazla ödün vermek zorunda kaldım ve bu hiç bitmiyor. O sadece alıyor, alıyor ve alıyor. Tam uyum sağlamışken ve bir santim daha eğilirsen kırılacağını düşünürken, o bunu talep ediyor. O... O beni delirtiyor."

Bunu anlayabiliyorum. Başımı sallayarak ve ona bakarak onu temin ederim, "Bundan hiç şüphem yok. Bu sadece onun senin için doğru kişi olmadığı anlamına geliyor. Bence Carter kadınların çoğu için doğru kişi değil. O zor bir adam. Eğer bu hoşunuza gitmiyorsa, onu gerçekten bırakmalısınız. Daha mutlu olmaz mısın? Neden seni gerçekten delirten birine tutunmak için savaşılmaya devam edesin ki? Onunla huzur bulamazdın. Hep başka kızlar için mi endişeleniyordun?"

"Sürekli. Ona gözlerini oymak istiyordum. Bir kaltak onu benden çalacak diye sürekli bir korku içinde yaşadım."

Verdiği cevabın dürüstlüğü ve bunu *itiraf edebilmesi* beni şaşırttı ama bu durum ona karşı gerçek bir sempati duymamı tetikledi. Carter'ın birinin aklını kaçırmasına neden olmasını tamamen anlıyorum. "Ona güvenemezdin. Bu senin hatan değildi, Erika. Güvenmesi zor bir insan. Ona *güvenmemek* muhtemelen yapılacak en akıllıca şey."

Onunla aynı fikirde olmamı beklemiyormuş gibi gözleri büyüdü. "Madem bunu biliyorsun, o zaman onunla ne yapıyorsun?"

Kendi kendime iç geçirerek birkaç olası yanıtı gözden geçiriyorum ama hiçbirisi hoşuna gitmeyecek. *O benimle farklı demek* kulağa aptalca geliyor. Bu daha iyi bir açıklama için aşırı basitleştirme, *ben ona senden daha çok uyuyorum*. Yine de bundan nefret eder. İlişkilerinin başarısızlığının yükünü *onun* omuzlarına yüklüyormuşum, bir şekilde yetersiz olduğunu söylüyormuşum gibi hissetmesine neden olur. Bu yetersizlik değil, sadece uyumlu değillerdi. Carter ele avuca sığmaz biri ve ortalama bir kadın onunla başa çıkabilecek donanımına sahip değil. Carter'ın ortalama bir kadını mutlu edebileceğini sanmıyorum; neyse ki onun için ben sadece tuhaf biriyim.

"Bir insanın bir şeyi *neden* yaptığının çok önemli olduğuna inanıyorum. Birinin gerçekte kim olduğunu anlamak istiyorsanız, sadece ne yaptığını değil, *neden* yaptığını da bilmeniz gerekir. Carter'ın yaptığı her kötü şeyi neden yaptığını bilmiyorum ama seni neden aldattığını biliyorum. Kötü davranmadan ya da duygularını incitmeden, aynı koşulların bizim ilişkimiz için geçerli olmadığını söyleyeceğim. Sen ve ben çok farklı insanlarız ve sanırım bu yüzden Carter her birimize farklı davranıyor. Senden daha iyi ya da daha kötü olduğumdan değil, sadece farklıyız ve Carter'ın ihtiyacı olan şey benim."

Onu kırmamak için çok uğraştım ama son cümle ağızımdan kaçtı ve şimdi gözleri, saldırıya uğradığını hissettiğini anlamamı sağlayan utanç verici bir öfkeyle parlıyor. "Benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun Zoey, ama aynı bokun içine düşüyorsun. Beni her zaman *açıkça* aldattığını mı sanıyorsun? Hayır. O en sondaydı, her şey cehenneme döndüğünde ve artık umurunda olmadığına. İlk başladığında, hala beni elinde tutmak istediğinde, yalan söyledi. Kışını kurtarmaya çalıştı, tıpkı sana yaptığı gibi. Carter sadakat konusunda yetersiz. O çok bencil."

Bu, Carter'ın aldatma konusundaki fikirleri hakkında zaten bildiklerimle mantıksal olarak uyuşmuyor. Yalan söylemek ve beni korkutmaya çalışmak Erika hakkında bildiklerime uyuyor, bu yüzden bu özel saçmalıktan kaçmak yeterince kolay.

"Derse gitmeliyim, Erika," diyorum ona. "Sana ona inandığımdan daha fazla inanmıyorum, üzgünüm. Bence senin bu konuda bana yalan söyleme motivasyonun onunkinden çok daha güçlü, o yüzden lütfen vaktini bununla harcamayı bırak. Bu artık eskidi."

Ondan uzaklaşmak için hızlanmaya başladığımda durdu ve "Kanıtım var" diye seslendi.

Adımlarım yavaş. *Kanıt mı?* Bu temelsiz bir iddia için oldukça cesur bir iddia.

Topuğumun üzerinde dönerek başımı yana eğdim ve "Ne tür bir kanıt?" diye sordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Erika cep telefonunu çıkardığında ne beklemem gerektiğini bilmiyorum ama yüzündeki kendini beğenmiş ifade bana bir şeyler planladığını söylüyor. İşe yarayacağını düşündüğü bir şey.

Bir yandan onun sözlerine inanmıyorum ama öte yandan Carter hakkındaki fikirlerimi korumak için kafamı kuma sokacak da değilim. Ders her an başlayabilecek olmasına ve geç kalmak istemiyorsam acele etmem gerekmesine rağmen geri çekilip Erika'nın yanında duruyorum ve sözde kanıt için merakla telefonuna bakıyorum.

Fotoğraflarını açıyor ve görebilmem için daha yakına eğiliyor. "Şimdi, bana inanmak istemeyeceğini düşündüm, bu yüzden oldukça titiz davrandım." Önce bana göstermek için Carter'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. Yataktalar, Carter beyaz bir tişört giymiş, kolunu Erika'ya dolamış. Erika'nın üzerinde ince bir uyku tulumu var ve sütyen giymemiş. Başını Carter'a doğru eğmiş, yüzünde küçük bir gülümseme var. Carter uyuyor ve Erika da ona sarılıyor ama bu fotoğraf herhangi bir zamanda çekilmiş olabilir. Birlikte oldukları zaman çekilmiş olabilir.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirip kaşlarımı kaldırarak, "Kanıtın bu mu?" diye soruyorum.

Bakımlı parmak uçlarıyla dikkat etmemi istediği çeşitli noktaları işaret ederek, "Hepsini içine çek" diyor. Bu güncel bir fotoğraf. Ne giydiğimizi görüyor musun? Sana ihtiyacın olan her şeyi veriyorum. Bu Carter, o gece benim evimde." Şimdi verileri göstermek için resmi yukarı sürüklüyor. Nerede çekildiğini, günü ve saati göstermek için bir harita üzerinde resmin küçük bir karesi.

Kaşlarım çatıldı çünkü o gün randevumuzun olduğu gündü ve saat Carter'dan ayrıldıktan yaklaşık bir buçuk saat sonraydı. Yine de bu bir tesadüf olabilir. Bir fotoğrafın meta verilerinin nasıl çalıştığından emin değilim ama Erika muhtemelen o akşam cep telefonundan daha eski bir fotoğrafın ekran görüntüsünü alıp yakın tarihli bir zaman damgası almış olabilir. Sadece uygun bir zamanlama da olabilir - bu bana diğer alternatiften daha olası görünüyor.

"İyi deneme," diyorum ona, başımı sallayarak.

"Daha işim bitmedi," diye beni temin ediyor, *kanıtını* şu anda reddetmemden endişelenmiş gibi görünmüyor. "Şimdi, kanıt bu. Bu da video. Önce sana bu fotoğrafı göstermek istedim." Bakışlarımla buluşup bana gülümseyerek, "Çok şirin, değil mi?" dedi.

Ona ölü bir bakış attım.

"Tamam," diyor ekranına dokunarak. "Bu da aynı gece, birkaç dakika sonrası," diyor ve videoyu yukarı sürükleyerek meta verilerini gösteriyor. Aynı gece, birkaç dakika sonrası. "Şimdi, belli ki bunu çekerken sinsi davranmam gerekiyordu. Carter bunu yapmama izin verecek kadar aptal değil. Her neyse, işler başladığında, yatak başlığını çarptık ve telefon yere düştü, bu yüzden artık neler olduğunu *göremiyorsunuz*, ama bana güvenin, dinleyerek anlayabileceksiniz."

Birdenbire endişeye kapılıp bir adım geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum. Sağduyu bana videoyu izlememi ve içinde ne olduğunu görmemi söylüyor, ama onun mutlak güveni ve bu videoyu izlemem için ne kadar istekli olduğu arasında... bu bir numara gibi hissettirmiyor. Bu da demek oluyor ki videoda her ne varsa gerçekten kötü olacak. Bir ekran görüntüsü fotoğrafın doğru zaman damgasına sahip olmasını açıklayabilirdi, ama bir video?

Erika bana doğru bir adım atarak ekranı eğiyor ve oynat tuşuna basıyor. Kuşkularıma rağmen ekrana bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Merhaba Zoey," diye fısıldıyor Erika kameraya. Erika, Carter'ın koluna sokulmuş ve Carter da tıpkı filmde olduğu gibi onun yastığına yaslanmış yatıyor. Kamera bir an için ikisine de yöneliyor, sonra Erika izleyicisine küçük bir gülümseme atıyor ve görüntü bir an için titriyor. Dizlerinin üzerinde dikkatlice sürünürken uyanık olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi bakışları Carter'a kayıyor, dönüyor ve kamerayı yatak başlığındaki rafa yerleştiriyor. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yerleştirirken biraz gürültü çıkıyor.

Pozisyon mükemmel değil ama telefonu saklamak zorunda kaldığı için bu şaşırtıcı . Carter'ın başının arkasını ve omzunun üstünü hala görebiliyorum.

Bu yüzden Erika önceki pozisyonuna geri dönüp bir kolunu şefkatle adamın beline doladığında manzara tamamen nettir.

Yutkunuyorum, rahatsızlık beni sarıyor. Zihnim onun uyuduğunu haykırırken gerginliğimin arttığını hissedebiliyorum. Ona bu kadar şefkatle dokunduğu için bile onu tokatlamak istesem de, yanlış bir şey yapmıyor. Adam uyuyor ve kadın onu bir sevgili gibi okşuyor - eğer bu onun kanıtıysa, bu sadece onun bir sürüngen olduğunun kanıtı.

Videoda Carter kıpırdanıyor ve hafif bir ses çıkarıyor.

"Şşş, bebeğim," diye mırıldanıyor ve vücudunu yarı yarıya onun üzerine gelecek şekilde kaydırıyor. Erika onun ensesini şefkatle kavlıyor ve eğilerek boynu boyunca öpücükler konduruyor.

Öfke vücuduma yayılıyor ve ardında kavurucu bir sıcaklık izi bırakıyor. Öfkenin sıcaklığının boynuma doğru ilerlediğini ve yüzümü kapladığını hissedebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda Carter'ı terk etmektense yüzüne yumruk atmayı tercih ediyorum," diyorum ona.

Gözleri ekranda, belli belirsiz gülümseyerek, "İzlemeye devam edin," diyor. Midem protesto için kıvranıyor ve ne yaparsam yapayım bunu izlemeye devam *etmemem* gerektiğini söylüyor. Bunu görmezden gelemeyeceğim ve Erika'nın Carter'ın sadakatsizliğinin kanıtı olarak gördüğü şeyin bana daha çok cinsel saldırı gibi geleceğinden endişelenmeye başlıyorum.

"Hep uyuyor muydu?" Videodan ona bakarak soruyorum. "Eğer öyleyse, sana söylemekten korkuyorum, erkek tecavüzü benim sapkınlığım değil."

Bakışlarında öfke sızıyor. "Tecavüz mü? Hayal mi görüyorsun?"

"Eğer onunla tam anlamıyla bilinci yerinde değilken seks yaptıysanız, bu aldatmak değildir. Bu bir suçtur ve bunun için hapse atılmanız gerekir."

Uzun bir süre bana bakakaldı ama sonunda kendini topladı ve başını salladı. "Ben kimseye tecavüz etmedim, psikopat. Aklına gelen ilk şey buysa, bence Carter'la olan seks hayatınla *benimkini* fena halde karıştırmışsın, seni küçük ucube. İzlemeye devam et. Uyanıyor."

Ondan bir adım uzaklaşarak başımı sallıyorum. "Bunu izlemek istemiyorum. Bu beni rahatsız ediyor, hem de senin istediğin şekilde değil. Carter'a bu kasetten bahsedeceğim. Ona gösterebilirsin ve seninle ne yapacağına o karar verir."

"Saçmalıyorsun," diyor peşimden gelerek. "Onun kışını savunmaya çalışırken pek çok sıçrama yaptım, ama bu? Sen delirmişsin. Sende bir sorun var."

"Uyanıkken beni istemediği için bilinçsiz bir eski sevgilisine zorla sahip olan ben değilim," diyorum ona.

"Seni lanet olası aptal." Kolumdan tutup beni geri çekti. "Videoyu izle. Bu öyle bir şey değil."

Telefona bakmak istemiyorum. Olumlu bir sonuç çıkma ihtimali yok. Ya bana erkek arkadaşına tecavüz ettiğini doğrulayan korkunç bir şey gösterecek ya da bunun başka bir şeye dönüştüğünü gösteren korkunç bir şey gösterecek. Carter'ın şiddetle reddettiği bir şey.

Hangisi olduğunu merak etmenin ıstırabı daha kötü olabilir, bu yüzden bakışlarımı tekrar ekrana çevirmeye zorluyorum. Durdurmayı kaldırıyor ve ben de içimde titreşen öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Erika videoda "Mm, sana iyi bakacağım bebeğim," diye mırıldanıyor. Geçiş kaçırılmışım ama şimdi Carter'ın üstünde, ona binmiş durumda. Arkasına yaslanıyor, gömleğinin eteklerini tutuyor ve başının üzerinden çıkarıyor. Tişörtü yere attıktan sonra eğilip onu tekrar öpüyor.

Elleri hareket ediyor ve kadının yanlarına geliyor. Şimdi açıkça uyanık, çünkü... onu sırtından öpüyor. Bu sonsuz bir süre gibi geliyor, sonra Erika kalçalarını gıcırdatıyor ve Carter inliyor.

Hasta olacağım. Kalbim düzgün atmıyor ve midem o kadar bulanıyor ki kusmak istiyorum.

Sonunda öpüşmeyi kesiyorlar ve ben bekliyorum, acıyan kalbim Carter'dan bu acıyı azaltacak bir şey bekliyor. Ona üstünden kalkmasını, durmasını, hâlâ yarı uykulu olduğunu ve fark etmediğini söyleyecek...

Bunun yerine, bir koluyla onu belinden kavırıyor, diğeriyle ağırlığını yatağa veriyor ve üstte olabilmek için onu sırt üstü çeviriyor. Bacaklarının arasına tırmanıyor ve aşağı eğiliyor, o kadar yakın ki çıplak göğüslerini göğsüne çarpıyor. Erika kıkırdıyor ve bir bacağını onun kalçalarına doluyor. Başını eğiyor ve adamın az önce yaptığı gibi boynunu öpmek için eğildiğini görüyorum.

Carter'ın hareketi yüzünden telefon kaydı ve yere düştü. Şimdi tek görebildiğim üst rafın ahşabı. Yine de haklı, hâlâ duyabiliyorum. Erkek arkadaşım boynunu öperken Erika'nın inlemelerini hâlâ duyabiliyorum.

Zil çalıyor ve derse geç kaldığımı haber veriyor. Kendimi videodan çekiyorum ama üzüntünün ağırlığından kurtulamıyorum. Tam ve mutlak hayal kırıklığının iğrenç hissi.

Kollarım bacaklarım titriyor ve sınıfa kadar yürüyecek durumda değilim. Hâlâ kusacakmışım gibi hissediyorum. Gerçekten bir tuvalete koşmalıyım, ama Erika

beni takip et. Ona vereceğim son şey, tezgahların dışında durup bağırsaklarımı kusmamı dinlemenin verdiği tatmin olacak.

İçimde yükselen öfke, acı ve safrayı yutarak tek kelime etmeden Erika'nın yanından uzaklaşıyorum. Aslında tek kelime etmeden uzaklaşmak niyetindeydim ama şu anda kendimi öfkemi tutamayacak kadar açıkta hissediyorum.

"Gerisini izlemek istemiyor musun?" diye sesleniyor masumca. "Siktir git, Erika."

kadar kızgınım ki *duyabiliyorum*. Damarlarımda dolaşan kanı, başım yanmaya yakın hissederken sızan rahatsızlığı. Carter'ın saçma sapan sözlerini zihnimde yeniden canlandırıyorum, Erika ile aralarında hiçbir şey olmadığına, Erika'nın her şeyi uydurduğuna dair ısrarını, ondan şüphe etmeme neden olacağını bildiği şeyleri söylemesini.

Ona inandım. Bununla mücadele ettim ama nihayetinde ona şüpheyile seçtim. Onun yerine ona güvenmeyi seçtim.

Ve bana yalan söyledi.

Erika'nın artık beni göremeyeceği şekilde köşeyi döndükten sonra cep telefonumu çıkarıyorum. Ellerim titriyor ve parmaklarım titriyor, bu da gitmek istediğim yere gitmemi zorlaştırıyor. Gecikmeden, çok üzgün olduğum için lanet olası bir düğmeye basmanın zorluğundan dolayı hayal kırıklığım artıyor, ama sonunda Carter'la olan mesaj zincirimi açıyorum.

"Neredesin?" Düşünmeden yazıyorum.

Dersime yaklaşırken ekrana bakıyorum. Bu kadar üzgünken okul ödevlerime nasıl odaklanacağımı bilmiyorum. Carter'la konuşmak durumu nasıl düzeltecek bilmiyorum ama tüm bu duygular içimde hapsolmuş durumda ve bir çıkış yolu bulamazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Sonunda ekranda üç küçük gri baloncuk beliriyor ve Carter cevap yazıyor: "Ne? Dersteyim. Sen neredesin?"

Şimdi onu yakaladım, ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım bu konuşmayı mesaj yoluyla yapamayız ve öğle yemeğine kadar boş vaktimiz yok.

Bugün onunla sınıfta nasıl oturacağım?

Ona bir daha nasıl bakabilirim ve böylesine sefil bir yalancı olduğu için ona bağırarak istemeyebilirim?

Bilmiyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Düşüncesiz ve aceleci bir yanıt vermektense, cep telefonumu kotumun cebine sokup sınıfa giriyorum. Hayatımı yeterince mahvetmesine izin verdim. Konsantre olabilmek için kafamı boşaltmaya çalışmalıyım.

Carter'la sonra ilgileneceğim.

37. BÖLÜM

SABAH sisli bir bulanıklık içinde geçti. Rastgele anı saldırıları bana garip zamanlarda çarpıyor-Carter ve ben karanlıkta dolanıyorduk, bekaretimi aldığı gece teni tenime değişiyordu. Bu hafta sonu onun evinde uyumak, onun sıcak bedeninin yanında uyanmak. Beni oturma odasında tutuşu ve acımasızca, merhametsizce sikişi.

Şehvetin hafifçe kıpırdanması beni takip eden üzüntüden daha iyi hissettirmeli, ama bunun yerine kaybımı yoğunlaştırıyor. Artık o yok. Artık o yok.

Artık bitirmek zorundayım. Carter'ın katı sınırlara ihtiyacı olduğunu biliyorum ve Erika gibi olmadığımı söyleyip onun yaptıklarının aynısını yaparsam, beni incitmeye devam edecektir. Carter bir avcı ve avcılar böyle yapar. Artık yardım edebileceğinden bile emin değilim.

Yaptığı şeyi yapması için hiçbir sebep yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Bariz olan dışında yok.

Onun için gerçekten önemli değilim. Beni kaybetmekten korkmuyor. Ben onun için sadece başka bir kızım, ama bu sadece geriye dönüp baktığınızda fark edebileceğiniz türden bir şey, onun yalanlarına kapıldığınızda değil. Carter sadece senden bıktığında ve istediğinde gerçeği söyler, tıpkı Erika'ya yaptığı gibi. Henüz benden kurtulmak *istediğini* sanmıyorum, bu yüzden muhtemelen daha fazla yalan söyleyecek ve buna hazırlıklı olmalıyım. Ne kadar inandırıcı biliyorum. Erika'nın bana bunu ilk anlattığı geceyi, Carter'ın bana aralarında hiçbir şey olmadığına dair söz verdiğinde nasıl baktığını çok iyi hatırlıyorum.

Carter'ın bir kumar olduğunu biliyordum, bu yüzden kaybettiğime o kadar da şaşırmamalıydım.

Tarih dersine girdiğimde bitkin düşmüştüm. Uzun, üzücü, öfke dolu bir gün oldu ve ben sadece eve gidip yatağıma kıvrılmak istiyorum. Uyuyarak

Hayal kırıklığı. Carter'ın büyüsunü uyut ki Carter'sız sıradan hayatıma geri dönebileyim.

Günümün çoğunu bu yeni gerçeklikle geçirdiğim için Carter masama uğradığında hazırlıksız yakalandım, yüzünde bir gülümseme, gözlerinde her şey normalmiş gibi bir pırıltı. Sonra onun için normal olduğunu fark ettim. Ben bu yeni gerçeklikle yaşamak zorunda kaldım ama o hiçbir şeyin değiştiğinin farkında bile değil. Sınıfa geç geldiğimde ona mesaj atmadım ve ondan sonra da mesaj atmadım çünkü atmak istemedim.

"Hey, sen," diyor Carter, beni öpmek için eğilerek.

Geri çekilmem ya da başımı çevirmem gerekiyor ama bunun ondan alacağım son öpücük olduğunu bildiğim için devam ediyorum ve alıyorum. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıp onu geri öpüyorum. Beklenmedik bir şekilde, dudaklarının fırçası gözlerimin arkasında yaşların akmasına neden oluyor. Bir hüznün yumruğu mideme inmiş gibi görünüyor. Kendimi toparlamaya çalışarak geri çekiliyor ve masama bakıyorum.

Bunu yapmamalıydım. Bilmeden önce paylaştığımız öpücüğün son öpücük izin vermeliydim. önemli değil. İnşallah, bir gün *onu* hatırlamayacağım.

Ama bunun olmayacağını biliyorum. Carter Mahoney'i asla unutmayacağım. İçimde *iyi* bir anı olarak kalmayabilir ama kesinlikle orada olacak.

Carter dikkatimi çekmek için koluma dokunuyor. Kara kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve kaşlarını çattı. "Hey, iyi misin?"

Şu anda onun varlığı dayanılmaz. Birdenbire bu konuşmayı yüz yüze yapma fikri beni bunalıttı. Belki de ona mesaj atmalıyım. Belki de onunla yüzleşmenin cesareti yoktur, sadece daha fazla incinirim. Sadece kafamı saçmalıklarla doldurması için daha fazla şans. Yapılacak en akıllıca şey muhtemelen onunla ilişkiyi kesmek, söylediği tek bir kelimeyi bile dinlememek. Onunla tek kelime daha konuşmamak.

"Yerine geçsen iyi olur," diye mırıldanarak defterimi açıp temiz bir sayfa açıyorum. Kalemimi alıp sağ üst köşeye tarihi yazıyorum ve Carter'ı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Yerine gitmek yerine masamın yanına çömeliyor ve kaşlarını daha da çatarak bana bakıyor. "Zoey, sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Carter, lütfen," diyorum sonunda bakışlarıyla buluşarak.

"Sadece..." "Sadece ne?" diye sorar, tamamen kaybolmuş bir halde.

Onun kafa karışıklığı beni sempati duymaya itiyor ve bu çileden çıkarıyor. Benim sempatimi hak etmiyor. Suratına bir tokadı hak ediyor, ama görebiliyorum ki

Gözlerinde gerçekten kafasının karışık olduğu okunuyor. Sorunun ne olduğunu bilmek istiyor ve neden ona söylemediğimi anlamıyor.

"Beni yalnız bırak," diyorum başımı sallayarak. Kalbim bunu söylerken düşünüyor, bu yüzden onun yüzü yerine boş defter kağıdına bakıyorum. Daha fazla işkence malzemesine ihtiyacım yok; kalbim zaten bana tam bir pislik gibi davranıyor.

Carter yavaşça kalkıyor, şimdi kafası daha da karışık. Başımı kaldırmıyorum ama kalmak istediğini hissedebiliyorum. Beni bu koltuktan çekip almak, koridora sürüklemek ve sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyor.

Gerçi öğretmen tam önde duruyor. Genel olarak Carter'ın çok fazla hareket alanı var ama bu öğretmen Carter'a o kadar uzun bir tasma vermiyor ve bana 'yeni arkadaşlarıma' karşı dikkatli olmamı tavsiye etti bile. Bay Hassenfeld'in, o izlerken Carter'ın beni koridora sürüklemesine *izin vereceğinden* şüpheliyim, özellikle de herhangi bir direnç gösterirsem. Carter da aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü bir süre düşündükten sonra nihayet dönüyor ve yavaşça birkaç sıra ötedeki masasına doğru yürüyor.

Başımı kaldırıp gidişini izliyorum ama oturur oturmaz dersin geri kalanında bir daha ona bakmıyorum. Bana doğru bakıyor olma ihtimaline karşı, yakalanmak istemiyorum.

Bu tarih dersi hem hayatımın en uzun hem de en kısa dersi. Şiddetle konsantre olmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu durum beni çok sinirlendiriyor ama zihnim sürekli dolaşıyor. Carter Mahoney'nin normal bir günde dikkatimi dağıtmasının yanı sıra, bugün onun Erika ile yatakta olduğu görüntüler aklımdan geçiyor.

Belki de en iyisi *budur*. Carter kafamı Jake'den daha çok karıştırdı. Neredeyse tüm okul bana karşı olsa bile, daha önce beni etkilemelerine hiç izin vermedim. Beni sarsmalarına hiç izin vermedim.

Şimdi sarsıldım.

Tahmin edilebileceği gibi, ders biter bitmez Carter yerinden kalkıp bana doğru geliyor. Eşyalarımı hızla toplayıp kapıya doğru yöneliyorum ama o hemen peşimde.

"Zoey," diye seslenerek kolumdan tuttu ve kaçmamı engellemek için beni geri çekti. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Güçlendirici bir nefes çekerek topuklarımdan üzerinde dönüyorum ve kolumu onun elinden kurtarıyorum. Söyleyebileceğim milyonlarca şey var ve bunun ötesini açıklamam gerekeceğinden eminim, ama cesur gerçeğe başlamaya karar veriyorum. "Biz ayrılıyoruz."

Carter biraz geri çekilir, tamamen şaşkındır. "Ne? Biz değiliz." "Evet, öyleyiz."

"Hayır, kesinlikle değiliz," diyor daha kararlı bir şekilde.

"O gece Erika'ya gittiğini biliyorum," diyorum, sesimi ne kadar sakın ve eşit tutabildiğimden etkilenererek. "Bana yalan söylediğini biliyorum. Henüz resmi olmadığımız için bunun gri bir alan olabileceği konusunda anlaştığımızı biliyorum, ama sana özellikle bu konuda bana yalan söylersen, benim için artık gri bir alan olmadığını söyledim." Başımı sallıyorum, kitaplarımı göğsüme sıkıca sarıyorum ve benekli muşamba zemine bakıyorum. "Sana güvenemem ve güvenemediğim biriyle birlikte olamam."

"Zoey..." Bir kez olsun ne söyleyeceğinden emin olamıyor. Elini siyah saçlarının arasında gezdirerek bir şeyler bulmaya çalışıyor ama ben gerçekten duymak istemiyorum. "Hiçbir şey olmadı-"

Sözünü kesiyorum. "Hayır. ama Carter, durumu daha da kötüleştirme. Yalanlara boğma. Kanıt gördüm. Sinsice bir video çekti ve bu sabah bana gösterdi. Görmek istediğimden çok daha fazlasını gördüm." Carter'ın Erika'yı sırt üstü çevirdiği anı aklıma geliyor ve yüzümü bir sıcaklık kaplıyor. "Ben sadece... Ben bittim. Olmak zorundayım. Özür dilerim," diyorum topuklarımın üzerinde dönmeden önce.

Carter için peşini bırakmak yerine beni takip etti. "Sen neden bahsediyorsun, sinsice video mu çekmiş?"

"Yatak başlığının üzerindeydi," diyorum kesin bir dille. "Artık Erika'nın çıplak göğüslerinin neye benzediğini biliyorum. Yaşasın benim için."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyor.

İçimi bir alaycılık dalgası kaplıyor ama soğukkanlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Siktir, gerçekten. Sorun yok. Bitti, bitti. Her neyse. Senin için daha fazla duygusal enerji harcayamam Carter. Benden bu kadar."

"Zoey, düşündüğün gibi değil," diyor. "O videoda ne gördüğünü bilmiyorum ama benim durduğumu görmedin mi? Eskiden çıktığım yarı çıplak bir kızın beni öpmesiyle uyandım. Kafam karışmıştı ve... İnan bana, ne yaptığımı fark ettiğim anda durdum. Aptalca bir hataydı. Hiçbir şey olmadı derken yalan söylemiyorum. Hiçbir şey olmadı, bu yüzden sana itiraf etmeye değmezdi. Uyku sisinden başka bir şey olmayan bir şey için duygularını incitmeye değmezdi."

Yürümeyi bırakıyorum ve dönüp ona bakıyorum, gözlerim parlıyor. "Sana şüpheyle yaklaştım Carter. Başlangıçta uyuduğun için senden düşündüm ama sorun şu ki, uyandın. Ve uyandığında, *devam ettin*. Sadece onu geri öpmekle kalmadın.

Üstünde tişört olmadan sana sürtünmesini ve ona dokunmasını, kontrolü ele almanı izledim. Kontrolü ele alacak kadar aklın varsa, bunu en başta yapmayacak kadar da aklın vardı. Ama neler olduğunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Çıplak göğüslerini hissetmek yeterince büyük bir ipucu değil miydi? Belki de uyandığında onu öptüğün için seni affedebilirdim çünkü kafanın henüz net olmadığına inanabilirim, bir dakikalığına kafanın karıştığına inanabilirim. Ama ondan sonra ne yaptığını bilmediğine inanamıyorum. Bu doğru değil."

"Sen hiç yorgun ve sağlıklı düşünmeden uyanmadın mı?" "Elbette, ama kazara yuvarlanıp kimseyi hırpalamadım."

Kolumu hafifçe kavrayarak beni kendine yaklaştırıyor, girdabına çekmeye çalışıyor. Sesi sakinleşiyor, sanki bizi bir duvara çarpmadan önce direksiyonun kontrolünü ele alması gerektiğini biliyor. "Zoey, özür dilerim. Gördüğün her şey için özür dilerim. İnan bana, onunla bu saçmalık hakkında konuşacağım ama bu yüzden ayrılmaya değmez. Sana yalan söylemiyordum. Sana hiçbir şey olmadı dedim ve benim açımdan hiçbir şey . Gerçekten olmadı. Ne yaptığımı fark ettiğim anda durdum."

"Ve sana güvenemeyeceğimi ve bu ilişkinin asla zor ve stresli *olmayacağını* anladığım anda durdum," diye sertçe karşılık veriyorum. Kendimi geri çekip birkaç adım atıyorum ve başımı sallıyorum. "Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Bütün sabah bunu düşündüm ve dürüst olmak gerekirse bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Bana güvenebilirsin," diyor, gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Ben yapmadım *"Hile* yaptım, aslında yalan bile söylemedim."

Başımı sallayarak sabahtan beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Neden en başta onun evindeydin ki Carter?"

Bu onun yelkenlerindeki rüzgarı biraz alır.

"Randevumuzdan sonraydı, aynen söylediği gibi. Geç bir saatti. Neden orada olduğunu anlamıyorum ve dürüst olmak gerekirse orada olman gerektiğini de düşünmüyorum."

Buna cevap vermesi biraz zaman alıyor. Birkaç saniye benden uzağa bakıyor, sonra bakışlarını geri getiriyor. "Haklısın. Orada olmamalıydım."

"Ama sen öyleydin. Neden?"

İç çekerek başını sallıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Bu birlikte yatmadan önceydi, Zoey. Henüz yüzde yüz emin değildik. Erika bana mesaj atıyordu,

ve... aptalcaydı, inanılmaz aptalcaydı ve hemen pişman oldum. Bu yüzden sana bir şey söylemek istemedim, bunun bir hata olduğunu biliyordum, sadece duygularını incitebileceğimi biliyordum ve ben... senin istemedim. Bir şey yapmayı planlamamıştım ama bunu düşündüm."

Bu *berbat bir şey*. Muhtemelen bir şeyler söylemeliyim ama öfke ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor ve derimin yüzeyinin altında fokurdamaya başlıyor. Gerçekten duygusallaşmak istemiyorum, özellikle de onun önünde. Mantıklı olmayı bırakıp duygularıma erişmesine izin verdiğim anda bundan faydalanacağını düşünüyorum. O yüzden yapmayacağım. Kendimi Carter'ın geçemeyeceği bir duvarın arkasına kapatıyorum ve ona eşit bir şekilde, "Sana her şeyin en iyisini diliyorum. Güle güle Carter."

"Sadece dürüst olmaya çalışıyorum Zoey," diyor.

"Belki, ama artık çok geç." Bununla birlikte, toplayabildiğim tüm zarafeti topluyorum ve yürüyüp gidiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Eski bir derginin ezik, parlak sayfalarını karıştırırken, okuma materyaline odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Doktorun muayenehanesinde beklemek çok uzun sürüyor. Ünlülerin değersiz dedikodu dergilerini ve *Time*'ın tek sayısını zaten karıştırmıştım, bu yüzden bana sadece geçen yıldan kalma bir fitness dergisi ya da kapağında bana kocaman, sakızlı bir sırtı sunan sevimli bir bebek olan güncel ebeveynlik dergisi kaldı.

Şu anda en seksi Hollywood yıldızları gibi atlet giyebilmek için inatçı triseps yağlarından nasıl kurtulacağıma odaklanmaya çalışıyorum.

Dergiden başımı kaldırıp tekrar resepsiyon masasına bakıyorum. Kadın son hastanın girişini yaptıktan sonra buzlu pencereyi kapatmıştı ve şimdi bakışlarımın onlara kaymasını engelleyemiyorum. Diğer tarafta bir kadın ve kocası oturuyor. Kadının karnı çıkık, eli dalgın dalgın iri şişliği ovuyor.

Muhtemelen pratisyen hekimime gitmeliydim ama Carter'ın benimle korunmasız cinsel ilişkiye girdiğini göz önünde bulundurarak jinekoloğun en iyisi olacağını düşündüm. Carter'ın temiz olduğunu iddia etmesine bakılmaksızın, muhtemelen tam bir CYBH testi istemeliyim. Carter yalancı bir fahişe, bu yüzden belki de enfeksiyonlarla kaynıyordur ve bunu bilmiyordur.

Ugh.

Kaşlarımı çatarak derginin sonuna gelmeden önce birkaç sayfa daha çeviriyorum.

İç çekerek yanımdaki sehpaye geri koyuyorum ve sevimli bebek kapağına tekrar bakıyorum. Sanki kendimi uzak tutmak korunmasız seks riskini bir şekilde azaltacakmış gibi ona dokunmayı reddediyorum. Artık ondan ayrıldığıma göre

Carter Doğum kontrolüne ihtiyacım olduğundan bile emin değilim ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Carter'ın ayrılığı kabul edip yoluna devam edeceğini düşünsem de, bunu yapmama ihtimali de her zaman var. İlk etkileşimimiz göz önüne alındığında, onunla yatmadığım için bana zorbalık yapmaya geri dönmeye karar verirse, bunu yeni bir seviyeye taşıması olasıdır. Carter'ın ciddi olduğumu ve silahlarıma sadık kaldığımı anladığında reddetmeme kızması olası. Carter'ın, ben istesem de istemesem de, her şey bitmeden tekrar içime girmesi mümkün.

Sadece tüm temellerimi korumak için, doğum kontrolüne başlamanın doğru bir seçim olduğunu düşünüyorum.

"Zoey Ellis."

Elinde bir pano tutan önlüklü kadına bakıyorum. Bana hızlı ve kibar bir gülümseme gönderiyor. Çantamı alıp ayağa kalkıyorum, sonra kendi hızlı ve kibar gülümsememle ona yaklaşıyorum. "Merhaba."

Kapıyı açık tutarak başıyla içeri işaret ediyor. "Beni bu taraftan takip edin."

Onu takip ediyorum ve rutin işlemlerden geçiyorum. Daha sonra beni bir muayene odasına götürüyor. Ona anlattıklarımın sonra bana soyunabileceğimi çünkü doktorun muhtemelen beni pelvik muayeneden geçirmek isteyeceğini söylüyor.

İnce kağıt önlüğü giyip muayene masasına oturduktan sonra beklemekten başka yapacak bir şey yok. Beklemek düşünmeye yol açıyor ve kadın doğum uzmanımın muayenehanesinde bir masanın üzerinde kağıt önlükle beklemek düşüncelerimi bebeklere geri götürüyor. Bir doktora bile aptal gibi birkaç kez korunmasız seks yaptığımı söylemek zorunda kalmanın dehşetini üzerimden atamıyorum. Mantıken doktorun umurunda olmadığını ve beni yargılamayacağını biliyorum, ancak bu kendi başıma yapacağım bir şey değil, kendimi onayladığım bir şey değil, bu yüzden hayalimde mantıklı doktor da benzer şekilde dehşete düşüyor.

Gerçekten içeri girdiğinde, kibar, dalgın bir gülümseme ve elinde bir pano ile geliyor. "Merhaba, bugün nasılsınız?"

Aptalca. "Güzel," diye teklif ediyorum, onun kibar gülümsemesine karşılık vererek. Ellerimi beceriksizce kucağımda birleştiriyorum. Daha önce hiç kadın doğum uzmanına gitmemiştim, genellikle pratisyen hekimim yeterli oluyor.

"Bugün seni buraya getiren nedir Zoey?" diye soruyor, önce panoya, sonra da bana bakıyor. "Gördüğüm kadarıyla doğum kontrolü yaptırmak istiyorsun."

Başımı sallıyorum, dalgınca dizlerimi birbirine bastırıyorum. "Evet, asıl mesele bu. Ayrıca düşünüyordum da, eğer bu şimdi yapabileceğin bir şeyse, belki ben

test yaptırmalıyım. Bende bir şey olduğunu sanmıyorum," diyorum hemen. "Ama emin olmak için."

Dr. Lucker başını sallıyor. "Son zamanlarda korunmasız seks yaptınız mı?"

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet. Birkaç kez. Aptalca olduğunu biliyorum," diye onu temin ediyorum, bana söyleme ihtiyacı hissetmesin diye. "Spontane gelişti. Eğer spontane bir şeyi birden fazla kez yapabiliyorsan..."

Özür dileyen ses tonuma nazikçe gülümseyerek, "Kazalar olur. Bu ne zaman oldu?" diye soruyor, kalemini açıyor ve panosuna notlar alıyor.

"Hafta sonu boyunca."

Başını sallıyor. "Peki sonrasında bir şey aldın mı?"

"Ertesi gün hapı gibi mi? Hayır."

"Ne zamandır cinsel olarak aktıfsın?" diye soruyor. "Hafta sonundan beri," diyorum kuru bir sesle.

Başını sallıyor ve panodan başını kaldırıp bana bakıyor. "Kaç ortağınız var?"

"Sadece bir tane."

Kaleminin ucunu kağıda bastırarak birkaç sıradan not daha alıyor. En son ne zaman regl olduğuma ve regl dönemleri arasında ne kadar süre geçtiğine dair birkaç genel soru daha soruyor. Sonra, sonradan aklına gelmiş gibi, hafta sonu yumurtlamış olabileceğimi, eğer olmadıysam da yakında olacağımı söylüyor.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde ona sordum, "Yapabilir misin? -Olmadığımdan emin olmak için yapabileceğiniz bir kan testi ya da başka bir şey var mı?"

Bu kez başını sallıyor. "Daha çok erken. Aslında konuda endişelenmene gerek kalmayacak kadar erken. Eğer korunmasız cinsel ilişkiye en erken 3 gün önce girdiysen, istersen sana acil doğum kontrolü için bir reçete yazabilirim. Olası gebe kalmadan beş gün sonrasında kadar aldığınız sürece çok etkilidir."

Keşke paranoyamın beni bir embriyonun ne kadar sürede implante olabileceği konusunda internette bilgi aramaya zorlamasına izin vermeseydim. Gebe kaldıktan sonraki gün hamile olduklarını bildiklerinde ısrar eden yeterince heyecanlı anne adayı vardı ve bu tartışmayı daha mantıklı olan tarafımın kazanmasına izin verdim. "Bu önleyici doğum kontrolünden ziyade erken kürtaj hapı olmaz mı?"

Bakışları biraz daha temkinli bir şekilde benimkine kayıyor. "Bu acil doğum kontrolü."

"Yine de %100 etkili değil, değil mi? Yani, eğer ilacı alırsam ve hamileysem ve etkili olmadığı insanlardan biri olursam, bebeğe zarar verir mi?" Başımı sallayarak onu başımdan savdım. "Boş ver. Önemli değil. Buna ihtiyacım yok. Hamile olmadığıma eminim. Çok kalmadıkça bu konuda bir karar vermek zorunda kalmamayı tercih ederim, o yüzden neden bekleyip görmüyoruz? Acil doğum kontrolüne ihtiyacım yok ama mümkün olan en kısa sürede etkili bir doğum kontrolü almak istiyorum. Adamla çoktan ayrıldık, bu yüzden yakın gelecekte gerçekten seks yapacağımı sanmıyorum, ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istiyorum. Tekrar böyle bir endişe yaşamak istemiyorum."

Kibar doktor başını sallar. "Pekala."

Eve döndüğümde çok yorulmuştum. Ben doktor randevusundayken biri iş yerinden aradı, bu yüzden çıkar çıkmaz doğruca işe gitmem ve kapanışa kadar kalmam gerekti. Carter okuldan beri telefonumu patlatıyor. Konuşmamız gerektiğini, üzgün olduğunu, ona yeterince açıklama şansı vermediğini söylüyor.

duymak istemiyorum ve çok yorgunum, bu yüzden en akıllıca şeyi -Mesajı siliyorum, böylece tüm mesajları gitmiş oluyor. Şarjı biten telefonumu şarja takıp yatağa giriyorum, sonra iç çekip kitaplarımı etrafıma diziyorum. Beklenmedik bir şekilde çalışmak zorunda kaldığım için, gereken bir ton ödevim var. Bunun iyi yanı, bana doğru yolda olduğumu hissettirmesi ve Carter'ı düşünmek için hiç zaman vermemesi.

Gece yarısını birkaç dakika geçe işim bittiğinde, yatağa girmeden önce nihayet telefonumu kontrol ediyorum. Carter'dan daha fazla mesaj görmeyi bekliyordum ama hiç mesaj yoktu. Rahatlamalı mıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum ama aptalca bir şekilde ikinci duyguyu istediğimden daha fazla hissediyorum. Erika bu sabah beni gerçeklerle yüzleştirmeseydi bugünün nasıl geçebileceğini düşünmeden edemiyorum. Uzun bir günün ardından eve gelir, yatağıma kıvrılır ve Carter'la konuşarak zamanımı boşa harcardım. Ona doktor randevumdan bahseder ve muhtemelen onu terletmek için içime küçük bir Carter klonu yerleştirdiği konusunda ısrar ederdim ama yapmazdı çünkü o bir deli.

Onu şimdiden özledim. Bu sinir bozucu. Onu Erika ile görmek çok inciticiydi. Bana yalan söylediği ortaya çıktığında çok kızmıştım, oraya gittiği için bile hayal kırıklığına uğramıştım ama kalbim yeni gerçekliğime sandığım tam olarak ayak uyduramadı. Şimdi, sessizlikte, tam bir yalnızlık içinde, Carter'ın sıcak bedeninin benimkine sarılmış olduğu hissini hatırlıyorum. Hafızam, omzumun kıvrımı boyunca bir parmağını takip ederken tüy kadar hafif dokunuşunun hissini canlandırıyor. Dudakları o hassas noktaya değdiğinde ensemdeki gıdıklanma.

Carter'ın kollarının yokluğunda, cazibe beni sarıp sarmalıyor. Uyumak için kendime yalvarıyorum ama telefonum beni çağırıyor. Bir süre direniyorum, dönüp duruyorum ama Carter'ın cazibesi beni uyanık tutuyor.

Sonunda telefona uzandım. Gözlerim ağırlaşıyor ama zihnim sakinleşmiyor, bu yüzden günaha direnmek yerine Carter'ı kontrol etmeye karar veriyorum. Bunu yaptığımı asla bilmeyecek, o yüzden önemli değil. Ona mesaj atmak yerine sosyal medyasına bakıyorum. Çoğu zaman ruhuna açılan bir pencere sayılmaz, bu yüzden ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum.

Hiçbir şey bulamadım. Carter' görünüşe önem vermemesi alışılmadık bir durum ama onu terk ettiğimden beri hiçbir sosyal medya hesabını güncellemedi.

İç çekerek telefonumu tekrar şarja takıyorum ve battaniyemin altına sokuluyorum. Battaniye üzerimdeyken çok sıcak oluyorum ama koza gibi bir rahatlığı arzuluyorum.

Yatak odamın kapısı hafifçe açılıyor ama ışık kapalı kalıyor. Annem yatmadan önce beni kontrol ediyor olmalı. Ona Carter'dan ayrıldığımı söylemedim ama bu gece kapıdan girdiğimden beri somurtkan bir ruh hali içindeyim. Yine de bu konuda konuşmak istemiyorum, en azından onunla, bu yüzden dönmüyorum. Sırtımı kapıya veriyorum ve çoktan uyuduğumu düşünmesine izin veriyorum.

Birkaç saniye sonra uyuduğumu ve beni rahatsız etmek istemediğini kabul ediyor. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

En azından yatağım, üzerine tırmanan birinin ağırlığıyla sarkana kadar. Annem beni kontrol etmek için kapıyı açabilir ama uyuduğumu düşünürken içeri girip yatağıma oturmaz. Araştırmak için dönüyorum ama orada kimi bulacağıma dair içimde çılgınca bir şüphe var.

Yattığım yerden doğrulduğumda Carter Mahoney'nin karanlık silüetinin yatağıma tırmandığını görüyorum.

BÖLÜM 39

YATAK ODAM KARANLIK, ama pencereden giren bir tutam ay ışığı Carter'ın çarpıcı yüz hatlarını aydınlatıyor. Onun odamda olduğu gerçeğiyle yüzleşince midem alt üst oluyor. Kalbim boğazımda, ağzımı açıyorum... şey, tam olarak emin değilim, ama ben bir şey söyleyemeden Carter söylüyor.

"Anneni yatmadan önce yakaladım. Ona kavga ettiğimizi ve seninle gerçekten konuşmam gerektiğini söyledim. Hemen gelmeme izin verdi." Öne doğru sürünerek, "Annen berbat biri." diye ekledi.

"O berbat değil," diye savunuyorum, dirseklerimin üzerinde doğrulup ondan uzaklaşıyorum. "O sadece..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum, o yüzden zahmet etmiyorum. "Daha da önemlisi, burada ne işin var?"

"Mesajlarıma cevap vermiyordun," diyor bana, sanki yatak odama gizlice girmek makul bir yanıtmış gibi. "Beni yüz yüze görmezden gelemeyeceğini biliyorum, o yüzden buradayım."

Çok ısrarcı. Başımı sallayarak ona, "Gitmen gerek. Seninle konuşmak istemiyorum, birine mesaj attığında ve o cevap vermediğinde bunun anlamı budur. Yorumlaması zor, farkındayım."

"Kesinlikle karışık bir sinyal," diyor hafifçe, rol yaparak. "Sadece meşgul olduğunu düşünmüştüm."

". "

Carter gülümsüyor, kalçalarımın tutup beni yatağın ortasına sürüklüyor.

Savunmam yükseliyor. Carter'ın elindeki her türlü aracı kullanmaktan biliyorum ama vücudunu kullanarak beynime kısa devre yaptırabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir. "Carter, gerçekten gitmen gerek. Oyun oynamıyorum."

etrafta. Ayrıldık. Artık senin oyuncağın değilim. Bu artık hiçbir şekilde uygun değil."

"İşte bu noktada anlaşıyoruz," diyor beni altına çekip kalçalarımın üzerine oturarak. "Sen ayrıldın. Ben bunu kabul etmedim."

"Ayrılığımı reddedemezsin. Bir kişi ayrılığı başlattığında, diğer kişinin bunu kabul etmekten başka seçeneği yoktur. Daha önce hiç terk edilmedin mi?"

"Tabii ki çıkmadım," diye cevap veriyor. "Sadece Erika'yla çıktım ve onun da nasıl sonuçlandığını biliyorsun."

Şu anda bu konuyu açmak için yanlış kişi. Ona ters ters bakarak, "Evet, biliyorum. Erika demişken, telefonumu kapıp evime izinsiz giren birini ihbar etmek için polisi aramadan önce siktir git başımdan."

Carter hiç umursamadan, "Denemekte özgürsün prenses. Reflekslerimin seni durduramayacağım kadar boktan olduğunu düşünüyorsan, devam et ve telefonuna uzan. Haklı olup olmadığını öğrenelim."

Ona oflayıp puflayarak daha sert bakıyorum. "Sadece bana ne söylemek istediğini söyle ki gidebilesin."

Kara kaşlarını kaldırarak, "Bu hiç de misafirperverce bir davranış değil," dedi. "Sen benim misafirim değilsin. Burada istenmiyorsun. Seni burada istemiyorum."

Burada," diye daha bir şekilde teklif ediyorum.

"Şimdi kabalık ediyorsun," diyor bana. "Bu sana yakışmıyor."

"Kötü davranmıyorum. Dengesiz *eski* sevgilime beni bırakmasını ve yatak odamdan çıkmasını söylüyorum. Bu gayet makul."

"Ouch. Eski mi? Hayır, bundan hoşlanmadım."

"Oyun oynamıyorum Carter," diyorum ona ciddi bir şekilde. "Geçmişte bazı şeyleri yanına bıraktığımı biliyorum ama bunu değil. O değil. Beni bundan vazgeçiremezsin. Sen ve ben bittik, bittik, bittik. Artık sana güvenmiyorum. Üzgünüm ama ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap, bu sefer istediğini elde edemeyeceksin."

Uyumak için sadece şort ve ince, bebek mavisi bir tişört giyiyorum, altımda sütyen yok. Hıyarın teki olduğu için Carter iri elleriyle göğüslerimi kapatıp sıkıyor. "Ne yaptığının bir önemi yok, ha?" diye soruyor, ses tonunda bir meydan okuma notu var.

Ellerini üzerimde hissettiğimde bir uyarılma nabızı çirkin başını kaldırıyor, ama onu görmezden geliyorum. Bariz olanın etrafında dans etmenin pek bir anlamı yok, bu yüzden bakışlarıyla buluşuyorum ve ona eşit bir şekilde şunu söylüyorum: "İkimiz de biliyoruz ki, eğer istersen fiziksel olarak istediğini alabilirsin. Benim bahsettiğim şey bu değil."

Bedenime zorla girebilirsin Carter, ama kalbime zorla giremezsin."

Carter'ın genellikle kendini savunması gerektiğinde kurduğu güç alanının farkında olarak, sözlerime pek tepki vermesini beklemiyorum. Yere baktığında ve gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey gördüğümde şaşırıyorum. "Benden bu kadar çabuk mu kurtuldun? Daha geçen gece beni sevdiğini söylüyordun."

Sözlerinde öyle bir acı var ki kendi savunmamı bir kenara bırakıyorum. Bizi bu duruma sokan o olsa bile, onun için üzülüyorum. Carter'dan *nefret* etmiyorum, sadece beni delirteceğini bildiğim bir ilişkide onunla birlikte olamam. Artık onun evine gittiğini bildiğime ve neler olduğunu gördüğüme göre, Carter'a Erika konusunda bir daha asla güvenemem, arkadaş olarak bile. Onu grup takılmalarından çıkarmaya istekli olduğunu biliyorum ama o bir amigo kız ve Carter da futbol takımında. Peki ya deplasman maçları? Ona bebek bakıcılığı yapmayı reddediyorum ve Carter'ın bebek bakıcılığı *yapmak zorunda* kalacağım bir versiyonunu istemiyorum. Ona aşık olmaya başladığımda, bana sattığı şeye aşık oldum - kesinlikle kusurlu bir insan, ama asla aldatma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım biri.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sözlerimin acısını dindirmek ve onu daha iyi hissettirmek istiyorum ama ona boş yere umut vermek de istemiyorum.

"Sana hâlâ değer veriyorum," diyorum dikkatlice. "Sadece seninle birlikte olamam. İstesen de istemesen de sana güvenme yeteneğime zarar verdin. Diğer insanlara karşı vicdansız olduğunu bilmek bir şey, ama haklısın, tüm yükünü kabul etmem için istisna olmam gerekiyordu. Takım arkadaşınmışım gibi davranman gerekiyordu, sanki yalan söylediğin ve komplo kurduğun kişi değil de dünyaya yaptığın şakanın bir parçasıymışım gibi. Bu benim için bir anlaşma bozucu, Carter. Bana saygı duyduğunu ve arkamı kolladığını hissetmek hoşuma giderdi. Ben de senin arkada olurdum. Ama ben bunu kabul etmedim. Senin umursamadığın diğer önemsiz kızlar gibi olmak için katılmadım. Ve eğer olduğum tek şey buysa, sorun değil. Benim hakkımda nasıl hissedeceğini ben belirleyemem. Özel olduğumu söylemiyorum, ama diğerleri gibiysem, o zaman ilgilenmiyorum. Benim tekrar ilgilenmemi sağlayamazsın, çünkü bunu zaten hiç istemedim."

Carter'ın sıcak bakışları içimi yakıyor. "Sen benim için sıradan bir kız *değilsin* Zoey. Bunu göremiyor musun? Sahte saçmalıklarla dolu bir dünyada gerçek olan tek şey sensin. Sana büyük saygı duyuyorum. Onunla olanlar biz resmen birlikte olmadan önceydi. Bunun teknik bir ayrıntı olduğunu biliyorum, yine de berbat olduğunu biliyorum ve için üzgünüm. Ama bu seninle benim aramızda olan bir şey değil.

ayrılık bitti. Erika umurumda değil. O benim için öldü. Onunla bir daha asla yalnız kalmayacağım, bu konuda sana söz veriyorum. Seni önemsiyorum, bizi önemsiyorum, sahip olduğumuzu görebildiğim geleceği önemsiyorum ve daha yeni başlamışken hepsini pencereden atmana izin vermeyeceğim. Eğer *benimle* başa ıkamazsan, bu bir şey olurdu, ama bunun için değil. Onun için değil."

Carter'la tartışmanın pek bir anlamı olmadığını biliyorum. Onunla daha önce de irade savaşına girdim ama yorulдум, zgnm ve bitirdim. Artık onunla bu oyunları oynamak istemiyorum. Kendi dünya görüşümü savunmak ve onunkini keşfetmek istemiyorum. Sadece gitmesini ve hayatıma geri dönmeme izin vermesini istiyorum.

Bunu yapmamın tek nedeninin Erika olayında beni incitmesi olduğunu zaten bildiğinden, ona hikayenin geri kalanını anlatıyorum. "ok fazla dikkat dağıtıyorsun, Carter. Kendimi sana o kadar kaptırıyorum ki diğer her şey arka plana itiliyor ve bu hiç durmuyor. Asla yavaşlamıyor. Bu, ilişkiye giden engebeli bir yol gibi değil ve sonra her şey sakinleşiyor. Her köşede gizlenen karanlık bir sır var. Senin hakkında hala bilmediğim *ok şey* var ve... bu Erika olayından sonra, kapasitem doldu. Seninle bir şeyler yapmaya devam etmek için yeterli ilgim kalmadı. Kulağa katı kalpli geliyorsa özür dilerim, ama biliyor musun? Bir haftadan daha kısa bir süre önce kaprislerini benim önüme koydun. Ben de geleceğimi senin önüme koymalıyım. Notlarımı yüksek tutmalıyım ki sınıf birincisi olarak mezun olabileyim, o bursu alabileyim ve bu kasabadan defolup gidebileyim. Bu benim tek şansım ve seninle kalırsam bunu mahvedeceğime gerçekten inanıyorum. Benimle bir geleceğin olması fikrini sevdiğini biliyorum ama sadece 5 dakikadır birlikteyiz Carter. Muhtemelen aramızdaki ilişki yrmeyecek ve o zaman ben ne yapacağım? Lisedeki erkek arkadaşımın bitmek bilmeyen dramasıyla dikkatimi dağıtmasına izin verdiğim ve odağım dağıldığı için bir pişmanlık okyanusunda boğulmak. Buna izin veremem. Yapmayacağım."

"Hayatını mahvetmeyeceğimi sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" diye soruyor.

"Sorun da bu, Carter. Bunu kaç kez söylediğin önemli değil, çünkü buna inanamıyorum. Senin pek çok şey olduğunu düşünüyorum ve aramızda her ne olduysa bundan keyif aldım. Bu benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama . Sorun şu ki, sen kaygan bir yokuşsun ve ben de aramızda bir gelecek görebiliyorum, ama bence benimki seninkinden çok daha farklı görünüyor. Bu noktada, senin benim kşm olmadığın bir hayat versiyonu göremiyorum."

Carter başını sallayarak, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş bir halde, "O lanet videoyu görmeden önce böyle hissetmiyordun. Sağlam nedenlerin varmış gibi davranabilirsin Zoey ama Erika her şeyi etmeden önce bunu yapmaya hazırdın. Bu bahaneler saçmalık. Hem ders çalışıp hem de erkek arkadaşın olabilir. Kelimenin tam anlamıyla herkes bunu başarıyor."

"Bana inanıp inanmamanız önemli değil," diyorum, kendimi açıklamaktan bıkmış bir halde. "Sebeplerimi beğenip beğenmemen de önemli değil. İlişkimiz bitti ve bu konuşma da öyle. Şimdi lütfen git. Hayatımın en uzun gününü geçirdim, yorgunum ve uyumak istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyor aniden sakinleşerek ve bakışlarıyla buluşarak. "Saygınlığının bu yanıtı gerektirdiğini düşünüyorsan, gerektirmiyor. Bunu telafi edeceğim. Bunu düzeltebilirim. Tek bir hata benim kim olduğum anlamına gelmez ve kesinlikle ilişkimizin toplamı da değil. Her şeyi bir kenara atmak... yazık olur."

Keşke bunu tartışabilseydim ama yapamam. Hayır, doğru kararı verdiğimden emin olamam ama Carter'la kaldığıma, onu terk ettiğime pişman olacağımdan daha fazla pişman olma ihtimalimin yüksek olduğunu düşünüyorum. Bunu ona söylemeyeceğim. Yeterince söyledim ve gerçekten kötü olmak istemiyorum.

Onun yerine bakışlarını karşılıyorum ve basitçe "Özür dilerim" diyorum.

Carter bir süre beni izliyor, hâlâ kalçalarımın biniyor. Sonunda başını sallıyor ve üzerimden iniyor. "Tamam."

Kabul etmesi midemi bulandırıyor ama kendime istediğimin bu olduğunu hatırlatıyorum. Ondan yapmasını istediğim şeyi sadece yapmakla kalmayıp bu kadar çabuk yapması hâlâ sarsıcı. Artık benden, yatağımdan çıktığına göre, oyalanmıyor. Doğruca kapıya gitti ve çekerek açtı, gitmeye hazırlanıyordu.

Yerinde olmayan bir hayal kırıklığı içimi ürpertiyor, ama sadece kısa bir süreliğine. Carter'ın bir kez olsun isteklerime saygı göstermesinden memnun olmam gerektiğini kendime işaret ederek onu bastırıyorum. Ve öyleyim de. Söylediklerimde ciddiydim, sadece... zihnimin arkasındaki küçük bir ses, benimle bir gelecek gördüğünü iddia etmesine rağmen, benim için çok fazla mücadele etmediğini fısıldıyor.

Oh iyi. Benimle kavga etmesini *istemedim*, gitmesini istedim ve şimdi gitti. Eğer hala içimde onu geri aramak isteyen küçük bir parça varsa, bu sadece görmezden gelmem gereken bir dürtü.

Carter veda etmiyor ve arkasına bakmıyor. Kontrolü elimde tutmaya, son anda dönerse diye kendimi korumaya o kadar odaklanmışım ki, ön kapıdan çıkana kadar ilk kez bunu hissediyorum.

Onunla çıktığım bu çılgın yolculuk sonunda bitti. Carter ve ben *gerçekten* bittik ve Tanrı yardımcım olsun, onu özleyeceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

SALI GÜNÜ AĞIR AKSAK GEÇİYOR. Sabah derslerim sürünerek geçiyor, sonra Carter'ı eski sevgilim olarak ilk kez tekrar görmek zorunda kalıyorum. Tarih dersinde bana bir kez bile bakmadı ve üzgün de görünmüyordu. Kendini toparlamış, maskesi yerine oturmuş ve birkaç hafta öncesine kadar olduğu gibi, benim varlığımdan habersiz bir şekilde orada oturuyor.

Dün gece yatak odama geldiğinden beri aklımdan birkaç kez geçiyor, belki de beni takip ederken yaptığı gibi dersten sonra arkamda takılır, omzuma bir kol atar ve öğle yemeği için arabama gitmeden önce beni hafifçe taciz eder.

Gelmiyor. Kafeteryaya doğru yanımdan geçip gidiyor ve ben de huzur içinde arabama gidiyorum. Çok fazla huzur. Onun aptal tacizlerini özlüyorum.

Arabamın kapısını çarparak kapattıktan sonra başımı öne eğiyorum ve alnımı dayayıp kendime gelmeye çalışıyorum. Benim başlattığım ayrılıktan dolayı üzgün olan tek kişi ben olamam. Carter birlikte kalmak istedi, hayır diyen bendim. O öğle yemeğinde arkadaşlarıyla gülerken arabamda oturup reddedilmiş hissedenden ben olamam.

Mutsuzluğun hafif pençesinden kurtulup kendime iki günüm olduğunu söylüyorum. Üzülmek ve zar zor gerçekleşen ilişkinin yasını tutmak için iki gün, sonra işim bitiyor ve hayatıma devam ediyorum.

İş, akşam saatlerinin geçmesine yardımcı oluyor ve Çarşamba günü, akşamki gençlik grubu nedeniyle daha çabuk geçiyor. Hafif bir gece ve sonunda oyun oynuyoruz. Luke'u hava hokeyinde iki kez yendim, sonra atıştırmalıklar için ara verdik.

"Bir dahaki sefere bana biraz daha yumuşak davranmak ister misin? Adamım, sen bir hava hokeyi canavarısın," diyor bana ve kanepede yanına otururken başını sallıyor.

Ben.

Tabağıma bakıp gülümsüyorum. Grace bu gece atıştırma görevindeydi ve Grace çok fazla şey yapmaktan kendini alamıyor. Geçen sefer atıştırma görevindeyken çikolatalı kurabiye ve bir galon süt getirmiştım. Grace bir elma büfesi kurdu. Her çeşit elma dilimi, fıstık ezmesi, karamel ve çikolata olmak üzere üç çeşit sos ve maceraperestler için üzerine serpmek üzere çeşitli soslar. Ben . Graham kraker kırıntılarıyla kaplanmış fıstık ezmesine batırılmış bir McIntosh dilimim, ezilmiş Oreo'larla kaplanmış çikolataya batırılmış bir dilimim ve tuzlu fıstıkla kaplanmış karamelli bir Granny Smith dilimim var. İyi bir önlem olarak bir kaşık dolusu bebek marshmallow da aldım.

"Bilmiyorum, sanırım bu kadar şekerden sonra daha da acımasız olabilirim," diyorum ona.

Gülümseyerek kendi tabağına bakıyor. O daha az maceracıydı. Karamel kaplı üç özdeş dilim, üstlerinde hiçbir şey yok. "Bu yayılma kesinlikle bir şey, değil mi?" diye belirtiyor.

"Grace her zaman elinden geleni yapar. Başka bir yol bilmiyor, yemin ederim." "Kesinlikle öyle," diye katılıyor.

O beni izlerken yemek yerken biraz garip hissediyorum, ama bu Oreo kaplı lezzeti denemek istiyorum, bu yüzden devam ediyorum ve yine de bir ısırık alıyorum.

Luke aniden, "Bu haftalardan birinde Carter'ı gençlik grubuna getirmelisin," dedi.

Tam da tat tomurcuklarım birleşimiyle neşeye dans ederken, gidip Carter'dan bahsetmek zorunda kalıyor. "Hiç sanmıyorum," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Gençlik grubu pek Carter'ın tarzı değil."

"Elbette, belki öyle değildir, ama erkekler kız arkadaşlarını memnun etmek için her zaman yapmak istemedikleri şeyleri yapma eğilimindedirler," diyor bana hafifçe gülümseyerek. "Eminim hepimiz onu tanıma şansına sahip olmak isteriz. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsanız görmediğimiz bir şeyler olmalı-"

"Artık birlikte değiliz," diye geveledim, bu konuşmadan hemen çıkmak istiyordum.

"Oh." Endişesi yüz hatlarını değiştirir. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Sen iyi misin?"

"Evet." Oreo elmandan bir ısırık daha alıyorum, sonra öne eğilip su şişemi alıyorum, böylece bir yudum içebiliyorum.

Paylaşımçı bir ruh halinde olmadığımı görünce konuyu kapattı ve bana sadece "Eğer bu konuda konuşmak istersen..." dedi.

"İstemiyorum." Ona, hissettirdiği kadar sert görünmediğini umduğum bir gülümseme gösteriyorum. "Teşekkürler."

PERŞEMBE günü resmi Üzüntünün Sonu teslim tarihimi işaretliyor, bu yüzden güne cesurca başlıyorum ve kasıtlı bir neşeyle ilerliyorum. Tarihe geçmeyi başardım ama Carter'ın masasında dönüp arkasındaki masada sohbet ettiği kıza çekici bir gülümseme sunduğunu gördüğümde ruh halim bir darbe aldı. Rahat bir kot pantolon giymiş uzun bacaklı bir sarışın da ona gülümsüyor, çene hizasındaki saçlarından bir tutamı döndürüyor ve ona bakıyor.

İki gün. Tanrım, bir sonrakine geçmesi uzun sürmüyor, değil mi? Bunu sadece bana inat olsun yapıyor olabilir, ama öyle olmaması da mümkün. Umursamadığını gösterdikçe, ona inanmaktan kendimi alamıyorum.

Oh neyse. Önemli değil. Bugün son gün ve muhtemelen orada ne kadar flört ediliyor olursa olsun, ben mutlu olacağım, kahretsın!

Plan buydu ama Carter'ın kötülüğünü hafife almışım. Tüm sınıf boyunca - öğretmen Carter Mahoney'i uyaran bir bakış attığı noktaya kadar- Carter ve Blondie utanmazlar. Carter onun dikkatini çekmek için aptalca şeyler yapıyor ve adam da bunu ona veriyor. Yanlışlıkla sandalyesinin bacağını tekmeliyormuş gibi yapıyor, o da omzunun üzerinden ona şakacı bir bakış atıyor. Kadın kalemını masasının önünde yere düşürüyor ve adam da onu almak için çok görkemli bir şekilde eğiliyor. Sevimli gülümseme saçmalığı, rahat oyunculuk-her şeyden nefret ediyorum.

Zil çalana kadar yerimde zor duruyorum. Nihayet zil çaldığında, eşyalarımı göğsüme bastırmıştım bile. Kalkıp yerimden kalkıyorum, mırıldandığım özürlerle koridorda ilerliyorum ama bu sınıftan çıkmam gerekiyor. *Nefes* alamıyorum.

Neredeyse koşarak tuvalete gidiyorum, kendimi bir kabine kilitliyorum, kitaplarımı yere bırakıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Karnım düğüm düğüm, kalbim çok hızlı atıyor ve Carter Mahoney *tam bir pislik*.

Ondan nefret ediyorum. O kesinlikle en kötüsü ve ondan nefret ediyorum. Bunu görebileceğimi biliyordu. O kızdan gerçekten hoşlanıyor olsa bile, ayrılığımız henüz bu kadar tazeyken gözümün önünde böyle bir gösteri yapmasına gerek yoktu. Bu boku bilerek yaptı ve o bir pislik.

Arabama ulaşana kadar kendimi tutacak kadar sakinleştiğimde
-Tuvaletin diğer kızlardan boşalması için yeterince zaman geçmiştir.
-Eşyalarımı toplayıp banyodan çıkıyorum. "Karnın mı
ağrıyor?"

Carter'ın sesini duyunca neredeyse yerimden fırlayacaktım. Omzumun üzerinden geriye baktığımda onu duvara yaslanmış görüyorum. Bugün kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Kollarını kavuşturmuş, biçimli pazuları dikkatimi çekiyor. Yirmi dakika kadar önce Carter'ın dikkatini çekmek için öne eğildiğinde Blondie'nin o pazuya *dokunduğunu* hatırlamasaydım, onları görmekten biraz daha fazla keyif alabilirdim.

Onu görmezden gelmek yetmiyor, canını acıtacak kadar sert bir şekilde görmezden gelmek istiyorum. Soğukluğumun patlamasıyla ani bir Arktik ürpertisi hissetmesini istiyorum. Yine de doğru düşünemeyecek kadar öfkeliyim, bu yüzden ona sözsüzce bakmakla yetiniyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum.

Duvarı tekmeleyen Carter peşimden geliyor. "Vay, prenses, bu bakış ne için?"

"Bana öyle deme. Benim adım Zoey. Bana Zoey ya da Ellis deyin, prenses demeyin."

"Hm, sinirli de," diye düşünüyor. "Belki de seni hamile *bırakmışımdır*."

"Ya da belki işlemem gerekti ve senden hoşlanmıyorum," diye öneriyorum.
"Çok daha basit açıklamalar."

"Bu olamaz. Birkaç gün önce benden hoşlanmıştın. Oh, bekle," diye mırıldanıyor ve beni deli gibi kızdırıyor. "Ben ve Jenna yüzünden tuzlu değilsin, değil mi?"

Ona ölmesini söylemek istiyorum ama bu sadece flört etmesinden rahatsız olduğumu gösterir. "Hayır. Jenna'nın kim olduğunu bile bilmiyorum. Şimdiden yeni kız arkadaşın mı var?"

"Hayır, beni bilirsin. Kız arkadaşlarla aram iyi değildir. Oyuncakları tercih ederim."

Nedense bu, yeni bir kız arkadaşı olduğunu duymaktan daha çok acı veriyor. Kalbim kendi doğal boşluğuna sığamayacak kadar küçülüyor, sonra da acı verici bir gümbürtüyle karnıma düşüyor. Karşılık vermek için hızlı ve çabuk bir şey bulamıyorum. Zihnim onun ve sarışının, tıpkı benim gibi onun yatağında, kollarını onun boynuna dolamış, dudaklarının çıplak teninde sıcak bir yol açtığı bir görüntüyle bana saldırıyor.

Şimdi *gerçekten* kusmak istiyorum. Belki sadece hayal ediyorum ama memnuniyetini hissedebiliyorum. İster gerçek ister hayal olsun, onu yıkmak istiyorum.

O. Ağzımdan çıkan bir sonraki yalan için tek bahanem bu.

"Güzel. Ben de şimdiden başka biriyle görüşüyorum. İkimizin de hayatına devam etmesine sevindim."

"Saçmalık," diye karşılık verir.

Bir kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. "Saçmalık mı? Dünyadaki tek erkek sen misin sanıyorsun Carter? Pek sayılmaz. Denizde bir sürü balık var. Eski kız arkadaşlarıyla *oynaşmayan* balıklar, yeterince çılgınca. Biliyorum, ben de şaşırdım. Sonsuz dram ve kalp ağrısı istemiyorsan *iyi* adamlarla çıkman gerekiyormuş meğer."

Bu kasma yalanımı daha da meşrulaştırıyor gibi görünüyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra da "Kim?" diye soruyor.

"Seni ilgilendirmez," diyorum ona. "Senin yeni oyuncağın var, benim de ihtiyaçlarımı karşılayan biri... İkimiz de kazanıyoruz."

"*İhtiyaçlarını* karşılıyor mu?" diye çıkışıyor ve beni kolumdan tutup daha yakına çekiyor.

Bakışlarım kolumdaki eline düşüyor, sonra yüzüne yöneliyor. "Bırak beni gideyim."

Bunun yerine koridorda göz gezdiriyor, en yakındaki boş sınıfı buluyor ve beni oraya sürüklüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

"CARTER," diye itiraz ediyorum, kolumu onun çelik çekmeye çalışıyorum. Onunla sınıfta yalnız kaldığım son seferde olanları düşününce, bugün neden mahremiyete ihtiyacı olduğunu anlamaya pek hevesli değilim. "Çek ellerini üzerimden."

"Ellerimi nereye istersem oraya koyarım," diyor ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatıyor, sonra da pencereden görünmememiz için beni kapıdan uzaklaştırıyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla, kolumu onun kurtarmak için boşuna uğraşıyorum. "Bunu bir daha yapmayacağız."

"Neden olmasın? Sıkıcı yeni erkek arkadaşının kıskanacağından mı korkuyorsun?" diye karşılık veriyor.

Gözlerimi kısarak, bu uydurma kişiye karşı gülünç derecede korumacı bir tavırla, "O sıkıcı değil. Ben sıkıcı demedim."

"Elbette söyledin," diye karşı çıkıyor. "Onun *iyi* bir *adam* olduğunu söylemiştin," diyor alaycı bir şekilde, gözlerini devirerek. "Neredeyse uyuyakalıyordum."

"Ahlaksız bir sosyopatla yeterince zaman geçirirsen, *iyi adamların* kulağa ne kadar hoş gelmeye başladığına şaşırabilirsin," diye karşılık veriyorum.

Carter hayali erkek arkadaşımı küçümseyerek, "O olsa olsa bir damak temizleyicisi," diyor. "Seni uyaran birine ihtiyacın var, seni uyutan birine değil. İtiraf etmek istemeyebilirsin ama verdiğim tüm zararlardan *hoşlandın*. Ahlaksızlığımı *arzuladın*. Sen iyi bir adam *istemiyorsun* Zoey. Beni istiyorsun."

Sınıfta bana karşı oldukça kaba davrandığı için, ona kendi ilacından biraz doz vermek istiyorum. "Yine de seninle kalmamı istediğinde, sana hayır teşekkürler dedim." Kafamı eğiyorum, kafam karışmış gibi çeneme vuruyorum. "Komik, bu seni isteyen birine benzemiyor."

İyi yerleştirilmiş atışımı kolayca savuşturan Carter bana gülümsüyor. "Ben 'kötü'yü senden çok daha iyi yaparım prenses. Yerinizde olsam o konuya girmezdim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum. "Bazen bana kendimi çok kötü hissettiriyorsun. Mesela şu anda. Yüzünü tırmalamak isterdim."

"Onun yerine şu çivileri sırtımdan aşağıya indirmeye ne dersin?" diye öneriyor.

"Onları *başkasının* sırtından aşağı çekmeme ne dersin?" Ben de ısrarak karşılık veriyorum. "Dürtüleri olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun. *Oynayabilecek* tek kişi de sen değilsin."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, Zoey," diyor ve beni tutuşunu değiştiriyor. Kolumu bırakıyor ve kitaplarımı alıp yakındaki bir masanın üzerine koyuyor. Sonra beni tamamen kendine doğru çekti, kollarını bana doladı ve asi bir öğrenciyle uğraşan bir öğretmen gibi sabırla bana baktı. "Sırf bana inat olsun diye başka biriyle yatarsan pişman olursun. Ama onun kadar değil," diye ekliyor ipek gibi. "Seni yok edecek kadar yürekli olmayabilirim ama ona karşı merhametli olmayacağımdan eminim. Şu andan itibaren seninle yalnız görülen her pislik kendini *benim* hedef tahtamda bulacak. Anladın mı?"

Öfke içimde kabarıyor, tenimi ısıtıyor. "Bu ne cüret. Sen istediğin kızla istediğini yapabiliyorsun ve benim evde oturup *örgü mü örmem* gerekiyor?"

"Hayır, senin evde kalıp ders çalışman gerekiyordu. Beni bu yüzden terk ettin, değil mi? Hem erkek arkadaşın olup hem de okulda başarılı olamaz mısın? Bunun diğer erkekler için de geçerli olduğunu söyleyebilirim. Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

Ona ters ters bakarak, "Hayır, kıskanç bir pislik gibi davranıyorsun, hem de senin bile olmayan bir kız için. Yeni *oyuncağın* bu konuda ne hissederdin?"

Kolları etrafımdan çekilip saçlarımı avuçladığında hazırlıksız yakalandım. Boynumu geriye çekmek için kullandığında nefesim kesiliyor. Öne doğru eğiliyor, başı eğilene kadar durmuyor, dudakları benimkinden sadece birkaç santim ötede duruyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve geri çekilmeye çalışıyorum, ama bu sadece saçımdaki tutuşunun sıkılaşmasına neden oluyor.

"Benim değil mi?" diye soruyor alçak sesle, tehlikeli bir şekilde. "Sen hâlâ benimsin Zoey. Her zaman benim olacaksın. Benim ilk olmama izin vererek hata yaptın. Ne olursa olsun, koşullar ne olursa olsun, ilkinin asla unutmazsın. Sen istesen de istemesen de onlar her zaman senin küçük bir parçana sahip olurlar." Serbest eliyle beni bacaklarımın arasından yakalıyor. Nefesim kesiliyor, şaşırıyorum ama vücudum onun sertliğine o kadar alışmış ki

İlgi. Tahrik içimde dönüyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor. Kapanmak, onu serbest bırakmak istiyorlar, çünkü ben yapmasam bile o yapacak. Vücudum söylediği aptalca sözleri umursamıyor, elinin amıma değen sıcaklığını, dudaklarının yakınlığını ve onlarla yapabileceği güzel şeyleri önemsiyor.

Kahretsin, bu sınıftan çıkmam lazım.

"Sanırım 'sana izin vermek' biraz abartılı bir ifade olabilir," diyorum ona, göğsüm çok sert çalışmaya başlıyor. Umarım fark ederse, bunu uyarılmanın kıpırdanmasına değil öfkeye bağlar. "Şimdi ellerini üzerimden çek."

"Kim bu adam?" diye tekrar sorar.

"Erkek falan yok," diyorum soğukkanlılıkla. Gerçek bu, ama komik olan şu ki, şimdi bana inanmıyor. Şimdi sadece başka birini koruduğumu düşünüyor çünkü kendi bölgesine girmeye cüret ettikleri için onları hedef almakla tehdit etti.

"Pekâlâ, tahmin edeyim. Papaz olamaz; o evli ve sen de büyük bir utanç duymadan böyle bir şey yapamayacak kadar Hıristiyanısın. Utanma yok, yani... Jake olmaz, ondan hoşlanmıyorsun. Sanırım inadına onunla çıkabilirsin, ama bunu yapacağını sanmıyorum. Birini bu kadar bariz kullanmak için fazla prensiplisin." Suçluluk belirtisi göstermediğimde, sanırım, başını sallıyor. Zihinsel envanterini gözden geçirdiğini görüyorum, sonra bakışları keskinleşiyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Kasiyer. Papazın kardeşi. Bizi birlikte görmek istemediğin kişi."

"Hayır," diyorum çabucak. *Çok* çabuk. Carter'ın gözleri anlık bir zaferle parlıyor, sonra biraz donuklaşıyor, sonra da eğlenceye dönüşüyor. "Gerçekten mi? O lanet herif mi? Bakire olmalı."

Sırf onu kızdırmak için "*Öyleydi*" demek geliyor içimden ama Luke'un sırtına hedef tahtası koymak istemiyorum, o yüzden dilimi tutuyorum.

"Doğruyu söylüyorum Carter, erkek falan yok. Ben uydurdum. Ben... kızgındım. Önemli değil," diyorum, başımı sallamaya çalışıyorum ama bu sırada kendi saçımı çekiyorum. "Erkek falan yok. Beni izlemeye, anlamaya çalışmaya başlama. Ortada çözülecek bir şey yok."

Carter gerçeği kabullenmek yerine, çenesinin kilitlenmesine neden olacak kadar sinirleniyor. "Başka bir adamı benden korumaya çalışma, Zoey."

"Kimseyi korumaya çalışmıyorum," diye ısrar ediyorum. "Luke ile konuşacağım."

Zavallı Luke'a koridorda saldırdığını düşününce gözlerim panikle açılıyor. Ne olduğunun farkında bile olmayacaktı. "Sakin buna cüret etme!"

"Sana asılmaya ne zaman vakti oldu ki? Çarşamba günü gençlik grubundaydın, değil mi?" diye soruyor. "Sana gençlik grubunda mı asıldın? Bu çok saçma."

"Neden beni dinlemiyorsun?" Talep ediyorum. "Luke değil. Luke'la birlikte değilim. Kimseyle birlikte değilim. Daha önce yalan söyledim ama şimdi doğruyu söylüyorum."

Carter kendi kendine yaptığı konuşmalardan birini daha yapıyor ve bu noktada benim katkımı görmezden geliyor. "Önemli değil. Ben hallederim. Korodaki çocuğu korkutup kaçıracağım ve eğer başka biriyle çıkmaya çalışırsan onu da korkutup kaçıracağım. Ve bir sonrakini de. Ve bir sonrakini. Ve bir sonrakini," diye bitiriyor, daha da yaklaşarak.

Ben uzaklaşmadan beni öpüyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum ve bacaklarımın arasındaki eli, ona daha iyi kontrol sağlamak için boynumu kucaklamak üzere hareket ediyor. Dudakları yumuşak ve şehvetli ama aynı zamanda sahiplenici ve talepkâr bir şekilde dudaklarıma yapışırken beni geriye doğru götürüyor. Kalbim hızla çarpıyor ama hangi içgüdünün daha baskın olduğunu bilmiyorum. Nereye gittiğimi göremiyorum ve yön bulma konusunda ona güvendiğimden emin değilim. Bacaklarımın arkası masaya çarptığında ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Krem rengi bir üst ve karamel kahverengi bir etek giyiyorum, tıpkı beni bu odaya aldığı ilk günkü gibi. O karşılaşmaya dair anılar aklıma geliyor, bu yüzden nihayet öpüşmeyi kestiğinde bakışlarım onunkilerle buluşmak için yükselirken biraz daha temkinli.

Pek çok konuda çelişkiler yaşıyorum. O yanımdayken aklımla kalbimi aynı noktada buluşturamıyorum. Şu anda onun yakışıklı yüzüne bakarken tek yapmak istediğim parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirip onu kendime çekmek. Güçlü kolunun belime dolanmasını, diğer elinin yüzümü okşamasını istiyorum. Artık isteyemediğim şeyleri istiyorum ve bu inanılmaz derecede sinir bozucu.

Carter'ın kahverengi gözleri vücudumda geziniyor, kendisine ait olduğunu iddia ettiği mülkü inceliyor. Hâlâ birlikte olsaydık bunu seksi bulabilirdim ama onu terk etmek için çok uğraşıyorum ve o da bunu kolaylaştırmıyor.

"Bu daha önce senden sıyırdığım eteğin aynısı," diye fark eder.

"Hangi zaman?" Kuru bir sesle soruyorum, çünkü benzer görünümlü iki eteğim var ve pislik her ikisini de isteğim dışında üzerimden çıkardı.

Dudakları bunu eğlenceli bulmuş gibi yukarı doğru çekildi. "Sana yeni kıyafetler almalıyız."

"Kıyafetler pahalı," diye mırıldandım. "Zaten yeni kıyafetlere ihtiyacım yok. Zaten gayet güzel kıyafetlerim var. Eteğimi beğenmediysen bakma."

"Tamamen benim insafıma kalmış biri için oldukça geveze davranıyorsun," diye gözlemliyor.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap derdim ama zaten yaptın."

"Hayır, en kötüsünü yapmadım," diyor . "Sana değil.

Öyle bir niyetim yok. Senden çok hoşlanıyorum."

Bana en kötüsünü yapmadıysa, en kötüsünün ne olduğunu bilmek *istediğimden* bile emin değilim. Yine de merak ediyorum. Onun hasar skalasında, ben nereye düşüyorum? Oldukça yüksek puan almalıyım. Bana yaptığını başkasına asla yapmayacağını söylemişti ve sınırlarının nerede olduğundan *emin* olmasam da, *umarım* cinayetden önce bir yerde dururlar. Bana Chloe'nin annesiyle ilgili ayrıntıları hiç vermedi ama onun sosyopat olduğu konusunda yaptığım tüm şakalara rağmen, *gerçekten* birini öldürdüğünü hayal bile edemiyorum. gereken bir sorunu olsa bile muhtemelen kendi ellerini kirletmezdi. Geçmişinde karanlık bir hava var ama bu kilitli bir kapı ve birlikteyken bile anahtarı bana vermedi, şimdi de verme ihtimali yok.

Ben onun geçmişindeki karanlığı düşünürken, şimdiki zamanındaki karanlık ortaya çıkıyor. Kendi düşüncelerime daldığım için hemen fark etmiyorum, ama sonra parmaklarının eteğimin deliklerinden düğmeleri kaydırıldığını hissediyorum. Eteğim gevşiyor ve ben onu tutmak için uzanamadan kalçalarımın aşağı düşüyor.

"Yapma," diye itiraz ediyorum, malzemeye tutunarak.

Carter kalçamdan tutup beni çevirerek, "Bırak onu," diye emrediyor. "Ne yapıyorsun?" Avuçlarımı masanın üzerinde yakalayarak soruyorum.

Carter beni aşağı itti.

Cevap vermeye bile vakit bulamadan beni masanın üzerine doğru eğdiğini fark ediyorum. Bir araya getirmek için yeterli zamanım var, ama yoldan çekilmek için yeterli zamanım yok. Fermuarının sesi bu boş odada o kadar yüksek ki, neredeyse damarlarımda gelgit dalgası gibi dolaşan kan kadar gürültülü.

"Carter-"

"Hayır," diye araya giriyor ve ben yüzeye yaslanana kadar sırtıma bastırıyor. Bacaklarımı ayırarak arkama geçiyor. Beni hâlâ masaya yastıyor ve bu bana beni oturma odasının zemininde tuttuğu geceyi hatırlatıyor. Şehvet beni geçiriyor, ama onunla savaşmaya çalışıyorum.

kaçmaya odaklanmaya devam ediyorum. "Sen iyi bir kızsın, değil mi Zoey?" diye soruyor, bir eliyle külotumu indirirken neredeyse yatıştırıcı bir sesle. "Öyleyse neden öyle davranmıyorsun? O güzel küçük ağzını kapat, bacaklarını aç ve cezayı çek."

Elini itmeye çalışarak, "Beni cezalandıramazsın," diye . Ben yanlış bir şey yapmadım ve sen benim değilsin-"

Şaplak. Ben daha cümlemi tamamlayamadan eli popoma sertçe iniyor. Acının ısırmasıyla irkildim ve masanın kenarına tutundum.

"Tekrar dene," diyor bana, elini acıyan cildime sürterek yatıştırmaya çalışıyor.

Hay sikeyim. Bu saçmalığı özlüyorum ve buna alışmak için zamanım bile olmadı. Öfke yine içime doluyor ama bu sefer yaptığı şeye değil. Bu seferki öfke, ikimizi de pislikleriyle kandırdığı için.

"Siktir git," diye karşılık verdim.

Eli kıcıma tekrar iniyor, sonra tekrar ve tekrar. Üçüncü seferde kıvranıyor, ciddi bir şekilde kaçmaya çalışıyordum. Vuruşlar sert, belli ki onun tarafında da biraz öfke var. Bir tokat daha iniyor ve sanki derim gibi hissediyorum. "Carter, dur," diye , sırtımdaki eli itiyorum. Daha da sert bastırıyor, sonra tekrar tokatlıyor. Ben kıpırdandıkça onun daha sert vurduğunu fark etmeye başlıyorum.

Bir tokat daha beni inletiyor ama karşı koymak yerine duruyorum. Masaya tutunuyorum ama beni soktuğu pozisyondan çıkmaya çalışarak elini itmeyi bırakıyorum. Ağır nefes alıyorum, bu yüzden birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Carter'ın eli tekrar yanan kıcımda geziniyor. "Yetmedi mi?"

İsyan duygularımı bastırarak başımı sallıyorum. "Evet, lütfen."

"Aferin kızıma," diyor, daha bir dakika önce beni tutan eliyle sırtımı sıvazlayarak. "Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

Soruyu öylesine soruyor ama yine de kalbimi sızlatıyor. Madem o kadar mükemmelim, neden umursamadığı bir şey yüzünden benimle kurduğu ilişkiyi tehlikeye attı?

Soramıyorum, bu yüzden hoşuna gitmeyen şeyler söylediğimde beni görmezden geldiği gibi onun yorumunu da görmezden geliyorum. Tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yandan, ben

Artık birlikte değilken ve o zamandan beri nerede olduğunu bilmiyorken beni becermesine izin vermek istemiyorum. Öte yandan, muhtemelen bu konuda söz hakkım yok.

Carter bir parmağını yavaşça içime kaydırırken kalbim göğsümde gümbürdüyor. "Carter," diyorum nefes nefese.

"Evet, prenses?" Beni okşarken ses tonu sabırlı.

Kendimi toparlamaya çalışırken, sözlerime rağmen ses tonumu yumuşak tutuyorum. "Ben artık senin oyuncağın değilim. Bunu yapamazsın. Hakkını kaybettin."

"Ama yine de buradayım," diyor bana.

"Bu iş daha ileri gitmeden durmalısınız. Bu doğru değil."

"Beni durdurmak istiyorsan çılgılık atman gerekecek," diye öğüt veriyor. "Belki şansın yaver gider ve bir öğretmen dinlenme odasına giderken oradan geçer."

"Başını belaya sokmak istemiyorum, sadece durmanı istiyorum."

"Deja vu mu yaşıyorsun?" diye soruyor hafifçe. "Yaşıyorum."

Parmağını bacaklarımın arasından çekiyor, ama ben daha onun isteklerimi yerine getirebileceğini düşünemedim, onun yerine sikini bacaklarımın arasına sokuyor. İçime sokuyor, beni tek bir acımasız hamleyle dolduruyor. Sürtünme omurgamda dans eden zevk ürpertileri gönderiyor, bacaklarımdaki kasları zayıflatıyor. Tanrıya şükür bu masa altımda ve ağırlığımı destekliyor.

Geri çekildiğinde içimden bir inilti çıkıyor, sonra ileri doğru itip kendini tekrar içime soktuğunda haykırıyorum.

"Siktir, amını özledim." Bir elini kalçama dayayıp diğer eliyle saçlarımdan bir tutam yakalayarak içime girerken beni daha sıkı kavlıyor. "Uzun zamandır uzakta bile değildim ve hâlâ özlüyorum. Bu biraz endişe verici, değil mi?"

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Gerçekten başını belaya sokmak istemiyorum, vücudum onu tekrar içimde hissetmenin heyecanıyla uçuyor, ama zihnim onun Jenna'yla, sonra da Erika'yla olan biraz daha yaşlı görüntüsünden çekiniyor. Yine prezervatif takmadığından bahsetmiyorum bile. Artık doğum kontrolüyle korunuyorum ama başka biriyle birlikte olduktan sonra onun içimde olması fikri tüylerimi diken diken ediyor.

"Bırak beni," dedim ona. "Bu sana son uyarım, Carter."

Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Son uyarım mı?" diye soruyor, geri çekiliyor, sonra öyle sert itiyor ki masa yerde kayıyor. "Peki dinlemezsem tam olarak ne yapacaksın?"

Onun inatçı küstahlığı karşısında sadece başımı sallayabiliyorum. Zaten bana tüm gücüyle saldırmayacağını, kötülüğünün tüm şiddetini bana yöneltmek istemediğini, beni çok sevdiği için beni yok etmeye yüreği yetmediğini söyledi.

Carter'ın elinde bu kez, beni kendisiyle birlikte bir sınıfa kilitlediği ilk seferki gibi korkunç bir sürpriz unsuru yok. O zaman, bir canavar olabileceğinden gerçekten korkmuştum ve beni takip etmesini istemiyordum.

Şimdi onun bir canavar olduğunu *biliyorum* ama kovalamaktan korkmuyorum. Çığlık atıyorum. Avazım çıktığı kadar yardım çığlığı atıyorum.

Carter beni masanın üzerinden tutup göğsüne doğru çekerek içimden çıkıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor.

Başımı ona bakacak kadar çevirip sakince, "Seni durduruyorum," diyorum.

Gözlerinden ateş fışkırıyor ve öfkesinin görüntüsü içimde savaşıyor duyguları serbest bırakıyor. Bir yandan, bu dehşet verici. Carter'ı öfkeli görmekten hoşlanmıyorum, artık bana gerçekten zarar vereceğine inanmasam bile.

Şiddetinin sessiz vaadi de kanımı ısıtıyor. Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Gömleğimin önünü tutup elinde top yapıyor ve beni duvara doğru itiyor.

"Sence bu çok mu şirindi?" diye .

"Hayır," diye cevap veriyorum bakışlarını tutarak. "Sanırım en son birlikte olduğumuzdan beri kim bilir nerelerdeyken seni içimde istemiyorum. CYBH testlerinin tamamını yeni yaptırdım; bu kadar çabuk geri dönmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor ama bana bunu soramayacak kadar sinirli. "Henüz başka biriyle birlikte olmadım," diyor.

Henüz. Bu kelime midemi, beni masanın üzerine yatırıp sikini içime almasından daha fazla bulandırıyor. İfadesinin bu kısmından nefret ediyorum ama geri kalanını seviyorum. Benden başka kimseyle seks yapmadığını öğrenince içimi bir sıcaklık kaplıyor. Uzun zaman olmadığını biliyorum, ama Carter'ın zamanında, uzun zaman olmuştu.

"Ama yeni bir oyuncağın olduğunu söylemiştin," diye belirttim.

Kapıya bakarak, "Ekipmanı test ettiğimi söylemedim," diyor. Yakın çevrede kimsenin olmaması için yeterince saniye geçmiştir, ancak koridorun aşağısındaki biri hala gürültüyü araştırmak için bu tarafa doğru yürüyor olabilir.

Ona bu zevki tattırmamalıyım, kendimi kontrol edebilseydim bunu yapmazdım ama omuzlarım rahatlamayla çöküyor, başım duvara yaslanıyor ve gözlerim bir tür sözsüz "Oh, Tanrı'ya şükür" ile kapanıyor.

Tekrar birlikte olmak istemiyorum ama sınıftaki o aptal kızla yatmasını da istemiyorum. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum ama bunu çözecek zamanım yok ve ilgilenmem gereken daha acil konular var.

Geri çekilmek, masaya geri dönmek ve kendimi bana sahip olduğu şekilde yeniden konumlandırmak üzereyim. Onunla seks yapmanın *iyi* bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama zaten içime girmişti. Bitirmesine izin verdiğim için başımın daha fazla belaya gireceğini sanmıyorum.

Ben bunu yapamadan Carter kontrolü tekrar ele geçiriyor. Kimsenin gelmediğinden memnun olan ve şimdi beni cezalandırmak için daha da fazla motivasyona sahip olan Carter, bacaklarımdan birini kaldırıyor, kendini bana yaslıyor ve sikini daha güçlü bir şekilde içime sokuyor. Bu sefer ben daha inlemeye başlamadan eliyle ağzımı kapatıyor.

Gözlerim sessiz bir protestoyla onunkilere kayıyor ama gözleri artık sert. Onu istediğimden daha fazla kızdırdığımı hissediyorum ve bunun farkına varmak yelkenlerimdeki rüzgârın bir kısmını alıp götürüyor. Tam olarak anlayamadığım içgüdülerim beni af dilemeye, tövbe etmeye ve kötü davranışımı telafi etmeye sevk ediyor. Zihnimde onun yatağında yattığı, benim de onun yanında çıplak bir şekilde diz çöktüğüm görüntüler canlanıyor. Eğilip onu öpüyorum, dudaklarımı vücudunun her santiminde gezdiriyorum, dilimi çıkarıp aletin alt tarafında gezdiriyorum. Sertleştiğinde ve istediğinde, beni istediği her şekilde alabilir. Beni tutabilir ya da benimle sevişebilir. Prezervatif takabilir ya da içime boşalabilir.

Kendi müstehcen düşüncelerim ve Carter'ın acımasızca içime girmesi arasında, bir gerilim oluşmaya başlıyor. Sanki beni çok iyi hissetmeye başladığımı görüyormuş ve bunu durdurmak istiyormuş gibi, Carter benden çekiliyor.

Kolumdan tutarak beni tekrar masaya doğru çekiyor ve masaya doğru itiyor. Bu sefer beni itip kakmasına gerek yok. Kendimi masanın üzerine eğiyorum ve bacaklarımı daha önce açtığı kadar açıyorum. Artık sırılsıklamım ve o içimde olmadan kendimi böyle açıkta hissediyorum.

Carter bir adım öne çıkıyor, elleriyle kıkımın memelerini kavırıyor ve sıkıyor. "Kıçın çok güzel. Onu da almalıyım."

Korku beni ele geçiriyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum, endişe açıkça belli oluyor. Ona hayır demek istiyorum ama bunun her şeyi bitireceğinden endişeleniyorum.

ve bildiğim bir sonraki şey, çok büyük horozunu çok küçük deliğe zorluyor olacak.

Elini kıcımda gezdiriyor ve belli belirsiz gülümseyerek, "Belki başka zaman," diyor.

Başka bir zaman *olmayacak*, ama bunu ona söyleyemem. Bundan nasıl emin olacağımı bilmiyorum ama olmak zorundayım. Beni yalnız yakaladığında ikimize de güvenemeyeceği açık.

Şu anda içimde kendini yönlendiriyor ve bu sefer ona karşı koymuyorum. Hayatım pahasına masaya tutunuyorum, o beni sikerken tutuşumu kaybediyorum ve birkaç kez kayıyorum. O içimde hareket ettikçe, tam doğru açıyla vurdukça içim bükülüyor ve geriliyor. Duvarlara tırmanmaya hazırım, umutsuzca masaya tutunuyorum, sonra içime sert ve hızlı, sert ve hızlı, sert ve hızlı itiyor. Boşaldığımda tekrar çığlık atıyorum. Carter bu sefer hazırlıklı ve eliyle ağzımı kapatıyor, zevk çığlıklarımı ve kendini boşaltmak için aşırı uyarılmış bedenimi kullanmaya devam ederken ardından gelen çaresiz inlemeleri boğuyor.

Sonunda, kendi zevkiyle inliyor, derinlere itiyor ve sonra kendini içime boşaltana kadar birkaç kez daha yavaşça pompalıyor.

Kollarımın masanın iki yanına düşmesine izin veriyorum. Yüzüm sert yüzeye rahatsız edici bir şekilde çarpmış durumda, vücudum tamamen kemiksiz bir şekilde burada uzanırken masanın ağırlığını tamamen desteklemesine izin veriyorum. Bunun daha sonra başa çıkmam gereken bir şey olduğunu biliyorum ama şu an için sadece iyi hissetmek istiyorum.

Carter ayakta olduğu ve toparlanacak bir yeri olmadığı için benden önce toparlanmak zorunda. Hareket etmeye başlıyor ve ayağımı kaldırıp külotumu geri çekmek yerine çıkarana kadar bunu sorgulamıyorum.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve ellerinde külotumu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bunlar kalacak," diyor, kısa bir süre salladıktan sonra kot pantolonunun cebine sokuyor.

"Ne?" İsteksizce kendimi yukarı iterek ona, "Bunlar sende *Etek* giyiyorum. Herkese işimi göstermemi mi istiyorsun?"

Carter bana sırtlamakla yetindi. "Hayır, kimsenin senin işini görmesini istemiyorum. Sanırım bacaklarını kapalı tutsan iyi olur."

Gözlerimi deviriyorum. "Bacaklarını kapalı tut," diye mırıldanıyorum eteğimi belimde düzelterek. çamaşırsız bu eteğin içinde kendimi çıplak ve kirli hissediyorum.

Çünkü Carter'ın beni bacaklarımın arasında becerdiğine dair kanıtları hissedebiliyorum. "Yapamam... Sadece külotumu geri ver."

"Hayır. Onları saklayacağım. Arkadaşın Luke ile konuşurken görsel yardıma ihtiyacım olabilir."

Külot unutuldu, gözlerim açıldı. "Onunla gerçekten konuşmasan iyi edersin, Carter. Beni böyle utandırırsan sana çok kızarım."

Carter omuz silkiyor, sonra kollarını kavuşturuyor. "O zaman bunu kendin halletsen iyi olur. Eğer onunla gerçekten ıktıysan, bitir. Okuluna odaklanman gerektiği konusunda bana söylediğin saçmalıkları ona da söyle, umurumda değil. Sadece bitir. Başka bir pisliğin sana elini sürmesine izin vermeyeceğim. Eğer yaparsa, lanet olsun Zoey, onu mahvederim."

Luke'la bir ilişkiye ilgi bile duymuyorum ama Carter'ın o her istediğini yaparken benim rafta kalmam konusundaki ısrarı beni gerçekten sinirlendiriyor. "Saçmalıyorsun," diyorum ona. "Hayatımı yaşamak için senin iznine ihtiyacım yok."

"Tabii ki istemiyorsun. Sadece başkasını becermek için. Bunun için benim iznime ihtiyacın var ve bunu alamayacaksın."

"Artık benim erkek arkadaşım *değilsin*. Bunun neresini anlamakta zorlanıyorsun?"

Duvardan uzaklaşıp kitaplarımı bıraktığı masaya giden Carter, onları alıp bana getiriyor. "Al bakalım."

"Bu son derece makul soruyu görmezden mi geleceksin?"

"Muhtemelen asındır, ha?" C zdanını çıkardı ve bir yirmilik çıkardı. "Kendine  ğle yemeği alsan iyi olur. Kafeteryada görünmem lazım yoksa ben de gelirdim."

Paraya dokunmadım. Bunun yerine kitaplarımı alıp ona bakıyorum. "Seninle tekrar bir ilişki kurmam için beni kandıramazsın. O kadar aptal değilim."

"Seni bir ilişkiye geri döndürmeye alışmıyorum," diyor ve ben almadığım için yirmiliği masanın koyuyor. "Aslında yeni oyuncağıma biraz ilgi göstermek için kafeteryaya gitmem gerekiyor. Yine de seviştiğin için teşekk rl r," diye ekliyor, bana göz kırıyor, sonra dönüyor ve beni boş sınıfta  fkelenmem için yalnız bırakıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

HAFTA SONU OLAYSIZ GEÇTİ. Çalışıyorum, kiliseye gidiyorum ve Grace ile kahve içmeye çıkıyorum. Pazartesi sabahı dolabıma gittiğimde beni bekleyen bir sürprizle karşılaşıyorum - ama bu sefer kötü bir sürpriz değil. Dolabımda Victoria's Secret'tan alınmış iki tonlu pembe çizgili küçük bir alışveriş çantası var. Kimsenin bana bakmadığından emin olmak için bakındıktan sonra çantayı açıyorum ve hepsi benim bedenimde olan altı çift külot buluyorum. İçindeki pembe kağıt mendilin üstünde Carter'ın el yazısıyla yazılmış bir not var: "Çaldığım çifti telafi etmek için. Bir dahaki sefere o eteği giydiğinde mavi olanları giy."

Gözlerimi kısarak notu çantaya geri atıyorum. Bu, eteğimi o gün beni becerebileceğini gösteren bir tür işaret olarak gördüğü anlamına mı geliyor? Böyle düşünüyorsa *siktirip* gidebilir. Son karşılaşmamızın üzerinden günler geçti, hafta sonu günleri, bu yüzden sarışını hafta sonu grup takılması için Cartwright'lara getirdiğinden eminim. Eminim Brianna ona da bana olduğu kadar sıcak davranmıştır ve Cartwright'ın da ona ayak uydurması gerekmiyordu, Carter'ın kolundaki seksi sarışına iyi davranabilirdi. Orada olması gereken kişi, çünkü benim hiç uymadığım gibi o da uyuyor.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Carter'a kızgınken mesaj atıyorum ki ona bağırabileyim. "Eğer kız arkadaşlığı bıraktığımı düşünüyorsan, ara sıra seninle yatabilmek için, oğlum, başka bir şey daha var. Külotlar için teşekkürler ama onları asla üzerimde göremeyeceksin."

Victoria's Secret çantamı yanımda taşıyamayacağım için dolabımın kapısını çarparak kapatıyorum ve onları içeride bırakıyorum. Herkes öğle yemeğindeyken onları gizlice arabama götürmeye çalışmam gerekecek... bu da herkes kafeteryaya girene kadar tuvalette oyalanmak anlamına gelecek, yani Carter bana saldırmak isterse yol açık olacak.

Külotların gerçek bir hediye mi yoksa beni tekrar yalnız bırakmanın bir yolu mu olduğunu bilmiyorum. Sanırım planlarını bozabilirim -eğer planları *buysa*- ve onları almak için ben çıkana kadar bekleyebilirim, ama okul binasında daha fazla zaman geçirmek ve binanın boşalmasını beklemek kulağa korkunç ve daha az güvenilir geliyor. Victoria's Secret'tan aldığım bir çantayı koridorlarda taşıdığım görüntüsünü vermek isteyeceğim son şey.

Zaten yakın zamanda da giymeyeceğim. Tanrı'ya şükür, nihayet hafta sonu regl olmaya başladım, yani rahmimde saklanıp babamın emirlerini yerine getirmek ve tüm hayatımı mahvetmek için bekleyen bir Carter klonu yok. Başladığım doğum kontrolünün hemen işe yaramaya başlaması gerekiyordu, bu yüzden artık tehlikeyi atlattım gibi görünüyor.

Hamile kalmak istemiyordum, bu yüzden rahatlardım ama kalbimin bir köşesi de biraz üzgün. Mantıklı ve akla yatkın her şekilde, Carter'ın bir bebeği beni tekrar kendi kollarına çekmek, beni kontrol etmek ve başka biriyle kurmaya çalıştığım herhangi bir ilişkiyi mahvetmek için kullanacağını biliyorum. Onunla başa çıkmanın bir kabus olacağını biliyorum ve muhtemelen sonunda beyaz bayrağı sallayıp işleri yoluna koymak için ona geri dönecektim - özellikle de resimde küçük bir bebek ve duygusal kalbimde mükemmel küçük bir ailenin cazip vizyonu varken. Dünyadaki tüm nedenlerden ötürü, hamile olmamam iyi bir şey.

Derinlere gömülü mantıksız, duygusal bir seviyede, bu konuda sadece bir tutam üzgünüm.

Ama bu kolayca göz ardı edilebilir. Çoğu zaman mantıklı davranıyorum ve ezici çoğunluğum Carter'ın hayatımı mahvetmediği için son derece rahatlamış durumda.

En azından henüz değil. Pazar günü Luke'u kilisede gördüğümde onunla istediğim gibi konuşma fırsatı bulamadım. Carter okuldayken Luke'la konuştuğumu görebilirdi ama kilisede onu kenara çekersem... Carter'ın kiliseye gitmeyeceği kesin.

Carter'ın Luke'la konuştuğunu sanmıyorum, çünkü onu kenara çekip konuşmasam da Luke benim yanımda garip davranmadı. Odanın öbür ucundan bana dostça gülümsedi, ikimiz de daha sonra görüşeceğimizi işaret ettik ama hiç görüşmedik.

Carter'ın isteklerime saygı duyması beni rahatlattı. Beni ona yalan söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, sadece bu konuda bu kadar çıldıracağını düşünmemiştim. Onu bir kızla flört ederken gördüğümde hissettiğim, zedelenmiş bir ego ve yumruklanmış bir kalp gibi aynı yaralı hissi yaşayabileceğini düşündüm.

Sarışın gözümün önünde. Gizemli erkek arkadaşımı hedef almakla tehdit edeceğini düşünmemiştim ama düşününce böyle bir olasılığa hazırlıklı olmam gerektiğini anladım. Carter çılgın ve şımarık biri, bu yüzden elbette canı ne isterse onu yapması gerektiğini düşünüyor. Tabii ki kullanılmayan oyuncağını rafa kaldırıp oynayacak başka birini bulmasını istiyor.

Yine de bu düşüncesi için onu suçlayamam. Bu ciddi bir ikiyüzlülük olurdu. Ben de aynı şekilde hissettiğimi fark ediyorum. Carter'la birlikte *olmak* istemiyorum ama onun da başka biriyle birlikte olmasını istemiyorum. Yalnız kalmasını ya da sevilmemesini istediğimden değil, sadece... başka kızlara cinsel ya da duygusal olarak yatırım yapmasını istemiyorum.

Sanırım *aslında* istediğim şey bir zaman makinesi, böylece Erika'nın cep telefonunu bana doğru ittiği ana geri dönebilirdim. Bilmek istemek ve telefona bakmak yerine, yüzüne yumruk atarak onu şaşırtırdım. Cezaya, uzaklaştırmaya ya da diğer öğrencileri yumruklayan kötü çocuklara her ne yapıyorlarsa ona değerd. Aslında hiç ceza almadım, ama bunu ek bir çalışma salonu olarak kullanabilir ve ödevlerime hızlı bir başlangıç yapabilirim gibi görünüyor. Her halükarda, cezadan sonra Carter hala erkek arkadaşım olacak ve hiçbir konuda çelişkiye düşmek zorunda kalmayacağım.

Ya da belki zaman makinesini biraz daha geriye almalıyım. Onu tatminsiz bıraktığım o geceye geri dönmeli ve lanet olası sorunu kendim çözmeliyim, o zaman Erika'nın evine asla gitmezdi.

Tarih dersi zamanı geldiğinde, biraz daha yavaş yürüyorum. İdeal olarak zil çalmadan hemen önce varmak istiyorum, böylece Carter ve Jenna'nın ders öncesi flörtlerine tanık olmak zorunda kalmayacağım. Zil çalmadan hemen önce oraya varıyorum ama Carter yerinde değil. Yokluğuna kaşlarımı çatıyorum ama geç kaldığını anlıyorum. Çalışma alanımı hazırladım, zil çaldı ama Carter gelmedi.

Derse on dakika kala nihayet ortaya çıktı. Bay Hassenfeld konuşmayı kesip Carter'a onaylamaz bir şekilde baktı. "Varlığınızla bizi onurlandırdığınız için çok nazıksınız Bay Mahoney."

"Hayranlarımı memnun etmek için elimden geleni yapıyorum," diyor Carter rahat bir gülümsemeyle.

Ben gözlerimi deviriyorum, ama birkaç çocuk kıkırdıyor. Ugh.

Dersten sonra, beklediğim kadar kötü hissetmiyorum. Belki geç geldiği için, belki de bugün bana işkence etmek istemediği için, ama bütün sınıfı Jenna ile flört ederek geçirmiyor. Hâlâ biraz etkileşim var.

ama belli ki o yönlendiriyor. Acaba onun ilgisini çoktan kaybetti mi diye düşünüyorum ama bu hüsnükuruntu olabilir.

Ders geç saatlere kadar sürüyor ve ben de eşyalarımı toplayıp çıkma konusunda biraz yavaş davranıyorum. Carter ve Jenna birlikte dışarı çıktılar. Başımı eğip onlara bakmayı reddediyorum ama kedisi hakkında konuştuğunu duyuyorum. Bahse girerim Carter'ın kedisi hakkında umurunda bile değildir. Bahse girerim Fluffy hakkında tek bir kelime daha dinlemektense kendini gözünden bıçaklamayı tercih eder.

Onunla kulak misafiri olmanın verdiği rahatsızlığı üzerimden atmaya çalışarak eşyalarımı topluyorum ve sınıftan çıkıyorum.

"İşte buradasın!"

Futbol maçındaki fotoğrafçı Kasey'ye irkilerek dönüyorum. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyor. Kendimi işaret ederek, "Ben mi?" diye soruyorum.

Hevesle başını sallayarak, "Dersten sonra seni yakalamam gerekiyordu. Öğle yemeğinde benimle oturabilir misin? İlgileneceğini düşündüğüm bir fırsat hakkında seninle konuşmam gerekiyor."

"Öğle yemeği mi? Kafeteryada mı?"

Kasey göz kırıyor. "Son baktığımda orası popüler bir öğle yemeği yeri idi." "Evet. Kafeteryada yemiyorum. Seni okuldan sonra yakalayabilirim.

dışarı çıkalım mı?"

"Hayır," diyor kesin bir kararlılıkla. "Okuldan sonra işlerim var. Öğle yemeğinde . Hadi ama, yemekhane o kadar da kötü değil. Sadece bir gün. Seni öldürmez, söz veriyorum."

O kafeteryaya geri dönme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Elbette, "Zoey the ho" dönemi geçti, ama hala etrafında olmak istemediğim insanlarla dolu bir oda. Huzurlu, izole öğle yemeği molalarım alışımdım.

Kasey bana fazla seçenek bırakmıyor. O kemiği olan bir köpek ve kemiği de benim öğle yemeğindeki varlığım. Grace de beni tekrar yemekhanede ama onunla değil de başka bir masada otururken görürse gücenebilir. Yine de onunla oturamam. Luke o masada oturuyor ve ben yine aniden kafeteryada Luke ile aynı masada otururken görünürsem... evet, olmaz. Birçok çekince ve ağır, isteksiz adımlarla Kasey'yi kafeteryaya kadar takip ediyorum. Yol boyunca bahaneler düşündüm ama hiç tükürmediğim için açık kapılardan geçip cehennemin ağızına giriyorum.

Kafeterya enerji ve sohbetle dolup taşıyor. Tüm günümü etkileşimde bulunmadan geçirdiğim insanlar tek bir yerde toplanmış. Muhteşem.

Ayrıca öğle yemeğim de yok, yani satın almam gerekecek. Normalde yanımda öğle yemeği alacak kadar bile para olmazdı ama Carter'ın Perşembe günü bana bıraktığı yirmi dolar hâlâ duruyor, sanırım onu kullanabilirim.

Biz yürüyüp sıradaki yerimizi alırken Kasey sohbet ediyor. Çoğu sosyal kesim için kelimenin tam anlamıyla görünmez olsa da Kasey yemek odasından korkmuyor. Bu yönüne hayranım. "Zoey the ho" olayı sırasında Grace yerine benim en iyi arkadaşım olsaydı, Kasey'nin futbolculardan gelen bakışları, sürtük öksürüklerini ve açık düşmanlığı görmezden geleceğini hissediyorum. Bahse girerim benimle birlikte oturur, etraftaki saçmalıklardan hiç etkilenmezdi ve bahse girerim en başta yemek odasından kaçmama asla izin vermezdi.

Çok az tanıdığım biri üzerine çok fazla bahis oynuyorum ama çok güçlü bir duruşu var ve bunu gerçekten seviyorum. Grace'i seviyorum ama Kasey'nin bazı konularda benim seviyeme daha yakın olduğunu hissediyorum. Grace'i sevsem de pek ortak noktamız yok.

Kasey ile şimdiden bir yakınlık hissediyorum ve bu onunla sadece ikinci etkileşimim.

Onu boş bir masaya kadar takip edip yanına oturduğumda kendimi biraz daha rahat hissediyorum. Sporcuların tuhaf bakışları kesinlikle bana doğru yöneldi, özellikle de Erika'dan, sanki kafeteryanın sahibi kendisiymiş gibi kısık gözlerle bana bakıyor ve gelip beni dışarı atmaya düşünüyor.

Kasey yemek tepsisinden bir patates kızartması bana "Ona aldırma, o bir sürtük," diyor.

Erika'dan uzaklaşıp kendime bakarak hafifçe gülümsüyorum. "İnanın bana, biliyorum."

"Her neyse, seninle konuşmak istememin nedeni okul gazetesi için yazmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini öğrenmek istememdi. Seni siber olarak biraz takip ettim ve bir kitapçada çalıştığını öğrendim. Okumayı sevdiğini varsayabilir miyim?"

"Evet," diye onayladım, takip ettiğini itiraf etmesinden rahatsız olmamıştım. Anlaşmasının ne olduğunu öğrenmek için muhtemelen onu takip ederdim, ama Carter'a çok kaptırmıştım kendimi.

"Tamam, gazeteye bir kitap eleştirisi köşesi eklemeye karar verdik, ancak tüm yazarlarımızın görevleri var. Bunu düzenli olarak yapmak isteyen kimse yoktu ve ben de düşündüm ki, sen akıllısın, okuyorsun, bir kitapçada çalışıyorsun - bu köşeyi daha iyi kim yapabilir? Ayrıca, eğer

üniversitelere iyi görünecektir," diye ekliyor beni ikna etmek için. "İşin, gençlik grubun ve kilisen olduğunu biliyorum ama okulda ders dışı hiçbir etkin yok. Burada olabildiğince az zaman geçiriyorsun ve dürüst olmak gerekirse, özgeçmişine okul gazetesi için kitap eleştirmenliğini ekleyebilmenin seni daha çok yönlü göstereceğini düşünüyorum."

Üniversite özgeçmişim üzerine bu kadar kafa yormasına şaşırarak ona göz kırpıyorum ve bir yanıt arıyorum.

Yanında taşıdığı küçük çantasına uzanarak beyaz bir zarf çıkarıyor ve masaya uzatıyor. "Ve bir şey söylemeden önce, eğer evet dersiniz, bunu alacaksınız."

Zarfı yaklaştırıp elime alıyorum. Açtığımda içinde 100 dolarlık bir banknot ve iki tane 50 dolarlık banknot buluyorum. "Bu ne için?"

"Maaşınız," diye cevap veriyor, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi. "Bu parayı incelemek istediğin kitapları satın almak için kullanabilirsin. Yeni çıkan kitapları tercih ediyoruz ama bu bölümle ne istersen yapabilirsin. Eğer eski kitaplara da yer vermek isterseniz, o da olur. Bu tamamen size kalmış. Sadece kitabı editörle görüşün, eleştirinizi yazın ve hepsi bu kadar. kolay bir iş, başvurduğunuz üniversitelere iyi görünecek ve siz *de* Kitaplara harcamak için 200 dolar."

"Bu benim mi?" Şüpheyle soruyorum. "Hepsini kitaplara harcayabilir miyim? Geri ödemem falan gerekmiyor mu?"

"Hayır. Makbuz göstermene bile gerek yok. O parayı al ve bir daha adını bile anma."

"Bundan bahsetme?"

"Film eleştirmeni maaş almıyor, bu yüzden muhtemelen biraz tuzlu olurlar. Ben olsam bundan bahsetmezdim."

"O zaman neden bir tane alıyorum?" Ben soruyorum.

"Hediye atın ağzına bakma," diye öğüt veriyor bana. "Ee, var mısınız?"

"Sanırım öyle olmak zorundayım," diye itiraf ediyorum zarfı parmaklarken. "Bu işi yapabileceğime dair bir kanıt falan istemiyor musunuz? Daha önce hiç eleştiri yazmadım. Bir tür yazı örneği sunmam gerekmez mi?"

"Yani, bu roket bilimi değil. Nasıl eleştiri yazacağınızı bilmiyorsanız, sizi birkaç iyi eleştiriye yönlendirebilirim, böylece bir fikir edinebilirsiniz. Ama hayır, denemek zorunda değilsin. Bu pozisyon için aklımda sen vardın, eğer istersen senindir."

"Peki, teşekkür ederim," diyorum zarfı tepsimin altına koyarken. "Gazete toplantılarına katılmak zorunda mıyım?"

"Hayır. İstersen yapabilirsin ama zorunlu değil. Belirlenmiş bir kitap eleştirmeni olacaksın, bu yüzden ödev almak ya da gazeteyle ilgili diğer şeyler için orada olmana gerek yok. Kendi köşe yazınızı yazıp göndereceksiniz, hepsi bu. Gerçekten sizden fazla bir şey istemeyecek. Kitapları zaten okuyacağından eminim, şimdi sadece parasını alacaksın ve bu konuda küçük bir metin yazacaksın."

"Bu harika." Ona bir gülümseme gösterdim. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim." Kasey gülümsüyor. "Sorun değil."

İlk incelemem için hangi kitabı okuyacağımı düşünerek öğle yemeğimi yemeye başlıyorum. Kasey kafamın meşgul olmasına aldırıyor ve arkadaşça bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz. Zaman zaman telefonunu kontrol ediyor ve kendi yemeğini yiyor ve genel olarak yemek odasına keyifli bir yolculuk oluyor.

En azından yanımdaki koltuk aniden dolana ve Luke'un orada oturduğunu görmek için başımı kaldırıma kadar. Bana gülümserken ona dehşet içinde bakakalmak istemezdim ama bakakalıyorum. Bakışlarım kafeteryanın diğer ucundaki Carter'a kayıyor ve o da tam bana bakıyor, kızartması havada donmuş bir şekilde ağzına doğru ilerliyor.

Aman Tanrım.

"Um, ben-sen yapamazsın..." Başımı sallayarak panik havasını dağıtmaya çalışıyorum. "Çok üzgünüm, benimle oturamazsın," diyorum Luke'a.

Luke gücenmiş görünmek yerine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmakla yetiniyor. "Neden olmasın? Bu koltuk başkası için mi ayrılmış?"

Açıklayacak zamanım olduğunu sanmıyorum. Buraya gelmiş olması bile suçlayıcı olacak ama Carter burada oturduğu her saniye Luke'la gerçekten çıktığıma daha da ikna olacak. Luke'a gerçekte ne yapabileceğini bilmiyorum ama gerçekten öğrenmek istemiyorum.

İçimdeki adrenalinin etkisiyle tenim ısınıyor. Cazip gelse de Carter'a bakmamaya çalışıyorum. Kurabiye çenesine elini sokmuş bir çocuk gibi daha da fazla görünmek istemiyorum. "Luke, lütfen. Kötü ya da kaba olmaya çalışmıyorum, yemin ederim çalışmıyorum ama masana dönmen gerekiyor."

Hareket etmiyor. Onun yerine, yemeye başlayacakmış gibi tepsisinden hindili sandviçinin yarısını alıyor. "Olabilir, ama nedenini söylemedin."

"Carter," diye . "Biz yeni ayrıldık ve onun yüzüne vurmak istemiyorum. -Yani aramızda bir şey olduğundan değil ama.... düşünebilir." İç çekerek, "Lütfen git Grace'le otur." dedim.

"Ah." Luke başını sallıyor ama yüz ifadesi kararlı. "Carter senden uzak durmamı söyledi zaten. Anlaşılan Carter benim patronum değil." Bana daha bakarak, "Ya da senin. Siz . Neden kiminle vakit geçirdiğin konusunda söz sahibi olsun ki?"

"Karışık bir durum," diyorum Carter'a bir bakış atarak. Hâlâ izliyor, gözleri sinsî bir niyetle kararmış. Hay sikeyim. "Lütfen. Bela istemiyorum Luke."

"Hiçbir sorun *olmamalı*," diye ısrar ediyor inatla. "Onunla bir ilişki içinde değilsin-"

"Fark etmez," diye araya giriyorum, çünkü zaman kaybediyor. "Senin görmediğin kötü bir yönü var ama lütfen bu konuda bana güven. Onu düşman olarak görmek istemezsin."

Luke kımıldamıyor. "Seni bu şekilde kontrol etmesine izin verdiğine inanamıyorum," diyor.

Çenem düştü. Her şeyden çok Luke'un bana böyle bir şey *söyleyecek* olması. "Beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim."

"Evet, . Seni açıkça tehdit etti ve bu yüzden beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Beni de tehdit etti ama burada oturuyorum." Luke su şişesinin kapağını açarak, "Belki de onun düşündüğü kadar sıkıcı değilimdir," diyor.

Utaniyorum. Carter'ın gerçekte ne söylediğini bilmiyorum ve sormaya da utaniyorum. Carter'ın ne söylemiş olabileceği ihtimalinden mi yoksa genel olarak Luke'tan mı daha çok utandığımı bilmiyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Carter'ın ona sıkıcı dediğini doğrulamak istemiyorum, ama Carter bunu ona söylemiş gibi görünüyor. Tanrım, Carter'ın neler söylemiş olabileceğini hayal edebiliyorum. Ve benim külotumu aldı! Olasılıkları düşünürken yüzüm kırmızının on farklı tonuyla kızarıyor.

Luke gitmiyor, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum.

Tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Kasey' bakıyorum ve Luke'a sadece düşmanca olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bakıyor. Bu beni şaşırtıyor ve bir anlığına Carter için endişelenmeyi bırakıp bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Carter'ın masaya gelmesi beş dakikadan az sürdü. İtiraf etmeliyim ki, geleceğini düşünmemiştim. Kavgamız genelde özel bir şeydir, sadece ikimizin arasında. Kafeteryanın kendi tarafında kalacağını ve belki daha sonra erkeklerle konuşmama izin verilmediğini hatırlatmak için bana mesaj atacağını düşündüm.

Onun yerine yanıma geldi ve arkamda durdu. Ellerini iki omzuma koyuyor ve çok garip bir şey yapıyor; omzumu rahatça ovmaya başlıyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum" dedi.

"Sürprizlerle doluyum," diye teklif ediyorum.

", " diye yumuşak bir şekilde kabul ediyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve dönüp ona şüpheyle bakıyorum. "Peki," diyorum yavaşça.

Sesi sıcak, inandırıcı bir şekilde şefkatli. "Güzel." Sonra eğilip elini göbeğime doğru kaydırıyor ve "Annene sorun çıkarman için daha çok erken ufaklık. Orada uslu dursan iyi edersin."

Yüzümdeki rengin akıp gittiğini *hissediyorum*. Kasey'nin çenesi düştü, gözleri yuvalarından fırladı. Ben şok içinde donup kaldım. Carter sessiz ya da kurnaz olmadığından ve zaten nereye giderse gitsin dikkat çektiğinden, masanın geri kalanına baktığımda, daha fazla iri göz, birbirlerini imalı bakışlarla dürtten arkadaşlar ve Kasey'nin arkasındaki masada, diğerleri eğilip fısıldarken bize belli etmeden bakan insanlar görüyorum.

Carter az önce tüm son sınıflara bebeğine hamile olduğumu söyledi. Duyacak kadar yakında oturmayanlar, bugün okul dağılmadan önce üzüm asmalarından duymuş olacaklar.

Sonunda konuşacak kadar kendime geldiğimde ona "Seni öldüreceğim" dedim.

"Kimseye söyleme," diye sonradan aklına gelmiş ekliyor ve Luke'un omzuna dostça bir şaplak atıyor. "Henüz annesine söylemedi, o yüzden-"

"Hamile *değilim*," diye araya giriyorum, yeniden öfkelenmeye başlıyorum.

Bu, insanların hamile olmadığını açıkça görmelerinden çok sonra bile devam etme şansı olan türden bir söylenti. *Hiçbir zaman* hamile olmadığımın şüphe duymayacaklar. Bebeğimin olmaması hiç hamile olmadığım anlamına gelmez, kürtaj yaptırdığım anlamına da gelebilir. Jake'in futbol takımından atılması beni iffetli bir sürtük yaptı, ama insanlar *bunu* benim yaptığımı düşünürse... Kahretsin. Bu pek iyi gitmeyecek.

"İtibarımı tamamen mahvetmeden rahat etmeyeceksin, değil mi?" Talep ediyorum.

"Hey, burada arkadaşların arasındasın," diye karşılık veriyor Carter. "Kimseye söylemeyeceklerinden eminim."

"Söyleyecek bir şey yok. Hamile *değilim*," diyorum tekrar, ona ters ters bakarak. "Hele ki Şeytan'ın dölüyle, ki beni hamile bırakırsan onu taşıyor olacağım."

Carter gülümsüyor. "Bebeğimiz hakkında böyle konuşamazsın Zoey. Hormonların fena halde harekete geçti, değil mi?"

"Cinayet," diyorum tekrar, gözlerim büyüyor. "Seni gerçekten öldüreceğim. Beni öldürenin sen olacağını düşünmüştüm ama hayır."

"Oh, kahretsin. Unutmadan..." Ellerini üzerimden çekip cebine uzanıyor ve bir an sonra külotumu yüzümün önünde sallandırıyor. "Geçen gece bunları arabamda unutmuşsun."

Kasey çaresiz bir sırıtışı gizlemek için yüzünü kapatıyor.

Daha da koyu bir kırmızıya bürünerek kumaşı elinden kapıyorum. "Senden çok nefret ediyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Sorun değil," diyor omzuma dokunarak. "Seksi daha iyi hale getiriyor." Ben daha başka bir şey söyleyemeden elini saçıma atıyor, beni geri çekiyor ve bir öpücük konduruyor. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Carter uzaklaşırken aşağılanmışlık üzerime çöküyor. Öpücüğünü silmek için elimi boş yere ağzımda gezdiriyorum ama alt dudagımda hâlâ onun tadını alabiliyorum ve bu derin bir öpücük bile değildi. Midem bulanıyor. Gerçekten kusacakmışım gibi hissediyorum ama bunun az önce omuzlarıma yüklediği muazzam stresten kaynaklandığını biliyorum.

"Çok özür dilerim," diyor Kasey, görünüşe göre kendinden utanarak. "Seni kaynar su dolu bir tencerenin içine attığını biliyorum, komik olmadığını da biliyorum ama... kahretsin. Bu çok acımasızcaydı."

Komik olan şu ki, bu Carter'ın *merhametli* versiyonu. Bunu ona söylemeye zahmet etmiyorum. Luke'a bakamıyorum bile. Aklıma ağabeyinin eski Longhorn'dan hamile kalan ve hayatını mahveden kızla ilgili hikâyesi geliyor. Acaba Luke koşup James'e Carter'ın söylediklerini anlatacak mı? Pazar günü kiliseye gittiğimde tüm ailesi Carter Mahoney'den hamile kaldığımı mı düşünecek? Biri anneme bir şey söyleyecek mi? Benim için üzülür mü yoksa hayatının geri kalanında Carter Mahoney'e kancayı taktığım için çok mu sevinir bilemiyorum.

Bu savunulamaz. Carter'ın bunu yaptığına inanamıyorum.

Artık masasına döndüğüne bakıyorum ve bundan alabileceğim tek küçük tatmin ölçüsüne rastlıyorum. Jenna, Erika'nın masasında oturuyor ve bana hançer gibi bakarken ağzı bir karış açık. Başka bir kıza karşı bu kadar kindar hissetmek istemiyorum, ama geçen gün sınıfta Carter'la o kadar flört ettiğinde bana işkence etti. İtiraf etmeliyim ki

Carter'ın yaptığı şey beni dehşete düşürse de, iyiliğinin karşılığını için o kadar da üzgün değilim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

SALI SABAHİ dolabıma yaklaştığımda, dolabımın kapısına asılmış soluk mavi bir parti afişini görünce kalbim sıkışıyor ve tüm dünyaya "Bir erkek!" diye duyuruyorum.

Kibarca yırtıp, tomar haline getiriyorum ve çöp kutusuna atmak için yanıma alıyorum. Carter mı koydu yoksa başka biri mi bilmiyorum ama gözlerin yine üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Zaten oldukça zayıfım, ama kitaplarımla birlikte dolaptan çıkmak için döndüğümde karnımı içeri çektiğimi fark ediyorum, insanların sanki ünlü biriymişim de adi bir dedikodu gazetesi için haber yapıyorlarmış gibi bebek yumrusu arayan bakışlarının farkındayım.

Carter'ı hamile olduğumu gösterecek kadar uzun süredir *tanımadığımı* unutun, ama insanlar düşünmüyor. Yarı inandırıcı bir şey duyuyorlar ve onunla koşuyorlar. Gerçeklerin önemi bile yok.

Carter'ın saçmalıkları bir yana, regl dönemimdeyim. Evde yatakta kalmalı ve hasta olduğumu söylemeliydim. Bugün İspanyolca bir sınav var ve onları hazırlamak çok zor, o yüzden sanırım bu saçmalıkla uğraşmak zorundayım.

Günün ilk kısmını görmezden gelerek geçiriyorum, sadece tarihe geldiğimde etrafıma dikkat ediyorum. Carter bugün geç kalmadı, ben geldiğimde çoktan sınıftaydı. Jenna hâlâ onun arkasında oturuyor ama bugün onunla flört etmiyor. Biraz sinirli görünüyor, biz zili beklerken cep telefonuyla oynuyor. Carter onun dikkatini çekmek için hiçbir şey yapmıyor. Onun yerine, orada oturup çizim yapıyor.

Tarih dersinin berbat geçmesini bekliyordum, bu yüzden sakın ve olaysız geçmesi bir nimet oldu.

Tarih dersinin yarısında öğrenci konseyinden biri kapıyı çalar. Bay Hassenfeld kapıya gider ve açar.

Yüzünde parlak bir gülümseme. "Zoey Ellis'e rehberlik danışmanının odasında ihtiyacım var."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Bay Hassenfeld bana baktı, o da hazırlıksızdı. "Zoey, ofiste sana ihtiyaç var."

İlgi olmaktan nefret ediyorum ama eşyalarımı toplayıp masamdan kayarak çıkarken herkes bana bakıyor. Yanlarından geçerken öne doğru eğilen bir kız önündeki kıza fısıldıyor, "Bahse girerim bebekle ilgilidir."

Bu noktada, sadece iç çekebiliyorum. Bütün bunlardan çok yoruldum. Belki de Jake'in beni hissettiği zamana geri dönmek için o zaman makinesine ihtiyacım var. Belki de hiçbir şey söylememeliydim, o zaman hâlâ top oynuyor olurdu ve ben de sırtımda bir hedef tahtası olmazdı. Carter Mahoney beni asla fark etmezdi. Kimse benim hakkımda konuşmayacak ya da beni yargılamayacaktı, çünkü kimse kim olduğumu bilmeyecekti.

Kesinlikle dedikodu olmaz. Dedikodulara neden olacak bir şey yapacak kadar skandal değilim, sadece beni terörize eden adamlar öyle.

Belki de saçımı yıkamayı bırakıp okula bol kıyafetlerle . Kimse beni becermek istemezse, kimse kıcımlı çamura bulamak ya da itibarımı zedelemekle ilgilenmez. Belki de onlarla savaşmak çok fazla iş, çok tatsız. Belki de onların tek kullanımlık oyuncakları olarak rolümü kabul etmeli ve beni umursamayan erkeklerin istediklerini yapmalarına izin vermeliyim.

Bir daha düşündüm de, hayır. Siktir . Bırak konuşsunlar. Bırak hayatımı mahvetmeye çalışsınlar. Bunu kaldırabilirim.

Tanrı'nın izniyle bu sefil kasabada daha fazla kalmayacağım. Bundan bir yıl sonra Pennsylvania'da ilk sonbaharımı yaşayacağım. Hava o kadar serin olacak ki sıcak bir kazak giymem gerekecek. Tüm ağaçlardaki yapraklar kırmızı, sarı ve turuncunun en güzel tonlarında olacak. Acaba değişen mevsim nasıl kokacak?

Bu düşünce içimi huzurla dolduruyor. Burası beni bunaltmaya ve moralimi bozmaya başladığında bu vizyonu zihnimde güvende tutmam gerekiyor. Büyük plan içinde bunların hiçbir önemi yok. Burada çok uzun süre kalmayacağım. Özgürlük sadece birkaç ay uzakta, sadece gözümü ödülünden ayırmamam gerekiyor.

Rehberlik danışmanının ofisine gidip kapıyı çaldığımda kendimi daha sakin ve merkezde hissediyorum. Bayan Cunningham başını kaldırıp bana bakıyor, gülümsüyor ve masasının önündeki sandalyeye doğru el sallıyor.

"Merhaba Zoey. İçeri gel, otur."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra yürüyüp sandalyeye öküyorum. Dilim tutulmuş, ne söyleyeceğimi ya da soracağımı bilemiyorum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, plastiğē sarılı mavi bir giysi parçası alıp önümdeki masanın üzerine koyuyor.

"Bu senin için."

Kitaplarımı kucağıma koydum ve paketi aldım. "Nedir bu?"

"Bir Longhorn rüzgarlık," diye neşeyle duyurdu. "Tüm onur listesindeki öğrencilere bir tane hediye ediyoruz. Üstün başarılarınız için küçük bir ödöl."

İçimde bir rahatlama oluyor ve sandalyeme geri oturup sarılmış rüzgarlığı kitaplarımın üzerine koyuyorum. Bu sadece onur listesiyle ilgili, aptal hamilelik dedikodusuyla değıl. "Teşekkür ederim," diyorum ona, bir Longhorn rüzgârlığına pek ihtiyacım olmasa da.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hazır sizi bulmuşken, üniversite planlarınızı da gözden geçirmek isterim. Okul yılının başında konuştuğumuzdan beri bazı güncellemeler yaptım." Sandalyesini geri çekerek bir dosya dolabına uzanıyor ve benim dosyama çıkarıyor, sonra masaya geri dönüyor. "İlk tercihin olan üniversitede tam burs alabilmek için neler yapman gerektiğini konuşmuştuk."

"Evet." Başımı bir kez salladım. "Bütün bunları yapıyordum. Tarih notum biraz düştü ama Bay Hassenfeld bana fazladan kredi verdi, böylece notumu tekrar yükseltebildim."

Kadın başını sallar. "Evet, bu harika. Hala çok rahat bir şekilde mezun olduğunuz sınıfın ilk yüzde onunun içindesiniz. Aslında, not ortalamanız en yüksek 4^{üncü}. Şimdi, sorun şu," diyor ve avucunu açık dosyanın üzerine vurarak bakışlarımla buluşuyor.

"Sorun mu var?"

"Ne yazık ki, gitmek istediğiniz okul bu yıl bazı bütçe kesintileri yapmak zorunda kaldı. Yine de en iyilerin ve en parlakların orada okumasını kolaylaştırmak , bu nedenle mezuniyet sınıflarının ilk yüzde onundaki lise öğrencilerine burs vermeye devam ediyorlar... ne yazık ki bu artık tam burs değıl, yarım burs olacak. Bu yıl sadece okul birincileri ve okul ikincilerine tam burs verilecek. Bu da tam bursun iki sıra altında olduğunuz anlamına geliyor. Oraya gidebilmen için mali yardımın oldukça önemli olduğunu konuştuğumuzu biliyorum ve ailenin geliri sayesinde Pell bursu da alabileceksin, yani her şey bitmiş değıl."

Konuşmaya devam ediyor ama söylediklerine odaklanamıyorum. Her şey kayboldu. Sadece okul ücretinin yarısı yılda 18 bin dolar eder ve bu, barınma ve yaşam masraflarını hesaba katmaz bile. Pell bursu, kaybedilen bursun diğer yarısını telafi etmez. Biraz azaltır ama büyük bir azalma olmaz.

Kendimi silkeleyerek ona "Tamam, arayı kapatmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Okul birincisine yetişmek diye bir şey yok. Charlie'nin not ortalaması - onunla yarışmak için yeterince doğru dersleri almıyorsun ve seni ihtiyacın olan derslere transfer etmek için özel izinler alabilsek bile, yine de . AP derslerini çok uzun süredir alıyor. Sadece son seneniz kaldığı için ona yetişmeniz mümkün değil."

"Ama benim sadece okul birincisi olmam gerekiyor, okul ikincisi değil," diye belirttim. "Sınıfımda 4^{üncü} sıradayım ve 2^{nci} sıraya yükselmem gerekiyor. Bu imkansız bir tırmanış değil. Bana oraya nasıl çıkacağımı söyleyin, ben de yapayım."

Beni dehşete düşüren bir şekilde yüzünü buruşturarak, "Şu anda Carter Mahoney mezuniyet sınıfınızda en yüksek 2^{nci} dereceye sahip. Notları aynı şekilde devam ederse mezuniyet konuşmacısı olacak." Bir kâğıdı bana şöyle diyor: "Kendini adarsan üçüncülüğe yükselebileceğine inanıyorum, ama dürüst olmam gerekirse, Carter'ı ikincilikten indirebileceğini sanmıyorum. Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama o çocuk iğrenç derecede zeki. Senin kadar çabalamadığını biliyorum ama Charlie olmasaydı, okul birinciliğini çantada keklik görürdü."

Bu hiç mantıklı değil. Evet, Carter son derece zeki, özellikle de kurnaz bir şekilde, ama *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı bile okumamış. Okul ödevlerine olan ilgisizliğini mi gösteriyordu? Arkadaşlarının yanında inek gibi görünmek istemediğini anlayabilirim ama ya benim yanımda? *Ben* bir . Okulda elinden gelenin en iyisini yaptığı için onun *daha az havalı* olduğunu asla düşünmem. Bunu takdir ederim, bu yüzden bana bu konuda yalan söylemesi mantıklı değil.

İçimde bir şüphe belirliyor ve Bayan Cunningham'a bakıyorum. "Üçüncü kim?"

"Hm? Oh." Parmağını bir çıktıda gezdiriyor ve Carter'la benim aramdaki öğrencinin adını okuyor. "Sara Knowles."

Gülmeye başladım. Çılgınca, manyakça, çatlatırcasına bir kahkaha ve rehber öğretmen endişeyle bakmaya başlıyor.

Sara Knowles. Carter'ın ralli kızı. Sadece sevimli çikolata kaplı ilekler yapmakta değil, aynı zamanda sepetleri bir araya getirmekte ve muhtemelen Carter'ın yapmak istemediği okul ödevlerini yapmakta da başarılı.

Tabii ki Carter, lanet olası ralli kızları tarihindeki en zeki ralli kızını orospuluk işlerini yapması için bulacaktı.

Hiçbir şey adil değil. Her şey boktan. Carter Mahoney en kötüsü. O kadar çok gülüyorum *ki* gözümün kenarından bir damla yaş süzölüyor ve bu nem gözlerimin arkasında ağlayacakmışım gibi bir sızıyı tetikliyor. Bu benim çılgınca mizahımı öldürüyor ve sakinleşiyorum, odaklanmaya ve kalan çöpleri kavramaya çalışıyorum.

"Özür dilerim. Tamam, Sara'ya yetişebileceğimi söylemiştin. Demek ki birbirimizden o kadar da uzak değiliz."

Başını sallar. "Bu doğru. Yine de bu sana çok fazla stres yükleyecek ve zaten çok fazla işin olduğunu biliyorum. Carter'a yetişemesen bile, her şey bitmiş sayılmaz. Prairie View'a sıcak bakıyorsan, oraya ücretsiz gidebilirsin. Elbette o kadar uzağa gidemezsin, ama şuna gidersen," diyor ve masanın üzerinden bir broşür kaydırıp ona dokunuyor, "Bu Dallas'ta, yani gidip gelebileceğin kadar yakın, böylece kampüste konaklama için ödeme yapmak zorunda kalmazsın."

Dinlemeyi bırakıyorum. Üniversite için Teksas'ta kalmak en son are. İlk tercihim olan okuldan vazgeçmeyeceğim. Bayan Cunningham *iki* sıra atlamam gerektiğini düşünüyor ama ben sadece bir sıra atlamam gerektiğini biliyorum. Sadece Sara.

Eğer ona *yetişebilirsem*, Carter'a da yetişebilirim, çünkü Carter'ın okul birincisi *olmasının* nedeni muhtemelen Sara'dır. Eğer iş o noktaya gelirse, Carter'ın dikkatini okul ödevlerinden uzaklaştırmak için kirli bir oyun oynayabilirim. Bazı işlerini o yapıyor ama kesinlikle hepsini değil. Eğer otantik notlarının biraz düşmesini sağlayabilirsem, Sara'nın yardımını bile onu ikinci sırada tutamaz.

Carter'ın manipölatif oyunlarını oynamaktan hoşlanmıyorum ama buna benim kadar ihtiyacı yok. Futbol yeteneği sayesinde zaten Columbia'da. Eğer okul birincisi olamazsa, bu bir fark yaratmayacak. Bu arada, benim geleceğim buna *bağlı*.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

Sonraki birkaç gün boyunca Carter'ın dikkatini dağıtmak ve akademik durumunu sabote etmek için bir düzine farklı plan yaptım. Sara'nın hangi dersleri aldığını araştırıyorum, böylece onun önüne nasıl geçebileceğime dair bir fikir edinebiliyorum. Gördüğüm ana sorun, onun AP matematik derslerinde olması ve benim olmamam. Benimkinden daha fazla not ortalaması olan bir derste başarılı olan birinin önüne geçmek çok zor. Benim başarılı olabileceğim başka bir derste zayıf olması lazım. Sorun şu ki, o değil. Onunla ilgili en aptalca şey Carter'dan hoşlanıyor olması gibi görünüyor ve bunun için onu suçlayamam.

Yani, bu uygunsuz. Neden ralli kızı olarak bir sürtük bulamadı?

Perşembe günü, tüm sabotaj planlarım için kendimi çok kötü hissediyorum. Bu ben değilim. Ben bir sabotajcı değilim. İstedikimi elde etmek için entrikalar çevirmem ve hile yapmam. Bu şehirden sadece böyle oynadığım için çıkarsam, kendi başarılarımla gurur duyup duyamayacağımı bile bilmiyorum.

Perşembe günü aynı zamanda Carter'a yetişme şansım olması için başarmam gereken bir matematik sınavı var. Bunun için deli gibi çalışıyorum, gözlerim bulanıklaşana kadar sınav sorularına çalışıyorum ama matematik benim en zayıf olduğum konu. Her sınavın yarısında belli belirsiz bir endişeye kapılıyorum ve ikinci yarıda, sınavı geri aldığım anda cevabını bildiğim birkaç soruyu kaçıyorum.

Eminim Carter hiçbir sınavın onu korkutmasına izin vermiyordur.

Bunun için kendime ne kadar kızsam da, okula gittiğimde Carter'a mesaj atıyorum ve bir dakikasını olduğunda onu görmem gerektiğini söylüyorum. O an gelene kadar ona ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Bir ileri bir geri gidiyor, neye ihtiyacım olduğu ve ne yapmak istediğim konusunda savaşıyorum.

O geldiğinde dolabımda kitaplarımı yerleştiriyor ve tarih kitabımı çıkarıyordum.

"Sen mi çaldın?"

İçimi çekiyorum, dolabımın kapısını kapatıyorum ve ona bakıyorum. "Sınıf birincisi olma yolunda ilerlediğini biliyor muydun?"

Gözlerini kırıştırıyor, belli ki bunu söylememi beklemiyor. "Bunun farkındayım, evet." Başımı sallıyorum, bakışlarım düşüyor. Öğle yemeğinden sonraya kadar matematik dersim yok ama Carter'ın bir sonraki dersi. "Sara yüzünden mi?"

Carter kaşlarını çatıyor ve dolabı itiyor, kendi alanında değilmiş gibi görünüyor. Onu her ne için çağırdığımı düşünüyorsa, bu o değil. "Hayır, çünkü benim bir beynim var. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Beni buraya notlarımı sormak için mi çağırdın?"

"Bugünkü matematik sınavını atmanı istiyorum," diyorum başka bir şey söylemeden.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Affedersiniz?"

Bu alçalmak istediğimden daha alçak, ama gidebileceğim kadar da alçak değil, bu yüzden kendimi bununla yatıştırmaya çalışıyorum. "Sana gitmek istediğim okuldan bahsetmişim, hatırlıyor musun? İlk yüzde on artık tam burs için yeterli değil, sadece birinciler ve ikinciler alabiliyor. Eğer sınıf ikincisi olarak mezun olamazsam, gitmeye param yetmez. Dallas'taki Kuzey Teksas Üniversitesi'ne gideceğim ve evden işe gidip gelmek zorunda kalacağım. Eğer size yetişemezsem, bu kasabadan asla çıkamam."

"Peki matematik sınavında çuvallarsam, sen yetişecek misin?"

"Pek sayılmaz. Senin lanet olası ralli kızın benimle senin aranda ama danışman çok çalışırsam ona yetişebileceğimi düşünüyor."

Carter'ın ağzının kenarları eğlenerek yukarı kalktı. "Evet, akıllı bir kurabiye. İyi de kurabiye *yapar*."

Onu görmezden gelerek devam ediyorum: "Yine de seni yakalayamam. Geçen yıl aldığın AP biyoloji dersi, bu yıl tüm derslerinden başarılı olursan, ben de başarılı olsam bile seni benim önüme geçirir. Matematikten B alman gerekiyor, bu da demek oluyor ki..."

"Bu testi bombalamam gerekiyor," diyor, beni takip .

Başımı sallıyorum, ona tam olarak bakamıyorum.

"Peki benim bundan kazancım ne olacak?" diye soruyor.

"Bir kez olsun hayatımda olumlu bir fark yarattığını bilmenin hazzını mı?" Umutla öneriyorum.

Carter gülümser ve başını sallar. "Tekrar dene."

"Bebeğe senin adını vereceğim," diye kestirip atıyorum.

Tekrar başını sallar. "Hayır. Ona başka bir isim veririz. Adımı haykırdığını ve bir çocukla konuştuğunu hayal etmek beni korkutuyor." İç çekiyorum, bıkkınlıkla. "Ne istiyorsun?"

"Eğer bunu sormak zorundaysanız, belki de sınıf birincisi olmayı hak etmiyorsunuzdur" diyor.

Gözlerimi ona diktim. "Fahişelik yapmamı istiyorsun, öyle mi? Beni becermek mi istiyorsun? İyi o zaman. Matematik sınavını at, ben de beni becermene izin vereyim. Ya da izin *vermem*, eğer istediğin buysa."

Carter başını sallar. "Bir kez yeterli değil. İki kez olursa mezuniyet balosunda benimle çıkarsın, bu da muhtemelen üçüncü kez demek olur. Bu adil bir anlaşma gibi görünüyor."

"Mezuniyet balosuna gitmeyeceğim," dedim ona. "Üç sikişi kabul ederim ama mezuniyet balosuna değil. Elbisem yok, alacak param da yok ve hayır, sen teklif etmeden önce söyleyeyim, bana balo elbisesi almanı istemiyorum." Telefonumu açtığımda ikimizin de bir sonraki derse yetişmek için bir dakikadan az vaktimiz olduğunu görüyorum. "Gitmem gerek yoksa geç kalacağım. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Carter bir kez başını sallar. "Anlaştık."

İçimden bir rahatlama akıyor ve yumuşadığımı hissediyorum. Elbette beni pazarlık yapmaya zorladı ama bunu benim için yapmaya istekli olduğuna inanamıyorum. "Teşekkür ederim."

Carter sırtıyor ve bir adım öne çıkıyor. Bir elini arkama götürüp boynumu kavrayarak beni kendine çekiyor ve anlaşmamızı bir öpücükle mühürlemek için başını eğiyor. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Cuma günü öğle yemeği vakti ve ben arabamda oturmuş, PB&J yiyor ve okul gazetesi için eleştirmek üzere aldığım yeni kitabı okuyorum. Cep telefonum bardak tutucumda titremeye başladı, ben de ekrana baktım. Tanımadığım bir telefon numarasıydı, bu yüzden sayfalar arasında bir yer imi kaydardım ve kitabımı kapattım, telefonu aldım ve cevapladım.

"Alo?"

"Merhaba, Zoey'le mi görüşüyorum?"

Bir kadın sesi, ama tanıdığım bir ses değil. "Evet, ben Zoey," dedim.

Onu.

"Merhaba Zoey, ben Angela Mahoney. Carter'ın annesi," diye açıklık getirmeye çalışıyor.

"Ah, merhaba," diyorum beceriksizce.

"Carter bana numaranı verdi," diye açıklıyor. "Bu gece boş olup olmadığını merak ediyordum. Bildiğiniz gibi Carter'ın deplasmanda bir maçı var. Babası ve ben gitmeye niyetliyiz ama Chloe her maça gitmekten sıkılıyor. Bu gece evde kalmak istiyor. Normalde onunla kalırdım ama Carter biraz daha fazla para kazanmak için bebek bakıcılığı yapmak isteyebileceğini söyledi. Çok iyi para veriyorum."

Beni aradığı için çok şaşırdım ama Chloe'ye bakıcılık yapmak için mi? İyi bir ücret teklif etmese bile buna hayır demekte zorlanırdım. Chloe çok sevimli ve artık teknik olarak Carter'ın kızı olduğunu bildiğime göre... şey, hala bunu tam olarak kafamda emin değilim, ama bu teklifi daha da cazip hale getiriyor.

"Elbette, muhtemelen bunu yapabilirim," diyorum ona.

"Harika. Bunu duyduğuma çok sevindim. Daha önce buradayken Kevin'in davranışları yüzünden kin besleyebileceğinden korkuyordum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için yarım ağızla "Hayır" demekle yetindim.

"Bazen biraz huysuz olabiliyor ve Carter'ın önüne gelenle yatmasını her zaman onaylamıyor ama bence kocam senin o kızlardan biri olmadığını anladıktan sonra sana karşı çok daha nazik olacak. Carter'ın Chloe'ye göz kulak olman için sana güvenmesi çok şey anlatıyor. Carter kimseye güvenmez ama size güvendiği çok açık. Bizimle ilgili ilk izlenimin böyle olduğu için çok üzgünüm. Umarım daha iyisini yapmamız için bize bir şans verirsiniz."

Ona Carter'la ayrıldığımızı söyleyecek kadar yürekli değilim, bu yüzden onlar hakkındaki izlenimin artık bir önemi yok. Bunun yerine konuşmayı olabildiğince kibar bir şekilde bitiriyorum, bebek bakıcılığı işinin ayrıntılarını gözden geçiriyorum ve ona öğle yemeğimin bitmek üzere olduğunu, bu yüzden gitmem gerektiğini ama sonra görüşeceğimizi söylüyorum.

Carter'ın evim dediği saray gibi malikaneye vardığımda CHLOE çoktan akşam yemeğini yemişti. Angela bana evi gezdiriyor, Chloe'nin yatak odasını gösteriyor ve rutininin üzerinden geçiyor. Bu gece Chloe'ye banyo yaptırmama gerek olmadığını, sadece pijamalarını giymesine yardım edeceğimi söyledi.

uyumadan önce ona bir hikaye okurum. Film izlemek istersek diye bana medya odasını gösteriyor. Görünüşe göre Chloe şu sıralar *Sing'i* . Eğer video oyunları oynamak istersek, beni oturma odasına yönlendiriyor. Masa oyunu dolabını ve Chloe'nin oyun odasını tanıyorum.

Mutfığa geri döndüğümüzde Angela bana şöyle diyor: "Atıştırmalık olarak ne isterse yemesine izin veriyoruz. Buzdolabında ve dolaplarda bir sürü şey var. Eğer kendini hırslı hissediyorsan, biraz kurabiye ya da kek pişirebilirsin."

"Evet, evet, evet," diyor Chloe, koltuğunda zıplayarak. "Kurabiye yapmak istiyorum!"

Angela ona gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Dolapta krakerler, meyveli atıştırmalıklar ve her türlü şey var. Kraker çubuklarıyla atıştırmayı sever. Ne isterse size söyleyecektir. Arzularını dile getirmekten hiç çekinmez."

Bunu Carter'dan almış olabileceğini düşünerek gülümsüyorum. Bunu annesine söyleyemeyeceğim için başımı sallıyorum ve "Evet, bunu fark etmiştim" diyorum.

Ellerini birbirine kenetleyerek etrafına bakınıyor ve "Sanırım bu kadar. Size iyi eğlenceler kızlar. Carter'ın en sevdiği amigo kızdan iyi şanslar tezahüratı alabilir miyiz?"

Chloe ellerini havaya kaldırıp "Bastır Longhorns!" diye bağıyor.

Angela gülümser. "İşte oldu. Bunu iletacağım. Artık kazanacaklarına eminim."

Chloe başını sallıyor, bana ciddiyetle bakıyor. "Kardeşim futbolda gerçekten iyidir. Çok kazanır."

Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Maçlarından birine gittim." "Onlardan çok fazla var," diye beni bilgilendiriyor.

"Bu gerçek bir hikaye. Onlardan çok fazla var. Bu gece ara verip benimle takılabilirsin."

Chloe başını sallayarak meyve suyu kutusunu aldı ve bir yudum içti. "Carter eve geldiğinde ona kurabiye yapabiliriz. Ben de birazını yerim."

"Doğal olarak. Tat testi yapmalı ve lezzetli olduklarından emin olmalıyım." "Kesinlikle. Gördün mü, o biliyor," diyor Chloe.

Angela tezgâha doğru yürür ve çantasını alır. "İnanıyorum ki siz hanımlar çok iyi idare edeceksiniz." Bana da ekliyor: "İzlediğiniz için çok teşekkürler."

onu."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum ve Chloe yemeğini bitirirken ona eşlik etmek için masaya doğru ilerliyorum.

Uzun bir oyun ve kurabiye pişirme gecesinden sonra Chloe'ye bir hikaye okuyup onu yatırma zamanı geldi. Bana daha önce ailesinden başka kimsenin onu yatağına yatırmadığını ve bunu "tuhaf" yaptığını söylüyor ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bitmiş hikaye kitabı kucağımdayken yatağının kenarına oturup soruyorum: "Bunu nasıl yapmam gerekiyor? Bu işte yeniyim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Senin küçük bir erkek ya da kız kardeşin yok mu?"

Başımı salladım. "Evet, yle. Küçük bir erkek kardeşim var ama onu ben yatırmıyorum. Annem hastayken birkaç kez yatırmıştım ama genelde bk kardeşler bunu yapmaz. En azından benim evimde. Belki sizin evde işler farklıdır."

Chloe başını sallıyor. "Carter beni sık sık yatırıyor. Annemizin bazen uykusu geliyor ve uzun süre yatakta kalıyor."

Dalgınca uzanıp uzun, koyu renk bir sa telini yüzünden uzaklaştırarak mırılandım, "Bu biraz zor olmalı, ha?"

"Evet. Onun zgn olmasından hoşlanmıyorum. Carter'ın beni yatağa yatırmasını seviyorum ama, hikaye okurken komik sesler çıkartıyor."

"Komik sesler aklıma gelmedi. Benim hatam. Bir daha sana bakıcılık yaparsam, not alırım."

"Ondan bazı ipuçları istemelisiniz" diye tavsiyede bulunuyor.

Gülümseme bastırarak, "Bunu yapacağım" diye onu temin ediyorum. Yataktan kalkıp odayı geçiyorum ve hikaye kitabını kitaplığa geri koyuyorum, sonra da onu yatırmak için geri dönüyorum. "Doğru protokolü bilmiyorum. Sana bir alın öpücüğü vereyim mi?"

Chloe yorganı göğsüne kadar çekiyor ve başını sallıyor. "Elbette."

"Tamam." Glmsyorum ve eğilip küçük alnından öpüyorum. "Tatlı rüyalar. Bir şeye ihtiyacın olursa, eve biri gelene kadar aşağıda oturma odasında olacağım."

"İyi geceler, kitapçı bayan."

"İyi geceler, Chloe." Işığını söndürmek için duraksıyorum, su şişesinin yanında olduğundan emin olmak için ona ve komodinine son bir kez bakıyorum, sonra kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum.

Çalışmaya başlayabilmek için doğrudan aşağıya inmek niyetindeyim ama Carter'ın yatak odasının önünden geçerken içimdeki hafif merak duygusuna engel olamıyorum. Kapısı kapalı ama elim kapı koluna gidiyor ve kolayca dönüyor. Neden yatak odasının kapısının kilitli olabileceğini düşündüm bilmiyorum, ama kolayca açılıp sürüklendiğinde şaşıyorum. Birçok yönden bu kadar iyi korunurken, onun sığınağına girmek bu kadar kolay olmamalı.

O evde yokken, beni davet etmemişken burada olmamalıyım ama yatağına bakarken, onunla burada uyuduğum ve özlediğim zamanları düşünmeden edemiyorum. Buna tanıklık etmek için burada olmadığından, yapılmamış yatağına tırmanıyorum ve yorganın altına girip üzerime çekiyorum. Yatağı onun gibi kokuyor. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çekiyorum, kollarının beni sardığı anılar canlanıyor. Tenimde dudakları.

Tanrım, umarım benden sonra bu yatağa başka kimseyi getirmemiştir. Şimdi getirebileceğini ve yanlış bir şey yapmayacağını bilsem de bu düşünce kalbimi acıtıyor. Biz bir ilişkinin eşiğindeyken Erika'ya gittiğine göre, artık tamamen bekâr olduğu için kimseyle düşünmek mantıksız olur.

Carter'ın yatağında birkaç dakika daha dinlenip onu düşünüyorum, sonra kendimi yataktan dışarı atıp etrafta dolaşıyorum. Düpedüz burnumu sokarak, çekmeceleri karıştırarak ya da başka bir şey yaparak mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum, ama neleri açıkta, korumasız bıraktığını görmek için yüzeylere göz atıyorum. Tarih kitabı masasının üstünde duruyordu. Küçük bir masa lambası ve dağınık klasör ve defterler var. Okul eşyaları.

Tarih kitabından yana doğru sarkan bir kağıt görüyorum ve ne olduğunu görmek için dayanamayıp açıyorum. Muhtemelen sadece notlar, heyecan verici bir şey değil.

Ama açtığımda notlar yoktu. Onun eskizlerinden biri. Ve *benim bir eskizim*. Resimde masamda oturuyorum, dirseğimi yüzeye dayamışım, yüzümü avucuma dayamışım, pencereden dışarı bakıyorum. Belli ki yetenekli, çünkü bu sadece bir kağıda yayılmış kurşun, ama ona bakarken, kızın başka bir yerde olma özlemini hissedebiliyorum. Belki de ben olduğumu bildiğim içindir, ama sanmıyorum. Sanırım beni gerçekten yakaladı ve kağıda döktü. Bu inanılmaz.

Ona bunun harika olduğunu söylemek isterdim ama o zaman odasını karıştırdığımı düşünürdü. Krokiyi saklayamayacağım için telefonumu kotumun cebinden çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. Telefonumu cebime geri koyduktan sonra eskizi sayfaların arasına sıkıştırıyorum ve ağır tarih kitabını kapatıyorum.

Soramayacağım daha fazla şeye bakmanın anlamı yok. Odasını, o yatakta beni izlerken keşfetmeyi tercih ederim, yalnız başıma değil, kendimi sinsi gibi hissederek.

Onun yerine aşağıya indim. Annesi bana daha önce Chloe'nin onlar eve gelmeden çok önce yatacağını söylemişti, bu yüzden sessizlikten yararlanarak kendi okul eşyalarımı çıkardım ve biraz ders çalıştım. Aslında çok çalıştım. Kelimeler anlamını yitirene ve esnemedi duramayana kadar çalıştım, çalıştım ve çalıştım. Dün gece iyi uyuyamadım ve bugün alarmımdan önce uyandım, bu yüzden çok yorgunum.

Kısa bir çalışma molası vermeye karar vererek sayfamı işaretliyorum ve çalışma malzemelerimi sehpanın üzerine bırakıyorum, ardından dekoratif yastıklardan birini başımın altına çekerek kanepeye uzanıyorum.

Gözlerimi dinlendirmek için sadece beş dakikaya ihtiyacım var, sonra çalışmaya geri döneceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

BEŞ DAKİKAM biraz uzun sürmüş olmalı, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, yüzümü saran bir el tarafından uykudan uyandırıldığım. Ağırlaşan göz kapaklarım açılıyor ve Carter'ın kanepenin kenarında benimle birlikte oturduğunu görüyorum.

Ona uykulu bir gülümseme sunarak, "Hey, sen," diyorum.

Carter'ın dudakları yukarı kıvrılıyor ve saçlarımı yüzümün kenarından çekip alıyor. "Uzun bir gece miydi?"

"Hep oyun. Chloe'nin bir sürü oyuncağı var ve bir daha geri dönmeme ihtimalime karşı her birini denememiz gerektiğini düşündü." Başımı çevirip onlardan bir tabak bıraktığım sehpa bakıyorum ve ekliyorum, "Sana kurabiye de yaptık."

"Ne kadar düşüncelisin," diyor.

"Chloe'nin fikriydi," diye belirtiyorum.

Öne eğilip bir kurabiye alıyor, sonra ters çevirip inceliyor. "Çikolata parçacıklı, ha?"

"Senin favorin olduğunu söyledi."

Bir ısırık almadan önce "Neden biliyor," diyor. Tadına bakması için ona bir dakika veriyorum ve sonra "İyi mi?" diye soruyorum.

"Lezzetli."

Kaşlarımı kaldırarak, "Senin ralli kızının kurabiyelerinden daha mı iyi?" diye soruyorum.

Sırıtarak kurabiye tabağa bırakıyor ve sonra bana bakıyor. "Çok daha iyi. Milyon kat daha iyi. Bunların şimdiye kadar tattığım en iyi kurabiyeler olduğunu söylemek abartı olmaz sanırım."

"Hımm, bu doğru," diye mırıldanıyorum, tatmin olmuş bir şekilde. "Oyun nasıl gitti?"

"Güzel. Biz kazandık. Gerçi yakın bir maçtı. Berabere kalacaktı gibi görünüyordu ama sonunda kazandık."

Carter pozisyon değiştiriyor, ayakkabılarını tekmeleyip masanın altına itiyor. Sonra mektup ceketini çıkarıp sehpanın boş tarafına örtüyor. Üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon varken, ağırlığını kanepeye veriyor ve üstüne tırmanıyor.

"Sen ve bebek bu gece nasılsınız?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ama şu anda bu konuda kızgın olmaktan çok hoşgörölü hissediyorum. "Ben hamile değilim."

"Ben öyle duymadım," diye beni bilgilendirdi. "Çünkü söylentiyi *sen* başlattın."

"Ben hiç böyle bir şey yapar mıyım?" diye soruyor sahte bir masumiyetle, başını eğip boynumu öpmeden önce.

"Evet, kesinlikle yaparsın," diye mırıldanıyorum, bir elimi ne olursa olsun sırtına koyuyorum ve gözlerimi kapatıp kendimi onun mükemmel öpücüklerini içime çekmek bir anlık zevke bırakıyorum.

"Öyle olsaydın bana söyler miydin?"

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum ama her ihtimale karşı bana bakması için boynumu çekiyorum. "Tabii ki sana söyleyeceğim."

Ses tonu hafif ve alaycı ama sözleri yine de kendimi korumacı hissetmeme neden oluyor. "Benden nefret etmene rağmen mi?"

"Saçmalama," diye azarlıyorum, yüzünü okşamak için uzanıyorum. "Senden nefret etmiyorum."

Beni ölü uyukundan uyandırdığı için mi yoksa başka bir şey yüzünden mi bu kadar savunmasızım bilmiyorum ama şu anda aramızda, her şey cehenneme dönmeden önce birlikte geçirdiğimiz gecelerden beri eksik olan bir şefkat var. Eli gövdemden aşağı inip kot pantolonumun düğmelerini açmak için durduğunda karnım çırpınıyor.

Fermuarını açıp elini içime sokarak bana dokunurken itiraz etmiyorum. Çok iyi hissettiriyor ve teknik olarak konuşursak, ona üç tur borçluyum.

Ucuz ve iğrenç hissettirmeli, sanırım, ama beni köşeye sıkıştırmasına izin vermenin bir özgürlüğü var, özellikle de şimdi. Onunla tekrar bir araya gelmeyi kendime yediremiyorum, ama onun yöntemiyle yapınca, böyle çalıntı anlar yaşamaya devam ediyoruz - sadece bir ilişkinin bağlılığı olmadan.

Carter arkasına yaslanıp gömleğini çıkarmak için öpmekten vazgeçiyor. Bakışlarım onun güzel fiziğine takılıyor. Ellerimi karnının yontulmuş çıkıntıları boyunca sürüklemek için uzanıyorum. İşaret parmağım

Karnının alt kısmından başlayan V şeklinin başlangıcını takip ediyor, sonra geri kalanını görebilmek için kot pantolonunun düğmelerini açıp *fermuarını* açıyorum.

"Bunu sevdim," diyorum ona.

Hafifçe eğlenerek çizgiyi takip edişimi izliyor. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Ben bir hayranıyım. Bu sende kalmalı."

"O zaman bana kurabiye yapma konusunda dikkatli olmalısın," diye şaka yapıyor.

Ellerimi bırakıyorum ve o da geri çekiliyor. "Kurabiyeler pahasına değil. Ben *canavar* değilim."

Carter kot pantolonumu aşağı çekerek bana kaşlarını çatıyor. "Hayır, bu ilişkide canavar olan ben olacağım. Sen iyi olan olmalısın."

"Eğer değilsem, insanlara hamile olduğumu söyleyebilirsin, böylece diğer tüm erkekler benden uzak durur."

"Ya da sana şaplak atabilirim," diye karşı çıkıyor. Kıyafetlerimin altında ne olduğunu görünce bana sırtıyor. "Sana aldığım mavi külotu giymişsin."

"Bu gece evinizde bulunmamdan yararlanıp size borçlu olduğum matematik sınavı seksini nakde çevirebileceğinizi düşündüm," diye açıklıyorum.

"Matematik testi seksi," diye tekrarlıyor, külotu aşağı indirirken başını sallıyor. "Sadece sen bu konuda bu kadar açık sözlü olabilirsin."

Kot pantolonumu ve külotumu çekiştirerek çıkardı ve gömleğiyle birlikte yere fırlattı. Yine de gömleğimi çıkarmaya zahmet etmiyor, sadece pantolonunu çekiştiriyor ve bacaklarımın arasına tırmanıyor. Bir parmağını içime sokup bakışlarımla buluşuyor.

Onu tekrar öpmek istiyorum ama çok uzakta. Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmek için aniden sabırsızlanıyorum ve uzanıp bileğini tutarak çekiyorum. "Seni içimde istiyorum."

"Henüz hazır değilsin," diyor bana.

"değil," diye onu temin ediyorum ve onu daha da yaklaştırmak için yanlarına uzanıyorum.

Carter başını sallıyor ama yine de parmağını geri çekiyor. "Tabii ki seninle sevişme havasına girdiğim gece, 'zorla içime sok' diyorsun."

Gülümsememi hafifçe bastırmak için alt dudağımı ısııyorum. "Hey, benimle istediğin kadar sevişebilirsin, hadi başla. Chop chop, bekliyorum."

Sırf küstahlığım için içime sertçe bastırıyor. Kollarımı ona doluyorum ve dudakları dudaklarıma değerken gözlerimi kapatarak onu kendime çekiyorum.

"Bu gece biraz talepkârsın, ha?" diye mırıldanıyor ağzımın kenarına kondurduğu öpücüklerin arasında. "Beni özlemiş olmalısın."

Kalçalarını hareket ettirip ona daha iyi uyum sağlamaya çalışıyorum ama henüz tamamen içimde değil. "Görünüşe göre vücudumun başka fikirleri var."

"Beni içeri almak istemiyor," diye kabul ediyor, geri çekiliyor ve biraz daha yavaş itiyor. "Ona benim hakkımda ne anlatıyordun?" diye soruyor hafifçe.

"Gerçeği," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Şimdi başını sallıyor. "Şimdi her şey anlaşılıyor. Yalan söylemene ve kıcımlı korumana ihtiyacım vardı. Tanrım, Zoey. Topu düşürmenin yolu."

Gülümsüyorum, ki bu biraz sinir bozucu. Beni gülümsetirken ona karşı beslemeyi hak ettiği kını beslemek imkânsız. Aptal bedenim bile boyun eğiyor; içime kadar girdiğini hissediyorum ve ani dolgunluk karşısında biraz nefesim kesiliyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor, tatmin olmuş bir halde. "Vücudun bana bir şans daha vermeye istekli olduğunu söylüyor."

"Oh, öyle mi?"

Başını sallıyor, sonra eğilip ağızımın kenarını tekrar öpüyor. "Yapılacak en olgun şeyin bu olduğunda ısrar ediyor."

"Vücudum sadece aletini seviyor," diye bilgilendiriyorum onu. "Hipnotize olmuş durumda ve kararlarına güvenilmez. Seni temin ederim, aklım o kadar kolay çelinmez."

"Evet, çünkü senin aklını sikemem."

"Muhtemelen yapabilirsin, ama bu senin davana yardımcı olmaz," diye karşılık verdim.

Carter beni dudağımdan öpmeden önce sırtıyor. "Son zamanlarda seni özlediğimden bahsetmiş miydim? Çünkü özledim. Hem de çok."

"Bu işe yaramaz," diyorum ona, çene çizgimden boynuma doğru öpücükler gönderirken gözlerimi kapatarak.

"Ne işe yaramaz? Dürüstlük mü?"

"Benimle tatlı tatlı konuşuyorsun. Seni herkesten daha iyi tanıdığımı kendin söyledin. Bu senin lehine olduğu kadar aleyhine de işliyor. Benimle ne zaman oynamaya çalıştığını biliyorum. Ne istediğini biliyorum, bu yüzden oraya ulaşmak için her şeyi söyleyeceğini biliyorum. Yaptığın hiçbir şey işe yaramayacak. Samimiysen bile sana inanmayacağım. Buraya ne için geldiysek onu yapalım ve işleri , tamam mı?"

Carter bakışlarımla buluşmak için yaklaşıyor ve hareketleri duraklayarak bir süre beni izliyor. Yüz hatlarımı incelemeyi bitirdiğinde çenesi kırışıyor. Gördüklerinden hoşlanmamış olmalı. Kararlılık. Bir kez kumar oynadım ama aynı kötü bahsi ikinci kez oynamayacağım ve o da bunu biliyor.

"Peki," diyor sonunda, geri çekiliyor ve sonra yavaşça içime giriyor. "Eğer sana söyleyemezsem, sana gösteririm. Bunu telafi *edeceğim*, Zoey. Bir şekilde

ya da başka bir şey. Sen beni affedene kadar denemekten vazgeçmeyeceğim, yani herhangi bir noktada affetmemi istersen? Tek yolu bu. Biri yoldan çıkana kadar çıkmazdayız ve sanırım bunun ben olmayacağımı biliyorsun."

"Ben de olmayacağım," diye dürüstçe temin ediyorum onu, bakışlarını tutarak. "Çabanı takdir Carter, gerçekten ama fikrimi değiştirmeyeceğim. İstesem bile değiştirmeyeceğim. İlk seferinde senin üzerine bahis oynadığım için kendimi affedebilirim, tüm kırmızı bayraklardan sonra bile. Ama bunu ikinci kez yapmam için kendimi nasıl ikna etmemi bekliyorsun? Bunun iyi bir fikir olduğuna ikna olamam. Bu yapılamaz."

Gözleri kısılır, bir an için hesap yapar. "Elbette olabilir. Sadece yanlış yöntemi kullanıyorum."

Bunun sesini ya da yüzündeki ifadeyi sevmedim. "Bu ne anlama geliyor?"

Yüz ifadesi düzeliyor ve bana bir gülümseme sunuyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Sen merak etme prenses."

Bu konuda endişelenmek istiyorum. Endişelenmem *gerektiğini* hissediyorum. Ama sonra konuşmayı kesiyor ve vücudunu bana karşı kullanmaya başlıyor. Ne olduğunu anlamadan önce, zevkten aklımı kaçırmakla o kadar meşgulüm ki hiçbir şey için endişelenemiyorum.

Çoğu erkek çiçek gönderir.

Carter kaos gönderiyor.

İlk başta gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum. Pazar sabahı kilisede herkes dün gece Luke'un arabasına yapılan korkunç tahribattan bahsederken, Carter'ın bu işe karışmamış olması için içimdeki tüm inançla dua ediyorum. Eminim camları kırmak ve dört lastiği kesmek için sopayla dışarı çıkmamıştır ama pekâlâ kirli işlerini yapması için birini göndermiş olabilir.

Ama yapmazdı. *Yapmazdı*. Bu rahatsız edici bir tesadüf, hepsi bu.

Yine de kendimi sorumlu hissetmeden edemiyorum.

Kiliseden çıkınca işe gidiyorum. Pazar olduğu için sakın bir gece ama bu bana Carter'ı kontrol etme şansı veriyor. Herhalde artık ayrıldığımızı ve bir daha asla bir araya gelmeyeceğimizde ısrar eden ben olduğuma göre onu siber olarak takip etmekte ısrar etmemeliyim ama kendime bir şeyler aradığımı söylüyorum.

suçlayıcı kanıt işareti. Aslında bir şey bulmayı beklemiyorum ama en son güncellemede "Tüh. Kırdım."

Kalbim güm güm atıyor ve bakışlarım beraberindeki resme atlıyor. Chloe'nin oyun odasındaki pembe Barbie bebek arabasının fotoğrafı. Kapısı yamulmuş ve düşüyor ve Chloe bir elini kalçasına dayamış, kameraya kötü kötü bakıyor.

Çenem düşüyor ve uygulamayı kapatıp ona bağırabilmek için mesajlarımı açıyorum. Önce Chloe'nin oyuncağını kırdığı için mi yoksa Luke için mi ona bağırmak istediğimi bilmiyorum.

"Sen bir psikopatsın!"

Fazla düşünmeden gönder tuşuna basıyorum. Telefonu yanında olmalı, çünkü birkaç saniye sonra bana cevap yazıyor. "Ben mi? Hayır. Yanlış numara olmalı."

"Chloe'nin arabasını sen mi kırdın?" Talep ediyorum.

"Evet, ama ona yeni ve daha iyi bir araba aldım. Artık her şey yolunda." Bunu kanıtlamak için de Chloe'nin şık yeni Barbie arabasıyla sırttığı bir fotoğrafını gönderiyor.

"Ya Luke? Ona yeni bir araba mı alacaksın?" Ellerim öfkeyle titreyerek soruyorum.

"Neden Luke'a yeni bir araba alayım ki?" diye karşılık veriyor. "Beni geri kazanmanın yolu bu DEĞİL," diyorum ona. "Emin misin?" diye cevap veriyor.

Onunla konuşamayacak kadar öfkeliyim ve zaten bir müşteri tezgâha yaklaşıyor, bu yüzden telefonu kaldırıyorum. O kişiyi olabildiğince hızlı ve kibar bir şekilde dışarı çıkarıyorum ama Carter'ı düşünmeden edemiyorum. Müşteri uzaklaşır uzaklaşmaz telefonumu çıkarıyorum ve Carter'ın mesajını okuyorum.

"Belki de Luke başkalarının oyuncaklarına dokunmamalı, o zaman onlar da Luke'un oyuncaklarına dokunmazlar."

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Büyük harflerle geri gönderiyorum, "Luke bana hiç dokunmadı! O bir arkadaş, başka bir şey değil. Ama sen bundan daha azısın, bu yüzden onu korkutmayı bırak ve beni yalnız bırak."

"Beni yaraladın prenses."

"Keşke," diye karşılık veriyorum. "Keşke seni yaralayabilseydim, Carter."

BÖLÜM 46

İNTİKAM normalde bana göre değil ama bütün gece suçluluk duygusuyla kıvranıp durduktan sonra, Pazartesi günü okula gittiğimde Carter'a mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir "siktir git" yazdım.

Tüm sabah vızıldayarak Carter'ı kızdırabileceğim anı bekliyorum. Ona bir karşılık vermenin davranışının daha da kötüleşmesine neden olacağından korkarak ileri geri gidip geliyorum ama günün sonunda ateşi kontrol edebileceğimi düşünüyorum. Carter'ı kızdıracağımdan hiç şüphem yok, ama hıncını yine Luke'tan çıkarmaya kalkarsa, ona karşı duracağım. Öfkesini kendime yönlendireceğim ve öfkesiyle kendim başa çıkacağım - zaten öfkesinin yönelmesi gereken kişi benim. En başta sahte bir erkek arkadaş uyduran aptal bendim, sadece Carter'ın buna bu kadar şiddetle inanacağını hiç beklemiyordum.

Tarih dönüp dolaştığında, Carter'ı görmek beni geriyor, nabzımı hızlandırıyor. Yüzüne yumruk atmak isteyeceğim kadar kötü davrandığı şu anda bile onu görmenin tüm duyularımı harekete geçirmesi garip.

Cuma gecesi benimle seviştikten sonra bir süre kanepede sarıldık. Daha sonra cüzdanından 200 dolar çıkardı ve bebek bakıcılığı için bana verdi. Bir an için fazla paraya baktım, kariyer planlarımı değiştirip tam zamanlı bir bebek bakıcısı mı olsam diye düşündüm, sonra art niyetini ortaya koydu. Artık planlamadığım kadar fazla param olduğuna göre, kendime mezuniyet balosu elbisesi alabileceğimi ve onunla çıkabileceğimi söyledi.

Ne kadar uygun.

Beni gülümsetecek kadar sinsi ve Carter'a benziyordu. Gitmek bile istemediğim bir dansa bir kez giyeceğim bir elbiseye o kadar para harcama fikrinden nefret etsem de, ona hayır demeyi kendime yediremedim.

Artık yapabilirim.

Sınıftan çıkarken beni oyalamasını ve rahatsız etmesini bekliyorum ama Carter yanımdan geçip giderken bana sadece göz kırpmıyor.

Aptal bir yanımla onun ilgisizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradım ama büyük bir çoğunluğum rahatladı. Ona maruz kaldığımda duygularını incitmeye çalışmak daha zor. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, bu kızgınlık ne kadar haklı olursa olsun, savunmalarımı eritmenin bir yolunu buluyor.

Dolabımdan kafeteryaya yürümek ürkütücü ama kitaplarımı dolabıma bıraktıktan sonra oraya . Açık çift kapıyı gördüğümde, içeriden gelen sohbet sesleri beni dehşete düşürüyor.

Oraya girmek istemiyorum. İçeri girmeye ramak kala duruyorum, güçlendirici bir nefes daha alıyorum, sonra omuzlarımı dikleştiriyorum, çenemi kaldırıyorum ve kapıdan içeri giriyorum.

Sanırım kafeteryanın en güzel yanı pek bir şeyin değişmemesi. Haftalardır yemekhanede olmasam da her şey aşağı yukarı aynı. Aynı masalarda oturan aynı çocuk grupları, özellikle de popüler masalar. Sporcular ve amigolar. Masalara ve onlara eşlik eden sıralara isimlerini yazdırmış olabilirler, çünkü bir gün hepsi gelmese bile kimse onların yerine oturmaya cesaret edemez.

Diğer çocukların bazıları farklı masalarda ama her zamanki gibi aynı gruplarda.

Carter'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde odayı incelemem kısa sürüyor. Bakışlarını karşılamak için başımı çeviriyorum ve o da kaşlarını çatıyor, kafasını şaşkınlıkla eğiyor. Kafeteryadan vebadan kaçır gibi kaçıyorum, bu yüzden beni buraya neyin getirdiğini merak ediyor olmalı.

Kalçamda sallanan küçük okul çantasına uzanırken bakışlarını tutarak kayıtsızca gülümsüyorum. Bakışları hareketi takip ediyor, sonra tekrar yüzüme yöneliyor, hâlâ kafası karışık. Cuma gecesi bana verdiği parayı çıkarıp görmesi için havaya kaldırıyorum. Kaşları çatılıyor. Gülümsemem genişliyor, sonra göz temasını tamamen kesiyorum ve gençlik grubumun birkaç üyesinin oturup öğle yemeklerini yedikleri masaya doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken Luke kafasını kaldırdı. Sandviçi ağzının yarısına kadar donmuştu. Yüzümde kararlı bir ifadeyle ona baktığım için sandviçi bırakıyor ve hoş bir gülümsemeyle bana yer açmak için aşağı doğru kayıyor.

"Sonunda masamıza geri mi dönüyorsun?" diye tahmin ediyor.

Başımı salladım. "Hayır, kalmayacağım. Sadece sana bunu vermek istedim," diyorum ona, bebek bakıcılığından kazandığım parayı uzatarak.

Kaşlarını çatarak paraya bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Ne...?"

"Arabana ne olduğunu duydum ve kendimi çok kötü hissettim," diye açıklıyorum, bakışlarımı düşürerek, onun bakışlarıyla tam olarak buluşmadan.

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Yakın zamanda elime fazladan biraz para geçti. İhtiyacım olmayan bir şey için harcamayı planlıyordum ama bunun yerine bir arkadaşıma yardım etmek için kullanmak doğru geliyor."

Önce bana, sonra da Luke'a bakıp gülümseyen Grace, "Ne büyük bir lütuf" dedi.

Başımı salladım ve Luke'a döndüm. "Bunun verilen tüm zararı karşılamadığını biliyorum ama... Sadece şunu söylemek istedim..."

Bitirmeme izin vermedi. Para ellerimden onunkine geçerken başını sallayarak, "Teşekkür ederim Zoey. Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

"Hissediyorum..." *Sorumlu*. Bunu söyleyemem çünkü bu Carter'ı töhmet altında bırakır. Her ne kadar Carter'ı işlediği suçlar için teslim etmeye hazır ve istekli olmam gerekse de, değilim. Tutacağını bile sanmıyorum. Bu kasaba Carter'ın tecavüz suçlamasından kurtulmasına izin verirdi, yani takımı şampiyonaya götürdüğü sürece küçük bir vandalizmin ne önemi var?

Ugh. İğrenç.

Silkelenerek boğazımı temizliyorum ve zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Ben istiyorum."

Yapabileceğim başka bir şey varsa lütfen bana bildirin."

Artık görevimi tamamladığıma göre, eski masamdan olabildiğince çabuk kalkıyorum ve arkamı dönüyorum. Çıkışa yönelmeden önce Carter'ın masasına doğru yürümeye karar veriyorum. Az önce ne yaptığımı açıkça anladığından, hiç de eğlenmiş görünmüyor. Oldukça kızgın görünüyor ve onun öfkesine bu kadar yakın olmak bile kanımı kaynatıyor. Zihnimde beni yakaladığı, masanın üzerine ittiği ve herkesin önünde götürdüğü bir görüntü belirliyor. Vücudum tepki olarak zonkluyor, ama bundan kurtulmaya ve odaklanmaya çalışıyorum.

Beni gerçekten kırdı, değil mi?

Sıcağa aldırmadan masanın etrafında yürüyorum ve arkasında duruyorum. Bir kolumu arkasından dolayarak eğiliyor ve kulağına fısıldıyorum

"Görünüşe göre o elbise için param yok. Sanırım mezuniyet balosu için başka bir eş bulman gerekecek."

Carter hafifçe başını sallar ama sözlü olarak yanıt vermez. Bütün arkadaşları masada oturuyor. Hiçbiri az önce ne olduğunu bilmiyor, ama hepsi bana bakıyor - bazıları şaşkın, bazıları tahmin ediyor ve yanlış anlıyor, diğerleri Carter'la ayrıldığımızı bile fark etmemiş. Her halükarda, Carter onu arkadaşlarının önünde utandırmama izin vermeyecek, bu yüzden az önce yaptığım şey hakkında bana bir şey söyleyemez.

Yapmayacağını biliyordum, bu yüzden kendimi oldukça ukala hissediyorum. Ayağa kalktım ve kolumu onun boynundan çektim. Sonra ona tarih dersinde yaptığı gibi küçük bir gülümseme atıp göz kırpyorum, masanın etrafından dolaniyorum ve kafeteryadan çıkıp gidiyorum.

Haftanın geri kalanında KORKUNÇ HIÇBİR ŞEY OLMAZ. Okula gidiyorum, ders çalışıyorum ve çalışıyorum. Görebildiğim kadarıyla Carter başka bir suç işlemedi. Yine de savaşı o kadar kolay kazandığımı sanmıyorum, bu yüzden sessizliği bile beni ne planladığı konusunda endişelendiriyor.

İkinci seks çağrısını da henüz paraya çevirmedi. Üçüncüyü mezuniyet balosuna saklamayı planladığını biliyorum, ama şimdi onunla mezuniyet balosuna *gitmiyorum*, bu yüzden farklı bir zaman ve yer seçse iyi olur.

Bu anlaşmayı yaparken ona kesin bir süre vermeliydim diye düşündüm. Önümüzdeki dört hafta içinde üç kez gibi. Şartları müzakere edecek durumda değildim -hatta şartları düşünecek durumda bile değildim- ama şimdi koşullar böyle olduğuna göre, Carter'ın beni ikinci ve üçüncü seferde ne kadar oyalayabileceğini merak ediyorum. Sanırım başlangıçta çok onurlu bir anlaşma değildi, bu yüzden belki de pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmek *zorunda değilim*... ama bir seks anlaşması olsa bile, bu bana doğru gelmiyor. Sorumluluklarımdan kaçmayı sevmem ve Carter'ın da bundan hoşlanmayacağını *bilirim*.

Pennsylvania'da üniversitenin ilk dönemine hazırlanırken New York'taki Carter'dan bir hafta sonu yolculuğuna çıkmamı söyleyen bir mesaj almam hoşuma gitmeyecek çünkü ikinci matematik testi seksimizin zamanı geldi.

Eğer onunla bir anlaşma daha yaparsam, daha net şartlar belirlemem gerekecek. Bu sefer ona çok fazla hareket alanı bıraktım. Eğer isterse, gerçekten baş ağrısı olabilir.

Cuma günü geldiğinde, belki de her şey bitmiştir diye düşünüyorum. Belki de bunun beni geri kazanmak için yanlış bir yöntem olduğunu fark etti ve yeni bir fikir üretiyor...

Ya da belki de tamamen vazgeçecek. Bunu düşünmenin beni biraz üzdüğü gerçeğinden gurur duymuyorum. Hayatına devam etmesinden hoşlanmayacağımı biliyorum. Daha önce kız arkadaşı olmadan bu kadar uzun süre geçirdiğini ve kız arkadaşlardan düşünürsek, okul yılının geri kalanında bu şekilde kalacağını umuyorum. Sonra üniversiteye gidebilir ve ben de buna şahit olmak zorunda kalmam. Okulda birlikte olduğumuz sürece, onu başka biriyle göreceğim, bana baktığı gibi ona baktığını göreceğim ve Jenna olayında olduğu gibi bunu sadece beni kızdırmak için yapmadığını bileceğim günün korkusuyla yaşamak zorundayım.

Perşembe gecesinin büyük bir bölümünde bu ve matematik sınavım hakkında endişelenerek uyanık kaldım, bu yüzden okula giderken durup kendime buzlu bir kahve almayı ihmal etmedim. Zaten bu sabah erkenciyim, bu yüzden kafein almak için zamanım var. Yolda Grace'e mesaj atıyorum ve onun için bir tane almamı isteyip istemediğini soruyorum ama cevap vermiyor. Bugün şeker alımına dikkat ediyordur diye ona bir tane getirmiyorum.

Okula gittiğimde, gün hakkında safça iyi hissediyorum. Bugün Cuma, yani sadece birkaç saat idare etmem gerekiyor, sonra hafta sonu. Daha da iyisi, bu gece çalışmam gerekmiyor, yani okuldan sonra eve gidebileceğim ve yarın okul olmadığı için bu gece biraz dinlenebileceğim. Yarın ders çalışacağım, çünkü Carter'ın ralli kızının kışını akademik olarak tekmelemem gerekiyor.

Grace'in arabasını park yerinde yanında boş bir yerle görüyorum, bu yüzden herkesten önce onu yakalıyorum. Binaya yakın, bir kazanç daha. Arabadan inerken gülümsemeden edemiyorum... en azından Grace'in kendi arabasında ağladığını görene kadar.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve sesin dikkatini çekeceğini umarak kapımı çarparak kapatıyorum. Kafasını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. Uzaktan ve pencereden bile gözlerinin kırmızı ve şiş olduğunu ve burnunun görebiliyorum.

Aceleyle arabaya gittim ve şoför kapısını açtım. Arabayı bile, bu yüzden hava üfleliyordu ve arabası fırın gibiydi. "Grace, sorun ne?"

Mendiline burnunu çekerek bana bakıyor. "Özür dilerim. Gerçekten kötü birkaç gün geçiriyorum."

Onun seviyesine yaklaşmak için eğilerek, "Neden? Neler oluyor?" diye sordum.

"Scout dün gece bahçeden çıktı. Çitlerle çevrili alandan çıkmasına asla izin vermiyoruz, çok küçük ve arabaların peşinden koşuyor."

Nefes nefese, parçaları bir araya getirerek, nasıl nazıkçe soracağımı düşünmeye çalışıyorum. "O... vuruldu mu?"

Burnunu çekiyor ve zaten kırmızı olan yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor. "Bilmiyorum. Onu bulamadık. Dün gece her yerde onu aradık. Babam belki evin yolunu bulur demişti ama bu sabah uyandığımızda hâlâ bir şey yoktu. Her yerde olabilir ve muhtemelen çok korkmuş ve açtır..." Onun aç ve korkmuş görüntüsü onu kırmış olmalı, çünkü yeni gözyaşlarına boğuluyor.

"Oh, Grace." Eğildim ve ona sarıldım. "Bana mesaj atmalıydın, gelip bakmana yardım ederdim. Bugün okuldan sonra yardım edeceğim. Merak etme, yavru köpeğini bulacağız."

"Ya vurulduysa?" diye omzuma doğru feryat ediyor.

"Ona çarpılmadığına eminim. Biri onu yolda görmüş olmalı." "İlk nasıl dışarı çıktığını anlamıyorum. Onu bırakmadan önce Dışarıda çiti gezdim ve gözden kaçırdığım bir delik açmadığından emin oldum. Kapı kapalıydı ve gevşek tahta yoktu. Çok dikkatliydim."

İçimi bir korku kaplıyor çünkü bu her halükarda kötü bir durum ama Erika'nın evindeki parti aklıma geliyor. Carter o gece partide olmamı istediğini biliyordu ama ne kadar istese de reddettim. Sonunda beni oraya götürmek için Grace'i ve benim onu korumamı kullandı, gitmezsem Grace'i tehdit etti.

Bir köpeğe zarar vermez, değil mi? Yapacağını sanmıyorum, o bir *canavar* değil, ama bir köpeği kaçırır mı? Bunu yapabilir. Ben pes edip onu kurtarmaya gelene kadar onu ve Grace'in duygusal iyiliğini rehin tut.

Lanet olsun, Carter. Beni yenmek için bu kadar yolu olması hiç adil değil. Çok kirli oynuyor ve onunla baş edemeyeceğimi biliyor. Benim etmeyeceğimi biliyor, o yüzden bunu yaptığı sürece her seferinde kazanacağını biliyor.

Grace'i teselli etmeyi ve Scout'u bu gece geri alacağımıza dair güvence vererek onu sakinleştirmeyi bitirdikten sonra, ona kendini toparlaması için bir dakika veriyorum ve okulun girişine kadar tek başıma yürüyorum.

Carter'ın duvarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ben yaklaşırken beni izlediğini gördüğümde kanım ısınıyor. Bu kez kanımı ısıtan şey tahrik değil öfke. Hayatımdaki insanlar için ne yazık ki, sadece birkaç ilişkim var, bu yüzden onunla tekrar bir araya gelmem için beni korkutmak istiyorsa, sadece aynı insanları tekrar tekrar hedef alabilir.

"Günaydın, Ellis."

Ona doğru hışımla yaklaşırken Kızıldeniz gibi ikiye ayrılan sporcu arkadaşlarını görmezden gelerek ters ters bakıyorum. "Grace'in yavru köpeğini çaldın mı?"

Carter abartılı bir masumiyet ifadesi takınarak kendini işaret ediyor. "Neden bir köpek çalayım ki?"

"Çünkü sen delisin," diye .

Cartwright biraz gülerek, "Vay canına," diyor. "Carter Zoey Ellis'i küfretmeye itiyor, bu kötü olmalı."

"Bebeğim, o pis ağzını buraya getir," diyor Shayne.

Carter'a dönüp bakmadan önce, "Siktir git, Sutton," diye çıkışıyorum. "Köpek yavrusu çok uzakta. Ya o yavruyu ona geri verirsin ya da yemin ederim seninle bir daha asla konuşmam."

Carter sesini yükseltmiyor ama bana "Beni tehdit etme prenses," derken sözlerinin ardındaki uyarı gerçek.

Onunla yüzleşmek için yalnız kalana kadar bekleyseydim daha iyi sonuçlar alacağımı *biliyorum* ama onu gördüğümde bekleyemeyecek kadar öfkeliydim. Olayları tırmandırmak ve onunla ölümüne dövüşmek istesem de, rakibim olmadığını biliyorum. O da biliyor, bu yüzden akıllı olmak istiyorsam, uyarısına kulak vermeli ve kendimi biraz dizginlemeliyim.

Birkaç saniye geçmesine ve gözlerimdeki açık öfkeye rağmen öfkelenmeye devam etmediğimde, Carter bir kez başını salladı ve "Şimdi, devam et ve tekrar dene. Sana bir şans daha vereceğim."

Dişlerimi sıkıyorum, böyle bir pislik olduğu için ona vurmak istiyorum, ama gözümü ödülünden ayırmıyorum. Arkadaşlarının kıs kıs gülmesi önemli değil. Onların ne düşündüğü sadece onun umurunda, benim değil. İçimdeki öfke yumağını yutarak ve bakışlarıyla buluşarak, "Özel olarak konuşabilir miyiz lütfen?" diye soruyorum.

Carter uzanıp yüzümün yan tarafını okşuyor, kasıtlı olarak küçümseyici bir hareket. "Lütfen dediğinden beri."

Cinayet, cinayet, cinayet. Bıçakla, bıçakla, bıçakla.

Mutlu düşünceler içinde topuklarımın üzerinde dönüp okulun girişine doğru ilerliyorum.

"Size sonra yetişirim beyler," diyor Carter peşlerinden giderken çocuklara.
Ben.

"İyi eğlenceler," diye sesleniyor Cartwright.

Shayne, "Zoey Ellis'le birlikte , biliyorsun," dedi.

Snicker.

Carter daha sert bir şekilde, "Hey," diye bağırır. Biraz daha medeni bir şekilde Shayne'e, "Yerini tekrar kaybetmek istemiyorsan biraz saygı göster, Sutton," diye hatırlatıyor.

Evet, pislik. En azından Carter *tam* bir alet çantası gibi davranmıyor. Sadece *çoğunlukla* bir alet çantası.

Kapıdan içeri girdiğimde nereye gittiğimi bilmiyorum. Bu bizim normal buluşma saatimiz değil. Tarihten sonra birbirimizle karşılaştığımızda herkes öğle yemeğine gidiyor ve her koridorda boş sınıflar oluyor. Şu anda herkes okula yeni geliyor, koridorlarda ilerliyor, arkadaşlarıyla sohbet ediyor, dolaplarını açıyor. Yalnız kalabileceğimiz hiçbir yer yok.

Görünüşe göre umursamayan Carter önüme geçene kadar hızını artırıyor, sonra kolu fırlıyor. Beni tutup geri çekiliyor ve boş bir duvara doğru sürüklüyor. Her yerde hala dolaplar ve öğrenciler var, gerçek bir mahremiyetimiz yok, ama sanki bizi bir balonun içine kapatmış gibi, Carter bana bizmişiz gibi bakıyor.

"Şimdi, senin için ne
yapabilirim?" "Grace'e
köpeğini geri ver."

Carter başını hafifçe yana eğerek, "Bunu neden bugün öğrendin?" diye sorar.

"Ne? Ben... Bilmiyorum."

"Köpek dün gece kayboldu. Bu bugünün değil, dünün tıslama kriziydi. Sana söyledi ve sen de bugüne kadar benimle ilişkilendirmedi mi, yoksa yeni mi öğrendin?"

İlk öğrendiğimde benim de kısa bir süreliğine aklımdan geçtiği için kaşlarımı çatıyorum. "Dün gece bana söylemedi. Muhtemelen Scout'u aramakla o kadar meşguldü ki bana mesaj atmayı akıl edemedi."

"Bu hiç mantıklı değil," diye belirtiyor. "Eğer köpeği bulmak istiyorsa, onu arayan ne kadar çok göz olursa o kadar iyi olur."

"Bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Bunun bir önemi yok. Köpeği nerede?"

"Hmm, Grace sana kızmış olmalı," diyor beni görmezden gelerek. "Onu kızdıracak bir şey mi yaptın? Belki de yaptım. Belki de Koro Çocuğu'nun arabası için seni suçluyordur. Evet, bu mantıklı. Muhtemelen öyledir. O da haklı. Belki de kavgayı bırakıp bana geri dönmelisin ki arkadaşlarının başına başka kötü şeyler gelmesin."

"Belki de seninle konuşmayı bırakmalı ve seni tamamen görmezden gelirim ne olacağını görmeliyim," diye öneriyorum.

Carter yüzünü buruşturur. "Bunu tavsiye etmem. Eğer daha fazla yıkıcı olursam, dikkat çekmeye başlayacağım. İşler daha da karmaşıklaşacak. Yaptığım yanlışları başkasının üzerine atmam gerekecek. Son zamanlarda Jake'in üzerine bir şey yıkamadım," diye düşünerek çenesini ovalıyor ve düşünceli bir şekilde başını kaldırıyor.

Uzanıp elini tutuyorum ve çenesinden çekiyorum. "Kes şunu Carter. Daha fazla yıkım yok. Tatlı dil işe yaramamış olabilir ama bu... Bundan nefret ediyorum. Nefret ettiğimi biliyorsun. Başkalarına zarar vermenden nefret ettiğimi biliyorsun, ama özellikle de arkadaşlarıma."

Carter belli belirsiz gülümseyerek diğer kolumdan tutuyor ve göğüslerim göğsüne değene kadar beni kendine çekiyor. "Evet, biliyorum. Mesele de bu zaten. Bunu sadece sen durdurabilirsin, Zoey. Gidip kırmızı pelerini alsan iyi olur. Başka bir şey giymeden yatağında bekleyebilirsin. Dünyayı kurtarmak için yapıyorsan beni becermek ahlaki açıdan doğru, değil mi?"

"Ya da polisleri arayıp bildiklerimi anlatabilirim," diyorum masumca, ona bakarak.

"et," diyor bir tavırla. "Gerçekten bir şey *bilmiyorsun*, sadece şüpheleniyorsun. Yanlış bir şey yaptığıma dair gerçek bir kanıt olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? O kadar dikkatsiz olduğumu düşünmediğini söyle bana."

"Belki de bu konuşmayı kaydediyordumdur," diye teklif ediyorum.

"Belki de öylesindir." Bakışları vücudumda geziniyor, göğüslerimin üzerinde durduktan sonra aşağıya iniyor. "Belki de güvende olmak için çıplak arama yapmalıyım."

Ellerinin yanlarımda gezindiği, çıplak vücudumun her santimini dolaştığı zihinsel görüntüsü beni tahrik ediyor. Ardından gelen durgunluk, tüm bu hayal kırıklıklarını çözebilmemiz için bir yatak istememe neden oluyor.

Tamamen konu dışı ama aklım oraya gittiği için soruyorum, "İkinci raundu ne zaman nakde çevirmeyi planlıyorsunuz?"

Carter bana sırıtıyor. "Bir yolunu bulacağım. Sabırsızlanıyor musun? Seni tekrar becerene kadar oyalanman için sana bir oyuncak alabilirim."

"Bence basitlik adına, bir zaman çerçevesi belirlemeliyiz. Bir tür son kullanma tarihi. Kalan iki geçiş kartınızı belirli bir tarihten önce kullanmazsanız, süreleri dolar."

"Kupon fahişeliği, ha? Kulağa ucuz geliyor."

Onu görmezden gelerek devam ediyorum. "Sonbahar tatilini öneriyorum. Sonbahar tatiline kadar paranızı almadıysanız, alamazsınız."

"Hmm." Carter bir an düşünür gibi yaptı, sonra "Hayır" dedi. "Kış tatili o zaman. Daha çok zaman var."

"Son kullanma tarihi yok. Anlaşmamız böyle değildi ve ben de şartları değiştirmeye uygun değilim. Üzgünüm prenses."

"Süresiz olarak kancana takılmaktan hoşlanmıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Çok kötü. Köpeğe dönelim. Bir rehine pazarlığına masaya koyacak bir teklifiniz olmadan geldiğinizi düşünemiyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor musun?"

Gözlerimi ona dikerek mırıldandım: "Beni zaten iki raunt daha kancaya taktın. Bu sefer ne istiyorsun?"

"Ağzın sikimin etrafında. Sonunda seni de becerebilirim ama becerirsem bu ilk borçtan sayılmaz."

Göbeğimdeki zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum, nefes alırken göğsümün yükselip alçalmasını dengelemeye çalışıyorum ama Carter'ın gözlerindeki sıcaklığa bakılırsa beni tahrik ettiğinin farkında. Grace'in yavru köpeğinin ona geri verilmesini istediğimden çok, bunu gerçekten istediğim için, "Pekala. Bugün öğle yemeği vakti mi?"

Üzüntüyle başını sallar. "Bugün yapamam. Bu gece yapamam. Yarına ne dersin? Akşam yemeği yeriz ya da sinemaya gideriz."

Salonun doluluğu göz önüne alındığında sesimi alçak tutarak ona "Bir randevun yok," diyorum. Yoldan geçenler tarafından duyulmamak için (ve biraz da ona işkence etmek için) biraz eğilerek mırıldandım, "Aletini emdireceksin. Başka bir şey yok."

Kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni kendisine doğru daha sert çekiyor. "O zaman daha fazlasını alacağım, bana vermek istesen de istemesen de."

Elimde sadece çok fazla araç olduğundan ve benim kirli oynama biçimim onunkinden çok daha sınırlı olduğundan, eğilip kulağına fısıldıyorum, "Söz mü?"

"Seni burada, şu anda becermemeyi zorlaştırıyorsun."

Küçük bir gülümsemeyi geri çekerek, "Sen bile bundan kurtulamazsın" diyorum.

Geri çekilip bakışlarıyla buluştuğumda karanlık gözlerinde şehvet yanıyor. Beni ne kadar çok istediğini *hissedebiliyorum* ve ne kadar tehditkâr olsa da, ona ne kadar kızgın da, onun tarafından bu kadar çok istenmek içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Göğüslerim üstümün içinde ağır ve kısıtlanmış hissediyor. Üstümü yırtıp atmak ve onlara ziyafet çekmesine izin vermek istiyorum. Beni döndürmesini, yaslandığı duvara doğru itmesini ve beni yiyip bitirmesini istiyorum.

Onu istiyorum, nokta.

İnanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım. Prensiplerimi pencereden atıp onunla tekrar birlikte olmayı kabul etmeden önce, sırf bu anlamsız oyunları oynamayı bırakıp beni becersin diye.

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü şu anda bana yardımcı olabilecek tek şey mesafe. Carter geri çekilmeye çalıştığını görüyor ama beni durdurumuyor.

"Yarın," diyor basitçe. Duvarı iterek yüzüme bir kez daha dokunuyor. yürüyüp gitmek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

Bu sabah sağladığımız barış anlaşması göz önüne alındığında, Cuma günümün geri kalanında başka bir Carter draması beklemiyordum. İşten sonra Grace'in evine gideceğimi, Scout'u "bulmasına yardım edeceğimi" ve sonra eve gideceğimi düşündüm. Güzel ve basit, başka sürpriz yok.

Sonra Kasey bana koridordan bir fotoğraf gönderiyor ve Erika Martin'le ilgili bir şeyler olduğunu söyleyerek çıldırıyor. Erika Martin umurumda bile değil ama merakıma yenik düşüp Kasey'nin gönderdiği fotoğrafı kontrol ediyorum. Yanından geçerken çekilmiş sinsi bir fotoğraftı, bu yüzden harika bir resim değil, ama Erika'yı tezahürat üniformasıyla dolabında, müdürü ve rehberlik danışmanını da açık dolabında yanında dururken gösteriyor.

"Bu da ne?" Bana neden bu fotoğrafı gönderdiğinden emin olamayarak cevap yazıyorum. "İşler sarpa sarıyor," diyor bana. "Bilmiyorum, detayları öğrenmem lazım."

Kendimi tedirgin hissederek, öğretmen beni telefonla uğraşırken görmeden önce telefonumu masama geri koyuyorum ve sınıfın geri kalanında Erika'yı aklımdan çıkarıyorum.

Bir sonraki dersim tarih. Benim. Hassenfeld aptallara katlanmıyor ve bana bu yıl için ücretsiz giriş kartımı çoktan verdi, bu yüzden o ders verirken Erika'nın çilesi hakkında endişelenmiyorum. Ders bittiğinde mesajlarımı kontrol ediyorum ama Kasey hâlâ bir şey göndermemiş. Bu noktada Erika Martin'i *düşünmekten* bile nefret ediyorum, çünkü onu düşünmek sadece Carter'la yatakta olduğu anları aklıma getiriyor. Tarih dersine girdiğimde Carter'ın kıyafetlerini yırtmaktan çok onları yakmayı düşünüyorum.

Belki de ona arzulu ya da şehvetli bakışlar atmadığım için, Carter dersten sonra koridorda bana yetiştirdi.

"görünüyorsun. Cinsel olarak hüsrana mı uğradın?"

Ona alaycı olmayan bir bakış attım. "Sadece 'sinirli' kısmı. Bugün Erika'ya neler olduğu hakkında bir şey biliyor musun?"

"Artık Erika ile çalışmıyorum," diye bilgi verdi.

"Hı hı."

"Bilmiyorum." Göğsünün sol tarafına bir ex çiziyor. "Kalbimin üstüne yemin ederim."

"O bir amigo. Sen oyun kurucusun. Denesen bile yabancı olamazsın."

Carter omuz silkiyor ama garip bir şekilde başka bir argüman sunmuyor. "Bugün öğle yemeğine gelmelisin. Bizimle oturabilirsin."

"Arkadaşlarınla oturmak istemiyorum. Ayrıca, senin masanda hep erkekler var. Ayrı öğle yemeği sizin işiniz gibi görünüyor."

"Genellikle, ama istisnalar olabilir. Hadi, sana öğle yemeği ısmarlayayım. Kafeteryadaki öğle yemeği dışarıdaki öğle yemeği kadar cazip değil kuşkusuz ama bana verilenle çalışıyorum."

"Hayır."

İç çekerek, "Pekala, şuna ne dersin? Dostun Luke'a, babamın bayisinden yeni lastikler alması halinde büyük bir indirim teklif edeceğim."

"Dinliyorum."

"İşte bu, bütün teklif bu. Bugün öğle yemeğinde benimle otur, Luke'un yeni lastikler almasını sağlayacağım. Bu büyük bir istek değil, bu yüzden ödöl çok abartılı olamaz."

Dolabımda beni bekleyen fıstık ezmeli ve jöleli sandviç ile bayatlamaya yüz tutmuş cipsleri de ekleyerek birkaç saniye düşündükten sonra başımı sallıyorum. "Tamam, bu anlaşmayı yapacağım."

"Şimdi, eğer kucağıma oturmak istersen, şu pencereler hakkında konuşabiliriz."

Gülümsedim. "Yemekçi kadın buna asla izin vermez." Ona bakarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve sana camlarının kırık olduğunu hiç söylemedim. Kendini suçlamak için iyi bir yol."

"Kulaktan kulağa duydum, yoksa hiçbir fikrim olmazdı," diye beni temin ediyor.

"Mm hmm." Beni ikna etmeye çalışmadığını biliyorum ama yine de ona bir bakış fırlatıyorum.

Bakışlarımı tamamen görmezden gelerek bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Hadi gidip şu kitapları kaldıralım ve sana biraz yemek getirelim."

Genelde öğle yemeğine gitmediğim için hangi gün ne yediklerini takip etmiyorum ama bugünün Meksika burrito barı günü olduğunu görünce çok şaşırdım. Carter ikimize de tavuk fajita ve tatlı olarak bir fincan küp küp doğranmış şeftali alıyor.

"Benim için bu kadar para harcamana izin vermeli miyim bilmiyorum," diye takılıyorum sırada ilerlerken.

"Biliyorum, böyle bir ziyafetten sonra bana ne borçlu olduğun konusunda bazı beklentilerim olabilir," diye yanıtlıyor.

"Yani, tatlı olarak plastik bir kapta doğranmış şeftali mi? Neyim ben, kraliçe mi?"

"Ne diyebilirim ki? Kadınımı şımartmayı severim."

Omzumun üzerinden ona sert bir bakış atmaya çalışarak sırtışıma bastırıyorum. "Ben senin kadının değilim, Mahoney."

Reddetmeme aldırmadan, "Aklıma gelmişken, birkaç ay sonra New York'a gittiğimizde, seni evden çok uzak olmayan bir Meksika restoranına götüreceğim. Harika enchiladaları var. Gelecek sonbaharda uzun bir ders gününün ardından yorgun düştüğümüzde, orada akşam yemeği yerken ve sevmediğimiz profesörler hakkında söylenirken hayal edebiliyorum."

Başımı salladım. "Evet, bu kesinlikle olacak. Eski erkek arkadaşlarımla hep New York'a gezmeye giderim. Onlarla başka bir eyalette akşam yemeği yiyebilmek için derslerimden sonra altı saat araba kullandığım da oluyor."

"Araba kullanmak zorunda kalmayacaksın, orada benimle yaşayacaksın," diye beni bilgilendirdi.

"Oh, öyle mi?"

Carter kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ve sırada ilerlemem gerektiğini bildirmek için beni dürtüyor. "Evet. Şu anda *bana* tam olarak inanmadığını biliyorum ama daireyi görene kadar bekle. Daireyi görünce ikna olacaksın." "Bundan şüphem yok. Daha çok üniversiteyi bırakıp eski erkek arkadaşım ile yaşama kısmından emin değilim. Seninle New York'ta yaşayabileceğimi ve altı saat uzaklıktaki okuluma gidip gelebileceğimi de sanmıyorum. Bütün bunlar pek olası görünmüyor."

Carter kartını kasiyere uzatıyor. "Onunki de."

Kasiyer başıyla onaylıyor ve ikimizin öğle yemeğinin toplamını topluyor, sonra kartını okutup geri veriyor. Yemeğimizin parasını ödedikten sonra hepimiz tepsilerimizi aldık ve Carter sporcuların masasına doğru ilerledi. Doğal olarak bakışlarım Carter'ın kız arkadaşı rolünü oynasaydım oturacağım masaya kayıyor.

Muhtemelen benden isteyeceği şekilde. Amigolar ve kız voleybol oyuncularını çoğunlukla masayı dolduruyor ama Erika'nın henüz orada olmadığını fark ediyorum.

Erika bu kadar yakinken Carter'ın masasına oturacağına inanamıyorum. Bana küçümseyici bakışlar atacak ve normalde kararlarım hakkındaki düşünceleri önemli olmasa da, bu konuda onunla aynı fikirde olduğum için kendimi aptal gibi hissedeceğim.

Carter'la bu şekilde ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar lanetleniyorum. Onu özlemeye başladığımda ve zayıf anlarımda onu geri istediğimde, eğer sürekli onun yanıdaysam, geri dönme olasılığım çok daha yüksek. Bunu yapmamaya kararlı olduğum için, o anları yaşarken Carter'dan uzakta olduğumdan ve bu anlarda harekete geçemediğimden emin olmam gerekiyor.

Bu düşünceyi aklımdan geçirirken hemen yanına oturuyorum. Açıkçası, bugün her yerde başarısız oluyorum, ancak tüm borçlarımı ödendikten sonra kendim için büyük umutlarım var.

Cartwright başıyla onaylayarak, "Bakın kim dönmüş," dedi. "N'aber, Ellis?"

"Bu tavuk fajitayı yemek için oldukça heyecanlıyım, Cartwright. Neyin var senin?"

"Aynen öyle, burrito bar günü tam benlik," diye kabul ediyor ve kendi fajitasını kapıp bir ısırık alıyor. "Bunu seviyorsan Dallas'ta gittiğimiz bir yere gitmelisin. Adını hatırlamıyorum," diyor ve yardım için Carter'a bakıyor. "Queso'ya bulanmış kocaman burritosu olan yeri biliyor musun? Aman Tanrım. Garson da çok ateşliydi."

İçkimi açarken, "Ah, şey, yemek konusunda pek ikna olmadım ama garson kız " diye mırıldanıyorum.

Cartwright sırtır ve başını sallıyor. "İşte ben de bundan bahsediyorum. Gördün mü, Ellis havalı biri. O bilir."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Cartwright'tan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığıma bir an bile karar veremiyorum ama akışa uyma ve bu kadar rahat atlayabilme yeteneği beni eğlendiriyor. Sanırım en azından bugünlük onu seveceğim.

"Ben tamamen bebeklerle ilgileniyorum," diye aptalca bir yorumda bulunuyorum ve yemeğe başlayabilmek için fajitamı elime alıyorum. Bunu yapmadan önce Carter'a doğru eğilip, "Hey, o yavruyu gerçekten evine geri götürmedin, değil mi?" diye soruyorum.

"Asla olmaz. Geri vermek zorunda kaldığımızda Chloe bir köpek yavrusu isterdi. Brianna'da. O bir köpek insanı."

Başımı sallıyorum, sonra dikkatimi tekrar burritoya veriyorum. "O zaman Grace'e söyleyeceğim, böylece Scout'un güvende olduğunu bilecek ve üzülmeyecek."

"Ona söyleyemezsin," diyor kaşlarını çatarak.

"Siz sapkınların başını belaya sokmayacağım, merak etmeyin. Bunu zaten düşünmüştüm, sadece köpeğin nerede olduğunu bulmam gerekiyordu. Artık Brianna'nın evinde olduğunu bildiğime göre, Scout'un bir şekilde bahçeden çıktığını ve Brianna'nın onu bulduğunu varsayabiliriz. Burada seninle yemek yerken Grace'in yavru köpeğinin kayıp olduğundan bahsettim. Brianna kulak misafiri oldu ve köpeğin neye benzediğini sordu. Ona telefonumdan gösterdim ve ne oldu biliyor musunuz? Brianna'nın dün gece etrafta koştururken bulduğu köpek yavrusunun aynısı. Belli ki araba çarpmasın diye yavru köpeği eve götürmüş ama artık güvenle sahibine teslim edilebilir. Bum, kışını kurtardın ama Grace yine de okul biter bitmez çok sevdiği yavru köpeğini geri alacağını biliyor. Hatta beni yavru köpeği arama ve onu bulma konusunda çok şanslı olma adımdan da kurtarmış oldu. Sadece sizin evinizde olmadığından emin olmam gerekiyordu, çünkü belli ki aynı mahallede oturmuyorsunuz ve bu hikaye hiçbir anlam ifade etmeyecekti."

Cartwright masanın karşısından bana bakıyor, fajitasından tabağına soslar damlıyor. "Kahretsin, bütün mazeretlerimi de bulacak mısın? Bu çok kapsamlı."

Fajitamın köşesiyle onu işaret ediyorum ve sert bir kaşımı kaldırıyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceksin."

Bir ısırik almadan önce, "Ben her zaman hiçbir şey söylemem," diye beni temin ediyor. "Carter'ın senden neden bu kadar hoşlandığını şimdi anlayabiliyorum. O güzel küçük kafanın içinde de bir beynin var, değil mi?"

"Zoey Ellis paketi oldukça iyi bir paket, yalan söylemeyeceğim," diyorum ona ve şakacı bir şekilde böbürlenerek sırtıyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor Carter, Cartwright'ın övgüsünden hoşlanmamış gibi görünerek bir kolunu bana doluyor. "Ve hepsi benim."

"Hayır. Senin değil," diye hatırlatıyorum ama kolunu silkme zahmetine girmiyorum. Olduğu yerde kalması hoşuma gidiyor.

"Hepsi benim," diye güvence veriyor adamlara, onlar da anlamış gibi başlarını sallıyorlar ve benim sözüm hiçbir şey ifade etmiyor.

Gözlerimi deviriyorum, ama bu fajitayı karnıma sokmak konusunda tartışamayacak kadar endişeliyim.

Kısa bir süre sonra, kesinlikle daha az eğlenceli bir olay meydana gelir. Erika birinci sınıfın ilk gününden beri oturduğu masaya doğru yürüyor. Amigo kızların ve seçkin voleybolcu kızların toplandığı masaya, eğer isteseydim Carter'ın kız arkadaşı olarak benim de oturacağım masaya. Tuhaf bir şekilde amigo üniformasını değiştirdiğini fark ettim. Bugün maç günü ve ponpon kızlar maç günü okula gelirken genellikle üniformalarını giyerler. Kasey'nin bana gönderdiği resimde de giyyordu.

Masanın başında durduğunda, kimsenin ona yer açmak için aşağı inmediğini fark ediyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Aşağı in, benim yerimdesin," diyor Brianna'ya.

Brianna yüzünü buruşturarak doğrudan Carter'a bakıyor, sonra onu yakaladığımı görünce hızla gözlerini kaçırıyor. Brianna biraz beceriksizce, "Şey, yer yok," diyor.

Erika'dan şaşkın bir kakhaha yükselir. "Ne var? Tabii ki yer var. Koca kışını kaldırırsan bir sürü yer açılacak."

Diğer amigo kızlardan biri konuşur. "Hadi ama Erika, bunu tuhaflaştırma. Git başka bir yere otur."

Erika'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Hayır, başka bir yere oturmayacağım. *Çekil*."

"Bizimle oturamazsın," diye tersliyor Brianna, sonra da hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Bana bunu gerçekten söylediğine inanamıyorum."

Mavi gözleri öfkeyle parlayan Erika, "*Cidden* kendi masamda oturmama izin vermeyecek misiniz? Bu *benim* . Bunu ben belirledim. Ben lanet bir-"

"Artık takımda değilsin," Brianna. "Artık bizimle , o zaman neden bizimle oturasın ki? Kendine başka bir masa bul, Erika. Git başımdan."

Erika tepsisinin uçlarını tutuyor, statüsünü korumaya çalışır gibi tepsiye tutunuyor. "Bunların hepsi bir hata. Bunu kanıtlamak için okuldan sonra uyuşturucu testine gireceğim. Yarın takıma geri döneceğim ve öğle yemeğinde beni kendi yerimden etmeye çalışırsan, yarın buna pişman olacaksın, sürtük."

Sonunda Carter araya girer. "Erika. Git başka bir yere otur."

Bakışları şimdi ona kayıyor, gözleri soğuk, küçük mavi buz parçaları. Öfkesini yönlendirmek için buraya doğru yürürken, "Siktiğin birine böyle mi davranıyorsun Carter? O pisliği dolabıma koydun, değil mi?"

Onun cevap vermesini bile beklemeden başını sallar. "Yaptığını biliyorum. Muhtemelen pis işleri homurtularından birine yaptırmışsındır. O ilaçlara kendim hiç dokunmadım."

Uyuşturucu mu?

Erika'nın bakışları sonra bana yöneliyor ve yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görmüş olmalı. "Masum rolü yapma. Bunların hepsi senin suçun, seni küçük fahişe. Umarım hepiniz de dikkatle izliyorsunuzdur, çünkü Carter artık işine yaramayan birine böyle davranıyor. Bunun sizin başınıza gelmeyeceğini mi sanıyorsunuz?" Kısa, acı bir kahkaha atıyor. "Pek sayılmaz. Hepiniz onun için benim kadar gözden çıkarılabilirsiniz."

Sözünü keserken Carter'ın sesinde çelik gibi bir ton var. "Bu kadar yeter, Erika. Beni zaten kızdırdığından daha fazla kızdırmayı göze düşünüyor musun?" soruyor. "Çünkü seni temin ederim, henüz elimden gelenin en kötüsünü yapmadım. Zorlamaya devam et ve neler yapabileceğimi göreceksin."

Brianna konuşuyor. "Erika, lütfen... kavga etmeyi bırak ve git."

Carter'a dönerek, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış bir halde, sessizce "Neden bahsediyor?" diye soruyorum.

"Merak etme," diyor bana ama hâlâ ona bakıyor. "Son uyarı, Erika. Hâlâ yapabiliyorken çek git."

"Beni tehdit etme, Carter."

"Bu uyarıyı bir tehdit olarak algılamayın," diyor basitçe.

"İşleri bundan daha ileri götüremezsin," diyor başını sallayarak.

"Bahse var mısın?" diye soruyor, sesindeki tehdit herkesin duyabileceği kadar açık.

O yapsa da yapmasa da, *ben* . İçgüdüsel olarak Carter'ın kalçasına sakınleştirici bir el koyuyorum ve onu söze gerek kalmadan dizginlemeye çalışıyorum. Sesindeki gerginliği duyunca, beni ilk kez yalnız yakaladığında o sınıfta aklımdan geçen karanlık dehşetleri hayal edince sarsılıyorum. Erika onu yeterince ciddiye almıyor ve muhtemelen almalı da. Neden bilmiyorum, bugün ne olduğunu bilmiyorum ve Carter'ın bununla bir ilgisi olup olmadığını da bilmiyorum ama Carter'ı kışkırtmanın ikisi için de kötü bir fikir olduğunu biliyorum.

Yine de onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Carter beni önemseydiği için bir dereceye kadar idare edebilirim ama Erika... benden nefret ediyor.

Aklıma bir fikir geliyor, belki de aynı taşla iki kuş vurmanın bir yolu. Carter'ı sakınleştirmek ve Erika'yı kendine bir iyilik yapıp gitmesi için yeterince kızdırmak amacıyla Carter'ın yüzünü tutup kendime çekiyorum ve ölesiye öpüyorum. Şaşkınlıkla sarsıldığını hissedebiliyorum ama bunu yapmayacak.

ilişkimizin şu anki ortamında bir öpücüğü geri çevirmek. Kızgın olması beni daha az öpmek istemesine neden olmuyor, sadece daha sert davranmasına neden oluyor. Kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Diğer eli hareket ediyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, beni öperken başımı kucaklıyor.

Öpüşürken hiçbir şey kastetmemiştim, kesinlikle kendim de içine düşmek istememişim, ama başımı bu şekilde kucakladığında, bir anlamda sert ama aynı zamanda değerli bir şey tutuyormuş gibi... şey, eriyorum. Artık etrafımızdaki nedenlerin hiçbirinin önemi yok, odaklanabildiğim tek şey tek bir gerçek: Onu özlüyorum. Öpücüklerini, dokunuşlarını özlüyorum. Onun olmayı özlüyorum.

Kartlar masada, keşke korkularımı ve gururumu bir kenara bırakabilsem, keşke direnmeyi bırakıp ona geri dönebilsem. Benimle olan ilişkisini bu şekilde berbat edeceğini gerçekten düşünmüyorum, ama yanılıyor olmaktan çok . Belki de bu hüsnükuruntu. İnsanların kendilerinde fark ettikleri bir şeyi başkasında küçümsemeleri alışılmadık bir durum değildir, bu yüzden belki de babasını küçümsemesi benim sandığım gibi iyiye değil, kötüye işarettir. Parlak kırmızı bir bayrak, rüzgarda dalgalanıyor. Belki de...

Carter öpüşmeyi kesti ve ben de çok uzun sürmesine izin verdiğimi fark ettim. Geri çekilenin ben olmam gerekiyordu ama onun yerine ben çekildim.

Yutkunarak ve bakışlarından kaçınarak yemeğime dönüyorum ve Erika'nın gidip gitmediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Gitmiş. Onun yerinde olsaydım ben de orada durup bunu izlemezdim, ki ilk düşüncem de buydu. Şimdi aklım düşünceler için çok bulanık, Carter ve onun büyüğü ağzı tarafından çok büyülenmiş durumdayım.

gel.

Carter'ın kolu belime dolanıyor, rahatça sahipleniyor. Diğer eliyle kendi fajitasını kaldırıyor. "İyi düşündün bebeğim," diyor.

"Sadece bir sahne öpücüğüydü," diye onu temin ettim. "Başka bir şey değil."

"Hı hı," diyor ikna olmamış bir şekilde. "O zaman neden telaşlanıyorsun?" "Telaşlanmadım," diye mırıldandım.

"Yüzün mü kızardı?" Cartwright bana sırtarak soruyor. "Kızarıyor."

Masanın üzerinden ona bakıyorum. "*Et tu,*

Brute?" Cartwright kaşlarını çattı. "Ha?"

"Noel'de sana bir kitap alacağım," diyorum ona. "O zamana kadar birbirimizle hiçbir ilişkimiz kalmamış olsa bile. Eğer dolabına *Julius Caesar*'ın rastgele bir kopyası konursa, bil ki benden gelmiştir."

"Dolabının içine koyduğu şeyden daha güzel," diye mırıldanıyor Carter.

Bir kaşımı kaldırıp Cartwright'a bakıyorum ve haftalar önce birinin dolabıma koyduğu kayganlaştırıcıyı hatırlıyorum. "Gerçekten mi?" Ona soruyorum.

Bu konuda utangaç görünme nezaketini gösteriyor ama bunun tek nedeninin bugün Carter'ın gözüne girmiş olmam olduğunu biliyorum. Her ne kadar Erika'yı bu masalardaki herkesten daha fazla gözden çıkarmak istesem de, Carter hakkında tamamen haksız olmadığını biliyorum. Şu anda Erika Carter'ın hedef tahtasında olabilir ama bir anda değişebilir ve herhangi birimize aynı şekilde davranabilir. Yarın beni kovalamaktan bıkebilir ve gelecek hafta bu saatlerde Cartwright'ın pişmanlık duymadan dolabımı tekrar yağlamasını sağlayabilir.

Carter'ın dünyası sığ ve güvenilmez bir dünya. Böyle sorgusuz sualsiz onun emirlerini yerine getiren dostlara sahip olmanın rahatlatıcı bir şey olduğu düşünülebilir ama neden olmadığını anlayabiliyorum. Çünkü Carter'ın uzun zaman önce bana söylediği bir şey çok doğru. Bu insanlar *onu* sevmiyor, ona olan yakınlıklarının kendileri için yaptıklarını seviyorlar. Onun emirlerini sadakatten ya da onu desteklemek için içten gelen bir arzudan değil, korkudan yerine getiriyorlar - çizginin dışına çıktıklarında onları sürgün edeceğinden ve dostluğunun tüm faydalarının bir anda yok olacağından korkuyorlar.

Erika yanıyordu. Carter'ın arkadaşlarından hiçbiri güvende olduklarını düşünmüyor, sadece onu kızdırmamaya özen gösteriyorlar ki onları kurtların önüne atmak için bir nedeni olmasın.

baktığımda, garip bir üzüntü hissediyorum. Pek çok yönden çok şımarık ama en temel yönlerden açlıktan ölüyor olabileceğini düşünüyorum. Bana daha önce de söylediği gibi, ben Carter'ın karşılaştığı ilk gerçek şeyim. Bunca yıl boyunca tek bir kişinin bile kendisini sevdiğine inanmamış olmak... Yüzeysel hayranlarına ve dalkavuklar ordusuna rağmen ne kadar yalnız olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kendi düşüncelerim silahlarıma sadık kalmamı daha da zorlaştırıyor. Kollarımı Carter'a dolamak ve ona kocaman sarılmak için can atıyorum. Ona çığlık atmak isteyecek kadar kızgın olduğumda bile, onu hala sevdiğimi söylemek için. Ondan her zaman hoşlandım- ve onun parlak, mükemmel yanını da değil. Pisliğini, hüznünü ve karanlığını seviyorum. Onun ahlaksızlığını arzuluyorum, çünkü onu koyacak bir yeri olsa da olmasa da içinde olduğunu biliyorum.

Karanlığını koyduğu yer olmayı seviyorum. Carter'ın gerçekte kim olduğuna dair sırrın koruyucusu olmayı seviyorum.

Onu seviyorum, lanet olsun. O gece orgazm sonrası mutluluk baloncuğunda bu kelimeler dökülürken tam olarak bunu kastetmemiştim ama Tanrı yardımcım olsun, seviyorum.

Carter Mahoney'i seviyorum ve bu da benim gerçekten boku yediğim anlamına geliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

"CARTER, HAYIR!"

Eli kabaca ağzımı kapatıyor ve sikini içime sokarken söylemeye niyetlendiğim her şeyi kesiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve konuşma yeteneğimi çaldığı için rahatlamış bir şekilde inliyorum. Tek istediğim devam etmesiyeen durması için yalvarmak gittikçe zorlaşıyor.

"Ağzından tek kelime daha çıkmayacak," diyor kabaca, saçımı çekerken yumruğu sıkılıyor.

Tanrım, evet.

Başımı sallıyorum ve boğuk bir hayır demeye çalışıyorum ama eli ağzımı çok sıkı kapatıyor. Geri çekiliyor ve titreyen bacaklarımın arasındaki sıkı, sıcak ıslaklığa pistonlarını sokuyor ve ben eline karşı haykırıyorum. Tüm bedenim en temel ihtiyaçlarından bile daha fazla serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyor. Eğer boşalmama izin verirse önümüzdeki iki dakika boyunca oksijenden vazgeçip şansımı deneyeceğim.

Carter sadece bir dakika sonra elini ağzımdan çekti ve bana "Sesini duyuyorum, kışına şaplak atıyorum. Çeneni kapalı tut."

"Siktir git," diye karşılık verdim.

Alçak hırıltısı omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor, sonra Carter'ın eli kışma iniyor ve küçük bir çığlık atıyorum, yatak çarşaflarını tutuyor ve beni daha sert sikerken hayat için tutunuyorum. Bu kadar sert sokması için yatağın kenarına çok yakınım. Beni bu şekilde aldığında düzgün düşünmek zor, ama her itişte kenara ne kadar yaklaştığımı aniden fark etmem, beni satın almaya ve onu gerçekten durdurmaya çalışmama neden oluyor.

"Carter, bekle."

Beni görmezden geliyor, daha da sert vuruyor.

"Carter, dur," diye sesleniyorum, dikkatini nasıl çekeceğimden emin değilim. "Ciddiyim, yapmam gerek-"

Bir kez daha acımasızca vurarak beni yatağın kenarından aşağı gönderdi. Kollarım dışarı fırlıyor ve bedenlerimiz ayrıldıktan bir saniye sonra kendimi yerde buluyorum. Oturur pozisyona yuvarlanıyorum ve yatağından düştüğüm için kendimi aptal gibi hissederek gülmeye başlıyorum ama Carter kahkahamı kesiyor, beni yakalayıp yere itiyor.

Oh, kahretsin.

Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama daha da ıslandığımı hissediyorum. Ben daha sesimi çıkaramadan kalçalarımı kavırıyor, beni pozisyonlandırıyor ve sikini tekrar içime sokuyor. İçimdeki hisler patlıyor ve kendimi desteklemek için avuç içlerimi yere koymaya çalışıyorum, ama denediğim anda elimi altımdan çekip beni önce yüzüstü yere itiyor.

"Kaldır kıçını."

O içimde hareket ederken bile şehvet içime doluyor. Bana ne yaptığını bilmiyorum ama bu gece doyamıyorum. Belki de her zamankinden daha fazla ihtiyacı var ve bedenim buna karşılık veriyor. Ona ihtiyacı olanı vermeyi seviyorum. İhtiyacı *olan* şey *olmayı* seviyorum. İki raundu kalan o ve bunun son kez olmasından korkan benim.

Son kez.

Üzüntü içime bir kaya gibi oturuyor. Son sınıfın geri kalanında benimle bu oyunları oynamaya devam etmesine izin versem bile, üniversiteye gittiğinde bitmek zorunda. Birbirimizden çok uzak okullara gideceğiz ve artık ilk elden biliyorum ki Carter seks yapmadan gitmeyecek. Benden alamazsa, başka yerden alır. Uzun mesafe onda işe yaramaz. İmkânı yok.

Kendi düşüncelerim beni mahvediyor, Carter onunla gitmeyeceğime yemin ettiğim filmde sonra beni evine geri götürdüğünden beri artan uyarılmayı azaltıyor. Dizlerimin üzerine çökmemi ve borcumu ödememi söylediğinde daha yatak odasına yeni girmiştik. Beklendiği gibi, sakso sekse ve seks kirlendi. Kendinizi üzüntüye boğarken doruğa ulaşmak zordur ve Carter bu gece hiç de verici bir ruh halinde değildir.

Artan hızından ve amımı okşarken çıkardığı gırtlak seslerinden yaklaştığını anlayabiliyorum. Kahretsin. Şansımı kaçırdım. Aptal beyin, çok uzaklarda dolaşıyor.

, bir an sonra Carter derinlere dalıyor ve içime inliyor. Kadınsı kaslarımı sıkıyorum, o yaptıkça onu sıkıyorum, zevkini en üst düzeye çıkarmaya çalışıyorum.

İşini bitirdiğinde yanıma yere çöküyor ve beni kollarına çekiyor. Yakınına sokuluyorum ve başımı pazusuna yaslıyorum. Rahat bir yastık değil ve zemin kesinlikle yatak kadar sıcak değil, ama daha yeni geldiğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen şu anda ayağa kalkıp yer değiştirmeye hevesli değil. Yine de sevecen hissediyorum, bu yüzden kollarımı ona doluyor ve yakın tutuyorum.

Nefesini toparladıktan ve kalp atışları sabit bir tempoya döndükten sonra bana bakıp "İyi misin?" diye sordu.

Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Evet."

"Bu sefer ciddi olup olmadığını anlayamadım," diye itiraf ediyor tavana bakarak. "Benden durmamı istediğinde."

"Oh. Şey, yaptım, ama sadece kendimi yataktan düşmek üzere hissettiğim için. Beni becerdiğin için morluklarım olacaksa, bunun yataktan düştüğüm için olmamasını tercih ederim."

Bu onun dikkatini çekiyor ve biraz telaşla bana bakıyor. "Seni morarttı mı?"

"Sadece birazcık. Bahsetmeye bile değmez. Bazen istediğinden biraz daha sert tutuyorsun ve bir sporcunun güçlü ellerine sahipsin, anla işte. Ara sıra başparmağımda iz kalıyor."

"Kahretsin. Özür dilerim."

Hafifçe gülümsedim. "Önemli bir şey değil. Zaten genelde birinin görebileceği bir yerde olmaz. Belki bikini giyiyorsam, ama garip bir şekilde, bikiniyle çok fazla zaman geçirmiyorum."

"Yapmalısın," diye öneriyor. "Havuzumuz var, biliyorsun."

"Klor saçıma hoş olmayan şeyler yapıyor," diye onu bilgilendiriyorum. Sonra bir parmağımı şımarıkça göğsünde gezdirerek ekliyorum: "Ayrıca, yalnız yüzmeye gitseydik, eminim ikimiz de çıplak olurduk."

Carter gülümsüyor ve beni öpebilmek için kolunu kıvrarak yaklaşıyor. "İyi bir noktaya değindin. Bikiniye ihtiyacın yok. Üzerinde ne kadar az kıyafet olursa o kadar iyi."

Başını eğip boynumu tekrar öpmeye başladığında zevkle iç çekiyorum.

"Komik bir şey duymak ister misin?" diye

soruyor. "Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Annem bu sabah bana hamile olup olmadığını sordu. Kasabada duydum."

Derin bir iç çektim. "Çok komik. Babana söyledi mi? Şimdi bir tetikçi arayışında olmalı mıyım?"

"Hayır. İstenmeyen genç annelerle tetikçilerle uğraşmazlar, çek defteri onların tercih ettiği silahtır. Yine de istenmiyor olmazdın. Eğer bir bebeğimiz olsaydı, durum farklı olurdu. Artık bunun için yeterince büyüdük sayılır."

"Tamam. Hamile olmadığımı bir kez daha tekrarlayacağım."

"Biliyorum, sadece kendi söylentimin bana geri yankılandığını duymanın komik olduğunu düşündüm."

"Gıdıklandım, söylememe izin verin."

Pişmanlık duymadan omuz silkerek, "Bana başka biriyle yattığını söylememeliydin" diyor.

"Çıkmadım. Sana başka biriyle çıktığımı söyledim ve ben sen değilim. Bir randevunun benimle sekse yol açması gerekmez."

"Şaka yapmıyorum," diyor, sanki onu sonsuza kadar bekletmişim gibi. "Seks de her zaman randevuya götürmez. Sen tuhaf bir kızsın."

Sormak bir soruyu sormam için bana bir fırsat verdiği için, cevaba olan temkinliliğimi bir kenara bırakıp atılıyorum. "Her neyse, aslında başka biriyle çıkan sensin," diye başlıyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken kalbimin ne kadar sert çarptığını düşününce yeterince hafifçe.

"'Birlikte çıktık' biraz abartılı olabilir. Hiçbir yere gitmedik, onu sadece seninle sevişmek için kullandım."

Bazen çok kaba oluyor, yemin ederim. Bu olayda bana bile değil, aptal Jenna'ya karşı. "Ondan hiç hoşlanmadın mı?" Kalbim boğazımda, soruyorum. Çoğu zaman mantığa dayalı olmasına rağmen, kalbim sanki işlevini sürdürmesi onun cevabına bağlıymış gibi güm güm atıyor. Aptal, aptal kalp.

Karanlık bakışları benimkilere kilitleniyor ve başını öyle bir sallıyor ki sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. O kızdaki hoşlanmış olması tamamen mümkün olsa da, yüzündeki ifade bana aksini söylüyor. Carter basitçe, "*Senden* hoşlanıyorum," diye cevap veriyor.

"Benden sonra onunla ya da başka biriyle yattın mı?"

"Henüz yatmadım."

Verdiği cevap karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve sonra durdu. İstese yapabileceğini ama *henüz* yapmadığını hatırlatan acı tatlı bir hatırlatma.

Bir anlamda, en azından benim için, aramızdaki her şey o zaman gerçekten bitecekmiş gibi geliyor. İşte o zaman bizi birbirimize bağlayan her şey çözülecek, hayatıma devam etmekte gerçekten özgür olacağım ve ondan tamamen uzaklaşan bir yöne doğru ilerleyeceğim.

Bunu başka türlü kavramayı hayal etmek zor. Başka bir kızla yattığında olacak, çünkü bu her neyse hemen ardından başka biriyle yatağa atlayan ben olmayacağım.

Yine de yapacak. Zaten yaptı, onun basit ihtiyaçlarını karşılayacak kadar çabuk söndürmediğimde.

"Beni bilirsin. Eğer boşalmak isteseydim, bunu sana yaptırırdım, bir denizaltı çağırmazdım."

O geceki sözleri aklıma geliyor. Onları düşünüyorum, imkansız bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Carter'a nasıl sahip olabilirim ve aynı zamanda nasıl güvende olabilirim? İhtiyaçlarını kendim karşılayacağıma söz vermeden ondan başkasıyla yatmamasını nasıl isteyebilirim? Aslına bakarsanız, eğer kız arkadaşı olmaya hazır değilsem, ondan başka kimseyle görüşmemesini nasıl isteyebilirim? Bunu yapamam. Bu adil olmaz.

Ancak aklım ve kalbim bu konuda birbirinden daha fazla uzaklaşamazdı ve ben onu durduramadan kalbim pervasızca elini direksiyona atıyor ve bizi korkunç bir köşeye fırlatıyor. "Yapmanı istemiyorum."

Kaşları açık sözlülüğüm karşısında şaşkınlıkla kalkarken, eskiden cesur olan kalbim mideme doğru iniyor. "O zaman tekrar birlikte olmak istiyorsun."

Hayır. Bu çok korkutucu. Başımı sallıyorum, gözlerimin içine bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı göğsüne indiriyorum.

"Bana yardım etmen gerekecek bebeğim. Ne istediğini bilmiyorum," diyor bana.

Bana Erika ile aralarında hiçbir şey olmadığını söylediği geceye geri dönebilecek bir zaman makinesi istiyorum ve onun yerine bana gerçeği söylemesini istiyorum. Ya da zamanda ileriye bir yolculuk, böylece ona bir şans daha vermenin ileride çok daha derin bir kalp ağrısına yol açıp açmayacağını görebileyim.

Her zaman rahat olmak zorunda değilim ama aptal hissetmekten gerçekten nefret ediyorum ve eğer ona bir şans daha verirsem ve sonunda beni aldatırsa, kendimi ne kadar inanılmaz derecede aptal hissedeceğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

"Sana sunacak yeni bir şeyim yok Carter, sadece dürüst davranıyordum," diye açıklıyorum. "Seninle birbirimize karşı her zaman dürüst olabilmemiz hoşuma gidiyor, gerçekler hoş olmasa bile. Ne kadar berbat olursa olsun hiçbir şey hakkında konuşmaktan korkmamamız hoşuma gidiyor ve kaybettiğim şeyin büyük bir kısmının bu olduğunu hissediyorum. Bu yüzden ilişkimiz benim için yürümeyi bıraktı. Belki senin sekse daha çok ihtiyacın var ama benim açıklığa ve karşılıklı sarsılmaz bir güvene ihtiyacım var. Başkalarına karşı böyle olmana ihtiyacım yok ama *bana güvenmene* ve benim de *sana* güvenebileceğimi bilmeme ihtiyacım var. Sen arzını hiç kaybetmedin ama ben kaybettim. Bizden ihtiyacım olan şeyi almayı bıraktım, bu yüzden... evet, hala çelişkili duygularım var ve hala seni önemsiyorum, ama olduğumuz yer burası. O zamandan beri yaptığın hiçbir şey bana daha önce sahip olduğum hissi geri vermedi, o... huşu. Başka biriyle olmanı istemiyorum, hayatına devam etmeni izlemek istemiyorum ama sana bir şans daha vermek de istemiyorum. Yani bitti ve günün sonunda sen de hayatına devam edeceksin. Belki o zaman bunu geride bırakmak benim için daha kolay olur."

"Tamam, bu tamamen doğru değil. Çoğu öyle," diye düzeltiyor, ben savunmaya geçmeden önce. "Bunu söyleyerek bir pislik gibi görüneceğimi biliyorum, ama tedarikimin hiç kesintiye uğramadığını, ihtiyacım olan her şeyi senden aldığımı iddia ediyorsun, ama..." Karakteristik olmayan bir tereddütle sözünü kesiyor.

Tatsız bir şeyin başıma geleceğini bildiğim için kendimi hazırlıyorum.

"O hafta sonu seks yapacağımızı bilmiyordum Zoey. Onun evine gittiğimde, seninle nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni yanlış anlama, arada sırada sakso çekmeyi ben de herkes kadar severim, ama seni bu kadar çabuk yatağa atacağımı bilmiyordum. Tanrı aşkına, boş zamanlarını *kilisede* geçiren kibirli bir bakire olarak ün salmışsın. Seni yıpratmanın biraz daha uzun süreceğini düşündüm ve beklerken gerçekten onsuz kalmak istemedim. Gerçek bu. Bencilce ve çirkin ama evet, ihtiyaçlarım var Zoey. Onların kölesi değilim, birlikte olduğumuzda seni aldatmazdım ama henüz tam olarak birlikte değildik. Zamanlama berbattı ve eğer birkaç gün daha beklersem sana sahip olabileceğimi bilseydim, açıkçası her şeyi geri alırdım. Onun evine gitmezdim. O hatayı bir daha yapmazdım. Sana karşı dürüst olmalıydım. Bunu kaldırabileceğini bilmeliydim ve bunun yerine yalan söylediğim için gerçekten üzgünüm. Artık daha iyi biliyorum."

"Onunla yattın mı?" diye soruyorum. "Hayır," diye ciddi bir şekilde yanıtlıyor.

"Seninle yattı mı? Ya da seni başka bir şekilde boşalttı mı? İkiniz arasında herhangi bir seks eylemi oldu mu?"

"Öpüşmenin ötesinde bir şey olmadı. Videonun bir kopyasını aldım, izlemeyi bitirmek istersen sana kanıtını gösterebilirim. Yani, dinlemeyi."

Başımı salladım. "Hayır, bunu bir daha asla görmek istemiyorum."

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyerek, "Hiçbir şey olmadı Zoey," diyor.

"Seni söyledi," diye hatırlatıyorum ona.

"Seni kızdırmak için yalan söylüyordu. O kısım doğru değildi. Size videoyu göstermek bile hesaplanmış bir blöftü, çünkü izlemeye devam etseydiniz, aklımın başıma geldiğini ve gittiğimi duyacaktınız."

Yine açık konuşurken ona daha fazla soru yöneltmek istiyorum ama cevaplarla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Öğle yemeğindeki sahneden sonra Kasey bilgimdeki tüm boşlukları doldurdu. Görünüşe göre, birisi müdüre Erika'nın dolabını açtığında içinde uyuşturucu gördüğünü itiraf etmiş. Haber verilmeden yapılan dolap aramasında -ki Kasey bana bir kısmının resmini gönderdi- uyuşturucu dolu plastik bir torba bulunmuş. Erika masum olduğuna, uyuşturucu kullanmadığına ve bunların nereden geldiğine dair hiçbir fikri olmadığına yemin etti.

Uyuşturucu testi yapılan kadar amigo takımından uzaklaştırıldı. Eğer temiz çıkarsa, eski görevine geri dönecek. Temiz çıkmazsa, takımdan kalıcı olarak atılacak, muhtemelen okuldan uzaklaştırılacak ve hatta cezai suçlamalarla karşı karşıya kalabilecek.

"Erika uyuşturucu kullandı mı?" Ben sordum. "Hiç kullandı mı? Elbette."

Ona alaycı bir bakış attım. "Hayır, hiç olmadı. Şu anda ona olanlardan sen mi sorumlusun? Dolabındaki uyuşturuculardan mı? Takımdan atılmasından?"

Omuz silkiyor. "Benimle uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi. Onu birden fazla kez uyardım. Belli bir noktadan sonra harekete geçmek zorundasınız yoksa kimse size inanmaz."

"Yani, ona komplo kurdun. Sadece onu korkutmak için mi? Uyuşturucu testi temiz çıktığında ve bu hafta takıma geri döndüğünde ne olacak? Çok kızacak."

"Uyuşturucu testini geçeceğini kim söyledi?" diye soruyor retorik bir şekilde. "Uyuşturucu kullanmıyor. Sorumu yeniden ifade etmeniz de gösteriyor."

"Amigo takımına geri dönmeyecek," diyor basitçe. "Onun işi bitti. Sezonun geri kalanı için uzaklaştırıldı, tıpkı arkadaşı Jake gibi."

"Jake'i uzaklaştırma cezası aldırđım çünkü bana cinsel olarak uygunsuz davranıyordu. Gerçek davranış kurallarını ihlal etti. Bu aynı şey değil," diyorum ona.

"Erika bana sana mal oldu," diyor basitçe. "Bu benim için yeterince iyi bir sebep."

Çarpık bir şekilde, bu çok tatlı. Yine de iyi niyetim galip geldi ve ona dedim ki, "Bunu istemiyorum. Jestini takdir ediyorum, ama bana videoyu gösterdiği için onu cezalandırmak için onu alaşağı etmeni istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Yaptığı çok şirretçe bir şeydi ama-"

"Artık çok geç," diye beni temin ediyor. "Ekipten çıkarıldı. İş bitti." Kollarını belime doladı. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Başka kimsenin peşinden gitme. Lütfen," diye ekliyorum, ona en güzel köpek yavrusu gözlerini fırlatarak. "Yıkıcı olmayı bırak."

Gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakarak, "Bunun için bana ne verirsin?" diye soruyor.

"Neden bunun için sana bir şey vermek zorundayım? Bu benim için değil." "Halkın savunucusu olmak istiyorsan, ödersin."

"Tamam. Mezuniyet balosuna seninle gelirim," diye teklif ettim. Elbise paramdan vazgeçtim ama muhtemelen ikinci el mağazalarından bir şeyler bulabilirim ya da Grace'den bir elbise ödünç alabilirim. Geçen yıl giydiğı elbiseyi giymek istemediğini biliyorum ama ben beğenmişim. Belki ona bunun için biraz para verebilirim, sonra da bu parayı bu yıl için yeni bir elbise almak için kullanabilir. Carter başını sallıyor. "Büyük bir istek, bundan daha büyük bir ödeme gerektirir."

Homecoming, bu gece benimle kal ve eyaletten sonra da benimle New York'a geleceğine söz ver, arada ne olursa olsun."

Hemen şüphelenip gözlerini kısıyorum. "Başka kaç kızla yattığının önemi yok demek istiyorsun. Hayır, bunu kabul etmeyeceğim."

Carter yan tarafımı hafifçe sıkarak, "Sözde bunun bir parçası olmak istemeyen birine göre, seks hayatımla çok ilgilisin," diyor.

"Eve dönüş için hazırım ve muhtemelen bu gece kalabilirim ama hepsi bu. New York masada değil."

"O zaman arkadaşlarını terörize etmeyi bırakmam," diyor basitçe. "New York benim için tartışılmaz. Başından beri bunun için çalışıyordum. Eğer New

York hayır diyorsa, sezon açılmıştır. Ne istersem yapabilirim, çünkü günün sonunda istediğimi alamayacağım."

"Neden seninle New York'a gelmemi bu kadar istiyorsun?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Seni oraya götüreceğimi söylemiştim. Gitmek istediğini biliyorum. Benimle gitmeyeceksen ne zaman gideceksin?"

Buna verecek cevabım yok. "Ani bir New York seyahatini karşılayamam ve kız arkadaşın bile değilken yol paramı ödemeni beklemem doğru değil."

"Senin sorunun para değil," diyor Carter, benim sis perdesini yok sayarak. "Senin sorunun seks. Başka biriyle birlikte olabileceğimi düşündüğünde beni hemen terk ettin ve şimdi de birlikte olmasak bile başka biriyle yatarsam bana hislerinin yok olacağına karar verdin. Aletim senden başkası için sertleşirse beni istemiyorsun. Bu senin sahiplenici tarafının ortaya çıkışı, parayla hiçbir alakası yok."

"İyi, belki de öyledir," diye itiraf ediyorum. "Sen de bana kimsenin dokunmasını istemiyorsun, değil mi? Bu şekilde hissetmekte yalnız değilim."

"Aradaki fark, senden bekar olmanı istemiyorum; istediğin zaman seni becermekten mutluluk duyuyorum. Yol iki yönlü değil. Beni seks için pazarlık yapmaya zorluyorsun. Seni yatağa atmak için ortalığı yakıp yıkmam gerekiyor, sonra da hepsini bir kerede tüketmemek için buluşmalarımızı bütçelemem gerekiyor. Tek yapman gereken bana mesaj atmak. Bu benim işime yaramaz. Becermek istediğim tek kişi sensin, ama masada değilsen, bir keşişe dönüşmemi bekleyemezsin. Böyle bir şey olmayacak."

Benim yerime başka bir kızın geçmesi, onun beni öpmesi, dokunması, benden başka birinin içine gömülmesi düşüncesi içimi çirkin bir öfkeyle yakıyor. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum ama bunun olmasını istemiyorum. Özellikle de bunun beklenmedik bir anda olmasını ve daha sonra öğreneceğim bir şey olmasını istemiyorum.

İçimde bir fikir patlıyor, karnımı rahatsız ediyor, ama ağzımı açıyorum ve kendimi durduramadan kelimelerin dökülmesine izin veriyorum. "Ne zamandan beri benim istememem seni durdurdu? Eğer biriyle sevişmek istiyorsan ve daha fazla beklemek istemiyorsan..." Tam olarak ne önerdiğimden ve bunu nasıl karşılayacağından emin olmadığım için yutkunuyorum. Bir yanım benim için bu kadar çok çalışmaktan yorulabileceğini düşünüyor ama *o* da çocuk oyuncağı değil.

Yırtıcı içgüdüleri su yüzüne çıkıyor ve beni sırtüstü yatırıp üstüme çıkıyor. "Devam et ve düşünceni bitir prenses. Gitmeye hazır bir kızla bir partideysem, ne yapmalıyım? Onu orada bırakıp seni görmeye mi geleyim? Ya oraya gittiğimde bana hayır dersen?"

" de al."

Ona bu şekilde izin verdiğim için kalbim hızla çarpıyor. Hayır gerçekten hayır anlamına geliyorsa araya girebileceğim bir sistemimiz yok, o andan çıkmak istersem güvenli bir kaçış yok. Onunla bunların hiçbirisi yok, bu yüzden onu serbest bırakmak daha tehlikeli. Potansiyel olarak beni gerçekten yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayabilir ve şimdi istesem bile, daha sonra fikrimi değiştirirsem onu durdurmanın bir yolu yok. Sadece bir evet'e ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve ondan sonra ona on bin kez "hayır" demek sağır kulaklara düşecektir.

Sesi alçak ama o kadar samimi ki, "Öyle mi?" diye mırıldanırken kemiklerim jöleye dönüşüyor. Ciddi olduğunu düşünsem bile mi?"

Parmak ucunda tırmanmak korkunç bir çıkıntıydı, itiraf etmek istemediğim derinlere gömülü bir gerçektir, ama şimdi buradayız ve ben çoktan adım attım, ona çarpık gerçeği söylerken daha cesur, daha özgür hissediyorum. "Ciddi olsam bile. Başka biriyle yatmaktansa beni zorlamayı tercih ederim. Bir şeyler ters giderse, sonrasında benimle biliyorum. Aramızda ne olursa olsun, üstesinden gelebilirim. Sadece seni başka biriyle istemiyorum."

Başımı kucaklarken parmakları saçlarıma gömülüyor ve beni yumuşak, şefkatli bir öpücük için kendine çekiyor. Böyle bir itirafın ardından savunmasızım, bu yüzden şefkati yaşamak için ihtiyacım olan bir ilaçmış gibi içiyorum. Öpüşmeyi bitirdiğinde yakınımda duruyor ve dudaklarıma doğru mırıldanıyor. "Ne yaptığını biliyor musun prenses? Bana krallığın anahtarlarını verdin. Artık beni durduramazsın."

Yutkunuyorum, bu ifadenin doğruluğunun o kadar farkındayım ki. Gerçi bunu söylediğimde de biliyordum. Ona kalbimle tekrar güvenmeye hazır olmayabilirim ama bedenimle güveniyorum. Bunu bozacağından korkmuyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum usulca, bakışlarıyla buluşarak. "Durmanı istemiyorum."

Bir an için sadece bana baktı. Bunu yaparken, az önce yaptığım seçim hakkında sahip olabileceğim her türlü şüpheyi, büyük ve küçük olanı emiyor. Bana oyuncağım demekten hoşlanıyor olabilir ama bana bir oyuncak gibi bakmıyor. Bana bir hazine gibi bakıyor. Sanki gökler açılıp beni onun kucağına bırakmış gibi ve bunu kelimelerle ifade etmese bile bu hediye için sonsuza dek minnettar. Sevme şekli bazen acımasız ve yaralayıcı olsa bile,

prensten çok yırtıcı olsa bile, bir şekilde benim için mükemmel bir seçim.

Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ama umurumda da değil. "Seni seviyorum Zoey."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonra da göğsümde uçuyor. Bu sözleri onun dudaklarından duymayı hiç beklemiyordum, hele de birlikte bile olmadığımız bu berbat zaman diliminde. Yine de önemli değil. Birbirimizi sevmek için birlikte olmak zorunda değiliz. Biz istemediğimiz sürece, sıradan ilişkilerin hiçbir kuralının bizim için geçerli olmayacağına dair bir his var içimde. Hangi kesilmiş olursa olsun, normal bir kumaş değil ve bu benim için sorun değil. Onun anormalliğini seviyorum. Onu olduğu gibi seviyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek uzanıp bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve yüzünü tekrar kendime yaklaştırıyorum. Dudaklarını şefkatle birkaç kez öptükten sonra ona "Ben de seni seviyorum" diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

Carter'a krallığın anahtarlarını verdikten sonra her şey sakinleşiyor. Artık kale kapılarına saldırmak için bir nedeni yok, bu yüzden hayatımın normale dönmesine izin veriyor. Artık beni kendisine gelmeye ve pazarlık yapmaya zorlamak için hayatımdaki insanları terörize etmek yok, beni tecrit etmeye çalışmak için çılgınca söylentiler yok. Kabulümü zafer gibi görüyor ve belki de öyle, ama bununla yaşayabilirim.

Dürüst olmak gerekirse, artık onun başka biriyle birlikte olma ihtimalinden korkmamak her şeye değişiyor. Yaşanırken bunun ne kadar stresli olduğunu görmezden gelmeye çalıştım ama şimdi bittiğine göre sanki omuzlarımdan elli kiloluk bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Erika'yı kurtaramadım. Gerçi bunun için çok çaba sarf etmedim ama Pazartesi günü geldiğinde okuldaki en önemli dedikodu, Erika'nın uyuşturucu testini geçemediği ve artık amigo kız olmadığı yönündeydi. Carter'ın bunu nasıl başardığını bilmiyorum ve sormamaya karar verdim. Onu artık ilişkimize dahil etmemeye karar verdim, çünkü orada yeri yok. Elbette olanlar için kendimi kötü hissediyorum ama Carter onu uyardı ve o da ona bir tehdit değilmiş gibi davranmayı tercih etti. Aşkta ve savaşta her şeyin adil olduğunu düşünmüyorum ama Carter açıkça düşünüyor ve onu benden daha uzun süredir tanıyor. Bunu bilmesi gerekmez miydi?

Her halükarda, artık biliyor. Söylentileri duyduktan sonra, kan dökmek için dışarı çıkmasını bekliyordum, ama sürpriz bir şekilde, sonunda yenilgiyi kabul etmiş görünüyor. Pazartesi ya da Salı öğle yemeğine gelmiyor ama Çarşamba geliyor. Eski masasına bile bakmıyor. Kafeteryada yürüyor ve başka bir yerde boş bir yer buluyor.

Artık kafeteryada öğle yemeğini atlamıyorum. Carter'ın kız arkadaşının oturması gereken popüler kızların masasına da oturmuyorum; erkeklerin masasında onun hemen yanında oturuyorum - aralarındaki tek kız olarak. Belki de bu yüzden, söylesem de söylemesem de Carter'la birlikte olduğum mesajı açık.

Artık kendi anlaşmamızı yaptığımıza göre, unvanlar konusunda daha az endişeliyim. Carter zaten onlardan hiç hoşlanmıyordu ve tek yaptığı beni baskı altında hissettirmektir. Başkaları erkek ve kız arkadaş olabilir; biz Carter ve Zoey olacağız.

Çarşamba gecesi Carter kalan iki matematik testini de çoktan bitirmişti. Artık bir önemi yok. Perşembe akşamı ailemin geri kalanı dışarıdayken evime geliyor ve beni kendi yatağında beceriyor. Acımasız, gürültülü bir sikiş, birbirini bu kadar çok seven çoğu insanın muhtemelen yapamayacağı türden inandırıcı bir nefret dolu sikiş. Vücudum mutluluktan tükendiğinde ve enerjim tükendiğinde, onun yanına kıvrılıyorum, kollarımı ona sarıyorum ve neredeyse uykuya dalıyorum.

Sesi beni kendime getiriyor ve ağır göz kapaklarım açılarak ona bakabiliyorum.

"Küçükken bir bakıcım vardı. Sekiz yaşımdan on üç yaşına kadar. O yaşta bir bakıcıya ihtiyacım yoktu ama onunla takılmak hoşuma gidiyordu. Benden sadece altı yaş büyüktü, bu yüzden bir bakıcıdan çok bir arkadaşına sahip olmak gibiydi, sadece ailem istemediğinde ödevlerime yardım edebilecek akıllı bir arkadaş."

Kendimi yatakta biraz yukarı itiyorum ve üzerimdeki kasvetten kurtulmaya çalışıyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum, bununla nereye varmak istediğinden pek emin değilim.

"12 yaşındayken benimle bu oyunu oynamaya başladı. Bazen yanında bir şeyler getirirdi, bazen evdeki eşyaları kullanırdık ama... içine bir şeyler sokmamı isterdi. İç çamaşırı olmayan bir etek ya da sütyeni olmayan bir üst giyerdi. Hangi oyunu oynayacağımızı hep onun ne anlardım. Külot giymezse, boşalana kadar içine bir şeyler sokardım. Sütyensiz, ağzımı kullanmamı isterdi."

Ne dediğini anlamaya başladığımda midem bulanıyor. Bana biraz bakarak, "Bir tür sinyal gibiydi, Sanırım başıma gelecekleri biliyordum ama kimseye söyleyemedim. Onlara ne söyleyeceğimden bile emin değildim, anlıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum, kalbim boğazımda. Boğazımdaki yumrudan hiçbir kelime çıkaramıyorum, bu yüzden kırık bir oyuncak bebek gibi başımı sallıyorum.

"Bir süre devam etti, sonra oyun değişti. Sonra onun üzerinde bir şeyler kullanmam yetmedi, *beni* içinde istedi. Oyun konusunda bile kendimi rahat hissetmiyordum, kimseye söylememe izin verilmeyen o şeyleri yapmak istemiyordum. Her şey yanlış geliyordu ve hiç de seksi değildi."

"Tanrım, Carter," diye mırıldanıyorum, bunun nereye varacağını biliyordum.

Boğazını temizleyerek, "Her neyse, bu Chloe'nin annesiydi. Hamile kaldığında her şey boka sardı. Yaptığı şeyin yasadışı olduğunu bildiği için çılgına döndü, her ne kadar aileme onu benim aldattığımı söylemiş olsa da. Değildim" diyor, neredeyse savunmacı bir tavırla gözlerimin içine bakarak.

"Biliyorum," diye onu temin ederim.

"Ya bana inanmadılar ya da inanmak istemediler. Babam bunu halının altına süpürmek istedi. Bunu benim yanlış yaptığım, berbat *ettiğim* bir şey olarak görüyordu. Sadece kürtaj yaptırıp gitmesini istiyordu. Ama annem. Buna izin vermezdi. Ona göre bu yanlış ve iki yanlış bir doğru etmezdi. Annem Chloe'yi alıp kız kardeşim gibi büyütmeye karar verdi. Bakıcıya parasını öde, ona bir gizlilik sözleşmesi imzalat." Alaycı bir gülümseme takındı. "Bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırdı ve bunun için iki kez para aldı. Güzel bir ödemeydi, sana söyleyeyim."

"Çok üzgünüm Carter," diyorum, kollarımı çıplak gövdesine dolayarak ve yüzümü göğsüne gömerek. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Her neyse, bu yüzden buraya taşındık. Babamın bir ilişkisi vardı ama asıl sebep bu değildi, sadece bardağı taşıran son damlaydı. Buraya yeni bir başlangıç yapmak, tüm iskeletlerimizi geride bırakmak için taşındık. Bazen o kişiyi bir daha hiç görmesiniz bile sizi takip ederler. Tüm bunların neden böyle olduğumu gösterip göstermediğini bilmiyorum, ama seksle nasıl tanıştığımı biliyorum ve hala aynı şekilde hoşlanıyorum, şimdi sadece saldırgan olmayı seviyorum." Omuz silkiyor. "Belki bir tesadüf, belki de değil. Bilmiyorum."

Benim de yakınlıkla tanışmam biraz şiddetli oldu ve şimdi onun bana yaptığı her şeyi arzuluyorum. Bu noktada, bu isteklerin nereden kaynaklandığı konusunda ondan daha iyi bir fikrim yok ama yine de anlayışla başımı sallıyorum. Carter'ın artık böyle olmasının bir nedeni olmasına ihtiyacım yok ama bana kendini açıklamaya çalıştığını söyleyebilirim. Daha önce paylaşmadığı bir şeyi açıyor ve benimle paylaşıyor.

Belki de tam olarak anlamadığı derinliklere girmeme izin veriyor. Belki de tam olarak keşfetmediği yerlere. Onu daha sıkı sarıyorum, minnettarlığımı ifade etmek istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Normalde onu öper ya da fiziksel bir şey yapardım, ama az önce ortaya çıkardığı şeyin ardından bu yanlış geliyor.

Ses tonuna bakılırsa, konuyu hazır ama "Her neyse, Chloe'nin annesini öğrenmek istiyordun. Artık biliyorsun."

Ona bir kıza tecavüz edip etmediğini ve onu hamile bırakıp bırakmadığını sorduğum ani bir anıyla sarsıldığımda, zeminin açılıp beni bütünüyle yutmasını istiyorum. Bunu sorduğum için bile özür dilemek istiyorum ama bu konuyu tekrar açmak da istemiyorum.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diyorum usulca, bakışlarına karşılık vererek. "Olanlar için çok üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse... Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok." Sorun olmadığını belirtmek için bana gönülsüzce gülümsüyor. "Sen sordun, ben de cevapladım. Hepsi bu kadar."

"Chloe'nin annesini sevip sevmediğini sormuştum" dediğimi hatırlıyorum.

"Bu makul bir soruydu. Bilmiyordunuz. Her neyse, bu konuda konuşmayı sevmiyorum, o yüzden konuşmamayı tercih ederim. Madem bana takılıp kaldın, o çok sevdiğin açık sözlülüğün bir kısmını sana vermem gerektiğini düşündüm."

Gülümsemek yanlış geliyor ama onu olduğundan daha da rahatsız etmek de istemiyorum. "Bunu takdir ediyorum, teşekkür ederim. Ve eğer bu konuda konuşmaya ihtiyacın olursa, burada olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum," diye beni temin ediyor, kolunu etrafımda sıkıyor ve alnımı öpmek için öne doğru eğiliyor.

Yaptığının doğru olup olmadığını bilmiyorum ama başımı geriye eğip dudaklarımı onunkilerle buluşturuyorum. Tepkisi anında oluyor; parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı kucaklıyor, gözlerini kapatıp beni öpüyor. İhtiyacı olmadığına yemin ettiği teselli ve desteği sunmak istiyorum, ama içimden bir ses bunu rahatsız edici sözlerle değil de fiziksel olarak yaparsam daha anlayışlı olacağını söylüyor. Genellikle bedenlerimiz iletişim kurarken hiçbir çekingenlik ya da rahatsızlık hissetmeyiz ve ilk başta bana söylediklerinden sonra bu sefer bir istisna olup olmayacağını merak etsem de, beni bu düşünceden çabucak vazgeçiriyor.

Cuma gecesi maçına gidiyorum, ama oyun aralarında çalışabilmek için tarih dersinden spiralli bir defter getiriyorum. Ayrıca kitabımın basılı bir kopyasını da getirdim.

Böylece Pazartesi günü teslim etmeden önce tekrar okuyabilir ve gerekli değişiklikleri yapabilirim.

"Oyun boyunca çalışıyorum. Görüyorum ki takım ruhunuz tüm hızıyla devam ediyor."

Başımı kaldırıp Jake'e bakıyorum, yüzünde küçük bir sırıtişla tepemde dikiliyor. Onun yerinde olsaydım bu kadar kendini beğenmiş görünmezdim ama onunla tekrar tartışmak da istemiyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Yanımda duran ve okul eşyalarımı serdiğim bankı işaret ediyor. "Oturabilir miyim?"

Carter'ın sözü Jake için benimkinden daha fazla önem taşıdığından, "Sanırım Carter yapabilir," diye öneriyorum.

Alaycı bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor. "Sanırım Carter ilgilendiğin tek pisliğin kendisi olduğunu biliyor." Dolu stadyumu işaret ederek, "Burası dolu. Ben sadece maçı izlemek istiyorum."

Derin bir iç çekerek, yer açmak için eşyalarımı toplamaya başladım. "Tamam."

Eşyalarımı kucağıma topladıktan sonra Jake önümdeki koridora doğru ilerliyor ve oturuyor. Şimdi daha garip ama eşyalarımı kucağıma yerleştirip sahaya bakıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama mavi beyaz formasıyla Carter'ı görüyorum. Uzaktan bile olsa, tüm teçhizatıyla ne kadar heybetli görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Çok seksi. Bana doğru bakıyor ve bir anlık dürtüyle ona el sallıyorum.

Gülümseyip gülümsemediğini buradan anlayamıyorum ama elini kaldırıp kısa bir el sallıyor.

"Adamın dikkatini dağıtma," diye tersliyor Jake. "Bu oyunda çok işimiz var."

"Dikkatini dağıtmıyordum," diyorum Jake'e kaşlarımı çatarak. "Onlar sadece sahada duruyorlar. Açıkçası oyunun ortasında el sallamazdım."

Başını sallayan Jake, Longhorn su şişesinden bir yudum alıyor. Bana doğru yayılan güçlü kokuya bakılırsa, bu hafta da içeride su yok. "Bırak odaklansın, lanet olsun."

Öfkeyle notlarıma dönüyorum. Sayfayı çevirirken ona "Dikkati dağıtan sensin," diyorum. "Şimdi buraya baktı ve seni yanımda otururken gördü. Eğer dikkati dağılırsa, bunun nedeni ben el salladığım için değil, sen olduğun içindir."

"Evet, eminim Carter Mahoney benim yüzümden kendini gerçekten tehdit altında hissediyordur," diye mırıldandı Jake kuru bir sesle. "Eminim her gece mermer zeminli para çukurunda bunun için ağlıyordur."

"Tehdit altında hissettiğini söylemedim, ama korumacıdır, bu yüzden yanımda oturmanı isteyeceğinden şüpheliyim."

"Neden? Seni tribünlere sıkıştırıp kendime alacağımdan mı korkuyorsun? Aslında, belki de korkmalı. Görünüşe göre bu tür şeylerden hoşlanıyorsun."

Tam bir pislik. Onu görmezden geleceğim.

Bir dakika sonra, "Ne için çalışıyorsun ki?" diye sordu.

"Tarih," diye mırıldanıyorum, aradığım cevabı bulmak için parmağımı özenle yazılmış notlarımın sayfalarında gezdiriyorum.

"Hayır, yani, Mahoney seni bırakmadı mı? Ne için çalışman gerekiyor? Hayatın boyunca hazırsın."

Ona bakarak, "Carter'ın parasına kafayı takmışsın, değil mi? Hayır, hamile değilim. Bu sadece bir söylenti."

Jake şüpheli bir kaşını kaldırır. "Doğrudan Carter'dan geldi. Kendi hakkında bir dedikodu mu çıkardı?"

"Uzun hikâye. Hamile değildim, o sadece bir ağaca işiyordu. Bir grup gence hamile olduğumu söylemek beni cazip olmaktan çıkarmanın etkili bir yoluydu."

"Şu Carter iyi adam," diye mırıldanıyor. "En iyisi."

"Hiç de kontrol edici değil," diye ekliyor.

"Kelimenin anlamını bile bilmiyor," diye karşılık veriyorum.

"Geçen hafta sonu tüm cemaatim senin ruhun için dua etti," diyor bana.

"Çabaları çok takdire şayan," diye karşılık veriyorum, konuşmayı kesmesini dileyerek. O bu kadar gürültücü olunca ders çalışmak zorlaşıyor.

Bir anlık sessizlik geçer, sonra "Bahse girerim Erika'nın düşüşünü izlemek hoşuna gitmiştir, ha?" diyerek sessizliği bozar.

İhtiyacım olan bilgiyi çoktan geçtiğimi düşünmeme rağmen bir sayfayı daha şiddetle çeviriyorum. "Özellikle değil, hayır."

Jake gülüyor. "Saçmalık. Her kız, aldatan erkek arkadaşının diğer kıza sosyal bir saldırı yapmasını izlemekten zevk alır."

"Hile yapmadı ve bu-" Sözümlü keserek ona, "Biliyor musun? Ders çalışmam lazım. Çok güzel bir sohbet oldu, ama çalışmaya geri dönmeliyim."

"Neden kabul etmiyorsun? Aldattı ama sen yine de onu geri aldın çünkü o lanet olası Carter Mahoney. Erika'nın yaptığının aynısını yaptın. Bu saçmalıkla beni deli ediyorsun. Bunu neden yaptığını itiraf etsen

beni çok daha az kızdırırdın. Bu iyi kız rutini saçmalık."

"Aslında iyi bir kız olmak umurumda değil, Jake," diyorum ona. "Ben neysem oyum ve insanlar bundan hoşlanırsa ne âlâ. Beğenmezlerse, siktirsinler. Olmadığım biri olmamı istiyorsun, sorun bu. Beni kötülemek istiyorsunuz, beni olduğumdan daha sığ ve acımasız görmek istiyorsunuz, Carter'ı parası için sevmemi istiyorsunuz ve onun beni aldatmış olmasını istiyorsunuz, çünkü bu bana hizmet etmez mi? Benim kötülüğümü istiyorsunuz ama bu yaptığım hiçbir şey için değil, sadece kendi anlatınızda iyi adam olmak için görmeniz gereken şey bu. Sorun da burada. Sen iyi adam değilsin. Eğer hatalarını ve kusurlarını kabul edersen çok daha iyi bir adam olursun. İyi adam olmak öyle davranın, kendinizi daha iyi göstermek için diğer herkesi çarpıtmaya çalışmayın. Bu sadece tembellik değil, korkakça ve acınası bir davranış."

Burada kalırsam ders çalışamayacağım ve Jake beni daha da sinirlendireceği için eşyalarımı topladım, çantamı aldım ve koridordan ayrılmaya hazırlandım. Ben daha çıkamadan eli fırlıyor ve kolumu tutuyor. "O kadar hızlı değil, tatlım."

"Çek elini üzerimden," diyorum ona, omzumun üzerinden geriye bakarak.

"Aklına girmesi için bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor? Bana dokunmandan hoşlanmıyorum, öylesine bile olsa. Ellerini kendine sakla."

Elimi için sertçe çekmem gerekiyor, sonra stadyumun merdivenlerinden aşağı iniyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum, sadece ondan uzaklaşmam gerekiyor. Aşağıya doğru ilerlerken koridorlara bakıyorum, bir yer arıyorum ama gerçekten hiç yer yok. Şampiyonaya az kaldı, önümüzdeki hafta mezuniyet var - insanlar şu anda maçları kaçırmıyor, tezahürat için daha fazla insan getiriyorlar.

Yere indiğimde tek yapmak istediğim eve gitmektir. Gidersem Carter'ın ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını merak ediyorum. Maçtan sonra hepimizin kafeye gitmesi gerekiyordu ama ben de oturacak bir yer bulmak için stadyumu aramak istemiyorum.

İşler daha da kötüye gidiyor, arkamı döndüğümde Jake'in merdivenlerden bana doğru geldiğini görüyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Stadyumdan ayrılmak için köşeyi dönmeye başladım ama sonra aklıma geldi, beni takip edebilirdi. İşleri Carter kadar ileri götüreceğini sanmıyorum ama Carter'ın nasıl dövuştüğünü gördükten sonra, Jake'in bileğime dokunduğunu duyarsa bir sonraki "sosyal vuruşu" olacağını biliyorum.

"Bak, özür dilerim," diyor Jake, beni çok şaşırtarak.

Gözlerimi kocaman açarak ona dönmekten kendimi alamıyorum. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Seni kızdırmak niyetinde değildim, seni sadece...." Başını sallayarak sözünü kesiyor. "Carter'ın senin için iyi olduğunu sanmıyorum. Sana neden benim yaptığımdan daha kötüsünü yaptığını anlamıyorum ama sen ondan hoşlanıyorsun. Para için olmadığını söylüyorsun ama başka ne olabilir ki? Onda olup da bende olmayan ne var?"

Jake için üzölmeli miyim, çünkü reddedilmeye o kadar alışkın değil ki bunu tam anlamıyla hazmedemiyor mu, yoksa haklılığı yüzünden öfkeleniyor mu bilemiyorum. Anlamadığını anlıyorum ama bunu kabul etmesine yardımcı olacak bir şekilde de açıklayamıyorum. Benim için daha önemli olan soru şu: Benden neden hoşlanıyor? Jake'le hiç Carter'la geçirdiğim gibi vakit geçirmedi. Bu noktada, Jake'in benden sadece Carter beni istediğı için hoşlandığını hissediyorum. Carter Mahoney'nin ilgisini çekebiliyorsam, özel bir şey olmalıyım.

"Bak, seninle benim ortak noktamız ne Jake? Boş zamanlarımda ne yapmaktan hoşlanırım? Okulda en sevdiğim ders nedir? Neden en sevdiğim? Dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şey nedir? Bir erkekte beni gerçekten tahrik eden şey nedir? Neden erkek arkadaşımın futbol maçına geliyorum, sonra zamanın yarısını ders çalışarak geçiriyorum? Ben sadece bir pislik miyim? Benim için önemli olan ne? Bu nedenle, benimle ilgili en sevdiğin şey nedir? Fiziksel değil, başka bir şey."

Bu soruların hiçbirine tamamen hazırlıksız bir şekilde boş boş göz kırpmıyor.

Bilerek başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Sen bilmiyorsun. Carter biliyor. Tüm bu soruların yanıtlarını ve daha fazlasını biliyor. Aklımda olmayan sorulara bile cevap veriyor. Carter *beni anlıyor* ve gerçekten orada olanı seviyor. Ben senin için bir fikrim, hepsi bu. Bir fikre aşık olmak güzel hissettirebilir, ama *gerçek* değil. Ben senin kafandaki kız değilim. Öyle olsaydım, gerçekliğimden bu kadar rahatsız olmazdın. Carter ve ben birbirimizi görüyoruz, gerçek şeyleri, karanlık ve kirli şeyleri, sadece güzel şeyleri değil. Birbirimizi iyi tanıyoruz ve öğrendikçe daha çok seviyoruz. Daha iyi uyum sağlıyoruz. Açıklaması bu. İşte bu yüzden o ve ben birlikte iyiyiz ve sen ve ben asla olamayız."

Konuşmamın sonunda kaşlarını çatıyor, ama cevap vermeye fırsat bulamadan Brianna ponpon kızların arasından zıplayarak geliyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor, bakarak.

"Yok bir şey, sadece gidiyordu," diyorum ona. Jake'e başımla stadyum merdivenlerini işaret ediyorum. "Biri kapmadan önce gidip o koltuğu kapsan iyi olur."

Jake hemen kıpırdamayınca Brianna bir elini kalçasına koyuyor ve beklentiyle ona bakıyor. "Devam et, Jake."

Dudakları alaycı bir şekilde yukarı kıvrılıyor. "Biliyor musun Brianna, sanırım Carter beni sürgün ettiğinden beri benimle ilk kez konuşuyorsun."

Brianna, "Kız arkadaşını rahatsız etmeye devam edersen seni daha da sürgün edecek," diyor. "Sizin neyiniz var böyle? Zoey'i rahat bırakın, Carter da sizi rahat bıraksın. O kadar da zor değil!"

Jake ona, "Evet ama hepimiz Carter'ın kaltağı olmaktan senin kadar zevk almıyoruz, Bri," diyor. Sonra bana dönüp başını sallıyor. "Buna dikkat etsen iyi olur. Carter'ın emirlerini yerine getirmeye bu kadar hevesli biri onun sikine bir *daha* hayır demez."

Brianna kızarır ve Jake'e ters ters bakar. "Sorun çıkarmaya çalışmayı bırak ve git buradan."

"Burada bir sorun mu var?"

Carter'ın babası koridorda ilerlerken gözlerim açılıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, gözleri üzerimizde.

Jake ona, "Hayır, Bay Mahoney, burada sorun yok," der.

Carter'ın babası Jake'e sert bir bakış atarak, "Güzel," dedi. "Maçı kaçırmadan önce neden gidip kendine bir yer bulmuyorsun?" diye soruyor. Brianna'yı tamamen görmezden gelen Bay Mahoney bir elini sırtıma koyuyor ve beni az önce çıktığı sıraya doğru itiyor. "Buraya gel tatlım. Bizimle oturabilirsin."

Tatlım mı? Carter'ın annesinin Bay Mahoney'nin beni daha fazla kabulleneceğine dair verdiği güvence beni tam olarak ikna etmemişti ama "Jake'e yaptığı gibi seni de çamura bulayacak" cümlesinden "tatlım" cümlesine çok çabuk geçti.

"Merhaba Zoey," diye selamlıyor Chloe ben yaklaşırken.

"Merhaba tatlım," diye karşılık veriyorum, oturdukları sıraya bakarak.

Benim için gerçekten yer yok ama Carter'ın annesi yer açmaları gerektiğini fark ediyor ve Chloe'yi kucağına alıyor. Bana gülümseyerek artık boş olan sıraya vuruyor ve "Buraya oturabilirsin" diyor.

Eşyalarımı kucağıma yerleştiriyorum ama artık tek başıma oturmadığım için onları görmezden gelerek ders çalışmak çok garip geliyor. Bu sıranın manzarası da önceki yerime göre çok daha iyi. Amigo kızlar tam önümüzde. Carter şu anda sahanın çok aşağısında olduğu için iyi göremiyorum ama

Bu tarafa dön, futbol pantolonunun içindeki poposunu göreyim. Carter'ın çok güzel bir poposu var.

"Patlamış mısırimdan ister misin?"

Kendimi şehvetli düşüncelerden çekip Chloe'ye bakıyorum, patlamış mısır dolu kâğıt bir külah uzatıyor. "Hayır, alabilirsin ama teklifin için teşekkürler," diyorum ona.

Omuz silkerek külahı kendine doğru çeviriyor ve ağzına atmak için biraz patlamış mısır alıyor. Onun dikkati sahaya dönüyor ama benimki onun üzerinde kalıyor. Carter bana boktan annesi hakkındaki gerçeği anlattığından beri onu ilk kez görüyorum. Daha önce tanıdığım hiç kimsenin başına böyle bir şey geldiğini duymamıştım ama sanırım bu çoğu insanın açıkça paylaşacağı türden bir şey değil. Acaba ona gerçeği söyleyecek mi? Travmatik kısmı olmasa bile, en azından onun aslında kız kardeşi değil, kızı olduğunu. Acaba New York'a onunla birlikte yaşamaya gidecek mi, gerçi ben ya da bir bebek bakıcısı olmadan - ki görünüşe göre buna izin vermeyecek - nasıl yapabileceğini anlamıyorum. Sosyal hayatı bir yana, dersleri olacak ve bunların hepsi anaokulu saatlerine denk gelmeyebilir. Belki de denk gelir, bilemiyorum.

Keşke okullarımız birbirine daha yakın olsaydı. Keşke tek düşüncemiz mümkün olan değil de istediğimiz olsaydı.

"Boyama kitabı getirdin mi?" Chloe bana soruyor.

"Boyama kitabı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır. Öyle mi yapmam gerekiyordu?" Kucağımdaki defteri işaret ediyor. "O da ne?"

Avucumu kapağın üzerine koyuyorum. "Oh, bu okul ödevi. Beynime mümkün olduğunca çok bilgi tıktırmaya çalışıyorum, bu yüzden bunları gittiğim hemen her yerde yanımda taşıyorum."

Carter'ın babası söze giriyor: "Carter bize senin sınıf birincisi olma yolunda ilerlediğini söyledi. Bu büyük bir başarı."

Onlara okul birincisi olma yolunda ilerleyen kişinin kendisi olduğunu söylememiş olmalı ve benim yerimi alabilmem için bu fırsatı kaçırdı. Bu konuda hâlâ kendimi biraz suçlu hissediyorum ama kendime Carter'ın benim gibi buna ihtiyacı olmadığını söyleyip duruyorum. Ayrıca, bu onun seçimiydi.

Oyun boyunca Carter'ın anne ve babası benimle sohbet etti. Chloe devre arasında sıkıldı ve defterimdeki resimleri boyamak için fosforlu kalemlerimi kullanıp kullanamayacağını sordu. Kendini kucağımda buluyor, sarı saçlı ve yeşil kıyafetli mavi çubuk insanlar çiziyor. Neyse ki not almak için çantamda sayıda renkli fosforlu kalem ve fosforlu kalem bulunduruyorum.

Oyun bittiğinde, Chloe'nin sayısız gitme isteğine rağmen, Carter'ın ailesi Carter beni almaya gelene kadar yanımda kalıyor. Başka biri sorun çıkarmaya kalkışırsa diye beni yalnız bırakmak istemediklerini hissediyorum. Daha önce beni koruma zahmetine hiç girmemişlerdi ama bu geceden sonra kendimi hiç olmadığım kadar resmi olarak Carter'ın kız arkadaşı gibi hissediyorum.

Komik kelimesinin doğru olduğundan emin değilim ama her şeyin Carter'dan önceki halinden ne kadar farklı olduğu kesinlikle dikkate değer. Ben hiç kimse değilken, Jake'in davranışlarını rapor ettiğimde, tek bir kişi bile beni savunmaya geçmedi. Kendi ailem bile. Şimdi ise Jake bana karşı biraz nahoş davranıyor ve beni kurtarmaya koşan amigo kızlarım ve ebeveynlerim var, çünkü artık Carter'ın çocuğuyum ve önemliyim. Artık dinlemeye değer bir sesim var çünkü Carter'a aidim.

Bu biraz can sıkıcı ama sanırım dünyayı bir anda değiştiremeyeceğim. Ertelemeyi kabul edeceğim ve belki bir gün sesimin bir önemi olur, o artık etrafta olmasa bile.

Belki de değildir. Kim bilir?

En azından son sınıfın en kötü dönemini atlattım. Şu andan mezuniyete kadar, Carter'a olan güvenimi sebepsiz yere sarsmaya çalışan kıskanç pislikler dışında, her şeyin sakın olacağına dair bir önsezim var. Ben buna alışana kadar üniversite bizi ayıracak ve ben tek başıma yepyeni bir maceraya başlayacağım.

Bunu düşündükçe kalbim daha da boşalıyor. Yine de gelecekle ilgili endişelerin şimdiki zamanı köreltmesine izin vermek için bir neden yok. Onları bir kenara iterek, Carter'ın güçlü kollarının belime dolanmasının, derin ve sahiplenici bir öpücükle sahiplenmeden önce ağzıma kondurduğu öpücüklerin tadını çıkarıyorum.

Ayrıldığında ağzından çıkan ilk kelimeler "Jake seni neden rahatsız ediyordu?" oldu.

"Çünkü bana benzeyen hayali bir kıza aşık," diyorum kollarımı boynuna dolayarak.

"Lanet olası görsel ikiz," diyor hafifçe başını sallayarak.

"Hep sorun çıkarıyorsun," diye mırıldanıyorum, bir öpücük daha çalmadan önce. "İcabına bakmamı ister misin?"

"Hayır," diyorum ona, kararlı bir şekilde. "Baban bugün bana iyi davrandı."

En azından bir şaşkınlık belirtisi bekliyorum ama o sadece kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Biliyorum. Sana bunun icabına bakacağımı söylemiştim. Onu Zoey takımına aldım."

"Geçen sefer 'Zoey the ho' takımındaydı, yani bu geri dönüşte iyi iş çıkardın." Hafifçe gülümseyerek burnumun ucunu öpüyor. "Benim de kendi var."

Belimi bırakarak bir adım geri çekiliyor ve çantasından anahtarlarını çıkarıyor.

"Hadi, gidip bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA verandamda oturmuş biraz daha ders çalışıyor ve temiz havanın tadını çıkarıyordum ki parlak siyah bir limuzin evimin önünde durdu. Balodan önce parlak siyah bir limuzin *görmek* yeterince garip, ama evimin önünde durduğunu görmek? Hiçbir fikrim yok.

Kapı açılır ve tanıdık bir sandalet çıkar. Grace'in herkesin gördüğü en çirkin şey olan kahverengi sandaletleri var, ama onları kesinlikle seviyor. On beş yaşımızdan beri onda ve çirkin olsun olmasın, hiçbir yere gitmiyorlar.

Grace'in limuzinde ne işi var?

Yüzünde kocaman bir sırıtişla, elinde buzlu kahvesiyle dışarı fırladı. "Şuna bakın!"

"Bakıyorum," diyorum ders kitabımı bir kenara bırakarak. "Tam olarak neye bakıyorum?"

Limuzinden inen bir sonraki kişi Kasey. Bir an duraksadım çünkü ikisi de arkadaşım olmasına rağmen Grace ve Kasey'nin bırakın birlikte takılmalarını, hiç etkileşime girdiklerini bile görmemiştim.

Bu tuhaf olayı sorgulamaya vakit limuzinden üçüncü bir kafa fırlıyor. Kuzguni saçları ve yakışıklılığıyla Carter'ın ablası Caroline.

"Hey, Zoey," diye selamlıyor.

Kafam *çok* karıştı. Çekingen bir şekilde ayağa kalkıp,

"Merhaba..." diye seslendim. "Carter geleceğimizi sana

söylemedi, değil mi?" diye fark eder. "Söylemedi. Bana sürpriz

yapmayı sever," diye teklif ediyorum.

Sırıtarak, "Eminim öyledir. Yine de bu iyi bir tane." Küçük, şık el çantasının ön cebine uzanarak bir kredi kartı uzatıyor. "Alışverişe gidiyoruz."

"Neden?"

Caroline bana cevap vermek için ağzını açıyor ama Grace heyecandan patlıyor ve çığlık atmaktan kendini alamıyor: "Mezuniyet balosu! Carter hepimize elbise alıyor."

Caroline başını salladı ve yaklaştı. O merdivenlerin dibinde olduğum için bana doğru eğilerek, "Hayır diyebileceğini söyledi. Eğer öyleyse, elbiseni almasına izin verirsen onların elbiselerini de alacağını söylememi istedi. Hevesli arkadaşın kafamı karıştırdı ve sonunda arabada ona söyledim, yani... eğer sorarsa, hayır dedin, o zaman elbise teklifini masaya getirmek zorunda kaldım. Berbat bir pazarlıkçıyım," diyor.

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak ona "Merak etme, ben de öyleyim" diyorum.

"Mezuniyet balosu elbiseni almasına izin vermen için sana şantaj yapmaya açık olduğuna göre, korkunç bir şey yaptığını ve yine de elbiselerini almayı hak ettiğini varsayıyorum."

Başımı salladım ve fısıldadım, "Grace'in köpeğini kaçırdı."

Caroline kaşlarını çattı. "Bilmek istiyor muyum ki?"

Şimdi başımı sallıyorum. "Yapamazsın. Köpek artık evde, ama evet. Carter Carterliğini yapıyor. İstedikini elde etmek için hayatındaki herkesi manipüle ediyor."

"Kulağa doğru geliyor," diye itiraf ediyor. Hiç vakit kaybetmeden bana sırtıttı. "Şimdi kitaplarını bir kenara bırak ve çantanı kap. Alışveriş yapacağız!"

İNANILMAZ BİR GELİNLİK SONRA, mezuniyet balosuna hazırım. Ya da hazır olduğumu sanıyorum, ki kız çetemizin yarısını bırakıp Caroline şoföre bizi alışveriş merkezine götürmesini söyleyene kadar.

"Beni eve götüreceğini sanıyordum," diyorum ona.

Smoothie pipetini yudumlarken başını sallıyor. "Sadece eve götürüyorum. Sana bu elbiseyle uyumlu ayakkabılar almalıyız."

"Ayakkabı almak için alışveriş merkezine gitmemize gerek yok," diye akıl yürütüyorum. "İkinci el mağazasında uygun bir şeyler bulabileceğimize eminim. Orada tonlarca ayakkabı var."

Gözlerinin endişeyle irileşmesine bakılırsa, Caroline'ın daha önce hiç ikinci el eşya satan bir mağazaya adım atmadığını anlıyorum. "Alışveriş merkezine gidiyoruz," diyor.

Ne kadar uzağa gitmek istediğinize bağlı olarak, gidebileceğimiz birkaç alışveriş merkezi var, ancak Caroline en yakın ve bence en şirin olanı tercih ediyor. Çalıştığım kitabevinin bulunduğu alışveriş merkezinin aynısı, bu yüzden oraya çok aşınayım, sadece alışveriş yapmak için fazla zaman ayırmıyorum. Çocuklar için sevimli küçük açık alanları ve harcayacak paranız varsa alışveriş yapabileceğiniz tonlarca yeri olan şirin bir alışveriş merkezi. Bugün var ve ayakkabı alışverişi benim uzmanlık alanım değil, bu yüzden Caroline'in liderlik etmesine izin verdim.

"Aman Tanrım, bunları dene. Çok güzeller," diyor ve bana asimetrik askılı bir çift siyah katır ayakkabısı uzatıyor.

"Stil uzmanı değilim, kabul ediyorum ama... bunlar siyah." Bana göz kırptı. "Siyahın nesi var?"

"Şey, hiçbir şey. Sadece elbisem altın rengi. Bu çakışmaz mı?"

Birdenbire anladım ama beni başından savdı. "Tatlım, bunlar mezuniyet balosu için değil. Bunlar New York için. Carter yolculuk için yeni şeylere ihtiyacın olduğunu söyledi. Bunlar çok rahat görünmüyor ama topuklularla yürümeye alışık değilsen sana bir ipucu. Taksiyle gitmeyecekseniz yürümek için rahat ayakkabılar giyin ama yanınıza büyük bir çanta alın. Topuklu ayakkabılarınızı çantanıza koyun ve gideceğiniz yere varmadan hemen önce değiştirin. Ayaklarınızı korur ama yine de güzel ayakkabılarınızı giyebilirsiniz." Elini ayakkabılara doğru sallayarak, sanki onları yaklaştırmak ister gibi, "Hadi, dene onları," diyor.

Ayakkabının etrafındaki ince beyaz dokuyu geriye itip kutudan çıkarıyorum ve topuğuna bakıyorum. "Bunlar yüksek görünüyor."

"Öyleler, tavsiyem de bu yüzden. Yine de çok şirinler, uyumlu olabilecekleri tüm kıyafetleri hayal edin."

Ben bu topukla boğuşurken, o biraz daha göz atmak için ayakkabılara geri dönüyor. Ben bunu yere bıraktıktan sonra kocaman bir gülümseme ve başka bir çift topukla yanıma geliyor.

"Bunlar," diye hevesleniyor ve onları bir teklif gibi uzatıyor. "Rahatsız olup olmadıkları umurumda bile değil, bunları satın alıyoruz. Yine de deneyin" diye emrediyor.

Bu ayakkabılar benim giyeceğimden çok daha cesur. Siyah tabanlı, itfaiye kırmızısı sivri burunlu bu ayakkabıları onda görebiliyorum ama benim için biraz fazla olabilirler. "Bunları nerede giyeceğimi bilmiyorum," diyorum ona.

"İstiyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Onları alacaksın. Carter'ın senin için planladığı ve sana söyleyemeyeceğim bir şey için mükemmeller. Sadece bana güven. Bu ayakkabılar tüm doğru şeyleri söylüyor. Bana sonra teşekkür edeceksin." "Şimdi sana bir kıyafet bulmaya gidiyorum" diye mırıldanıyor ve muhtemelen bir kıyafet bulmak için uzaklaşıyor.

Sonunda New York için 3 çift ayakkabı ve kendi seçtiğim sıkıcı görünen bir çift çıplak bantlı sandaletle ayrıldık. Caroline New York için gardırobumu alırken dikkati dağılınca balo ayakkabılarını tamamen unuttu ve beni kendi başıma bıraktı. Ben daha çok bütün gece dans edeceğim ayakkabıların rahatlığıyla ilgileniyordum

-özellikle de gelinliğim yere kadar uzandığı ve kimse o lanet şeyleri *görmeyeceği* için- görünüşlerinden ziyade, içinde yürüdüğümde ayaklarımı öldürmeyecek basit görünümlü bir çift ayakkabı seçtim.

Bu arada Caroline, şık ve gündelik kıyafetler, soğuk havalar için uzun kemerli bir palto ve şıklık yerine rahatlığı tercih ettiğim zamanların %90'ı için güzel ayakkabılarımı içine koyabileceğim büyük beyaz bir çanta seçti. Kesinlikle başka birinin gardırobu, ama çok şık giyinen birinin, bu yüzden şikayet edemem. New York'a gitmeyi düşünmek çılgınca ve daha da çılgıncası henüz anneme gidip gidemeyeceğimi bile sormadım. Bu hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi görünen boş hayallerden biriydi, ama şimdi yolculuk için bir gardırobum olduğuna göre, muhtemelen sorma zamanının geldiğine karar verdim.

Geceyi onunla geçirmeme izin verme konusunda müsamahakâr davrandı ama 1.500 mil ötede koca bir hafta sonu için ne hissedeceğini bilmiyorum.

Bu akşam yemekte yavaş pişirilmiş barbekü sandviçler var, bu yüzden fazla yardıma gerek yok, ama bu benim sohbet başlatma yöntemim, bu yüzden o Crock-Pot'un kapağını açıp içindeki eti karıştırırken mutfağa giriyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

Merakla omzunun üzerinden bakarak, "Pek sayılmaz. Sanırım istersen makarna salatasını buzdolabından çıkarabilirsin."

"Tamamdır," diyorum ve buzdolabına yöneliyorum. Kaseyi alıyorum, kapağını açıyorum ve ona "Mm, lezzetli görünüyor" diyorum.

"Tanrım," diyor, kapağı tekrar yerine koyuyor ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde dönüp bana bakıyor. "Bu doğru. Hamilesin."

Kaseyi tezgâha bırakırken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne dedin? Hayır, . Sadece makarna salatasının güzel görüldüğünü söylüyordum. Benim yememe izin yok mu?"

"Sebepsiz yere yemeklerine iltifat etmek için mi?"

"Ne ? Carter'a mi? Carter'ın, değil mi?"

Gözlerimi devirerek çekmeceyi açtım ve bir servis kaşığı aldım. "Anne, ben hamile değilim."

"Herkes öyle olduğunu söylüyor. Önce bana söylemediğine inanamadım ama-"

"Anne," diye araya giriyorum, ona bir bakış atıyorum. "Sakin ol."

"Hamile olmana kızmıyorum, sadece bana söylemen gerekiyor. Bu dünyanın sonu değil. Carter'ın kesinlikle imkanları var-"

"Carter'ın mali durumu hakkında bir kelime daha duyarsam, yemin ederim çılgılık atacağım. Bu şehirde kimse onun parasının ötesini göremiyor mu?"

Annem kaşlarını çatarak, "Hamile değilsen, sorun ne o zaman?" diye sorar.

"*Sorun yok*, sadece sana sormam gereken bir şey vardı." Ona üniversite hakkında soru sorarken neden bu kadar garip hissettiğimi bilmiyorum. Belki hiç gitmediği ve bu konuda biraz savunmacı görüldüğü içindir, belki de onun üniversiteyi o kadar da önemli olmayan bir şey olarak düşündüğünü bildiğim içindir, oysa benim için bu çok önemli bir yaşam hedefidir. Sebep ne olursa olsun, onunla üniversite hakkında konuşmaktansa genç bir anne olacağımı söylemeyi tercih ederim.

"," diyor çekingen bir tavırla, beni izliyor. "Ne oldu?"

"Pekala, üniversite ziyaretlerinin yaklaştığını ve öğrencilerin gitmeyi umdukları üniversiteleri ziyaret edeceklerini biliyorsunuz."

Lavabodan bir el havlusu alıp dalgınca sıkarken mırıldanıyor: "Bu konuda bir şeyler söylemiştin. Eğer düşündüğün buysa, eyalet dışındaki süslü bir üniversiteye bakmak için tatile çıkmaya paramız yetmez."

"Ben değilim. Sayılır. Bu benim üniversite ziyaretim değil." Gerginleşiyorum ve kelimelerim birbirine karışıyor, o yüzden odaklanıp ağzımdan kaçırıyorum. "Carter önümüzdeki sonbahar Columbia' gidiyor. Şimdiden kabul edildi, ona futbol bursu veriyorlar."

"Nerede bu?"

Gözlerimi kırptırıyorum, bir an için bu soruya hazırlıksız yakalandım. "Columbia mı? New York'ta. Sanırım Carter oralı. Her neyse, okul için oraya gidiyor ve babası ona kampüs yakınlarında bir daire aldı. Eyalet şampiyonasından sonra kampüsü ziyaret etmek ve daireyle ilgili bazı belgeleri imzalamak için oraya uçması gerekiyor. Her zaman oraya gitmek istediğimi bildiği için de yanında götürmek ve etrafı gezdirmek istedi."

"Oh, ne güzel," diyor, anında daha sıcak.

"Hiçbir şey için para ödemek zorunda kalmayacağız, Carter yolculuk için bana daha sıcak tutacak giysiler almam için kız kardeşiyle beni gönderdi bile.

Cuma günü okul bittikten sonra uçağa bineceğiz ve Pazar gecesini geri döneceğiz, böylece hiçbir şeyi kaçırmayacağım. Yemek için paraya ihtiyacım olabilir ama bunun için kendi paramı kullanacağım. Her neyse, Carter bunu dört gözle bekliyor. Çok önemli bir şey olmayacağını düşündüm ama uçak biletlerini ayırtmadan önce sana sormam gerektiğini söyledim." "Bence bu kulağa harika geliyor. Ne kadar romantik," dedi.

Bana küçük, yumuşak bir gülümseme. "Noel zamanı New York. Sence evlenme teklif edecek mi?"

"Ben-?" İçimden gergin bir kahkaha balonu çıkıyor. "Hayır anne, evlenme teklif edeceğini sanmıyorum. Tanrım, liseden sonra çıkacağımızı bile sanmıyorum."

Gülümsemesi düşer. "Neden olmasın?"

"Çünkü yetişkin hayatlarımıza yeni başlıyoruz ve aynı eyalette bile yaşamayacağız."

"Neden ki? Her zaman kuzeye taşınmak istedin, kafanda hep bu fikir vardı. Eğer babası ona orada bir daire aldıysa ve seni de görmeye götürüyorsa, bu bana onunla birlikte oraya taşınmanı umuyormuş gibi geliyor."

İç çekerek ona, "İnan bana, bunu çoktan düşündüm ama yapamam. Şehirde uygun fiyatlı ve ilgilendiğim programları sunan hiçbir okul yok. Hiçbiri uygun fiyatlı bile değil, ama Carter'la yaşamak tabii ki yaşam masraflarını azaltacak, bu yüzden belki küçük bir krediyle... Ama günün sonunda, onunla New York'a taşınmak için çok fazla fedakarlık yapmam gerekecek. Benim geleceğim Pennsylvania'da başlıyor, onunki ise New York'ta. Dört yıl uzun mesafeli bir ilişki için çok uzun bir süre. Bu iş yürümez."

Annem kararlı bir şekilde, "Tabii ki işe yaramayacağına karar verirsen işe yaramaz," diyor. "Bu bir öncelikler meselesi, Zoey. Eğer iyi bir adam bulduysan, sana söylemekten korkmuyorum, bu tür adamlar her zaman karşına çıkmaz. Kitaplarını her yerde okuyabilirsin, artık internetten dersler bile alabiliyorsun. Carter New York'a taşınmanı ve onunla bir hayata başlamanı istiyorsa, bence onu geri çevirmek için deli olman gerekir."

Hayal kırıklığı, demiryolu geçidinde durmak üzere olan yavaş bir tren gibi içimden geçiyor. Bu konuşmanın güneye gideceğini ve kişiliklerin çatışmasıyla sonuçlanacağını şimdiden söyleyebilirim, bu yüzden raylarda oturmak yerine

ve anlamsız hayal kırıklığına katlanarak en yakın açık otoparka girip geri dönüyorum.

Az önce titreşmiş gibi telefonumu kotumun cebinden çıkararak telefonuma bir gülümseme gönderiyorum. "Oh, ne biliyorsun? Bu o şimdi." Parmağımı ekranda kaydırıyorum ve ona bakıyorum. "Hafta sonu için New York'a gitmeme izin var, değil mi?"

"Evet, tabii ki," diyor bana, endişeyle telefona bakarak. "Henüz onunla oraya taşınmayacağını söylemedin, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve Carter'a gelen mesajı açıyorum. Madem telefonu açtım, haberi de paylaşabilirim. Zaten bu konuşmadan çıkmak için bahanem de bu. "O sormadı, ben de sormak zorunda kalmadım."

"Kendine bir iyilik yap ve ona henüz hayır deme. İyice düşün Zoey. Uzun uzun düşün. Eğer onu seviyorsan, belki de bu küçük fedakârlığa değer. Sana güzel bir hayat verebilir. Böyle şanslar bir ömür boyu çok fazla gelmez."

Üniversiteye gitme şansı da öyle, ona söylemek istiyorum ama kavgaya etmek istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve ona hafif bir gülümseme gösteriyorum. "Ben yukarı çıkıp onu arayacağım."

". Çok geç kalma, yemek hazır olmak üzere."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

"TATLIM, CARTER !"

Annemin Carter'ın gelişini haber vermek için merdivenlerden yukarı seslendiğini duyuyorum. Yana doğru dönüp elbisemin salınışını izlerken karnım sinirden zangır zangır titriyor.

Mezuniyet balosunun teması "Elmaslar sonsuzdur". Hiç elmasım yok ama ışıkta güzelce parlayan bir çift kübik zirkon küpe aldım.

Elbisem ışıkta parlıyor. Bu elbiseyi o kadar çok seviyorum ki, onunla evlenebilirim. Beyaz değil, şampanya rengi ve her hareket ettiğimde parıldayan altın rengi bir kaplaması var ama şimdiye kadar giydiğim en güzel elbise. Sadece bir mezuniyet balosu elbisesi için utanç verici derecede pahalıydı ama Carter ödüyordu ve bu yıl bana çektiirdiğı onca şeyden sonra muhteşem bir mezuniyet balosu elbisesini hak ettiğimi düşündüm. Baloda da giyeceğim ve biraz daha değer kazanacak. Komik bakışlara maruz kalmasaydım bu elbiseyi market alışverişinde bile giyerdim.

Yansımana bir kez daha gülümsemekten kendimi alamıyorum, dönerek elbisemin ışıkta parıldamasını izleyebiliyorum. Mutlu bir şekilde iç geçirdikten sonra Caroline'ın elbisemle uyumlu olması için seçtiğı küçük çantayı alıyorum. Omzuma atıyorum ve son bir kez kontrol etmek için aynanın karşısına geçiyorum.

Caroline bugün erken saatlerde şehirdeki kuaföründen bana bir randevu aldı, bu yüzden her daha şık görünüyorum. Beyaz Fransız uçlu bir manikür yaptırdım ve sarı saçlarım yarı arkaya çekilerek başımın tepesinde toplandı, uzun, parlak bukleler arkadan ve yanlardan aşağıya doğru dökölüyor. Caroline makyajımı da elbisemi tamamlayacak şekilde yaptırdı, böylece eve gittiğimde tek yapmam gereken elbiseyi giymek oldu.

Bir prenses gibi görünüyorum. Muhtemelen düğün günümde bu kadar iyi görünmeyeceğim, bu yüzden tadını çıkarabilirim.

Carter merdivenlerin dibinde beni bekliyor. Elbisemle uyumlu altın rengi vurguları olan siyah smokini içinde inanılmaz görünüyor. Merdivenlerden inerken bana bakışları her şeyi anlatıyor. Gözlerinde bir yumuşaklık pırıltısı, midemi bulandıran ve kalbimi hoplatan bir hayranlık duygusu var.

Ayağım oturma odasının zeminine zar zor değiyor ve Carter çoktan elini uzatıp belimi kavıyor ve beni kendine çekiyor. "Harika görünüyorsun" demek için eğildiğinde nefesini boynumda hissediyorum.

Ben de ona dokunmak istiyorum, bu yüzden bir elimi omzuna koyuyorum ve diğer altın kravatının üzerinde gezdiriyorum. "Sen de öyle." Ailem odada olduğu için sesimi alçaltıyorum ve fısıldamak için eğiliyorum, "Bana aldığın külotları giydim, ama böyle görüneceğini bilseydim, zahmet etmezdim."

Carter kıkırdıyor, belimdeki eli hafifçe sıkılıyor. "Merak etme, onları sonra çıkaracağım."

"Çok geç, çoktan parçalandılar," diyorum ona arsızca.

Bana gülümsemek için geri çekiliyor, sonra beni öpmek için eğiliyor, sanki benimle ne yapmak istediğine tam olarak karar veremiyormuş gibi. Onda kararsızlık görmeye alışık değilim ama sadece bu bile bana *gerçekten* etkilendiğini söylüyor. Bu gece zaten güzel hissediyordum, ama şimdi parıldıyorum.

"Siz ikiniz ne kadar da mükemmel görünüyorsunuz," diye mırıldanıyor annem, elinde fotoğraf makinesiyle bize doğru yürürken. "Merdivenlerin önünde bir fotoğrafınızı çekeyim."

Carter ona döner. "Bir saniye." Bana dönerek, "Korsaj istemediğini söylediğini biliyorum ama elim boş gelmemem gerektiğini düşündüm," diyor. Ceketinin cebinden ince, kare bir kutu çıkardı ve bana, "Annem seninle evlenmezsem bunu *alamayacağını* söylüyor ama bu gece için ödünç *alabilirsin*," dedi.

"Evlilik gerektirdiğine göre bu gerçekten bir şey olmalı," diye yorum yapıyorum.

Carter başını sallayıp çantayı açıyor. "Aile mücevherleri. Birkaç nesil boyunca elden ele geçti. Yaklaşık yeni bir araba değerinde, yani, bilirsiniz, hiçbir yere götürmeyin."

"Dur, bekle, ne?" Gözlerimi birkaç kez kırıştırdıktan sonra kutunun içindeki kadife kolyeye bakıyorum. Bunu yaptığımda nefesimi tutamadım. Birisi *aile mücevherlerinden* bahsetse aklımda beliren görüntü *tam olarak* bu olurdu. Altın ışıltılar içinde inanılmaz bir elmas ve altın kolye

bana bakıyor. Bu bir kraliçenin boynuna ait, bana değil. Çok fazla olmadan inanılmaz derecede zarif.

Keşke bu kolyenin ilk verildiği kadının hikâyesini bilseydim. Çok daha yüksek mevkideki bir adam tarafından tapılan bir Fransız fahişe hayal ediyorum. Skandal bir jestle, ona evlenme teklif edemediği için değerli aile mücevherlerini teslim ettiğini, kurallara aldırmadan hayatını onunla yaşadığını hayal ediyorum.

Kafamda her şey son derece romantik ve sonra Carter kolyeyi kutudan çıkarıyor, saçlarımı dikkatlice omzumun üzerinden geçiriyor ve zarif kolyeyi boynuma takıyor.

Nasıl göründüğünü görebilmek için duvardaki büyük aynaya doğru yürüyorum ve kesinlikle büyüleyici. Carter yanımda çok yakışıklı duruyor, ben annesinin kolyesini takmışım ve bu muhteşem elbiseyi giymişim. Daha evden bile çıkmamıştık ve bu gece şimdiden mükemmeldi.

Carter aynadan bana bakarak "Beğendin mi?" sordu.

Başımı sallayarak güzel parçaya dokunuyorum. "Bayıldım. Korkarım artık benimle evlenmen gerekecek."

Carter kıkırdıyor, elimi tutuyor ve beni merdivenlere doğru çekiyor. "Şu fotoğrafları çekelim de seni arabada hırpalayabileyim."

Carter ve ben merdivenin önünde poz verip annemin fotoğraflarını çekmesine izin verdik. Sonra bana birimizi kapının önüne, sonra ön verandaya, sonra da Carter'ın beni alacağı limuzinin önüne çekmesi gerektiğini söyledi. Sonunda bizimle arabaya binmeye çalışmadan önce önünü kestim.

Kolyeyi kurcalamamaya çalışıyorum ama daha önce hiç bu kadar pahalı bir şey takmamıştım, bu yüzden gece boyunca onu kontrol edecekmişim gibi hissediyorum. Küpelerim bu kadar büyük bir şeyle takmak için fazla ucuz geliyor, bu yüzden dansa gitmeden önce onları çıkarıp çantama koyuyorum.

Dans, şehirdeki en güzel otelin balo salonunda yapılıyor. Aslında lisede yapılacaktı ama son sınıf öğrencileri bunun yerine oteli tercih etti. Karanlık balo salonu renkli ışıklarla ve odanın etrafında şelale gibi sarkan sahte elmas dizileriyle süslenmiştir. Masalar odanın etrafına siyah beyaz örtülerle kurulmuş, her masanın ortasına bir avuç dolusu sahte plastik elmas serpiştirilmiş. Pek çok kız daha kısa elbiseler giyiyor ama ben de bunu bekliyordum. Grace de benim gibi uzun bir elbise giymişti ama Kasey'nin kırmızı elbisesi ancak uyluğunun ortasına kadar geliyordu.

Başkalarının ne giydiği umurumda değil. Carter'la kendi küçük dünyamdaymışım gibi hissediyorum ve hoşlanıyorum. Tabii ki, bizim kendi küçük

Dansa gittiğimizde dünya hemen kalabalıklaşıyor. Carter arkadaşlarının kamp kurduğu masaya doğru yönelir. Müzik çoktan çalmaya başladı ama henüz kimse dans etmiyor. Bizim okulda işler düğün gibi yürüyor; kral ve kraliçe ilk danslarını yapana kadar kimse dans etmiyor, sonra pist herkese açılıyor.

Sutton, Carter yaklaşırken alaycı bir şekilde eğilerek, "Herkes eğilsin, kral geldi," diye anons eder.

"Çok doğru," diyor Carter, eli hâlâ kalçamda.

Cartwright açıkça beni süzerek, "Kahretsin Ellis, bu gece çok iyiydin," diyor.

Brianna bana parlak bir gülümseme göstererek, "Elbisene bayıldım," diyor. Mezuniyet balosu kıyafet yönetmeliğindeki "aşırı dekolte yok" kuralını cesurca çiğneyen kısa bir elbise seçmiş. Elbisem straplez ve burada da biraz dekolte var, ama kolye o kadar dikkat çekici ki, kimsenin göğüslerimi fark etmesini beklemiyorum. Brianna'nın gözleri kolyeye takılınca gözleri açılıyor. "Vay anasını, bu gerçek mi?"

Başımı sallıyorum, o gelip kolyeden sarkan incilere bakarken dalgınca tekrar dokunuyorum.

"Bu, kraliyet düğünü mücevheri gibi bir şey," diye beni bilgilendiriyor. "Öyle değil mi? Carter'ın annesi bu gece için ödünç almama izin verdi."

Carter çocuklarla konuşurken o da bir süre elbisem, saçım ve kolyemle uğraşıyor. Birkaç dakika erken geldik, ama müdür sahneye çıkıp okul yılına ve futbol sezonuna ne kadar harika bir başlangıç yaptığımızı anlatmaya başlamadan önce birkaç dakika geç gelenlerin içeri girmesini bekliyorlar.

Carter yanıma gelip belimden tutuyor ve sahneye doğru başıyla işaret ediyor. "Muhtemelen oraya gitmeliyiz."

Dün akşamki futbol maçında Carter'ın mezuniyet balosu kralı ilan edildiğini -hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde- bir şekilde unutmayı başarmışım. Cartwright da mezuniyet balosunda, o yüzden Carter'ın yanında dolaşıyor.

"Evet, muhtemelen yapmalıyız," diye kabul ediyor.

Brianna Cartwright'ın yanına geliyor ve umutla ona bakıyor. "Prenses için beni seçiyorsun, değil mi?"

"Eh, bilemiyorum. Erika'yı seçebilirim."

Carter ona kuru bir bakış attı. "Hiç komik değil."

Cartwright sırıtıyor. "ama, bu biraz komik."

Brianna, Cartwright'a "Benden başka birini seçersen, bu gece sikini yalayacaklarından emin olsan iyi edersin, çünkü o lanet kuşağı alamazsam, kesinlikle alamam," diye bilgi veriyor.

"Kahretsin, sanırım bir kuşak alacaksın."

Muzaffer bir edayla gülümseyerek mırıldanıyor: "Çok doğru, bir kuşak alıyorum."

Ayrıca bizim okulda sadece erkeklerin mezuniyet balosuna seçildiği de aklımdan çıkmış. Sonra da erkekler kendi eşlerini seçiyor. Ani bir farkındalıkla gözlerimi kırptırarak Carter'a baktım. "Oh, Tanrım. Bu benim... olduğum anlamına mı geliyor?"

Carter'ın dikkati sahnede, benim üzerimde değil. Küçükler sınıfı çoktan sahneye çağırılmıştı ve şimdi sıra bizde olmalıydı. Carter müdüre gülümsüyor, başını sallıyor ve beni sahneye yaklaştırmak için elimi tutuyor. Merdivenlerde duruyor, elimi bırakıyor ve sahneye doğru ilerliyor.

Kalbim düzensiz atıyor. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum ama bu cehennemden gelen uzun bir aldatmaca değilse Carter'ın kraliçesi olarak başka birini seçeceğini sanmıyorum.

Carter sahneye çıkarken salondaki herkes alkışlıyor. Geçen yılın mezuniyet kraliçesi tacı ve kuşağıyla sahnede. Sallanan iri bebek yumrusu dışında, emekli bir yarışma kraliçesi gibi görünüyor, Carter'ın başındaki kuşağa uzanmak için parmak uçlarında dururken gülümsüyor, sonra da tacı ona takıyor. Carter tacı bırakıp kalabalığa göz kırptırıyor, bu da birkaç kıkırdamaya ve birkaç hülyalı iç çekişe neden oluyor.

Tepkiye gülümseyerek karşılık veriyorum ve spot ışıklarının altında ona tekrar bakıyorum. Sırada Cartwright var. Ona bir taç takılmıyor ama bir kuşak takılıyor, ardından eski kraliçe ona bir taç ve "eve dönüş prensesi" kuşağı veriyor.

Onun için neyin iyi olduğunu biliyor, bu yüzden müdür prensesin kim olduğunu sorduğunda Brianna sahneye çağırılıyor. Basamakları çıkarken sırtıyor ve el sallıyor, sonra nazikçe teşekkür ediyor ve kuşağı kapıp kendi başına takıyor. Adam tacı takmaya çalışıyor ama saçına takılıyor ve sonunda onu da kendisi yapıyor. Biraz gülmekten kendimi alamıyorum. Zavallı Cartwright.

Odak tekrar Carter'a döndüğünde, müdür hepimizin büyük ölçüde sorumlu olduğunu bildiği inanılmaz futbol sezonu için onu biraz daha övmekten kendini alamıyor. Sonunda müdürün Carter'a yalakalık yapması bitti.

"Evlat, hepimizi merakta bırakma. Bu gece mezuniyet balosu kraliçeniz kim olacak?"

Carter mikrofona doğru eğildi, bana gülümsedi ve hafifçe, "O benim her gün kraliçem, Bay Cousins. Zoey Ellis, buraya gel."

Ben olmam gerektiğini bilsem de kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Herkes alkışlıyor ve ben elbisemi toplayıp sahneye çıkıyorum.

Cartwright'ın kuşakla uğraşmasını izledikten sonra, eski kraliçe kuşağı bana kendisi takmaya karar verdi. Altın rengi, saten ve siyah fontlu bir kuşak, Carter'inki ise siyah ve altın rengi fontlu. Tesadüf mü yoksa tasarım mı bilmiyorum ama sanki bizim için özel olarak yapılmışlar gibi kıyafetlerimize uyuyorlar. O tacı başıma takmadan önce Carter tacı alıyor, sonra bakışlarımı karşılıyor, bana gülümsüyor ve kendisi takıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Geçen yılın kraliçesi masadan büyük bir buket gül almak için arkasını döndü. Şimdi onları bana uzatıyor ve ben de güzelliklerine vuruluyorum. Normalde mezuniyet balosu kraliçesine kırmızı güller verilir ama bunlar beyaz ve her bir yaprağı altın yaldızla kaplanmış.

"Vay canına, bunlar çok güzel. Teşekkür ederim," diyorum ama kime teşekkür etmem gerektiğinden emin değilim. Milyar yıl geçse de ne bu lisede ne de başka bir lisede mezuniyet balosu kraliçesi olmayı beklemezdim.

Eski kraliçe eğilerek, "Erkek arkadaşın senin için özel sipariş verdi," diyor.

Carter eğilerek şakayla karışık fısıldar, "Neden tüm sırlarımı açıklıyorsun?"

Bana gülümsüyor. "Sen şanslı bir kızsın."

Bu gece kendimi çok şanslı hissediyorum. Daha da şanslıyım, sınıfım beni seçmediği için mikrofona dokunmam ya da herhangi bir "teşekkür" konuşması yapmam gerekmiyor. Dans edeceğim için kıza çiçekleri geri veriyorum ve o da bana danstan ayrılmadan önce gelip almamı söylüyor. Geleceğime dair ona güvence veriyorum ve müdürün taç giyme törenini bitirmesini izlemek için geri dönüyorum.

"Şimdi, bayanlar ve baylar, kral ve kraliçe ilk danslarını yapacaklar. Bundan sonra herkes dans pistinde onlara katılabilir ve gece boyunca dans edebilir! Eğlenin, güvende olun ve ailenizin onaylamayacağı hiçbir şey yapmayın," diyor ve toplanan izleyicilere parmağını sallıyor. Birkaç kibar kıkırdama alıyor, ancak çok sayıda boş bakış da var.

Carter elimi tutuyor ve beni merdivenlerden aşağı indiriyor. Sahne ışıkları bizi dans pistine kadar takip etti. Carter beni kollarının arasına aldı.

Dans partnerleri arasındaki mesafe kuralı. Ben E. King mırıldanmaya başlar Hoparlörlerden *Stand by Me* çalıyor ve Carter beni çekiyor. "O

benim her gün kraliçem, ha?" Şakacı bir şekilde mırıldanıyorum.

Carter bana muzip bir gülümseme fırlatıyor. "Bu cümle hoşuna gitti, değil mi?"

"Seyircilerin kesinlikle yaptı. Diğer tüm kızların seni benden çalmak istemesini mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Hayır, ben bir kolye değilim; çalınamam."

"Mezuniyet balosu kraliçesi olduğuma inanamıyorum," diyorum ona.

"Kralla çıkmanın avantajları. Hazırlansan iyi olur, baloda o tacı da süpüreceksin."

"Bundan şüpheliyim. Onu son sınıf seçer, sen değil."

İnanmayan bir kaşını kaldırarak, "Bu noktada bir şeyleri halletme yeteneğimden gerçekten şüphe edemezsin. Haydi Zoey. Kazanmanı sağlayacağım."

Başımı hoşgörüyü sallıyorum. "Bunu düzeltmeni istemiyorum."

"Başka bir kızla bu kadar yakın dans etmemi mi istiyorsun?"

Düşünmek için duraksadım, sonra ona "Tamam, bunu düzeltebilirsin" dedim. Herhangi bir kuralı çiğnemesi gerekmeyecek, sadece hatırı sayılır nüfuzunu kullanacak ve insanlara ne yapmalarını istediğini söyleyecek. Eminim yardımcıları da ona yardım edecektir. "Lise bittiğinde ve Columbia'da yeniden başlamak zorunda kaldığında ne yapacaksın? Emirlerini yerine getirecek kölelerin olmayacak."

Liderlik becerilerine güvenerek, "Hemen değil, ama yenilerini alıştırmak uzun sürmez," diyor. "Ayrıca, New York benim evim. Orada bir sürü arkadaşım var."

"Seveceğim bir şey var mı?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Biraz fazla hoşlanabileceğin biri. Seni ondan uzak tutmam gerekecek ki seni kapmaya çalışmasın."

"İmkânsız," diyorum. "Ayrıca ben bir kolye değilim."

"Çalınamaz, ha?"

Başımı salladım. "Tamamen seninim."

"Seni bu konuda tutacağım," dedi bana.

"En azından birlikte olamayacak kadar uzakta yaşayana kadar," diye düzeltiyorum, beni buna *zorlayacağını* biliyorum. "Ziyarette arkadaşlarını görecek miyiz?"

Carter başını sallar. "Sanmam. Sadece hafta sonu kalmamız bize fazla zaman kazandırmaz ve size şehri göstermek istiyorum."

Kalabalık bir Time Square'de kaldırımlarda yürürkenki zihinsel görüntümüze gülümseyerek ona "Sabırsızlanıyorum. Bence çok eğleneceğiz."

"Ne zaman eğleneceğimizi düşünüyorum biliyor musun? Bu aptal dans bittiğinde," diye mırıldanıyor, çıplak omzumu öpmek için başını eğiyor. "Seni buradan çekip çıkarabildiğim ve bu elbiseden kurtulabildiğim zaman."

"Bu elbiseye bayıldım," diyorum ona.

"Ben de seviyorum. Yerde olduğunda ve sen benimle yatakta çıplak olduğunda daha çok seveceğim."

"Ne tür bir hayvan bu muhteşem elbiseyi yere atar?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. "En azından koyabileceğimiz bir sandalye vardır."

"Bu hikayenin yanlış kısmına odaklanıyorsunuz," diyor.

"Güzel elbiseme hoyratça davranmanız beni dehşete düşürdü. Vücuduma bu şekilde davranmaya izniniz var ama elbiseme? Çizgiyi aştın."

Carter gözlerini devirir. "Peki, elbiseyi bir sandalyenin üzerine atarız. Çıplak olduğun sürece, atılmış kıyafetlerinin nerede olduğu umurumda değil."

Göstermelik bir baş sallamayla, "Çok daha iyi" diyorum. Hiç vakit kaybetmeden, "Şimdi, bu senaryoda senin ağzın nerede?" diye soruyorum.

Söz konusu güzel ağız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Oh, ağzım iyi iş çıkarıyor. Yumuşak yatağın üzerinde karın üstü yatıyorsun, ben de sırtının alt kısmını öpüyorum, o güzel, çıplak kıcını avuçluyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Ağızının nereye gittiğini merak ediyorum..."

"Gördüğünüz gibi, ilgi için yalvaran ıslak bir amcığınız var."

Alt dudağımı ısırdım ve eğilerek mırıldandım: "Böyle konuşmaya devam edersen dans başlamadan seni buradan sürükleyerek çıkarırım."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye karşılık verir.

Sırıtıyorum ve ona bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Burada çok uzun süre kalmayacağız, değil mi?"

"Hiç şansı yok," diye doğruluyor.

BÖLÜM 52

Koridorda, kilitli kapının önünde durmuş içeri girmeyi beklerken huzursuzum. Carter, biz daha içeri adım atmadan alarmı etkisiz hale getirmek için telefonundaki bir uygulamada numaraları tuşlarken konsantre olmuş bir şekilde başını eğiyor.

"Bu iş görür," diye mırıldanıyor, telefonunu cebine geri koyuyor ve anahtarı kilide sokuyor.

Kapıyı itip açıyor ve içeri bakıyor. Alarmdan çılgık sesi gelmeyince uygulamanın işe yaradığını varsayıyorum.

Carter bana muzaffer bir gülümsemeyle dönüyor, sonra bavulumu alıp içeri taşıyor. Onu daha çekingen bir şekilde takip ediyorum, yeni dairesine girerken kendinden emin adımlarını izliyorum.

Burada *yaşayacağımı* düşünmek çılgınca. Sadece tek başına değil, şehirde de yaşayacak. Sanırım buralı olduğu için bu onun için o kadar da önemli değil, ama... Tanrım, nasıl bir hayat sürüyor.

Carter iki bavulumuzu da oturma odasındaki kömür grisi kanepenin arkasına park ediyor. Buranın ne kadar güzel olduğu beni şaşırtıyor. Üniversiteye yeni başlayan birinin hayal edebileceği gibi değil. Görünüşüne bakılırsa her yer bir uzman tarafından dekore edilmiş bile.

Sağ tarafta kompakt bir ada ve bir tarafında üç sandalye bulunan eksiksiz bir mutfak var. Şehir manzaralı büyük bir pencerenin önünde koyu kırmızı sandalyeli bir yemek masası ve hemen arkasında çalışma alanı var. Boş alanı doldurmak için sadece birkaç kitap ve bazı vurgu parçaları içeren bir kitaplık var - Carter burayı kendisinin yapana kadar açıkça yer tutucular. Uzun bir ders gününden sonra ödevlerini yapabileceği bir masa da orada duruyor.

Oturma odası çok güzel. Muhteşem parke zemini büyük bir halı kaplıyor, kanepenin önünde büyük, gri, endüstriyel görünümlü bir sehpa ve onun önünde duvara monte edilmiş büyük bir televizyon var. Çok sevdiğim ama bir bekârın evi için asla seçmeyeceği şık lambalı sehpalar var.

Onun evi. Burası Carter'ın evi olacak.

"Yatak odalarını görmek ister misin?" Carter soruyor, hepsini almayı bitirdiğimde içinde.

Başımı salladım ve onu takip ettim. Alt kattaki çalışma alanını belirlerken *Gerçek* bir çalışma odasına dönüştürülmüş ekstra bir yatak odası olduğunu tamamen unutmuş. Bir duvarı daha fazla kitaplık kaplıyor ve önlerinde pırıl pırıl maun bir masa var.

"Burada ders çalışabilirsin," diyor bana, sol tarafındaki köşeyi işaret ederek. "Balıkların buraya büyük bir akvaryuma koyabiliriz, böylece okuma arkadaşın sana yakın olur."

Şaka yaptığını biliyorum, ancak buranın görüntüsü, burada bulunduğumuz birkaç saat içinde bu şehrin heyecanı ve enerjisi... sadece onunla burada yaşayabileceğim bir yaşam versiyonunu hayal etmemi sağlıyor. Burası *benim* çalışma odam olabilir, bu raflar kitaplarımla dolu olabilir... Bu *bizim* hayatımız olabilir.

İşleri hafif tutmaya çalışarak ona "Umarım Columbia'da tanışacağın eşin de benim kadar keyif alır" dedim.

"Seni onun masasında becermemi ister misin?" diye teklif ediyor.

"Belki sonra," diye mırıldanarak odadan çıkıyorum ve koridorda ilerleyerek bir sonraki beyaz kapıya yöneliyorum. Burası sadece bir banyo, ama New York'un inanılmaz derecede sıkışık olduğuna dair duyduğum onca şeye rağmen, oldukça büyük bir banyo. İki lavabosu, iki dolabı ve Chloe'nin ziyarete geldiğinde banyo yapabileceği bir küveti var.

Chloe'den bahsetmişken, sıradaki oda onun. Pembe duvarlar ilk ipucu, ancak iç dekoratör buraya da bazı şeyler koymuş. Odanın ön tarafında, arkasında kocaman bir ayna ve üstünde bir balerin lambası olan güzel beyaz bir şifonyer var. Dekoratif yastıklar ve uçuk pembe nevresimlerle tamamlanmış tam boy bir yatak zaten hazır. Şifonyerle uyumlu beyaz bir sehpa ve üzerinde de bir prenses lambası var. Köşede aynı tarzda beyaz bir kitaplık var. Birkaç çocuk kitabı, pelüş bir ayı ve beyaz bir tek boynuzlu at ile birlikte raflara yerleştirilmiş, ancak oturma odası rafları gibi, Chloe burayı kendine ait hale getirene kadar çoğunlukla yer tutucu şeyler.

"Burası muhteşem bir yer, Carter. Gerçekten."

Elimi tutarak beni bir sonraki kapıya götürdü. "Hadi odamızı kontrol edelim."

"Müstakbel karın, onun eşyaları üzerinde başka biriyle seks yaptığını öğrendiğinde çok kızacak," diye onu bilgilendiriyorum.

"Buraya gel," diyor, sadece Carter'ın olabileceği gibi imkansız geleceğimiz hakkında endişesiz. İşlerin istediği gibi gitmesine o kadar alışmış ki, belki de birkaç ayımız daha olduğunu henüz anlamamış olabilir, ama bu şehre geldiğinde bensiz gelmek zorunda kalacak.

İlişkimizi biraz daha uzatmayı teklif etmeyi düşündüğüm anlar oldu. Mezun olduktan sonra, teknik olarak sadece yaz için onunla New York'a taşınabilirim, sadece PA'da okula başlamam gerekene kadar. Sorun şu ki, bunun her şeyi milyonlarca kez daha zorlaştıracaklarını düşünüyorum. Şu anda bile ziyaret ettiğimiz bu birkaç günün aklımdan çıkmayacağını, bana bu geziye gelmeseydim onsuz yaşayabileceğim neler olabileceğine dair fikirler vereceğini söyleyebilirim.

Ama yapmak zorundaydım. Eğer biri beni ilk kez New York'a götürecekse, bu Carter olmalı.

Yine de yazın burada yaşamak farklı olurdu. Bir hafta sonu gezisi gibi değil, yaşamaya devam edemeyeceğim bir hayatın başlangıcı gibi hissederdim. Ayrılmak çok daha zor olacak ve üniversiteye başlamak için PA'ya taşındığımda hayatımda heyecan verici bir dönüm noktası olması gereken bu döneme şüphesiz gölge düşürecek.

Ebeveyn yatak odasının kapısı açılıyor ve Carter içeri giriyor. Biraz şaşkınlıkla onu takip ediyorum. Burası en büyük oda ve bu şehirde daha az alana sahip stüdyo daireler olduğundan hiç şüphem yok. Kral boy yatak Longhorn renkleriyle çoktan hazırlanmış - umarım tesadüftür, ama bu dekorasyon emirlerini kimin verdiğini bilmiyorum. Odanın karşı tarafında bir kanepe, bir sehpa, lambalı bir sehpa ve önündeki duvara monte edilmiş bir televizyon var. Burası *yatak odasının içinde* ikinci bir oturma odası gibi.

Hepsi bu kadar bile değil. Kapıdan içeri girdiğimizde, sağ tarafımdaki duvarda, üzerinde kocaman bir ayna bulunan bir şifonyer ve ortasında üç mum bulunan gümüş bir servis tepsi görüyorum. Bu odanın duvarlarında sanat eserleri var ve şifonyerin arkasında başka bir kapı var. Ebeveyn banyosu olduğunu düşünüyorum ama içeri girdiğimde gömme dolap olduğunu görüyorum.

Carter'ın arkamdan hissederek, "Burası çılgın bir yer," diyorum.

Beni geçip yürümeye devam ediyor ve elini odanın ortasındaki tezgahın pürüzsüz yüzeyinde gezdiriyor. "Bunu seviyorum. Bir randevuya hazırlanman çok uzun sürdüğünde, içeri gireceğim, seni tam burada domaltacağım ve güzel, sert bir sikiş yapacağım."

"Bu beni kesinlikle ettirir," diyorum kuru bir sesle. "İyi düşünmüşsün."

Sol tarafı işaret ederek yürümeye devam ediyor. "Kıyafetlerin şuraya gidebilir." Dolabın sonunda kapanan kapakları ve çekmeceleri olan bir gömme dolap var. Birkaçına göz attıktan sonra tezgâhın etrafından dolaşıyor ve o taraftaki raflara bakıyor. "Benim eşyalarım bu tarafa konabilir."

Ortalama, ortalama, ortalama.

Onu görmezden gelerek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve dolaptan ıkıyorum. Daha sonra ana banyoya bakıyorum, yorumlarının zihnimi kirletmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama bu zor. Büyük fayanslı duşta beni nerede sikeceğini gösterdiğinde, tüm kıyafetlerimi çıkarıp içine atlamak istiyorum, böylece deneyebiliriz. Ellerini hafta sonu geceleri onunla dışarı çıkmaya hazırlandığım 'onun ve onun' lavabolarında gezdirdiğinde ruh halim bozuluyor, çünkü bunu da görebiliyorum.

Tur bittikten sonra yatak odasına dönüyorum ve Longhorn mavisini yatak örtüsünün üzerine ıkıyorum. O kadar yumuşak ki, uzanıp rahatlamak istiyorum. Kırışmadan önce kıyafetlerimi yerleştirmemiz gerekiyor ama bir an için arkama yaslanıp Carter'ın her gece uyumadan önce bakacağı tavana bakıyorum. Her gece hayatını bensiz yaşarken.

Carter benimle birlikte yatağı uzandı. Bana bakıp ellerini karnının üzerinde kavuşturarak, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bence harika bir yer," diyorum ona dürüstçe. "Burada yaşamayı çok seveceksin. Senin adına çok mutluyum."

"Benimle buraya taşınabilirsin, biliyorsun."

Buraya onunla birlikte taşınmamdan ilk kez bahsetmiyor. Annemin haklı olduğu şakasını ilk kez yapmıyor, faturayı ödeyecek o varken niversiteye neden ihtiyaım olsun ki? Sadece şaka yaptığını ve muhtemelen buraya onunla birlikte taşınmamı gerçekten istediğini biliyorum, ancak internette saatlerce yeni bir niversite hayal etmeye çalıştıktan sonra, sonunda bu şehirdeki her şeyin btemin çok dışında olduğunu, bunu *düşünmeyi* bile göze alamayacağımı kabul ettim.

İsteseydim, Carter'ın bunu ödemem için bir yol bulmaya çalışacağını biliyorum, ama bu çizgiyi aşıyor. Bana bir mezuniyet elbisesi ya da New York'a bir uçak bileti almasına izin vereceğim, ama o teklif etti, ben asla

sordu. Sonunda evleneceğimizi, muazzam okul kredilerinin borcunun kaçınılmaz olarak sadece benim değil, *bizim de* olacağını varsaymak çok küstahça.

En iyisini umabilirim ama en kötüsü için plan yaparım ve en kötü senaryo, Carter'ı New York'a kadar takip etmek için harika bir okuldan vazgeçmemdir. Altı ay sonra onu, yatağımıza girdiğimde mükemmel göğüslerini örtme zahmetine bile girmeyen, hukuk fakültesi öncesi, hırçın bir esmerle yakalıyorum. Bunun yerine, oyunu kazandığını ve ödülün artık kendisine ait olduğunu bilerek bana sırtıyor.

Carter'a güveniyorum ama her zaman onun peşinde koşan başka kadınlarla uğraşmak zorunda kalacağımı da biliyorum. O çok çekici biri, özellikle de dış görünüşüyle. Ortalama bir kadın onun karanlık tarafını ya da yükünü bilmeyecek ama giydiği kıyafetlerden parasını, birlikte aldıkları derslerden zekasını, ne kadar yakışıklı olduğunu görecektir çünkü kaçınılmaz olarak gözleri olacak. Benden başka hiç kimseyle ilgilenmese bile, onu benden çalabileceğini düşünen kadınlar olacak - aktif olarak deneyecekler. Carter'a inancım olsa da, gerçek şu ki en kötüsü olsa ve onun için her şeyden vazgeçmiş olsam, kendimden kesinlikle nefret ederdim.

Bu riski alamam. Almayacağım.

Ayrıca böyle korkunç şeyler düşünürken ona bakamıyorum, bu yüzden iç çekiyorum ve onun yerine tavana bakıyorum.

"Sorun nedir?" Carter sorar.

"Hiçbir şey. Sadece geleceği düşünüyorum."

"Savunmacı, babacan yüz ifadeni takınmışsın," diye beni bilgilendiriyor.

"Beni yine bir süper modelle plajda mı düşünüyorsun?"

Pek komik olmasa da, bu küçük *Sadakatsizlik İpucu* oyununa alıştığı için hafifçe gülümsemekten kendimi alamıyorum. Mutfaktaki şamdanlı profesör değil, ama kendi kişisel cehennemimde, benim olması gereken adamla bir yerde güzel bir kız. Endişelerim konusunda oldukça hoşgörülü. Sinirlenmek yerine onlarla dalga geçmek onun için işe yarıyor gibi görünüyor, ben de öyle yapıyorum.

"Bu yatakta muhteşem ama kötü niyetli bir müstakbel avukatla. Seni baştan çıkarıyor ve hayatımı mahvediyor, sonra kendimden nefret ediyorum çünkü bu senaryoda PA'daki üniversiteyi bırakıp buraya taşındım ve onun yerine City College'a gittim. Şimdi gururum senden ayrılmamı gerektiriyor, ama beş parasızım, bu yüzden çılgın, gürültücü bir oda arkadaşıyla ortak bir stüdyo dairede Ramen eriştesiyle yaşıyorum ve senin adına küfrediyorum."

"Pek çok senaryo benim adıma küfretmenizle sonuçlanıyor," diye belirtiyor.

"Hayal kırıklığı yaratan bir pislik olmanın pek çok yolu var," diyorum ona.

"Belki ben emekli olduğumda bana hepsini tek tek anlatabilirsin" diye öneriyor.

"Sanırım bunun için birkaç ömre ihtiyacımız var. Zihnimin şüpheci tarafı çok üretken."

Sadece oyun oynuyor olsak da, bir an için bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Suçluluk duygusu beni sıkıştırıyor çünkü bunların benim sorunlarım olduğunu biliyorum, onun değil. Erika'yla olanlardan bu yana Carter yüzde 100 güvenilir biri oldu ve mantıklı düşündüğümde, ilişkimizi tehlikeye atacak bir şey yapacağına gerçekten inanmıyorum. Sadece bazen korku beni ele geçiriyor, bu korkunun ortaya çıkmasından tamamen onun sorumlu olmadığı bir korku ve bu beni zihnimde çılgın yerlere götürüyor, dünyada güvenimin her zerresini vermek istediğim tek kişiden kendimi korumam gerektiğine beni ikna eden yerlere.

Güven doğası gereği korkutucudur, ancak kendime Carter bana kendi yükü konusunda güvenebiliyorsa, ben de ona benim yüküm konusunda kesinlikle güvenebilirim diyorum. Benim yüküm bazen can sıkıcı olabiliyor ama onunki bir üst seviyede ve ben hiç şikâyet etmeden hepsiyle başa çıkıyorum.

Yine de burada böyle olmak, sahip olamadığım hayatı görmek... onu kendimden uzaklaştırmak istememe neden oluyor. Bana özleyecek daha çok veriyor ve ben zaten yeterince özledim.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyor ve bunu daha da pekiştirmek istiyormuş gibi uzanıyor, bir kolunu altıma sokuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Gel buraya, sen."

Kollarımı ona sarıp iyice sokuluyorum ama zihnim tatsız yerlere gitmeyi bırakmıyor. Dört gözle beklediğim şeyler bile tatsızlığa dönüşmeye başlıyor. Üç kızla paylaşacağım yurt odasındaki iki kişilik ranzanın görüntüsü gözümün önüne geliyor... Carter ise, sağ olsun, New York'ta krallar gibi yaşıyor, bekâr ve seçkin, hayallerim gerçeğe dayanmasaydı hayalimdeki okula gidiyor. En çılgın hayallerimde bile Columbia'ya gidemezdim ve o da bu hayalin içine düştü. Umarım tüm bunların değerini biliyordur çünkü Carter Mahoney tanıdığım en şanslı insan.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

İç çekiyorum. "İmkânsız şeyler. Keşke uzun mesafe bu kadar zor olmasaydı."

"Düşündüğün kadar zor olmayabilir," diyor bana. Ses tonu çok umursamaz olduğu için ona inanmıyorum. Geceyi onunla geçiremeyecek kadar uzaktaki bir kız arkadaşıyla ne kadar yalnız kalacağını düşünmemiş. düşündüm ve bunu göstermek için birçok *Sadakatsizlik İpucu* turum var.

"Bu ikimiz için de adil ," diyorum ona.

Carter bir an sessiz kalıyor, sonra atan kalbimi buzdan bir heykele çeviren sözler söylüyor. "Evet, muhtemelen haklısın."

Daha önce hiç benimle aynı fikirde olmamıştı. Bizi gerçeğe bağlı tutmaya çalışan benim, Carter ise her hafta sonu sadece bir gün görüşsek bile ilişkimizin devam etmeye değer olduğuna mutlulukla inanan kişi. Carter yenilgiyi kabul etmeyen biri, yani sonunda kabul ediyorsa...

Sonunda bu seyahatin ilk gününde yanıma gelmesi biraz uygunsuz oldu. Gelecekteki eski erkek arkadaşım olduğuna yüzde 100 emin olduğum biriyle dolaşmak muhtemelen biraz garip olacak.

Hırçın esmer yine zihnimde beliriyor, sırtıyor çünkü ailesi onu Columbia'ya gönderebilecek paraya sahipti, çünkü Carter'ın çevresine giriyordu ve tam da onun birlikte olması gereken türden bir kızdı. Ben, onun Teksas'ta bırakması gereken kızım ve bunu bana söylemekten çekinmezdi.

"Müstakbel karın tam bir sürtük," diyorum ona, oturabilmek için kucağından kalkarken.

Carter gülümsüyor. "Hey, kimse müstakbel eşim hakkında böyle konuşamaz."

Hoşnutsuzlukla burnumu kırııştırıyorum ve yataktan kalkmaya gidiyorum.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye soruyor, bileğimden tutup çekiştirerek Beni geriye doğru.

"Bavulları boşaltmamız gerek. Kız kardeşinin benim için seçtiği her şey kırışmaya çok meyilli. Seyahat programımızdaki ilk maddenin otantik bir New York kuru temizlemecisine gitmek olmasını istemiyorsan, kıyafetlerimi asmam gerekiyor."

İsteksizce gitmeme izin verdi. Onu yatak odasında yalnız bırakıyorum ve bavullara doğru ilerlerken kendime toparlanmam için telkinde bulunuyorum. Lanetlenmiş geleceğimizin bu hafta sonundan aldığımız keyfi azaltmasına izin vermemize gerek yok. Her şeyin sona ereceğini bilmek, yaşanırken tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyor ve Carter bu yolculuğu gerçekten dört gözle bekliyordu. Bu nedenle ben de öyle.

Yatak odasına döndüğümde keyfim yerine gelmişti. Bavulu yatağın kaldırıp fermuarını açıyorum, sonra Carter bavulu açmamı izliyor. O da

Bu hafta sonu yapacağımız şeylerin hiçbirini bana söylemedi ama planlamayı halledeceği konusunda ona güveniyorum. New York'u burada yaşadığı için benim saatlerce internetten bakarak öğrenebileceğimden çok daha iyi biliyor.

Umarım beni Rockefeller Center'daki ağacı görmeye götürür. Patenleri bağlayıp onunla birlikte buzun üzerinde tökezlemeyi çok isterim. Daha sonra, şehrin hareketli sokaklarında gezinirken sıcak çikolata ile ısınabiliriz.

Carter hâlâ yatakta, dirseğinin üzerinde duruyor. "Bu gülümseme ne için?" diye soruyor.

"Sadece turistik şeyler hakkında düşünüyordum. Umarım eskiden burada yaşadığınız için turistik şeyler yapmaya karşı değilsinizdir, çünkü ben aslında bir turistim."

"turistik faaliyetler de var, merak etmeyin."

Bir kez başımı salladım. "Güzel. Ayrıca, tüm bu olanlara iyi tarafından bakmaya karar verdim. İkimizin de hayatında çok heyecan verici bir döneme girmek üzereyiz ve gelecekteki şirret karının kaçınılmazlığının bunu mahvetmesine izin vermek için hiçbir neden yok."

Sırt üstü dönüyor ve ellerini başının arkasına koyuyor. "Devam et."

"İkimizden biri artık bekâr olmayana kadar, belki seni ziyarete gelebilirim. okul yılı boyunca burada. Açıkçası birimiz taşındığında durmamız gerekecek ama..." Son bluzu askıya asarken omuz silkerek konuyu kapatıyorum. "Bilmiyorum, sadece düşünmem gereken bir şey."

"Periyodik seks aramaları yapacaksın, ama uzun mesafeli bir ilişki yapmayacaksın, öyle mi?"

"Doğru," diyorum ona ve dolaba doğru ilerliyorum. Sadece hafta sonu için toplanmış olmama rağmen kıyafetlerimin bu dolapta kapladığı alan biraz acınası. Gerçekten burada yaşıyor olsaydım, büyük bir gardırobum olmadığı için muhtemelen bundan daha fazla yer doldurmazdım. Dolabın kapağını kapatırken ona şöyle diyorum: "Eğer rahat olursak, birbirimize dürüstlükten başka bir şey borçlu olmayız. Başka bir eyalette yaşayan bir kız arkadaşınla yaptığın telefon görüşmesinden sonra her geceyi yalnız geçirmen gerekmeyecek ve ben de kaçınılmaz olarak sana atılacak seksi New Yorklu kadınlar için endişelenmek zorunda kalmayacağım. Ben burada yokken, kiminle ne istersen yapabilirsin."

"Ve istediğin kişiyle istediğin her şeyi yapabilirsin." "Tabii ki."

Carter başını sallıyor. "Hayır."

"Düşünmeden reddetme," diyorum ona, yatağın kenarına oturarak. "İdeal olmadığını biliyorum ama kalbimi söküp atmadan bir süre daha birbirimizden keyif almamızın bir yolu bu."

Carter hiç uyarmadan sürünerek yanıma geldi, beni yatağa geri itti ve üstüme çıktı. Bana bakarken kaşlarını kaldırarak, "En son başka bir adamla görüştüğünü düşündüğümde ne yaptığımı hatırlıyor musun? O PA'dayken ve ben buradayken bir pisliğin hayatını mahvetmek kolay olmayabilir ama bir yolunu bulacağıma inansen iyi edersin."

Gülümsüyorum, yanlarını tutup şefkatle ovuyorum. "Hayır, öyle olmaz. Sen ve ben aslında menfaatleri olan arkadaşlara dönüşmek zorunda kalırdık. Sahiplenici olamayız yoksa ikimiz de mutsuz oluruz."

"Bu teklifi reddediyorum. Benimle arkadaş olmanı istemiyorum, benim olmanı istiyorum, nokta."

İçimi çekerek ve ellerimi yanlarından indirerek ona, "Ben de bunu istiyorum ama bu bir seçenek değil. Sadece aramızdaki şeyleri mahvetmeden kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Carter bileklerimi tutup başımın üzerinde tutuyor, sonra da yakışıklı yüzü bana daha yakın olacak şekilde eğiliyor. "Her zamanki gibi Ellis, çok küçük düşünüyorsun. Şimdiye kadar öğrenmedin mi, ya büyük olacaksın ya da eve gideceksin? Bazen uzlaşmak çözüm değildir. Bazen istediğin şeyi almak cevaptır."

Daha önce de duyduğu aynı temkinli bahaneleri sunmak için ağzımı açıyorum ama tekrar söylememe izin vermek yerine bir eliyle ağzımı kapatıyor.

"Hayır, daha konuşmam bitmemişti," diyor bana. "Bunun ne kadar zor olacağını duymak istemiyorum. Seni nasıl hayal kırıklığına uğratabileceğimi ve hayatını nasıl mahvedebileceğimi duymak istemiyorum. Sana defalarca söyledim, mahvetmeyeceğim, sadece değiştireceğim. Bana ne zaman inanmaya başlayacaksın?"

Cevap verebilmem için ağzımı kapatıyor. "Ellinci evlilik yıldönümümüz mü?" Ben öneriyorum.

"Bu oldukça uzun bir bekleyiş. İlk evlilik yıldönümümüze ne dersin?"

"69 yaşında mı evleneceğiz?"

Carter kıkırdar. "Hayır, seni psikopat."

"O zaman bu çok hızlı. O zamana kadar hayatımı mahvetmeyeceğinden nasıl emin olabilirim anlamıyorum."

Carter aniden kendini beğenmiş bir şekilde, "Bilmiyorum. Bence düşündüğünden çok daha kısa sürede ikna . Mesela yeni yıldan önce."

Boğuk bir kahkaha atarak ona, "Aralık ayının bitmek üzere olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Evet. birkaç numaram var."

Şimdi kaç çatma sırası bende. "Beni numaralarla ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Oldukça eminim. Bunlar gerçekten harika numaralar." "Kendine çok güveniyorsun."

"Genellikle. Ama sonunda her şey yoluna giriyor" diyor.

Enerjimi -ya da şehirde daha fazla zamanımı- bu konuda tartışarak harcamak istemiyorum, bu yüzden basit bir "Göreceğiz" ile yetiniyorum.

Carter başını bana doğru sallıyor. "Beni mi yoksa mi bu kadar küçümsemeye niyetli olduğuna karar veremiyorum."

Bu da yüzümde ani bir kaç çatmaya neden oldu. "Pardon? Kendimi küçümsemiyorum. Kendi yeteneklerime oldukça güveniyorum, çok teşekkür ederim."

"Öylesin," diyor başını hafifçe sallayarak. "Bazı şeyler söz konusu olduğunda, kesinlikle. Ama konu sadece birkaç şeye geldiğinde bu kör noktalara, bu tuhaf aşağılık duygusuna sahip oluyorsun. Senin hakkında ciddi olmadığımı söyleyerek kendini kandırmaya çalışıyorsun Zoey, ama bu yanlış. Senin hakkında ciddiym, hayatımda başka hiçbir şey hakkında olmadığım kadar ciddiym."

"Benimle ciddi olduğunu düşünmediğimden değil," diye inkar ediyorum ama iddiasını nasıl çürüteceğimi bilemediğim için genişletmiyorum.

"Üniversite başka bir şey. Belli bir seviyenin üstüne çıkmaya korkuyorsun ama çıkmalısın. Belki daha yükseği hedefleseydiniz, oraya ulaşabilirdiniz. Denemekten korkup korkmadığını nereden biliyorsun?"

"*Korkmuyorum.* Gerçekçiyim."

"Bence korkunun üzerine bir etiket yapıştırıyorsun ve buna gerçekçilik diyorsun," diyor bana. "Benimle kumar oynamaktan korkmuyordun, ama şimdi üniversite ve gelecek seni çağırıyor, birdenbire güvenli oynamaya başladın." Bakışlarını tutarak başını sallıyor. "Biz güvenli oynamayız, Ellis. İstedığımız şeyden vazgeçmeyiz çünkü işler ters giderse biraz canımız yanabilir. parçaları toplamak için birbirimize güveniriz. Yani ya korkaklık ediyorsun ya da bana güvenmiyorsun. Hangisi olduğunu söyle."

Burnumu kırıstırıyorum ve kendi saçmalıklarımın yüzüme vurulmasından hiç hoşlanmadığım için karnına bir yumruk indiriyorum. "Seninkini kovalarken sana katılabilmek için tedbiri elden bırakıp hayat planlarımı çöpe atmamak ödleklık değildir."

"Ya benimkiler daha iyiye?" diye soruyor. "Yanlış anlama ama senin hayat planların vasat. Vasat bir okul, vasat bir ortam. Bunu başarmak için çok çalıştığını biliyorum ve belki de benimle tanışmadan önce senin için tavan buydu, ama şimdi değil. Bunu anlamıyor musun? Seni daha yükseğe çıkarabilirim. Seni her zaman kullanmama izin veriyorsun. Kullan beni."

Bana bu şekilde ders verdiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Beni azarlaması duyulmamış bir şey değil ama normalde bunu yapmasına gerek yok. Normalde, korkak gibi davranmıyorum.

Sözlerini silkeleyip gerçeklerimi ortaya çıkarıyorum. "City College'a gidersem, Pennsylvania'daki özel okuldan yılda 20.000 dolar daha pahalıya mal olur, Carter. Lisans eğitimi boyunca bu çok para demek. Ve ben City College'a gitmek istemiyorum, ücretsiz biniş hakkı kazandığım okula gitmek istiyorum. Pennsylvania'daki okulu seviyorum, kampüsü seviyorum."

"Sevmek, sevmek, sevmek. Benden *hoşlanıyor* musun, yoksa beni *seviyor* musun?" Oflayarak ona dedim ki, "Bu adil değil. Sen bir üniversite değilsin."

"Beni seviyorsun," diyor. "Ben de seni seviyorum. Seninle birlikte olmayı istemek bir yana, senin için sıradanlıktan daha fazlasını istiyorum. Tanıdığım herkesten daha fazla, bunu hak ediyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onun duygularını ben de ona yankılıyorum. "İnsanlar her zaman hak ettiklerini alamazlar, unuttun mu?"

"Her zaman değil, ama bu durumda yapabilirsin. Bırak da sana vereyim."

Geleceğini bildiğim teklif hakkında daha iyi hissetmeliyim, ancak buraya gidersem okul masraflarımı karşılamama yardım etmeyi teklif ettiği için bir bahanem daha azaldı. Belli ki gideceğim okulu gerçekten *sevip sevmemem* onun öncelik listesinde konumdan daha alt sıralarda yer alıyor. "Pişman olmamı mı istiyorsun? Benden ilişkimizin başarısı için her şeyi göze almamı istiyorsun, çünkü bu ödünü veririm, *gitmek istemediğim* okula gidersem ve sonra ayrılırsak? Bu kararı verdiğim için pişman olacağım."

Görünüşe göre umursamayan Carter başını sallar. "Senden böyle bir ödün vermeni istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin yürümemesi durumunda pişman *olacağın* bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ama sen öylesin."

Bir an sessiz kaldı, bakışlarımı tuttu ve sonra, "Şehir Üniversitesinden bahsetmiyorum, Zoey," dedi.

"Şehirdeki tek üniversite orası-"

Bitirmeme izin vermedi. "Sana Columbia'da bir mülakat ayarladım" diyerek sözümü kesti ve tüm kelimelerimi çaldı.

Bir an için her şey durdu. Nefes almaktan korkarak ona bakıyorum. O da bana bakıyor, bir yanıt bekliyor. Sözleri yine kafamda oynaşüyor, ama onları tam olarak özümseyemiyorum. Mantıklı değiller. Kelimeler gerçek olamayacak kadar inanılmaz, değil mi? Carter'ın istediği zaman işleri hallettiğini biliyorum ama bu mümkün değil...

Bana Columbia'da mülakat mı ayarladı?

Sonunda sormayı başardım, "Ne demek istiyorsun? Ne tür bir görüşme?"

"Bir *mülakat*," diyor anlamlı bir şekilde. "Bir kabul görüşmesi."

Midem bulanıyor ve başım kendi iradesiyle sallanıyor. "Bu imkânsız. Columbia'ya başvurmadım bile, ve onlar-"

"İmkânsız değil, çünkü yapıldı," diyor, tartışmama izin verme zahmetine girmeden. Uzanıp parmaklarını şefkatle saçlarımın arasından geçirerek, "Bunu başarabileceğimden emin olana kadar sana bir şey söyleyemedim çünkü hayal kırıklığına uğraman riskini almak istemedim, ama bunun üzerinde evcil hayvan projesi gibi çalışıyordum. Özgeçmişini biraz doldurdum, Kasey'den okul gazetesinde listeye girebilmen için sana kitap eleştirileri teklif etmesini istedim. Sana tüm ACT kitaplarını aldım ve genel kabul kriterlerini karşılayacak kadar iyi olmanı umarak seni çalışman için bıraktım. Okul birincisi olmana izin vermenin zararı olmaz. Onların standartlarını kendi başına karşılamamanın yardımcı olacağını düşündüm, ama Columbia'daki bağlantımla senin hakkında konuştum ve onlar için istediğim kadar iyi performans gösterebilmem için parlak kız arkadaşımı yanımda getirmemin bana *gerçekten* yardımcı olacağını vurguladım."

Ellerimle yüzümü kapatarak ona, "Muhtemelen beni abarttın. Benimle tanışacaklar ve göğüslü bir Einstein bekliyorlar."

"Hayır. Onlar skoru biliyor. Mülakatta ağzınızdan salyalar akmadıkça ve bir cümleyi bir araya getiremediğiniz sürece, girdiğinizden emin olacaksınız. İçeri almak *istedikleri* bir öğrenci olduğunda, kabul materyallerini kabul edilmelerini haklı çıkaracak nedenler için araştırırlar ve sizde bol miktarda var."

"Ama ben hiç kimseyim," diyorum inanamayarak başımı sallayarak. "Yani, evet, notlarım iyi ama... Beni içeri almak *istediklerine* inanamıyorum. Sırf sen istedin diye mi?"

"Sormak mı? *Kampanya* yürüttüm," diyor hafifçe. "Seni Columbia'ya kabul ettirmenin benimle buraya taşınman için tek iyi yol olduğunu biliyordum, bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Genelde böyle özel kabullerde, öğrenci adayının ailesine bakarlar, kabul edilmeye değer olup olmadıklarını anlamak için. Açıkçası sizin aileniz kabul standartlarını esnetmeye değmez, ama benimki?" Hiç de mütevazı olmayan bir şekilde omuz silkiyor. "Tüm sıkı çalışmalarınıza ve benim kampanyama ek olarak, babam sizin adınıza üniversiteye büyük bir bağışta bulunuyor."

Bu itiraf kalbimi ısıttı ve aklımı başımdan aldı. Az önce söylediği şeyi nasıl sindireceğimi bilemiyorum. "Benim için mi?"

"Sizin için. Bizim için," diye düzeltiyor.

Bu çok fazla. Ne diyeceğimi, şaşkınlığımı ya da minnettarlığımı nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. "Ama neden? Bunu benim için neden yapsın ki?"

Carter başını suçlu bir tavırla yana eğerek, "Onu teşvik etmek için bazı şeyler söylemiş . Sana yaptığım şeyleri. Benden bu kadar hoşlanmasaydın, ileride insanlara anlatabileceğin şeyler. Planladığım hukuk kariyerini raydan çıkarabilecek şeyler. Aileyi de çok iyi göstermez."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim açılıyor. "Ona bundan bahsettin mi?"

Carter utanmadan sırtıyor. "Hatta seni iyi tarafımızda tutmak için bir jest yapmazsak, ne kadar zarar verebileceğin noktasını gerçekten vurgulamak için biraz süsledim."

Bunu bu kadar eğlenceli bulmasına sevindim çünkü terlemeye başladım. "Delirdin mi, Carter? Gerçekten peşimden bir tetikçi gönderecek!"

Carter başını umursamazca sallıyor. "Sana söyledim, babam olası bir skandalla çek defteriyle savaşır, tetikçilerle değil. Başka bir kıza daha ödeme yapmak zorunda kaldığı için çok heyecanlanmadı ama senin son olacağına dair onu temin ettim. Seni tutuyorum, bu da beni hizada tutacak."

Tamamen deli, ama beni öpmek için eğildiğinde, kollarımı ve bacaklarımı ona dolamaktan ve onu üstüme çekmekten kendimi alamıyorum, böylece onu düzgün bir şekilde öpebiliyorum. "Bunu babana anlattığına inanamıyorum. Sen kesinlikle delisin ama harikasın. Baban tüm bunlardan sonra seninle bir ilişki yaşadığım için deli olduğumu düşünüyor olmalı."

Saçımı geriye doğru tarayan Carter başını sallıyor. "Hayır. Rahat bir yaşam için kadınların hoş göreceği pek çok davranış olduğunu biliyor."

Gülümsememi kaybediyorum, yüzünü okşamak için uzanıyorum. "Bunun benim için kesinlikle bununla bir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Elimi yüzüne dokundurarak bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Tabii ki biliyorum. Yine de bu onu ilgilendirmez. Bırak ona mantıklı gelen neyse ona inansın. Sen Columbia'ya gittiğin ve ben de seni yanımda tuttuğum sürece, onun ne düşündüğü umurumda değil."

"Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum, Carter. Bu çok büyük bir şey. Bu... hayat değiştiren bir şey."

Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve yumuşak bir öpücük konduruyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Ve işte orada. Sadece sözleri ya da muazzam jesti değil, gözlerindeki o bakış, bana duyduğu tüm sevgiyi ileten bakış. Sözlerine inanmamın nedeni bu. *Ona* inanmamın sebebi, nokta. Yapabileceği kötülükler ne olursa olsun, Carter beni kaybetmek istemiyor. Bazen cehenneme dönebilir, ayrıcalıkları olduğu kadar sorunları da olan zor bir adam olabilir, ama tüm bunlardan sonra gözlerimin içine bakıp benim için her şeyi yapabileceğini söylediğinde, hiçbir parçam bunu kastettiğinden şüphe duymuyor. Bazen korkutucu olsa da Carter benim için her şeyi yapar.

"Bir gün istediğin bir şeyi elde edemeyeceksin," diye bilgilendiriyorum onu. "Ama bugün o gün değil."

Sırıtarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sonunda benimle birlikte olmanın hayatını mahvetmeyeceğine ikna oldun mu?"

Başımı salladım. "Bu işe yaramış olabilir. Okul ücretini karşılayabilmem mümkün değil ama Columbia için biraz borç alacağım. Umarım bunu ödemek için ihtiyacım olan krediyi alabilirim."

"Gerek yok. Okul harcını babam ödüyor. Ödeme anlaşmasının bir parçası." Yumruğumu havaya kaldırarak, "Evet!" dedim. Yüzünü tutarak, talep ediyorum,

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Columbia'ya birlikte gideceğiz. Seni gelecekteki şirret karından kurtarabilirim!"

"Ve her gece yatağımı ısıtıyorum," diye ekliyor.

"İşte bu yüzden uzun mesafe konusunda endişelenmiyordun," diye fark ettim. "Bunu yapmak zorunda kalmayacağımızı biliyordun. Başından beri seninle buraya taşınacağımı biliyordun ve sadece bana işkence ediyordun."

"Yapmak zorundaydım. Herkesi gemiye alamazsam diye. Sizi de dahil etmeye çalışacağımı söyleseydim ve edemeseydim ne kadar hayal kırıklığına uğrardınız bir düşünün. Sürpriz olması çok daha iyi oldu."

"Caroline biliyor muydu?"

"Evet. Columbia'daki mülakatın için kıyafet seçmene yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama ona bir şey söylememesini söyledim."

"Ya Kasey? Özgeçmişimi doldurmaya çalıştığını biliyor muydu?"

"Ona üniversite için söyledim ama hangisi olduğunu belirtmedim. Caroline'ın sırlarımı saklayacağını biliyordum, arkadaşlarına güvenmedim."

"Harikasin," diyorum ona, yüzünün yan tarafını öperek. "Ve harikasin," diye ekliyorum, ağzının köşesine bir öpücük bırakarak. "Ve inanılmaz." Bir öpücük daha. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim Carter. Bu şimdiye kadar umduğum her şeyin ötesinde ve üstünde."

Ses tonu hafif ama gözleri ciddi bir şekilde bana şöyle diyor: "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Umduğum her şeyin üstünde ve ötesindesin. Sizi arayacağımı bile bilmiyordum ama tesadüfen karşıma çıktığınıza sevindim."

Kalbim taşarken bir şefkat acısı hissediyorum. Onu kendime olabildiğince yakınlaştırmak için kollarımı ona doluyorum. Çok zorlu bir yolculuk oldu ve

Carter Mahoney'le karşılaştığım için her zaman heyecan duymadım, ama günün sonunda, konfor alanlarımı zorlamasına -ve bazen patlatmasına- rağmen, kapalı olduğunu bile bilmediğim parçalarımı açtı ve bence bu en iyisi.

Dürüst olmak gerekirse, konfor alanımı terk çok korkan, onun tarafından hapsedilen bir insan olmak istemiyorum. Meydan okunmasından korkan bir insan olmak istemiyorum.

Doğrusu, Carter tarafından büyülenmeyi her zaman rahat olmaya tercih ederim.

Önemli olan her konuda Carter'ı daha iyi hale getiriyorum ve sanırım o da beni daha iyi hale getiriyor. Onun biraz ehlileştirilmeye, benim de bazen biraz itilmeye ihtiyacım var. Carter aynı anda hem beni sevebilir hem de bana meydan okuyabilir ve ben de onun felakete sürüklenmesini engelleyebilirim. Ve onu mutlu edebiliyorum. Bununla gurur duyuyorum.

Carter'la hayatın her zaman kolay olmayacağını biliyorum. Bazen kaba ve saldırgan olacak ve ben de o bir yolunu bulana kadar yerimde durmak zorunda kalacağım. Muhtemelen o da öyle yapacak. Her zaman beni alt etmeye çalışacak, ona vermek istemediğim bile istediğini elde etmek için alternatif yollar bulmaya çalışacak. Yine de bu beni rahatsız etmiyor. İlk günden beri dinamiğimiz bu; neredeyse onunla tekrar tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyorum.

Carter'la hayat nasıl olursa olsun, *asla* sıkıcı olmayacak.

EPILOG

BİR YIL SONRA

"SÖYLEDİĞİM ŞEY, araştırmadaki psikiyatristi yanlış teşhis koyduğu için suçlayamazsınız. Sahte hastalar hastaneye kabul edilmek için şizofrenik bir nöbet *uydurdular*. Sırf semptomları göstermedikleri için-"

"Psikiyatristler, *çoğul*. Gerçekten bana o hastanede 'hey, durun, bu kişi tamamen sağlıklı görünüyor ve hiç de şizofren değil' diyecek bir tane bile yetkin insan olmadığını mı söyleyeceksiniz?"

Max ağzı açık bir şekilde sandalyesinde geriye doğru yaslanır. "Hastaneye yatırılmalarına neden olan *şizofrenik atak* dışında mı yani? Ne yani, yarın normal davranırlarsa davranışlarını tamamen çöpe mi atmamız gerekiyor? Gün bazında mı hareket etmeliyiz? Dün toplu bir cinayet işlediğini biliyorum ama bugün Kurtuluş Ordusu zangoçunun parlak kırmızı kovasına bir dolar attın, yani artık iyisin."

Cadence onunla konuşmanın yarattığı hayal kırıklığı yüzünden kafasını patlayacakmış gibi tutarken sırtıyorum. Psikoloji dersimin çalışma seansları her zaman yoğun geçer ve Max ile Cadence *her zaman* birbirlerinin boğazına sarılırlar. Anlaşabildikleri bir konu hiç olmadı ve ölümüne kavga etmelerini izlemek o kadar eğlenceli ki, patlamış mısır getirmeye başladık.

Onlar devam ederken Lucis kaseyi davetkâr bir tavırla bana doğru uzatıyor. Ona komplocu bir gülümseme fırlatarak bir avuç patlamış mısır alıyorum ve saati kontrol etmek için telefonuma uzanıyorum. Işığı yanıp saati gördüğümde gülümsemem kalbimle birlikte düşüyor.

On altı dakika önce çıkmam gerekiyordu.

"Kahretsin." Patlamış mısırı ağzıma tıkıp defterimi kapattıktan sonra eşyalarımı toplamaya başladım.

Hareketi fark eden Max dikkatini Cadence'den ayırıp bana doğru bakıyor. "Ne düşünüyorsun Zoey?"

"Dürüst olmak gerekirse konunun her iki tarafını da görebiliyorum ama tartışacak zamanım yok. Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Gitmem gerekiyor."

"Ne?" Cadence gözlerini kocaman açarak soruyor. "Ama tam da bunun ortasındayız ve daha konuyu gözden geçirmeyi bile bitirmedik. Bu hafta finallerimiz var, gidemezsin."

"Yapmak zorundayım," diyorum onlara, son eşyalarımı da postacı çantama tikiştirip başımın üzerinde sürükleyerek. "Bu gece randevu gecesi."

"Randevu gecesi mi? Bu orta yaşlı, evli kadınların düzenli seks yapmayı bıraktıktan sonra yaptıkları bir şey değil mi?" Lucis, ben ceketimi giyerken kara kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Ceketimin düğmelerini iliklerken ona bir bakış fırlatıyorum. "İnan bana, düzenli seks yapmayı bırakmadım."

Lucis gözlerini devirirken Cadence kıs kıs güler. "Hadi, kal," diye yalvarıyor. "Carter bir akşam kendini eğlendirmek zorunda kalırsa gerçekten ölmeyecek. Söz veriyorum."

"Cidden, *randevu gecesi* için bizi ekemezsin," diye alay ediyor Max. "Ona mesaj at ve bir saat sonra geleceğini söyle."

Candace bir avuç patlamış mısır alır ve Max'e şöyle der: "Bu filme bayılıyorum. Hiç izledin mi? Tina Fey ile birlikte. Çok komik."

Onlara Carter'a mesaj atıp onu oyalamaya çalışırsam, çalışma grubumuza gelip beni medeni olmayan bir mağara adamı gibi omzunun üzerinden çekip çıkaracağını söyleme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine onlara gülümsüyorum, randevu gecelerinin bayat ilişkiler için uyduruk bir kurum olduğunu düşünmelerine izin veriyorum ve aksini bilerek el sallayarak yanlarından ayrılıyorum.

Daha da kötüsü, eve yürüyüşüm normalden birkaç dakika daha uzun sürüyor. Bütün gün kar yağdı, hafif kabarık taneler, ama tüm bu taneler birikti. Birkaç santim kaygan kaldırımı kaplıyor, daha fazlası yağıyor, saçlarıma ve paltoma doluyor.

Biraz uzun sürebilir ama şehirde kar yağmasına *bayılıyorum*. Çok kar, az kar, havadaki soğukluk ve gökdelenlerin ve karanlık gece gökyüzünün fonunda beyaz pulların görüntüsü beni hala çok büyülüyor... daha iyi bir şey yok. Burada sonbaharı mı yoksa kışı mı daha çok sevdiğime karar veremiyorum ama her ikisinin de olmasının ne kadar güzel olacağını düşündüğümde kesinlikle haklıydım.

Daireye döndüğümde kapı kilitli değildi. Evde olsak bile genelde kilitli tutarız. Binamız güvenli, ama ek bir önlem olarak. Carter beni anahtarla fazladan bir dakika uğraşmaktan kurtarmak için açmış olmalı. Demek ki geç kaldığımı kesinlikle fark etmiş.

Kapıdan girer girmez botlarımı tekmeliyor ve şapkamı çıkarıyorum. Dadımız Lisa lavabonun başında duruyor, akşam yemeğini ve yemek sonrası atıştırmalıkları temizliyor.

"Hey, Lisa," diye selamlıyorum, sıcak bir şekilde.

Carter'ı bir dadı tutmaya ikna etmek oldukça zor oldu ama ona güvenli olmayan birini işe almadığımızdan emin olmak için her türlü önlemi alacağımızı söyledim. Bu zavallı kadını kapsamlı mülakatlardan geçirdim, bulabildiği her referansla iletişime geçtim ve hatta kariyerinin başlarında dadılık yaptığı şimdi yetişkin olan çocuklarla bile görüştim. Lisa bir büyükanne, emekli bir öğretmen ve ailemize sevimli bir katkı. Chloe onu çok seviyor ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorum.

"Oooh, geç kaldın," diye şaka yapıyor Lisa, ben ceketimi çıkarırken omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Biliyorum," diyorum iç çekerek. "Kendimi kaptırdım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bulaşıkları yıkadığın için teşekkür ederim," diye ekliyorum yatak odasına doğru aceleyle ilerlemeden önce.

Yatak odalarına yaklaştığımda, Carter'ın masalını okumasına yardım eden Chloe'nin sesini duyuyorum. Şu anda anaokulunda ve anaokulu kelime sayfasındaki tüm kelimeleri ezberlemiş durumda, ancak seviye okuyucuları hikayeye bağlı olarak ara sıra onu ters köşeye yatırmayı seviyor.

"Ne?" Carter tamamen yanlış anladığında şakacı bir şekilde soruyor. "O kelime B ile başlanıyor."

Chloe'nin ellerini kitabın üzerine koyup iç geçirdiğini görmek için tam zamanında kafamı içeri . "Bazen kafam karışıyor!"

Carter eğilip sırtını sıvazlıyor, sonra da kitabın üzerine eğiliyor. "Sorun yok, sadece yavaşla." Sayfadaki bir noktayı işaret ederek, "Bu hangi harf?" diye soruyor.

"Bu D. Bazen B ve D'yi küçük harfle yazarken karıştırıyorum."

"değil, senin yaşındayken ben de öyle yapardım. Peki, D sesi nedir?"

Kendi kendime sessizce iç geçirdim ve hikayelerini bitirmeleri için onları yalnız bıraktım, böylece randevumuz için hazırlanmaya gidebildim. Yola çıkmadan önce duş almak istedim çünkü

Kar saçımı mahvetti ama şimdi vaktim yok. Eve döndüğümüzde birlikte güzel, sıcak bir duş alabiliriz.

Carter içeri girdiğinde ben ana banyodaki lavabomun başında durmuş küpelerimi takıyordum. Aynada onun bakışlarını yakalıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Masal nasıl gitti?"

"Tüm bu seviye okuyucuları ezberlemiş durumda, ona yenilerini almamız gerekecek."

"Noel Baba'nın bunu hallettiğine eminim," diyorum ona.

"Mm," diye mırıldanıyor, kollarını arkamdan sararak. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en seksi Noel Baba'sın."

Aynada ona göz kırparak, "Noel iç çamaşırlarımı görene kadar bekle" diyorum.

"Sen gelmeden Noel'in gelmiş olabileceğini düşünmüştüm," diyor bana. "Çalışma seansı bu gece yine uzun mu sürdü?"

"Evet, hâlâ devam ediyor," diyorum ve popomu ona çarparak onu geri çekiyorum ki çekmecemi açıp dudaklarıma sürmek için biraz dudak kremi alabileyim. "Onlara randevu gecesi için erken çıkmam gerektiğini söyledim ve benimle dalga geçtiler."

Kaşlarını kaldırarak, "Erken değildi. Bir saat önce biteceğini söylemiştin."

"Biliyorum," diyorum iç çekerek ve dudak nemlendiricimi kapatıp yerine koyuyorum. "Max ve Candace vaka çalışması hakkında kavga etmeye başladılar ve... bu tamamen bir şeye dönüştü. Lucis'le çalışmama izin vermeli ve diğer ikisini bu işin dışında bırakmalısın, o zaman dikkatim daha az dağınık ve eve çok daha erken dönerim."

"Evet, doğru. Lucis seninle flört etmek için geç saatlere kadar dışarıda kalırdı," diyor.

"Benimle flört etmiyor," diye mırıldanıyorum. "Seni becermek istiyor."

"Her zaman birinin beni becermek istediğini düşünüyorsun. Beni becermeye olan kişisel ilgin yüzünden önyargılısın."

Kolları sıkılaşıyor ve gülümseyerek boynumu öpüyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor. "Çok haklısın, seni becermek istiyorum. Zaten geç kalmamış olsaydık hemen şimdi yapardım." Beni bırakıp diğer odada kaybolan Carter hazırlanmamı bitirmeme izin veriyor.

Ya da hazırlanmamı bitirmem için gittiğini düşünüyorum, ama sonra elinde küçük siyah bir çantayla geri geliyor. Açtı, küçük siyah bir kutu çıkardı.

ve gümüş kurşun vibratör, ve bana uzattı.

"Nedir bu?" Daha önce hiç görmediğim için oyuncayı inceleyerek soruyorum. "Erken Noel hediyesi. İçine koy."

"Şimdi mi? Zaten geç kaldık."

Buna karşılık, küçük siyah elbisemin yumuşak kumaşını tutuyor ve kırımın üzerinden belime doğru çekiyor. Bir eliyle kumaşı toparlayıp avucunu üzerinde gezdirirken vücudum ilgiyle zonklıyor. "Hemen şimdi." Pekâlâ o zaman. Külotumu indiriyorum ve küçük mermi vibratörü itiyorum. İşim bittiğinde ışığa basıp Carter'a katılıyorum.

ama giydiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Paltomu . Eğer Rockettes'i görmek istiyorsan, buradan gitmeliyiz."

"Ama... Bende..." Chloe'nin bizi duyamayacağını bilsem de koridora doğru bakıyorum. "O şey bende."

Carter bana sırttı. "Biliyorum."

Gözlerimi dikkatle açıyorum ama sormama gerek kalmadan elini cebine atıp siyah ve gümüş renkli yuvarlak bir nesne çıkarıyor.

"Kablosuz kumanda," diye açıklıyor. "Bu gece biraz eğleneceğiz."

Onu yatak odasından çıkarken takip ettiğimde kalbim küt küt atıyor. "İçinde mi?" "Nerede, ne zaman istersem," diyor.

Kulağa ilgi çekici geliyor. "Beni yaramazlar listesine koydurmaya çalışıyorsun, değil mi?" Onu takip ederek soruyorum. "Noel Baba bu yıl bana bir parça kömürden başka bir şey getirmeyecek."

"Sorun değil, zaten ondan daha iyi hediyeler veriyorum." Omzunun üzerinden geriye bakarak, "Sınırlı menzili olduğu için şanslısın, yoksa seni çalışma seanslarında takmaya zorlardım. Ne zaman Lucis'in beni rahatsız edecek bir şey yaptığını hissetsem..." Elini cebine atıyor ve bir an sonra içimdeki titreşimin sarsıntısıyla irkilerek sığıyorum. Lanet olsun, küçük bir mermi masaj aletine göre bu şey çok güçlü.

"Skandal," diyorum ona, Lisa'ya yaklaşmadan hemen önce telefonu kapattığında rahat bir nefes alıyorum. "Hey, Lucis'i bir ara burada çalışmaya davet edebilirim," diye takılıyorum. "O ve ben yatak odasının mahremiyetinde ders çalışabiliriz, sen de-"

"Böyle devam edin," diyor Carter.

Sırıttıyorum, ona arkadan sarılabilmek için hızlanıyorum. "Sadece seninle dalga geçtiğimi biliyorsun."

"Birinin hayatını mahvedene kadar her şey eğlence ve oyun," diye yarı şaka yapıyor. "Sakin cüret etme. O benim asistanım, ödevlerime intikam notu verebilir."

Dönüyor, beni belimden yakalıyor ve doğru çekiyor. "Ayrıca, sadece beni istiyorsun."

"Doğal olarak," diyorum kollarımı boynuna dolayarak ve ona bakarak. "Başka birini nasıl isteyebilirim ki?"

Hafifçe gülümsüyor ve dudaklarımı okşuyor, sonra daha büyük bir güçle kıcıma şaplak atıyor. "Paltonu al da gidelim."

Bence New York tüm yıl boyunca harika, ama özellikle Noel sezonunda çok güzel. Saat sekizdeki gösteriye biletimiz olduğu ve şehrin öbür ucunda olduğumuz için Carter evden çıkarken bize bir taksi tutuyor. Gösteriden sonra Radio City'den ayrıldığımızda, akşam yemeği rezervasyonlarımıza yürüyerek gidebilecek kadar yakınız.

Caddede yürürken kolumu Carter'inkinin arasından geçirip başımı omzuna yaslıyorum ve "Geçen yıl yaptığımız gibi ağacın önünde buz pateni yapmalıyız" diye düşünüyorum.

"Yapacağız," diye beni temin ediyor. "bir yıldönümü randevusu var, sadece finallerin bitmesini bekliyorum, böylece daha az stresli olursun."

"Stresli değilim," diye inkar ediyorum. "Sadece hatırlamam gereken çok fazla bilgi var. İlk dönemimi güçlü bir şekilde bitirmek istiyorum ki beni kabul ettiklerine pişman olmasınlar."

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti ve şöyle dedi: "Kimse seni kabul ettiğine pişman olmayacak. Senin adına yaptığımız dürtmeler olmasa bile burada olacak kadar zekisin; artık buradasın diye ders çalışarak kendini öldürmene gerek yok. Not ortalaman mükemmel olmasa da dünyanın sonu gelmeyecek. Mezun olduğunuzda ve sahaya çıktığınızda not ortalamanızın ne olduğunun bir önemi kalmayacak."

"Her şey not ortalamamla ilgili değil. Daha sonra, tıp fakültesinde ve pratik yaparken bilmem gereken önemli bilgiler."

"Bir kısmı öyle. Diğerleri dolgu malzemesi. Sokrates'ten alıntı yapabilmeye ne sıklıkla ihtiyaç duyacağınızı düşünüyorsunuz? Yine de dün geceyi antik müzikle geçirdin."

Yunan felsefesini kafana sok. Orası çok kalabalık, önemli şeyler için yer ayırın ve kendinize bir mola verin."

"Belki de Sokratik yöntemle kafayı takmış bir hastam olur ve benim derinlemesine bilgim onun sorunlarını çözmenin anahtarı olur," diye öneriyorum, ilkel bir şekilde.

Carter gülümsüyor ve başımın tepesini öpebilmek için beni kendine çekiyor. "Eğer böyle bir şey olursa, sözlerimi yerim. Ama olmayacağını varsayarsak, en azından kabartma derslerinde sakın ol."

Büyük ölçüde Carter'la yaşadığım deneyimlerden esinlenerek ve daha sonra üniversite öğretim üyeleriyle yaptığım konuşmalarla yeniden teyit ederek, davranış bilimleri alanında kariyer yapmaya karar verdim. Bu çok fazla okul anlamına gelecek, ancak sonunda sorunlu davranışlar için risk altında olanlara yardım etmek ve genel zihniyetleri daha çok anormal olan insanlara danışmanlık yapmak için eğitilmek istiyorum. Carter beni bularak şansını denedi ama başka bir kızla yolu kesişseydi, ikisinin de sonu ne olurdu bilmiyorum.

Yıllar sonra Dr. Ellis olacağım ve hem insanlara sorunlarında yardımcı olabileceğim hem de ilgimi çeken bir şey yapabileceğim. Bu benim için mükemmel bir kariyer ve Carter'ın babası lisans eğitimimi ödediği için, doktora yaparken karşılaşılabileceğim olası borçlardan da korkmayacağım. Ayrıca, Lucis de aynı yolda ilerliyor ve bana yüksek lisansımı yaparken asistan olarak çalışabileceğimi söyledi.

Küçük bir iç çekişe engel olamıyorum. Üzerinde stres yapabileceğim pek çok günlük mesele var ama sonuçta hayatımda pek çok şey yolunda gidiyor ve ben buna odaklanmayı tercih ediyorum.

Carter beni hafifçe sıkarak, "Bu iç çekiş ne için?" diye sordu.

"Çok mutluyum. Şu anda her şey çok mükemmel. Bu kar bile" diye ekliyorum, kaşmir eldivenimin üzerindeki birkaç kristal tanesini yakalamak için elimi uzatıyorum. Gülümseyerek ona bakıyorum ve "Hayatımızı seviyorum" diyorum.

"Ben de öyle."

Akşam yemeği yiyeceğimiz lüks et lokantasına vardığımızda Carter benim için ağır siyah kapıyı açıyor. Arkadaşlarından biri mekanın sahibi, bu yüzden ayakta rezervasyonumuz var. Girişteki bölmenin her iki duvarında da siyah, deri döşemeli koltuklar var ve her ikisi de tamamen insanlarla dolu. Carter elini sırtıma koyuyor ve doğrudan hostes standına doğru yürüyor.

"İki kişilik rezervasyon. Carter Mahoney."

Ev sahibi başını kaldırıyor, Carter'ı görene kadar bakışları neredeyse çene çizgisi kadar keskin, sonra yüzü yumuşayıp küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. İlgisiz bir şekilde bana bir bakış fırlattı. Ona karşılık verme zahmetine girmedığı bir gülümseme gösteriyorum, sonra listesini gözden geçiriyor, aradığını bulamıyor ve tekrar ona bakıyor. "Saat kaçta burada olman gerekiyordu?"

"Ne zaman ortaya çıkarsam," diyor, biraz da kibirli bir şekilde, beni kovduğu için. "Diğer liste, tatlım."

Duruşu zaten hayret verici, ama onun ses tonuyla sertleşiyor. Listeyi çevirerek arkasındaki çok daha kısa bir listeye bakıyor. "Ah, işte burada." Özel listeyi tekrar kapatarak iki menü alıyor ve hostes standından ayrılıyor. "Beni takip ederseniz, Bay Mahoney."

Hostes bizi kalabalık restorana, takım elbiseli ya da en azından ceketlerini çıkarmışlarsa gömlekli ve kravatlı iyi giyimli kadın ve erkeklerle dolu barın önünden geçiriyor. Burada gerçek bir kıyafet kuralı mı var, yoksa bir bifteğe bu kadar para harcayacaksanız kot pantolonla gelmenin medeni bir davranış olmadığına dair konuşulmayan bir anlayış mı var emin değilim.

Ayrılmış koltuklar asla beklemek zorunda olmadığınız ve aynı zamanda mekandaki en iyi koltuklar. Bize bir kat yukarı kadar eşlik edildi ve alt kattaki yemek salonunu dolduran gürültü ve gevezelikten uzak, özel bir köşeye götürüldük. Hostes yerlerimizi almamızı bekliyor, sonra menülerimizi veriyor ve ilave yer ayarlarını kaldırıyor. Aramızdaki masanın üzerindeki mumu yakmak ve su kadehlerimizi doldurmak için geri geldi, ardından sunucumuzun birkaç dakika içinde geleceğini söyledi.

Birkaç dakika menüye bakıyoruz ama ben genelde aynı şeyi alıyorum. Menüde fiyat yok, çok şükür, çünkü geçen sefer içki ve tatlı için uğradığımızda yanlışlıkla hesabı gördüğümde iştahımı kaçıracaklarını biliyorum. Yine de burası şehirdeki en sevdiğim tatlıya sahip. İnanılmaz bir dilim çikolatalı pasta. İşte bu, sadece çikolatalı kek, ama keke ne *yapıldığını* bilmiyorum. Belli ki günaha batırılmış ve üzerine coşku serpilmiş, çünkü tat alma tomurcuklarımın şimdiye kadar temas ettiği en güzel şey.

Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Garsonumuz nihayet yanımıza geliyor ama elinde bir tepsi var ve henüz sipariş vermemişiz. Etrafa bakıyorum, ama küçük köşemizde başka yemek yiyen yok, bu yüzden bize getiriyor olmalı.

Gülümseyerek tepsiyi önümüze koydu. Bir tepsi havyar ve iki kadeh şampanya.

"Oh, biz sipariş vermedik..."

Garson kız başını sallamaya başladı bile. "Müesseseden."

Carter sırtıyor ve mutfak eşyalarıyla dolu peçetesini açıyor. "Bizi gördü." İç çekiyorum, hiç eğlenmiyorum. "O burada."

Garson kız bilmiş bir gülümsemeyi bastırdıktan sonra, "Menüye bakmak için bir dakikaya ihtiyacınız var mı, yoksa...?" diye sordu.

Carter ona "Hayır, biz hazırız" diyor ve ardından yemek siparişimizi vermeye başlıyor.

Garson gittikten sonra havyara bakıyorum ama sadece şampanyaya uzanıyorum. "Eğer bedava yemek gönderecekse, ön sevişmeyi atlayıp bana pasta göndermeli."

Carter eğlenerek, "Pastanı biz yedikten sonra alacaksın" dedi.

"Yemek öncesi pasta ve tatlı için pasta alacağım. Asla yeterli pasta olmaz. Bir evde pasta isterim, bir fare ile pasta isterim. Burada ya da orada pasta isterim. Her yerde pasta isterim."

Carter bana "Artık sana Dr. Seuss masalları yok" dedi.

Başımı sallıyorum. "Beynimi, gözbebeklerimin birden fazla kez üzerinden geçtiği her şeyi ezberlemeyi bırakması için eğitmem gerekiyor."

Havyarı hiç sevmem ama çok aç olduğum için yemeğimizi beklerken biraz yiyorum. Çalışma grubundaki patlamış mısır dışında bütün gün hiçbir şey yemedim, bu yüzden tek kadeh şampanya beni biraz .

Sarhoşken her şeyi daha yavaş algılıyorum, bu yüzden pahalı kolonya ve kötü kararların kokusu yoluma yayıldıktan bir süre sonra arkamda bir sorun olduğunu hissediyorum.

Başımı kayıtsızca arkaya eğiyorum ve sandalyemde geriye doğru yatıyorum, sırtım sandalyemi sıkıca kavramış bir şekilde orada duran adamın eklemlerine çarpıyor.

Bana bakarken mavi gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Merhaba Zoey."

"Sert şampanya göndermişsin," diyorum suçlayıcı bir şekilde. "*Cristal* gönderdim. Sen hafif sikletsin."

"Bence bu ekstra güçlü bir şampanya," diyorum ona tartışmacı bir şekilde.

"Bu seçici damak tadıyla, Zagat'ın seni henüz işe almamış olmasına şaşırdım," diye kestirip atıyor. Beni bir kenara bırakıp masanın karşısındaki Carter'a bakıyor. "Yemekle uğraşmak istediğine emin misin? Bence onu zaten ideal bir duruma getirdin. Buradan çık ve eve git, işin bitti."

"Kilolarca ikolatalı kek yiyene kadar gitmiyorum," diyorum ve doğrulabilmek için masanın kenarına tutunuyorum.

"Tek parçaya ne dersin?" diye soruyor, açıkça gğslerime bakıyor, sonra bakışlarının vücudumun geri kalanında gezinmesine izin veriyor. "O güzel şeklini kaybettiğini nefret ediyorum."

"Ugh. Senden nefret ediyorum."

Kendinden son derece memnun bir şekilde sırtıyor, sonra dikkatini Carter'a çeviriyor. Birkaç dakika saçmaladılar ve ben hâlâ paketlemem gereken hediyeleri düşünerek kendimden geçtim. Chloe artık bizimle yaşadığına göre, aslında bir çocuğumuz var, bu yüzden Noel oldukça büyük bir olay. Üstüne üstlük bu onun bizimle geçireceği ilk olduğu için, değişimi kolaylaştırmak adına hediye konusunda aşırıya kaçtım. Hediyeler çoğunlukla gömme dolabımdaki mermer tezgahın altındaki kullanılmayan dolaplarda saklanıyor. Chloe oraya hiç , bu yüzden tek uygun saklanma yeri orasıydı.

Fiyonk almam lazım. Bir sürü ambalaj kâğıdım ve parıltılı isim etiketlerim var ama hiç fiyonkum yok. Fiyonk siparişı vermek için telefonumu çıkartıyorum ama alışveriş yapamadan Lucis'ten bir mesaj görüyorum.

"alışma grubu sensiz çok sıkıcı."

Telefonumu olası yanlış yorumlardan koruyacak kadar ayık değilim ve garip bir şekilde yavaşlayan reflekslerim, Carter'ın aptal pislik arkadaşı eğilip "Lucis kim ve seni neden bu kadar özleyiyor?" diye sorduğunda yeterince hızlı eğilmeme yardımcı olmuyor.

"Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?" Ona sordum.

"Hiç ukala olmamayı düşündün mü?" diye karşılık veriyor. Gözlerim inançsızlıkla açılıyor. "Ben ukala değilim."

"O zaman sana tamamen sebepsiz bir özlem mi gönderiyor?" diye sorarak altın bir kaşını kaldırıyor.

"O mesaj öyle değildi. Sorun yaratmak için arpıtıyorsunuz."

"Sorun çıkarmaya alışmıyorum. Sadece Carter'ın bilmemesi ihtimaline karşı bu adamın seni becermek istediğini söylüyorum."

"Gördün mü?" diyor Carter, kendini beğenmiş bir şekilde başını sallayarak ve masaya doğru eğilerek. "Ver şu lanet şeyi bana. Lucis'e söyleyeceklerim var."

Telefonu korumalı bir şekilde tutuyorum, sonra kimse beni aşağılamadan önce gizlice çantama geri koyuyorum. "Kesinlikle olmaz. Psikoloji dersimin asistanı ve benimle yatmak istemiyor." İkisi de itiraz edemedten ekliyorum,

"Öyle olsa bile bunun bir önemi yok. Ben mutlu bir ilişkinin içindeyim. Gerçekten bir yere gideceğimi düşünemezsin."

"Bilmiyorum ama sana böyle mesajlar atması hoşuma gitmiyor. Bu çok saygısızca." Carter'ın eli hâlâ dışarıda, telefonu bekliyor. "Ver şunu."

Başımı salladım. "Hayır. Tek söylediği çalışma grubunun bensiz sıkıcı olduğuydu, skandal bir şey değil."

"Oh, öyle mi? Bu çok komik; sana göre Max ve Cadence çalışma grubunun ana eğlence kaynakları. Ama sen olmayınca sıkıcı mı oluyor?"

Pislik Surat yardımcı olmuyor ve "İkisini de düşünmekten sikini okşayamıyor olmalı" diyor.

Ona ters ters bakarak, "Senin yapacak gerçek bir işin yok mu?" diye sordum.

"Hayır," diyor ve yakındaki bir masadan bir sandalye kapıp bizimkine doğru çekiyor. "İstersen sana katılabilirim?"

"Hoşuma gitmezdi," diye bilgilendirdim onu. "Hiç hoşuma gitmezdi."

Carter başını sallayarak şampanya kadehini kapıyor ve bir yudum alıyor. "Lucis'i sevmiyorum," diye beni bilgilendiriyor.

"O da senden hoşlanmıyor."

Carter, "Tabii ki hayır, ben seni beceriyorum, o ise sadece hayalini kuruyor," diye cevap veriyor. "Benden hoşlanmasını beklemezdim."

Hafifçe gülümseyerek başımı sallıyorum. Lucis konusunda aslında görüldüğü kadar öfkeli olmadığını biliyorum, sadece dramayı seviyor. Kıskançlık dalgasını, sürtüşmeyi ve oyun kavgasını seviyor. Sonra beni eve getirdiğinde yatağa atacak, beni yiyip bitirecek ve Lucis'in asla yapmayacağı türden şehvetli bir şiddetle beni becerecek.

Lucis ya da bir başkası için endişelenmesine gerek olmadığını bilmesinin pek çok nedeninden biri.

Yine de Carter oyunlarını seviyor ve ben de onlarla oynamayı umursamıyorum. Özellikle de daha sonra, beni vücuduyla cezalandırdığında ve bunun için daha özgür seksi hissettiğimde aldırmayacağım.

Daha sonra yatakta bana yapacaklarının zihnimde canlanmasıyla kanım ısınıyor ve birden pastadan ve yemekten vazgeçip eve gitmeye hazır oluyorum. Bunu yapamam, onun yerine çantama uzanıp telefonumu çıkarıyorum. Herhangi bir gizlilik girişiminde bulunmadan, bir mesaj yazmaya başladım.

Carter'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, sonra sesi alçalıp "Kimsin sen?" diye sorduğunda vücudum elektrik çarpmış gibi tepki veriyor.

mesajlaşmak?"

Ona masumca bakıyorum. "Sence kim?"

Gözlerini bana dikmeden hemen önce gözlerinde bir parça zevk parlıyor. "Mesajı sil ve telefonu kaldır."

"Yoksa ne olur?"

Carter bana bir kaşını kaldırıyor, sonra elini cebine atıyor. Vibratör içimde canlanıyor ve irkilerek sıcıyorum. Sığ bir nefes alarak yer değiştiriyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum ama küçük mermi vücudumun en hassas bölgesini uyarırken fark edilir şekilde kıvrınmamak çok zor.

Bu şeyin düşük ayarı yok mu yoksa beni cezalandırmak için mi yükseltti bilmiyorum ama hareketsiz oturmakta çok zorlanıyorum. Nefes alış verişimi bile kontrol etmekte zorlanıyorum, vücudum titreşimin tetiklediği zevke doğal bir şekilde karşılık vermek istiyor.

Ellerimi sıkıp açıyorum, boğazımdan kaçmak için yalvaran çaresiz sesleri tutmaya çalışıyorum. Arkadaşı beni izliyor, mavi gözleri şüpheyile kısılmış. Carter'ın az önce ne yaptığını anlarsa ölürüm ama ben de istediğim kadar kurnaz davranmıyorum.

Erkek arkadaşına masanın üzerinden yalvaran bakışlar atarak sessizce kapatması için yalvarıyorum.

Carter kara bir kaşını kaldırıyor, sessizce ona itaat etmem ya da sonuçlarına katlanmam için bana meydan okuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, toplayabildiğim her seksi olmayan düşünceyi toplamaya çalışıyorum, ama zevk içimde dalgalar halinde hareket ediyor ve onu tutmak fiziksel bir zorluk.

Bu bir işkence.

Gergin ve kendimi zar zor toparlayarak ekranıma dokunuyorum, göndereceğim mesajı siliyorum ve kanıt olarak Carter'ın ekranını gösteriyorum.

"İşte, gitti," diye bağıriyorum, biraz nefes nefese.

"Aferin kızıma," diyor, hafifçe eğlenerek.

Vücudumdaki tüm kaslar orgazmı engelleme çabasıyla geriliyor, elini cebine atıp kapatmasını bekliyorum ama lanet olsun, şampanyasına uzanıp yavaşça bir yudum alıyor.

Gözlerim ihanete uğramış bir inançsızlıkla açılıyor, sonra ona ters ters bakarken daralıyor. "Carter..."

"Evet prenses?" diye sorar, masum bir edayla.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yaparak çenesini ovuşturur. "Hm, sanmıyorum."

Evde olsaydık, mermi vibratör muhtemelen bu kadar güçlü olmazdı, ama halka açık bir yerde olduğumuzu ve arkadaşının tam burada durup Carter'ın benimle oynamasını izlediğini bilmek...

Siktir, boşalacağım. Kimsenin fark etmesini istemiyorum, ama masanın kenarını sıkıyorum ve baskı arttıkça gözlerimi kapatıyorum, yaklaştıkça-

Ben oraya varmadan hemen önce kapattı.

İnledim ve hayal kırıklığıyla bir nefes verdim, sandalyeme geri çöktüm ve Carter'a baktım.

Eli cebinden çıkıyor ve masanın üzerinden bana sırtıyor. "Bir sorun mu var bebeğim?"

, çok sinirliyim. Nasıl görüldüğünü sandalyemi geri itiyorum, masanın Carter'ın tarafına geçiyorum ve onu kolundan tutuyorum. Onu sandalyesinden, arkadaşının önünden kaldırıp banyoya doğru sürüklerken beni durdurmuyor.

"Çantayı almak istemiyor musun?" diye soruyor, onu sürüklememe izin vererek. "siktir et," diye bağıriyorum, içim sıkılırken hızımı artırıyorum hiçbir şeyin etrafında, doldurulmak için umutsuzca.

Tuvalete zar zor girebildik. Tek kabinli bir tuvaletin mahremiyetini bile sunmuyor, herkesin içinde olabileceği veya kullanmak için gelebileceği bir dizi kabin var, ama umurumda değil. Kontrolü ele alıp kabaca kollarımdan tutarak beni duvara yasladığında gözlerimi kapatıyorum. Başlama vaktinin geldiğine dair o tanıdık işaretle karnımda bir ateş yanıyor.

"Öp beni," diyorum nefes nefese, yarı talep, yarı yalvarışla.

Yakınıma eğiliyor, vücudunu benimkine bastırıyor ve iyi şekillendirilmiş vücudundan yayılan baştan çıkarıcı sıcaklığı hissetmemi sağlıyor. "Şimdi, prenses, böyle mi soruyorsun?"

Direnç oyunları oynayamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım, o yüzden . "Lütfen."

Aynen böyle, ağzı benimkini kaplıyor, zihnim bir zevk patlamasıyla saldırıya uğrarken bedenim zayıflıyor. Dillerimiz birkaç saniyeliğine birbirine karışıyor, sonra benimkini itaat etmeye zorluyor, bir elini kumaşın üzerinden göğsümü avuçlamak için yukarı kaldırıyor. Ağzının içine doğru nefes alıyorum, vücudum masada içimde tutuşturduğu zevkten dolayı zaten çok hassas.

"Lütfen Carter, sana ihtiyacım var," diyorum ona, parmaklarımı sırtına geçirip onu kendime çekmeye çalışarak.

Carter boynumu öpmek için başını eğiyor ve bir zevk çılgınlığı daha gönderiyor. Boynumda sihir yaparken

Bacaklarımın arasına giriyor, bir parmağını içime sokuyor ve kurşunu çıkarıyor, inlemelerimi ağzına alıyor.

Küçük oyuncağı pantolonunun cebine sokuyor, sonra külotumu aşağı çekmeye başlıyor. Bir elimi serbest bırakıp yardım etmek için aşağı uzanıyorum, lanet olası şeyleri daha hızlı çıkarmaya çalışıyorum ve Carter'ın kıkırdamasına neden oluyorum.

"Birileri hevesli."

"Çok kötüsün," diyorum ona. "Ne kadar biliyor musun?"

Külotumu çıkarırken kötü kötü sırtarak, "Evet" diyor.

Külotumu da aynı cebe sokuyor. Onları geri vermeyeceğini hissediyorum ama umurumda değil. Külotu ihtiyacım yok, sadece ona var. Pantolonunun düğmelerini açıp sikini kıyafetinin alçakça kısıtlamalarından kurtarıırken, beni suçladığı kadar hevesli bir şekilde aşağıya bakıyorum.

Evet, evet, evet, istediğim bu.

Carter'ın eli yan tarafımdan aşağı kayıyor, sonra iki elini popomun altında birleştiriyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı ona doluyorum ve bir iniltiyi tutmaya bile çalışmıyorum, o hızla içime girerken başımı arkaya atıyorum. Zaten ısınmış olduğumu bildiğinden, istilaya alışmam için bana sadece birkaç saniye veriyor, sonra sabit bir tempo tutturuyor, geri çekiliyor ve acımasızca itiyor, tam da ikimizin de sevdiği şekilde.

"Bana bak," diyor, çünkü başım hâlâ arkaya eğik, gözlerim kapalı.

Güç almak için geniş omuzlarına tutunuyorum ve gözlerimi açarak bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. Kahverengi gözleri o kadar güzel, o kadar yoğun ki geri çekiliyor, sonra öne doğru itiyor, kalçalarını eğiyor ve sikini içimde daha da derine zorluyor. Tekrar inliyorum, başım geriye düşüyor. Dik tutmak çok zor ama deniyorum. Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve orada tutuyorum, beni tekrar ve tekrar ve tekrar vururken dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Beni sevdiğini söyle," .

Bu çok basit. Ağzımı zar zor açabiliyorum ki kelimeler ağzımdan dökülsün. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Bunu zaten biliyor olsa da, sertliğimin onu tatmin ettiğini görebiliyorum. Beni ödüllendirmek için dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, bir elini saçlarıma doluyor ve başımı büyük eliyle kavıyor. Öpücüğü de en az hamleleri kadar amansız ve akıl eritici. Beni bu duvara yaslayıp sikerken beynim işlevini yitiriyor, doğru ve yanlış, alçakgönüllülük ve temel insani terbiye duygularım gereksiz bir yük gibi yok olup gidiyor. Kapı şu anda uçarak açılabilirdi ve ben yine de devam etmesi için ona yalvarırdım.

Bunun için yalvarmak zorunda değilim. Bu gece olmaz. Ben daha fazla dayanamayana, zevkten adını haykırana ve sonunda kendimden geçene kadar içime giriyor.

Tekrar aşağı indiğimde vücutum kemiksizdi. Başımı yukarıda tutmak artık daha da zor, bu yüzden omzuna doğru düşmesine izin veriyorum. Carter'ın gözleri de kapalı, bir elini banyo duvarına dayamış, sanki ayakta durmasına yardım etmesi gerekiyormuş gibi, ama hâlâ benim tüm ağırlığımı da taşıyor, yani taşımıyor olmalı.

"Siktir," diye mırıldanıyor, sonra yüzümün yan tarafına bir öpücük konduruyor.

Mutlulukla iç çekerek ona çılgınca bir gülümseme sunuyorum. "Seni bilmem ama ben kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Carter kıkırdıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. İkimiz de aşağı indiğimizde beni rahatlatıyor ama iki ayağım yerde sabit durana kadar bırakmıyor.

Elbisemi aşağı çekiyorum, sonra neyse ki boş olan banyo kabinlerine doğru bir bakış atıyorum. "Sanırım temizlenmeliyim."

"Hayır. Spermimi içinde tut ve itaatsiz küçük kıçını masaya geri getir."

Ona sert bir bakış atıyorum, ama o kıçıma sert bir şaplak atıp beni zıplatarak bunu tamamen mahvediyor. "En azından külotumu geri alabilir miyim?" Rica ediyorum.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Masaya döndüğümüzde arkadaşı gitmiş ve garson henüz . Neyse ki bu köşede yalnızız, bu yüzden çantam bıraktığım yerde duruyor ve telefonum hala masanın üzerinde. Burada yemek yemeye parası yeten birinin cüzdan alma ihtimali yok sanırım ama yine de eşyalarımı bırakıp hızlıca tuvalete koşmak sorumsuzluktu.

Yine de değdi. Biri çantamı alıp kaçsa bile buna değerdi.

Memnuniyetle yerime oturdum ve pahalı şampanyamı yudumladım. Bardağımı çoktan bitirdiğime eminim ama biri yeniden doldurmuş olmalı çünkü şimdi yarısından biraz fazlası dolu.

Artık cinsel ihtiyaçlarımız karşılandığına göre, Carter kendisini tehdit altında hissettirmekten aciz bir adamdan gelen mesajlar yüzünden benimle kavga ediyormuş gibi yapmıyor. Lucis bana yine mesaj attı ama onu okuyacak kadar bile umursamıyorum. Sonra bakarım... ya da yarın. Bir noktada.

Garson kız bifteklerimizi getiriyor ve Carter'ın arkadaşı tam bir baş belası olmasına ve fiyatlar bu kadar yüksek olmasına rağmen buraya neden geldiğimi hatırlatıyor. Biftek o kadar mükemmel pişmiş, o kadar yumuşak ki çiğnerken ağzımda eriyor. Yediğim süre boyunca, her tarafımı saran bir memnuniyet battaniyesine bürünmüş gibi hissediyorum.

Pastam çıktığında, güneş ışığının üzerinde yürüyor olabilirim. Genelde Carter'la tatlıyı paylaşıyoruz ama bu pasta söz konusu olduğunda kendi pastamı istediğimi biliyor. İkimiz için de bir dilim sipariş ediyor ama kendi pastasından sadece birkaç ısırık alıyor ve sonra yarın yiyebilmem için kutulattıyor. O en iyisi.

Restorandan çıktığımızda şampanya ve seks yüzünden hâlâ biraz sarhoştum. Carter'a istediğimden biraz daha fazla yaslanıyorum ama yorulmaya başlıyorum. Uzun bir gün oldu ve tek yapmak istediğim eve gidip onunla yatağa kıvrılmak.

Rockefeller Center'a doğru yürürken ona "Bu güzel randevu gecesi için teşekkür ederim," diyorum.

"Rica ederim," diyor, kurnazca saatini kontrol ederek. "Biraz hızlanmamız gerekiyor."

"Neden?" Uykulu bir şekilde mırıldanıyorum. "Yorulдум. Taksiye binmeliyiz."

"Çünkü acele etmezsek son ışık gösterisini kaçıracağız." "Işık gösterisi mi?" Birden neden geri döndüğümüzü fark ederek nefes nefese kaldım.

Rockefeller Center'a doğru. "miyiz?" "Üç dakika içinde başlıyor," diyor bana.

Sak's Fifth Avenue'daki Noel ışık gösterisine bayılıyorum ve Carter da bunu biliyor. Bu bana geçtiğimiz yaz Chloe'yi götürdüğümüz Disney World'deki ışık gösterisini ve havai fişekleri hatırlattı. O sırada neredeyse küçük başını kaldıramayacak kadar yorgundu, biz ayaklarımızı dinlendirmek için yere otururken Carter'ın kucagında uyuyakaldı. Sonra gösteri başladı ve minik bedeninin toplayabildiği son enerji parçasını da topladı. Kalenin üzerindeki projeksiyonlara huşu içinde baktı, havai fişekler gökyüzünü aydınlatırken gözlerine yansıyan sihirle hevesle izledi.

Noel'de, burada da biraz öyle oluyor. Chloe de ışık gösterisini çok seviyor. Sezon başladığından beri onu birkaç kez getirdik ama bu gece sadece ben ve Carter'ın olması çok güzel.

Son gösterinin başlaması için tam zamanında geldik. Daha önce geldiğimizde olduğundan daha küçük bir insan kalabalığı var. Carter arkamda durdu ve kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

biz ışıık gösterisini izlerken. Hâlâ şefkatli davranıyor, başparmağını parmak eklemlerime sürtüyor, sonra bana sarılırken parmaklarımızı birbirine doluyor.

Başımı omzuna yaslayıp memnuniyetle iç geçiriyorum. "Seni seviyorum, Carter."

"Ben de seni seviyorum" diye mırıldanırken sıcak nefesini yüzümün yan tarafında hissediyorum. Senin için erken bir Noel hediyem daha var."

Ona "Böyle devam edersen ağacın altına koyacak bir şey kalmayacak" derken binaya doğru sırtıyorum.

"O zaman daha fazla alırım," diyor basitçe.

"Beni şımartıyorsun, Carter Mahoney."

"Seni her zaman şımartacağım," diye söz veriyor. "Şımartılmayı hak ediyorsun."

Yüzünü okşamak için elimi uzattım ama parmağımdaki bir şeyin ışığı yakaladığını görünce donup kaldım. Restorandan çıkarken eldivenlerimi giymemiştim, bu yüzden ellerim o kadar soğuk ki onları zar zor hissedebiliyorum. Bileğimi çevirdiğimde, iri gözlerim sol elimde beliren muhteşem bir elmas ve akuamarin yüzüğe takılıyor.

"Carter..." Belirsizce devam ediyorum, sonra tekrar ona bakıyorum.

Beni çeviriyor ve yüzüğü gizlice taktığı elimi yakalıyor. Bakışlarımı tutarak elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Sonra hâlâ elimi tutarak bir dizinin üzerine çöküyor.

Nefesim kesiliyor, etrafımızdaki kalabalıktan birkaç kişi de öyle. Yüzümde çaresiz bir sırıtma beliriyor, mutluluk içimde patlamak üzere olan bir volkan gibi kabarıyor.

"Eminim başıma gelen en iyi şey olduğunu zaten biliyorsundur. Sensiz hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum ve edebilseydim bile bunu istemezdim. Sen benim ortağım, en iyi arkadaşım ve bu dünyada kaybetmeyi göze alamayacağım tek şeysin." Bana küçük bir gülümseme sunuyor, sözcükler mükemmel dudaklarından çıkmadan önce bile cevabı biliyor. "Zoey Ellis, hayatının geri kalanını benimle geçirir misin?"

"Evet, evet, evet, evet, evet, evet, evet," diyorum hızla, başımı sallayarak ve sırtarak. Sonra da canı cehenneme diyerek kollarımı boynuna doluyor ve onu yakalıyorum.

Ben üzerine düşerken bile dik durmayı başarıyor. Ağırlığımı kollarına alıyor, beni göğsüne yaslıyor ve sırtarak bana bakıyor. "Emin misin?"

Onu daha sıkı sıkıyorum, sonra geri çekiliyorum ve kendime bu güzel yüzüğe gerçekten bakıp hayran kalmam için bir an veriyorum. Sıradan bir nişan yüzüğü değil; ana taş soluk mavi renkte-akuamarin, pırlanta değil. Pırlantalar bandın etrafına ve ana taşın etrafına bir hale şeklinde yerleştirilmiş. Kış teklifi için mükemmel bir yüzük. Mükemmel bir yüzük, nokta. Daha önce hiç bu kadar güzel bir yüzük görmemiştim ve bunu sadece Carter'dan benim için olduğu için söylemiyorum.

Belki de öyleyim ama önemli değil. Bu yüzüğün dünyanın en güzel yüzüğü, onun da dünyanın en harika adamı olduğunu ve bu gece biraz daha mutlu olursam kelimenin tam anlamıyla patlayacağımı düşünüyorum.

İçimi çekerek kollarımı tekrar boynuna doluyorum ve eğilip ona kocaman bir öpücük veriyorum. Hâlâ etrafta toplanan insanlardan bazı tepkiler geliyor, bazı kıkırdamalar ve hıhlamalar, bir kişi anlaşılmaz bir şekilde bunu telefonuna kaydediyor, sanki bu an ona aitmiş gibi.

Hiç fark etmez. Bu evlenme teklifini ışık gösterisi gibi binaya yansıtabilirler ve ben de umursamam. Önemli olan tek şey birbirimizi bulmuş olmamız, birbirimizi mutlu etmemiz ve onun beni evlenmek isteyecek kadar çok sevmesi.

Ben de onu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum, iyiyi, kötüyü ve aradaki her şeyi. Ve şimdi sarsılmaz bir kesinlikle biliyorum ki, hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz.

Bana sorarsanız bu büyük bir şans.

OceanofPDF.com

SON

OceanofPDF.com

AYRICA SAM MARIANO TARAFINDAN

Bu sürükleyici karanlık romantizm serisinde, Mia Mitchell'ın hayatı bir suça tanık olup Chicago'nun kötü şöhretli Morelli suç ailesinin karanlık ve çarpık oyunlarının içine çekilmesiyle sonsuza dek değişiyor. Bu seride her şeyden biraz var: kavurucu bir cinsel gerilim, her köşede ters köşeler ve sonsuza dek mutlu olmak için epik bir yolculuk. *Kazara Tanık*'ı bir sonraki kitabınız yapın ve kötü adamın kızı nasıl elde ettiğini öğrenin!

Amazon: <http://amzn.to/2hUyVk2>

Amazon UK: [Kitabım](#) Amazon

CA: [Kitabım](#) Amazon AU:

[Kitabım](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sam Mariano'nun kötü adamlara karşı bir zaafı var (en azından kurguda). Son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile düşünmeye devam edeceğiniz karmaşık karakterler içeren, keskin, dolambaçlı okumalar yazmayı seviyor. Bağımsız yayıncılıkla ilgili en sevdiği şey kendi kurallarına göre oynayabilmek! Eğer okunacaklar listesindeki binlerce kitaptan birini okumuyorsa, bir sonraki kitabını yazmıyorsa ya da sevimli anaokulu öğrencisiyle oynamıyorsa... aslında bugünlerde tek vakti bu.

Sam'i Facebook'ta (Sam Mariano'nun Genel Okuyucu Grubu), Goodreads'te, Twitter'da veya blogunda bulabilirsiniz - okuyucularından haber almayı çok seviyor! Ayrıca artık Instagram'da da @sammarianobooks adresinde ve tamamen spam olmayan haber bültenine [BURADAN](#) kaydolabilirsiniz

Kısa veya uzun bir inceleme bırakmak için zamanınız ve eğiliminiz varsa, bunu çok takdir edecektir! :)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.